

Giới thiệu [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!

Thể loại: Xuyên nhanh, xuyên sách, ngôn tình, huyền huyễn, hài hước, sủng mạnh...

Edit+ Beta: Ngạn Tĩnh, Thiên Diệp

Bìa: Du Ngao.

Số chương: 1319 (Đã hoàn)

Ngày mở hố: 16/9/2019

Bị rơi vào tay của hệ thống cứu vớt nam thần trong tiểu thuyết, Lục Nhất Lan bỗng nhiên mất phương hướng không biết phải làm gì.

Ở mỗi cuốn tiểu thuyết đều sẽ có một vài nam phụ thanh lãnh cao ngạo, đối với tình yêu cực kỳ chấp nhất, một lòng yêu thâm, đẹp nhưng cực kì bi thảm, nam thần soái đến nứt trời cao nhưng lại chết vào cô độc, bị hủy bởi yêu thâm, đau thương với chấp niệm!

Nhiệm vụ của Lục Nhất Lan, chính là nhảy vào tiểu thuyết để viết lại kết cục bi tình của những nam thần kia! Đếm ngược, 3,2,1!

Con đường cứu vớt nam thần, come on!

Lịch up: 3 ngày/ 5- 10 chương

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hệ thống cứu vớt nam thần trong tiểu thuyết

Tác giả: Hường Vi Huân

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Mỗi cuốn tiểu thuyết, luôn có một loại nam thần như thế này.

Cao lớn anh tuấn, kèm theo các thể loại ôn nhu lưu luyến, đối với nữ chính tình thâm không đổi, đến chết không phai.

Sau khi nữ chính cùng nam chính ở bên nhau, thông thường hắn sẽ cả đời không cưới, buồn bực không vui, bệnh tật qua đời.

Sau khi gõ nam phụ thứ n chết, lý do là vì bị xe đụng, Lục Nhất Lan lâm vào hôn mê.

Chờ khi cô tỉnh lại, tất cả mọi thứ chung quanh đều thay đổi.

Ngay từ lúc đầu, Lục Nhất Lan rất là mờ mịt, nhưng tu dưỡng của một tác giả tiểu thuyết yy khiến cô rất nhanh liền bình tĩnh lại.

"Hoan nghênh đến với hệ thống cứu vớt nam thần trong tiểu thuyết."

Bên tai truyền đến một giọng nam nhẹ nhàng lại chậm chạp, Lục Nhất Lan có chút kinh ngạc.

Tiếp theo, số liệu liên tục tưới vào trong đầu Lục Nhất Lan, cô khựng lại một chút.

"Bởi vì những nam thần là vai phụ trong tiểu thuyết đều có một kết cục, người thì chết người thì bị thương, tạo thành oán niệm ở một thế giới khác quá nghiêm trọng, làm cho thế giới sụp đổ."

"Cho nên tôi cần phải đi vào tiểu thuyết, viết lại kết cục của nam thần, duy trì cho thế giới tiểu thuyết ổn định như cũ, mới có thể làm một thế giới khác an bình sao?"

"Đúng vậy."

Hệ thống càng giải thích thêm rõ ràng.

"Là cô, tiến vào trong tiểu thuyết, tái nhập nhân vật trong tiểu thuyết, căn cứ vào chức năng nhân vật này, viết lại kết cục bi thương trước đó sang hoàn mỹ."

Lục Nhất Lan hiểu ra, chính là: "Tôi muốn hỏi một vấn đề, vì cái gì lại chọn tôi?"

"Bởi vì ký chủ là người sở hữu nhiều phiếu bầu nhất trong buổi đề cử."

"Nam thần dưới ngòi bút của cô, được rất nhiều người ở một thế giới khác ái mộ, bọn họ vì cô độc mà chết đi, làm cho những người này đem số phiếu bầu cho cô."

Lục Nhất Lan sững sốt một chút, cô dờ khóc dờ cười, "Vậy nếu tôi vào trong tiểu thuyết, không chịu viết lại kết cục cho nam thần thì sao?"

Giọng nói Hệ thống dường như bỗng nhiên nghiêm túc lên, "Vậy linh hồn cô sẽ không có cách nào bị tín ngưỡng rút về, linh hồn cô sẽ chấm dứt khi quyền sách kia kết thúc."

Lục Nhất Lan cảm giác vô cùng khó khăn.

"Ký chủ xin yên tâm, vì giúp cô có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ hơn, sẽ bắt đầu từ chính tiểu thuyết của cô, còn có, người của một thế giới khác tặng cho cô rất nhiều bao quà tín ngưỡng."

"Đã đến giờ, cửa thế giới sắp mở ra."

"Nhiệm vụ thứ nhất, sắp bắt đầu."

- Đang bước vào tiểu thuyết-

- Tên tiểu thuyết: 《 Thanh Mai và Trúc Mã 》-

- Loading 100%, nhiệm vụ bắt đầu -

Sau khi Lục Nhất Lan tiến vào tiểu thuyết thì mới nhớ tới câu chuyện này, Thanh Mai và Trúc Mã, đây là bộ tiểu thuyết ngu ngốc cô viết khi vừa nhập môn.

Nam chính Đông Thần, nữ chính Tô Văn Văn, nam phụ Tần Thanh.

Đông Thần và Tô Văn Văn là thanh mai trúc mã, Tần Thanh vì ái mộ Tô Văn Văn mà yêu thầm, trong quyền tiểu thuyết này, hai nam thần, một kẻ là lừa, một kẻ là băng.

Lừa thì không ngừng tỏ ra ảm áp với Tô Văn Văn, băng lại đứng xa xa nhìn, cứ như vậy chậm rãi bị độ ảm của nữ chính hòa tan thành nước.

Tần Thanh đậu vào đại học Tô Văn Văn thích học, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn cô vui vẻ nói chuyện yêu đương với Đông Thần.

Sau khi nam nữ chính kết hôn, anh còn đến tham gia hôn lễ, anh yên lặng nhìn Tô Văn Văn hạnh phúc, rồi mới cô độc cả đời.

Phục hồi tinh thần lại, Lục Nhất Lan xoa xoa đầu của mình, Tần Thanh, trong cái tiểu thuyết kia là một người đàn ông đậm nhiên như nước.

Nhân vật Lục Nhất Lan nhập vào này tên là Tô Tiểu Tiểu, là một người qua đường Giáp từng lộ mặt hai lần trong tiểu thuyết này.

Chung lớp với nam nữ chính, đại biểu khóa ngữ văn, tiếp xúc khá nhiều với lớp trưởng Tần Thanh.

Tất cả đều có chút xa lạ, lại lộ ra một chút nhàn nhạt quen thuộc, viết lại kết cục cô đơn của Tần Thanh? Ồ hố~ công lược anh ta thôi!

Buổi sáng chủ nhật, học sinh cấp ba khó lắm mới có được thời gian nghỉ ngơi, Lục Nhất Lan duỗi cái eo lười của mình liền đi vào phòng tắm.

Người trong gương cũng không xinh đẹp lắm, tư sắc ba phần thanh tú, nếu muốn dùng một từ để hình dung thì có lẽ chính là kawaii~

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: [Thế giới thứ nhất] Lớp trưởng đại nhân thanh lãnh

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngân Tĩnh.

Giữa trưa sau khi cơm nước xong, Lục Nhất Lan từ trong danh bạ tìm ra tên Tần Thanh, chần chờ trong chốc lát, cô đã gửi một tin nhắn qua.

Dựa theo thiết lập đã cho của Tần Thanh, anh chính là lớp trưởng đại nhân thanh lãnh cao lãnh.

Liệt nữ thì sợ lang triều, lãnh nam lại sợ nữ triều, trong cuộc đời của hầu hết định sẽ không có một người phụ nữ theo đuổi anh đi?

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, Tần Thanh, tớ thích cậu, thích cậu từ rất lâu rồi.

Nói đến cũng vừa khéo, nhân vật người qua đường này đã yên lặng chung lớp cùng Tần Thanh ba năm, cho nên mấy chữ tớ thích cậu này, Lục Nhất Lan thấy cũng không hề căng thẳng.

Ở trên giường lăn một cái, di động vang lên một tiếng, Lục Nhất Lan nhanh nhận được hồi âm của Tần Thanh.

“Cô là ai?”

“Tớ là Tô Tiểu Tiểu, chung lớp với cậu ba năm. Tần Thanh, tớ thích cậu hơn hai năm, đã gần cuối cấp ba nên tớ thổ lộ cho cậu, tớ nói cho cậu biết, I like you.”

Đối diện bên kia đáp lại.

“Cố gắng học tập, tôi đã biết.”

“.....”

Wtf?

Lông mày Lục Nhất Lan nhăn lại, vì sao cảm giác kịch bản tiến triển có chút hơi —— quái dị?

Bên kia, mẹ Tần ha ha nở nụ cười.

“Tần Thanh, con rửa mặt xong chưa, mau ra đây!”

“Mẹ có việc muốn nói với con.”

Nhìn đứa con cao lớn bụng rỗng mặt đi tới, mẹ Tần mang vẻ mặt sung sướng.

“Con có biết mẹ vừa mới thấy được cái gì không?”

Tần Thanh chỉ liếc mắt bà một cái, không nói gì, chỉ ngồi ăn mặt.

Vị chua ngọt ở trong miệng chậm rãi tản ra, giữa mày anh hơi có vài phần ôn nhu, cô ấy thích mặt, thì ra là cái hương vị này.

Xem con trai mình dầu muối không ăn, mẹ Tần hừ hừ hai tiếng.

“Vừa rồi, có một bạn học nữ thổ lộ với con.”

Bà dùng loại ngữ khí tràn đầy ngưỡng mộ, nói:

“Tớ đã cùng cậu chung lớp ba năm, Tần Thanh, tớ thích cậu hơn hai năm, ở gần cuối ba rồi, tớ nghĩ nên thổ lộ với cậu, tớ nói cho cậu biết, I like you.”

“Có phải lãng mạn rất lãng mạn?”

Nhìn mẹ của mình có chút đường hoàng mà phô trương ra mặt, Tần Thanh có chút cứng đờ nuốt xuống miếng táo trong miệng.

“Đưa di động của con đây.”

“A ha, then quá thành giận à!”

Tần Thanh không để ý đến bà, trực tiếp cầm di động đi phòng ngủ, phía sau, giọng nói của mẹ Tần còn chút luyến tiếc lọt vào tai.

“Ai nha, đừng quá tuyệt tình, sẽ xúc phạm tới con gái nhà người ta.”

“.....”

Di động của Lục Nhất Lan bỗng nhiên vang lên, cô thấy tên trên mặt điện thoại, mỉm cười ẩn nấp.

Giọng nói của Tần Thanh thực dễ nghe, là loại giọng nói êm tai lại thanh lãnh.

“Tần Thanh.”

Lục Nhất Lan đánh đòn câu đầu.

“Vừa rồi đã làm cho cậu bối rối, thực xin lỗi, tớ là Tô Tiểu Tiểu, tớ đã thích cậu thật lâu, thật sự đã rất lâu.”

“Từ lúc mới vừa đi học tớ liền thích cậu, cậu là đóa hoa cao lãnh, có lẽ tớ không phải là người hái hoa tốt nhất, nhưng tớ sẽ nỗ lực, làm người thích hợp nhất! Cái kia, tớ ——”

“Làm ơn cậu hãy cho tớ một cơ hội!”

Giọng nói có chút dồn dập, thâm tình mang một chút trình độ thổ lộ, Lục Nhất Lan tự tán thưởng chính mình một chút.

Tần Thanh có chút mờ mịt, một đoạn thổ lộ dài cũng ném sang chỗ khác, cảm xúc anh cũng không đổi.

“Xin chào, Tô Tiểu Tiểu.”

“Tôi là Tần Thanh, vừa rồi mới cùng cậu nói chuyện phiếm chính là mẹ của tôi, nếu cuộc nói chuyện lúc này đã tạo cho cậu bối rối, tôi rất xin lỗi.”

Anh dừng một chút, nhớ tới Tần phu nhân nói muốn anh phải ưu nhã, phải ôn nhu, cuối cùng cứng ngắt bỏ thêm một câu.

“Tô Tiểu Tiểu, cố gắng học tập.”

Một mảnh đáp lại.

Lục Nhất Lan cảm giác trên đầu chính mình có rất nhiều quạ đen bay qua.

Hơn nữa tất cả đều đang kêu cạc cạc nữa, zz a! Mặt mũi của cô quăng qua hết Malaysia rồi!

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (1)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Khi đi đến tiết tự học vào buổi tối, Lục Nhất Lan đi ngang qua một cửa hàng chocolate, mua một hộp chocolate hình tròn, không tính là quá đắt, tạm thời đem số tiền này làm kinh phí tán tỉnh nam thần vậy.

Sờ sờ bụng của mình, Lục Nhất Lan nghĩ, bám bám bám, rồi sẽ có ngày bắt được nam thần vào tay!

Lúc cô đến trường học chỉ mới 6 giờ 10 phút, người đến không nhiều lắm, đúng lúc có Tần Thanh, Lục Nhất Lan biết, người này trong học tập đặc biệt nghiêm túc, rất thích... đến sớm.

"Tô Tiểu Tiểu!"

Một giọng nữ thanh lệ bay tới, Tô Văn Văn đứng ở trước mặt cô, "Nè, hôm nay cậu tới thật sớm!"

Nữ chính.

Tần Thanh đang ngồi đọc sách bên kia nghe thấy cái tên này, theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cô bị Tô Văn Văn chặn, bóng người mơ hồ đứng đó, anh nhìn không rõ lắm, chỉ thấy Tô Tiểu Tiểu khá lùn, đầu cũng khá lớn.

"....."

Vì cái gì trong đầu anh lại có hai ý nghĩ phé liệu như vậy.

"Hôm nay cậu đến thật sớm nha."

Tô Văn Văn có chút kinh ngạc, trước kia mỗi lần gần trẻ Tô Tiểu Tiểu mới đến, lần đầu tiên thấy cô tới sớm thế này.

Lục Nhất Lan có chút ngượng ngùng cúi đầu.

"Hôm nay ba mẹ tớ không ở nhà, cũng không ăn cơm, cho nên đến sớm một chút."

"Thì ra là như vậy à."

Tô Văn Văn cười ôn hòa, Lục Nhất Lan trong phút chốc cảm giác trước mắt của mình phảng phất có một mặt trời nhỏ nở rộ.

Không hổ là nữ chính dưới ngòi bút của cô, quả thực là tự mang hào quang và buff, ngũ quan đúng là kiểu gãi đúng chỗ ngứa, cười rộ lên má lúm đồng tiền lóe sáng, là loại mỹ nữ mang đến cho người khác cảm giác sáng khoái.

Hàn huyền một lúc xong cô ấy liền nhảy nhót ra phòng học, Lục Nhất Lan biết, cô ấy là đang đi tìm nam chính Đông Thần.

Đông Thần, lưu manh nổi danh ở cấp ba, từ nhỏ đến lớn đều nương tựa lẫn nhau với ông nội, là hàng xóm của Tô Văn Văn.

Lớn lên đặc biệt soái, cực kì soái, hơn nữa thân phận thật của hắn còn là con trai độc nhất của quan đế đô, tóm lại thân phận rất cao lớn.

Cô ngồi xuống vị trí của mình, rồi mới dùng sườn khỏe mắt nhìn Tần Thanh.

Chừng ba- năm phút lúc sau, Tần Thanh buông bút trong tay xuống, nhìn ngược lại Lục Nhất Lan, Lục Nhất Lan nháy mắt bị chính gương mặt kinh diễm của anh nhìn đến, vội vàng kéo đầu về, trong lòng tán thưởng.

Quá đẹp.

Thì ra, miêu tả Tần Thanh trong tiểu thuyết của cô... Mũi cao cao, mắt phượng có hơi chút thanh lãnh, quân tử như ngọc chính là như thế này.

Trong lòng Tần Thanh ngày càng cảm thấy máu chó.

Lúc Tô Tiểu Tiểu nhìn anh, anh làm bộ không thấy, bây giờ anh nhìn lại Tô Tiểu Tiểu, Tô Tiểu Tiểu lại làm bộ không thấy.

Loại hành vi vụn vặt, hơn nữa còn làm tổn thất chỉ số thông minh đến thế, thật có ý tứ.

Ở ngay lúc này, một bạn học khác cuối cùng trong lớp học cũng đi ra ngoài, thời gian là 6 giờ 18, phòng học chỉ có hai người Lục Nhất Lan cùng Tần Thanh.

Lục Nhất Lan nuốt một ngụm nước miếng, ngón tay sờ đến hộp chocolate mình mới mua.

Trong phòng dần giảm đi độ ẩm, cô mạnh dạn đứng lên, phía trước đi lên hai bước.

Bài thi bị bóng người bao phủ, Tần Thanh ngẩng đầu lên.

Hai bên đối diện, con người màu đen của Tần Thanh chạm đến bóng dáng của Lục Nhất Lan, cô đặt đem chocolate ở trên bàn Tần Thanh, giọng nói thanh thanh.

"Tần Thanh."

"Tớ....."

"Vô công bất thụ lộc." (Không làm sẽ không hưởng)

Tần Thanh nhanh chóng trả chocolate lại vào tay Lục Nhất Lan, "Lấy về đi."

"Cậu biết mà, tớ thích cậu."

Thanh chocolate xô xô đẩy đẩy trong không gian, Lục Nhất Lan rõ ràng nói ra những lời này.

Tần Thanh đột nhiên cứng đờ, hoá ra, thỏ lộ ở đi động và thỏ lộ tự mắt chính mình nhìn thấy, hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Anh nhấp môi, nhìn Lục Nhất Lan, nhìn gương mặt kiên định của cô, cuối cùng nghẹn ra một câu.

"Yêu sớm, không tốt."

"Chỉ là..."

Bên ngoài truyền đến giọng nói chuyện.

Tần Thanh có chút khản trương, "Về chỗ ngồi đi."

Đôi mắt Lục Nhất Lan đảo quanh một vòng, giả hoạt nói, "Vậy chocolate!"

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (2)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

"Giữ lại đi..."

Lục Nhất Lan mới vừa trở lại vị trí ngồi, liền thấy Tần Thanh sét đánh không kịp bưng tai nhét chôclate kia vào trong cặp của mình.

Bên ngoài vừa có người đến, anh cầm lấy bút, mắt nhìn thẳng bài thi, thanh lãnh cao ngạo như cũ, bộ dáng phảng phất như cái gì cũng không xảy ra.

Nhưng vào giờ phút này, hình tượng cao lãnh của anh trong lòng Lục Nhất Lan, đã hoàn toàn sụp đổ.

Tần Thanh.

Một chàng trai có chút không tự nhiên, lại có chút ngốc nghếch, nhưng lại thích dùng dáng ngoài thanh lãnh cao ngạo để che dấu tính cách của bản thân.

Cúi đầu đọc sách, đọc nhanh như gió, cô cảm thán bản thân vì có tín ngưỡng để tồn tại, làm cô đi vào thế giới này, trực tiếp đối diện với những đề mục tàn nhẫn kia!

Ngồi bút nhẹ viết, đêm nay Lục Nhất Lan cũng không làm chuyện gì khác người nữa, toàn bộ tiết tự học buổi tối, phần lưng Tần Thanh đều là banh thẳng.

Lúc tiếng chuông tan học vang lên, anh nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Lục Nhất Lan.

"Tan học, đừng đi."

Lục Nhất Lan dùng một chút từ ngữ đương thời lưu hành trên internet, "Được nha (☺v☺)."

Tần Thanh dùng một chút, không có biểu cảm gì, chỉ là không có chút tự nhiên lần nữa cúi đầu viết bài thi, những bạn học đi ngang qua bên người anh, anh một chút cũng không có động đậy, sau khi người đều đã đi hết, anh nháy mắt quay đầu.

"Lại đây."

Lục Nhất Lan cầm cặp sách đứng lên, "Tần Thanh." Nói ba phần, còn lại bảy phần muốn nói nhưng lại thôi.

Tần Thanh lấy chocolate trong ngăn kéo ra.

"Trả cho cậu."

"Nhưng đây là quà tặng cho cậu m!"

"Tâm ý đã nhận được."

Anh thu bài thi xong, chuẩn bị đi thi Lục Nhất Lan ngăn lại.

"Đây là quà tớ tặng cho cậu, quà đã đưa đi như nước ra khỏi bát, cậu như vậy ——"

"Tớ không phải trả cậu, mà là tặng cho cậu." Anh dường như nhẫn nại thật lâu, "Đây là chocolate tớ tặng cho cậu, nhận lấy đi."

"Còn có, ngủ ngon."

Đôi chân dài của anh bước đi, trực tiếp ném Lục Nhất Lan lại sau lưng. Đầu ngón tay Lục Nhất Lan hơi lạnh, nhớ tới biểu cảm Tần Thanh, cô liền nở nụ cười.

.....

Theo đuổi, là một hồi giằng co lâu dài mà gian khổ.

Sau khi Tần Thanh cho rằng anh đã nghiêm khắc từ chối, Lục Nhất Lan sẽ vì tiết tháo bản thân mà tự động rời xa anh, nhưng mà sự thật không có đơn giản như tưởng tượng.

Mỗi ngày là người tới trường học sớm nhất, Tần Thanh phát hiện lớp học có một thay đổi cực lớn!

Tồ! Tiêu! Tiêu! Thời gian mỗi ngày cô tới trường học! Vì cái gì từ 7 giờ 20! Đã biến thành 6 giờ rưỡi!

Tần Thanh thật phát điên, năm phút đồng hồ sau khi anh dùng chìa khóa mở cửa phòng học số 2 của lớp 12, một cái đầu tròn bé bé liền sẽ xuất hiện ở 1 trước mặt anh.

Ví như hiện tại.

Anh buông bút trong tay xuống, "Tô Tiêu Tiêu, cậu có thể đổi vị trí hay không."

"Tần Thanh, cậu chính là đang bắt nạt người ta."

Trên mặt Lục Nhất Lan lập tức treo lên biểu cảm ủy khuất, tốc độ thay đổi sắc mặt cực nhanh, làm người khác tấm tắc lấy làm lạ.

"....."

Tần Thanh quả thực muốn bạo phát tại chỗ, tuy rằng rất táo bạo, nhưng vẫn phải ưu nhã, anh hít sâu một hơi.

"Cậu ở chỗ này sẽ ảnh hưởng tôi."

"Nơi này là chỗ ngồi của Văn Văn, cậu ấy nói tớ có thể ngồi ở chỗ này."

"!"

Nhắc tới Tô Văn Văn, Tần Thanh lập tức vận vẹo, cùng là họ Tô, một người là băng, một người là lửa.

Hơn nữa lửa này còn là vị chân hỏa, chính là loại lửa ngay cả nước cũng không diệt được trong truyền thuyết kia.

Ngồi bút xẹt qua thật mạnh trên mặt giấy, nội tâm Tần Thanh đầy cảm giác bi thương, đã gần đến 7 giờ, Lục Nhất Lan rời khỏi phòng học, cũng chính là lúc này, anh mới hoàn toàn thả lỏng ra.

Bên kia, Lục Nhất Lan nhắm phía nhà ăn chuẩn bị đi mua com nắm.

Haiz.

Loại người như Tần Thanh, cần phải chậm rãi kiên trì tấn công trái tim anh, liệt nam sợ nữ triền, quần tới triền đi quần lên giường.

Sẽ có một ngày như thế, Lục Nhất Lan tự nói cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (3)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngan Tịnh

Chạy như bay trở về, thời gian cũng đã là 7 giờ 10, lúc này, lớp học đã lục tục có vài người đến.

Nữ chính Tô Văn Văn cũng đã tới.

Lúc Lục Nhất Lan tiến vào, tùy ý liền đặt một cái com nắm ở trên bàn Tần Thanh.

Trong nháy mắt, Tần Thanh phảng phất như một bé mèo xù lông, chỉ là cũng chỉ đứng hình một chút, Tô Văn Văn bên cạnh liền ghé sang, cô nhìn com

nắm trên bàn Tàn Thanh, ánh mắt có chút nghi hoặc.

"Lớp trưởng, tại sao là Tiểu Tiểu đưa cậu com nắm a?"

"....."

"Tớ không có thời gian, nhờ bạn học Tô Tiểu Tiểu mang."

Tô Văn Văn à một tiếng, Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, mỉm cười nói.

"Đúng vậy, có thể chạy vật cho đại soái ca như lớp trưởng, tớ thực vinh hạnh."

Động tác đang cắn com nắm của Tàn Thanh bỗng nhiên cứng đờ một chút, nhưng mà đầu sỏ gây tội đã nhảy qua một góc phòng học rồi, gân xanh trên thái dương anh vẫn luôn giật giật, ai có thể cho cái kiến nghị, thu tiểu yêu tinh phía sau kia cất đi được không.

Được! fan!

Rốt cuộc cũng an tĩnh học bài, đôi mắt học tập cùng với các lão sư, Tàn Thanh đều có thể gọi là rất ưu tú, hoàn mỹ hoàn thành vấn đề, anh là một học bá hoàn mỹ thứ n trong nhiệm vụ.

Vào lúc đã qua một nửa tiết tiếng Anh, cửa bỗng nhiên mở ra, một soái ca nhuộm tóc vàng chậm rì rì đi vào phòng học, hấn làm lơ giáo viên, trực tiếp ngồi xuống chỗ kế bên Tô Văn Văn.

Nam chính lên sân khấu.

Từ lúc Đông Thần tới, Tô Văn Văn 99% ánh mắt đều ở trên người hấn, Lục Nhất Lan liếc mắt nhìn Tàn Thanh, anh cũng đang nhìn Tô Văn Văn.

Thật đáng thương.

Từ xưa dù nam phụ tình có sâu bao nhiêu, đừng phải nam chính cũng phải nhường đường.

Dù nam phụ có tốt đi chăng nữa, ở trước mặt nữ chính đều chỉ là một cây cỏ, Tàn Thanh cũng vậy, cũng chính là cây cỏ xinh đẹp nhất mà thôi.

Nghĩ nghĩ, Lục Nhất Lan lấy ra di động đã gửi một tin nhắn qua:

"Anh đứng dưới cầu ngắm phong cảnh

Người đứng trên lầu lại ngắm anh."

"by- Tô Tiểu Tiểu."

Di động hơi rung rung, Tàn Thanh đối với loại âm thanh này rất mẫn cảm, còn đang trong tiết học, anh mịt mờ liếc mắt nhìn Lục Nhất Lan một cái, rồi mới gian nan hạ khóa miệng.

Lục Nhất Lan trả lại bằng nụ cười sáng lạn.

PK, Tàn Thanh hoàn toàn thua.

Nghỉ giải lao giữa tiết mười phút, Tàn Thanh lấy ra di động nhìn lướt qua, ngắm phong cảnh? Anh hí hóp mắt suy nghĩ ý đồ.

Đã bắt đầu vào học, Lục Nhất Lan nhận được tin nhắn liên tiếp.

"Người trên lầu cùng người dưới cầu, là hai cái thế giới."

"Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh

Người đứng trên lầu lại ngắm em

Ánh trăng tô điểm cửa phòng em

Em lại tô điểm cho giấc mộng của người khác."

"Học bài cho tốt, đừng trên dưới cũng không phân biệt được."

"by- Tàn Thanh."

Lục Nhất Lan nháy mắt có chút nổi lửa, cô mở Baidu, phát hiện chính mình dùng sai thơ tình rồi.

Sau khi bị đối phương khinh bỉ lần thứ n, Lục Nhất Lan nở nụ cười, cô nhanh chóng gửi một loạt tin nhắn, rồi mới tắt điện thoại.

"Cậu là trăng sáng của tớ, cậu là giấc mơ của tớ, hy vọng sẽ có một ngày, tớ sẽ là ánh trăng chiếu đến trong lòng cậu, bóng dáng tớ tiến vào trong giấc mộng của cậu."

"by- Tô Tiểu Tiểu."

Tần Thanh phát hiện, bản thân thế nhưng có chút tò mò Tô Tiểu Tiểu sẽ đáp lại lời nói như thế nào, di động một lần nữa lại rung, anh liền theo bản năng lấy ra.

Nhìn giáo viên trên bục, anh nhìn xuống.

Sau khi giáo viên quay lại viết bảng, anh liền lấy di động ra.

""

Tay thiếu chút nữa giật lên một cái, Tần Thanh cất lại di động, lên án nhìn thoáng qua Lục Nhất Lan, đối phương trừng lớn mắt, đáp lại anh là ánh mắt vô tội chớp chớp, Tần Thanh thu hồi ánh mắt, không nói một lời.

Sau đó, Lục Nhất Lan nhìn kỹ, liền thấy trên tai anh có một chút phỉm hồng.

Nam thần thanh lãnh Tần Thanh, chỉ số then thừng là tám sao, tiền đồ vô lượng, một mảnh rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (4)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Dường như là bởi vì lần trước đùa giỡn thơ tình họa ý quá mức, những ngày kế tiếp, Lục Nhất Lan đều không có gặp Tần Thanh.

Anh sửa giờ làm việc và nghỉ ngơi!

6 giờ rưỡi sáng, cô nằm vùng ngoài cửa, lại phát hiện người mở cửa chính là một bạn học người qua đường Đinh.

"Tô Tiểu Tiểu? Cậu tới thật sớm nha."

Lục Nhất Lan cứng đờ cười hỏi.

"Đúng vậy, tớ nhớ rõ trước kia đều là lớp trưởng mở cửa mà, sao hôm nay đổi thành cậu vậy?"

Người qua đường Đinh cười hai tiếng.

"Lớp trưởng nói gần đây trong nhà cậu ấy có chút việc, không tới sớm để mở cửa được, đúng lúc nhà tớ ở gần trường học, liền giúp mở cửa!"

Lục Nhất Lan: Cái lý do này thật... tốt.

Tần gia.

Mẹ Tần nấu cháo nhìn sang Tần Thanh.

"Con trai à, sao hôm nay con còn chưa đi đến trường học?"

"Không khí trường học gần đây..." Trong đầu Tần Thanh hiện lên bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi của Tô Tiểu Tiểu, cứng đờ.

"Không tốt lắm."

"Không tốt lắm?" Mẹ Tần tiếp tục hỏi, "Thế nào gọi là không tốt lắm?"

"Lúc trước con đâu có nói kì quái như thế." Mẹ Tần dường như nhớ tới cái gì, "Từ sau khi bạn học tên là Tô Tiểu Tiểu kia thô lỗ với con, con liền... Hắc

hắc hắc, nói cho mẹ, có phải hai đứa các con đang phát triển lên rồi hay không?"

"Không có."

Tần Thanh bỗng nhiên buông bút trong tay đứng lên, mẹ Tần bị dọa sợ, anh thu dọn sạch đồ trên bàn, "Con đi đến trường học."

"Không ăn bữa sáng sao?"

Tần Thanh ừ một tiếng, kéo cặp lên, "Con sẽ đến trường học ăn."

Nhìn theo hướng con trai rời đi, mẹ Tần nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Lục Nhất Lan.

Bên này Lục Nhất Lan còn đang ăn com nắm x2, bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại xa lạ, thấy là số vùng địa phương nên cô nghĩ nghĩ, vẫn nhấn nghe.

"Xin chào."

Câu đầu tiên chính là hỏi thăm, mẹ Tần cho Lục Nhất Lan một like an ủi, "Bạn học Tô, chào cháu."

"?" Lục Nhất Lan ngẩn mặt ra.

"Dì là mẹ của Tần Thanh."

"Khụ khụ khụ khụ." Com nắm bỗng nhiên sặc trong cổ họng, Lục Nhất Lan ho khan một lúc xong, mới cầm di động chạy vội đi ra ngoài.

"Dì ạ, tại sao dì lại gọi điện thoại cho cháu vậy ạ?"

Mẹ Tần thờ dãi một hồi, "Gần đây hành vi cử chỉ của Tần Thanh có chút kỳ quái, dì muốn hỏi một chút, hai đứa các cháu tiến triển đến bước nào rồi?"

"....."

Mẹ ruột!

Lục Nhất Lan chỉnh lại ngôn từ một chút.

"Cháu theo đuổi cậu ấy, nhưng bây giờ vẫn chưa đuổi kịp, không biết khi nào sẽ hết tình trạng này."

"À, vậy nếu cháu sẽ ảnh hưởng đến nó thi đại học thì sao?"

Mẹ Tần nói rất nhanh, bẻ cua còn gắt như vậy, người bình thường nghe không hiểu.

Lục Nhất Lan nói, "Tần Thanh là học bá, cháu nghĩ sẽ không ảnh hưởng được cậu ấy đâu."

"Được rồi, dì đã biết, cảm ơn bạn học Tô đã phối hợp điều tra, bây giờ nó đang đến trường học, đúng rồi, nó còn chưa ăn sáng."

Lạch cạch một tiếng, điện thoại đã ngắt.

Lục Nhất Lan có chút ngốc, nhưng cô cũng hiểu được vài thông tin.

Đầu tiên, mẹ của Tần Thanh không phản đối Tần Thanh yêu sớm.

Tiếp theo, mẹ Tần đối với nàng rất có hảo cảm, cũng âm thầm ủng hộ cô theo đuổi anh.

Cuối cùng, Tần Thanh còn chưa ăn sáng, cô mua 2 cái com nắm đúng là không lãng phí!

Đến đúng vị trí, Lục Nhất Lan liền để com nắm lên bàn Tần Thanh.

Tầm 7 giờ 10 sáng, Tần Thanh đeo trên mình chiếc balo vạn năm không đổi kia vào phòng học, thấy trên bàn có com nắm, anh theo thường lệ nhìn lướt qua Lục Nhất Lan.

Vô công bất thụ lộc, không thân, không dính dáng.

Tần Thanh cầm lấy com nắm, vừa muốn trả vật về cho chủ thì chủ cũng đã nhanh chóng bay lại đây,

"Lớp trưởng cậu tới rồi! Cậu kêu tớ mang com nắm cho cậu, tớ không quên nha!"

"Cậu nhìn xem, nó vẫn còn ấm này!"

"....."

Chặn trước như vậy, anh còn muốn trả com nắm lại nhưng có vẻ bây giờ không thể trả nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (5)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Đang lúc ăn com, trong lòng Tần Thanh cảm thấy hơi dị dị.

Tô Văn Văn đến lớp, Tần Thanh vẫn bình thường chào hỏi cô, nhưng ánh mắt cô vẫn dừng ở trên người Đông Thần, lúc đáp lại cũng không cho Tần Thanh một cái ánh mắt.

Lòng Tần Thanh bỗng nhiên có chút buồn bã.

Quả mận trong túi, dường như đã dần chua đi.

Tô Văn Văn thích mận, là vì có vị chua.

Tần Thanh nhũn mảy, cuối cùng ném quả mận có chút "chua" này vào thùng rác.

Lục Nhất Lan nhìn một màn này, trong lòng có động lực, chỉ cần cho cô càng nhiều thời gian, cô nhất định có thể mang Tần Thanh từ cô đơn đi lên con đường hạnh phúc.

Ngày tháng êm đềm trôi qua thật quá nhanh, khai giảng sắp hơn một tháng, thi đại học chậm rãi ngăn chặn một đám người thần kinh.

Cũng may Tần Thanh là học thần, căn bản không cần phải sợ hãi, mấy đồ vật đơn giản đó căn bản không uy hiếp đến thời gian nhàn hạ của anh.

Hành động mang com nắm của Lục Nhất Lan dần dần đã được công khai.

Toàn bộ mọi người đều đã biết buổi sáng Tần Thanh không thích đi vào nhà ăn, cho nên mỗi ngày đều nhờ Tô Tiểu Tiểu mang com nắm giúp.

Tần Thanh ngay lúc đầu là cự tuyệt không được chuyện này, sau lại ——

Đứt khoát liền không muốn cự tuyệt, com nắm ăn rất ngon, buổi sáng anh lại rất đói bụng! Cần! Ăn gì đó.

Tần Thanh yên lặng gặm com nắm, Lục Nhất Lan bước chân như mèo rất nhanh đã đi tới.

"Lớp trưởng."

Một ngụm trong miệng anh nuốt không trôi, thiếu chút nữa đã bị sặc, nuốt xuống xong miếng com kia, vẫn duy trì mặt nạ cao lãnh, Tần Thanh nhìn Lục Nhất Lan, "Tô Tiểu Tiểu, có chuyện gì không?"

"Tuần sau là sinh nhật cậu, cậu có thời gian mời tớ đi ăn một bữa com nắm không?"

"....."

Tần Thanh mặt không đổi sắc, "Chuẩn bị thi đại học, học tập cho tốt."

""

Lục Nhất Lan mỉm cười, làm bộ dáng như đang hỏi đề mục, đặt sách vở lên bàn Tần Thanh, dùng bút ở mặt trên qua loa để lại một câu liền xoay người.

"Cậu luôn là những lời này."

Hàng chữ bị nghiêng, nét bút có chút đứt gãy, chữ có chút bẹp, rất không có khí chất.

Tần Thanh nhàm chán bình luận xong, di động vang lên, mở ra, hai chữ phiền toái ánh vào mi mắt.

Đúng vậy, phiền toái!

Sự tồn tại của Lục Nhất Lan trong thế giới của Tần Thanh chẳng khác nào hai chữ —— phiền toái.

"Nếu như cậu đã nói như thế, tớ liền kiểm tra cho cậu xem. Thứ sáu này toàn khối đều kiểm tra, tớ có thể tiến vào top 100 cậu phải mời tớ đi tiệc sinh nhật cậu!"

"by- Tô Tiểu Tiểu."

Top 100?

Tần Thanh mở ra danh sách lớp học, tìm kiếm điểm số trước kia của Tô Tiểu Tiểu, thông thường đều trên dưới 20 trong lớp, dựa theo đánh giá, ước chừng ở toàn khối cũng phải tầm 300.

300 đến 100, gian nan và khiêu chiến quá lớn rồi.

Hơn nữa tính toán phân tích thêm thành tích mấy năm gần đây của cô, quả thực ổn định làm người sợ hãi. Đột phá lớn như thế, cơ hồ là không có khả năng.

"Cố gắng học tập."

"by- Tần Thanh."

Mấy giây sau liền có tin nhắn đáp lại.

"Cậu rốt cuộc là có ý gì! by- Tô Tiểu Tiểu."

"Vào top 100, liền mời cậu tới sinh nhật. by- Tần Thanh."

"Được! by- Tô Tiểu Tiểu."

Lục Nhất Lan hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đã hạ chiến thư, liền liên tục chiến đấu ở các chiến trường hệ thống.

"Tôi muốn mở một bao quà tặng tín ngưỡng."

"Điểm tín ngưỡng hiện tại của kí chủ là 100 điểm, bao quà tặng yêu cầu tín ngưỡng giá trị 100 điểm, đổi hay không?"

"....."

Lục Nhất Lan chần chờ, lúc tái nhập tiểu thuyết này hệ thống đã tỉ mỉ hướng dẫn về điểm quà tặng tín ngưỡng này.

Tín ngưỡng, là điểm tín nhiệm của những người trong một thế giới nào đó tặng cho cô khi hoàn thành nhiệm vụ, cùng với đôi nàng có thể kế tiếp tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ tân nhân điểm hai người sở hữu hợp lên. (Tĩnh: Tạm thời bỏ qua nha các bae, tôi chưa đọc hết thế giới này nên chưa rõ cái này lắm, sẽ sửa sau >_<)

100 điểm tín ngưỡng có thể đổi một lần, bao quà tặng có thể thỏa mãn một nguyện vọng không ảnh hưởng đến hướng đi của cốt truyện trong tiểu thuyết.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (6)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Kiểm tra thi, dường như từ những điểm sai mà khắc phục để vượt qua khó khăn.

Cuối cùng Lục Nhất Lan vẫn lựa chọn từ chối không đổi, thân là một tác giả tiểu thuyết từng là học bá danh giá, nên cũng hiểu rõ về kỷ ức học tập của Tô Tiểu Tiểu, chỉ là một hồi thi nho nhỏ, quả thực đơn giản như đang giỡn... Cái rắm ý.

Từ hôm nay, 11 tháng 3, cho đến ngày 16 tháng 3, Lục Nhất Lan rất bận.

Vội vàng lên trời xuống đất, dời núi dời biển, đi theo hướng không gì làm không được.

Mấy ngày nay, mỗi lần Tàn Thanh ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn một cái, liền thấy Lục Nhất Lan vùi đầu khò máu chiến đấu với đề thi, hoặc thấy cô vò đầu bứt tai suy nghĩ trăm lần cũng không ra.

Rất —— thú vị.

Nên tới luôn là phải tới, cuộc thi toàn khối lớp 12 được xem là cuộc thi lớn, sau khi các thầy cô đã được phân lớp để coi thi, cuộc thi nước sôi lửa bỏng này, chính thức bắt đầu rồi.

Có lẽ là ôn tập khá có tác dụng, Lục Nhất Lan cảm giác đề thi này không xem là quá khó, nhìn qua nhìn lại vẫn okie.

Không nhanh không chậm làm xong đề thi xong, Lục Nhất Lan ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua bốn phía.

Vừa vặn lúc đầu của cô nhìn sang phía bên trái, cô ngây ngẩn cả người. Tàn Thanh cao lãnh kia đang đứng ở bên cửa sổ, vẻ mặt thờ ơ nhìn bài thi của cô.

Chỉ là nhẹ bay bay nhìn lướt qua bài thi, rồi cũng nhìn lướt qua cô.

Rồi cứ như vậy vẫy vẫy ồng tay áo —— rời đi.

Cuộc thi tổng cộng thi ba ngày, thi xong lập tức đi học, cũng không có cái gọi là kỳ nghỉ sau khi kiểm tra tồn tại.

Lúc về nhà, Lục Nhất Lan đứng lên cân xem cân nặng của mình, thì ra, động não nhiều cũng chẳng gầy, mà còn thêm béo!

Trong sự chờ đợi của bé béo Lục Nhất Lan, thành tích cuối cùng cũng có.

Hạng nhất là ông Vua không sợ học hành, học bá Tàn Thanh, hạng hai là nữ chính Tô Văn Văn, nhìn xuống xem thêm mấy cái, trước top 10 còn có tên nam chính Đông Thần.

À, đúng rồi. Lúc này nữ chính đã bắt đầu phụ đạo cho nam chính.

Lục Nhất Lan nước mắt như sợi mì đầy mặt, vì cái gì tất cả mọi người đều có thầy cô nhỏ phụ đạo, chỉ có cô là người cô đơn.

Không biết làm chỉ có thể bỏ qua, bằng không thì là hỏi Baidu.

Bảng vàng là đặc sắc của khối 12, đầu tiên là top 100, nhìn phía trước một chữ tên mình cũng không có, Lục Nhất Lan quyết định phải xác thực rõ thêm một chút, từ phía dưới xem lên.

Mới vừa nhìn đến cuối cùng, cô liền ngây ngẩn cả người.

Hạng 101.

Nàng cùng hạng 100 có số phận giống nhau, nhưng bạn học kia lần trước làm bài thi thành tích cao hơn cô, cho nên, Lục Nhất Lan đã bị tuyệt tình mà đuổi ra bảng xếp hạng top 100.

Trăm lời nói hùng hồn trước kia, giờ phút này tất cả đều đã tan biến.

Trong đám người, Tàn Thanh nhìn Lục Nhất Lan tâm tình tuyệt vọng không phan ở bên cạnh, trong lòng có chút cảm giác kì lạ, anh vừa định gửi tin nhắn, bên kia đã nhanh tay hơn anh rồi.

"Đã đánh cuộc thi phải chịu thua # hình ảnh #hạng 101. by- Tô Tiểu Tiểu."

Xem ra năng lực kháng đả kích cô không tồi, Tàn Thanh tuy rằng xoay người đi, nhưng khóe miệng kia vẫn nhếch cười.

Khi Tàn Thanh tiến vào phòng học, thấy Tô Văn Văn đang nói chuyện với Đông Thần.

Về điệu dáng giữa môi mắt kia của Tô Văn Văn, anh chưa bao giờ gặp qua, rất ấm, như ánh mặt trời, nhưng cái ấm áp này lại thuộc về Đông Thần.

"Lớp trưởng." Tô Văn Văn tựa hồ đã chú ý tới anh, "Cậu đi xem thành tích sao? Có phải lại là hạng nhất hay không!"

Đông Thần ở một bên khẽ hừ một tiếng.

Tàn Thanh ừ một tiếng, có chút lạnh nhạt ngồi xuống.

Anh phát hiện một việc, anh bắt đầu thích ăn một quả, nhưng không phải... Loại quả mạn kia.

Dựa theo góc độ tâm lý học, anh chính là muốn bá đạo độc chiếm, mà không phải đáng thương chia sẻ với người khác.

Ví như tình cảnh trước mặt.

Tô Văn Văn nhẹ nhàng chạm vào mặt Đông Thần một chút.

Ừm, mặt đường như không chỉ có có chút chua, lại còn rất chất, một chút cũng không bằng... Com nắm mặc mạc. (Tịnh: Mòe, lúc yêu thì bảo ngọt, hết yêu lại bảo chất.v)

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (7)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngan Tịnh

Tần Thanh chú ý đến Lục Nhất Lan.

Cả ngày hôm nay cô đều rơi vào trạng thái không nhấc nổi tinh thần, dường như rất mất mát, vẫn luôn nằm trên trên bàn... Có lẽ là đang khóc.

Tần Thanh lại cảm thấy tim đập có chút nhanh.

Lục Nhất Lan mệt như cò hó, cực cực khổ khổ ôn tập hơn một tuần, cuối cùng chết trong tan nát cõi lòng, nếu nhiều thêm một điểm thì tốt rồi a, thế nhưng bị người khác vô tình đá đến hạng 101.

Ngoài cửa sổ có tiếng côn trùng kêu, gió bên đầu cửa sổ mềm mại đung đưa, dưới khung cảnh thoải mái như vậy, Lục Nhất Lan nằm trên bàn thiếp đi.

Trong lúc ngủ thời gian chẳng đáng một xu, Lục Nhất Lan nằm thật lâu, trong lúc mơ mơ màng màng, cô dường như nghe được giọng nói của Tần Thanh.

Cô nỗ lực mở mắt ra.

Trên thực tế, sau khi Tần Thanh ngậy ngốc tiến tới đây hai bước, liền hối hận.

Cô căn bản không phải bởi vì tỷ thí thất bại mà úp mặt trên bàn khóc thút thít, trầm tính vạn tính, Tần Thanh thật không nghĩ tới, Lục Nhất Lan thế nhưng lại đang ngủ.

Hơn nữa ngủ rất vui sướng.

Chất lỏng trong suốt đang chảy ở khe miệng cô làm Tần Thanh xoa xoa huyết Thái Dương của mình, vì sao anh lại ngu ngốc như thế đi tới, vừa muốn rời khỏi, người nằm trên bàn đã đứng lên.

"Tần Thanh."

Lục Nhất Lan si ngốc kêu tên Tần Thanh.

"Tớ không phục, tớ rõ ràng cùng bạn kia bằng hạng 100, chỉ là viết 101 mà thôi, cậu là người hiểu lý lẽ, khẳng định có thể phân ra tớ ở hạng nào đúng hay không?"

"Thứ tự của cậu..."

"Tớ cũng là hạng 100, đúng hay không?"

Cô thế mà chấp nhất nhìn anh.

Tần Thanh cũng nhìn Lục Nhất Lan, mở miệng, "Tên của cậu..."

Lục Nhất Lan đứng lên, bắt đầu chơi xấu, "Tớ là hạng 100, đúng hay không?"

Cô biểu hiện rất nghiêm túc, giọng nói vừa phải, cuối cùng, chỉ cho Tần Thanh hai lựa chọn, phải or không phải.

"Tớ hạng 100 đúng không?"

"Phải." Tần Thanh cảm giác bản thân bị cuốn lấy đến phiên, qua loa liền trả lời.

Người đối diện thế nhưng lại nở rộ ra một nụ cười tươi, làm Tần Thanh có chút giật mình, anh xoay người đứng thẳng.

"Vui vẻ như vậy sao?"

"Tần Thanh, đừng quên hứa hẹn của cậu."

"Sẽ không quên."

Anh kéo kéo khoe miệng, Tần Thanh nghĩ, kỹ thuật diễn như sói đuôi to cùng miệng lưỡi khéo léo như sói xám của mẹ Tần, cùng với cái miệng thẳng ngay chẳng gì cần nổi kia, nhất định có thể mang cho vị tiểu thư 'phiên toái' này một loại trải nghiệm hoàn toàn mới.

Chương trình học dần chậm rãi xuống, lần kiểm tra này, lớp 2 của khối 12 có hai người tiến bộ lớn nhất chính là Lục Nhất Lan cùng Đông Thần, vẫn luôn bị giáo viên xách ra làm gương giảng dạy.

Nói ——

"Tất cả các em nên học tập bạn học Đông Thần cùng bạn học Tô Tiểu Tiểu, thời gian cấp ba tốt đẹp, ngăn chặn yêu sớm, làm bạn với biển sách, tương lai mới có thể tươi đẹp vườn xa!"

Phía dưới vỗ tay thừa thốt, Lục Nhất Lan phụt một tiếng thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

Lần đầu tiên, Tần Thanh nhìn gương mặt kia của chủ nhiệm lớp, lần đầu tiên sinh ra một loại cảm giác đồng tình, cái gọi là trọn to mắt nói dối, đại khái chính là như thế.

Hai người được nêu tên, đều là hai học sinh đang chìm nổi trong biển tình yêu.

Sinh nhật của học thần Tần Thanh là vào ngày 23 tháng 3.

Khoảng cách đến ngày 23, còn có ba ngày, vì tránh cho nhìn mãi chai mắt, cùng với thực thi phương pháp lật mềm buộc chặt hoàn mỹ, gần đây Lục Nhất Lan không làm phiền Tần Thanh.

Còn đang suy nghĩ quà tặng, di động bỗng nhiên vang lên.

Trên đó hiển thị là một tin nhắn từ 'Mẹ chồng tương lai' Cô Tần gửi đến:

"Lớp học các cháu có người tên tiểu thư phiên phức sao, cô nàng đó có khả năng chính là đối tượng thâm mến của Tần tiểu ca đó nha."

Sau đó còn có một bức ảnh chụp tờ giấy a4 màu trắng.

Trên giấy a4 có bốn chữ cốt cách rõ ràng, "Tiểu thư phiên phức", vừa thấy, người viết chính là rất tốn công phu.

Lục Nhất Lan hí mắt cười, bộ dáng tựa hồ đã phát hiện bí mật nào đó.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (8)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngan Tĩnh

Ai là tiểu thư phiên phức a~, đáp án này... Dường như vẫn luôn ở trong lòng.

Nhìn không được nở nụ cười, Lục Nhất Lan cắt di động của mình vào, có chút si ngốc nhìn Tần Thanh ở bên kia.

Anh thật soái a, lúc trước lúc sáng tạo ra anh, không có nghĩ tới, một anh chàng nam phụ, thế nhưng còn xuất sắc hơn cả nam chính.

Liếc mắt một cái nhìn qua, càng có thể nhìn ra thanh trần vô song tới.

Có lẽ là ánh mắt của Lục Nhất Lan quá mức nóng cháy, Tần Thanh cảm giác phía sau lưng mình có chút kì lạ, anh quay đầu lại thì vừa phát hiện vị kia đang dùng một loại ánh mắt thần kì nhìn anh.

Cái loại ánh mắt này phảng phất như kiểu Chúa sáng thế nhìn con cái mình sáng dựng nên, sau khi nghĩ đến đây, mặt Tần Thanh lập tức biến thành đen, cái cô Tô Tiểu Tiểu này rốt cuộc đang yy cái quái gì vậy, tình cảm lại mãnh liệt mê mẩn như thế.

Thầy giáo trên bục vẫn đang say sưa giảng bài, chỉ là không biết vì sao, Tần Thanh cảm giác tiếng nói truyền vào tai mình ngày càng ít đi.

Khuôn miệng của thầy giáo lúc đóng lúc mở, trong đầu anh dần dần ảo giác ra gương mặt của một người khác.

Tô Tiểu Tiểu.

Cô không biết sợ vọt tới trước mặt anh, mỉm cười liếc mắt nhìn, "Tần Thanh, tớ thích cậu."

Âm thanh bút rơi trên mặt đất làm anh bừng tỉnh, Tần Thanh có chút cứng đờ, anh vừa mới suy nghĩ cái gì vậy!

Xoay người tựa như ăn trộm, nhìn sang phía bên kia, liền đối diện với đôi mắt của cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Nhất Lan nhìn Tần Thanh, không tiếng động nói.

"Này, Tần Thanh, buổi chiều không đi học, có hẹn không?"

"....."

Anh cảm giác trong lòng bỗng nhiên tràn ngập một cỗ vui sướng, nhưng vì nội tâm cường đại anh phải đè xuống bộ dáng muốn tươi cười.

"Không, không hẹn."

"Vậy hẹn nha!"

Cuối cùng nam thần chỉ dùng một ngón tay đang xoay bút ra dấu kết thúc đoạn đối thoại này.

Tự nhiên, Lục Nhất Lan cảm thấy, Tần Thanh vẫn luôn sống ở thế giới xa xôi không thể với tới kia, đã sắp biến thành một người thường dính khói lửa nhân gian.

Anh dao động.

Tất cả bắt đầu của tình yêu, chính là tự mình dao động, và do đối phương chủ động.

Giữa trưa vào lúc tan học, Tô Văn Văn định mời Tần Thanh đi ra ngoài ăn cơm, Lục Nhất Lan cũng vừa muốn đến chỗ Tần Thanh, chợt cô dừng lại.

Thật ra cô cũng muốn nhìn một chút, trước mặt cô và nữ chính, Tần Thanh sẽ chọn ai.

Giọng nói ngọt ngào của Tô Văn Văn lọt vào tai, phảng phất tươi đẹp như ánh mặt trời, "Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi, khó mới có được buổi chiều không đi học đó."

Lục Nhất Lan nhìn ra, Tần Thanh là đang chần chờ.

Ngón tay thon dài của anh đặt ở trên cặp sách, nhìn lên đồng hồ, Lục Nhất Lan nhìn anh.

"Đi thôi, tất cả mọi người đều chờ cậu đấy, lớp trưởng."

"Vậy đi thôi."

Tần Thanh hai ba động tác liền thu dọn xong cặp sách, yên lặng đi theo Tô Văn Văn, bóng dáng anh phảng phất như một bộ tranh Phong Quang tể nguyệt.

Lục Nhất Lan kinh ngạc trong chốc lát, rồi mới cúi đầu nở nụ cười.

Cô đã quá xem trọng chính mình rồi.

Cho dù là đã có dự đoán trước, đối với tình yêu đơn phương dài đến năm của Tần Thanh, vẫn là một chữ thua.

Tần Thanh đi theo Tô Văn Văn bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt kia của Tô Tiểu Tiểu, mang theo chút hơi hơi kinh ngạc, biểu tình nhìn thật ngu, nhưng không biết vì sao, anh thế nhưng lại cảm thấy có chút... Đau lòng.

Nhìn Tần Thanh như đi vào cõi thần tiên, Tô Văn Văn cảm thấy thực không thể tưởng tượng, cô khụ khụ hai tiếng, "Lớp trưởng, cậu có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì." Cúi đầu, Tần Thanh không nói chuyện nữa.

Cái gọi là vài người liên hoan, chính là mời những bạn học vẫn luôn cùng một lớp trong ba năm cấp ba tụ tập chơi đùa mà thôi.

Đông Thần nâng chén, "Tớ cùng Văn Văn cũng rất có duyên, chúng tớ đã quen mười mấy năm."

Người chung quanh tất cả đều ồn ào, nói họ là lang ky trúc mã, triền giường vòng thanh mai, hai người sau này khẳng định là sẽ ở bên nhau.

Đông Thần rất đắc ý, nâng chén hỏi Tần Thanh ——

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (9)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

"Lớp trưởng, cậu cảm thấy lâu ngày sinh tình có thể bền lâu không?"

Mặt Tô Văn Văn có chút hồng, Tần Thanh bị nhầm vào bỗng nhiên đứng lên, lướt qua hai mắt của mọi người, xách cặp sách lên, một bộ cao lãnh nói, "Lâu hay không lâu phải xem lòng người..."

"Trong nhà có việc, tớ đi về trước."

Bước chân anh trước sau vẫn luôn kiên định như một, tới cửa, anh lại xoay người, "Còn có, các cậu quên mời một bạn học lâu năm, Tô Tiểu Tiểu đã cùng chúng ta chung lớp ba năm."

"Gặp lại sau."

Lúc một người có lễ giáo nhất, chính là cảm giác bản thân tự nhiên lại tức giận, lại vẫn bình tĩnh nói lời tạm biệt.

Chạy xe về tới nhà, Tần Thanh buông cặp sách, nhìn mẹ Tần, "Mẹ, cuối tuần sinh nhật con, có một bạn học sẽ đến đây."

"À, được nha, thông đồng lúc nào đó, con thế nhưng còn có bạn học đến ăn sinh nhật à." bà Tần cắn một ngụm quả táo, "Giống cái?"

"....."

Anh xoa xoa thái dương, "Con đi ngủ, thứ sáu sẽ đến đây, mẹ đừng dọa người ta."

Lúc Tần Thanh đi vào trong liền nghe được phía sau truyền đến tiếng cười của mẹ Tần.

"Ha ha ha ha ha, nào đến nỗi vậy chứ, mẹ con đáng yêu như thế lại còn thiện lương, sao có thể dọa đến người ta chứ."

"Hắc hắc hắc, con nói như vậy, khẳng định là cô nhóc nào rồi."

Tần Thanh không nói gì, móc di động ra gửi cái tin nhắn cho Lục Nhất Lan.

"Cuối tuần này, bà Tần có thể sẽ còi mờ thái quá, nhưng người không xấu, đừng thẹn thùng, by- Tần Thanh."

Suy nghĩ thật lâu, anh lại gửi thêm một tin nhắn.

"Gần đây học tập rất tốt, lần kiểm tra này tiến bộ rất lớn, rất tuyệt. by- Tần Thanh."

Tần học bá cho rằng chính mình có thể nói ra lời nói nhất êm tai nhất, chính là khích lệ ai đó.

Anh cảm di động suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vẫn nằm ở trên giường, anh cần ngủ một giấc để có thể thông lại những hành động khác thường của anh gần đây.

Đúng vậy, tất cả hành động khác thường liên quan đến Tô Tiểu Tiểu kia.

Nhưng là, lúc sau chờ Tần Thanh tỉnh lại, anh phát hiện mọi thứ đều thay đổi.

Cái người Tô Tiểu Tiểu kia vẫn luôn vây quanh ở bên cạnh anh, đã biến mất, sau khi gửi một tin nhắn đáp trả cho có lệ liền giống như bốc hơi khỏi nhân gian cmml.

Di động chỉ có một điểm đỏ nhỏ, bấm vào, một tin nhắn rất đơn giản.

"Ủm. by- Tô Tiểu Tiểu."

Trong lòng thất chặt lại, ban đêm, anh rời phòng ăn cơm, mẹ Tần rõ ràng cảm thấy được một bầu không khí dục cầu bất mãn mãnh liệt từ trên người con trai của bà.

"Con đây là xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có việc gì." Anh đi đến cái bàn bên cạnh ngồi xuống, bà Tần chỉ ừ một tiếng, hình thức ở chung giữa hai người chính là quý dị như vậy.

Bà Tần không ngừng hỏi, "Con trai à, tiểu thư phiền toái trong thùng rác phòng con là ai vậy?"

"....."

Anh rút cuộc ngẩng đầu lên, có chút bất đắc dĩ nhìn mẹ của mình, "Mẹ, mẹ có thể đừng lục lọi thùng rác con được không?"

"Cái này có gì đâu." Bà không thêm đề ý chút nào, "Thùng rác cũng là một con đường truyền tình cảm mẹ con nha, con xem, con vứt thùng rác mà không chịu thiếu hủy, còn không phải là để cho mẹ xem sao ~"

Đây rốt cuộc là cái logic quý quái gì vậy, Tần Thanh không muốn vì chuyện này mà cãi cò, chỉ là ——

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện bộ dáng một người, không ngừng nhảy nhót tới lui bên cạnh anh, giống như Tam Vị Chân Hỏa đốt cháy ở trên người hắn, bộ dáng vĩnh viễn sẽ không ngừng.

Si ngốc.

Bên kia, Lục Nhất Lan nằm ở trên giường bắt đầu tự hỏi định vị về bộ tiểu thuyết này.

Đồng Thần cùng Tô Văn Văn, là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư.

Tần Thanh và Tô Văn Văn đã quen biết từ bốn năm trước, Tần Thanh vừa gặp mặt đã yêu cô ấy, gặp lần hai liền si mê, đến bây giờ đã bốn năm.

Tính thử một chút, là 1300 ngày đêm, không phải chỉ với mấy ngày đơn giản như cô là có thể giải quyết.

Không sao cả, cô ——

Có nghị lực, có thời gian, đánh anh đánh đến chết.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (10)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Chẳng qua cô muốn lảng lạng, tạm thời không đi quấy rối Tần Thanh nữa, bây giờ cô cần một vị đồng bọn lực chiến đấu mạnh, cũng phải cần một thời cơ thỏa đáng để công lược Tần Thanh.

Vì thế, Tần Thanh phát hiện một việc, hai ngày này lúc đi học Lục Nhất Lan không đề ý đến anh.

Cô bắt đầu cúi đầu, tuy rằng mỗi ngày tới lớp ở trong ngăn kéo vẫn thấy cơm nắm, nhưng mà anh lại nhìn không thấy cô đâu.

Đây là kì vọng ngay từ lúc đầu của anh, nhưng bây giờ --

Lại có một chút không cảm giác được hương vị, gạo nếp đặc tuy có hương thơm nhưng không thể phát huy hết, anh bỗng nhiên mất khẩu vị, lấy ra di động định gửi tin nhắn, lại không biết nên nói bắt đầu từ đâu.

Anh nhất trí, cũng hiểu rõ, giữa anh và cô, do anh không có lập trường.

Cho nên Tần Thanh không gửi tin nhắn, tuy rằng anh có thể kiềm chế tay bản thân, nhưng lại không kiềm chế được trái tim của chính mình.

Cây bút rớt xuống phía dưới bàn, trong lúc nhặt bút lên lại ngẫu nhiên liếc xuống phía sau, làm cả tâm thần lẫn thể xác của anh đều có chút mệt mỏi.

Này rất không bình thường.

Tiểu thư phiền phức lại không phiền phức nữa, anh thiếu chút nữa đã biến thành tiên sinh phiền phức luôn rồi.

Giữa trưa tan học, Lục Nhất Lan đi ăn cơm, Tần Thanh muốn đi tìm cô tâm sự trước, lại phát hiện cô đã đi cùng Tô Văn Văn.

Anh thả tay xuống dưới.

Tong mắt Tần Thanh xuất hiện một chút bất đắc dĩ, thì ra cố tình đi tiếp cận một người lại khó như vậy, ngay cả muốn nói một câu cũng đã khó.

Mấy ngày kế tiếp cơ hồ đều giống cảnh tượng hôm nay, không phải người có việc đi tìm cô, cũng là cô cùng người khác kết nhóm, cả ngày, lúc nào cô cũng không lạc đoàn.

Lục Nhất Lan thăm dò thay đổi của Tần Thanh.

Anh đang tìm cô, bút máy vẽ một dấu X lên notebook, không thể để anh tiếp cận được cô.

Lạt mềm buộc chặt, trước thả lỏng một hồi rồi mới bắt.

Không thèm đề ý đến lời hỏi thăm của Tần Thanh trong di động, Lục Nhất Lan liền bấm vào chỗ nhấn của bà Tần, "Dì ơi, thứ sáu Tần Thanh đưa cháu đến nhà đi chơi, được chứ ạ?"

"À, thì ra thứ sáu chính là cháu tôi à, ài, Tần Thanh nhà chúng ta vẫn là rất ngạo kiều, lại không nói cho dì biết, ha ha ha, cứ đến đây đi."

Tất cả đều rất thuận lợi, Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, "Cảm ơn dì ạ."

"Người thích Tần Thanh rất nhiều, ít có người trực tiếp như thế, nó từ nhỏ đã thông minh, nhưng lại rất quái gở, dì không biết tình yêu thời học sinh là thế nào, nhưng dì sẽ tôn trọng loại tình cảm này."

Tuy rằng bà Tần không đầu vào đầu, nhưng là một người mẹ quan tâm đến con cái, "Cháu có thể thích nó, thuận tiện dẫn đường cho nó, làm nó hiểu rõ mọi thứ hơn, dì luôn ủng hộ hai đứa, nhưng là hai đứa còn nhỏ, ở tuổi này nên làm việc gì... miễn là đừng làm ra mạng người nha, tất cả mọi người đều hiểu mà ~"

Lục Nhất Lan:.....

Được.

Đừng làm việc không nên làm, đừng có đứa con không nên có, người mẹ này tuyệt đối là mẹ ruột.

Thứ sáu, sinh nhật Tần Thanh.

Tần Thanh luôn luôn thanh lãnh, lần đầu tiên có cảm giác rất chờ mong sinh nhật của mình, anh có lý do, tất nhiên sẽ có tinh thần gửi tin nhắn hơn.

"Ước định đạt thành, giữa trưa tới nhà của tớ đi. by- Tần Thanh."

Lục Nhất Lan biết đã đến lúc, nếu còn không đề ý tới Tần Thanh, tên nhóc này sẽ chạy mất.

Giữa trưa, trừ bỏ bạn học đang quét sân, tất cả mọi người đều đi rồi, Lục Nhất Lan nhanh chóng dọn dẹp xong mọi thứ đi tới cửa, rồi mới xoay người làm khẩu hình, "Hẹn hẹn hẹn! Lớp trưởng cậu mau tới đây!"

Tần Thanh thấy bộ dáng cô nhiệt tình như thế, lần đầu tiên, anh cười.

Cúi đầu cười, từ phương hướng này của Lục Nhất Lan chỉ có thể thấy sườn mặt anh, độ cong cực kỳ xinh đẹp, đuôi mắt thoáng cong lên, lông mi bay cuộn, làm người khác khắc sâu ấn tượng, chàng thiếu niên gặp được lúc đó, thiếu niên như ngọc, dung nhan nhẹ nhàng.

"Đi."

Lần đầu tiên hai người thân mật nhìn nhau như vậy.

Bên ngoài bồn hoa, Tần Thanh nói, "Đi theo tớ."

"Ừm ừm."

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (11)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngân Tĩnh

Cô vẫn nhiệt tình như cũ, Tần Thanh mờ mịt, nhiệt tình còn kia, vậy lúc anh hỏi cô... Sao lại không thấy hồi âm chứ...

Thiên tài đều có chứng cuồng bách, Tần Thanh cũng không ngoại lệ.

Hắn thích thăm dò những thứ không biết, cũng thích đi thăm dò Lục Nhất Lan, hành vi của cô, hoàn toàn không phù hợp logic.

Một chiếc xe đạp màu đen ở phía trước, một chiếc xe đạp hồng nhạt đi theo phía sau.

Một lúc sau, phía trước thì nhanh, phía sau thì chậm, rõ ràng là hoàn toàn trái ngược, nhưng giữa hai người vẫn luôn giữ khoảng cách không sai biệt lắm.

Chờ sau khi đến hẻm nhỏ, hai người mới chạy song song với nhau.

Tần Thanh hỏi, "Cậu gần đây rất bận?"

"Tất cả mọi người đều bận nha." Lục Nhất Lan xả một rổ công thức hoá liền tươi cười, "Thi đại học mà."

Anh không muốn nghe cái này.

Tần Thanh có tính hướng dẫn hỏi, "Cậu chán ghét tớ?"

"Không có." Lục Nhất Lan trả lời rất kiên định, "Là cậu chán ghét tớ mới đúng." Cô liếc mắt, cảm xúc trên mặt không thể nói tốt, cũng không thể nói kém, tóm lại rất vi diệu.

"Tớ biết, cậu thích Tô Văn Văn."

Bí mật sâu nhất trong lòng niên thiếu bị người khác nhìn trộm, Tần Thanh trong nháy mắt liền cự tuyệt, anh trầm giọng, "Cậu biết?"

"Thích một người, đối phương thích ai thì cũng thể biết."

Giữa hoảng hốt, Tần Thanh nhớ tới bản thân, anh thích Tô Văn Văn, cho nên cũng biết Tô Văn Văn thích Đông Thần.

"Lớp trưởng, tớ không biết tớ quán lấy cậu như vậy không biết có thể làm cho cậu có cảm giác bối rối hay không." Lục Nhất Lan ngược mắt, dung mạo không thể so với Tô Văn Văn, nhưng bộ dáng rũ mắt che giấu nước mắt vẫn là làm người đặc biệt đau lòng.

"Tớ chính là thích cậu."

"Tớ không dám xuất hiện ở trước mặt cậu, sợ bạn học Tô Văn Văn hiểu lầm tớ với cậu..."

Tần Thanh: "..."

Tô Văn Văn sẽ không hiểu lầm, bởi vì cô ấy căn bản nhìn không ra, cô ấy thích chính là Đông Thần.

Giải thích như vậy, giống như đang ám chỉ cái gì, cuối cùng Tần Thanh lựa chọn cái gì cũng không giải thích, chỉ nói một câu, "Cậu không sai."

Một câu thực vi diệu.

Còn chưa nói chuyện xong, đã đến nhà Tần Thanh, một ngôi nhà ba tầng, ở chỗ lầu hai có một mảng lớn lá cây rủ xuống, một mảnh màu xanh lá trong đó lại có một vài bông hoa chi chít, thật là xinh đẹp.

Lục Nhất Lan nhìn Tần Thanh, anh đang dựng xe đạp, anh rất cao, và mảnh khảnh nhưng lại không yếu đuối, vừa lúc ánh mặt trời sau trưa, nghiêng góc 45 độ nhìn anh, Lục Nhất Lan cảm thấy, thẳng nhóc này thật giống như là trích tiên nha.

Sau khi Tần Thanh dựng xe xong liền nhìn Lục Nhất Lan.

Ánh mắt Lục Nhất Lan nóng cháy cực độ mang theo ý thương thức, anh nhú mồm, "Cậu đang nhìn cái gì."

Giọng nói thanh lãnh làm Lục Nhất Lan hồi thần, cô nhanh chóng lắc đầu, "Không có gì."

Tần Thanh ở phía trước, Lục Nhất Lan ở sau, nhìn qua không có gì, nhưng mà cẩn thận nhìn kỹ, là có thể phát hiện lỗi tại Tần Thanh đỏ.

Anh thật sự là không sợ ánh mắt, nhưng mà không biết vì cái gì, Lục Nhất Lan nhìn anh so với người khác nhìn anh không giống nhau.

Người khác là ngưỡng mộ, mà cô ——

Luôn có một cảm giác ham muốn nhào lên chà đạp anh, phải hình dung rằng, đó chính là ánh mắt háo sắc của sói đói.

"Vào đi."

Lục Nhất Lan vào Tần gia, mới vừa tiến đến, đã nghe thấy trong không khí có mùi vị bơ nhàn nhạt, vừa nhìn, trên bàn có một cái bánh kem cỡ siêu lớn.

"Sinh nhật vui vẻ." Lục Nhất Lan xoay người nhìn Tần Thanh, trong ánh mắt tràn đầy chúc phúc.

Tần Thanh không nói gì, chỉ khoác áo khoác lên đi vào phòng bếp, "Cậu chờ một lát."

Trong phòng bếp rất nhanh truyền đến đối thoại của hai mẹ con.

"Con trai, hôm nay sinh nhật con, mẹ đi làm cho con bữa cơm nhé."

Giọng nói Tần Thanh bắt đầu đi, "Mẹ, hôm nay là sinh nhật con, còn có một bạn học tới, mẹ cũng đừng bêu xấu."

"Vây được rồi, con thích thì con tự lên đi, mẹ đi đến phòng khách chiêu đãi khách nhân."

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (12)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Lục Nhất Lan cảm thấy chính mình đã chạm vào một mặt khác của Tần Thanh.

"Ai nha, cháu chính là Tiểu Tiểu đi, thực đáng yêu nha."

Dáng người của bà Tần nhìn qua rất sắc sảo, nhưng là một người đẹp rất có khí chất, mặc bộ đồ bình thường ở trên người, tạo ra một loại cảm giác thực thoải mái mới mẻ.

"Chào đi ạ."

Lục Nhất Lan ngoan ngoãn chào hỏi.

Hai người mặt đối mặt ngồi, bà Tần nhấp miếng trà, bà rất tự nhiên cũng rót cho Lục Nhất Lan một ly, rồi mới cười tủm tỉm nói.

"Cháu là nữ sinh đầu tiên Tần Thanh nhà chúng ta mang về đấy."

Lục Nhất Lan sững sờ, rồi mới ngoan ngoãn nở nụ cười.

Tần Thanh ở bên trong có thể nghe thấy được âm thanh phía ngoài, nghe được mẹ Tần nói chuyện cùng Lục Nhất Lan, anh rất cẩn thận vờ đầu nhìn thoáng qua, phát hiện hai người trò chuyện với nhau rất hoà hợp một lúc xong mới an tâm bắt đầu nấu cơm.

"Dì, ngài nói thật ạ?"

"Làm sao lại giả được." Bà ngược mắt, "Tần Thanh không quá thích tiếp xúc người khác, cháu là người đầu tiên cùng nó khoảng cách gần như thế."

Lục Nhất Lan lộ ra một chút biểu tình ngưng ngưng, cô nhìn bà Tần ở bên cạnh, nhấp môi hỏi: “Dì, Tần Thanh anh ấy từ nhỏ không có nữ sinh nào theo đuổi sao?”

"Hắn là không có đi, một người lạnh như băng như thế, nói chuyện với dì còn ngại phiền, làm sao có khả năng nữ sinh thích." Bàn tay mẹ Tần vung lên, "Không đúng, quên mất còn có cháu."

"....."

Lục Nhất Lan giống như bỗng nhiên hiểu ra câu kia bên trong tin nhắn của Tần Thanh, bà Tần tự nhiên cười mở thái quá là ý gì rồi.

Một cuộc nói chuyện rất cởi mở, cũng rất tiên tiến a ha ha.

Cái này đề tài này có chút xấu hổ, Lục Nhất Lan vòng qua, cô thấy trên mặt bàn có cái cốc, lơ đãng hỏi: "Đây là cốc của Tần Thanh sao ạ?"

"Đúng vậy." bà Tần cười cười, "Vào cấp hai Tần Thanh ở đội bơi lội, đây là cốc quán quân lúc đó của nó ở League."

Nháy mắt trong đầu Lục Nhất Lan hiện ra bộ dáng Tần Thanh mặc quần bơi, khụ khụ hai tiếng, cô hỏi: "Sao cháu lại chưa từng nghe lớp trưởng nói qua nhỉ?"

"Sau đó nó lại không thích nữa." Buông chén trà, bà Tần cười như không cười, "Đối với đồ vật không thích, nó luôn luôn là tuyệt tình."

Lục Nhất Lan luôn cảm thấy bà Tần dường như là ý có điều chỉ, "Dì ơi, ngài biết Tần Thanh thích cái gì không?"

"Thích..."

Lục Nhất Lan nhìn bà Tần, cô thấy sắc mặt bà Tần nghiêm túc, thái độ cũng không tự giác nghiêm túc lên.

Bà Tần bị nhìn chăm chú, ưỡn thẳng lưng, "Nó thích an tĩnh nha."

"....."

Tần Thanh ở trong phòng bếp nấu cơm, Lục Nhất Lan cùng bà Tần ở bên trong phòng khách nói chuyện phiếm, rất nhanh, trong phòng bếp liền có mùi hương truyền tới.

Mùi hương đồ ăn cùng vị bánh kem ngọt hoà lẫn với nhau, Lục Nhất Lan nhìn người phụ nữ trước mặt, "Dì, cậu ấy nấu ăn được sao?"

Cô nhớ rõ ở tiểu thuyết mình viết cũng không có miêu tả tạo hình Tần Thanh quá thiện về trù nghệ mà.

"Cũng tạm được, cha nó từ nhỏ hay đi xa, còn đi thi khi đó phải bận rộn công việc, có lẽ là lúc ấy liền tốt lên." Bà Tần nói ra quá khứ chua xót, Lục Nhất Lan nhìn không được nhớ tới cái bóng dáng mảnh khảnh kia.

Không có ai sinh ra đã lạnh nhạt.

Còn có ——

Thế giới tiểu thuyết, càng hoàn thiện hơn cả trong tiểu thuyết của cô rất nhiều, có lẽ là vì con đường tình tiết giống nhau, nhưng trong đó cô không miêu tả quá nhiều về tình tiết, còn trong thế giới này đều có đầy đủ.

Hành trình quen thuộc, lại tràn ngập biến số.

Đến cuối cùng, Lục Nhất Lan hỏi bà Tần, "Dì, ngài biết cháu theo đuổi Tần Thanh sao?"

"Biết nha." Bà Tần cười ha hả, "Dì còn biết sớm hơn cả nó nữa đấy."

"....." Tự nhiên nhớ tới chuyện thổ lộ sai đối tượng, mặt Lục Nhất Lan đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (13)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngan Tĩnh

"Cháu muốn hỏi đi một chuyện." Lục Nhất Lan nhìn qua có chút hơi câu nệ.

Bà Tần cảm thấy mình vẫn là rất thích cô gái trước mặt này, bà ừ một tiếng, "Có chuyện gì vậy?"

"Cháu thật sự nghiêm túc theo đuổi Tần Thanh." Âm điệu cô hơi chậm lại một chút, "Lần trước ngài nói không biết tình yêu cấp ba là thế nào, cháu nói cho ngài."

"Đừng ngại ngại nữa, nghe có chút xa cách, đi không thích cách xưng hô này."

"Vâng, thưa dì, cháu muốn nói, cháu thích Tần Thanh, là từ góc độ yêu đương đến kết hôn, cháu thật sự nghiêm túc, cháu sẽ nỗ lực thi cùng trường đại học với Tần Thanh, tìm hiểu thứ anh yêu thích, biến anh thành tình nhân trong mộng kia..."

Đề tài nghiêm túc như thế, bà Tần bỗng nhiên cắm vào một câu, "Tình nhân trong mộng của Tần Thanh thích ăn quả mận."

"....."

Kia chẳng phải là một trong số ít yêu thích nhỏ của Tô Văn Văn sao.

Lục Nhất Lan này giờ vẫn luôn đi trên con đường tuyên cáo, nhưng bà Tần cũng không ăn chay, thái độ bà đối với Lục Nhất Lan rất tốt, vấn đề là hoàn toàn không cho bất luận hứa hẹn nào.

Đề tài chạy trật vô số lần, Lục Nhất Lan nhìn người trước mắt, hít sâu một hơi, "Thưa dì, cháu hỏi đi, nếu cháu thật sự đến bước kia rồi."

"Tuổi thích hợp, văn bằng thích hợp, đến lúc đó dì có nguyện ý cho Tần Thanh kết hôn với cháu không?"

"Dì..." Bà Tần vừa muốn nói chuyện, liền phát hiện con trai mình anh tuần soát khí đứng ở chỗ ngoặt nơi phòng bếp, trong tay bưng một chén canh nhìn hai người.

Tươi cười trên mặt bà nháy mắt nhận nhạo lên, "A, cái này à, dì cảm thấy cháu vẫn là nên ——"

"Đối tượng cậu dò hỏi là tớ." Tần Thanh đã bưng canh đặt lên bàn, anh nghiêng người nhìn Lục Nhất Lan, "Mẹ tớ hẳn là không thể trả lời vấn đề này của cậu."

"Nếu cậu thật sự muốn biết, có thể chờ lúc ấy hỏi lại tớ." Anh coi bỏ tạp dề treo ở một bên, trong lòng lại không ngừng lẩm nhẩm lặp lại câu 'tiểu thư phiền phức' 'tiểu thư phiền phức'.

Nếu có một ngày, tuổi tác chúng ta thích hợp, văn bằng thích hợp, anh nguyện ý cưới em không.

Tự nhiên là... Không biết làm sao.

Lục Nhất Lan thực mẹ nó muốn chảy nước mắt thành sông cmml. (lược bỏ ba ngàn từ miêu tả biểu cảm)

Kỳ thật anh vẫn luôn nhìn cô, thấy rất nhiều biểu cảm thay đổi trên mặt cô, trong lòng cười cười, cô thật đúng là một người không giấu diếm được cảm xúc gì.

Bởi vì có bánh kem, cho nên phân lượng đồ ăn đều không nhiều lắm, Tần gia tựa hồ rất chú trọng lễ nghi bàn ăn, bởi vì tất cả mọi người đều không nói lời nào khi ăn.

Lục Nhất Lan bỗng nhiên cảm giác chính mình có chút thất sách, bởi vì thật sự rất xấu hổ, vẫn là mẹ Tần mở miệng, hỏi: "Tần Thanh, cô bạn học này có quan hệ gì với con vậy?"

Có lẽ là bởi vì ánh mắt của bà quá **, Lục Nhất Lan cảm giác không khí xấu hổ tiêu tán bớt đi.

Tần Thanh uống một ngụm canh, "Bạn học cùng lớp của con."

"Mẹ muốn hỏi, là có trên quan hệ bạn học hay không?"

"Bạn của con."

"Không thêm chữ gái vào à?" Bà khoa trương hỏi, trán Tần Thanh bỗng có chút đau, anh rất nghiêm túc nói với Lục Nhất Lan, "Mẹ tớ thích nói giỡn, cậu đừng để ý."

"Dì rất đáng yêu, tớ không ngại." Lục Nhất Lan vội vàng cho thấy lập trường.

Tần Thanh mặt lạnh nhạt, "Là bạn bè, nếu muốn thêm gái vào, thêm giới tính, thì chính là bạn bè phái nữ, mẹ, mẹ nghĩ con sẽ yêu sớm sao."

"Đúng vậy, con không có bạn gái, sau 12 giờ hôm nay, con muốn yêu sớm thì cũng đã trễ."

"....."

Trên mặt Tàn Thanh bày ra một loại thần sắc rối rắm, anh nghĩ, đáp ứng mang Tô Tiểu Tiểu về nhà nhất định là một quyết định sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (14)

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

"Được rồi, tối ăn bánh kem đi."

Chỉ có ba người, quá trình sinh nhật khá đơn giản, Lục Nhất Lan thấy bà Tàn bắt đầu cầm dao cắt bánh, giơ tay.

"Đi, còn chưa cầm ngọn nến nữa."

Lục Nhất Lan lấy từ bên cạnh ra mười tám cây nến nhỏ, từng cây từng cây cắm vào bánh kem, cô rất cẩn thận, Tàn Thanh ở bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng bỗng nhiên có chút rung động.

Đến khi bật lửa đốt mười tám cây nến này cháy lên, những ngọn lửa nhỏ màu cam vàng nhẹ bay lên, giọng hát thanh thúy dễ nghe của cô gái trẻ biến thành một khúc ca chúc mừng sinh nhật động lòng người.

Điều rất đơn giản, anh ngày thường không thích bài hát này, nhưng hôm nay ——

Anh có chút cảm động.

"Lớp trưởng, cầu nguyện, thổi ngọn nến đi."

Tàn Thanh trực tiếp bắt đầu thổi ngọn nến, Lục Nhất Lan giữ chặt anh, "Nguyện vọng đâu?"

"Vô dục vô cầu, không có nguyện vọng, tớ muốn thổi ngọn nến."

Mười tám cây nến là tất cả cùng nhau thổi tắt, sau khi cắt bánh xong, bà Tàn bỗng nhiên nói: "Tàn Thanh à, mẹ có chút việc phải đi một chút, con chiều đãi bạn học của con cho tốt."

"....."

Tàn Thanh cảm giác mẹ của mình cứ như vậy mà vô tình vứt bỏ mình.

Bà đi rồi, anh yên lặng quay đầu nhìn Lục Nhất Lan, không biết vì sao, anh cảm giác bản thân thấy được một con sói trong rừng hoang vu, chính là cái loại sói đôi nhìn thấy được con mồi, hai tròng mắt tỏa ánh sáng.

"Tàn Thanh."

"Hừm?"

Cô bình tĩnh nhìn Tàn Thanh, hỏi: "Cậu cảm thấy bản thân cả đời sẽ vô dục vô cầu sao?"

"Cả đời quá dài, tớ sẽ không thể trả lời cậu." Anh ăn một miếng bánh kem.

"Tớ muốn hỏi, cậu thích tớ sao?"

Trực tiếp hỏi thật như thế, Tàn Thanh lập tức liền đứng lên, anh cảm thấy anh dường như không thể đối mặt với công kích tình cảm mãnh liệt của Lục Nhất Lan.

Cô nhóc này giống như là Tam Vị Chân hỏa, rất khó diệt.

"Tàn Thanh, cậu đang trốn tránh." Hai mắt Lục Nhất Lan tỏa ánh sáng, "Nếu không chột dạ, cậu chạy cái gì."

Hoạt động bước chân của anh dừng lại ngay lập tức, mục tiêu đi đến từ phòng ngủ lại biến thành WC, “Tớ muốn đi vệ sinh.” Hấn chỉ vào WC.

“Cậu bắt đầu khăn trương.”

“.....”

“Tần Thanh, cậu nói cho tớ biết, đối với tớ cậu có cảm giác hay không.” Lục Nhất Lan ngăn Tần Thanh ở trước mặt.

“Cậu tới nhà của tớ, chính là muốn hỏi cái này?” Biểu tình trên gương mặt Tần Thanh dao động cũng không lớn.

“Bây giờ tớ không thể trả lời cậu.”

Ánh mắt Lục Nhất Lan sáng ngời, “Đó chính là có khả năng đúng phải không?”

“Mọi việc đều có khả năng.” Hoàn toàn chính là lời ba phải, Tần Thanh cảm giác lòng bàn tay của mình bắt đầu ra mồ hôi, đúng, là ra mồ hôi.

Anh hít vào thở ra thật sâu, Lục Nhất Lan thật đáng sợ, hỏi thật chặt, thật sắc bén.

“Tớ muốn đi WC, cậu ngăn không cho tớ đi, là muốn cùng tớ đi vào sao?”

Lục Nhất Lan nhìn bộ dáng bình tĩnh của anh, hơi hơi mỉm cười, rồi mới nheo nheo mắt, “Tớ muốn nha, cậu sẽ cho tớ vào sao?”

“Thật ra tớ cũng muốn phi lễ muốn coi.”

Sắc mặt người nọ trầm xuống, dường như có chút thẹn quá hóa giận đi vụt lên phía trước, Lục Nhất Lan quan sát cẩn thận, rất dễ dàng nhìn ra bước chân của anh có chút không quy luật, sườn mặt tự nhiên ngẹn lên màu đỏ.

Một là thẹn thùng, hai là tức giận.

Cảm giác cái trước chiếm phần đúng hơn, sau khi nói hết lời trong lòng ra, Lục Nhất Lan ngồi vào vị trí tiếp tục ăn bánh kem.

Trong WC Tần Thanh nhìn chính mình trong gương, dội nước lạnh lên mặt, rồi mới bắt đầu tự hỏi.

Anh phát hiện anh không thể nghiêm túc từ chối Lục Nhất Lan.

Tần Thanh tự tin, thông hiểu mọi việc, một khi anh không thể kiên quyết phản đối, chính là lập trường bắt đầu dao động.

Không hề nghi ngờ, anh dao động chỉ có thể mình chứng cho một việc.

Cái tên Tô Tiểu Tiểu này ở trong lòng anh, đã không còn là Tô Tiểu Tiểu như trước, hẳn đã có thêm cái tiền tố.

Tần Thanh cực có hảo cảm với bạn học nữ này.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (15)

Editor: Ngan Tĩnh.

Lúc Tần Thanh bước ra sắc mặt đã bình thường, anh nhìn Lục Nhất Lan, sợ vị này lại hỏi ra vấn đề gì nữa, nhưng mãi sau đó, cô vẫn luôn rất yên tĩnh.

Chỉ là lẳng lặng ăn bánh kem, rồi mới giúp Tần Thanh cắt bánh kem.

Ăn xong cũng đã gần ba giờ chiều, Lục Nhất Lan có chút no căng, cô đứng lên, “Tớ đi nói lời tạm biệt với dì một tiếng.”

“Không cần.” Tần Thanh thu dọn chén đĩa trên bàn, “Mẹ tớ ăn xong chắc đi ngủ rồi, cậu trực tiếp nói lời tạm biệt với tớ là được rồi.”

Lục Nhất Lan: “...”

Tần Thanh nháy mắt liên hoàn, dường như phát hiện bản thân đã nói lời gì không nên nói, giây giũa suy nghĩ giải thích, cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ.

“Được rồi, vậy tạm biệt cậu, tớ về đây.”

Lục Nhất Lan đứng lên, môi khẽ nhếch, Tần Thanh nhìn bộ dáng này của cô, lập tức mở miệng, “Tớ tiễn cậu.”

Anh lập tức lên trước giúp cô xách cặp sách, chân dài dẫn theo Lục Nhất Lan tới cửa, gió nhẹ từng trận, Tần Thanh quan tâm một chút, “Cậu biết đường đi chứ?”

“Tớ biết.” Lục Nhất Lan cúi đầu, qua một lúc lâu, cô vẫn chưa động chân.

Tần Thanh liền hỏi một câu, “Không phải cậu muốn về sao?”

“...”

Không khí đột nhiên trở nên xấu hổ, Lục Nhất Lan có chút cứng đờ, Tần Thanh nhìn bóng lưng không quá tự nhiên của cô, bỗng nhiên rất muốn vút cho mình mấy cái tát.

Lục Nhất Lan hít sâu một hơi, “Tớ có quà tặng cậu.”

Một loại vui sướng bất ngờ nổ tung trong lòng, Tần Thanh có chút kinh ngạc, Lục Nhất Lan đã lấy hộp quà ra, là một chiếc hộp khá xinh xắn.

“Tặng cậu, tớ về đây.” Lục Nhất Lan nói xong liền chạy lên trước.

Tần Thanh theo bản năng gọi cô lại, “Tô Tiểu Tiểu.”

Lục Nhất Lan nghe xong, lại không dừng lại. Trong lúc cô chạy về phía trước khoe môi không nhìn được cong lên, có lẽ, Tần Thanh hẳn là... Có chút động lòng rồi.

Bóng dáng cô gái trẻ đạp xe lướt nhanh, Tần Thanh cầm hộp quà xinh xắn trong tay, có chút không biết làm sao.

Rất nhanh, anh vào nhà.

Bà Tần ngồi trên sofa cắn hạt dưa, “À, cậu đừng tìm mẹ tớ, mẹ tớ ăn xong thích ngủ, cậu muốn chào tạm biệt, trực tiếp tìm tớ ~ tớ là có sẵn!”

“À, Tần Thanh, nói cho mẹ biết, con học bồi họ mẹ từ bao giờ vậy.”

“...”

“Mẹ vốn dĩ rất thích ngủ.”

“Con lại đây, đứa bé hư hỏng này, còn dám tranh luận với mẹ.”

Tần Thanh bỏ bánh kem còn lại vào trong tủ lạnh, “Con nhớ rõ ràng, ngày thường mẹ thích nhất gọi con là con trai thông minh đẹp trai à, con trai thông minh đẹp trai ới, bây giờ xem xét thấy cảm xúc của mẹ không tốt, con sẽ không truy xét việc mẹ gọi con là đứa bé hư hỏng.”

“Con yêu đương thành tinh luôn rồi đúng không!”

Tần Thanh vốn dĩ muốn vào phòng, ở cửa, anh ngừng lại, “Con còn không có yêu sớm.”

“Trong tay con là cái gì?”

“Là quà của một bạn nữ cùng lớp bình thường.”

‘Cạch’ một tiếng, cửa khóa, bà Tần không tiếng động nở nụ cười, quà? Bà còn chưa từng nhìn thấy Tần Thanh nhận quà của ai đâu.

Trừ Tô Tiểu Tiểu ra, vẫn là Tô Tiểu Tiểu.

Thích một người còn kỳ lạ như vậy, sau này chịu thiệt cũng ráng mà gánh nha con.

Chỉ là----

Bà lấy đi động ra, tràn ngập cảm kích gửi tin nhắn cho Lục Nhất Lan.

“Cảm ơn cháu nha Tiểu Tiểu, cảm ơn món quà của cháu, Tần Thanh rất vui vẻ, thật lâu rồi chưa từng thấy nó vui vẻ như vậy.”

Bên này Lục Nhất Lan còn chưa về tới nhà, bên kia Tần Thanh đang ở trên giường mở hộp quà.

Anh rất ít khi khăn trương đến thế.

Anh tự nói với mình, đây chỉ là một cái hộp, hình vuông, màu tím, bề ngoài là những hình hoa nhỏ nhỏ xinh xinh, chỉ cần cắt bỏ dây nơ là biết bên trong là thứ gì.

Chỉ là, đây là quà Lục Nhất Lan tặng.

Anh hơi nín nín môi, rồi mới bắt đầu mở quà, chiếc nơ hình con bướm rất quật cường, anh cời mười mấy phút, cuối cùng vẫn không cời ra được.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (16)

Editor: Ngan Tinh.

Tần Thanh đi tìm bà Tần.

Bà Tần hết sức vui mừng, “Thì ra còn có chuyện con không làm được nha.”

“Có, công nhận.” Tần Thanh thật sự nghiêm túc, “Con không thể sinh con.”

Nụ cười của bà Tần cứng đờ, bà ừ một tiếng, “Con như thế thật sự chẳng thú vị gì cả.”

Những lời này đúng lúc chọc tới điểm đau của Tần Thanh, tuy rằng móng tay của bà Tần khá dài, nhưng cời cũng không dễ dàng.

Bà cời, Tần Thanh ở bên cạnh hỏi.

“Mẹ, con xem một quyển sách, có một tình tiết con thấy rất khó hiểu, có thể hỏi mẹ không?”

“Con hỏi đi, tình tiết gì đấy?”

Anh nghiêm trang, “Một người đàn ông tiễn một cô gái ra cửa, cô gái nói muốn đi, lại rất lâu cũng không động đậy, người đàn ông vốn dĩ muốn hỏi có phải cô gái còn có chuyện gì hay không, nhưng lúc nói ra lại thành hỏi không phải cô ấy muốn đi sao, nếu mẹ là cô gái ấy, mẹ sẽ nghĩ thế nào?”

“À.”

Bà Tần đại khái biết được đây là chuyện vừa xảy ra giữa hai người, bà mỉm cười, trong đầu lại nghĩ tới Lục Nhất Lan.

“Nếu mẹ là cô gái kia, thì mẹ sẽ đánh chết tên đàn ông đó, loại người gì vậy, ước gì mẹ cút nhanh nhanh đi sao?”

Tần Thanh nhún mày một chút, “Con biết rồi.”

“A ha, mở ra rồi.”

Bà Tần còn muốn nhìn một chút xem bên trong là cái gì, đã bị Tần Thanh đoạt đồ đi rồi, “Mẹ nên cho con một chút không gian riêng tư.”

“Được rồi, con cút đi.”

“Con đi đây.”

Trong phòng của mình, Tần Thanh mở hộp ra, anh hơi giật mình, bên trong có một quyển sách.

Thơ của Nạp Lan Tính Đức, không xem là đặc biệt mới lạ, mở ra, lật mấy trang, bỗng nhiên anh cảm thấy tim đập có chút nhanh.

Lướt xuống, anh thấy một câu được đánh dấu bằng bút lông màu đỏ.

“Nếu tình cảm đôi ta vĩnh viễn trường tồn, vậy cần gì sớm sớm chiều chiều gặp nhau.”

Phía dưới còn có lời phê của cô, nếu yêu Tần Thanh dài lâu, há lại sợ lãnh đạm sớm sớm chiều chiều.

Yêu Tần Thanh.

Không sợ mất bao lâu, chỉ sợ không đến được.

...

Lục Nhất Lan cảm thấy bản thân có chút xui xẻo, sao đi đến chỗ nào cũng có thể ngã sml như vậy được! Cô xoa xoa mông bị đập có chút đau, khắp khiêng đỡ xe về nhà.

“Tiểu Tiểu, con làm sao vậy?”

“Mẹ, con không sao, chỉ là té ngã một cái.”

Một lần ngã này cũng rất thảm, quần rách một lỗ, có máu chảy ra bên ngoài, trên tay cũng xước một mảng da, nhìn qua rất chật vật.

Mẹ Tô vừa thấy, liền luống cuống, “Thế mà bảo không sao, con nhanh cất sách vở đi, mẹ đưa con đi bệnh viện xem.”

Tuy Lục Nhất Lan rất không muốn, nhưng vẫn là bị lôi đi sát trùng.

Còn đồ lên vết thương đau đớn đến mức cô suýt quên đêm nay là đêm nào cmm, chạng vang mới về đến nhà, có chút kiệt sức.

“Lần sau cẩn thận một chút.”

“Con biết rồi mẹ, mẹ yên tâm đi, lần sau con sẽ đặc biệt đặc biệt cẩn thận, sẽ không lại để xảy ra chút vấn đề nào.”

Mẹ Tô đi gọt trái cây, Lục Nhất Lan thở dài, rất lâu rồi mới được người khác quan tâm như vậy, có chút không quen.

Lấy di động ra, có ba tin nhắn chưa đọc.

Một tin là bà Tần biểu đạt lòng biết ơn với cô, Lục Nhất Lan cũng chỉ cười cho qua. Xem ra Tần Thanh ở trong lòng bà Tần chính là đại biểu cho tính cách trầm mặc ít lời điển hình nha.

Hai tin kia đều là Tần Thanh gửi đến.

“Hôm nay rất xin lỗi, ăn nói quá vụng về. by- Tần Thanh.”

“Cảm ơn món quà của cậu, tớ rất thích. By- Tần Thanh.”

Lục Nhất Lan neho mắt lại, rất thích quà sao? Ày da, vậy anh đã mở hộp ra xem chưa vậy, nếu mở rồi, vậy những lời này có phải là ngầm chấp nhận lời tỏ tình của mình không?

Cô vừa muốn bấm trả lời, mẹ Tô liền rống lên như Sư tử Hà Đông, “Tô Tiểu Tiểu, con ngứa da đúng không? Bây giờ còn chơi điện thoại?”

Lục Nhất Lan run tay một cái, liền làm rớt điện thoại đến văng cả pin.

“...”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (17)

Editor: Ngan Tĩnh.

Lục Nhất Lan còn chưa kịp trả lời tin nhắn của Tần Thanh thì điện thoại đã bị tịch thu, com nước xong cô cũng không lấy điện thoại về được, trái lại bị mẹ Tô đuổi lên giường.

“Ngủ sớm một chút, ngày mai mới thức dậy sớm được.”

“Mẹ... Cho con dùng di động một chút.”

Mẹ Tô cười ha ha hai tiếng, “Còn hỏi nữa, mẹ cho con ăn đập.”

Phảng phất như thân thể bị đào không, Lục Nhất Lan lặn lộn trên giường một chốc liền mơ mơ màng màng hội họp với Chu Công.

Bên kia, Tần Thanh nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ, mảy chậm rãi nhắm lại thành tòa núi nho nhỏ.

Sáu tiếng đồng hồ, cô vẫn chưa trả lời tin nhắn.

Di động có chút im ắng lạnh lẽo, trong hộp thư trừ tin nhắn rác từ tổng đài, cũng chỉ có một mình tiểu thư phiền phức, chỉ là bây giờ vẫn luôn im ắng.

Ngón tay thon dài của anh hoạt động lên xuống hai cái trên màn hình lạnh băng, trầm mặc rồi rầm trong chốc lát, cuối cùng vẫn là buông ngón tay xuống, cô vẫn chưa đọc được, hay là không muốn trả lời?

Đêm đã khuya, nói không chừng cô đã ngủ rồi, hoặc là---

Tức giận rồi.

Môi mông nhẹ mím lại, anh bỗng nhiên có chút rối loạn hoảng hốt, dưới ánh đèn lật xem quyển sách cô tặng, bên trong có rất nhiều bút ký của cô.

Ánh đèn nhàn nhạt, đêm yên tĩnh như mặt nước, ánh đèn tông phòng Tản Thanh vẫn luôn mở suốt đêm.

Thứ bảy, Tản Thanh chán ghét thứ bảy, một ngày nhàm chán, hư không tịch mịch.

Lục Nhất Lan lại càng không thích thứ bảy, bò dậy, đều cảm giác ánh sáng bên ngoài chói đến đau mắt, mẹ Tô liền muốn lôi kéo cô đi đổi băng gạc...

“Mẹ, con không sao.”

“Có sao.” Mẹ Tô nhìn cô một cái, “Bác sĩ đã nói, không xử lý tốt sẽ bị nhiễm trùng, con xem bây giờ con sắp thi đại học rồi, sao còn sơ suất như vậy!”

“Con muốn mang theo vết thương đến trường thi sao?”

“...”

“Con không muốn.” Lục Nhất Lan cảm thấy giống như lại trở về đoạn thời gian thi đại học kia, chỉ va chạm một chút người nhà liền làm quá lên, cảm giác bản thân bị nâng giá thái quá luôn rồi.

“Vậy đi thôi.”

Sau khi com nước xong xuôi Lục Nhất Lan cùng mẹ Tô đến phòng khám hôm qua đã đi, đổi băng gạc, thăm còn vào vẫn rất là đau, cô chưa kịp xem miệng vết thương của mình, đã nghe bác sĩ nói một câu.

“Mùa hè ấy à, miệng vết thương trên đầu gối dễ nhiễm trùng lắm, không được rồi, không thể dùng băng gạc, cho hai người chút thuốc, về thường xuyên khử trùng, cũng đừng để đọng nước.”

Vì thế Lục Nhất Lan liền mang một đồng hồ về nhà, sau khi về nhà cũng không cho chơi di động, cô chỉ có thể an an tĩnh tĩnh ở trong phòng khách viết luyện tập sách.

Ngày tháng nhàm chán buồn tẻ như vậy cuối cùng cũng kết thúc, chiều chủ nhật, Lục Nhất Lan nhảy tới trước mặt mẹ Tô.

“Mẹ, con muốn đến tiết tự học tối, mẹ trả điện thoại cho con, có chuyện gì con cũng có thể gọi điện thoại cho mẹ.”

Mẹ Tô liếc mắt nhìn cô một cái, “Con đợi một chút, mẹ tìm người đưa con tới trường.”

“A?”

“Ai vậy ạ?”

“Cường Từ á.”

Lục Nhất Lan: Cường... Từ?

Cô đứng ở cửa, ngày hè gió lớn, còn đặc biệt nóng, Lục Nhất Lan tránh dưới bóng cây, nhàm chán đá đá mấy hòn đá, bỗng nhiên, tiếng xe đạp lộc cộc chạy tới vang lên bên tai Lục Nhất Lan.

“Tiểu Tiểu, anh tới rồi.”

Cường Từ tới? Lục Nhất Lan ngẩng đầu, một chàng trai cao cao gầy gầy xuất hiện trong tầm mắt cô, cô ngẩng đầu, “Anh... Cường Từ?”

“Ừm, lên đi, anh đưa em tới trường.”

Lục Nhất Lan cũng chẳng làm ra vẻ, rất nhanh ngồi lên yên sau, “Vây, cảm ơn anh nha anh Cường Từ.”

Vì sao lại xuất hiện một người không có trong sách chớ chớ chớ?

“Không có gì, chuyện nhỏ không tốn sức gì, chúng ta đều là hàng xóm nhiều năm như vậy mà.”

“Anh cũng là học sinh cấp ba sao?”

“Anh học nghề ở bên cạnh.” Nói đến đây Cường Từ không có chút cảm giác tự ti nào, giọng nói của anh rất em tai, lớn lên cũng không tệ.

Lục Nhất Lan à một tiếng, “Vây anh khẳng định rất lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (18)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cường Từ cười cười, không nói chuyện.

Rất nhanh liền đến trường, Cường Từ dừng vững xe rồi mới để Lục Nhất lan xuống, cô có thể cảm giác được, đây là một người rất tinh tế.

“Cảm ơn anh nha.”

“Vây Tiểu Tiểu, anh đi trước đây.”

“Hẹn gặp lại anh Cường Từ.” Lục Nhất Lan vẫy vẫy tay, thật sự, người thoải mái như vậy nên nhiều thêm vài người, cuộc sống sẽ xinh đẹp hơn rất nhiều.

Lúc này, đúng lúc Tần Thanh đang đậu xe.

Tần Thanh mặc một bộ quần áo màu trắng, ba lô vác nghiêng một vai, rất có cảm giác, ánh mắt anh hơi hơi híp lại nhìn Cường Từ đi xa.

Trầm mặc trong chốc lát, sắc mặt Tần Thanh cực kỳ thối xoay người đi.

À, bộ dáng tươi cười vẫy tay với người khác lúc nãy của Tô Tiểu Tiểu rất tươi đẹp rất ấm áp.

Đến phòng học, chưa có bao nhiêu người tới, Lục Nhất Lan đi một hồi, mới cảm giác đầu gối dường như có chút đau.

“Có ai tới giúp tớ một chút với.”

Ngoài cửa bỗng nhiên có người gọi hỗ trợ, sau khi Tần Thanh nghe thấy giọng nói kia liền theo bản năng đứng lên, anh dừng một chút, liền bước ra cửa.

Mấy người còn lại trong lớp học cảm giác rất kỳ quái, ngày thường Tần Thanh khá là lãnh đạm nha, nếu không phía đã xảy ra chuyện quan trọng gì thì anh rất ít khi ra mặt, hôm nay vậy mà! Cảm giác có chút kỳ quái nha.

Ra cửa, lúc Tần Thanh thấy Lục Nhất Lan liền ngăn cản người.

“Cậu xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Nhất Lan nhe răng trợn mắt một chút, rồi mới có chút yếu ớt nói, “Lúc từ nhà cậu trở về có té ngã một cái, dường như có chút nghiêm trọng.”

Bộ dáng rất nghiêm trọng, bởi vì đi lại một đoạn thời gian khá dài, lớp vẩy màu nâu dường như có chút nứt ra, có một ít tơ máu lộ ra ngoài.

Tần Thanh nhíu mày, “Vào thôi.”

Anh trực tiếp đuổi tay nắm lấy eo Lục Nhất Lan, Lục Nhất Lan cảm giác trọng lượng thân thể dường như giảm bớt rất nhiều, đi đường cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hai người thân mật bước vào phòng, mấy người trong phòng kia đều ngưỡng cổ hóng hóng hót, chờ sau khi nhìn thấy vết thương trên người Lục Nhất Lan, lại có chút hiểu rõ.

Bộ dáng bị thương rất nghiêm trọng.

Lục Nhất Lan tới vị trí của mình, Tần Thanh giúp cô cởi ba lô ra, “Không có chuyện gì chứ?”

“Tớ không sao.”

Tần Thanh vừa mới xoay người, liền phát hiện góc áo của mình bị Lục Nhất Lan nắm lấy, anh nhú mày, “Hửm?”

“Hai ngày trước điện thoại di động của tớ bị mẹ tịch thu, hôm nay mới về lại tay tớ, không phải là cố ý không trả lời tin nhắn đâu, tớ không tức giận.”

Khỏi mũi trong lòng bỗng nhiên trong nháy mắt liền bởi vì câu nói này mà tan biến sạch, Tần Thanh à một tiếng, khóe miệng hơi cong lên một chút, “Tớ biết rồi.”

Lục tục có mấy người tới hỏi thăm Lục Nhất Lan, cô đều cười cười, rồi mới nói, “Không có mất, té sml một cái thôi.”

“Vậy phải cẩn thận một chút.”

“Lần sau sẽ cẩn thận.”

...

Tiết tự học cuối tuần này, giáo viên cũng tới, là cô giáo tiếng Anh, biệt hiệu của vị giáo viên thích gọi học sinh theo số lên trả lời này là Diệt Tuyệt sư thái, tính tình táo bạo không dễ chọc.

“Số 41 Tô Tiểu Tiểu lên bảng trả lời.”

Lục Nhất Lan sừng sốt, cô nhấc tay, “Cô ơi----”

“Không biết làm?”

Trước kia thanh danh của Tô Tiểu Tiểu ở chỗ Diệt Tuyệt sư thái khá là tồi tệ, thành tích không tệ, nhưng lại thường xuyên không trả lời câu hỏi, cũng không đứng lên, mặc kệ hỏi cái gì, đều là mặt đỏ, mặt đỏ, lại mặt đỏ.

“Không phải, em biết.” Tôn nghiêm bị khiêu khích, cô quyết định phải chiến thắng xinh đẹp trở về.

Cô vừa đứng lên, Tần Thanh cũng đứng lên.

“Thưa cô.”

Diệt Tuyệt sư thái nhìn anh.

Tần Thanh là học thần trong lòng tất cả giáo viên, học thần chân chính, vĩnh viễn luôn xếp hạng nhất cũng thôi, cái gì cũng biết, lớn lên lại đẹp trai, đối xử với người khác lễ phép, tuy rằng cao lãnh một chút, nhưng giáo viên cảm thấy... Ừm, thiên tài đều có một chút đam mê nhỏ mà, bình thường.

“Bạn học Tô Tiểu Tiểu bởi vì ngoài ý muốn té ngã một cái, vết thương trên chân khá nghiêm trọng, có lẽ không thể lên bảng trả lời được.”

Một mảnh lặng ngắt như tờ.

Cô giáo cúi đầu liếc mắt nhìn một cái, miệng vết thương kia, đích xác là khá lớn, cũng có chút nhìn ghê người.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (19)

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Vậy...” Diệt Tuyệt sư thái cảm thấy bản thân có chút bất công, lúc định bảo Lục Nhất Lan ngồi xuống, Lục Nhất Lan lại ngẩng đầu lên.

“Thưa cô, em làm được.”

Trường hợp có chút xấu hổ, Tần Thanh đi tới trước một bước, giọng nói vắng vắng khắp phòng học, “Bạn học Tô đọc, em có thể viết giùm cậu ấy.”

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, thực hiển nhiên, đối với quyết định này của Tần Thanh, tất cả bọn họ đều cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Tần Thanh, Tô Tiểu Tiểu, hai người khác nhau như trời với đất, cứ như vậy dây dưa với nhau.

Nam thần rất cao, Tần Thanh cảm phấn đứng trước bảng đen, lắng lắng nghe giọng nói của Tô Tiểu Tiểu, rồi lại viết một hàng lại một hàng.

Tiếng Anh rất lưu loát, không tính là đặc biệt chuẩn xác, nhưng đáp án lại thật sự đúng.

Cô giáo ừ một tiếng, nói, “Xem ra trong khoảng thời gian này bạn học Tô Tiểu Tiểu xác thực rất nỗ lực, ngồi xuống đi.”

“Tần Thanh, em cũng đi xuống đi.”

Trong thân thể mỗi người đều có máu hóng drama, ánh mắt mọi người quét tới quét lui trên người hai người, chỉ là một người lạnh nhạt một người âm trầm, căn bản không nhìn ra được gì.

Lúc nghỉ giữa tiết, Tần Thanh cầm đi động ra khỏi phòng học, đi động Lục Nhất Lan rung rung, lấy ra xem, thì ra có tin nhắn mới tới.

“Đường thương cho tốt, đừng... Cậy mạnh, sắp thi đại học, đừng bị thương. By- Tần Thanh.”

“Chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, chính là có chút đau. By- Tô Tiểu Tiểu.”

Sau khi Tần Thanh xem tin nhắn cũng không nói gì nữa, chỉ là cảm giác có chút tức giận.

Bị thương ngoài da mà nghiêm trọng như vậy sao, ngay cả thân thể của mình cũng không biết yêu quý.

Tần Thanh rất tức giận, vì thế n tiết sau đó, anh cũng không phản ứng Lục Nhất Lan nữa. Rất nhanh liền đến buổi tự học tối, một dãy số xa lạ gửi tin nhắn đến cho Lục Nhất Lan.

“Tiểu Tiểu, anh ở trước cửa trường học chờ em về.”

“?”

Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, cảm thấy người gửi tin nhắn này có lẽ là Cường Tử. Nhìn nhìn Tần Thanh ở phía trước, cô nhanh chóng trả lời một tin.

“Anh Cường Tử, em còn mấy tiết tự học tối nữa, lát nữa sẽ có bạn học đưa em về, anh về trước đi.”

“Được, cẩn thận.”

Trong lòng Lục Nhất Lan vui sướng ca hát, cô cảm giác đầu óc của mình còn rất tỉnh táo, giáo viên vẫn luôn giảng bài, tiết tự học tối nhanh chóng trôi qua.

Tất cả mọi người đều thu dọn đồ chuẩn bị về nhà. Sau khi Tần Thanh lấy ba lô ra, phát hiện Tô Tiểu Tiểu ở đằng sau còn chưa động dậy, anh cũng chưa nói cái gì, động tác trên tay chậm đi rất nhanh.

Tô Văn Văn thu dọn xong nghỉ hoặc nhìn Tần Thanh, “Lớp trưởng, cậu chưa đi sao?”

“Ừm, còn có việc.” Tần Thanh nhìn Tô Văn Văn, anh nhìn thẳng vào mặt cô, trong lòng vẫn rất có hảo cảm, lại không còn cảm giác kinh diễm như trước kia nữa.

Tô Văn Văn à một tiếng, mỉm cười nói, “Vậy tớ đi trước đây, hẹn gặp lại nha lớp trưởng ~”

Một chân vừa bước tới cửa, Tô Văn Văn liếc mắt nhìn Tô Tiểu Tiểu ngồi ở góc kia một cái, kỳ quái nha, sao cô ấy cũng chưa đi nhỉ.

Người đầu đi hết, trong phòng học vắng vẻ, Lục Nhất Lan hỏi, “Tần Thanh, cậu đang đợi ai sao?”

Chàng trai xách ba lô lên, sắc mặt nghiêm túc hỏi, “Lúc nào thì cậu mới về?”

“Ba tớ đi công tác rồi, tớ cũng không biết nữa.” Đây cũng xem như mở to mắt nói dối đi, Lục Nhất Lan cười tuum tìm nhìn Tần Thanh, “Cái kia... Tần Thanh, cậu có thể chờ tớ về không?”

Tần Thanh rất an tĩnh, nhìn cô gái ngồi trong góc kia, trong lòng anh thờ dài, “Đi thôi.”

Bãi đỗ xe của trường không có được mấy người, Tần Thanh cơ hồ là ôm Lục Nhất Lan đi về phía trước, Lục Nhất Lan cũng rất hưởng thụ loại cảm giác này, bản thân không cần phải dùng lực, miệng vết thương cũng sẽ không đau.

...

Xe đạp chậm rãi lăn bánh trên con đường uốn lượn, Lục Nhất Lan nhẹ nhàng đặt tay lên eo Tần Thanh.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (20)

Editor: Ngan Tĩnh.

Giờ khắc này, Tần Thanh cảm thấy adrenalin của mình bắt đầu phân bố không bình thường.

Cho dù đang đạp xe đạp, nhưng lưng anh vẫn là cứng đờ, thẳng tắp.

Gió đêm thổi qua, Tần Thanh tỉnh táo hơn rất nhiều, tay của người phía sau vẫn đặt trên eo anh, thật ra anh chỉ cần nói một câu là có thể từ chối sự thân mật của cô, nhưng không biết vì sao, anh lại không nỡ nói ra.

“Tần Thanh.”

Lục Nhất Lan gọi Tần Thanh một tiếng, chính là loại ngọt đến tận xương ấy.

“Ừm?”

“Mẹ tớ an bài người tới đón tớ, chính là người sáng nay đưa tớ tới kia.”

Trong đầu Tần Thanh bỗng nhiên hiện ra hình ảnh Lục Nhất Lan nói nói cười đùa với một người đàn ông, sắc mặt anh âm trầm xuống đáp một tiếng, “Ừm.”

“Đêm nay anh ấy lại chờ tớ, tớ từ chối.” Lục Nhất Lan đánh giá thời cơ tới gần rồi, liền dựa đầu lên lưng Tần Thanh, “Biết vì sao không?”

Tần Thanh không nói lời nào.

Lục Nhất Lan ôm anh chặt hơn nữa, “Bởi vì tớ muốn cậu chờ tớ về.”

“!” Một tiếng, xe ngừng lại.

Lục Nhất Lan bị bắt ngờ chấn động một chút, lập tức được một bàn tay kéo ổn định lại.

Hai chân dài của Tần Thanh chống trên mặt đất, đây là ở dưới đèn đường, bóng dáng của anh được hắt ra thật dài thật dài, thật lâu sau mới nói, “Tô Tiểu Tiểu, yêu sớm...”

“Yêu sớm rất tốt!”

“Ai mà thời tuổi trẻ không khinh cuồng, Tần Thanh, tớ không nghe câu từ chối này! Cậu nhanh suy nghĩ đi! Muốn từ chối tớ thì nhanh đổi cái lý do khác!”

Lục Nhất Lan vô lại ngồi trên xe đạp không chịu xuống, sống chết cũng không xuống, hơn nữa miệng còn mím lại thật chặt hiện rõ quyết tâm.

“Đừng tùy hứng, phải trở về.”

Muộn rồi, Tần Thanh thấy bây giờ đã 9 giờ, bắt đầu dĩ lại bỏ thêm một câu, “Mẹ cậu sẽ gọi điện thoại tới hỏi thăm đấy.”

Nhớ tới cuộc gọi liên hoàn đoạt mạng của mẹ Tô, Lục Nhất Lan có chút co rúm lại, “Cậu trả lời tớ đi.”

“Được, chờ tới nhà cậu rồi tớ sẽ trả lời.”

Tần Thanh chống một chân, xe đạp lại bắt đầu lảo nhão, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, sắc mặt thiếu niên không chút dị thường, nhưng cả đầu óc đều rối như tơ vò.

Một người chưa từng yêu đương thật sự không biết nên ứng đối thế nào với màn tỏ tình bất ngờ này, từ chối hay là tiếp nhận, đây là một vấn đề.

Cô gái sau lưng rất lớn mật, anh biết cô vẫn luôn dựa vào người anh, cảm giác mềm ấm, nhiệt độ nóng bỏng theo từng hô hấp, nhiệt độ tay, chỗ nào cũng giống như que diêm thêu đốt lý trí của anh.

Căn bản là không suy nghĩ được gì.

Tần Thanh chưa bao giờ hy vọng đoạn đường này có thể dài thêm một chút, tốt nhất là dài vô hạn như đường tình duyên vậy, như vậy anh cũng sẽ có đủ thời gian suy nghĩ vấn đề nói ra thương IQ của ‘tiểu yêu tinh phiền phức’.

Ừm..

Tới rồi.

Đèn trong sân nhà Lục Nhất lan rất sáng. Đêm hôm đó, Tần Thanh ngồi trên xe đạp, tư thế có chút đẹp rai, Lục Nhất Lan đứng ở dưới đèn trong nhà, làn da trắng nhợt như tuyết, phảng phất như được tô vẽ lên.

Cô ngẩng đầu, trong con ngươi lộ ra chút chờ mong, “Đáp án.”

“Cậu rất tốt, tớ không chán ghét.”

“Thật sao?”

“Ừm.”

Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, “Cậu nhanh xuống xe.”

Tần Thanh không đỡ được ánh mắt nóng cháy kia, chậm rãi bước xuống. Anh vừa dựng xe xong, đã bị Lục Nhất Lan lò cò nhảy tới trong lòng.

Một người cao 1m8, một người cao 1m6, ôm vào một chỗ, chính là chiều cao lý tưởng đáng yêu trong truyền thuyết!

Đáng tiếc cảm của Tần Thanh, dù Lục Nhất Lan có nhón chân cũng không hôn lên được.

Sau khi dùng sức cọ vài cái trong ngực anh chiếm đủ tiện nghi, Lục Nhất Lan không nói hai lời liền lò cò gõ cửa, toàn bộ quá trình, Tần Thanh đều mê mẩn.

Mãi cho đến khi trong nhà truyền đến tiếng của mẹ Tô.

“Tiểu Tiểu, con về rồi à!”

Một khắc kia, trong đầu Tần Thanh chỉ có bốn chữ----

Bắt gian tại giường.

Tiếng xe lộc cộc chạy như bay, Lục Nhất Lan nhìn bóng dáng như đang chạy trốn chết của Tần Thanh, tiểu nhân trong lòng ha ha cười không ngừng.

Đủ hương vị.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (21)

Editor: Ngan Tĩnh.

“Con cười cái gì đó?” Mẹ Tô ngó ra ngoài thăm dò, bên ngoài là một mảnh tối đen như mực, bà mới yên tâm, mang người vào nhà, đóng cửa, bà hỏi, “Sao lại không trở về tới anh Cường Từ vậy?”

Lục Nhất Lan đứng ở bên cạnh, cười nói, “Mẹ, anh Cường Từ tan tầm sớm như vậy, sao con có thể để người ta chờ con lâu như vậy được chứ.”

“Vậy ai đưa con về?”

“Bạn học nha?”

“Là nam hay nữ?”

“Mẹ, bây giờ là thời điểm mấu chốt để học tập, tất cả mọi người đều không phân biệt giới tính, dù là nam hay nữ...”

Giọng nói của hai mẹ con dần dần biến mất, bên kia, Tần Thanh không ngừng hoạt động cơ chân, anh cảm giác cả người mình đều đang bốc cháy.

Lê loi một mình, gió thổi qua, anh chạy quá nhanh, té ngã một cái.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Nhất Lan vẫn là bị ‘anh Cường Từ’ trong truyền thuyết đưa đến trường học, quả nhiên là không thương đến gân cốt, mới

qua hai ngày, Lục Nhất Lan liền cảm giác bản thân tốt lên rất nhiều.

Vậy vẫy tay nói hẹn gặp lại với anh Cường Từ, Lục Nhất Lan vừa xoay người bỗng nhiên nhìn thấy ở góc đường phía trước, Tần Thanh bước ra từ một chiếc xe BMW màu trắng.

Anh vác ba lô một bên vai, biểu tình trên mặt không nhìn được rõ ràng, nhưng Lục Nhất Lan vẫn có thể nhận ra được, đó chính là Tần Thanh.

Đại khái có năm phút đồng hồ, Tần Thanh cầm hai cái túi nhỏ màu trắng khắp khiêng từ phố đối diện đi tới.

Rất hiển nhiên, anh dường như bất cẩn té ngã một cái.

“Tần Thanh!”

Giọng của Lục Nhất Lan truyền vào tai Tần Thanh, anh ngược mắt, bóng dáng nhỏ xinh ánh vào mi mắt, lỗ tay bỗng nhiên nóng bừng lên. Tần Thanh không tránh né, đi thẳng tới bên cạnh Lục Nhất Lan.

Hai người cùng bước vào trường học, đều là bước khắp khiêng, nhìn qua đặc biệt khôi hài.

“Tần Thanh, cậu xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không cẩn thận té ngã một cái, bị thương ngoài da, không nghiêm trọng.”

Đoạn đối thoại này dường như đã từng nghe qua rồi, Lục Nhất Lan phụt một tiếng, “Người lớn đến vậy rồi, cũng sắp thi đại học, cũng không biết chăm sóc bản thân cho tốt.”

Cô ra vẻ nghiêm túc, “Sao nào, muốn bị thương đến trường thi sao? Sao cậu lại không yêu quý bản thân như vậy chứ!”

“...”

Ánh mắt chàng trai chậm rãi tối sầm xuống, “Ăn sáng chưa?”

Đề tài được xoay chuyển một cách mạnh mẽ, bụng Lục Nhất Lan cũng phối hợp ọt ọt vài tiếng, mặt cô đỏ lên, “Còn chưa có.”

“Cho cậu.”

Trên tay bỗng dưng nhiều thêm một cái túi màu trắng, đầu Tần Thanh hơi hơi nghiêng, “Tớ mua, không biết cậu có thích hay không.”

“A.”

Vừa mở ra liền thấy, sữa đậu nành, bánh bao nhỏ, mùi hương nức mũi, đích xác phẩm vị rất cao.

Lục Nhất Lan cảm thấy bản thân cực kỳ đói, hàn huyên một đoạn thời gian dài, rốt cuộc cũng tới phòng học.

Còn sớm, cửa còn đóng, Lục Nhất Lan thiếu chút nữa liếc mắt xem thường, “Sao còn chưa mở cửa.”

“Bởi vì tớ vừa mới tới.” Tần Thanh thuận thực lấy chìa khóa trong túi quần ra mở cửa phòng học, bên trong không có ai, một mảnh trống rỗng.

Anh về vị trí của mình, Lục Nhất Lan cũng rón ra rón rén trở về vị trí.

Tiếng nhai nuốt vang lên trong phòng học, rất có quy luật, một trước một sau. Tần Thanh ngẫu nhiên sẽ nhìn không được nhìn thoáng qua phía sau, thấy bộ dáng cô đang ăn, luôn có thể cảm giác thứ kia rất rất ngon.

Người dần dần nhiều lên, lúc Lục Nhất Lan đi ra ngoài vứt rác cũng thuận tiện vứt giùm Tần Thanh.

Lúc trở về, cô cúi đầu cười nói, “Có phải hôm qua quá kích động, cho nên ngã xe không?”

“...”

Người phía sau vui vẻ nhảy lò cò về chỗ, Tần Thanh nở nụ cười.

Đúng vậy, kích động quá mức, xe chạy lên tầng đá cũng không biết, rồi mới vinh quang lật xe.

Rốt cuộc vẫn là quá kích động.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (22)

Editor: Ngan Tinh.

Sau sự kiện ôm ấp kia, Tần Thanh thêm một chút cảm giác thân cận không nói nên lời với Lục Nhất Lan.

Cô gái kia giống lửa, anh là băng.

Băng cùng hỏa thân cận, luôn có một ngày bị tan chảy.

Đúng, bị tan chảy.

Chỉ là trước mắt, Tần Thanh không muốn bị thay đổi, anh cần một đoạn thời gian suy xét, thay đổi với anh mà nói có đáng giá hay không.

Loại tình huống này vẫn giằng co hai tuần, Lục Nhất Lan có chút bất đắc dĩ, lớp trưởng Tần chính là một con ốc sên, có chút tiếng vang liền vui vào ổ của mình, kéo thế nào cũng không ra được.

Vì thế cô quyết định sẽ tung ra loại thuốc mãnh liệt hơn.

Hai tháng sau, cuộc thi toàn khối 12 lần thứ ba kết thúc, Tô Tiểu Tiểu lớp 2 có thành tích tốt đến bất ngờ, đã nhảy thẳng lên top 50, hơn nữa nhìn bộ dáng thì hẳn là sẽ tiếp tục tăng lên nữa.

Chủ nhiệm lớp khá là coi trọng việc này.

Trong văn phòng, Lục Nhất Lan nhìn chủ nhiệm lớp, có chút cẩn thận ngoan ngoãn nói, “Thưa thầy, em có thể tiến bộ nhanh như vậy đều phải com ơn lớp trưởng.”

“Cậu ấy giải đề rất rõ ràng dễ hiểu, mỗi lần em có đề không hiểu liền hỏi cậu ấy.”

Chủ nhiệm lớp gật gù đầu, “Gần đây em xác thực tiến bộ hơn rất nhiều.”

“Vâng, là thế này, thưa thầy, em muốn xin đổi vị trí.” Lục Nhất Lan nói xong liền cẩn thận cúi đầu, “Em muốn tiếp tục tiến bộ, thưa thầy, em có thể ngồi cùng bàn với lớp trưởng hay không?”

“Này----“

Chủ nhiệm lớp có chút khó xử.

Phải nói, Tần Thanh là một nhân vật truyền kỳ của toàn trường cấp 3, anh cũng rất có danh tiếng giữa các thầy cô.

Hiệu trưởng từng nói, một nhân tài như Tần Thanh nhà trường phải bảo vệ thật tốt, đây là con át chủ bài sống đấy, chỉ cần một lần thi đại học thôi, chàng trai này tuyệt đối có thể giúp trường học vang danh.

Tần Thanh không thích ngồi cùng bàn với người khác, tuy rằng anh ngồi giữa, nhưng hai bên trái phải cũng chẳng có ai. (Tịnh: Ủa, hình như nhớ lúc trước bảo TVV ngồi ở bên cạnh mà -_-)

“Thưa thầy, em hỏi lớp trưởng rồi, cậu ấy nói đồng ý.”

“Tần Thanh nói được sao?”

“Vâng.” Lục Nhất Lan gật đầu như gà mổ thóc, “Được chứ ạ?”

“Theo đuổi thành tích tốt hơn cũng là một cách học tập tốt.” Chủ nhiệm lớp vỗ vỗ bả vai Lục Nhất Lan, “Em rất có tiền đồ, là một đứa bé rất tích cực.”

“Cảm ơn thầy.”

Lục Nhất Lan đỏ mặt ra văn phòng, rồi mới nhanh chóng khôi phục bình thường, trong đầu cô thử hiện lên phản ứng của Tần Thanh.

Nhất định là kinh ngạc.

Hoặc chính là không thể tin nổi.

Nếu không nữa thì... Từ chối! Cái này hẳn là sẽ không.

Một tiết cuối cùng của chiều thứ sáu, chính là tiết sinh hoạt lớp, thầy chủ nhiệm khen ngợi những người có tiến bộ vượt bậc trong cuộc thi vừa qua.

Được đề danh chủ yếu là Lục Nhất Lan và Đông Thần, đặc biệt là Lục Nhất Lan, tiến bộ vượt bậc rõ ràng, làm rất nhiều giáo viên kinh ngạc há hốc mồm

“Tần Thanh.”

“Vâng, thưa thầy.”

Tuy rằng thanh lãnh, nhưng Tần Thanh vẫn rất là hiền lễ phép, chủ nhiệm lớp cực kỳ vừa lòng gật gật đầu, “Chỗ bên cạnh em bỏ trống cũng lâu rồi.”

“Bạn học Tô Văn Văn giúp bạn học Đông Thần học tập, thành tích của bạn Đông Thần mới có tiến bộ vượt bậc như thế.”

“Mọi phương diện của em đều rất xuất sắc, đúng lúc phụ giúp bạn học Tô Tiểu Tiểu đi.”

Bỗng nhiên nhắc tới Lục Nhất Lan, Tần Thanh liếc mắt nhìn, cô gái phía sau trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý, anh bỗng nhiên không nổi trách móc gì nữa.

Tiền trăm hậu tấu, vậy cứ tấu đi.

Thật ra đôi một góc độ mà nói... Cô ngồi ở bên cạnh cũng tốt, đỡ cho sau này anh khỏi phải nghiêng đầu ra sau, mỏi cổ.

“Em biết rồi.”

Sau lời chấp nhận của Tần nam thần, lập tức có người dọn cái bàn cho Lục Nhất Lan, rất nhanh, cô liền dịch tới bên cạnh Tần Thanh.

“Tớ tới rồi.”

“Trước kia cậu cũng từng tới rồi.”

Buổi tự học tối đầu tiên trở thành bạn học cùng bàn của Tần Thanh, Lục Nhất Lan cơ hồ đều đang quan sát mặt của anh.

Nhìn gần càng có thể thấy rõ hàng lông mi đen dày rậm rạp kia, khuôn môi xinh đẹp, ánh mắt sắc bén, không người nào có thể chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (23)

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Cậu đang xem gì đó?” Tần Thanh cầm một quyển sách chặn tầm mắt của Lục Nhất Lan.

Cô gái nở nụ cười, “Nhìn cậu nha.”

“Cậu đẹp, thật đấy.”

Lục Nhất Lan thật sự chưa từng thấy nam thần nào có style như Tần Thanh, thanh lãnh ngạo kiều, cực kỳ đáng yêu, loại tính cách này tổ hợp với nhau, thật sự rất độc đáo.

“Cảm ơn đã khích lệ.” Anh vẫn luôn không biết, trong mắt người khác anh đẹp đến cỡ nào, từ trước đến nay Tần Thanh cũng chỉ nhận định bản thân không xấu mà thôi.

Kiếp sống ngồi cùng bàn tràn ngập thú vị, Lục Nhất Lan có rất nhiều rất nhiều cơ hội quang minh chính đại tiếp xúc với Tần Thanh, ví như hỏi chuyện, trộm ngắm trong giờ học, lơ đãng chạm tay, hoặc quang minh chính đại chạm mặt nhau, tất cả đều là phúc lợi.

Bước đầu tiên của kế hoạch công lược đạt max điểm.

Giữa Tần Thanh và cô đã thành lập cơ sở tình cảm tốt đẹp, tiếp theo chính là phải tiến thêm một bước phát triển nữa.

Từ khi thành tích của Lục Nhất Lan tiến bộ vượt bậc, bản thân cũng càng trở nên năng động nhiệt tình hơn, trong giờ học càng năng nổ trả lời câu hỏi, dần dần có nhiều người chú ý đến cô.

Một loại ánh mắt thương thức mờ mịt.

Sau một tuần ngồi cùng bàn với Tần Thanh, Lục Nhất Lan nhận được một bức thư tình.

Phong thư màu hồng nhạt, chữ viết tinh tế, vào trưa hôm đó cô chuẩn bị cẩn thận mở ra, ôn lại tình cảm thời thiếu nữ, Tần Thanh bước đến.

Tần Thanh ngồi xuống, nhìn mặt Lục Nhất Lan có chút hồng, trong đầu anh nào bỏ thật nhiều thứ, nề hà Lục Nhất Lan quá thần thần bí bí, anh cũng xem không rõ.

Trong lòng có chút bức bối, Tần Thanh nghĩ đến cái gì đó, bỗng nhiên đứng lên đi hai bước qua cửa sổ.

Anh đứng ở bên cạnh, từ góc độ này mà xem, đúng lúc có thể xem rõ lời nhắn trên bức thư màu hồng kia.

Rất khá, là một bức thư tình hành văn không quá tẻ, pha một chút hơi thở lãng mạn, lại có chút ngu ngốc.

“Di tình biệt luyện(*)?”

(*) Thay lòng đổi dạ, tớ thấy dễ nguyên văn hay hơn.

Lục Nhất Lan đang đọc đến lảng áng, bỗng nhiên nghe Tần Thanh cắm vào một câu, nhất thời sững sốt một chút, rồi mới đột nhiên lắc đầu, “Cái gì gọi là di tình biệt luyện chứ?”

Nhìn ánh mắt Tần Thanh dán lên bức thư tình, Lục Nhất Lan vội vàng thu thư đi, đi tới hai bước đến bên cạnh anh.

Cô gái ngẩng đầu, Tần Thanh khẽ cúi đầu.

“Tớ vẫn chỉ luôn thích một mình cậu, cậu biết mà.”

“Thật sao?”

“Ưu điểm của tớ không nhiều lắm, một cái trong đó chính là một dạ đến già!” Lục Nhất Lan giờ nắm tay lên, “Cậu không thể hoài nghi tín ngưỡng của tớ.”

Tần Thanh không nói chuyện.

Lục Nhất Lan hít sâu một hơi, “Chỉ là một bức thư tình mà thôi.”

Hai chữ mà thôi làm cho Tần Thanh có chút không thoải mái, anh yên lặng đi tới ghế ngồi của mình, liếc mắt, “Chuyên tâm học tập, yêu sớm không tốt.”

“Cậu---”

Nói tới nói đi, đều là một câu này.

Lục Nhất Lan về chỗ ngồi liền dùng cánh tay khều khều anh, tay mềm mại cọ qua cánh tay có chút thô, Lục Nhất Lan lại dò hỏi, “Cậu thật sự không muốn cùng tớ tạo nên một mối tình yêu sớm oanh oanh liệt liệt sao?”

“Không.”

Trái tim vẫn thỉnh thoảng nhảy nhẩy giờ của Lục Nhất Lan bỗng nhiên bị điện giật, héo.

Tiết tự học tới Lục Nhất Lan đều nằm dài lên bàn, Tần Thanh nhìn, dùng khuỷu tay nhắc nhở cô một chút.

Cô gái thờ ơ.

Tần Thanh bặm riết không tha, tiếp tục nhắc nhở.

Lục Nhất Lan bỗng nhiên ngồi thẳng, cô nhỏ giọng hỏi, “Cậu làm gì vậy?”

“Nghe giảng bài.”

“Cậu từ chối tiến hành yêu sớm thân thánh với tớ, tớ không muốn nghe cậu nói chuyện nữa.” Lục Nhất Lan bực chế độ ngạo kiêu.

Tần Thanh buông bút trong tay ra, dùng một loại ánh mắt thâm thúy nhìn Lục Nhất Lan, không bao lâu, Lục Nhất Lan liền bại trận.

Khỏi phải nói...

Khuôn mặt nhỏ kia của Tần Thanh, bộ dáng cùng ánh mắt nghiêm túc đều rất có lực uy hiếp.

Nhìn Lục Nhất Lan ngồi thẳng nghiêm túc học hành, Tần Thanh mới tiếp tục nghe giảng.

Chương 26: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (24)

Editor: Ngan Tĩnh.

Số ngày đếm ngược đến ngày thi đại học từ ba con số biến thành hai con số, lại từ chín mươi mấy xuống năm mươi mấy, bầu không khí trong lớp học cũng ngày càng căng thẳng, ngay cả người tùy ý như Lục Nhất Lan, cũng bắt đầu có loại cảm giác gấp gáp.

Mới buổi sáng sách xuống, theo thường lệ đặt cơm nắm lên bàn Tần Thanh, Lục Nhất Lan liền bắt đầu mở sách ra xem.

Sau khi Tần Thanh trở về liền ở bên cạnh yên lặng gặm cơm nắm.

Lục Nhất Lan dùng dư quang nhìn anh, tướng ăn cực kỳ văn nhã, trong phòng học chỉ có tiếng nhai nuốt nho nhỏ, chính là loại nhỏ tới mức có thể bỏ qua kia.

Nhìn nhìn, Lục Nhất Lan cũng chuyển từ dư quang nhìn người, mắt đọc sách thành dùng mắt nhìn người, dư quang đọc sách.

“Cậu đang nhìn gì đó?”

“Tớ đói bụng.”

Tần Thanh: “...”

Chàng trai yên lặng nuốt xuống một nắm cơm, “Đói bụng thì nhìn cơm nắm, đừng nhìn tớ.”

“Bây giờ tớ đã biết lý do thành tích môn ngữ văn của cậu luôn kém hơn mấy môn khác rồi.” Lục Nhất Lan nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Chàng trai không ngẩng đầu, cô lại ngưỡng cổ lên, hài hước nói, “Thế mà lại chẳng hề biết được bốn chữ tú sắc khả xan(*).”

(*) Sắc đẹp thay cơm

“...”

Bút trên tay buông lỏng thiếu chút nữa rơi lên sách bài tập, Tần Thanh dường như bình tĩnh, trong lòng lại bị trêu chọc đến gợn sóng phập phồng.

“Tớ cũng biết, vì sao xếp hạng của cậu lại khó tiến thêm một bước như vậy.”

Đề tài vừa chuyển, Lục Nhất Lan theo ánh mắt của anh nhìn lên sách luyện tập của mình.

“Câu 3, câu 7, câu 11, câu 18 cùng câu 22.”

“Mười phút, làm được hai mươi câu, sai hết 5 câu, xác suất đúng khó khăn lắm cũng chỉ được 75%, xem ra trở thành bạn cùng bàn với tớ cũng chẳng giúp trình độ toán học của cậu tăng lên chút nào.”

“...”

Dưới vầng hào quang của học bá, cho dù che đầy thế nào thì học tra(*) cũng chỉ là ánh sáng đom đóm.

(*) Học ngu, học dốt, học kém

Lục Nhất Lan hung tợn liếc mắt nhìn Tần Thanh một cái, kẻ giết chết những cuộc nói chuyện, xứng đáng làm chó độc thân.

Quan hệ giữa hai người từ đơn phương điên cuồng thổ lộ, đến chậm rãi tiếp xúc rồi lại thương tổn lẫn nhau, bất kỳ ai nhìn Tần Thanh đều sẽ phát hiện, Tần Thanh rộng rãi hơn rất nhiều, cho dù loại rộng rãi này cũng chỉ là đối với một người nào đó mà thôi.

Lâu ngày sinh tình, tình sinh tình, sinh nhiều, rồi sẽ thật sự biến thành thâm tình.

Lục Nhất Lan luôn cho rằng bản thân không chế cốt truyện, vào lúc gặp được chuyện nào đó, cũng là sẽ diễn mất.

Ví như vào một buổi tối nào đó, học xong tiết tự học tối, cảm thấy có chút quá mệt liền đi WC, sau khi thuận tay cài then cửa nhà vệ sinh trong đêm tối,

chuyện khủng bố liền xảy ra.

Sau khi Lục Nhất Lan kéo quần lên, then cài cửa liền không nhận người nữa!

Đập, mở không ra, dùng hết sức của chín trâu hai hổ, vẫn mở không ra.

Liên tục dùng sức, vẫn như cũ không chút sút mẻ.

Nhìn đi động, Lục Nhất Lan đã chiến đấu ở nơi này gần 40 phút. Mùa hè, ở chỗ này lâu cô cũng cảm giác trên người đều có chút dính nhớp.

Sau một lúc nghỉ ngơi trong nhà vệ sinh ‘thơm phức’, Lục Nhất Lan ngẩng đầu lên.

Trên thế giới này vốn không có cánh cửa nào mở không ra, thử nhiều cách, rồi sẽ có cách ra ngoài được thôi.

Ném cặp sách ra ngoài, một chân Lục Nhất Lan dẫm lên tay nắm cửa, tay nâng lên bấu chặt phía trên, một chân khác dẫm lên chỗ tường bên cạnh.

Tay chân đều dùng sức, cô thiếu chút nữa đã nhảy lên được rồi.

Sau một lần thất bại, cô nhanh chóng thử lần thứ hai, lần thứ ba, lại nửa tiếng sau, Lục Nhất Lan rốt cuộc thoát ra ngoài.

Cô đập lên cặp sách, nhìn toàn bộ ngôi trường chìm trong màu tối đen, một chút vui sướng vừa bay lên lập tức tan biến sạch.

Trường học 9 giờ rưỡi sẽ đóng cổng, bây giờ----

Cô sẽ không bị nhốt trong trường luôn chứ.

Chạy ra ngoài, ánh đèn di động chiếu sáng cả hành lang, đi xuống, trường học một mảnh đen nhánh, ánh sáng duy nhất chính là từ điện thoại.

Trái tim Lục Nhất Lan trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (25)

Editor: Ngan Tĩnh.

Lúc nhanh chóng chạy xuống tầng một, Lục Nhất Lan liền phát giác, cửa sắt đã khóa, cô đẩy hai cái, cửa sắt vẫn không chút sút mẻ gì.

Tiếng ve kêu ngày hè lọt vào tai, Lục Nhất Lan nhanh chóng mở danh bạ ra, ngón tay dừng lại trên cái tên Tần Thanh một lát, liền nhấn xuống.

Tiếng kết nối chậm rãi vang lên trong bầu trời đêm, Lục Nhất Lan thật có chút sợ, dù sao cũng quá muộn rồi, hơn nữa lại chỉ có một mình.

Giọng nói bình tĩnh của Tần Thanh từ bên kia truyền tới, bỗng dưng loại bỏ đi sợ hãi trong lòng Lục Nhất Lan, “Gọi tớ có chuyện gì vậy?”

“Tần Thanh.” Lục Nhất Lan cũng chưa nói cái gì, chỉ là giọng nói có chút ủy khuất.

Tần Thanh còn đang làm bài tập liền buông bút trong tay ra, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Trong giọng nói kia mang theo vài phần ảm áp mà ngay chính anh cũng không phát giác ra được.

Lục Nhất Lan nói, “Tớ còn ở trường học.”

Tần Thanh: “...”

“Chờ tớ qua.”

Thông minh như Tần Thanh, đã đoán được đại khái mọi chuyện. Anh nhanh chóng vớ lấy áo khoác và cặp sách, lại đột nhiên nghe thấy giọng nói yếu ớt từ bên kia----

“Tần Thanh, tớ sợ.”

Trái tim đột nhiên co rụt lại, Tần Thanh cúi đầu, tận sức để giọng nói của mình dịu dàng hơn một chút, “Nếu sợ, vậy đừng tắt máy.”

“Tớ lập tức tới ngay.”

Bên tay Lục Nhất Lan luôn có giọng nói của đối phương, cô ừ một tiếng, cảm giác từng luồng dịu dàng tản mát trong lòng.

Trên di động bỗng dưng nhảy ra tin nhắn của mẹ Tô, Lục Nhất Lan ngẩn ra, soạn một dòng tin gửi qua.

“Con ở nhà bạn học ôn tập, không cần lo lắng cho con! By- Tô Tiểu Tiểu.”

Ban đêm rất yên tĩnh, tiếng hít thở cùng tiếng gió từ di động truyền tới là âm thanh Lục Nhất Lan nghe rõ ràng nhất, nhìn thời gian, đã 10 giờ 40 phút.

Bỗng nhiên có một luồng gió lướt qua sau đầu, Lục Nhất Lan cảm giác cổ có chút ngứa, nhưng cô lại không dám quay đầu.

Sợ, mấy câu chuyện ma quái nghe nhiều rồi, trong đầu lại nhin không được bắt đầu hoạt động.

Bên kia Tần Thanh dừng xe đạp, nhìn cổng trường bị khóa lại, anh xách theo cặp bình tĩnh tới dưới tường.

Bên kia di động quá yên tĩnh, anh hỏi một câu, “Tô Tiểu Tiểu, còn đó chứ?”

“Đây.”

Giọng người bên kia dường như có chút run, Tần Thanh có chút bất đắc dĩ, “Tớ tới rồi, rất nhanh sẽ tới, đừng nghĩ nhiều.”

“Tớ chờ cậu.”

Có lẽ là bởi vì chiều cao, lần đầu tiên Tần Thanh treo tường cực kỳ thuận lợi, nhảy xuống từ tường cao, ở nơi rất xa anh đã thấy một mảng ánh sáng từ bên kia.

Anh nói với di động, trong giọng nói mang theo chút ôn hòa, “Ngẩng đầu, tớ tới rồi.”

Lục Nhất Lan chưa từng nghĩ tới, có một ngày, có một khắc, một người đàn ông sẽ giống như Chúa cứu thế hạ xuống thế giới của cô.

“Tần Thanh!”

Giọng nói gấp gáp của thiếu nữ lọt vào tay, trên mặt Tần Thanh có chút nghiêm túc, bước chân lại càng lúc càng nhanh.

Anh thấy cô duỗi tay nắm thanh sắt, bộ dáng cực kỳ đáng thương, “IQ của cậu chênh lệch rất lớn với thành tích ngữ văn đó.”

Lục Nhất Lan: “...”

Tần Thanh ngồi xuống, “8 giờ 10 phút đã tan học, hơn 9 giờ đóng cửa, vậy trong thời gian dài như vậy cậu đi làm gì?”

Lục Nhất Lan xấu hổ và giận dữ kể lại cuộc chiến đẫm máu giữa mình và cửa nhà vệ sinh, Tần Thanh nhìn cô, lo lắng trong mắt cũng chậm rãi tan đi.

Cô không sao, cũng không bị dọa sợ lắm.

Tiếng ve kêu tạm ngừng lại, Lục Nhất Lan bỗng nhiên khựng lại nhìn Tần Thanh cách cửa sắt xoa đầu cô.

Chàng trai dựa gối lên cửa sắt, sườn mặt hoàn mỹ hiển lộ dưới ánh sáng của di động, không khí rất tốt, trong nháy mắt cô có chút rung động.

“Cậu...”

“Thật ngốc.”

Lục Nhất Lan còn chưa kịp hỏi cái gì ngốc, Tần Thanh đã lấy rất nhiều đồ ăn vặt từ trong cặp sách ra.

“Đói bụng rồi đúng không, ăn tạm gì đi.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (26)

Editor: Ngan Tịnh.

Tâm tư của Tần Thanh thật sự tinh tế, thế nhưng ngay cả thức ăn cũng nghĩ tới...

Lục Nhất Lan cầm lấy một cái bánh mỳ nhỏ, bắt đầu gặm, trong lúc đó có nghẹn một chút, vẫn là Tần Thanh nhanh chóng đưa cho cô một chai nước.

“Chậm một chút.”

“Ừm.”

Là thật sự đói cực kỳ, mới có thể không màng hình tượng như thế.

Tiếng ve chung quanh cùng tiếng gió vào lúc này lại trở thành khúc nhạc đệm tốt đẹp nhất. Dưới ánh đèn pin mờ nhạt từ điện thoại, Tần Thanh nhìn cô, trên mặt đều là dịu dàng thoải mái, khỏe mỗi nhẹ cong.

Lúc gần tới 11 giờ, Lục Nhất Lan nhìn Tần Thanh, “Tớ có chút mệt.”

“Dựa vào ngủ một lát đi, tớ ở bên cạnh cậu.”

Nói xong, anh từ khe hở cửa sắt nhét một cái áo khoác qua cho Lục Nhất Lan, “Cái này lót trên mặt đất, sẽ thoải mái hơn một chút.”

Lục Nhất Lan ừ một tiếng, dựa vào cửa sắt, tay quơ lung tung ngẫu nhiên chạm vào thân thể Tần Thanh, Tần Thanh không nói, Lục Nhất Lan càng không thêm kiêng nê gì.

Ngay từ đầu Lục Nhất Lan chỉ là trêu chọc Tần Thanh, sau đó chừng hai mươi phút, cô thật sự ngủ rồi.

Chàng trai cẩn thận nhìn mặt cô, ánh mắt nóng bỏng dường như vẫn luôn là độc quyền của cô, chưa bao giờ Tần Thanh quan sát gương mặt của một cô gái với khoảng cách gần đến như vậy.

Nhìn thật lâu, trái tim anh cũng bắt đầu mất tự nhiên nhảy lên.

Tần Thanh giỏi thức đêm, cho dù chung quanh tối đen như mực, anh cũng không có bất luận cảm giác không thích ứng gì.

Đêm khuya, anh dựa lưng dán trên cửa sắt, Tần Thanh có chút buồn ngủ, lại không có ngủ, anh nhắm mắt nghỉ ngơi lấy lại sức.

‘Chát’ một tiếng, Lục Nhất Lan bỗng nhiên tỉnh lại, cô ở cửa sắt thăm hè hè nhìn Tần Thanh, “Tần Thanh, thật nhiều muỗi.”

Đúng lúc là mùa hè, đứng yên ở cửa trường học, muỗi thật sự không thể ít.

Cẩn ở trên người, ngứa ở trong lòng, đập liên thoát, hoàn toàn không khống chế được bực bội.

“Khoác áo lên người, cuộn tròn một chút xem có đỡ không.”

Lục Nhất Lan nghe Tần Thanh nói liền làm theo, lần da lông bị áo khoác che lại, quả nhiên tốt hơn rất nhiều. Cùng lúc đó, Lục Nhất Lan nghĩ tới Tần Thanh, cô hỏi, “Tần Thanh, cậu còn áo khoác chứ?”

“Chỉ mang theo một cái.” Lúc đi rất vội vàng, chỉ sợ cô ban đêm sẽ lạnh, chỉ mang theo một cái, “Chiều dài không đủ sao?”

“Đủ rồi, chỉ là----” Lục Nhất Lan quay đầu, có chút nghiêm túc nói, “Tớ có, cậu lại không có.”

Giọng nói của cô cực kỳ nghiêm túc, Tần Thanh ừ một tiếng, “Biết nhìn tớ, tiến bộ.”

“Tớ thật sự không sao, ngủ đi.”

Sự thật chứng minh, 1 giờ sáng tỉnh lại, dựa trên cửa sắt, ngồi trên mặt đất xi măng, muỗi ong ong bên tai, trên người cũng chỉ khoác một chiếc áo khoác là không thể ngủ được.

Người ngày càng khó chịu, Lục Nhất Lan trực tiếp nghiêng người bắt đầu giả vờ đáng thương.

“Tần Thanh.”

Nháy mắt người đó liền mở to mắt, “Tớ đây.” Lúc đó, Lục Nhất Lan nhìn thấy có hào quang lóe lên từ trên người Tần Thanh.

Xinh đẹp đến kinh tâm động phách.

“Tớ muốn khóc.”

Anh cứng họng, bỗng nhiên không biết phải nói tiếp cái gì, “Đừng khóc.”

Lời an ủi có rất nhiều, Tần Thanh lại miệng ngốc, chỉ biết nói như vậy.

“Chính là tớ chỉ muốn khóc thôi, Tần Thanh, tớ rất xin lỗi cậu.” Lục Nhất Lan vươn tay, chỉ vết sưng trên mặt, “Nơi này, nơi này, còn có nơi này, đều bị muỗi đốt, thật là khó chịu.”

“Ngày mai bôi chút----”

“Không phải.” Lục Nhất Lan đánh gãy lời Tần Thanh, cô ngồi dậy, đối diện anh, trong mắt lấp lờ nước mắt, “Tớ không nên gọi cậu tới.”

“Cậu còn là mặc áo ngắn tay, quần đùi, khẳng định còn khó chịu hơn cả tớ, tớ không nỡ, tớ đau lòng.”

Lục Nhất Lan vừa nói, vừa lấy tay xoa xoa nước mắt.

Trong nháy mắt kia, pháo hoa nở rộ trong lòng Tần Thanh, một khắc kia, cực kỳ xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (27)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Lúc gần đến 3 giờ sáng, Lục Nhất Lan cùng Tần Thanh bắt đầu đợt ăn khuya thứ hai.

Cái bánh mỳ nhỏ bị bẻ đôi ra, Lục Nhất Lan đưa một nửa cho Tần Thanh, “Cái này khá là chống đói.”

“Không cần, cậu ăn đi.”

Lục Nhất Lan rất bội phục Tần Thanh, dưới tình huống chật vật như vậy, anh thế nhưng vẫn có thể vững vàng như núi bảo trì tư thái cao lãnh kia.

“Cậu không đói bụng sao?”

Cô cho rằng anh sẽ trả lời không đói bụng hoặc là ăn no rồi gì đó, không ngờ tới đối phương lại trả lời thế này.

“Tú sắc khả xan, không đói bụng.”

Màu đỏ bên tai bò thẳng lên hai má, trái tim Lục Nhất Lan nhảy nhanh hơn, cô mím môi nhìn người bên cạnh, “Tần Thanh, tớ bỗng nhiên muốn ôm cậu.”

Tần Thanh dùng một loại ánh mắt nghiêm túc chăm chú nhìn Lục Nhất Lan.

Rất nhanh cô liền tung, Lục Nhất Lan dựa lên cửa sắt, trái tim thỉnh thoảng kinh hoàng nhảy lên, đêm nay Tần Thanh thế mà còn biết trêu cô.

Không đúng, đêm nay là cô cũng Tần Thanh trêu lẫn nhau.

Như đi vào cõi tiên càng đi càng xa, tiếng ngón tay đánh lên cửa sắt đánh thức Lục Nhất Lan, cô quay đầu lại, phát hiện Tần Thanh đang vươn tay.

Ánh mắt của chàng trai thật sâu, “Đuổi tay đi.”

“Hửm?”

“Đuổi tay.”

Bàn tay mảnh khảnh từ khe hở cửa sắt vươn tới, Tần Thanh nâng tay lên, dùng bàn tay to bao phủ bàn tay nhỏ của Lục Nhất Lan.

Độ ấm nóng bùng từ bàn tay chàng trai truyền tới lòng bàn tay cô, nháy mắt Lục Nhất Lan cảm thấy tay mình thật nóng, trên mặt cũng nóng, gió lạnh buổi sáng sớm thổi qua, trái lại càng làm cho người thanh tỉnh.

“Tuy không ôm được cậu, nhưng có thể nắm tay cậu.”

“Cậu biết thế này khiến tớ nghĩ tới cái gì không?”

Anh ngước mắt, “Cái gì?”

“Nguyện sống chết không phân ly, nắm lấy tay người, cùng đi đến đầu bạc răng long.”

Trên mặt Tần Thanh không chút thay đổi, trong lòng đã nổi lên sóng to gió lớn.

Lại qua một hồi, trời đã thoảng có chút ánh sáng.

Lục Nhất Lan vừa mới ngủ, nhẹ nhàng buông tay ra, Tần Thanh lấy cặp sách ra bỏ rác vào, nhanh chóng thu dọn.

Gần đến bốn giờ rưỡi, tần Thanh đánh thức Lục Nhất Lan đang dựa vào cửa sắt.

“Dậy nào.”

“A...”

Lục Nhất Lan còn buồn ngủ, trạng thái tinh tỉnh mê mê, trái tim Tần Thanh phảng phất như bị nhẹ nhàng lay động một chút, “Thức dậy thôi, lại nửa tiếng nữa bảo vệ sẽ tới mở cửa, cậu trước tới lớp chúng ta chờ đi, chờ tớ.”

“Ừm.” Nhìn Lục Nhất Lan còn có chút mơ hồ khoác áo lẳng lẳng lên lầu, Tần Thanh mới xách theo cặp treo tường ra trường học.

Sau khi vào tiệm tạp hóa gần đó mua chút thuốc mỡ, Tần Thanh về tới cửa.

Di động Tần Thanh vang lên.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tớ chỉ có một mình.”

Đối diện truyền tới giọng nói có chút ngạo kiều, Tần Thanh rất là bất đắc dĩ, “Cậu không phải chỉ có một mình.”

“Tớ cách cậu chưa tới 100 mét, còn có tớ.”

“Cậu luôn nói lời ngon tiếng ngọt như vậy sao?”

Tần Thanh trầm mặc trong chốc lát, “Tớ rất thành thực.”

Hai bên đều có chút an tĩnh, Lục Nhất Lan dùng tay nhẹ nhàng gõ gõ bàn, cô ha một tiếng, “Tần Thanh, cậu có thể thỏa mãn một nguyện vọng nho nhỏ của tớ chứ?”

“Nếu tớ nói không thể thì cậu sẽ không nói sao?”

“Tần Thanh, tớ thích cậu.”

Trái tim Tần Thanh bỗng dưng đập lỡ một nhịp, rồi lại đập nhanh một cách bất bình thường, nhưng âm điệu lại chẳng hề thay đổi, “Tớ biết.”

“Tần Thanh, tớ muốn nghe cậu hát.”

Cô càng dây dưa thêm, Tần Thanh cũng rất trực tiếp, “Sẽ không.”

Lục Nhất Lan cũng không bởi vì Tần Thanh từ chối mà vô cớ gây rối, cô dựa vào cửa, “Vậy để tớ hát đi.”

“Vì sao hôm qua cậu tới nhanh như vậy?”

Đề tài chợt chuyển, Tần Thanh sững sốt, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (28)

Editor: Ngan Tĩnh.

“Đây là bởi vì tình yêu...”

“Cái gì?”

Tần Thanh nghe thấy hai chữ tình yêu, tim đập lỡ một nhịp.

Lục Nhất Lan cười nói, “Không có gì, tớ nói tớ muốn bắt đầu ca hát, cậu từng nghe thấy bài này chưa? Bởi vì tình yêu.”

Tần Thanh không tiếp lời, Lục Nhất Lan trực tiếp bắt đầu hát.

“Cho anh một chiếc CD quá khứ, nghe lại tình yêu của chúng ta khi đó, có khi sẽ đột nhiên quên đi, em vẫn như cũ yêu anh...”

Giọng hát của Lục Nhất Lan không tính là rất em tai, nhưng vào lỗ tai Tần Thanh, lại tràn ngập sức cuốn hút.

Một khúc hát xong, Tần Thanh thấy bác bảo vệ đã cầm chìa khóa mở cửa.

Ông nhận ra Tần Thanh, “Chàng trai, tới sớm vậy!”

“Chào buổi sáng, bác cũng tới rất sớm.”

Ông mỉm cười mở cửa liền đi qua bên khu dạy học, Tần Thanh xác theo cặp sách nhanh chóng đuổi kịp ông, nhìn cửa sắt được mở ra, Tần Thanh gật nhẹ đầu rồi mới chạy đi.

Trong lúc đó di động cũng không tắt, giọng nói của Lục Nhất Lan truyền từ bên kia tới, “Tần Thanh, tớ nghe thấy tiếng cậu lên lầu.”

“Ừm, sắp đến rồi.”

“Tớ đang đợi cậu.”

Lục Nhất Lan đứng ở cửa, buông di động giương mắt, liền thấy Tần Thanh có chút hấp tấp vội vã chạy tới, không biết vì sao, cô bỗng nhiên nhớ tới một quyển sách mình từng xem.

Khoảng cách với cậu chỉ là mười bước.

Cô mở hai tay ra, cũng chạy chậm về phía Tần Thanh, trên mặt Lục Nhất Lan tràn đầy tươi cười, ôm lấy anh thật mạnh.

“Tần Thanh! Cuối cùng cậu cũng đến rồi!”

Tần Thanh cứng đờ cả lưng, anh vừa định đẩy Lục Nhất Lan ra, sau khi nhìn thấy từng mảng đỏ không quy luật trên cánh tay cô, yên lặng buông tay mình xuống.

Cô gái ôm chóc lát liền nghi hoặc ngẩng đầu lên, “Thế mà cậu lại không đẩy tớ ra, Tần Thanh, tớ cho rằng---”

“Cho rằng cái gì?” Ánh mắt anh tối nghĩa không rõ, Lục Nhất Lan sững sờ.

Tần Thanh lấy chìa khóa ra mở cửa lớp học, đầu hơi nghiêng, anh nhìn Lục Nhất Lan, “Được rồi, trước vào ngồi đi.”

Sau khi đặt đồ vào Tần Thanh liền lấy thuốc mỡ ra đưa cho Lục Nhất Lan, “Ngăn ngứa.”

“Cảm ơn.”

Tần Thanh ừ một tiếng, “Hiếm khi thấy cậu có lễ phép như thế.”

Lục Nhất Lan nở nụ cười, “Tớ vẫn luôn có lễ phép như vậy mà.”

“Tần Thanh, cậu nhanh ngẩng đầu lên.” Cô dường như đã quen đối xử thô bạo như vậy với Tần Thanh, “Tớ có thứ muốn cho cậu.”

Anh theo bản năng ngẩng đầu, nghiêng diện mà đến chính là nụ hôn của Lục Nhất Lan.

Hôn ở bên má, rất mềm mại, rất ngây ngô.

Tần Thanh ngây ngẩn cả người, sắc mặt Lục Nhất Lan lập tức ửng đỏ, gãi tay, “Quà cảm ơn của tớ.”

Ánh mắt anh thật sâu, môi không tự chủ mím chặt, đưa khăn lông trong tay cho Lục Nhất Lan, Tần Thanh đứng lên, “Tớ đi nhà ăn.”

Lục Nhất Lan nhìn thoáng qua bước chân hoảng loạn của anh, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lúc vào phòng vệ sinh rửa mặt cô còn ca hát vui vẻ, Lục Nhất Lan nghĩ, Tần Thanh hẳn là ngẫm đồng ý rồi.

Ngẫm đồng ý hai người... Cứ như vậy xinh đẹp ở bên nhau.

Lúc Tần Thanh đi đến nhà ăn mặt hoàn toàn đỏ, sau khi anh mua com nắm đi ra, cả hành trình đều luống cuống.

Cô hôn anh.

Một cái hôn nhẹ thoáng qua.

Không, không tính là một cái hôn, chỉ là thoáng qua mà thôi.

Nhưng là chỉ vì lần tiếp xúc còn chưa tới 2 giây này, anh dường như nhận rõ lòng mình.

Tần Thanh, không hề nghi ngờ đã thích một cô gái tên là Tô Tiểu Tiểu.

Chuyện này xảy ra cách 47 ngày trước khi thi đại học.

Cả đời cũng khó quên.

Trở lại phòng học, Lục Nhất Lan đã tự xử lý xong, thấy Tần Thanh đưa com nắm qua, cô cười nói, “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây mà, Tần Thanh, cuối cùng cậu cũng mang com cho tớ.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (29)

Editor: Ngan Tĩnh.

Đón lấy ánh mắt của Tần Thanh, Lục Nhất Lan lui về sau hai bước, “Thôi, không trêu cậu nữa.”

Ăn com nắm xong, thu dọn đồ xong, cũng đã tầm 6 giờ 50.

Vào giờ này, trong phòng học đã bắt đầu có người đến.

Tần Thanh bắt đầu làm sách luyện tập, Lục Nhất Lan ở bên cạnh chọc chọc anh, “Tần Thanh, để ý đến tớ một chút đi.”

“Tần Thanh, cậu còn không để ý đến tớ tớ liền hôn cậu.”

“...”

Tần Thanh buông bút, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tớ là bạn gái của cậu đúng không?”

Tần Thanh không nói lời nào, xoay người tiếp tục làm bài tập.

Lục Nhất Lan cảm thấy bản thân trời sinh có mấy cái ưu điểm rất lớn, ví như lì lợm la liếm, ví như không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Cô vẫn luôn vây quanh Tần Thanh, hỏi cái này một chút hỏi cái kia một chút, thường thường quấy rầy tới Tần Thanh.

Chàng trai trẻ bị làm phiền, lại một chút cũng không nóng nảy bực bội, “Tiết đầu tiên của chiều nay chính là môn Toán, có kiểm tra sách bài tập, tổng cộng sáu tiếng, nếu còn không làm xong sẽ phải bị phạt đứng ngoài hành lang, cậu...”

“...”

Sức chiến đấu của Tần Thanh quá cao, Lục Nhất Lan cuối cùng cũng bại trận.

Yên lặng tìm sách vở bên trong cặp, sau khi tìm một lúc cô lại kéo kéo ống tay áo Tần Thanh, “Cho tớ mượn chép đề.”

Tần Thanh đưa một quyển sách cho cô, “Mở ra, trang 52, đề thứ nhất.”

“Hả?”

Trang 52, đề đầu tiên, ừm...

Lục Nhất Lan ngẩng mạnh đầu lên, “Tần Thanh!”

“You are my girlfriend.”

Đề đầu tiên trang 52 lại chính là một dòng chữ như vậy, dưới đề mục cũng không phải giải ý nghĩa của đề, mà là hai chữ.

“Thích cậu.”

“Tần Thanh, ai nói cậu không biết lắng mạn chứ!” Lục Nhất Lan khép sách lại, “Lúc cậu lắng mạn, quả thực...” Không có cách nào hình dung ra được.

Ánh mắt hai người đối diện với nhau, Tần Thanh cười, Lục Nhất Lan cũng cười.

Mùi ngọt ngào của tình yêu tràn ngập giữa hai người, Tần Thanh cùng Lục Nhất Lan bên nhau có thể nói ấm áp như mặt nước, không hề nhiệt liệt nồng cháy làm cho mọi người đều biết như Tô Văn Văn và Đông Thần.

Tình yêu của hai người, chỉ có hai người biết.

Cái không khí bong bóng tình yêu màu hồng kia vẫn luôn lan tỏa giữa hai người.

Tô Văn Văn cảm thấy rất kỳ quái, Tần Thanh là một người rất khó tiếp cận mà, vì sao...

“Tiểu Tiểu...”

Nữ chính bỗng dừng gọi mình, Lục Nhất Lan có chút kinh ngạc, “Văn Văn, có chuyện gì sao?”

“Gần đây cậu qua lại với lớp trưởng thật gần nha.” Trên mặt cô gái lộ ra một chút nghi hoặc đúng mức, lúc Tô Văn Văn dùng đôi mắt hình trăng non kia đối diện với người khác, quả thật xinh đẹp đến tận cùng.

Lục Nhất Lan mỉm cười nói, “Lớp trưởng đối với ai cũng vậy mà, ví như Văn Văn, ví như Đông Thần, lớp trưởng vẫn luôn rất thân thiện mà.”

“Cũng đúng.” Tô Văn Văn hỏi đến đây liền không nói gì nữa.

Lục nhất Lan đang cười trong lòng.

Cho dù ở trong sách cô đáp nặn nữ chính xuất sắc cỡ nào, cao thượng, thiện lương đến đâu, sau khi chân chính nhảy vào bên trong quyển sách này, cô mới biết được tư tưởng của một người không thể nào thuần túy như vậy được.

Ví như---

Thì ra Tô Văn Văn không phải không biết Tần Thanh thích mình, chỉ là cô ấy thích Đông Thần hơn.

Biết, lại không từ chối, ngẫu nhiên gặp mặt, dùng dịu dàng cùng quan tâm gói đúng chỗ ngứa, trực tiếp chặt chẽ trói Tần Thanh nhìn qua cao lãnh, thật ra là một người thuần khiết ngượng ngùng vào lòng bàn tay.

Bút trong tay viết lên giấy một cái ký hiệu.

Sau khi Tần Thanh từ nhà ăn trở về đặt một cái cơm nắm nhỏ lên bàn Lục Nhất Lan liền bắt đầu làm bài tập, người trước đó bỗng nhiên xoay người, “Lớp trưởng.”

“Hửm?”

“Đêm nay chúng ta có một buổi liên hoan, cậu tới không?”

Tần Thanh còn chưa nói chuyện, liền phát hiện chân của mình bị dẫm một cái, không cần cúi đầu, cũng biết là do ai.

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, “Sắp thi đại học, không có thời gian.”

“Lớp trưởng...”

“Tô Văn Văn, cậu cũng nên ôn tập nhiều hơn, gần đây tất cả thành tích của cậu đều tụt xuống.” Anh nhìn qua chỗ trống của Đông Thần, ánh mắt bình tĩnh, “Cậu còn nhỏ, yêu sớm đối với cậu, chỉ là gánh nặng.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (30)

Editor: Ngan Tĩnh.

Sắc mặt của Tô Văn Văn có chút khó coi quay đầu lại.

Tần Thanh bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Lục Nhất Lan một cái, giữa trưa tan học, hai người cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

“Tớ rất hẹp hòi.” Lục Nhất Lan nhìn Tần Thanh, “Bây giờ cậu là bạn trai tớ, nếu cậu còn dây dưa không rõ với cậu ấy, tớ liền---“

“Được rồi, đừng nóng giận, đi ăn cơm đi.” Tần Thanh đi trước một bước, “Đừng tức giận vì người không liên quan.”

Lúc này Lục Nhất Lan mới vui vẻ ra mặt.

Tô Văn Văn đứng trên cửa sổ lớp 2 khối 12 tùy tiện nhìn xuống, lại bỗng nhiên nhìn thấy Tần Thanh cùng Lục Nhất Lan đi ngang qua bên dưới.

Hai người một trước một sau, Tần Thanh thường thường xoay mặt qua, hai người nhìn qua... Lại phảng phất giống như một đôi tình lữ vậy.

Tô Văn Văn nhìn thoáng qua vị trí của Tần Thanh cùng Lục Nhất Lan, bỗng dưng nở nụ cười, nụ cười này còn cực kỳ... vi diệu.

Ba mươi một ngày trước khi thi đại học, ngày nghỉ cuối tuần hôm nay, lần đầu tiên Tần Thanh chủ động hẹn Lục Nhất Lan.

Địa điểm là vườn hoa gần trung tâm.

Mẹ Tô nhìn thấy Lục Nhất Lan ra cửa, buông điều khiển từ xa trong tay ra, “Đã sắp thi đại học rồi, còn đi đâu đó?”

“Mẹ, con ra ngoài gặp bạn học, thả lỏng một chút, mẹ cũng không muốn con áp lực quá lớn đúng không?”

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Lục Nhất Lan, mẹ Tô cực kỳ bất đắc dĩ, “Đi đi, trở về sớm một chút, chú ý an toàn.”

Ngồi xe buýt đến vườn hoa trung tâm cũng phải gần hai mươi phút, hai mươi phút này, cô vẫn luôn nhắn tin nói chuyện phiếm với Tần Thanh.

“Hẹn tớ ra ngoài làm gì vậy? By- Tô Tiểu Tiểu.”

“Có chuyện muốn hỏi cậu. By- Tần Thanh.”

Lúc Lục Nhất Lan đến, liền thấy bóng dáng cao gầy màu trắng kia trong đám người.

Anh mặc áo sơ mi màu trắng đứng sau chiếc ghế dài, lưng thẳng tắp, trong tay cầm di động, ngẫu nhiên lướt hai cái, bỗng nhiên, anh quay người.

Bốn mắt nhìn nhau, tình tứ lặng lẽ sinh.

“Tần Thanh.” Lục Nhất Lan vẫy vẫy tay.

Chàng trai rất tinh tế lau ghế dài một chút trước, rồi mới kéo cô ngồi xuống.

Tháng năm, trong không khí đã bắt đầu tràn ngập hơi thở khô nóng.

“Tiểu Tiểu, cậu muốn đền nguyện vọng gì?”

“Hả?”

Ngay từ đầu Lục Nhất Lan vẫn chưa kịp phản ứng lại, sau đó mới biết được, Tần Thanh chính là muốn hỏi ý định về trường đại học của cô.

Nhìn cô trầm mặc, Tần Thanh nói trước, “Cậu đi đâu, tớ sẽ đi nơi đó.”

“Trình độ của tớ nhiều lắm cũng chỉ có thể đi đại học W, cậu hẳn là đến đại học Q.” Đây là một sự thật khách quan, thành tích của Lục Nhất Lan không tệ, nhưng vẫn không cách nào so được với Tần Thanh trời sinh là thần thoại.

Anh cơ hồ dư sức vào đại học Q.

“Ừm.”

Đáp xong một tiếng, Tần Thanh lại hỏi, “Cậu muốn đến đại học W?”

Dưới ánh mắt dò hỏi của đôi phương, Lục Nhất Lan gật đầu, “Nơi đó rất đẹp.”

Không khí có chút ngưng trệ một lát, Tần Thanh bỗng nhiên nắm lấy tay cô, “Tô Tiểu Tiểu, thời gian bốn năm, khoảng cách mấy ngàn km, hai trái tim”

“Cậu đi đâu, tớ đi nơi đó, cho nên...”

Anh cúi đầu, nhẹ giọng, hơi thở áp áp tản ra bên tai Lục Nhất Lan, “Cậu phải cố gắng đuổi kịp bạn trai của mình đó.”

“Tớ----”

Mười ngón gắn kết, độ ấm nóng bỗng từ đôi phương truyền đến, băng đường như đã tan thành nước, hơn nữa còn là nước sôi.

Lục Nhất Lan theo bản năng gật đầu, “Tớ sẽ cố gắng.”

Trong 31 ngày tiếp theo, hai người Lục Nhất Lan và Tần Thanh lâm vào thời gian quyết định sống chết.

Tần Thanh giúp đỡ Lục Nhất Lan bỏ tức mấy môn tự nhiên, Lục Nhất Lan cũng rất tranh đua, vào lần kiểm tra toàn khối lần cuối cùng thành tích lại vượt nhanh lên phía trước.

Hạng 30 toàn khối.

“Tần Thanh, có lẽ tớ phải dừng bước tại đây rồi.”

Giữa trưa, trong phòng học một mảnh an tĩnh, Tần Thanh nhìn bộ dáng mất mát của Lục Nhất Lan, duỗi tay thật dịu dàng xoa xoa đỉnh đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (31)

Editor: Ngan Tĩnh.

“Hạng 30 toàn khối, ổn định là có thể vào đại học W.”

“Không phải đại học Q.”

Ánh mặt trời sau trưa trông dịu dàng hơn hẳn, chàng trai duỗi tay, cúi đầu nhỏ nhẹ nói lời an ủi với cô gái, một màn này quả thật rất ấm áp.

Chủ nhiệm lớp đứng trước cửa sổ nhìn một màn này, lắc đầu.

Yêu sớm, cho dù là Tần Thanh, vậy cũng là tránh không được.

Chiều nay có tiết của cô chủ nhiệm, không biết vì sao, Lục Nhất Lan luôn cảm thấy chủ nhiệm lớp cứ luôn nhìn cô chăm chăm, hơn nữa ánh mắt dường như chẳng thân thiện lắm.

Trước khi tan học, chủ nhiệm lớp bỗng nhiên nói một câu, “Tô Tiểu Tiểu, cô giáo Ngữ Văn có việc tìm em, lát nữa đến văn phòng một chuyến.”

“Vâng, thưa cô.”

Phải đi ra ngoài, Lục Nhất Lan đứng lên, “Tần Thanh, nhường đường một chút.”

Chàng trai đứng dậy, lúc hai người sát vai Lục Nhất Lan bỗng nhiên cười xấu xa một chút, Tần Thanh cũng cong khóe môi lên.

Người đi xa, Tô Văn Văn bỗng nhiên quay đầu xuống, đôi mắt cong cong như vàng trắng non, “Lớp trưởng, giữa cậu với Tô Tiểu Tiểu... Có phải là có gì đó không?”

Con người của Tần Thanh bỗng nhiên đặt lên người cô, đôi mắt bình tĩnh thanh lãnh lộ ra chút ánh sáng mờ hồ, “Ừm”

“Mỗi ngày lớp trưởng đều nói yêu sớm không tốt, thế mà vẫn...”

“Tớ đã 18 tuổi, là người trưởng thành, có cũng đủ năng lực hành động tư duy, không phải yêu sớm, không giống với cậu.”

Một câu, phá hồng tất cả lời Tô Văn Văn muốn nói, sắc mặt cô có chút phiếm hồng, nhìn bộ dáng không có chút xú phong độ nào của Tần Thanh, cô

tức giận xoay đầu lại.

“Lớp trưởng, nếu cậu yêu đương, vậy tớ cũng không phải nói dối.”

Tay cầm bút của Tần Thanh bỗng nhiên dừng lại, anh kéo cánh tay của Tô Văn Văn, “Cậu nói cái gì?”

Bên kia, sau khi Lục Nhất Lan vào văn phòng lại phát hiện cô giáo Ngữ Văn không có ở đây, vừa muốn rời đi, lại nghe được giọng nói của chủ nhiệm lớp.

“Tô Tiểu Tiểu, em lại đây một chút.”

“Thưa cô.” Lục Nhất Lan cảm thấy có chút kỳ quái, “Có chuyện gì sao ạ?”

“Tô Tiểu Tiểu, gần đây em có tiến bộ rất lớn, theo điểm số này của em, đại học W là cực kỳ ổn, thầy cảm thấy em như vậy rất tốt.”

Bà khen Lục Nhất Lan vài phút, rồi mới chuyển lời, “Tần Thanh ấy à, chính là con út chủ bài sống của trường chúng ta, từ lớp 10 đã bắt đầu tham gia đủ loại thi đua trong cả nước, thứ tự em cũng biết...”

“Khoảng thời gian trước giấy nguyện vọng của các em được đưa tới, cô nhìn thấy nguyện vọng của Tần Thanh giống với em”

Lục Nhất Lan cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, chủ nhiệm lớp phát hiện tình yêu bí mật của cô và Tần Thanh.

Giọng của cô giáo rất nghiêm túc, “Đây là chuyện lớn đời người, cậu ấy dư khả năng để vào đại học Q, lại muốn vào đại học W, Tô Tiểu Tiểu, em biết vì sao không?”

“...”

Lục Nhất Lan không nói gì.

“Cô nghe nói gần đây hai em đi lại rất gần?”

Vào ngay lúc này, bỗng nhiên có người gõ cửa. Lục Nhất Lan xoay người lại liền thấy Tần Thanh, anh bình tĩnh đứng ở cửa, ánh mắt rất bình tĩnh.

“Thưa cô.”

Thế này, vai chính đều đầy đủ hết.

Chủ nhiệm lớp nhìn Tần Thanh và Lục Nhất Lan đứng trước mặt mình, không thể không nói, hai đứa nhóc này còn rất xứng đôi, chỉ là---

“Thích chỉ là một thoáng tình cảm ngắn ngủi, Tần Thanh, chờ sau này em nhớ lại, em sẽ hối hận.”

“Sẽ không.”

Tần Thanh phản bác rất nhanh, “Em nhớ trước kia cô từng nói với em, mình châu sẽ không phủ bụi trần, là vàng, cho dù lúc đó ảm đạm, thì cũng sẽ có một ngày nào đó sáng lên.”

“Đại học Q, đại học W, đều là trường học cao đẳng, đều giống nhau.”

Không giống nhau.

Ít nhất từ trên thanh danh đã nghe không giống nhau rồi, trên đầu đề báo chí đều chỉ biết viết, thành phố X lại ra bao nhiêu tài tử từ đại học Q, trong X chiếm bao nhiêu phần trăm.

“Tô Tiểu Tiểu, em tới nói, Tần Thanh có tên trong danh sách chào mời của đại học Q, vậy cậu ấy có nên đi đại học Q hay không?”

Lục Nhất Lan liếc mắt nhìn Tần Thanh một cái, danh sách chào mời..

- - -

Tĩnh: Đến chương này mới biết giáo viên chủ nhiệm là nữ, hình như trước đó tôi để thành thầy rồi, thôi thì các cô xem như chẳng biết gì đi, để hôm nào tôi beta lại nhé =)))

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (32)

Editor: Ngan Tĩnh.

Một mảnh yên tĩnh, Lục Nhất Lan vừa muốn nói chuyện, đã bị Tần Thanh ngăn cản, “Thưa cô, có thể cho bạn học Tô Tiểu Tiểu ra ngoài trước được không ạ?”

Tần Thanh thực thanh ngạo (thanh lãnh+ cao ngạo) đứng trước mặt cô gái, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Em có lời muốn nói với cô.”

Ánh mắt của chủ nhiệm lớp dao động trong chốc lát, “Vậy bạn học Tô Tiểu Tiểu ra ngoài trước đi.”

Lục Nhất Lan rời khỏi văn phòng.

Trên hành lang, cô có chút tò mò lộ mặt nhìn vào văn phòng, thấy Tần Thanh ở nơi đó đang nói chuyện gì đó với cô giáo, Tần Thanh thoáng nghiêng đầu, sắc mặt của cô giáo ngày càng giãn ra.

Cuối cùng thấy Tần Thanh nhẹ cúi người một chút.

Anh đi ra.

Nam Thần đi tới bên cạnh, Lục Nhất Lan lập tức chọc chọc anh, “Cậu nói cái gì đó?”

“Bí mật.”

“Cậu còn có bí mật với tớ nữa sao?” Lục Nhất Lan nhướn mày.

Tần Thanh nhìn cô, con ngươi màu đen lóe lên vài tia sáng, “Có, bí mật nhỏ.

Vấn đề được giải quyết, Lục Nhất Lan cảm thấy toàn thân đều thoải mái hơn rất nhiều, “Vậy chúng ta vào thôi.”

Tô Văn Văn cầm sách ngồi trên chỗ ngồi, thấy Lục Nhất Lan và Tần Thanh cùng nhau tiến vào, cô ta bất động thanh sắc buông sách ra, hỏi, “Tiểu Tiểu, sao cô giáo gọi cậu cùng Tần Thanh vào văn phòng vậy?”

Giọng nói không lớn, nhưng cũng không hề nhỏ.

Nụ cười trên mặt Lục Nhất Lan cứng lại một chút.

Tần Thanh lại rất bình tĩnh, ngược mắt, “Cô giáo hỏi tớ có muốn sửa nguyện vọng không, có vấn đề gì sao?”

“...”

Ánh mắt lạnh nhạt như vậy, khiến Tô Văn Văn giật mình một chút, mỉm cười, “Không có gì, chỉ là cảm thấy hai người cùng đi vào văn phòng thật đúng là trùng hợp.”

Lục Nhất Lan cùng Tần Thanh về tới chỗ ngồi.

Có bạn học đặt ánh mắt trên người hai người, qua không lâu, lại thu hồi.

Khối 12, hai mươi ngày trước ngày thi đại học.

Không ai muốn đặt tâm tư dư thừa ngoài việc học tập, toàn bộ học sinh trong lớp học, đều trầm mê vào học tập, không cách nào kiềm chế.

Tô Văn Văn vốn còn muốn làm ra hành động thiếu thân gì đó, kết quả cũng bị hơi thở thi đại học ập đến tận mặt ép đến không nhúc nhích được gì.

Đếm ngược, mười chín tám bảy sáu... Ba hai một.

Lục Nhất Lan tự nhận mình là một người bình tĩnh, nhưng vào một ngày trước khi thi đại học, cô vẫn là luống cuống.

Không biết phải tìm ai giải bày, Lục Nhất Lan gọi điện cho Tần Thanh.

“Tần Thanh, tớ sợ.”

“Đừng sợ.”

Tần Thanh cơ hồ là ngay lập tức buông nửa trái cây trong tay ra, anh cầm di động, dưới ánh mắt đánh giá của bà Tần trở về phòng của mình.

“Tớ có chút hoảng, Tần Thanh, cậu có hoảng không?”

Giọng nói của chàng trai giống như nước suối thấm lòng, chậm rãi chảy qua trái tim Lục Nhất Lan, “Không hoảng hốt.”

“Không có gì để lo lắng, chỉ là, lại học thêm một năm, tớ sẽ chờ cậu.”

Tớ sẽ chờ cậu.

Bốn chữ, bỗng nhiên nổ vang trong đầu Lục Nhất Lan, một hồi lại một hồi, “Cậu như vậy tớ lại càng cảm thấy áp lực lớn hơn nữa!”

“Ra ngoài đi, chúng ta gặp mặt một chút.”

“A... Được.”

Tắt máy, Lục Nhất Lan xách túi nhỏ của mình lên, “Mẹ, con ra ngoài hít thở không khí.”

“Ài, ra ngoài cẩn thận một chút, đừng khản trương quá.”

“Con biết rồi.”

Cười xe đạp đến nơi hai người thường đến, Lục Nhất Lan đứng bên cạnh bồn hoa.

Di động vang một chút, Lục Nhất Lan hơi giật mình, mở màn hình lên---

“Tớ tới rồi. By- Tần Thanh.”

Vừa mới xoay người, bỗng nhiên đụng vào trong lòng ngực ai đó, chớp mũi có chút đau, lại có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương.

Rất vững vàng, cũng rất khiến lòng người an tâm.

Tần Thanh.

“Đau không?”

Tay anh đặt trên cái mũi của cô, Tần Thanh hơi cúi người, “Nói cho tớ, vì sao lại khản trương?”

“Tớ... Khản trương còn muốn lý do nữa sao?”

Tần Thanh nhìn không được bật cười, anh xem như hiểu rõ câu nói chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó nuôi của người xưa rồi!

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (33)

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Thật là không có cách nào với cậu...” Tần Thanh nhẹ giọng nỉ non, “Ôm cậu một cái, được không?”

Ở bên nhau hơn ba tháng, chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng dịu dàng như vậy của Tần Thanh...

Lục Nhất Lan không chút khách khí dựa vào trong lòng ngực Tần Thanh, sau đó cọ cọ vài cái, “Tớ sẽ nỗ lực.”

“Tớ tin tưởng cậu.”

Lúc Lục Nhất Lan trở về, Tần Thanh đứng tại chỗ nhìn bóng dáng cô càng ngày càng xa, gió thổi phấp phới áo sơ mi của anh, thật lâu, anh vẫn cười ngây ngô một hồi.

Trước kia không hiểu, vì sao cả nam lẫn nữ đều vì tình yêu mà như thiêu thân lao đầu vào lửa, cho dù bị thiêu đốt hết vẫn cam tâm tình nguyện, bây giờ anh đã hiểu rồi.

Mới vừa dựng xe đạp trước cửa nhà, ngẩng đầu lên liền thấy bà Tần cười như không cười đứng ở cửa, “Tần Thanh, nói đi, mới lần lộn chỗ nào về đó?”

“Mẹ.” Anh đi ngang qua chỗ bà Tần, “Mẹ biết mà.”

“À, tiểu thư phiền phức của con thành công rồi?”

Nghe cái xưng hô này, Tàn Thanh nở nụ cười, tiểu thư phiền phức, chính là---- phiền toái nhỏ của anh.

Bà Tần nhìn nụ cười kia, truy hỏi thật lâu, nhưng Tàn Thanh vẫn không trả lời bà, chỉ nói một câu, “Mẹ, con sẽ ở bên cô ấy.”

Cửa phòng ngủ đóng lại, bà Tần chắc chắn hai tiếng, Tô Tiểu Tiểu kia đắc thủ? Hay là bị cô gái ngu ngốc nào đó đẩy ra ngoài rồi chứ?

Vào một khắc mặt trời ló dạng kia, toàn bộ người trong thành đều rộn ràng lên.

Thi đại học, con đường tất duy nhất để nhà nghèo ra con quý.

Con phố chỗ địa điểm thi đã bị cảnh sát giao thông phong bế, cách hai con phố xe cũng khó nhúc nhích.

Lục Nhất Lan cảm thấy dưới loại không khí này, người càng dễ khản trương, đứng trước cổng trường thi nhìn nhìn một hồi, cô đi vào.

Trước cửa có phụ huynh đứng đợi, bên trong cánh cửa học sinh mua bút thành văn, không khí áp lực, độ ẩm nóng bỏng, làm người càng thêm khản trương.

Lục Nhất Lan liếc mắt đọc bài thi, nhẹ nhàng thở ra.

Định liệu trước, đặt bút có thần.

Từ trường thi rời đi, đám đông chen chúc, bỗng nhiên Lục Nhất Lan nhìn thấy chàng trai chỗ ngoặt cầu thang

“Tàn Thanh!”

Anh nghe được tiếng của cô, bỗng nhiên xoay người thoáng nhìn, bốn mắt đối diện, tình cảm cực kỳ nóng cháy.

Hai người đứng đợi trong chốc lát, đám người đi gần hết rồi mới bắt đầu xuống lầu, rất thành thạo.

“Tàn Thanh, tớ có nắm chắc đi đại học W.”

Anh bật cười, dịu dàng xoa xoa đầu Lục Nhất Lan, “Có nắm chắc là tốt rồi, đừng khản trương quá, đừng áp lực.”

Bà Tần vẫn luôn nói anh là người rất dễ khiến người khác cảm thấy áp lực, Tàn Thanh rất cẩn thận khống chế tình cảm của mình, chính là sợ ảnh hưởng đến Lục Nhất Lan.

“Ừm, tớ biết.”

Cô gái nở nụ cười, hai lúm đồng tiền như hoa, chàng trai chỉ nhìn, trên người lại kích động nổi lên những bong bóng màu hồng.

Ngay khi không khí tốt đẹp như vậy, một giọng nữ trung niên đột nhiên vang lên, “Tiểu Tiểu!”

Lục Nhất Lan giật mình một cái, lập tức vút tay Tàn Thanh ra, xoay người hô một tiếng, “Mẹ!”

Một chữ mẹ này khiến cho trái tim Tàn Thanh muốn nhảy lên tận trời.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong chốc lát, mẹ Tô tới gần, thấy Lục Nhất Lan cùng Tàn Thanh đứng cùng một chỗ, hồ nghi nói, “Tiểu Tiểu, cậu ấy là?”

“Chào đi, cháu là bạn học của Tiểu Tiểu, Tàn Thanh.”

“Đúng vậy mẹ, cậu ấy là học bá lớp chúng con, mới vừa thi xong, con đang hỏi đáp án với cậu ấy.”

Mẹ Tô vừa nghe, mày giãn ra, “Như vậy à.”

Sau khi đuổi Tàn Thanh đi rồi, Lục Nhất Lan mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi chuẩn bị đi theo mẹ Tô về nhà ăn cơm.

Trên đường hai người đi, mẹ Tô bỗng nhiên nói, “Tiểu Tiểu, có phải con yêu sớm hay không?”

“Mẹ, sao bỗng nhiên mẹ lại nói vậy?”

“Ánh mắt cậu ta nhìn con không bình thường.”

Trái tim Lục Nhất Lan giật thót một cái, “Mẹ, thế mà mẹ cũng nhìn ra?”

“Thừa nhận?”

Khẽ cắn môi, Lục Nhất Lan ha ha nở nụ cười, “Cậu ấy rất ưu tú.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (34)

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Rất ưu tú, nhưng ánh mắt không tốt lắm.” Mẹ Tô dùng một loại ánh mắt ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Lục Nhất Lan, vừa bắt đầu cô còn không cảm giác được gì, sau đó liền cảm giác không thích hợp----

“Mẹ, mẹ cảm thấy con không xứng với cậu ấy?”

Mẹ Tô ừ một tiếng, “Quá lóa mắt.”

“...”

Cuộc thi buổi chiều cũng sắp bắt đầu rồi.

Lục Nhất Lan cùng Tàn Thanh hẹn sớm nửa tiếng, mẹ Tô và bà Tàn dưới lời từ chối của hai đứa trẻ, cũng không tới.

Dưới bóng cây, Tàn Thanh ôm lấy Lục Nhất Lan.

“Cho cậu chút lực lượng nào không?”

“Có, cậu để tớ cọ một lát.” Sau khi cọ cọ một hồi, Lục Nhất Lan vẫn nằm trong lòng Tàn Thanh, chờ đến khi chuông bắt đầu vang lên, hai người mới tách ra.

Trong con người đều là mong đợi và chúc phúc với đối phương, Lục Nhất Lan rất nhanh chóng đứng lên trên bồn hoa, hôn lướt qua trên khóe miệng Tàn Thanh.

“Tàn Thanh, đây là tớ cho cậu lực lượng.”

Lúc đó chính là tháng sáu trời nắng gắt, thời tiết khô ráo nóng bức, nhưng giữa hai người lại chỉ cảm thấy thoải mái ngọt ngào.

“Cổ lên.”

Cuộc thi kéo dài ba ngày liên tiếp, sau khi thi xong môn cuối cùng, rất nhiều người suy sụp.

Căng thẳng suốt mấy tháng trời, trải qua ba ngày cực hạn, rất nhiều người đều ngất ngốc.

Thời gian chờ đợi kết quả là một chuyện rất đau khổ, chỉ là lúc kiểm tra đáp án, Lục Nhất Lan đánh giá muốn vào đại học W hẳn là không khó.

Trước khi tốt nghiệp, lớp 2 khối 12 muốn liên hoan một bữa, cũng là để kỷ niệm mấy năm thanh xuân một thành chớ này.

Buổi liên hoan hoàn toàn do Đông Thần bỏ vốn, Tô Văn Văn chủ trì.

Sau cuộc thi, quan hệ giữa hai người hoàn toàn được phơi bày ra ánh sáng, chỉ là đương sự không ngại, người khác cũng không nói được gì.

Sau khi thi xong, Lục Nhất Lan ngọt ngọt ngào ngào với Tàn Thanh.

“Tàn Thanh, đánh giá thi điểm vào đại học W rất khả quan! By- Tô Tiểu Tiểu.”

“Rất lợi hại. By- Tàn Thanh.”

Rõ ràng là QQ hoặc gọi điện thoại càng tiện hơn, nhưng tin nhắn lui tới, vẫn là cách liên lạc chính giữa hai người bọn họ.

Nói chuyện thi cử xong, Lục Nhất Lan lại kể vài chuyện cười rồi lại lẫn lộn trên giường.

Bên kia Tàn Thanh lẳng lặng lẳng nghe.

“Lớp chúng ta có buổi liên hoan, cậu đi không? By- Tàn Thanh.”

“Đi chứ! Chúng ta cùng đi! By- Tô Tiểu Tiểu.”

Sau khi hẹn xong thời gian và địa điểm, Lục Nhất Lan đi ngủ.

Tàn Thanh nhìn màn hình tối đen, đứng lên tới mép giường, ánh trăng cô tịch, vẫn là một mảnh bầu trời đêm, ước nguyện trước kia của anh thật ra chỉ mong gió êm sóng lặng.

Bây giờ anh cũng chẳng mong gì hơn.

Chỉ nguyện Lục Nhất Lan và anh nhìn thấy cùng một mảnh trăng vàng.

Các bạn học tới tham gia buổi liên hoan đều không ngờ được, lần này Đông Thần lại ra tay hào phóng đến vậy, thế nhưng đặt bao hết cả rạp chiếu phim.

Hơn nữa không chỉ có rạp chiếu phim, còn có KTV ở lầu trên, đều bao suốt một đêm, bắt đầu từ 6 giờ có người tới, đều không ngớt bàng hoàng.

Lúc Tàn Thanh và Lục Nhất Lan nắm tay mà đến, rất nhiều người trong lớp học đều đứng lên.

Đông Thần cùng Tô Văn Văn cũng đứng lên.

“Lớp trưởng, cậu đến muộn!”

Chung quanh một mảnh ồn ào, Tàn Thanh không loạn, “Hẹn chính là 6 giờ, còn thiếu hai phút nữa.”

“Lớp trưởng vẫn luôn cẩn thận như vậy.”

Người chung quanh đều nở nụ cười, có người trực tiếp trêu ghẹo, “Chó độc thân lớp trưởng Tàn bỗng nhiên ở bên cạnh có thêm một bạn nữ xinh đẹp, lớp trưởng, cậu giải thích một chút đi chứ....”

“Tớ không làm chó độc thân khá lâu rồi.”

Không nhiều lời thêm nữa, Tàn Thanh lôi kéo Lục Nhất Lan vào trong một góc.

Cổ quần chúng ăn dưa bỗng nhiên vỗ tay, vỗ tay dường như có thể lây lan, qua một hồi, tiếng vỗ tay như sấm dậy, kéo dài không dứt.

Dù sao vai chính buổi tiệc hôm nay cũng là Đông Thần, Tàn Thanh vừa tới dập tắt một chút ánh hào quang của hắn xong cũng chỉ ở cạnh nói chuyện với Lục Nhất Lan, trong lúc đó không phản ứng tới bất kỳ ai.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (35)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Đã sắp tốt nghiệp, trò chuyện hồi ức, trò chuyện tình yêu, cuối cùng vẫn là về đề tài thi cử kia.

Trong lớp học người không áp lực về thành tích chính là học thần Tàn Thanh, có người lẩm miệng hỏi một câu, “Lớp trưởng, nguyện vọng của cậu là học trường nào, là đại học Q sao?”

“Không phải?”

Người nọ truy hỏi, “Không phải đại học Q, vậy là cậu muốn đi du học?”

“Đại học W.”

Một mảnh kinh ngạc, Lục Nhất Lan ngồi bên cạnh anh, có chút chột dạ kéo góc áo anh.

Tất cả mọi người đều biết thực lực của Tàn Thanh, nghĩ tới nghĩ lui, có người đặt ánh mắt lên người Lục Nhất Lan, lập tức hỏi, “Tiểu Tiểu, nguyện vọng của cậu là trường nào?”

“À, tớ cũng là đại học W.”

Tất cả phảng phất đều có thể giải thích thông.

Có người rất chần động, có người cảm thấy Tân Thanh rất ngốc, nhưng người ở trước tình yêu và sự nghiệp lại có thể chọn tình yêu, không nhiều lắm.

Đặc biệt còn bình tĩnh như thế.

Ánh mắt Tô Văn Văn có chút phức tạp, đại học W, mấy năm trước Tân Thanh từng nói mục tiêu của cậu ấy là đại học Q, vì Tô Tiểu Tiểu, thế nhưng ngay cả mục tiêu cũng có thể sửa.

Sau khi Đông Thần nghe xong lại rất vừa lòng, Tân Thanh thích Tô Tiểu Tiểu, vậy cũng không có uy hiếp gì với hắn.

Có người ồn ào kêu hai người lên hát tình ca, Lục Nhất Lan đột nhiên lắc đầu, “Không được, tớ không biết hát.”

Tú ân ái trước mặt nhiều người cô còn chưa thử qua, cũng không muốn ném thử.

Cái thứ gọi là thịnh tình không thể chối từ gì kia đặt trên người Tân Thanh đều là vô dụng, người ồn ào nhiều, anh liền kéo Lục Nhất Lan đứng dậy, lần đầu tiên mỉm cười với những người ở đây.

“Chúng tớ còn có việc, đi trước.”

“Ai---“

Những lời Lục Nhất Lan muốn nói đều nuốt lại vào miệng.

Rời khỏi KTV đã là buổi tối, hai người tản bộ bên bờ sông, thời tiết oi bức, bờ sông có gió nhẹ thổi qua.

“Cậu như vậy sẽ đắc tội với người ta.”

“Nhưng cậu sẽ không vui.” Giọng nói Tân Thanh trầm trầm, lại gọi cảm dị thường, thường xuyên làm Lục Nhất Lan mặt đỏ tim đập.

Lần này cũng như vậy.

Lục Nhất Lan cũng cảm thấy bản thân quá không chống cự được với trêu chọc, “Vậy cũng không thể...”

“Cậu quan trọng hơn bọn họ nhiều.” Mười ngón quán quýt, Tân Thanh nhìn ngón tay Lục Nhất Lan, hỏi, “Lúc đó chúng ta cùng đến đại học W chứ?”

“Cùng đi?”

“Đúng, chúng ta cùng đi.”

Không cần người lớn, cái gì cũng không cần, chỉ là lễ trình của hai người, lễ trình giữa trái tim và trái tim.

Lục Nhất Lan hơi giật mình, rồi mới gật đầu, “Tớ đi tranh thủ một chút.”

“Sau khi chuẩn bị tốt gọi điện thoại cho tớ, tớ đặt vé cho cậu.”

“Được.”

Tân Thanh đưa Lục Nhất Lan về nhà xong vẫn luôn đứng tại chỗ, chờ sau khi đèn phòng cô sáng lên mới xoay người rời đi.

Lục Nhất Lan cũng rất ra lực, bằng vào miệng lưỡi ba hoa của mình rốt cuộc làm mẹ Tô đồng ý nếu đi trường học, để cô đi một mình.

Chỉ là---

Ban đêm nằm trên giường, Lục Nhất Lan thật sự nhịn không được bật cười.

Tân Thanh là một người có ma lực, giấy thông báo còn chưa tới, chỉ dựa vào mấy câu nói của anh, cô đã bắt đầu chuẩn bị.

Ngày có thành tích, có người nói thần thi cử rơi xuống trên người Tân Thanh, mà Lục Nhất Lan ấy à, chính là dính chút hào quang của thần thi cử, thuận lợi qua điểm vào đại học W.

Tân Thanh hiển nhiên trở thành Trạng Nguyên.

Trạng Nguyên là rất vinh quang, chỉ là bản thân anh lại rất bình tĩnh, sau khi đến trường học nhận tiền thưởng, cũng chỉ nhốt mình trong nhà.

Điện thoại trừ liên lạc với Lục Nhất Lan, cơ hồ anh đều không phản ứng với bất kỳ ai.

Bà Tần cũng không có ý tưởng nổi danh gì, cái gì cũng không làm, không tiết lộ tin tức cá nhân, cũng không khoe khoang khắp nơi, bảo hộ Tần Thanh cực kỳ tốt.

Tối gần tháng chín, sắp khai giảng.

Hai người cùng nhau bước lên máy bay đến thành phố W.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lớp trưởng đại nhân cao lãnh (Xong)

Editor: Ngan Tĩnh.

Trên đường, Tần Thanh vẫn luôn xem sách.

Lục Nhất Lan có chút tò mò, liền chọc anh hai cái, “Anh đang xem gì đó?”

“Mười Năm Của Chúng Ta.”

Mười Năm Của Chúng Ta, năm chữ này ôn nhu lưu luyến từ miệng Tần Thanh nói ra, còn cao minh hơn rất nhiều lời tỏ tình khác.

Trái tim Lục Nhất Lan nhảy thành thạch, Tần Thanh bỗng nhiên buông sách xuống, “Không xem nữa.”

“Vì sao?”

Tần Thanh hí mắt, nghiêng đầu nhìn Lục Nhất Lan, trong ánh mắt mang theo một chút bất mãn, “Ngụ ý không tốt.”

“Anh còn tin cái này à.” Lục Nhất Lan phụt một tiếng bật cười, cô còn luôn cho rằng Tần Thanh là người theo chủ nghĩa duy vật cơ đấy, còn mê tín, ngụ ý----

“Bởi vì thứ liên quan quá quan trọng, cho nên mê tín.”

“Sách này liên quan đến gì?” Lục Nhất Lan nghi hoặc cầm quyển sách lên, tùy ý lật vài tờ, giọng nói của người bên cạnh làm cho cả trái tim cô đều mềm Thính.

Thì ra nam phụ cũng rất biết thả thính!

Hơn nữa còn thả đến lên trời xuống đất.

“Giữa chúng ta, sẽ không chỉ có mười năm.”

“Chúng ta sẽ có rất nhiều cái mười năm.”

“Dựa theo tuổi bình quân tính tới, chúng ta còn có năm cái mười năm, giả như thân thể chúng ta đều tốt, sẽ có bảy tám cái.”

“...”

Mặt đỏ.

Độ ẩm thật lâu cũng không giảm xuống, Tần Thanh duỗi tay, đặt lòng bàn tay trên mặt Lục Nhất Lan, “Mặt em thật nóng.”

“Em không sao.”

Tần Thanh không nói nữa, Lục Nhất Lan cảm thụ sự dịu dàng kia. Máy bay rất nhanh liền đến đại học W, hành lý nhỏ đều do Tần Thanh xách, một bên xách hành lý, một bên còn che chở cho Lục Nhất Lan.

Bắt một chiếc xe taxi, đại học W, gần ngay trước mắt.

Bốn năm tương lai, hai người vẫn sẽ luôn ở bên nhau.

“Chúng ta vào thôi.”

“Đi.”

Sau khi báo danh rất nhanh liền khai giảng, hai người ở cùng một trường học, nhưng ngành nghề khác biệt.

Lục Nhất Lan chọn hệ Lịch Sử, Tần Thanh chọn hệ Toán Học.

Hai hệ khác nhau thời gian đi học rất ít trùng khớp, nhưng thật ra khá tiện để giao lưu và tiếp xúc.

Bởi vì lớn cao cao ráo, đẹp trai, có cá tính, thuộc tính học bá rõ ràng, Tần Thanh nhanh chóng trở thành hệ thảo của toàn bộ hệ Toán Học trường đại học W.

So với anh, cuộc sống của Lục Nhất Lan bình đạm rất nhiều.

Giữa hai người dường như loáng thoáng có cảm giác khoảng cách, nhưng là---

Có lòng, là không sợ khoảng cách.

“Tô Tiểu Tiểu, hệ thảo tới tìm cậu.”

Lục Nhất Lan nghe xong liền đứng lên, đi xuống liền thấy, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng yên lặng dựa vào cây, trái tim cô nhảy dựng lên, liền lạch bạch xuống lầu.

“Tần Thanh!”

Hai người ở trước ký túc xá ôm một hồi.

“Đi thôi, nên đi mua quần áo.”

“Không muốn đi.” Lục Nhất Lan nhìn Tần Thanh, “Nếu không chúng ta đi ra ngoài ăn KFC đi.”

Lục Nhất Lan ham thích với thực phẩm rác rưởi, Tần Thanh lắc đầu, “Có thể đi ăn canh, không thể ăn thực phẩm rác rưởi.”

“Em muốn ăn.”

Lục Nhất Lan rất thích khiêu chiến điểm mấu chốt của Tần Thanh, cô chớp mắt, nhìn qua đặc biệt đáng thương.

Người đàn ông lại ôm cô một chút, sức lực rất nhẹ, rất dịu dàng.

“Không được.”

“Anh thật tuyệt tình.” Lục Nhất Lan cười nói.

Bàn tay to nắm tay nhỏ đi ra ngoài, giọng nói có từ tính của Tần Thanh vang lên bên tai, “Là em nhẩn tâm.”

“Ăn nhiều KFC có hại với thân thể, vì tương lai rất nhiều cái mười năm của chúng ta, em phải khống chế tốt... Dục vọng ăn uống của em.”

“Giáo biện.”

“Em chỉ là muốn ăn chút thức ăn có hương vị.”

Tần Thanh bỗng nhiên dừng lại, ghé mắt nhìn, mỉm cười, cúi người, hôn thật sâu trên môi cô.

Một lúc sau anh mới buông ra.

“Anh nhớ em thường xuyên nói, trên người anh có cổ hương vị cấm dục, bây giờ... Ném được rồi chứ?”

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ngoại truyện: Mùa chia tay

Editor: Ngan Tĩnh.

Vào năm Tàn Thanh và Lục Nhất Lan học năm hai, Tô Văn Văn và Đông Thần tổ chức một buổi tiệc tụ họp bạn học cũ, đặc biệt mời hai người qua. Tàn Thanh vốn định từ chối, nhưng có thầy cô giáo năm đó cũng đi, anh liền yên lặng.

Bên này mùa đông có chút lạnh, tính lên, hai người đã ở bên nhau hai năm. Hơn hai năm này, bà Tàn tán thưởng rất nhiều đối với Lục Nhất Lan, hơn nữa thường xuyên trêu ghẹo cô, “Lúc trước cháu gât đi, cháu nói cháu không thể ảnh hưởng Tàn Thanh thi đại học...”

“Dì, cháu cũng không biết.”

“Đùa thôi, Tiểu Tiểu à, học ở đại học W cháu cảm thấy thế nào?” Bà Tàn quan tâm Tàn Thanh, lại không tiện hỏi, chỉ có thể ngẫu nhiên hỏi Lục Nhất Lan một chút.

“Gần đây anh ấy rất tốt, tham gia cuộc thi do giáo viên đề cử, thanh danh cũng rất không tệ, gần đây...”

Lục Nhất Lan thuộc như lòng bàn tay, vào ngay lúc này, cửa ‘kéo kẹt’ một tiếng mở ra, Tàn Thanh gỡ khăn quàng cổ xuống, “Con về rồi.”

“Tiểu Tiểu, sắp chạng vạng rồi, anh đưa em về trước.”

Bà Tàn đứng lên, “Không bằng ở lại ăn một bữa cơm đi?”

“Không được, vừa trở về, con phải về nhà xem trước đã.”

Bà Tàn cũng không nín giữ nữa.

Lúc hai người ra cửa, giọng bà Tàn truyền từ đằng sau tới, “Tiểu Tiểu à, chuyện giữa cháu và Tàn Thanh di chấp nhận, lúc nào cháu dẫn nó về nhà ra mắt đi, nó lớn lên cũng xem là đoan chính, sẽ không để cháu mất mặt...”

Cửa bị đóng lại, trong gió tuyết, giọng nói của bà Tàn mới dần nhỏ xuống.

Trên xe, Tàn Thanh dịu dàng gài dây an toàn giúp Lục Nhất Lan.

Đi một hồi lâu, khúc môi Tàn Thanh mới hơi hơi cong lên, “Chuyện mẹ anh nói, em suy xét thế nào?”

“Hả?”

“Không có ý định mang anh về nhà ra mắt sao?” Tàn Thanh ngừng xe ở ven đường, ánh mắt sáng quắc nhìn Lục Nhất Lan, “Bộ đáng anh đoan chính, tuy rằng không có nhiều tài sản nhưng cũng có chút tích tụ, lương hẳn sẽ không tệ, bằng cấp tạm được, anh cũng muốn biết, mẹ em có vừa lòng với anh hay không.”

“...”

Anh dường như rất khiêm tốn với bản thân mình.

Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, “Mẹ em biết anh, lúc thi đại học bà ấy đã biết anh là bạn trai em, thật muốn gặp, vậy lát nữa anh vào cùng em là được rồi.”

“Được, trở về với em.”

Xe lại một lần nữa khởi động, lại quẹo qua siêu thị, mua hai giỏ quà tặng, Tàn Thanh mới tới trước cửa.

Mẹ Tô nhìn thấy anh, cũng không nói gì, mở cửa nghênh đón hai người vào nhà.

Đại khái là ai cũng không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như thế, lúc Tàn Thanh ra cửa còn dằn dò với Lục Nhất Lan.

“Buổi tiệc ngày mai anh sẽ tới đón em.”

“Ừm, lái xe chậm một chút, chú ý an toàn.”

Lời nói quan tâm của người yêu nở rộ bên tai, Tàn Thanh cong môi nở nụ cười, “Anh biết rồi.”

Xe chậm rãi đi xa, Lục Nhất Lan dùng chân vẽ vẽ vòng tròn trên mặt đất, cuối cùng, cô nở nụ cười.

Ngày hôm sau, qua hai năm, thành phố phát triển thay đổi từng ngày, thành nhỏ cũng chậm rãi trở nên phồn hoa. Nơi Đông Thần mời khách là một nhà hàng cấp bậc tối cao, lúc Lục Nhất Lan đến, ở bên cửa có một chiếc Bentley Mulsanne Speed (~ 339.000 USD), cực kỳ bắt mắt.

Tàn Thanh nắm tay Lục Nhất Lan, “Chúng ta vào thôi.”

Tới gần phòng bao, giọng nói quen thuộc càng ngày càng gần. Lúc hai người tới dường như đã có chút trễ, đẩy cửa ra, ánh mắt tất cả mọi người đều nhất

trí đặt trên người hai người.

Áo khoác lông vũ đôi, hai bàn tay nắm chặt.

Cô giáo đứng lên, nhìn hai người họ, “Tò Tiểu Tiểu, Tần Thanh?”

“Cô giáo.”

Bà rất là kinh ngạc, “Bây giờ hai em...”

Ánh mắt tò mò chung quanh quá nhiều, Lục Nhất Lan cùng Tần Thanh trăm miệng một lời, “Bạn trai/ Bạn gái của em”

Có thể tránh thoát mùa chia tay, tránh cho tình yêu xa xôi đất khách, thật khiến người hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngoại truyện: Mùa Tốt Nghiệp

Edit: Thiên Diệp.

Beta: Ngạn Tĩnh.

Tần Thanh quả nhiên là tiền đồ vô lượng.

Bởi vì là kim cương, nơi nào cũng đều ngăn không được hào quang của anh.

Năm 4, vào năm hai người tốt nghiệp ấy, giáo viên của Tần Thanh cũng cực kì nhàm chán nên đã thuận tiện giúp Tần Thanh đăng kí một trường đại học ở thành phố Q, cứ chỉ này thật vô tâm a.

Hai tháng sau, anh nhận được thông báo nhập học từ trường đại học Q.

Tôi thực ngoài ý muốn, nhưng cũng thực kinh hi, đạo sư mạnh mẽ đề cử anh đi q đào tạo sâu hơn.

Lục Nhất Lan đều cảm thấy chuyện này rất tuyệt, "Tần Thanh, anh muốn đi đại học Q sao?"

"Em hy vọng anh sẽ đi sao?"

Tần Thanh không chính diện trả lời vấn đề này, mà là chuyển cái đề tài khác.

Lục Nhất Lan sững sốt, mày nhăn lại có chút rối rắm, chỉ là nhìn biểu tình này của cô, tâm trạng Tần Thanh liền sung sướng lên.

Trong lòng cô có anh, vậy nên mới khó xử.

"Đi đi, em nhớ rõ Tô Văn Văn đã nói với em rồi, mục tiêu lớn nhất của anh là trường đại học Q mà."

Tần Thanh chỉ ở khước môi Lục Nhất Lan để lại một cái hôn nhẹ nhàng.

"Không đi."

Tươi cười nháy mắt nở rộ, Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, "Vì sao không đi chứ?"

"Muốn ở cạnh em"

Tần đại tiên sinh thu dọn phòng trọ hai người một chút, rồi mới xoay người đi vào phòng bếp nấu nước đánh trứng.

"Anh đi rồi, lúc em sinh bệnh ai tới chăm sóc em?"

"Trời lạnh ai cùng em mua quần áo, lúc em ăn đồ bày bọ, ai tới ngăn cản em, buổi tối em thích đá chăn, kỳ sinh lý lại thích ăn kem, đồ mua lại thích mua hàng giả, thích ngủ nướng, còn có nằm rớt xuống giường."

"Đã không biết nấu cơm, quét tước phòng cũng chẳng biết luôn."

"Anh đi rồi, sao em có thể sống giống như công chúa được nữa?"

"....."

"Thôi, anh vẫn là không nên đi."

Lục Nhất Lan liếc mắt Tần Thanh một cái, "Thành thành thật thật ở đây cùng em là được rồi, hừ."

Về mặt cô ngoan kiêu, Tần Thanh sờ sờ mặt cô, "Không muốn đi đại học Q, chỉ muốn ở cạnh em."

Hai người ôm nhau ở nhà xem phim gia đình.

Tần Thanh thật là một người học toán cực kỳ giỏi, anh dựa theo quy luật, ngẫu nhiên đi mua một tấm vé số, kiếm được một số tiền xa xỉ, liền thích tới trang trí căn nhà nhỏ.

Còn có một ít tiền mặt ở bên trong thị trường chứng khoán, anh cũng xem đến cực kỳ cẩn thận.

Hiện tại nghĩ đến Tần Thanh, Lục Nhất Lan liền theo bản năng muốn khóc.

Lần trước khi bọn họ nói chuyện phiếm, cô chơi đi động, anh đang xem cổ phiếu.

Lục Nhất Lan nhìn xuống những con số màu sắc sắc sỡ, đầu óc có chút đau, "Tần Thanh, anh càng ngày càng giống như thần giữ cửa."

"Đừng chơi nữa, ngủ trước đi."

"Em ngủ đi."

Tần Thanh rũ mắt, "Lại qua một thời gian nữa sẽ bắt đầu phiên giao dịch, cổ phiếu này có nguy hiểm, anh bán nó đi rồi ngủ tiếp."

"....."

Lục Nhất Lan có chút chống cự không được con buồn ngủ, liền ngủ trước rồi.

Rạng sáng cô có chút khát nước, muốn tới uống trà, lại bỗng nhiên nghe được âm thanh bàn phím bên tai, cô lấy ra di động vừa thấy, 1 giờ rưỡi sáng.

"Tần Thanh."

"Anh làm ồn đến em sao?" Nháy mắt tiếng động đều dừng lại.

Lục Nhất Lan liếm liếm môi, "Em khát."

Nước ấm vào bụng, Lục Nhất Lan tỉnh táo hơn một chút, "Gần đây... Anh đặt nặng tiền tài quá rồi."

Tiếng thở dài của nam nhân trong đêm tối đặc biệt rõ ràng, Tần Thanh nghiêng người, thân hình cao lớn bao phủ Lục Nhất Lan, ngón tay anh có chút lạnh băng, từ trên da thịt ấm áp của cô xẹt qua, mang theo vài phần tia lửa.

"Vậy thì phải làm sao đây?"

"Chúng ta phải kết hôn." Tần Thanh thâm tình nhìn cô, "Không nỡ để em ở nhà nhỏ, không nỡ để em phải tiết kiệm vất vả, không nỡ để em dùng xe không tốt, không nỡ để em cực khổ muốn mua đồ lại không dám mua."

"Anh tục một chút cũng không sao, em vẫn luôn đơn thuần, vô ưu vô lo là tốt rồi."

Trong nháy mắt, Lục Nhất Lan nhớ tới một câu.

Anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, em phụ trách xinh đẹp như hoa...

Nụ hôn khẽ rơi xuống, "Ngủ đi."

Tình yêu có thể cùng nhau đi qua mùa tốt nghiệp, đi đến điện phủ hôn nhân, thật hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ngoại truyện: Kịch trường nhỏ

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngan Tĩnh

"Hôm nay có thể mời cậu đến đây để phỏng vấn, thực sự rất vinh hạnh, tới, mọi người mau hoan nghênh Tản Thanh lên sân khấu."

Một tràng vỗ tay, bước chân dài của người đàn ông từ cửa tiến vào, một thân sơ mi trắng hiện lên một mảnh thanh lãnh.

"Chào cậu, Tản Thanh."

"Ừm."

"Mời cậu tới, là có chút vấn đề muốn hỏi cậu, không biết cậu có thể thật lòng trả lời câu hỏi hay không đây?"

"Nói đi."

Người chủ trì, "Cái vấn đề thứ nhất, lần đầu tiên cậu cảm nhận được bản thân thích bạn học Tiểu Tiểu, là lúc nào?"

"Khi cô ấy gặp mặt tỏ tình có cảm giác tâm liền động, cảm thấy thích, không biết rõ nữa, nhưng rất sớm."

"Cái vấn đề thứ hai, lần đầu tiên hôn môi là cái cảm giác gì?"

"Khả trương, mặt ngoài thì bình tĩnh, trong lòng thật ra rất khả trương, không chỉ là nụ hôn đầu tiên của cô ấy, mà cũng là nụ hôn đầu tiên của tôi."

"Cái vấn đề thứ ba, lần đầu tiên Tiểu Tiểu mấy ngày không cùng cậu nói chuyện, cậu có cảm giác gì?"

"Cô ấy dường như đã không còn thích tôi, làm cao trộm lấy đồ vật của tôi, rồi lại chạy mất."

"Vấn đề thứ bốn, cậu đã thích cô ấy lâu như vậy, thế tại sao lần sinh nhật năm đó, sau khi Tiểu Tiểu tỏ lộ, cậu lại cự tuyệt?"

"Tôi nói chính là, yêu sớm không tốt." Tản Thanh ngược mắt, "Khi đó, tôi 18 tuổi, cho dù chúng tôi ở bên nhau, cũng không phải yêu sớm."

"..."

"Cái vấn đề thứ năm, khi đó thấy có người đưa Tiểu Tiểu đi học, cậu có cảm giác gì?"

"Không có cảm giác." Chân dài đan chéo nhau, ngữ khí Tản Thanh lạnh lùng, "Phần nộ, không cần dùng lời nói để hình dung."

"Cái vấn đề thứ sáu, vậy khi đó cậu đưa cô ấy trở về, cô ấy ôm cậu, cậu..."

"Tôi kích động, miệng vết thương trên người lúc đó có thể hình dung."

Tản Thanh còn nhớ rõ lúc ấy hoảng đến nỗi không chọn đường, tốc độ quá nhanh, người lại quá kích động, không cần thận liên té ngã sml.

"Cái vấn đề thứ bảy, sau khi cô ấy trở thành người ngồi cùng bàn với mình, cậu có ý nghĩ gì?"

"Tôi muốn, đều đã tới bên cạnh."

"Cái vấn đề thứ tám, lúc biết cô ấy nhận được thư tình cậu có suy nghĩ gì?"

"Ai viết, nội dung là gì, mấy lời ngon tiếng ngọt khen cô ấy thật là không hề thực tế, còn có... cô ấy không thể di tình biệt luyện."

"Cái vấn đề thứ chín, ngày đó cô bị nhốt ở trong trường học, lúc cậu ở bên ngoài nhìn cô ấy khóc, có suy nghĩ gì?"

Tản Thanh nhớ tới một màn kia, sùng nịch nơi khác mỗi đều không thể che dấu được, "Khi đó tôi cảm thấy, tương lai tôi sẽ bị vợ quản nghiêm"

Anh hoàn toàn kháng cự không được nước mắt của cô.

"Như vậy, cái vấn đề cuối cùng, ở bên cạnh cô ấy, cậu sẽ hạnh phúc sao?"

Sau khi vấn đề này được nêu ra, Tản Thanh ngồi thẳng, nghiêm mặt, cười.

"Dù tôi không nói lời nào, cũng có thể nhìn ra tôi rất hạnh phúc."

"Có cái gì có thể chứng minh bản thân thành công ngoài chuyện tìm được tình yêu đích thực trong đời chứ?"

Người chủ trì dẫn đầu vỗ tay, "Vấn đề phía chính phủ kết thúc, hiện tại tiến vào phân đoạn vấn đề của người đọc."

"Hỏi đi, chỉ tiếp nhận ba cái vấn đề."

Người đọc A, "Lúc trước cô giáo hỏi anh, có hối hận hay không, anh rút cuộc nghĩ như thế nào."

"Nghe lời của cô, mới là hối hận."

Người đọc B, "Tô Văn Văn đã vài lần nhắc tới, trường đại học Q là mục tiêu hàng đầu của anh, anh vì Tiểu Tiểu, từ bỏ mục tiêu của chính mình sao?"

Tần Thanh cười một tiếng, lắc đầu, "Không, cứu vớt thế giới là giấc mộng năm 4 tuổi của tôi, chẳng lẽ mấy chục năm sau, tôi đều phải cứu vớt thế giới vì ước mơ đó sao?"

"Cô ấy rất ngốc, tôi chưa bao giờ vì cô ấy từ bỏ cái gì, từ lúc bắt đầu thích cô ấy, cô ấy chính là mục tiêu của tôi."

Cầu lương lạnh lùng đập lên mặt, một đám người hỗn độn trong gió, cuối cùng một người cũng đứng lên.

Người đọc C, "Trong đoạn tình cảm này, anh có sợ không? Có sợ cô ấy từ bỏ, hoặc là... Sợ cái gì đó ngoài ý muốn tách hai người ra? Bởi vì trông anh có vẻ rất tự tin."

"Tôi từng nói là không sợ lúc nào vậy? Vẫn luôn sợ hãi, nhưng là vẫn may..."

"Bây giờ chúng tôi, bên nhau mãi mãi."

Cầu lương phát phơ trong gió đập ầm ầm vào mặt, kịch trường nhỏ hoàn mỹ bề mặt.

--

Tĩnh: Sâu răng chưa? Chưa thì tiếp tục nào:3 Riêng tôi thì ê ẩm lắm rồi ấy.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nam Thần Thứ Hai: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị

Editor: Ngạn Tĩnh.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, Lục Nhất Lan mê mang một đoạn thời gian thật dài, ngồi ở hệ thống thật lâu, bỗng nhiên bên tai truyền đến một giọng nói.

"Nhiệm vụ thứ nhất hoàn thành."

"Nhân vật Tần Thanh, kết cục hoàn mỹ, chỉ số hạnh phúc của nhân vật là 5, giá trị tín ngưỡng 500, xin cố gắng thêm"

"Chỉ số hạnh phúc cùng giá trị tín ngưỡng, có tác dụng gì?"

Hệ thống giải thích thực rõ ràng, "Chỉ số hạnh phúc vào một số tình huống nhất định, có thể dùng để nghịch chuyển cốt truyện; mà giá trị tín ngưỡng, có thể ở dưới tình huống không thể nghịch chuyển cốt truyện, cung cấp lễ bao tín ngưỡng trợ giúp cho cô, càng nhiều công năng hơn nữa, chỉ có thể giải khóa trong những nhiệm vụ tiếp theo."

"..."

"Ừm" Lục Nhất Lan đỡ trán, cô rất không mãn hình tượng nằm dài trên mặt đất.

Còn chưa tới hai phút, hệ thống lại phát ra tiếng, "5 phút sau sẽ bắt đầu tiến vào nhiệm vụ tiếp theo, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng"

"Tôi không thể nghỉ ngơi một lát sao?"

"Ồ trong hệ thống, nghỉ ngơi một tiếng, thu 50 giá trị tín ngưỡng."

Sau khi bị con số khổng lồ kia dọa sợ, Lục Nhất Lan bất đắc dĩ lựa chọn bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo.

“Đã đến giờ, cửa thế giới mở ra.”

“Nhiệm vụ thứ hai, sắp bắt đầu.”

- Đang tiến vào tiểu thuyết -

- Tên tiểu thuyết: [Chủ tịch sủng tới nghiện, tôi là thiếu tướng phu nhân!] -

- Loading... 100%, bắt đầu nhiệm vụ -

Có lẽ là vì có kinh nghiệm từ lần trước, lần này chưa tới hai phút Lục Nhất Lan liền sửa sang lại ký ức của mình.

Đây là một bộ Mary Sue quân hôn văn, là bộ thứ hai cô đã viết khi vừa bước vào giới tiểu thuyết văn mạng.

Nam chính Tiểu Kinh, một mãnh hổ thương nghiệp tiêu chuẩn; nữ chính Trần Từ An, Bình Vương từ nhỏ đã trà trộn ở quân doanh.

Lần này nam thần được tóa định là một nhân vật mua nước tương trong tiểu thuyết.

Cả quyền sách dường như chỉ lên sân khấu được bốn- năm lần, mỗi lần đều vội vàng lướt qua...

Diệp Hàn An, thủ trưởng số một Hoa quốc, năm nay vừa mới 31, là quân nhân thân thoại của toàn bộ Hoa quốc, xuất thân quân nhân thế gia, từ 16 tuổi đã bắt đầu chìm nổi trong quân doanh, tổng quân mười năm, từng bước từng bước trưởng thành, cuối cùng bước lên đỉnh vinh quang, trở thành Thủ trưởng một thế hệ.

Trong tiểu thuyết, anh à một người đàn ông cả người đầy chính khí, lại lạnh nhạt ít nói.

Lần này thân phận của Lục Nhất Lan xem như tạm ổn, cũng chỉ là một nhân vật nho nhỏ nhò nhò, chỉ là cũng may thân phận khá ổn.

Nguyên chủ tên Trình Tư Tư, là một phóng viên của tòa soạn báo chiến địa trung ương Hoa quốc.

Năm nay 25 tuổi, làm việc ba năm, không có thành tích xuất sắc gì, cũng không phạm sai lầm, tính cách ôn hòa, lớn lên bình thường, tóm lại, là một người cực kỳ bình thường.

Sau khi nghĩ kỹ xong tất cả mọi chuyện, Lục Nhất Lan mới cảm giác được bụng biểu tình.

Đẩy cửa đi ra ngoài siêu thị mua mấy gói mì ăn liền về nhà, sau khi ăn xong mì, cô đứng trên ban công ngắm sao.

Diệp Hàn An, Trình Tư Tư.

Khoảng cách giữa hai cái tên này, chỉ sợ Cân Đầu Vân của Tề Thiên Đại Thánh cũng đuổi không kịp.

Ngày hôm sau, Lục Nhất Lan như thường ngày ngồi xe điện ngầm đi làm, bởi vì dậy trễ một chút, cô vinh quang đến muộn.

Vừa tới nơi, đã bị chủ biên xách tới văn phòng.

“Trình Tư Tư, chúng ta là tòa báo trung ương, mỗi tiếng nói cử động của chúng ta, đại biểu cho mỗi tiếng nói cử động của toàn bộ tòa báo Hoa quốc, làm gương tốt, hôm nay cô thế mà dám đến muộn?”

“Ngại quá chủ biên, hôm nay tôi dậy trễ, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Cũng may lời Lục Nhất Lan nói là thật, tuy chủ biên có chút bất mãn, lại cũng chẳng làm khó gì nhiều.

Đến bên bàn làm việc, bên cạnh có đồng nghiệp ghé đến hỏi, Lục Nhất Lan lắc đầu, “Tôi không sao.”

“Không sao là tốt rồi.”

Đi làm ở chỗ này cũng chính là gõ gõ bản thảo, tìm kiếm so sánh đối chiếu. Ngay khi Lục Nhất Lan đang làm một nửa, bỗng nhiên chủ biên nói muốn mở một cuộc hội nghị khẩn cấp.

Sắc mặt mọi người đều không tốt lắm.

Nơi này là tòa báo chiến địa trung ương, họp khẩn cấp như vậy thông thường chính là tuyên bố...

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (1)

Nước ngoài có nơi nào đó, cần phóng viên.

Gần đây nóng bỏng nhất thì có lẽ chỉ có X quốc, đến cái nơi một ngày 24 giờ đều có tiếng đạn vang này phóng vấn, quả thật chính là giết mạng trên lưng quần.

Quả nhiên, chủ biên đứng lên, “Lần này X quốc xảy ra nội chiến, bên này chúng ta cần có hai phóng viên sang phóng vấn, chúng ta trước áp dụng chế độ tự nguyện, rồi mới áp dụng chế độ rút thăm.”

“Mỗi phóng viên đi X quốc, đều là anh hùng tòa soạn báo chúng ta, sau khi trở về, tôi sẽ nói với phía trên ghi một công lớn cho mọi người.”

Vẫn là không ai nói chuyện, dù sao cũng quá nguy hiểm, mạng còn không có, ai còn tham lam công lớn công nhỏ gì kia chứ.

Một mảnh yên tĩnh.

Lục Nhất Lan nhớ rõ...

Lần này X quốc nội chiến, đảng trái X quốc dường như có cầu viện lãnh đạo người Hoa Quốc, lần này----

Đại sứ đi X quốc thị sát, hơn nữa biểu đạt kết giao hữu hai giữa hai nước hình như chính là Diệp Hàn An.

Trong đám người, một cánh tay mảnh khảnh, giơ lên.

Chủ biên kinh ngạc, đám người bên cạnh cũng kinh ngạc, Lục Nhất Lan đứng lên, “Chủ biên, tôi muốn đi.”

“Trình Tư Tư, cô đã nghĩ kỹ chưa?”

“Vâng, chủ biên, tôi tòa soạn báo này ba năm, tôi còn chưa từng chân chính tham gia phóng vấn chiến địa, lần này, đúng lúc là một cơ hội.”

Cơ hội?

Nghe được những lời này, đám người bên cạnh thiếu chút nữa bật cười, đây chính là chuyến bay đi Thiên Quốc cmlr đấy!

Hai người, một người là Lục Nhất Lan, một người khác là từ rút thăm quyết định ra, chính là một anh chàng sinh viên nhìn qua chỉ chừng mới 20, năm nay vừa tới tòa soạn báo.

Trước khi đi, một đám người của tòa soạn báo tiễn đưa hai người, còn chưa kịp xuất phát, tin dữ đã bay tới.

Máy bay từ X quốc tới nơi này bị nổ, không có máy bay, không có người nào thương vong, nhưng là----

Không cách nào xuất phát được.

Chàng trai kia có chút khản trương, Lục Nhất Lan nhìn cậu, nhỏ giọng an ủi một câu, “Đừng lo lắng, chúng ta đều sẽ an toàn trở về.”

“Thật sao?” Chàng trai nói, “Đi X quốc, tỉ lệ chết cao tới 65%, không biết tôi có là 35% còn lại hay không..”

“Tôi còn trẻ.” Vừa mới tốt nghiệp, may mắn được đến nơi này làm việc, giờ thì tốt rồi, vừa được chuyển chính thức, lập tức gặp phải bất hạnh.

Chủ biên còn ở phía trước gọi điện thoại, một lúc lâu, hắt đi tới, ngược mắt nhìn hai người.

“Đường chính quy đi không được, nhưng bên quân bộ có máy bay đi qua, bọn họ đúng lúc cũng cần một phóng viên, Lưu Kiệt cậu ở lại đi, Trình Tư Tư, cô khá có kinh nghiệm, cô đi được không?”

“Được.” Sau khi cô trả lời, trong lòng liền nhảy lên một cỗ mừng thầm.

Máy bay chiến đấu của quân bộ đi X quốc, còn là trong thời gian này, rất rõ ràng, đây là chuyến bay của Diệp Hàn An.

Khóe môi hơi hơi cong lên, chàng trai tên Lưu Kiệt kia thở phào nhẹ nhõm một hơi đi ra ngoài, trong văn phòng chỉ còn hai người.

Giọng nói trầm thấp của chủ biên truyền tới, “Tư Tư, chuyện lần này đừng nói ra ngoài.”

“Tôi biết.”

“Đi theo bọn họ, đừng nghe lời, nói ít làm nhiều, mang về nhiều tin tức có tác dụng một chút, biết không?”

“Biết.”

“Đi về nghỉ ngơi một ngày đi, ngày mai máy bay cất cánh, đến lúc đó cô đến tòa soạn báo trước, mang ít đồ thôi.”

“Vâng.”

Ngày hôm sau, từ sớm đã đến tòa soạn báo, trải qua kiểm tra nghiêm cẩn gắt gao, tiến vào quân khu, bị nữ binh soát người, lại trải qua một loạt dụng cụ kiểm tra, Lục Nhất Lan mới được thả lên máy bay.

Cảm thiết bị quay chụp, cô tựa lưng vào ghế ngồi, thật an tĩnh.

Tầm ba giờ chiều, bên máy bay chậm rãi có người tập hợp, bên tai truyền tới một hồi tiếng quốc ca mạnh mẽ, Lục Nhất Lan chỉ hơi hơi nghiêng đầu, liền cảm giác sau đầu có cái gì đó.

“...”

Cô từ cửa kính máy bay nhìn ra, thấy một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (2)

Editor: Ngan Tĩnh.

Thấy không rõ mặt, nhưng dáng người nhìn rất chững chạc. Tốc độ đi đường của anh ta không nhanh không chậm, vừa vặn. Một thân màu xanh đậm, càng nổi bật thêm ba phần khí chất cứng rắn máu lạnh của anh...

Anh ta ngồi xuống, tất cả mọi người thu hồi súng.

Có người cúi đầu nói chuyện với Diệp Hàn Anh, anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn qua, cho dù chỉ là một độ cong nho nhỏ, nhưng Lục Nhất Lan biết, anh đang nhìn cô.

Vừa mới xoay người, liền đâm vào con người kia của người đàn ông, con người màu đen mang theo vài phần thâm trầm, chỉ là đơn giản liếc mắt nhìn một cái, liền cảm giác cả người mình đều đông cứng lại.

Lục Nhất Lan xoay người trở về.

Tốc độ của máy bay rất nhanh, ban đêm, có người tới phát bữa tối, người nơi này ăn cơm đều theo nhóm, bảo đảm bên cạnh Diệp Hàn An vẫn luôn có người.

Ngũ cảm(*) của Diệp Hàn An rất nhạy bén.

(*) Ngũ cảm: thính giác, vị giác, khứu giác, xúc giác, thị giác.

Anh có thể cảm giác được phóng viên nhỏ bên kia đang nhìn mình, ánh mắt nhẹ nhàng, người kia lại đã sớm cúi đầu.

Lúc đến X quốc là đêm tối.

Gom lại quần áo trên người, nhìn camera treo trên cổ, Lục Nhất Lan vẫn luôn theo sát đại bộ đội.

Chưa tới hai phút, trên bầu trời bỗng nhiên nở rộ một đóa mây năm, toàn bộ mặt đất đều rung động, Lục Nhất Lan nhất thời đứng không vững, thiếu chút nữa đã ngã sml.

Vậy còn chưa hết, mây năm kia vừa nổ, lại có khói bụi mây lửa thật lớn xông lên phía chân trời, chiếu bầu trời đêm sáng như ban ngày.

Lục Nhất Lan nhanh tay lẹ mắt chụp lại một bức, tiếng động thật lớn kích thích màng tai.

Một bộ đội đặc chủng ở phía sau vỗ cô một cái, “Phóng viên, nếu lát nữa chúng ta gặp phải bắn nhau, cô nhớ phải đi ở giữa.”

“Bắn nhau?”

“Ừm.”

Giọng nói của bộ đội đặc chủng kia rất bình tĩnh phẳng phất như bắn nhau cũng đơn giản bình thường như cơn mưa ngày hạ vậy.

Cô bắt đầu có chút khẩn trương, dù sao, lớn đến nhường này cô còn chưa từng tham dự mấy chuyện nguy hiểm thế này, trái tim thỉnh thoảng nháy dựng lên, bỗng nhiên...

Bên người có ánh lửa lóe lên, tốc độ cực kỳ nhanh, tia sáng kia cọ qua chân Lục Nhất Lan, đánh trên mặt đất.

Có người cảnh báo la lên một tiếng, “Địch tập kích!”

“Phóng viên, đi đến giữa đi.”

Chung quanh có chút âm ỉ, lúc đầu Lục Nhất Lan có ngây ngốc một chút, liền nhanh chóng đi đến giữa đoàn.

Ban đêm, rất tối, cô chưa từng bình tĩnh đến thế này, xuyên qua giữa mấy bộ đội đặc chủng, bỗng nhiên, cô đụng phải một người.

Cái trán sinh đau, còn không chờ Lục Nhất Lan kịp phản ứng lại, cô đã bị người đè trên mặt đất.

Vừa định giãy giụa, liền nghe thấy một giọng nam trầm thấp, “Cô bị theo dõi, đừng nhúc nhích.”

“...”

Trong đêm tối, không thấy rõ mặt của người đàn ông, chỉ có con ngươi màu đen kia của hắn càng sáng người dưới ánh trăng.

Cô chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập vững vàng của Diệp Hàn An.

Anh chỉ dùng một bàn tay đặt trên vai cô, bên cạnh có súng vang lên, trong tay anh hẳn có một chiếc súng lục.

Toàn bộ hành trình bắn nhau đại khái qua ba tiếng, trời tờ mờ sáng, Lục Nhất Lan gần gũi thấy mặt Diệp Hàn An.

Mây kiếm giãn ra, một đôi mắt ung thâm trầm bình tĩnh, tuy rằng trên mặt bôi vệt sáng, nhưng bộ dáng nằm trên mặt đất xạ kích, vẫn rất tuần tú như cũ.

Có lẽ là chừng 5 giờ sáng, người chung quanh thu hồi súng, người đàn ông rất nhanh đứng lên, cuối cùng, anh còn vươn tay về phía cô, “Đứng lên đi.”

“Cảm ơn thủ trưởng.”

Giống như cô vợ nhỏ ngoan ngoãn đứng một bên, toàn bộ tập hợp điểm danh, vừa tới ngày đầu tiên, liền có chiến sĩ hy sinh.

Không khí rất trầm mặc.

Trong không khí thoang thoảng mùi máu, Lục Nhất Lan nhìn thi thể trên mặt đất, có chút không thoải mái.

“Cúi chào.”

Tất cả mọi người tháo mũ xuống, khom lưng với những thi thể đã tái nhợt kia.

Cuối cùng, có người cời quân trang trên người họ xuống, thu hồi vũ khí.

Một màn này, rất kích thích tuyến lệ của người, Lục Nhất Lan nâng camera lên...

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (3)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Bàn tay to rộng che khuất màn hình, giọng điệu Diệp Hàn An vẫn không chút thay đổi, “Một màn này, không thể chụp lại.”

Lục Nhất Lan suy đoán hẳn là có kiêng kỵ gì đó, liền rất ngoan ngoãn buông camera xuống.

Đứng đợi ở đó một lát, bên X quốc mới có người tiếp ứng, người đang trái nhìn qua còn rất hiền lành, Lục Nhất Lan hỏi một câu có thể chụp được

không mới lấy camera ra.

Thông qua ống kính, gương mặt bôi vệt sáng của Diệp Hàn An làm anh nhìn qua càng thêm vài phần cương nghị.

Ngôn ngữ ở X quốc là tiếng Anh, đối với loại ngôn ngữ này Lục Nhất Lan còn tính là tinh thông.

Bên kia có người xin lỗi, “Bởi vì đảng phải ngăn phải, chúng tôi đã tới chậm, không biết...”

“Không sao.” Diệp Hàn An giong tay, “Quân ta không có việc gì.”

Người nọ vừa thấy, mỗi người Diệp Hàn An mang đến từng người bước chân vững vàng, nhìn qua khí thế phi phàm, trong lòng cũng gật gật đầu, “Lực lượng quân đội Hoa quốc, X quốc vẫn luôn rất sùng kính.”

Trao đổi suốt một đường, sau khi đến căn cứ X quốc cung cấp cho phòng và nước ấm. Lục Nhất Lan tắm rửa xong rất nhanh liền đến phòng khách.

Người đàn ông dựa trên sofa có chút cũ nát, Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, vẫn là cầm bút ghi âm tới.

“Thủ trưởng.”

Giọng của người phụ nữ có chút nhẹ, Diệp Hàn An ngược mắt nhìn cô, “Trình Tư Tư?”

“Đúng, tôi là phóng viên tòa soạn báo trung ương Hoa quốc, Trình Tư Tư. Thủ trưởng, tôi muốn phỏng vấn anh một chút, anh...”

“Không được.”

Diệp Hàn An đứng dậy, “Trong lúc làm nhiệm vụ, bản thân tôi sẽ không tiếp nhận phỏng vấn.”

Toàn bộ quá trình bị từ chối chưa tới năm giây, sự quyết đoán của Diệp Hàn An thật sự vượt qua sức tưởng tượng của Lục Nhất Lan.

“Cô có thể phỏng vấn chỉ có vấn đề hợp tác giữa X quốc và Hoa quốc.”

Quanh co một vòng, lần đầu tiên Lục Nhất Lan định vị Diệp Hàn An, anh hẳn là một quân nhân có bản tâm vững vàng, và là một người rất có ý thức trách nhiệm.

Một quân nhân.

Trong lòng hơi rung động, Lục Nhất Lan bày ra bình tĩnh cùng tu dưỡng của mình, hỏi ra vấn đề đã sớm được chuẩn bị tốt, “Thủ trưởng, anh cảm thấy liên minh giữa X quốc và Hoa quốc, là có ý nghĩa chứ?”

“Ừm.” Diệp Hàn An hơi hơi gật đầu, trong giọng nói mang theo vài phần khí thế làm lòng người an tâm, “Tất nhiên là có, đảng trái X quốc tôn trọng hòa bình, đảng phải hiếu chiến...”

Người đàn ông dùng hành động chứng minh cho Lục Nhất Lan biết cái gì gọi là đàn ông đẹp trai nhất khi làm việc.

Sau khi hỏi hết vấn đề, Lục Nhất Lan mạo muội hỏi, “Thủ trưởng, tôi có thể chụp anh một bức không?”

Diệp Hàn An cười.

Gặp anh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy anh cười, có lẽ là vì vừa mới tắm xong, cho nên trên mặt anh không còn vệt sáng nữa.

Khó có thể tưởng tượng, Bình Vương một thể hệ thể mà màu da lại phiếm màu trắng nhàn nhạt.

Độ cong trên khóe miệng hòa tan hơi thở lạnh thấu xương trên người anh, “Không được.”

Trái tim bị đánh nát, Lục Nhất Lan có chút mất mát, “Được rồi.”

“Đừng công thức hóa như thế.” Diệp Hàn An thả lỏng người ngồi ra sau, ánh mắt hơi hơi híp lại, “Cô có thể thả lỏng một chút.”

“Ách...”

Đối với phóng viên chiến địa, Diệp Hàn An vẫn có ấn tượng không tẻ, đặc biệt là, cô phóng viên sáu tiếng trước còn run sợ trong cuộc bắn nhau, bây giờ còn to gan lớn mật... Đòi chụp ảnh mình.

Trước khi đến đây không được huấn luyện sao? Dù sao, phóng viên dày dặn kinh nghiệm sẽ không yêu cầu chụp ảnh tướng lĩnh, như vậy---

Có thể sẽ tiết lộ cơ mật.

Chân dài đan chéo nhau, Diệp Hàn An nhìn đồng hồ, còn có hai tiếng, thời gian cũng đủ.

“Cô tên là gì?”

“A?”

“Tên.” Diệp Hàn An bắt giắc thả ra vài phần hơi thở lạnh thấu xương.

Ở quân doanh, Diệp Hàn An từng là huấn luyện viên, lúc huấn luyện tân binh, anh cũng là cái dạng này.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (4)

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Trình Tư Tư...” Lục Nhất Lan lẩm bẩm một chút, “Thủ trưởng không biết thật sao?”

Ánh mắt người nọ đảo qua, Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm nghẹn, ánh mắt thật sắc bén!

“Cô là phóng viên chiến địa?”

“Vâng.”

Diệp Hàn An ngược mắt, “Cô làm công việc này mấy năm rồi?”

“Ba năm.” Lục Nhất Lan cảm thấy phương thức một hỏi một đáp này có chút quái quái, hơn nữa...

Sao cô giống như binh lính nhỏ được trưởng quan dạy bảo thế này?

“Trở về hiểu biết quy tắc phóng viên chiến địa một chút, nếu không phải xuất phát từ tình huống đặc biệt, quan quân là không thể bị giữ ảnh chụp.

Đặc biệt là đặc công tương lai phải xông xáo ra nước ngoài, càng không thể giữ lại một chút tư liệu nào.

Lục Nhất Lan hơi hơi giật mình, là nói cái này?

“Tôi đã biết.” Cô bày ra một bộ khiêm tốn thụ giáo, “Cảm ơn thủ trưởng.”

“Ừm.”

Tiếp theo, những bộ đội đặc chủng trên lầu liền xuống.

Trong đó có một phó đội trưởng kéo Lục Nhất Lan qua một bên, nói cho cô biết những tư liệu cần ghi chép thu thập hôm nay.

Hai bên X quốc và Hoa Quốc hợp tác, cần phải truyền tới trong nước, trực tiếp ra bản thảo chiêu cáo thiên hạ.

“Tôi hiểu.”

Hai nước gặp mặt, lúc Lục Nhất Lan thấy người lãnh đạo đảng trái X quốc kinh ngạc một hồi, thế nhưng là một...

Ừm, một tiểu soái ca tóc vàng hơn hai mươi tuổi.

Thì ra trong tiểu thuyết không dùng nhiều bút mực miêu tả, cũng có rất nhiều nhân vật xuất sắc.

Đảo qua tiểu soái ca tóc vàng, đặt ánh mắt trên người Diệp Hàn An, ừm, con người rắn rỏi hợp khẩu vị của cô hơn.

Cái gọi là gặp mặt thật sự rất nhàm chán, anh nói một câu tôi nói một câu, mỉm cười, bắt tay, ngồi xuống, mỉm cười, lại nói lần nữa.

Camera tách tách chụp một hồi, sau khi xong tiểu soái ca tóc vàng muốn mời com, Lục Nhất Lan nói muốn đi soạn bản thảo, liền đi khách sạn trước.

Ban đêm, X quốc thoáng có chút lạnh, ôm cánh tay đứng trong chốc lát, nói thật...

Cô cảm thấy Diệp Hàn An hẳn là một người rất có cảm giác hạnh phúc nha.

Có lý tưởng cùng theo đuổi, cho dù cuối cùng hy sinh vì nước, trong lòng anh khẳng định cũng chưa từng mê mang mù mịt.

Như vậy----

Chỉ số hạnh phúc của hệ thống là tính toán thế nào?

“Hệ thống?”

“Chào ký chủ.”

Sau khi hỏi ra vấn đề này của mình, trước mắt Lục Nhất Lan xuất hiện một bản đồ thống kê điển hình, “Căn cứ theo định luận của tất cả những người đọc kết cục kia.”

“Dựa theo tỉ lệ bỏ phiếu mà tính toán phần trăm, từ người đọc chấm điểm, 1~ 5 sao, đến phần trăm tỉ lệ phiếu cao nhất chính là điểm của nhiệm vụ đó.”

“...”

Qủa nhiên, đơn giản thô bạo hữu hiệu.

Ặc, tất cả người đọc đều là tiểu yêu tinh, thì ra cô thỏa mãn chính là nguyện vọng của các em gái mê muội kia.

ORZ. (P/s: ý nghĩa của từ này là, hai tay hai đầu gối quỳ xuống đất, cạy lời nhìn trời.”

Ban đêm, Diệp Hàn An và một bộ đội đặc chủng đi theo cùng trở về.

Trong không khí còn phiêu tán mùi rượu, Lục Nhất Lan quay đầu, người kia thấy Lục Nhất Lan, con ngươi màu đen hiện lên vài phần kinh ngạc, người đàn ông đi vài bước về phía cô, “Sao cô lại ở đây?”

“...”

Bây giờ nam phụ đều thích hỏi mấy câu nhảm chán này sao? EQ thấp, trách không được làm chó độc thân cả đời.

Rất nhanh, người đàn ông dường như cũng cảm giác được lời nói của mình có nghĩa khác, anh ngẩng đầu, “Cô tới X quốc, không có nhiệm vụ phỏng vấn sao?”

“Có chứ.”

Lục Nhất Lan gật đầu, “Chủ biên bảo tôi theo sát anh, bắt được tư liệu trực tiếp.”

“Xùy.”

Rượu vào, người đàn ông cười rộ lên nhiều thêm vài phần dã tính, có lẽ vì hôm nay anh không mặc quân trang, thế nhưng từ hôm qua là một tướng soái chính nghĩa cao lãnh, trở nên một người đàn ông anh tuấn có vài phần ngả ngớn.

Suốt mặt hoàn mỹ đáng giá 5 sao, đôi mắt hơi mở ra, “Thủ trưởng, anh cười cái gì?”

“Từng giết người chưa?”

“...” Lục Nhất Lan lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (5)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Ánh mắt người đàn ông dừng trên người cô một lát, rồi mới thu về, Diệp Hàn An cong môi, “Chưa từng giết người, đi theo tôi rất nguy hiểm.”

Lục Nhất Lan: “...”

Một phóng viên chiến địa từng giết người còn có thể đứng ở nơi này, mới gọi là kỳ quái có được không.

“Ngày mai sẽ có người đưa cô đến chỗ của phóng viên chiến địa, tự mình cẩn thận một chút, X quốc rất nguy hiểm, ra ngoài cửa, một cô gái như cô phải tự chăm sóc tốt cho mình.” Bàn tay to rộng của Diệp Hàn An dừng trên vai Lục Nhất Lan.

Người đàn ông nói xong liền xoay người đi lên lầu, thân hình cao lớn từng bước bước lên trên, thành một bức tranh... Tuyệt diệu.

Ngày hôm sau, Lục Nhất Lan chưa từng giết người bị tiễn đi.

Khách sạn của phóng viên chiến địa chênh lệch rất lớn với khách sạn đẳng cấp, chỉ có một nhà tắm công cộng, điều kiện phòng ở cũng rất kém cỏi.

Ngày đầu tiên tới nơi này, Lục Nhất Lan liền mất ngủ.

Ngày hôm sau rời giường, cô vừa muốn đánh răng, lấy kem ra quẹt, lúc tìm thấy cái ly của khách sạn, cô chấn kinh rồi.

Trên ly có hai vật thể màu trắng đang nhấp nháy, cực kỳ ghê tởm, chính là loại virus nhìn liền muốn nôn kia.

Đẩy cửa ra, Lục Nhất Lan ngăn cản đồng sự, “Chào anh, gần nơi này có cửa hàng không?”

“Nơi này không có cửa hàng.” Người đàn ông nhìn cô, “Mặc dù không có cửa hàng, cô có thể ở mấy ngõ nhỏ tới dùng nhân dân tệ đổi một ít đồ dùng sinh hoạt.”

“Cảm ơn ạ...”

Mỗi nơi, đều có một cách sống riêng, chiến loạn làm người dân X quốc trôi dạt khắp nơi, cũng làm những người dân Hoa Quốc nhập cư trái phép kia phát tài.

“100?” Ở X quốc thiếu thốn vật tư, ngay cả một cái ly nhựa, cũng phải 100 khối nhân dân tệ.

Người trên mặt đất nhếch miệng cười, “Cô cũng biết, X quốc chiến loạn, tới nơi này bán đồ cũng là bán mạng, gần đây cũng chỉ có một nhà chúng ta là bán mấy thứ vật dụng hàng ngày này, cô muốn mua---”

Dù mua, không mua, người ta cũng lười chào mời.

Lấy 100 đồng tiền, Lục Nhất Lan lại nghe mùi của mì ăn liền.

Rất thơm, làm người hoàn toàn không kháng cự được.

Cô xoay người, “Ông chủ, nói đi, bao nhiêu tiền?”

“Cái này cũng rẻ thôi.” Người đàn ông cười gian, cả đời này Lục Nhất Lan cũng không quên được.

Xách theo một túi đồ đi về phía trước, Lục Nhất Lan bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân chung quanh, mặt cô nghiêm lại, rất nhanh... Rất nhiều người, tiếng bước chân có quy luật càng dày đặc.

Quân đội, phản tử khủng bố!

Cô nhìn trái nhìn phải, nhắm ngay cái thùng rác bên cạnh. Thùng rác X quốc không cùng một số với của Hoa quốc, thùng rác nơi này rất lớn, rất sâu, đủ để cất chứa một người.

Thở sâu một hơi, Lục Nhất Lan nín thở đi vào.

Từ nắp thùng rác, Lục Nhất Lan nhìn trộm ra bên ngoài. Quả nhiên, một đám người mặc đồng phục màu lam cầm vũ khí vọt vào---- Chỗ ở của phóng viên chiến địa!

Rùng mình một cái, dùng camera chụp lại cảnh tượng kia, tiếng bước chân chạy qua, hơi thở hôi thối truyền tới mũi.

Lục Nhất Lan bò từ trong ra, cô dường như cảm nhận được gì, bỗng nhiên quay đầu lại.

“...”

Ông chủ ở đầu ngõ vừa rồi còn cò kè mặc cả với cô, đã chết ở cửa tiệm nhà mình.

Bàn chải đánh răng, mì gói, cùng khăn lông đều bị lật lung tung rối loạn.

Gã là một người đầu trọc, không có lông tóc che khuất, Lục Nhất Lan có thể rõ ràng thấy gã mở to mắt.

Thật là... Chết không nhắm mắt.

Lúc chạy qua đại sứ quán của Hoa quốc trên X quốc, Lục Nhất Lan nhớ tới câu nói kia của ông chủ.

Bán đồ ở X quốc, chính là buộc mạng trên lưng quần, bán mạng.

Lần đầu tiên, ngay trong tiểu thuyết của chính mình, muốn khóc.

Lau một cái, trên mặt thật sự có nước mắt, thì ra không phải muốn khóc, là khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (6)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Lục Nhất Lan còn đang chạy vội, cô không dám dừng lại.

Trước kia lúc sửa sang lại tư liệu của Trình Tư Tư cô đã xem qua, những phần tử khủng bố kia trước giờ đều một bộ, giết sạch người nơi này, rồi mới bắt đầu phóng xạ mảnh đất xung quanh, những nơi đi qua...

Sẽ không để lại một người sống.

Nhảy qua một ngõ nhỏ, bỗng nhiên nghe được có người kêu cô.

“Trình Tư Tư.”

Giọng nói rất vững chắc, trầm ấm làm người có cảm giác an toàn. Lục Nhất Lan đang chạy cực nhanh bỗng dừng lại, xoay người.

Trên mặt người đàn ông kia bôi vệt sáng, dựa sát tường, trong tay cầm một khẩu súng, “Cô từ đâu tới đây?”

“Thủ trưởng!”

Trái tim căng thẳng lập tức thả lỏng, Diệp Hàn An là chiến thần của Hoa quốc, thần thoại bất bại, là người có giá trị vũ lực cao nhất trong quyền sách này.

Lục Nhất Lan đi tới trước mặt anh, “Chỗ của phóng viên chiến địa, có địch tập kích.”

Sau khi Diệp Hàn An nghe xong nhăn mày lại, xoay người thì thầm với người đằng sau hai câu.

Lúc sau, Lục Nhất Lan chạy cùng đoàn đội kia. Diệp Hàn An đứng bên người cô, dò hỏi tình huống.

“Biết đặc thù của đội viên, số lượng, cùng tình huống vũ lực không?”

“Quần áo màu lam, số lượng... Tầm 40 người, tôi thấy sáu cây súng máy, mấy loại súng khác tôi không biết.”

Nghe cô miêu tả kỹ càng tỉ mỉ, Diệp Hàn An sững sốt một chút, mang theo gương mặt đầy vệt sáng có chút tán thưởng với Lục Nhất Lan, “Miêu tả loại súng ông cô không quen biết đi”

“Hạng súng rất dài, băng đạn lại cực ngắn.”

Những người đó đi vội vàng, cô cũng khăn trương, nhìn cũng không rõ ràng.

“Ừm, tôi biết rồi.”

Quả nhiên, chỗ của phóng viên chiến địa đã nổi lên khói thuốc súng, trước khi đi vào, trong tay Lục Nhất Lan bị nhét một khẩu súng.

“Cô ở lại nơi này rất nguy hiểm, sau khi đi vào phải theo sát tôi, súng cho cô, biết bắn chứ?”

“Biết.”

Tư thế Diệp Hàn An nhảy vào hiện trường cực kỳ đẹp trai, Lục Nhất Lan không biết hình dung thế nào, chỉ cảm thấy----

Đó chính là một anh hùng cái thế trong cảm nhận của cô.

Nếu người anh hùng cái thế này không lôi kéo cô, cô sẽ càng thích hơn một chút.

Nhảy vào liên đối diện họng súng, cô bị Diệp Hàn An xoay người che lại, sau vài tiếng súng, tiếng thịt người ngã xuống truyền đến.

Mùi máu tươi cùng mùi thuốc súng xen lẫn với nhau, rất khó ngửi.

“Thủ trưởng...”

“Đừng nói chuyện, tôi phân tâm, cô sẽ chết.”

Lục Nhất Lan: “...”

Đội ngũ người Hoa sang bên này nghĩ cách cứu viện cũng không nhiều, hơn nữa Diệp Hàn An có thể có hai mươi người, tất cả mọi người đều là hai người một đội, chỉ có Diệp Hàn An là một mình, lại mang theo cô.

“Cô nhớ kỹ, tôi giết mấy người.”

“Ừm.”

Hai người rất ăn ý lẫn nhau, Diệp Hàn An giết người, Lục Nhất Lan nhỏ giọng đếm, có một lần đặc biệt mạo hiểm, viên đạn đồng thời lướt qua cánh tay Diệp Hàn An và gương mặt của Lục Nhất Lan.

Trong nháy mắt viên đạn lướt qua kia, Lục Nhất Lan có chút ngây ngốc.

“Không sao chứ?”

“Không sao.”

Dọn xong lầu một, lầu hai đang bỏ sung, có người từ tầng năm xuống, rất nhanh, tất cả phần tử khủng bố đều tập trung ở lầu ba.

“Mấy người không sợ bọn họ có bom sao?”

“Sẽ không, đáng trái không chế tốt, cô yên tâm.” Người đàn ông giống như gia trưởng sờ sờ trán của cô, “Tôi mang cô vào, tất nhiên... Mang cô ra ngoài.”

Khi nói chuyện, lại nã một phát súng.

“Người mười hai.”

“Ừm, sắp kết thúc rồi.”

Cuối cùng, tất cả người mặc áo lam đều bị buộc trong một căn phòng nhỏ ở lầu ba, bọn họ có con tin, hai bên giằng co ở cửa, nửa vờ.

Diệp Hàn An giờ tay, chung quanh an tĩnh lại.

“Giao con tin ra.”

“Các người lui ra ngoài, chúng ta tất nhiên sẽ thả con tin.”

Lục Nhất Lan thấy trường hợp như vậy trên báo rất nhiều lần, mỗi lần kẻ bắt cóc nói vậy... Cơ hồ đều sẽ chết.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (7)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cảm giác lần này cũng sẽ chết rất khó xem.

Quả nhiên, Diệp Hàn An giả ý đáp ứng, lại để người chui vào lỗ thông gió, xem ra là chuẩn bị trực tiếp diệt khẩu.

Hai bên đang nói điều kiện, giọng nói của Diệp Hàn An không nhanh không chậm, dường như có thể làm yên lòng người.

Bên trong, phần tử khủng bố dần dần khôi phục lý trí, bỗng nhiên hai tiếng súng vang lên, Diệp Hàn An cầm lấy bộ đàm trong tay, sau khi xem xét âm hiệu, mọi người đẩy cửa vào.

Đội viên đặc chiến kia đang cời bỏ dây trói cho con tin, trên mặt đất một mảnh máu tanh, Diệp Hàn An kéo Lục Nhất Lan đi, “Đừng nhìn, đi ra ngoài trước đi.”

Cả đội tập hợp trước cửa, kiểm kê số người, chỉ có hai vết thương nhẹ, sau khi Lục Nhất Lan nhìn thấy biểu tình tahr lỏng trên mặt Diệp Hàn An, trong lòng bật cười.

Cho dù thân ở địa vị cao, cho dù nhìn qua lạnh lùng, nhưng trái tim anh vẫn nóng cháy.

Vị đồng nghiệp được giải cứu kia muốn tới bên này cảm ơn Diệp Hàn An một chút, không biết vì sao, nhìn mặt gã, Lục Nhất Lan cảm thấy...

Người này có chút xa lạ.

“Thủ trưởng, cảm ơn anh.”

“Không cần.” Mặt mày Diệp Hàn An hơi thả lỏng, “Một mình ra bên ngoài, phải bảo vệ tốt...”

Dao nhỏ!

Người kia lấy dao nhỏ ra, Lục Nhất Lan không hề nghi ngờ, liền giơ tay đi chặn. Lưỡi dao sắc bén xẹt qua tay phải, tiếng súng vang lên, trong lúc hỗn độn gã đàn ông kia ngã xuống.

Giương mắt lúc chết của gã, trong nháy mắt lọt vào trong não Lục Nhất Lan.

Một cổ cảm giác buồn nôn từ dạ dày trào lên trên.

“Trình Tư Tư? Cô không sao chứ!”

“Tôi...”

“Đau quá.”

Bị Diệp Hàn An nhét vào trong xe, đến bệnh viện ở X quốc băng bó xong, lúc đi ngang qua phòng bệnh, Lục Nhất Lan dừng lại.

Tay cầm camera của cô có chút run rẩy, một màn này---

Không dám chụp.

Trên một chiếc giường rất lớn, vài đứa trẻ nằm ở trên đó, những đứa trẻ trắng nhợt, nhưng bọn nó cực kỳ gầy.

Da bọc xương 100%, có mấy đứa, Lục Nhất Lan thậm chí có thể thấy trái tim đập phồng nơi ngực trái của chúng.

“Thủ trưởng.”

“Trực tiếp gọi tôi là Diệp Hàn An là được.” Người đàn ông thờ dài một hơi, “Bảo hộ quốc gia, để mọi người tránh khỏi chiến loạn, chính là vì cái này.”

“Tôi biết.”

“Mọi người rất vĩ đại.” Trước ngày hôm nay, lục Nhất Lan chỉ yêu soái ca quân trang, sau hôm nay, cô yêu vệt sáng.

Diệp Hàn An xùy một tiếng bật cười, anh ôm Lục Nhất Lan.

Lòng ngực nóng cháy cơ hồ đuổi đi tất cả hoảng sợ trong lòng Lục Nhất Lan, “Phòng viên nhỏ, mấy hôm nay em trải qua quá nhiều rồi.”

“Em rất dũng cảm, là cô gái dũng cảm nhất tôi từng gặp.”

Bị khen đến có chút ngượng ngùng, Lục Nhất Lan ngược mắt, “Cảm ơn ân cứu mạng của thủ trưởng!”

“Không cần, em là người Hoa quốc, cứu em là bổn phận của tôi.”

Một câu trả lời hoàn toàn công thức hóa, không muốn lôi kéo một chút quan hệ nào...

Lục Nhất Lan có chút xấu hổ, lời này dường như không thể nói tiếp được rồi.

“Chỉ là từ cá nhân tôi mà nói, có thể cứu một dũng sĩ như vậy, tôi rất cao hứng.” Tay anh bao trùm bàn tay nhỏ của Lục Nhất Lan, “Em bị thương, không thích hợp ở lại, về nước đi.”

Lục Nhất Lan lắc đầu, “Không, tôi muốn ở lại chụp vài bức nữa.”

“Cũng đúng.” Diệp Hàn An nghĩ nghĩ nhìn cô, “Gần đây máy bay trở về cũng không an toàn, em vẫn là chờ một đoạn thời gian nữa trở về cùng tôi đi.”

“Cảm ơn thủ...”

Người đàn ông lắc đầu, anh cúi người, nhìn thẳng vào mắt Lục Nhất Lan.

“Vào giờ phút này, chúng ta, là binh đảng, không cần luôn miệng gọi tôi là thủ trưởng như vậy.” Anh rất chính thức, “Em cứ nói chuyện bình thường với tôi là được.”

“Tư Tư, rất cảm ơn hôm nay em đã chần dao nhỏ giúp tôi.”

Giọng nói thuần hậu có từ tính vang lên, Lục Nhất Lan khụ khụ đỏ gương mặt già, chính là giấy tiếp theo----

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (8)

Editor: Ngan Tĩnh.

“Nhưng mọi việc lượng sức mà đi.”

Diệp Hàn An giờ tay, “Một mình tôi là được rồi, không cần em bị thương.”

Không khí kiêu diễm nháy mắt đều tiêu tan, Lục Nhất Lan có chút dờ khóc dờ cười, anh vẫn còn nói chuyện bên tai, cũng từ giáo huấn cô biến thành quan tâm.

“Đừng tiến lên lung tung, hiểu chứ?”

“Tôi đã biết, thủ trưởng.”

“Là Hàn An.”

Lục Nhất Lan cảm thấy Hàn An quá thân mật, Diệp Hàn An nhìn gương mặt hồng của cô, có chút khó hiểu, “Nếu em không quen, có thể gọi tôi là Diệp tướng quân.”

“Tôi cứ cảm thấy xưng hô thủ trưởng này, quá kỳ quái.”

Cô cầm camera, một bên chụp lại tình huống bệnh viện một bên đáp lời, “Vâng, Diệp tướng quân.”

“Em bị thương, nơi trước đó cũng bị nổ hủy rồi, vậy tạm thời ở cùng tôi đi.”

“A.”

Diệp Hàn An nhìn biểu tình của cô, cho rằng cô không muốn, giải thích, “Ồ bên cạnh tôi, có rất nhiều tư liệu trực tiếp cùng tin tức.”

“Vậy cảm ơn Tướng quân.”

“Nếu là bạn bè, chuyện nhỏ không nên nói cảm ơn.”

“Ừm...”

Bạn bè sao? Một người là phóng viên chiến địa, một người là Thủ trưởng, giữa hai người chính là một khoảng cách như một hệ Ngân Hà cmml ý!

Lúc đi trên đường, trước sau Diệp Hàn An đều có người.

Lục Nhất Lan ngồi ở giữa, không tính câu nệ, cũng không thể xem là khoan khoái.

Đến lâu đài X quốc cung cấp cũng đã ba ngày, chung quanh không có động tĩnh gì, Diệp Hàn An cũng không đi ra ngoài, chỉ là ở bên này điều khiển từ xa quân đội chỉ viện từ Hoa quốc một chút.

Nghe X quốc quảng bá bố cáo, bởi vì có bộ đội cực kỳ dũng mãnh của Hoa Quốc tham gia, rất nhiều cuộc chiến tranh nội địa của đảng trái X quốc ở cảnh nội đều lấy được chiến thắng một cách điên đảo...

Đại sảnh dưới lầu, Diệp Hàn An nhận một cuộc điện thoại xong liền đứng lên.

Thấy Lục Nhất Lan, đôi mắt anh hơi híp lại, “Em có tin tức lớn.”

Cái tin tức này đích xác rất lớn, bởi vì lực lượng vũ trang của đảng trái bỗng nhiên mạnh mẽ lên, cũng thấy được sức chiến đấu của Hoa quốc.

Dưới mọi cân nhắc quyết định rút đuôi.

Người đảng phải gửi tin báo cáo, nói muốn cùng tiểu soái ca đảng trái bắt tay giảng hòa với đại biểu Hoa quốc.

Địa điểm tùy bọn họ chọn, nếu tin tức này có thể lan truyền đến Hoa quốc, uy vọng của quân nhân tuyệt đối có thể đi đến đỉnh cao.

Nhưng là---

Cũng sợ có trá.

Nếu thật sự thiết lập bấy rập gì, tiểu soái ca đảng trái cùng Diệp Hàn An thật sự đến, bên đảng phải X quốc khẳng định sẽ có động thái.

Hoa Quốc tổn thất một tướng lĩnh xuất sắc như vậy, chỉ sợ cũng sẽ phải đau thương mất mát một thời gian.

Nếu không đi, vạn nhất là thật, thanh danh nhất gan của hai bên chỉ sợ trốn không thoát.

“Tướng quân, anh muốn đi sao?”

“Tôi không đi, tin tức ở đâu ra?”

Lục Nhất Lan bừ môi một chút, cũng đứng, anh có từng sợ cái méo gì đâu, tiếp xúc đến bây giờ, Diệp Hàn An trước nay đều chỉ tiến chứ không lùi, không sợ hãi chỗ nào cả.

Tiểu soái ca tóc vàng bên kia biết Diệp Hàn An không sợ, cũng đồng ý gặp mặt.

Hai thế lực lớn của X quốc, cộng thêm ngoại viện của Hoa quốc bí mật gặp mặt, trao đổi công việc giảng hòa.

Lục Nhất Lan mang theo camera, đi theo Diệp Hàn An chuẩn bị đi đến đỉnh cao đồi người.

“Nơi này... Thật hoa lệ.”

“Cho tới hiện nay, nơi này là cung điện duy nhất được bảo tồn tốt đẹp của X quốc.” Diệp Hàn An giải thích, “Là cung điện trăm năm trước thủ lĩnh X quốc xây dựng nên.”

Đích xác xa hoa lộng lẫy, nếu chỉ là đi qua nơi này, căn bản không nhìn ra X quốc nghèo nàn.

“Thật ra bây giờ nơi này là một hầm trú ẩn loại nhỏ, bởi vì thủ lĩnh đảng phải từng đem nơi này trở thành tín ngưỡng mời chào người theo đuổi, cho nên nơi này không phải mục tiêu của đạn lạc.”

“Như vậy à.”

Cô giờ tay chụp một bức ảnh, rồi mới cẩn thận miêu tả ở bên cạnh.

Thủ lĩnh của đảng phải, là một người đàn ông trung niên có ánh mắt rất bình thản.

Chính là loại nhìn qua chẳng hề có chút gì liên qua đến phần tử khủng bố kia, cực kỳ hiền lành.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (9)

Editor: Ngan Tĩnh.

Không chỉ có người, giọng nói cũng rất hòa thuận...

Sau khi chào hỏi xong, hai bên bắt đầu nói chuyện giảng hòa. Người đàn ông yêu cầu giữ lại quyền lợi võ trang của đảng phải, tiểu soái ca đảng trái không đồng ý, rồi hai bên cứ như vậy tranh cãi với nhau.

Diệp Hàn An ngồi ở giữa, mắt nhìn thẳng, cũng sẽ không bởi vì nghe thấy cái gì mà đổi sắc mặt.

Thương lượng suốt một buổi sáng, bởi vì có Diệp Hàn An ở giữa dè dặt, người đảng trái không có hại, người đàn ông trung niên sắc mặt thối thối, vào ngày lúc hai bên chuẩn bị ký tên, âm vang một tiếng, mặt đất rung động một hồi.

Bộ đội đặc chủng canh giữ bên ngoài nhanh chóng chạy vào, “Thủ trưởng, không kích(*)!”

(*) Tập kích từ trên không trung.

Tiếng cảnh báo vang lên, Diệp Hàn An nhanh chóng đứng lên, “Đi theo tôi.”

Ngay tại lúc đó, cung điện kịch liệt chấn động, bên này đại sảnh gặp phải tấn công dữ dội mãnh, bắt đầu sụp đổ.

“Đi!”

Bàn tay người đàn ông bao bọc bàn tay nhỏ của Lục Nhất Lan, một đám bộ đội đặc chủng hộ giá thủ lĩnh đảng phải, tiểu soái ca đảng trái cũng tự mình tranh đua, nhanh chóng tránh né chạy trốn.

“Bên phía cung điện có một thành phố ngầm, mọi người đi theo tôi.”

Chạy trốn phải nhanh, đá lớn đá nhỏ từ trên rớt xuống, tràn ra, có cục không nhỏ không lớn xẹt qua mặt Lục Nhất Lan, hơi đau, dùng tay sờ một chút, còn có chút dính nhớp.

Máu.

Cô không phát ra tiếng, chỉ là lúc chạy trốn có chút choáng váng.

Đến địa cung, sau khi thấp sáng ngọn nến, một đám người hai mặt nhìn nhau.

“Tin tức truyền đến, là người đảng trái làm, Maya, cậu không muốn sống nữa có đúng không? Hay là nói, vì giết chúng tôi, ngay cả bản thân cậu cũng phụng hiến luôn rồi?”

Người tên Maya kia bộ dáng cũng rất vô tội, “Jacques, không phải tôi!”

“Không cần tra thăm, hẳn là đảng trái có người làm phản.”

Diệp Hàn An vừa nói lý do ra, người hai bên đều tin phục, Maya ở bên cạnh trầm mặc.

Đảng trái làm phản...

Vậy sự tồn tại của hắc đường như trở nên xấu hổ rồi.

“Đường khí dưới lòng đất không đủ, không tìm cách ra ngoài, sớm hay muộn gì chúng ta cũng sẽ chết ở chỗ này.”

Đáng sợ chính là, nơi này không có tín hiệu, không có điện, chỉ có một đồng nền cùng mấy cái bật lửa.

“Jacques, nơi này có thức ăn chứ?”

“Có.”

Người X quốc thờ phụng vương thần, thích mang thứ tôn quý nhất của mình đặt ở trước mộ vương thần.

Maya nghĩ đến cái gì đó, ngược mắt, “Mấy người muốn ăn gạo của vương thần! Không, vậy không được!”

Jacques liếc mắt nhìn cậu ta, “Chúng tôi ăn cái gì, liên quan cái rắm gì tới cậu? Cậu không ăn, có thể rồi đi.”

Trên đường tới mộ vương, Diệp Hàn An lấy một khối khăn tay ra đưa cho Lục Nhất Lan, “Mặt em bẩn rồi, lau đi.”

“Ừm..”

Một đám người vây quanh trước một cái quan tài, nhóm lửa nấu com, cái cảnh tượng này, dù nhìn thế nào cũng làm người cảm thấy có chút hoảng.

Mùi thơm của com bay ra, Jacques nói, “Chúng ta cần phải đột phá từ miệng cửa ra, mới có hy vọng sống.”

“Cửa ra ở chỗ nào?”

Diệp Hàn An dựa vào Lục Nhất Lan, hỏi.

“Tôi dẫn đường, phải đi bộ tầm một ngày, trước khi mở cửa, chúng ta đều an toàn, sau khi mở cửa... Chỉ có thể xem ý trời.”

Mặc kệ xem ý ai, cuối cùng cũng phải nghĩ cách ra ngoài. Trên đỉnh đầu vẫn vang lên từng hồi tiếng ầm ầm, một đám người chỉ có thể căng da đầu tiến về phía trước.

Mang theo đủ gạo cùng mấy cây nến, một đám người lên đường.

Diệp Hàn An rất chăm sóc Lục Nhất Lan, nhưng cổ thân thể này dù sao cũng chỉ là một cô gái bình thường..

Cho dù Lục Nhất Lan cắn răng, anh vẫn nhìn ra được, cô sắp kiên trì không nổi nữa.

Sau khi đi suốt một đêm, dưới chân Lục Nhất Lan bỗng nhiên mềm nhũn, ngã xuống trong lòng ngực Diệp Hàn An.

Người đàn ông sùng sốt...

Đây là cái ôm thứ hai của hai người.

Nhưng là lần đầu tiên cùng lần thứ hai, cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị(10)

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Trình Tư Tư, em còn được không?”

“Tôi...”

“Nghỉ ngơi trong chốc lát.” Diệp Hàn An giờ tay, “Tất cả mọi người đều nghỉ ngơi trong chốc lát, chuẩn bị nhóm lửa nấu com.”

Ăn khi ăn com xong, Lục Nhất Lan cảm giác bản thân tốt lên một chút.

“Tướng quân, tôi không sao.”

“Thân thể của em, tôi biết, em có việc.” Diệp Hàn An liếc mắt nhìn cô một cái, “Đoạn đường tiếp theo, tôi cống em.”

“Này----”

Lục Nhất Lan lắc đầu, “Đề người đỡ tôi là được rồi.”

“Không ai được cả.” Sau khi Diệp Hàn An nói ra lời này, một đám bộ đội đặc chủng xung quanh liếc mắt nhìn qua.

“Bọn họ không được.” Diệp Hàn An nhấp một ngụm nước ấm, “Dưới tình huống như vậy, bọn họ mang theo em, chính là mang theo một cái trời buộc thật lớn.”

“Bọn họ cùng em không có quan hệ ngoài công việc, tôi không có tư cách ra lệnh cho bọn họ trả giá sinh mệnh vì em.”

“...”

“Chỉ có tôi có tư cách này.”

Tay cầm đuũa của Lục Nhất Lan nắm thật chặt, cô cảm thấy, cách Diệp Hàn An thả thính, nghiêm trang đến đáng sợ.

Mặt mày hơi rử, “Tướng quân, anh đừng nói mấy lời này êm tai đến thế.”

“Hửm?”

“Anh có biết, đàn ông nói với phụ nữ những lời này là có ý gì không?”

Diệp Hàn An lắc đầu, “Chẳng lẽ không phải là, nơi này chỉ có tôi và em là có giao tình sinh mạng sao?”

“Không phải.”

Này kém rất xa có được không..

Lúc nào, mới có thể nghe được một câu âu yếm êm tai đến như vậy, bọn họ có thể làm những chuyện đó, nhưng bọn họ lại không có tư cách, người duy nhất có thể yêu em, chỉ có tôi.

Khỏe môi Lục Nhất Lan vô ý thức cong lên làm Diệp Hàn An có chút tò mò, “Là ý tứ gì?”

“Chờ đến Hoa quốc, tôi lại nói cho anh.”

Sau bữa cơm, Diệp Hàn An công Lục Nhất Lan lên, binh lính phía sau đều có phê bình kín đáo, nhưng lại ngại uy nghiêm của Diệp Hàn An, không có ai đưa ra dị nghị.

Cửa động rất nhanh liền đến, nhưng không ai dám đi ra ngoài, dù sao----

Cửa ra địa cung người biết đến không ít, tùy tiện đi ra ngoài, tuyệt đối bị đâm thành cái sàng.

Một đám người ở chỗ này giăng co hết một buổi chiều.

Sau đó, Lục Nhất Lan nhìn những hòn đá theo chấn động lăn tăn trong địa cung, nói, “Có thể dùng một ít đá lớn, lăn ra, sau đó chúng ta tránh ở sau đó phá vây mà ra không?”

Một bàn tay đột nhiên đặt trên lưng cô, mùi hương quen thuộc của người đàn ông lọt vào trong mũi, Lục Nhất Lan ghé mắt, Diệp Hàn An nhẹ giọng nói, “Em thật thông minh, hơn nữa cũng rất dũng cảm.”

“A, không có.”

“Không cần khiêm tốn, tôi thấy, đều là chân thật nhất.” Diệp Hàn An ngược mắt, “Đã nơi này không tính là lớn, em cùng tôi cùng nhau đi.”

“Này----”

“Diệp tướng quân, tôi và anh sức chiến đấu không cùng một trình độ, không bằng để tôi lại nơi này, chờ sau khi mọi người trở về lại đến cứu tôi cũng được.

“Không thể.”

Bên kia Jacques nghe được những lời này xong, tiếng Trung buột miệng thốt, tiểu soái ca tóc vàng cũng lắc đầu nói, “Cô không hiểu đám người kia.”

“Sau khi chúng tôi đi, bọn họ có thể sẽ đốt lưàn ơi này, hoặc là trực tiếp cho nổ, cho dù muốn lưu lại tất cả nơi này, vậy cũng sẽ cướp đoạt nơi này một lần, giết chết tất cả vật còn sống ở đây rồi mới đi.”

Trên mặt Jacques chỉ còn thiếu viết mấy chữ ‘Cô gái trẻ quá ngây thơ đơn thuần’ nữa mà thôi.

Lục Nhất Lan có chút ngượng ngùng.

Mọi người phân làm hai tổ, người phía trước đẩy cục đá, người sau lấy vũ khí ứng tiếp, bảo đảm đoàn tiên phong có thể mang đi một đợt người, xé ra một vết nứt.

Người đẩy cục đá, khó định.

Bởi vì họ rất dễ bị tập kích, ai dám đi.

Lục Nhất Lan vốn cho rằng Diệp Hàn An sẽ đi, nhưng anh lại càng bình tĩnh hơn cả tường tượng, an bài sáu bộ đội đặc chủng trong đội ngũ đẩy cục đá, trong lúc chuẩn bị mở cửa đá, người Hoa quốc đều khom lưng kính chào sáu người kia.

Sáu người kia cũng khom lưng đáp trả.

Chương 53: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (11)

Editor: Ngan Tịnh.

Không biết vì sao, Lục Nhất Lan nâng camera lên, liền chụp lại một màn này.

Ánh sáng không nhiều lắm, thấy không rõ người, cũng không thấy rõ mặt, chỉ có hình dáng cực kỳ mơ hồ.

Mở cửa đá, người đẩy lăn đá lên, phá vây trạm hai bên, Jacques suy đoán hoàn toàn chính xác, có người mai phục, chỉ là hỏa lực không dừng mảnh như trong tưởng tượng.

Lục Nhất Lan nắm chặt súng trong tay, trong một mảnh lửa đạn mở hệ thống ra.

“100 giá trị tín ngưỡng, nhanh lên, để tôi cùng Diệp Hàn An sống sót rồi đi nơi này.”

“Ký chỉ, cô cùng Diệp Hàn An, hai người 100 giá trị tín ngưỡng chỉ có thể hứa một cái nguyện vọng.”

“...”

“200 tín ngưỡng, để chúng tôi sống sót rồi đi.”

“Được, nguyện vọng đạt thành, ký chủ sẽ an toàn tiếp tục thăm dò tiểu thuyết.”

Cốt truyện tiếp theo rất thuận lợi, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện những viên đạn kia bay tới, chỉ cần là đạn bay về phía Lục Nhất Lan và Diệp Hàn An, đều sẽ bỗng dưng run một chút, rồi mới chậm rãi sửa hướng.

Giảng co nửa tiếng, cuối cùng dưới sự cống hiến một cái lựu đạn của Maya, mọi người xé rách vòng vây.

Trên mặt đất đều là máu, rồi đi đá lăn, ra bên ngoài nhìn một cái, Lục Nhất Lan sừng sốt.

Bãi tha ma?

Cửa địa cung, thế nhưng là bãi tha ma.

Một mảnh núi xác biển xác, Diệp Hàn An nhìn thấy Lục Nhất Lan lại phát ngốc, trực tiếp vươn tay dài kéo người kia, “Không muốn sống nữa?”

Lăn vào một đồng xác chết, rồi đi lửa đạn, bên này hương vị hôi thối lại càng ngày càng rõ ràng.

Một loại cảm giác buồn nôn dâng đầy cõi lòng.

Dưới móng là khung xương, phía sau lưng đang dựa vào cũng là khung xương, nơi này...

Đã chết bao nhiêu người?!

“Nơi này vẫn không có tín hiệu.” Diệp Hàn An nhìn Lục Nhất Lan, “Chúng ta cần tới gần trung tâm chính phủ X quốc xem thử.”

“Ở đâu cơ?”

“Qua con sông này là được.”

Lục Nhất Lan có chút cứng đờ, “Tôi không biết bơi lội.”

“Tôi mang em.”

Con sông mà Diệp Hàn An nói cách nơi này không xa, chỉ là thời tiết đầu thu, chạng vạng nước sông lạnh lẽo, mũi chân nhẹ chạm vào một chút, liền cảm giác toàn thân đều lạnh run.

Lạnh.

Nhưng là, lời Diệp Hàn An nói càng khiến cô tuyệt vọng, “Bây giờ còn sống, đêm khuya chúng ta hăng qua sông, khá an toàn.”

Qua sông vào thời điểm lạnh nhất trong ngày.

Một con sông chiều dài có lẽ vượt qua 50 mét.

Mùa thu.

Đây dường như là một vấn đề toi mạng, nhưng dù lại kháng cự đến nhường nào, Lục Nhất Lan cũng không biểu hiện ra ngoài, cô chỉ là ừ một tiếng, “Vây bây giờ chúng ta rút lui trước, nơi này rất trống trải, không an toàn.”

“Đi thôi.”

Trở lại núi xác, Diệp Hàn An nói, “Em rất có thiên phú làm quân nhân.”

“Cảm ơn...”

“Cơ trí, dũng cảm, quyết đoán, rất ít cô gái nào được như em vậy.” Tất cả biểu hiện của Lục Nhất Lan, hoàn toàn phù hợp với hình mẫu lý tưởng của Diệp Hàn An.

Từ lúc bắt đầu xuất ngũ anh liền mộng tưởng, có thể có một người phụ nữ quyết đoán, dũng cảm, thông minh, thiện lương lại không bị sự vật ngăn ngại mê hoặc, tiến thối có độ, co dãn vừa đủ xuất hiện trong thế giới của mình.

Bản thân Trình Tư Tư, tuy rằng có chút chưa xác định, nhưng là...

Có loại cảm giác này.

Một chút động lòng cùng vài phần thương thức.

“Tướng quân, lần này anh chuẩn bị lúc nào sẽ về?”

“Xử lý xong chuyện lần này liền trở về, sẽ có người chuyên môn tới đón tiếp chuyện này, đến lúc đó tôi và em cùng nhau trở về, thương thế của em, có lẽ sẽ chuyển biến xấu.”

“Ừm.”

Không còn đề tài nào để nói chuyện phiếm, hai người cơ hồ là ngồi suốt nửa đêm, bụng Lục Nhất Lan rất kháng nghị, nhưng cũng không đánh mất tiết tháo mà kêu vang.

Diệp Hàn An cùng Lục Nhất Lan làm nóng người xong mới xuống nước, nước rất lạnh, cái lạnh đến thấu xương thấm vào xương cốt, làm người trực tiếp rút gân.

Cực kỳ đau.

Lục Nhất Lan khó chuyển động, hoàn toàn dựa vào Diệp Hàn An nài ép lôi kéo.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (12)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cô ở trong nước thậm chí không thể hô hấp, tốc độ máu chảy cơ hồ giảm tới độ thấp nhất.

Thật ra tốc độ của Diệp Hàn An rất nhanh, nhưng Lục Nhất Lan cảm thấy mỗi phút mỗi giây đều là dài dòng.

Hai người rất nhanh liền đi đến giữa sông, Diệp Hàn An vẫn luôn chuyên tâm đi tới trước, Lục Nhất Lan cố gắng theo sát anh, đêm khuya chẳng chút ánh sáng nào.

Bỗng nhiên, trong quá trình đi tới phía trước, Lục Nhất Lan mơ hồ thấy trong nước có người giờ súng về phía cô và Diệp Hàn An, dừng một chút, cô theo bản năng giờ súng trong tay lên, nã một phát súng với bóng dáng có chút mơ hồ kia.

“Pằng” một tiếng, người kia quả nhiên trúng đạn, máu chảy từ trên người hắt ra, từng chút từng chút thấm vào trong giấc mộng của Lục Nhất Lan.

Diệp Hàn An ngừng lại, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi giết người.”

Lục Nhất Lan thở hổn hển, lần đầu tiên giết người, đối với một cô gái bình thường vẫn luôn sống ở chủ nghĩa xã hội hòa bình mà nói, quá đáng sợ.

Tốc độ di chuyển của Diệp Hàn An càng nhanh hơn, anh kéo Lục Nhất Lan lên bờ, lại phát hiện cô vẫn luôn phát run.

Người đàn ông ôm lấy cô, “Đừng sợ, buổi tối ở bên này, hẳn là người tuần tra phần tử khủng bố.”

“Tôi thấy người kia ngấm súng, cho nên mới nổ súng.”

“Vậy càng không phải lỗi của em” Diệp Hàn An sờ sờ trán Lục Nhất Lan, “Em là tự bảo vệ mình mà thôi.”

Lục Nhất Lan không nói chuyện, Diệp Hàn An cũng không buông tay, cứ như vậy ôm lấy cô.

Người đàn ông vừa từ trong nước lên, cái ôm này không tính là ấm áp, nhưng là...

Thế nhưng lại tự nhiên cho cô một loại cảm giác an toàn, nhắm mắt lại, trước mắt vẫn là một mảnh màu đỏ máu mờ mờ, cô có chút run rẩy.

Qua một lúc lâu, Lục Nhất Lan ngẩng đầu.

“Không sợ nữa?” Giọng nam trầm ổn, mang một chút ý an ủi.

Lục Nhất Lan lắc đầu, vẻ mặt cứng mạnh, “Tôi không sợ, tôi là lạnh!”

“Được, em lạnh.”

Cũng mặc kệ cô muốn làm gì, Diệp Hàn An trực tiếp bế ngang Lục Nhất Lan vẫn còn đang ‘run bần bật’ lên.

“Diệp tướng quân!”

“Em lạnh, tôi ôm em.”

Gió lạnh thổi vù vù, trên người hai người đều ẩm ướt, đặc biệt lạnh.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng lại là ấm, vượt qua con sông này, lại đi tới phía trước một đoạn đường, hai người mới tìm được tín hiệu.

Diệp Hàn An buông Lục Nhất Lan xuống, “Kiên trì chịu đựng, đội ngũ cứu viện sẽ tới nhanh thôi.”

“Tôi biết.”

Nhưng trong cổ họng lại đau đớn như bị rách, cũng không phải bản thân cô có thể ngăn cản được, khụ khụ hai tiếng, dường như có một cỗ mùi máu trào ra ở ngực.

Lục Nhất Lan cảm giác ý thức của mình có chút mơ hồ.

Diệp Hàn An nhìn bộ dạng này của cô, vẫn luôn dùng tay vỗ vỗ mặt cô. Cảm giác có chút đau đau truyền đến, nhưng Lục Nhất Lan đã không mở mắt ra được.

Đêm dài chậm rãi trôi, hơn nữa rất lạnh, rất đói bụng.

Bên trong đói khổ lạnh lẽo, Lục Nhất Lan hoàn toàn mất đi ý thức. Trước khi hôn mê, cô chỉ cảm giác được, bản thân lọt vào một cái ôm ấm áp.

Diệp Hàn An nhìn người phụ nữ đã ngất xỉu trong lòng mình, không biết vì sao, trong lòng lại thêm vài phần ý tứ thương tiếc.

Ngón tay lướt nhẹ qua mái tóc của cô, Diệp Hàn An dùng tay sờ sờ cái trán của cô một chút, nóng bỏng.

Ở dưới hoàn cảnh ác liệt này, cô phát sốt.

Sắc trời còn tối đen, Diệp Hàn An nhìn mặt cô, cảm lòng không đậu hạ xuống một nụ hôn trên thái dương cô, cuối cùng...

Anh bỗng nhiên sùng sột, rồi mới ở trong đầu nhảy ra tám chữ.

Nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của.

Ngay sau đó, gương mặt anh tuấn của Diệp tướng quân, ngạo nghễ đỏ lên, một mảng ửng hồng.

Anh để Lục Nhất Lan cách mình một khoảng cách nho nhỏ, chỉ sợ bản thân...

Lại lần nữa không kiềm chế được.

Bình minh, Lục Nhất Lan mở mắt ra, thấy chính là trần nhà sáng ngời một màu trắng.

Bên tai truyền đến tiếng hô sĩ nhẹ giọng kêu, “Cô tỉnh rồi!”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thân: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (13)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Một cỗ cảm giác suy yếu truyền khắp toàn thân, Lục Nhất Lan vừa muốn nói chuyện, liền có người đẩy cửa bước vào.

Chủ biên?

“Tur Tur à!!”

“...”

Chỉ biên cực kỳ nhiệt tình xách theo lẵng hoa bước vào, thấy Lục Nhất Lan tỉnh, hân hoan lẵng hoa, “Lần này cô xuất ngoại lập công, là công lớn!”

“Nơi này... Là nơi nào?”

“Thủ Đô á.” Chủ biên than một tiếng, “Đều do X quốc quá rối loạn, ngay cả cô cũng có chút mơ hồ.”

“Tôi về nước rồi?”

“Đúng vậy, quân bộ tự mình phái xe đưa cô tới bệnh viện, ngay cả thủ trưởng cũng gọi điện thoại tới an ủi cô, khen ngợi cô nữa đấy!”

Thủ trưởng?

Ý nghĩ đầu tiên Lục Nhất Lan lập tức nghĩ tới Diệp Hàn An.

Tổng biên nói hồi lâu, mãi đến khi hô sĩ đến bên cạnh nói người bệnh cần nghỉ ngơi, hân mới rời đi.

Chung quanh rất an tĩnh, chỉ có một mình cô.

Nhắm mắt lại, những cảnh tượng máu chảy đầm đìa kia nhảy vào trong đầu, lại bỗng dưng có một bóng dáng người đàn ông nhảy ra xóa hết tất cả.

Ăn cơm ngủ một giấc, lại nấu bình nước sôi, Lục Nhất Lan lại ngồi thẩn thờ.

Cô đã rời khỏi X quốc, cũng... Rời khỏi người đàn ông kia.

Nhìn thoáng qua di động, trong lúc hốt hoảng, thế nhưng đã qua một tháng rồi.

Tháng này trải qua quá mức vội vã, cũng quá kinh tâm động phách, phảng phất... Chính là ca một đời người.

Tĩnh một cơn mơ.

Lần này bởi vì Lục Nhất Lan qua X quốc phỏng vấn lập công, thăng hai cấp, trực tiếp trở thành một trong hai phó chủ biên trong tòa soạn báo.

Tuy rằng cô không quan tâm lắm, nhưng có cái mức kia, tiền lương cũng nhiều hơn.

Cũng bởi vì miệng vết thương trên tay cô bị nhiễm trùng rất nghiêm trọng, chủ biên trực tiếp phê cho cô kỳ nghỉ nửa tháng.

Bây giờ cô đang ở nhà.

Tất cả đều đã qua, cuộc sống trở lại bình tĩnh, đáng tiếc chính là, cô không giữ lại bất cứ phương thức liên hệ gì với Diệp Hàn An.

Ngã lên sô pha, Lục Nhất Lan vô cùng đau đớn.

Bên kia, bệnh viện quân khu, Diệp Hàn An ngồi ở trên giường, bác sĩ ở bên cạnh ghi chép bệnh tình, “Thủ trưởng, chân của anh... Có lẽ không thể khôi phục như trước kia.”

“Không thể khôi phục như trước kia nghĩa là sao?”

“Chân trái của anh trước đó từng gãy xương một lần, vết thương cũ chưa lành, lại có vết thương mới, lần này cho dù khôi phục tốt, sau này cũng không có khả năng lại chấp hành nhiệm vụ.”

Diệp Hàn An dựa vào cạnh giường, trầm mặc không nói.

Anh không khóc, một đám cánh vệ đi theo anh, lại khóc trước.

Một đám đàn ông lớn tướng trong phòng, đều khóc lên.

Quân y cũng có chút không chịu được không khí này, bước tới cửa.

“Đừng khóc.”

Thần sắc của người đàn ông lạnh lùng, “Chỉ là không thể vận động kịch liệt thôi, còn có thể đứng, có thể đi, tôi đã sớm xuất ngũ, không sợ.”

Càng là như vậy, mọi người khóc càng hung.

Tiếng khóc làm Diệp Hàn An có chút bức bối, anh vẫy tay, “Thôi, mọi người đi ra ngoài trước đi.”

Sau khi chung quanh an tĩnh lại, anh mới lộ ra một mặt yếu ớt của mình.

Diệp Hàn An rất mê mang.

Lúc trước, khi anh còn nhỏ, sự nghiệp còn như mặt trời ban trưa, bởi vì một lần ngoài ý muốn lúc làm nhiệm vụ, chân trái của anh bị thương nặng, bất đắc dĩ, anh lui về tuyến hai.

Nhưng sau khi tốt lên, anh vẫn sẽ thường xuyên đi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Nhưng bây giờ...

Ánh mặt trời bên ngoài rất tốt, Diệp Hàn An lại cảm thấy rất lạnh.

Lục Nhất Lan ở bên ngoài mua đồ ăn, lúc ánh mắt liếc qua màn hình tinh thể lỏng kia, cô nở nụ cười.

Trên đó đang phát tin tức hai nước X quốc và Hoa quốc giao hảo, Diệp Hàn An trên tin tức cũng có xuất cảnh, tuy rằng chỉ có một đoạn ghi âm.

Ngữ khí nói chuyện của anh rất bình đạm, cũng rất chắc chắn, phảng phất tất cả vốn nền như thế.

Lục Nhất Lan rất thương thức anh.

Bởi vì rất vui vẻ, cô còn mua thêm hai khối xương sườn, sau kỳ nghỉ bệnh, Lục Nhất Lan bắt đầu đi làm.

Nhiệm vụ đầu tiên sau khi bắt đầu đi làm lại, là đến bệnh viện phỏng vấn lính già.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (14)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Ngày ra cửa là một ngày nắng, Lục Nhất Lan về nước đã được 16 ngày.

Một màn giết người kia đã bị cô chậm rãi quên mất, cầm camera, 16 ngày sau, lại là một phóng viên tốt.

“Chị Tư Tư, nghe nói chị phỏng vấn ở X quốc rất hung hiểm, có phải là thật hay không?”

“Đúng vậy.” Lục Nhất Lan híp mắt cười nói, “X quốc là có tiếng, nơi dùng mạng phỏng vấn đó.”

“Nghe nói chị là tự nguyện đi, vì sao lại có thể dũng cảm như vậy được ạ?”

Tiểu thực tập sinh trong công ty rất hoạt bát, vấn đề cũng rất nhiều, Lục Nhất Lan ngược mắt, “Có lẽ là vì đi X quốc tìm một... Anh lính đẹp trai.”

“Thật sao! Tìm được rồi sao?”

Lục Nhất Lan chỉ cười không nói.

Nhắc tới anh lính, một cô gái thực tập sinh tên Mẫn Mẫn đằng sau dường như đặc biệt có cảm xúc, lái nhái với Lục Nhất Lan thật lâu, cuối cùng còn hỏi cô một câu, “Anh trai em chính là quân nhân đó, còn may anh ấy không lên chiến trường, chỉ là bảo hộ người khác.”

“Lính canh vệ?”

“Đúng vậy.” Mẫn Mẫn cười hắc hắc hai tiếng, “Chỉ là người anh ấy bảo hộ chính là một anh hùng.”

Lúc Lục Nhất Lan còn muốn nói tiếp, lại đã đến bệnh viện quân khu.

Sau khi đưa ra danh thiếp, binh lính canh cửa mới cho hai người đi vào.

Mang theo camera đi một vòng, Lục Nhất Lan gọi điện thoại cho lính già kia, rất nhanh, theo vị trí lính già kia chỉ dẫn cho, hai người đi đến một vườn hoa của bệnh viện.

Thời tiết rất tốt, gió nhẹ thổi qua người, làm người có một loại cảm giác rất nhẹ nhàng chậm chạp trầm tĩnh.

Lính già ở trên ghế.

“Chào ông.”

Ông già kia, ngược mắt liếc nhìn Lục Nhất Lan một cái, nở nụ cười rất hiền lành, “Cô chính là phóng viên chiến báo trung ương kia... Trình Tư Tư?”

“Là tôi, ông là Triệu Truyền Kỳ, Triệu trung tá sao?”

“Là tôi.” Ông có chút ngượng ngùng, “Đừng gọi tôi Triệu trung tá, trực tiếp gọi tôi ông Triệu là được rồi, cô gái trẻ thật xinh đẹp nha.”

Khích lệ thăng thần như thế lập tức khiến mặt Lục Nhất Lan thoáng đỏ lên.

Rất nhanh, phỏng vấn liền chính thức bắt đầu.

Vấn đề đều rất đơn giản, khá gần sát với vấn đề dưỡng lão của quân nhân lúc tuổi già, cảm giác ở viện dưỡng thể nào, có con cái hay không, nhớ lại kiếp sống chiến đấu trước kia, lại có cảm tưởng gì.

Ông già nhớ tới cảnh tượng thời đại chiến tranh năm đó, biểu tình không có thay đổi, trong ánh mắt lại giống như chiếu ra đoạn thời gian đỉnh cao kia, “Thật ra không có gì, đều là đi theo Thủ trưởng chống chọi trời qua.”

“Con đường trường chinh ấy à, còn có mấy lần chiến đấu lớn nhỏ nhỏ, đều rất mạo hiểm, khi đó một chút cũng không biết sợ, cho dù có mưa đạn bão bùng cũng tiến về phía trước...”

“Đều là đảng cùng nhân dân, khi đó trong lòng vẫn luôn có nước, có nhà, đến bây giờ thiên hạ thái bình, trong lòng vẫn cảm thấy rất đáng giá.”

Lục Nhất Lan còn chưa nói gì, Mẫn Mẫn ở bên cạnh đã khóc ra trước.

Nước mắt rơi có chút theo không kịp, Lục Nhất Lan an ủi hai câu, “Mẫn Mẫn, không sao chứ?”

“Em quá cảm động.”

“Cô gái trẻ thật cảm tính.” Triệu Truyền Kỳ cười hai tiếng, “Thật ra tôi cũng không có quá khứ bi liệt gì, người ở chỗ này đều rất hạnh phúc, những chiến hữu kia... Đã sớm ngủ say.”

Lời nói hết tại đây, có chút bi thương.

Sau khi ghi chép xong tất cả, Lục Nhất Lan nói lời cảm ơn với ông, “Quân trang vĩnh viên là đẹp nhất, những tiền bối đó tuy đã ngủ say dưới lòng đất, nhưng chúng ta vĩnh viễn nhớ rõ bọn họ.”

“Ha ha, vậy cảm ơn cô gái trẻ.”

Hai người vẫn tiếp tục hàn huyên, tiếng cười của ông lão truyền từ vườn hoa ra bên ngoài, truyền ra rất xa.

Một mảnh hài hòa.

Bởi vì còn phải kiểm tra huyết áp, ông lão về trước, Mẫn Mẫn đi vệ sinh, Lục Nhất Lan cầm camera cùng bản thảo ngồi trên ghế dài.

Cô nhàm chán, liền cầm camera ở chỗ này chụp một vòng...

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (15)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Ánh mắt dừng lại trên một bức ảnh kia, dừng một chút, Lục Nhất Lan lập tức nhìn thoáng qua chỗ đó.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn, an tĩnh phơi nắng.

Rất an tĩnh, thanh thản.

Mắt nhắm lại, đầu hơi ngưỡng, ánh mặt trời từ trên đầu anh tưới xuống dưới, loang lổ giữa những tán cây, một loại xinh đẹp ảm áp lại tươi sáng.

Lục Nhất Lan đứng lên, cô muốn đi qua kia nhìn xem.

Diệp Hàn An thế nhưng cũng ở bệnh viện này, hơn nữa... Chân còn ra chút vấn đề.

Chỉ là cô vừa mới tới gần một chút, liền có hai cánh vệ từ bên cạnh nhảy ra, cảm sủng quát nhẹ, “Đứng lại.”

Lục Nhất Lan hơi giật mình.

Tiếng động bên này đánh thức Diệp Hàn An đang ngồi trên xe lăn, từ X quốc tới nay, anh lại lần nữa nhìn thấy Lục Nhất Lan.

Vận mệnh an bài chúng ta được gặp lại.

Anh nâng tay lên, “Không cần phòng bị, là người quen.”

Sau khi anh nói xong, Lục Nhất Lan liền được thả đi qua dưới bóng cây kia.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn nhìn người phụ nữ, phát hiện cô quá cao, anh chỉ có thể ngược nhìn, trong lòng có chút khó chịu cùng cô đơn. Lục Nhất Lan nhìn anh, một lát sau, liền ngồi xổm xuống.

“Diệp tướng quân.”

“Trình Tư Tư.”

Anh gọi tên cô, có một loại cảm giác câu chữ rõ ràng, “Sau khi về nước, công việc em thế nào?”

“Rất tốt, Tướng quân, cảm ơn anh đã ca ngợi tôi trước mặt chủ biên.”

“Không có ca ngợi.” Diệp Hàn An rất nghiêm túc nhìn Lục Nhất Lan, “Tôi nói chính là sự thật, kế sách của em, đích xác có tác dụng rất lớn.”

“Cảm ơn.”

Sau khi biểu đạt lòng biết ơn, Lục Nhất Lan dò hỏi chuyện về chân của Diệp Hàn An, “Vậy vì sao Tướng quân lại ngồi trên xe lăn?”

Diệp Hàn An bị người chạm vào chỗ đau lòng, tuy rằng trên mặt không có biểu hiện ra, nhưng trong lòng, một mảnh hoang vị.

“Chân trái cho chút vấn đề, qua một đoạn thời gian thì tốt rồi.”

“Vậy anh nhất định phải dưỡng thương thật tốt.” Cố vũ cho anh, Lục Nhất Lan đứng lên xoa xoa chân, “Thương gân động cốt một trăm ngày đấy.”

Quan tâm trong lời nói của cô làm Diệp Hàn An thấy ấm áp, chỉ là----

Thương gân động cốt một trăm ngày.

Nhưng vết thương trên người anh, có lẽ cả đời này cũng không thể khỏi hẳn, Bình vương xuất sắc nhất Hoa quốc, cuối cùng chỉ có thể hận với thù đồ.

Yên tĩnh trong chốc lát, Diệp Hàn An hỏi, “Em tới bên này làm gì?”

“Tôi phỏng vấn.”

Lúc Lục Nhất Lan cười rộ lên hoàn toàn không có chút phòng vệ nào, “Tòa soạn báo để chúng ta tới đây phỏng vấn Triệu trung tá đường lão ở nơi này, vừa rồi ông ấy phôi nảng ở đây.”

“Triệu trung tá thật là một lính già khiến người kính nể.”

Sau khi tám nhăm một hồi, Lục Nhất lan nhìn đồng hồ, nói, “Ngại quá Diệp tướng quân, tôi còn có đồng sự ở chỗ này, phải đi về trước.”

“Hửm?” Dường như chưa từng bị người kết thúc câu chuyện trước, Diệp Hàn An có chút kinh ngạc, rất nhanh anh khôi phục bình thường dựa vào trên xe lăn, “Đi đi.”

Lục Nhất Lan vừa muốn xoay người, bỗng nhiên ngừng lại trong chốc lát, cô lại hỏi, “Diệp tướng quân, tôi có thể chụp cho anh một bức không?”

Người đàn ông nhú mày, “Lần trước không phải nói, chiến báo trung ương sẽ không lưu lại...”

“Không phải tòa soạn báo, là bản thân tôi.”

Lục Nhất Lan ngược sáng mà đứng, da thịt trắng nõn lộ ra ánh sáng, “Tôi cho rằng giữa bạn bè phải có ảnh chụp của đối phương cùng phương thức liên hệ.”

Cô biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không nghe lời mà kêu gào lên.

Muốn ảnh chụp, muốn phương thức liên hệ, nếu...

Nếu thành công, vậy nói rõ Diệp Hàn An đối với cô cũng không phải hoàn toàn không rung động chút nào.

Ít nhất----

Dừng lại ở nông nổi có thể trêu chọc.

Người đàn ông ngừng lại trong chốc lát, ý nghĩ đầu tiên chính là nghĩ đến chân trái của mình, chân có tí vết, tương lai là sẽ không thể đi làm nhiệm vụ được nữa.

Như vậy thì không cần tiếp tục bảo mật tin tức thân phận.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (16)

Editor: Ngan Tĩnh.

Người đàn ông gật nhẹ đầu, “Có thể.”

Lục Nhất Lan nâng camera, Diệp Hàn An như nhớ tới cái gì, lại nói, “Chụp ảnh chung đi, như vậy tôi cũng có thể giữ lại một bức.”

Ý tứ lời này có chút vi diệu, nhưng không chờ cô kịp nghĩ thông, Diệp Hàn An đã gọi một cảnh vệ tới chụp ảnh. Hắn không phải dân chuyên nghiệp, kỹ thuật chụp ảnh cũng không tốt, chỉ là cũng may ảnh chụp ra còn tính là rõ ràng.

Diệp Hàn An rất soái khí, đáng tiếc chính là Lục Nhất Lan bên cạnh anh, tướng mạo có bình thường một chút.

“Đưa bút cho tôi, tôi ghi lại phương thức liên hệ cho em.”

Chữ viết của người đàn ông mang theo một loại ý gió mạnh mẽ, sau khi ghi xuống một chuỗi con số, Diệp Hàn An dừng lại một chút, lại viết xuống tên

của mình.

Khí khái bùng bùng, cực kỳ xinh đẹp.

“WeChat.”

Sau khi nghe thấy hai chữ kia, Lục Nhất Lan ngẩng đầu, trừng lớn mắt, “WeChat?”

“Có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Lục Nhất Lan xua xua tay, cô chỉ là không ngờ Diệp Hàn An lại tân tiến như vậy thôi, WeChat á, quả thật là một chàng trai thời đại mới.

Lúc cô đi, ánh mắt của Diệp Hàn An có chút không ổn, anh thích ở chung với người phụ nữ này, thích cùng cô tám nhảm.

Cảm giác rất thoải mái, hơn nữa ánh mắt của cô rất thuần túy, anh rất thích.

Lúc Lục Nhất Lan trở lại băng ghế kia, ánh mắt dừng lại trên người Mẫn Mẫn một lát, rồi mới yên lặng thả mắt qua người bên cạnh cô ấy.

Ừm..

Là cảnh vệ nào đó vừa chỉ súng vào cô.

Cô dường như hiểu rõ cái gì đó.

Giơ tay chào hỏi với Mẫn Mẫn, “Mẫn Mẫn, tôi ở chỗ này.”

“Chị Tư Tư!” Mẫn Mẫn rất kích động kêu tên cô, rồi mới túm người bên cạnh chạy tới trước mặt Lục Nhất Lan, “Anh hai, đây là chị Tư Tư mà em đã nói với anh.”

“Chị Tư Tư, đây là anh trai em”

Lục Nhất Lan bắt tay với vị cảnh vệ kia rồi mới kéo Mẫn Mẫn, “Chúng ta phải đi về trước xem bản thảo.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Mẫn Mẫn vừa đi vừa vẫy tay, “Anh hai hẹn gặp lại!”

“Mẫn Mẫn hẹn gặp lại!”

Trên xe, Lục Nhất Lan dùng di động thêm WeChat Diệp Hàn An, Mẫn Mẫn ở bên cạnh lướt xem ảnh chụp, lúc nhìn thấy bức cuối cùng cô nàng ai một tiếng kêu lên, “Chị Tư Tư, người này là ai vậy?”

Cô nàng chỉ vào bức ảnh chung của Lục Nhất Lan và Diệp Hàn An kia, “Thoạt nhìn chị rất vui vẻ nha.”

“Đây là một người bạn của tôi.”

“Thật đẹp trai.” Mẫn Mẫn phát hoa si trong chốc lát, liền gửi ảnh chụp kia cho Lục Nhất Lan, đúng lúc bên kia WeChat Diệp Hàn An cũng đồng ý xin bạn tốt.

Gửi một tin chào anh, bên kia liền nhanh chóng gửi tới một chuỗi ghi âm.

Lục Nhất Lan nhấn tin tỏ vẻ hiện tại mình không tiện nghe ghi âm, bên kia lại gửi tới một bản ghi âm nữa.

Bất đắc dĩ trong chốc lát, rốt cuộc có tin nhắn gửi đến.

“Gửi ảnh chụp cho tôi.”

Thái độ đơn giản thô bạo, cũng rất trực tiếp không chút che giấu. Lục Nhất Lan rất nhanh liền quăng bức ảnh kia qua.

Không lâu, ba chữ khá xinh đẹp nhảy ra.

WeChat của Diệp Hàn An rất sạch sẽ, hình đại diện là một bóng dáng cái đầu khá mơ hồ, nhìn qua rất giống anh.

Trong danh sách bạn bè cũng trống không, không có trạng thái, cũng không có lời nhắn, cái gì cũng không có hết.

“Diệp tướng quân, bây giờ anh đang làm gì?”

Bên kia ngừng lại trong chốc lát, một dòng tin nhắn ngắn nhảy ra.

“Ăn cơm, gọi tôi Diệp Hàn An.”

Diệp Hàn An.

Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, vẫn là gõ một dòng tin gửi đi, “Hàn An, tôi đến công ty trước, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Lục Nhất Lan bật cười cất điện thoại, Mẫn Mẫn bên cạnh nghi vấn, hỏi một câu, “Chị Tư Tư, chị cười cái gì?”

“Không có gì, chỉ là bỗng nhiên nhớ tới một câu thành ngữ.”

“Câu gì ạ?”

Lục Nhất Lan dựng ngón tay ở bên môi, nói nhỏ, “Lạt mềm buộc chặt.”

“Bắt ai buộc ai cơ?”

“Em đoán xem~”

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (17)

Editor: Ngan Tĩnh.

Sau lần phỏng vấn đó, tuy rằng Lục Nhất Lan và Diệp Hàn An đã trao đổi phương thức liên hệ với nhau, nhưng Diệp Hàn An ở trên WeChat cũng không hoạt bát lắm chuyện.

Lục Nhất Lan ngẫu nhiên sẽ nhắn hỏi anh có đó không? Thời gian Diệp Hàn An trả lời đều rất kỳ dị, không phải sáng sớm tinh mơ, vậy cũng là rạng sáng.

Cứ như vậy, hai người giống như đã có liên hệ.

Muốn theo đuổi một người, là phải có kịch bản. Lục Nhất Lan đã cẩn thận phân tích, cảm thấy tuy rằng bên ngoài Diệp Hàn An trầm mặc, có chút lạnh lùng, nhưng trong lòng anh lại là một mảnh mềm mại.

Trong lúc lơ đãng lộ cổ vũ cùng lúc nào đó bỗng nhiên nhảy ra lời âu yếm, đều có thể thể hiện ra tính chất tính cách đặc biệt của anh.

...

“Chị Tư Tư, bản thảo được thông qua rồi, tổng biên nói sắp xếp từ ngữ hay gì cũng đều rất tốt, còn thuận tiện khen em một chút nữa đó.” Trên má Mẫn Mẫn mang theo màu ửng đỏ, “Cảm ơn chị Tư Tư.”

“Không có gì.” Lục Nhất Lan nhìn xuống đồ vật trong tay, mỉm cười nói, “Ưu tú như thế, có muốn tôi cho em một ngày nghỉ hay không?”

“Không cần không cần.” Mẫn Mẫn lắc đầu, rồi mới thật ngượng ngùng chạy qua bàn làm việc của mình.

Lục Nhất Lan cười cười rồi theo thói quen mở WeChat ra, sau khi mở ra cô nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Diệp Hàn An, không ngờ hôm nay anh lại đột xuất như vậy, thế nhưng qua một lát đã trả lời.

“Có đó không?”

“Có.”

Bên kia, người đàn ông đang nghe bác sĩ cuối cùng chẩn bệnh. Anh cảm di động, trên mặt một mảnh lạnh như băng, cảnh vệ nhìn sắc mặt của anh đều không dám nói lời nào.

“Thủ trưởng, chân trái của anh... Không được.”

Thông điệp cuối cùng, từ có thể, có lẽ, chỉ sợ, xem xét, đến cuối cùng là thật sự không được.

Trong đó đã trôi qua hai ba năm.

Một ngàn ngày ngày đêm đêm, Diệp Hàn An vốn cho rằng bản thân sẽ mất mát không kiểm chế được, nhưng cẩn thận nghĩ nghĩ, khổ sở, lại không nhiều như trong dự tính.

“Trừ bỏ vận động kịch liệt, lái xe cùng tân bộ thì sao?”

Quân y gật đầu, “Những hoạt động cơ bản trong cuộc sống thì không sao, chỉ cần không động đến xương cốt là được rồi.”

“Ừm.”

WeChat lại vang lên một tiếng, Diệp Hàn An lấy di động ra, sau khi thấy ba chữ ‘Đang làm gì?’ của Lục Nhất Lan, tâm tình của anh lại bình phục rất nhiều.

Trước mặt quân y và một đám cảnh vệ, vị Bình Vương từ nửa đời trước vẫn luôn trung thành với quân sự lại bắt đầu ham mê với WeChat.

“Đang kiểm tra.”

“Chân?”

Bên kia trả lời ngay lập tức, làm Diệp Hàn An nghĩ cô hẳn là đang cầm di động, rất chuyên chú nói chuyện phiếm với mình.

Nhìn đám người chung quanh, anh gửi một câu, “Chờ tôi một chút, chúng ta gọi điện đi.”

“Chuyện chân trái tôi đã biết, anh đi ra ngoài trước đi.” Anh nhìn quân y, trên mặt nhiều hơn vài phần biết ơn, “Trong khoảng thời gian này đã vất vả cho anh rồi.”

“Không hề, Tướng quân, anh nhất định phải bảo trọng thân thể thật tốt.”

“Ừm.” Sau khi quân y rời đi, Diệp Hàn An nhìn cảnh vệ, “Mấy người cũng đi ra cửa đi, tôi muốn một mình lẳng lặng trong phòng.”

Sau khi người đầu chậm rãi rời khỏi phòng, Diệp Hàn An mở gọi điện trên WeChat ra, tiếng tích tích vang lên, trong lúc hoảng hốt, anh cảm thấy quan hệ giữa mình và Lục Nhất Lan có chút vi diệu.

Rất nhanh, WeChat được nhận.

“Hàn An.”

“Ừm, tôi đây.”

“Chân trái anh thế nào rồi?” Lục Nhất Lan ngược mắt, “Sắp khỏi chưa?”

“Ừm.” Diệp Hàn An dừng lại một chút, “Bác sĩ nói rất nhanh là có thể đứng lên...”

“Vậy thật sự là quá tốt, phải phục kiện thật tốt đó.”

Giọng nói mang theo nồng đậm quan tâm truyền từ di động đến, đặc biệt làm lòng người ấm áp.

Những cảm xúc khổ sở kia dường như vào giờ phút này đều chậm rãi bị đuổi đi, “Tôi biết.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (18)

Editor: Ngan Tĩnh.

“Thân thể quan trọng nhất.”

Trong lòng ấm áp, Diệp Hàn An ừ một tiếng, “Gần đây em... Thế nào?”

Để anh hỏi ra một vấn đề như vậy dường như cực kỳ khó khăn, Diệp Hàn An cũng không giỏi giao tiếp với người khác, làm ra loại chuyện quan tâm người khác thế này anh cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sau khi anh hỏi xong, liền lập tức thấy hối hận.

Hình như quan hệ khá tốt, mới có thể hỏi vấn đề này, đúng không?

Trầm mặc bị đánh vỡ, Lục Nhất Lan cười cười, “Gần đây tôi đều phải viết bản thảo, có chút bận...”

“Như vậy à.”

Trong lúc hai người nói chuyện đều sẽ lơ đãng nhắc tới sinh hoạt cùng tình cảm và quá khứ nhỏ nào đó, chia sẻ lẫn nhau, dường như quan hệ lại tiến thêm một bước.

Nhìn xuống máy tính, Lục Nhất Lan có chút áy náy, “Tôi sắp vào làm rồi.”

“Vậy tắt đi.”

Tiếng tút tút vang lên, Diệp Hàn An thu hồi di động, sau khi dùng chút sức tự mình ngồi lên xe lăn, anh chậm rãi đẩy bánh xe ra cửa.

Cảnh vệ đứng thẳng tắp, anh ngước mắt, nói, “Đi làm thủ tục xuất viện đi, buổi chiều chúng ta trở về đại viện.”

“Lão đại, chân của anh...”

“Đã xác định, cứ như vậy đi.” Anh tận lực làm cho bản thân thoát nhìn bình tĩnh một chút.

Rất lâu, cảnh vệ mới ‘ừ’ một tiếng, đi tìm bác sĩ.

Lục Nhất Lan vẫn còn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cảm thấy Diệp Hàn An có thể khôi phục là một chuyện rất tốt.

Ôm di động vui vẻ một thời gian, cuộc chiến du kích lại lần nữa bắt đầu rồi.

Không gặp được người, tốt xấu thì cũng đã có phương thức liên hệ, mỗi ngày hỏi một chút, quan tâm một chút, ngẫu nhiên sẽ gửi mấy bức hình.

Hai người hồ động không nhiều, lại đều làm Diệp Hàn An cảm thấy rất ấm áp.

...

Diệp Hàn An đã có thể hành động đơn giản, công việc của anh cũng chậm rãi trở về quỹ đạo, quốc dân rất nhanh phát hiện, gần đây, tỷ lệ lộ diện của vị Tướng quân nào đó dường như khá là cao.

Bởi vì vấn đề chân, Diệp Hàn An sẽ không đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nữa, hiện tại Diệp gia đang vì anh tạo thế, cũng hy vọng anh có thể đi càng xa hơn nữa trên con đường quân chính này.

Vào lần đầu tiên nhìn thấy ảnh của Diệp Hàn An trên báo chí, Lục Nhất Lan còn sững sốt một hồi.

Lời người nào đó vẫn còn ở bên tai.

“Chẳng lẽ cô không biết sao, báo chí chiến địa sẽ không hỏi tin tức của những thủ trưởng, đặc biệt là sẽ không giữ ảnh chụp.”

Ừm..

Cái này phải chụp lưu giữ lại.

Cầm lấy di động chụp một bức, không biết trong lòng có ý xấu gì, Lục Nhất Lan lại chia sẻ bức ảnh này cho Diệp Hàn An.

Rggg..

Diệp Hàn An đang nói chuyện trên đài, bỗng nhiên, di động trong túi quần rung mấy cái, nhẹ nhàng mày, anh lại tăng tốc độ nói chuyện.

Nhìn trái phải một vòng, thời gian cũng gần đến lúc nên tan họp rồi.

Ở một nơi không có ai, anh lấy di động nhìn thoáng qua, rồi mới ngẩng ngẩng cả người.

Một trang báo chí, là... trang báo anh được phỏng vấn.

Anh duỗi tay liền muốn gỡ chữ giải thích, chỉ là nghĩ nghĩ, lại có chút ưỡ oài bụng tay xuống, giải thích, nên nói gì đây?

“Em ở đâu?”

Một câu hỏi tham rất bình thường, anh muốn xem thái độ của Lục Nhất Lan trước.

Bên kia, đầu bản bị xoát, báo chí nào đó nổ bạo (bán chạy), chủ biên rất tức giận, chiến báo trung ương, thế nhưng lại nhường tin tức này ra ngoài.

Bởi vì lần này bị tòa soạn báo Tân Hoa trào phúng, sau khi chủ biên tới nơi liên lạc tức mở một cuộc họp nhỏ. Lần trước điện thoại di động của Lục Nhất Lan vang lên gây ảnh hưởng không tốt, lần này trước khi mở họp, cô trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

Một tiếng, không trả lời.

Diệp Hàn An bắt đầu có chút hoảng, nhưng ngẫm lại, lại cảm thấy cô hẳn không keo kiệt như vậy.

Chỉ là...

Cô cũng không biết nguyên nhân.

Nguyên ý để người khác chụp, không muốn cho cô giữ một bức ảnh, như vậy không tốt.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (19)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Ngồi yên suốt một tiếng, Diệp Hàn An soát lại tất cả mọi chuyện từ trước đến sau một lần, cuối cùng cũng nghĩ kỹ nên nói thế nào.

Đúng, giải thích thật tốt là tốt thôi.

Bỗng nhiên, điện thoại di động rung mấy cái, Diệp Hàn An nhanh chóng mở WeChat, bên kia trả lời, “Vừa mới mở họp xong, có chuyện gì sao?”

“Tôi có chuyện muốn nói với em.” Ngữ khí của Diệp Hàn An rất trực tiếp.

Lục Nhất Lan sững sốt, hỏi, “Được nha, chuyện gì?”

“Là về chuyện mấy bức ảnh kia.”

“Trước đó ở X quốc, em muốn chụp ảnh tôi, tôi lại từ chối là vì lúc ấy tôi còn phải ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng bây giờ không cần, cho nên mới có bức ảnh kia.”

Anh cầm di động giải thích, Lục Nhất Lan xem, lại hỏi một vấn đề làm lòng anh ảm áp, “Không cần phải ra ngoài làm nhiệm vụ? Hàn An, chân anh xảy ra chuyện gì? Trước đó không phải đã nói, sẽ nhanh khỏi sao?”

“...”

Trái tim co chặt, lệ ý dâng lên.

Lúc bác sĩ thông báo Diệp Hàn An thật ra vẫn có chút bình tĩnh, nhưng khi Lục Nhất Lan hỏi, anh cảm thấy một mặt yếu ớt trong lòng mình hoàn toàn lộ ra.

Tuy rằng nội tâm yếu ớt, nhưng bên ngoài, Diệp Hàn An vẫn là rất bình tĩnh, “Bên chân trái, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, sau khi khỏi cuộc sống hằng ngày sẽ không chịu ảnh hưởng, nhưng không có khả năng khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao kia.”

“Đau lòng anh, ôm một cái.”

Sau khi Lục Nhất Lan gỡ đồng này gửi xong liền mở cuộc gọi, Diệp Hàn An thấy cái tên nhảy lên, tùy tay nhấn nhận.

Giọng nữ truyền tới.

“Anh có khỏe không?”

“Tôi rất ổn.”

“Anh ổn, vậy là tốt rồi.”

Chỉ có năm chữ, Diệp Hàn An nghe xong, nở nụ cười.

Một nụ cười rất lớn, rất thả lỏng, khoe miệng cong cong, mặt mày cũng đều cong lên, nụ cười của anh không tính là khuynh quốc khuynh thành, lại rất ấm.

Sau khi hai người nói chuyện này xong, còn hàn huyên thêm mấy chuyện lúc còn nhỏ, thế này Lục Nhất Lan mới biết, thì ra quá khứ của Diệp Hàn An...

Đơn giản đến thế.

Xuất thân quân nhân thế gia, khi còn nhỏ vẫn luôn bị người nhà dạy dỗ tín niệm quân nhân, sau đó đi học, mười sáu tuổi tòng quân, mãi cho đến hiện tại.

Không có tục tập xấu, quân khu ít có phái nữ, anh cũng không có kinh nghiệm yêu đương, người cũng lạnh nhạt, diện mạo tốt thì khỏi phải nhắc tới, miệng lưỡi... Khá trực tiếp.

“Anh rất thích sự nghiệp này sao?”

“Thích.”

Từng là quân nhân, cho dù cuối cùng rời khỏi quân doanh, một phần tín niệm hướng về quân đội kia, lại vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất.

“Vậy cũng không có việc gì nha.”

“Em...”

“Chị Tư Tư!”

Giọng của Mẫn Mẫn bỗng nhiên chen vào, Lục Nhất Lan đang ở trong phòng trà gọi điện thoại dừng một chút, Diệp Hàn An cũng nghe được tiếng gọi kia, rũ mắt, “Có chuyện thì cúp trước đi.”

“Được, lần sau chúng ta lại nói chuyện.”

Quyết định trước khi tắt điện thoại, ngón tay Lục Nhất Lan nhẹ nhàng gõ trên pha lên, “Hàn An, cho dù anh không ra ngoài làm nhiệm vụ, ở hậu phương, anh cũng có thể bảo hộ những người ra ngoài làm nhiệm vụ kia.”

Điện thoại lạch cạch một tiếng bị cúp.

Người nào đó ngồi trên xe lăn bỗng nhiên híp mắt nhìn qua cửa sổ.

Nơi đó vốn là một mảnh khối mù, nhưng bây giờ, nơi đó được chiếu vào mấy tia sáng, những tia sáng rất ấm áp.

Cắt điện thoại đi vào văn phòng, phương hướng tương lai có thể thoáng điều chỉnh một chút, giấc mộng trước kia, vẫn là có thể đạt thành.

Bên kia, Lục Nhất Lan thấy Mẫn Mẫn như thần kinh mà rống rống, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chị Tư Tư, câu chuyện lúc trước chúng ta suu tầm, nổi rồi!” Cô nàng lấy di động ra, “Những trang web chính thức kia bỗng nhiên đều nhắc tới chuyện này này.”

“Quốc khánh, cũng sẽ phải chú ý tới những việc này một chút.”

“À đúng rồi, chờ lát nữa em mời chị ăn cơm nha.”

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (20)

Editor: Ngạn Tĩnh.

Diệp Hàn An phát hiện, gần đây vòng bạn bè WeChat của Lục Nhất Lan rất náo nhiệt.

Lục Nhất Lan đăng mấy bài viết, hình ảnh, còn tag anh vào một số bài viết, đều rất độc lòng.

Không phải loại thân tàn chí kiên kia thôi, mà là...

Nói với anh, trên thế giới này chuyện tốt đẹp còn rất nhiều rất nhiều.

Diệp Hàn An nghĩ, anh đích xác từ những bức hình kia, những bài viết kia, mặt tối nào đó trong lòng cũng giải được rồi, cái gì gọi là chuyện tốt đẹp hơn.

Ví dụ như tình thân, ví dụ như tình yêu, ví dụ như... Cô.

Muốn nói chuyện phiếm, lại không tìm ra được đề tài, Diệp Hàn An có chút buồn rầu. Suy nghĩ thật lâu, mới nhớ tới một chuyện khá lâu.

“Lần trước ở X quốc, lúc tôi hỏi em ‘Chỉ có tôi là có tư cách, những người khác đều không đủ tư cách’ cái hàm nghĩa đặc biệt gì, em nói trở về sẽ nói cho tôi.”

“Trở về lâu như vậy rồi, em vẫn chưa nói cho tôi biết.”

Sau khi gửi tin tức xong, anh buông đi động, chuẩn bị chờ Lục Nhất Lan trả lời.

Ăn xong bữa trưa, Lục Nhất Lan mới nhìn thấy cái tin nhắn này, trong lòng hiện lên vài phần trêu chọc, “Anh thật muốn biết sao?”

“Muốn.” Diệp Hàn An cơ hồ trả lời trong vòng mấy giây.

Ở bên kia đi động, Lục Nhất Lan nhìn cái chữ này, liền rất tự nhiên nở ra biểu tình của Diệp Hàn An.

Kháng định đặc biệt nghiêm túc, đặc biệt ngoan ngoãn.

“Tôi cảm thấy sau khi anh nghe xong sẽ có phản ứng rất lớn.” Đúng lúc đang giờ nghỉ trưa, Lục Nhất Lan rất nhân nhả trêu chọc Diệp Hàn An.

Người đàn ông có chút nghi vấn, “Vì sao?”

“Bởi vì anh then thùng á.”

“...” Bỗng dưng cảm thấy bản thân bị trêu chọc, anh duỗi tay sờ sờ mặt mình, đích xác có chút nóng.

“Nói cho tôi.”

“Nhưng là chuyện này rất dài đó.” Lục Nhất như rồng mây, ngữ khí mang theo chút dụ hoặc nhẹ nhàng, “Anh thật sự muốn biết sao?”

“Ừm, muốn biết.”

Ngoài cửa có ánh mặt trời ấm áp rọi vào, Lục Nhất Lan nói, “Chính là chuyện này rất dài luôn, anh muốn nghe thế nào?”

“Em nói, tôi nghe.”

“Nhưng tôi không thấy anh, bỗng nhiên không muốn nói nữa rồi?”

Người đàn ông thấy câu trả lời của cô, trên mặt bỗng nhiên lộ ra biểu tình kinh ngạc, dừng một chút, Diệp Hàn An hỏi, “Vậy em muốn làm cái gì?”

“Hàn An, chúng ta có phải rất lâu rồi không gặp mặt rồi không?”

“Phải...”

“Chúng ta ra ngoài gặp mặt một chút đi.”

Ánh mặt trời quá tốt, trong lòng cả nam lẫn nữ đều có một loại cảm giác che giấu không được. Trái tim Diệp Hàn An nhảy nhanh hơn một nhịp, chúng ta gặp mặt đi!

Thời gian phẳng phất như ngừng lại, anh suy nghĩ trong chốc lát, “Gặp ở nơi nào?”

“Anh đồng ý rồi?”

“Buổi tối không có việc gì, tôi có thời gian, tôi... Cũng muốn gặp em, thời gian địa điểm thế nào đây?”

Mọi chuyện xảy ra quá thuận lợi, Lục Nhất Lan khựng lại một chút, rồi mới khụ khụ hai tiếng, “Thời gian địa điểm cụ thể chiều tối sẽ gửi cho anh, tối gặp.”

“Được, tôi chờ em.”

Sau khi hẹn xong, Lục Nhất Lan tắt điện thoại.

Nhớ tới cái gì đó, liền vọt tới trước máy tính bắt đầu tìm tòi.

Sau khi tìm thấy thứ mình muốn, Lục Nhất Lan cong khóe môi, nhân mua, sau khi mua thành công cô ngồi trên ghế ư ử một đoạn nhạc.

Ừm, cho dù không thông suốt, hôm nay cũng nên có chút động tĩnh chứ, dù sao cô cũng đã phóng chiều lớn.

Rất nhanh, cô gửi thời gian địa điểm cho Diệp Hàn An, bên kia trả lời cũng rất nhanh.

Diệp Hàn An tra xét một chút vị trí trong tin nhắn, quảng trường văn hóa thành thị, suy nghĩ có chuyện gì phải tới nơi đó, nghĩ nghĩ cũng không nghĩ ra liền từ bỏ.

Dù sao qua hai ba tiếng đồng hồ cũng sẽ biết thôi.

Không biết vì sao, Diệp Hàn An luôn cảm thấy thời tiết hôm nay đặc biệt tốt.

6 giờ tối, lúc thu thập xong mọi thứ bước ra ngoài, gió nhẹ thoảng qua, anh mang kính râm lên, trước khi ra cửa có lướt qua gương, Diệp Hàn An còn cố ý dừng lại nhìn thoáng qua.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (21)

Editor: Ngan Tĩnh.

Tuy rằng anh từng làm lính lẫn lộn khắp nơi, nhưng là màu da không xem như đen, mang một chiếc mắt kính màu đen trên mặt, không có vẻ như người xấu, trái lại có một loại cảm giác như công tử phong lưu.

Thay quần áo, lái xe đón gió ra cửa, Diệp Hàn An nghĩ, có lẽ anh lại phải tiếp xúc với một vài bí mật xinh đẹp.

Trung tâm quảng trường, Lục Nhất Lan từ trên xe taxi xuống, giữa người đến người đi, đèn rực rỡ vừa mới lên, cô dậm chân.

Di động bỗng nhiên vang lên, cô vừa thấy, là điện thoại của Diệp Hàn An, nhân nhận, “Hi.”

“Tôi đã tới rồi.”

Lục Hàn An nhìn bốn phía xung quanh, nói, “Tôi ở trước tiệm trà sữa, nếu anh tới rồi thì tới bên này đi.”

“Tôi tới rồi, chỉ là không có...”

“Hửm?” Bên kia bỗng nhiên im bất, Lục Nhất Lan hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi thấy em rồi.”

Vừa quay đầu, Diệp Hàn An cảm di động, đứng ở bên cạnh suối phun nhìn cô, anh mang kính râm, Lục Nhất Lan không thấy rõ ánh mắt của anh, lại yên lặng cảm thấy...

Anh rất dịu dàng.

Vẫy tay, bên kia cúp điện thoại, bước từng bước dài đi về phía cô.

“Tôi tới rồi.”

“Tôi cũng vừa tới, không muộn.” Lục Nhất Lan duỗi tay giữ chặt tay Diệp Hàn An, rất tự nhiên đi về phía trước. Người đàn ông lại phảng phất có chút kỳ lạ, rồi mới nghĩ nghĩ, số lần anh dặt tay với chiến hữu dường như cũng không ít, cho nên---

Cho nên Lục Nhất Lan nắm tay anh hẳn cũng là ý như vậy thôi.

Kích động, trái tim nhảy rần rần trong ngực hơi chậm lại một chút, chỉ là không sao, cô vẫn là nắm tay mình.

Có mấy việc Lục Nhất Lan nói không sai, thế giới thật sự rất tốt đẹp, cực kỳ tốt đẹp, có cô ở cùng, mặc kệ trời mưa gió ớn, trong lòng đều tốt đẹp như ngày nắng.

“Chúng ta đang đi nơi nào vậy?”

“Anh đi cùng tôi sẽ biết.” Lục Nhất Lan lôi kéo Diệp Hàn An vào kịch trường lớn ở nơi này, theo bảng hiệu, cô rất nhanh liền tìm được vị trí của rạp chiếu phim.

Người đàn ông rất khó hiểu, “Vì sao nói cho tôi biết ý nghĩa của một câu nói, lại phức tạp như thế?”

“Chính là phức tạp như thế đó ~”

Lục Nhất Lan quay đầu lại chớp chớp mắt, “Nếu anh cảm thấy quá phức tạp và không thích, chúng ta không đi nữa.”

“Vây, vẫn là đi thôi.”

Thật ra anh cũng không phải muốn miệt mài theo đuổi đến cùng câu nói kia, chỉ là ở giờ khắc này, Diệp Hàn An không muốn buông tay.

Cho dù chỉ là nắm tay cô cũng tốt.

Càng đi vào bên trong, cũng càng tối, chợt một tia sáng lóe lên trong bầu trời đêm, Diệp Hàn An thấy một cái rạp chiếu phim.

“Em muốn mang tôi đi xem phim?”

“Đúng vậy, từng xem chưa? Rất đẹp.” Lục Nhất Lan lấy phiếu xong liền túm Diệp Hàn An tới phòng chiếu phim số 3.

Vừa tới, phim còn chưa bắt đầu, nhưng người đã rất đông rồi.

“Tur Tur...”

“Nhỏ giọng một chút.” Lục Nhất Lan đặt ngón giữa ở trên môi nhỏ nhẹ nhắc nhở anh một tiếng, rồi mới chỉ vào lỗ tai mình, “Tôi gần chút rồi nói.

“...”

Nhìn vàng tai nhỏ nhắn kiều mỵ của Lục Nhất Lan, trái tim Diệp Hàn An thích một tiếng liền nhảy loạn xạ lên, “Là phim gì vậy?”

“Anh đoán thử xem”

“Lại để tôi đoán.” Diệp Hàn An yên lặng nói, “Tôi đoán không ra.”

“Được rồi, chính là bộ phim giải thích câu nói kia cho anh đó, anh phải xem nghiêm túc đó nha ~”

“À, được.”

Năm sáu phút sau, phim khai mạc, Diệp Hàn An rất ngoan, thật sự như Lục Nhất Lan nói, nghiêm túc bắt đầu xem phim.

Từ phong cách cùng nội dung xem ra, đây hẳn là một loại phim điện ảnh thần tượng, chính là loại nam chính lái siêu xe cực đẹp trai cực khốc cực bá đạo nói mấy lời câu hồn thiếu nữ kia.

Diệp Hàn An xem xem, bỗng nhiên cảm giác có chút kỳ dị.

“Tiểu yêu tinh này, em muốn tôi phải làm sao đây?!”

“Tôi nên làm gì với em bây giờ?”

“?”

“Tur Tur, Tur Tur...”

“Anh chờ một lát, sắp rồi.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (22)

Editor: Ngan Tịnh.

Trình Tư Tư vẫn luôn nói như vậy, Diệp Hàn An cũng không còn cách nào, chỉ có thể đối diện với màn hình đầy hiệu ứng MarySue tiếp tục xem, xem xem, bỗng nhiên!

Tổng tài bá đạo trên màn hình kia bỗng nhiên duỗi tay nắm lấy cằm của nữ chính.

Ánh mắt hấn tràn đầy dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, khóe môi cong lên, nói, “Em là của tôi.”

“xx, chuyện này chỉ có tôi có thể làm, em cũng chỉ có thể làm cùng tôi.”

Diệp Hàn An sùng sốt, liền nghe tiếp một câu, “Bọn họ, đều không có tư cách!”

Sau đó, tổng tài bá đạo liền trực tiếp cúi đầu hôn lên môi nữ chính, rồi mới thuận thế mà làm một hồi giường đông (*), rồi mới nghe nữ chính cực kỳ thẹn thùng nói một câu ‘em chỉ có mình anh’.

(*) Áp giường, đè trên giường, muốn rõ hơn xin mời tra gg

Sau đó hình ảnh hai người liền...

Khụ khụ khụ khụ.

Mặt Diệp Hàn An lập tức đỏ bừng lên, ở trong rạp chiếu phim có chút tối đen, anh bỗng nhiên không dám quay đầu nhìn Lục Nhất Lan ở bên cạnh.

“Bây giờ anh biết rồi chứ?”

“Tôi đau bụng, muốn đi WC.”

Còn không chờ Lục Nhất Lan trả lời, cả người anh đã ‘vụt’ một cái đứng dậy, xuyên qua đám người, chạy trốn chết.

Lục Nhất Lan chống cằm, cảm thấy một màn này có chút kỳ diệu.

Phim hết.

Rạp chiếu phim leng keng leng keng, người phụ nữ nghĩ nghĩ vẫn là đứng lên, cong eo ra khỏi phòng chiếu phim số 3, người đàn ông ‘đau bụng’ kia, thần sắc có chút hoảng loạn đứng bên máy bán bắp rang.

Chóp mũi truyền tới mùi hương thơm ngọt, Diệp Hàn An lại không biết nên đối mặt với Lục Nhất Lan thế nào.

Cô thích anh không?

Cô dường như biết anh thích cô.

Vậy cô có thích anh hay không đây?

Mấy câu hỏi liên tiếp nhảy ra, Diệp Hàn An có chút không dám xác định. Lục Nhất Lan dẫn anh tới xem bộ phim thế này, là muốn ám chỉ gì đó, hay chỉ là thuần túy muốn giải thích câu kia thôi?

Tâm tư phụ nữ quá khó đoán.

Anh còn ở nơi này đắn đo suy nghĩ, bỗng nhiên cảm giác có người đến gần. Diệp Hàn An đột nhiên xoay người lại, liền thấy Lục Nhất Lan đứng ở nơi cách đó không xa nhìn anh.

“Hàn An.”

“Không phải anh đi WC sao?”

Trong lời nói của cô không có trêu chọc, đầu Diệp Hàn An hơi nghiêng nghiêng, “Vừa trở về.”

“À.” Cô ý vị thâm trường, “Đúng, bây giờ anh biết ý của câu nói kia rồi chứ ~”

“Tôi đã biết.”

Anh gật gật đầu, Lục Nhất Lan vừa định bắt đầu trêu chọc, kết quả vị đối diện kia...

“Chỉ là lúc trước tôi không có ý kia.” Diệp Hàn An rất nghiêm túc, đặc biệt nghiêm túc, lời nói khẩn thiết, ánh mắt chân thành, “Tôi chỉ là cảm thấy quan hệ của hai chúng ta rất tốt, hơn nữa đã từng cùng đi qua ranh giới sống chết, mới có thể nói như vậy.”

Ừm

Lục Nhất Lan nghe xong lời này có chút bất đắc dĩ, quá ngay thẳng, ngau thẳng đến mức sung công tất cả bầu không khí nùng liệt ái muội, duy nhất còn dư lại, chính là phần chân thành nhẹ nhẽ kia.

“Ha ha...” Cô cười gượng.

Diệp Hàn An tự thuật sự thật này xong, thả một chiêu lớn với Lục Nhất Lan.

Anh hít sâu một hơi, vâng chịu phẩm chất lời nói thật mới là tốt đẹp nhất, nói, “Tur Tur, lời nói lúc trước của tôi là nói vậy.”

“Khụ khụ, không sao, tôi không có nghĩ nhiều.”

Đối diện là một kẻ lỗ mãng, bạn cảm thấy anh ta đang trêu chọc mình, thật ra anh ta chỉ đang nở rộ đóa hoa chân thành mà thôi.

Đúng lúc này, tay bị người giữ chặt, Lục Nhất Lan ngước mắt, khoe môi Diệp Hàn An nhẹ cong, “Không, bây giờ em có thể hiểu lắm.”

“?”

Lục Nhất Lan chớp chớp mắt, không biết lời Diệp Hàn An nói là có ý gì.

Qua một hồi, cô mới phản ứng lại, “Hàn An, anh?”

“Trước kia anh không có ý đó, nhưng bây giờ, anh có.”

Diệp Hàn An khom người, đôi mắt ngang hàng với Lục Nhất Lan, lúc khom lưng chân anh có chút đau, chỉ là trong lòng khẩn trương, anh cũng không chú ý tới.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (23)

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Tur Tur?”

Diệp Hàn An nhìn Lục Nhất Lan, trong lòng khẩn trương, trên mặt lại chưa từng biểu hiện ra ngoài, “Em xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Cô lắc đầu, bộ dáng thoát nhìn rất kinh ngạc.

Không khí kiểu diễn hoàn toàn biến mất, nhưng thay thế lại là một chút lảng mạn như có như không, bỗng nhiên dâng lên. Lục Nhất Lan nhìn Diệp Hàn An, thật sự... Rất biết trêu đó.

“Em nghe anh nói không, Tur Tur?”

“Nghe thấy.” Giọng nói lớn như thế, nghe không được mới là không bình thường.

Người đàn ông cuối cùng cũng khẩn trương lên, ngay từ đầu anh cho rằng cô không nghe thấy, bây giờ---

Nếu nghe được, vì sao không có chút phản ứng gì vậy chứ. Đôi mắt Diệp Hàn An ngừng ở trên người Lục Nhất Lan, một lúc sau, anh lại lần nữa mở miệng, “Tur Tur, em..”

“Trong lòng có anh không?”

Đôi này Diệp Hàn An cơ hồ chưa từng học cái gì gọi là hàm súc, anh hỏi trực tiếp như vậy, Lan Nhất Lan suy nghĩ trong chốc lát, chỉ là hơi hơi mỉm cười.

“Mua cho em một hộp bắp rang đi.” Cô chỉ chỉ cái máy đang sau Diệp Hàn An, “Em có chút thèm.”

Anh kinh ngạc, lại vẫn làm theo.

Hộp giấy lớn đựng đầy bắp rang, hơi thở thơm ngọt quanh quẩn giữa hai người, Diệp Hàn An ôm hộp, một người đàn ông cao lớn trong tay ôm bắp rang, ngoác nhìn cô gái bên cạnh, trên mặt ngốc ngốc, đặc biệt đáng yêu.

“Hàn An.”

Lục Nhất Lan gọi tên anh, anh bỗng nhiên đứng lên, trên mặt mang theo vài phần khẩn trương, “Ừ Ừ.”

“Ăn bắp rang không?”

Diệp Hàn An cũng không thích đồ thơm ngọt như vậy, nhưng Lục Nhất Lan hỏi, anh ừ một tiếng, “Ừ.”

“Vậy anh khom lưng xuống, em đút anh.”

“...”

Trái tim lập tức nóng lên, trên mặt Diệp Hàn An còn xem như bình tĩnh, nhưng trong lòng đã loạn thành một đống, em đút anh?

Đút anh!

Đút!

Người đàn ông rất nghe lời cúi người, Lục Nhất Lan nhìn Diệp Hàn An cúi đầu, bỗng nhiên vươn tay vòng tay ôm lấy anh.

Phim hết cũng gần 8 giờ tối, trời đã tối rồi, ở quảng trường đèn đóm khắp nơi, một nam một nữ ôm lấy nhau.

Tay Lục Nhất Lan vẫn ôm cổ Diệp Hàn An, cô ngẩng đầu, liền hôn lên môi Diệp Hàn An.

Hương vị bắp rang nổ rộ giữa môi lưỡi, hương vị rất ngọt ngào mềm ẩm, cả người Diệp Hàn An đều cứng lại rồi. Một lúc sau, Lục Nhất Lan hết hơi, vừa mới chuẩn bị buông tay, người đàn ông lại phản kích nhẹ người mà lên.

Tay đặt sau đầu cô, đóa hoa xinh đẹp chậm lệt kia rốt cuộc vào lúc này cũng nổ rộ, người đàn ông dường như nghĩ thông rồi, hôn Lục Nhất Lan mang theo một loại hơi thở cực kỳ bá đạo.

Bên cạnh có người qua đường lướt qua đều nhìn không được ghé mắt nhìn.

Hai người giống như một bức phong cảnh duyên dáng, thật lâu sau, Diệp Hàn An mới buông Lục Nhất Lan ra.

Hai người đều mặt đỏ thở hổn hển.

“Bắp rang, rất ngọt.”

Lục Nhất Lan trừng lớn mắt, mặt ‘xoạch’ một tiếng liền đỏ lên.

Hộp bắp rang trên tay Diệp Hàn An đã có chút biến hình, anh vươn tay, lấy một ít bắp rang ra bỏ vào miệng nhai một hồi.

Ngón tay người đàn ông thon dài, dưới ánh đèn, sườn mặt anh bỗng nhiên trở nên tinh xảo mềm mại.

Cuối cùng, Diệp Hàn An ngẩng đầu, “Không ngọt bằng em.”

“...”

“?”

Lục Nhất Lan có chút choáng váng, cô nhìn Diệp Hàn An, đôi phương rất chân thành a...

Ngọt hay không ngọt? Ngọt hay không ngọt?

Ngọt.

Oh.

“Cũng trễ rồi, anh đưa em về.” Diệp Hàn An nhìn ánh trăng, nhẹ nhàng nói.

Lục Nhất Lan ừ một tiếng.

Người đàn ông lôi kéo người phụ nữ lên xe, ban đêm, trong dòng xe cộ, cô chỉ đường, anh lái xe, hai người phối hợp cực kỳ ăn ý.

Vào lúc xe đi ngang qua một ngã rẽ cuối cùng, Diệp Hàn An bỗng nhiên dừng lại, nghiêng đầu.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (24)

Editor: Ngan Tĩnh.

“Tur Tur, anh thích em”

Bên tai dường như có pháo hoa đang nổ mạnh, ánh mắt Lục Nhất Lan chuyển từ quang cảnh bên ngoài cửa sổ sang người bên cạnh, cô hỏi, “Thích từ lúc nào?”

“Không biết.”

Tay Diệp Hàn An đặt trên tay lái, ngón tay hơi hơi cong lên, có thể thấy được, anh có chút khấn trương.

Lục Nhất Lan cũng không nói nữa, trong không gian nhỏ hẹp, bốn mắt nhìn nhau.

Bỗng nhiên, người đàn ông nhẹ nhún ga đi về phía trước, cửa sổ xe mở ra, gió đêm lùa vào trong, mang theo tiếng phàn phật.

Người đàn ông nhẹ nhàng hỏi một câu, “Tur Tur, em thích anh không?”

Lục Nhất Lan nhẹ nhàng ừm một tiếng.

Tiếng nói rất nhỏ kệp trong gió, Diệp Hàn An lại nghe được, anh nhin không được cong khóe môi lên.

Hôm nay ra ngoài một chuyến, rất cuộc.

Thêm một người...

Bạn gái.

Đưa Lục Nhất Lan về nhà, Diệp Hàn An đứng ở cửa xe nhìn bóng dáng cô, cô nói muốn mời anh vào nhà uống ly trà, lại bị anh từ chối.

Ừm...

Diệp Hàn An rất sợ, sau khi mình đi lên sẽ không muốn xuống nữa.

Tuy rằng anh chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng hẳn không có cô gái nào ngay ngày đầu tiên xác nhận quan hệ tình cảm liền để bạn trai nghênh ngang vào nhà, vậy cũng quá tùy tiện.

Trước khi Lục Nhất Lan đóng cửa còn liếc mắt nhìn Diệp Hàn An một cái.

Hai người xa xa đối diện nhau, Lục Nhất Lan duỗi tay vẫy vẫy cáo biệt với Diệp Hàn An, rất nhanh, đèn trong phòng cô sáng lên.

Thật tốt.

Lên xe, Diệp Hàn An trong lòng kích động một mình ở trên quốc lộ trình diễn một hồi tình cảm mãnh liệt với tốc độ.

Lục Nhất Lan về đến nhà liền lên giường lăn một vòng, rồi mới bò dậy lấy di động tự chụp một bức.

Người phụ nữ trong ảnh rất ngốc, tay giơ ra hình chữ V lạc hậu, tóc rất loạn, chân cũng loạn, cô chôn người trong chăn vẻ mặt cười đầy trung nhị, mở ra WeChat gửi qua, Lục Nhất Lan liền đứng dậy chạy bản thảo.

Tan tầm sớm, còn phải về nhà tặng ca.

Làm việc xong, tắm rửa xong cũng gần đến 12 giờ. Lục Nhất Lan cầm lấy di động, thấy trên WeChat có một tin nhắn chưa đọc, rất vui sướng nhấn vào.

Là một bức ảnh.

Người đàn ông trên ảnh có chút đẹp trai đáng yêu.

Anh mặc quân trang tự chế, rất trung nhị nằm trong chăn cười, giơ tay hình chữ V điển hình, cả bức ảnh đều tràn ngập một loại mùi vị tình yêu ngọt ngào.

Lục Nhất Lan lướt lên trên một chút.

Một nam một nữ.

Động tác gần như nhất trí.

Biểu tình đồng bộ hoàn mỹ.

Rất xứng đôi.

Cười hi hi nằm trên giường, thế nhưng lại có một loại cảm giác kích động khó ngủ, không biết... Diệp Hàn An là trạng thái gì.

Bên kia, trong đại viện quân khu, dinh thự cá nhân của Diệp Hàn An, một mảnh đèn sáng trưng.

Anh đứng trước cửa sổ phòng ngủ, vẫn luôn không ngủ được, hoàn toàn không ngủ được.

Không có một chút buồn ngủ nào, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên nụ cười kia, chỉ cần nằm trên giường, anh liền không nhận được nhớ tới nụ hôn kia.

Hai giờ đêm, anh đi phòng tắm rửa mặt, thấy bản thân trong gương bất chợt nhớ tới bốn chữ.

Xử nam... Hoài xuân.

Anh cười khê lên, cũng đang một dòng lên vòng bạn về.

WeChat của Diệp Hàn An, người không nhiều lắm, chỉ có mấy người, mấy đứa bạn lớn lên từ nhỏ với nhau, cha mẹ trong nhà, còn có chị gái đang ở kinh thương, à, còn có cô.

“Tôi yêu đương.” By- Diệp Hàn An.

Buông di động, mở máy tính ra, chọc vào trang web, tìm tòi----

Một bạn trai đủ tư cách nên làm gì.

Chọc chọc, Diệp Hàn An chọc tới một bài viết của người nào đó được dấu tích V, #Chồng của bạn thế nào mới là sủng bạn lên tận trời#.

Anh sùng sốt một chút, nhấn vào.

Một điều, hai điều, ba điều, bốn điều.

Càng xem càng cảm thấy rất có ý tứ, rất nhanh, Diệp Hàn An lấy một quyển notebook mới tinh từ trên kệ sách ra.

Sáng sớm, tia sáng còn mờ nhạt, bút lông màu đen đặt trên bàn phím, chữ viết trên notebook, thật là thần thái sáng láng.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thủ trưởng đại nhân kiên nghị (25)

Editor: Ngan Tĩnh.

Diệp Hàn An rửa mặt xong, liền nghe từ bên ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa.

Đội trong chốc lát, liền thấy Diệp Hàn Ngữ trước cửa.

“Sao chị lại tới đây?”

Trên mặt Diệp Hàn Ngữ mang theo tươi cười, “Em nói xem em đang dòng kia trên vòng bạn bè, chị có thể không tới sao.” Cô ha một tiếng, “Ba mẹ đều thiếu chút nữa phát điên luôn đó.”

Chó độc thân ngàn năm Diệp Hàn An, bỗng nhiên yêu đương.

Đây rốt cuộc chỉ là một hồi vui đùa, hay là thế giới vạn vật?

“Chị nghe nói em dường như không tiếp xúc với phái nữ mà?” Diệp Hàn Ngữ nghĩ tới cái gì, trên mặt bỗng nhiên lộ ra thần sắc khiếp sợ, “Trời ạ, Hàn An, không phải em...”

Cô nhìn Diệp Hàn An từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên một hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng “Em là top, hay là...”

Diệp Hàn An liếc mắt nhìn Diệp Hàn Ngữ một cái, cô xám xịt ngâm miệng lại.

“Vào đi.”

Cửa lạch cạch một tiếng bị đóng lại, Diệp Hàn Ngữ trước chạy tới nhìn phòng ngủ, rồi mới ai một tiếng, “Cũng không có dấu vết đêm qua có thêm người, sao tối hôm qua lại tăng động như vậy?”

Đối với vấn đề không muốn trả lời, Diệp Hàn An đều không để ý lắm, chỉ trả lời theo ý mình, “Hôm qua em tò tình với người ta.”

“Hả!”

“Người ta cũng đồng ý rồi.”

“Chắc chắc.” Diệp Hàn Ngữ dựa trên sô pha, “Giới tính?”

“Giống chị.” Diệp Hàn An rót một ly trà cho cô, “Em rất thích cô ấy.”

Anh càng thêm nghiêm túc, mặt mày Diệp Hàn Ngữ cũng chậm rãi giãn ra, nghiêm túc lên, “Rất thích? Người ở đâu, bao nhiêu tuổi?”

“Là phóng viên chiến địa trung ương, tuổi hẳn là ở 24- 25, rất đáng yêu.” Anh nghĩ nghĩ, lại bổ sung “Rất làm người thấy thoải mái.”

“Bọn em gặp nhau ở X quốc, cô ấy là một người rất quả cảm.”

Diệp Hàn An dùng bút mực rất lớn miêu tả câu chuyện xưa quen biết gặp nhau yêu nhau giữa mình và Lục Nhất Lan. Diệp Hàn Ngữ ở bên cạnh nghe, cũng không nói chen vào câu nào.

Nói đến chuyện tò tình tối qua, Diệp Hàn Ngữ bật cười, “Em thật đúng là một chút cũng không lảng mạn, cô gái kia có thể coi trọng em, thật là...”

“Có vấn đề gì sao?” Anh ngược mắt, hơi thở lạnh thấu xương nhắm thẳng Diệp Hàn Ngữ, “Em chỉ là nói chuyện này cho chị biết, để chị trở về chuyển cáo cho ba mẹ, không bảo chị đánh giá.”

Đánh giá thì thôi đi, với tính cách Diệp Hàn Ngữ, chỉ biết nói mấy lời khó nghe, một chút lời hay cũng không biết nói...

“Nói cho ba mẹ làm gì?”

“Em muốn mang Tư Tư đi gặp bọn họ.”

“Phụt.” Diệp Hàn Ngữ khụ khụ hai tiếng, “Là ý của cô gái kia, hay là ý của em?”

“Khác gì nhau sao?”

Mồ nữ đứng lên, phảng phất hóa thân thành chuyên gia tình yêu, “Em xem lại em đi, chưa từng yêu đương nên chẳng có kinh nghiệm gì cả, hai đứa vừa mới xác định tình cảm, liền đi gặp gia trưởng.”

“Đây không phải nói cho cô gái kia, em muốn cưới gấp sao?”

“Ừm, em muốn cưới gấp.” Tay Diệp Hàn An nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, “Em muốn đi đánh một bản báo cáo kết hôn.”

“...”

“Không được.” Diệp Hàn Ngữ lắc đầu, “Em như vậy là không ổn.”

Hai tiếng tiếp theo, Diệp Hàn Ngữ bắt đầu phổ cập các loại tips yêu đương cho Diệp Hàn An.

“Đầu tiên, em cưới chạy như thế, chỉ thuyết minh một việc, em cảm thấy bản thân không xứng với cô ấy, chính là bốn chữ, quả nhân có tật!”

“Chân trái em bị thương, vốn dĩ là có tật.”

“Vậy được, tiếp theo, em như vậy sẽ hạ thấp địa vị của mình trong gia đình, em xem đi, sau này em khẳng định sẽ bị khống chế.”

“Chị, thì ra sau này chị kết hôn... Thích bị người khác khống chế.”

Người đàn ông ánh mắt nhàn nhạt, ngực Diệp Hàn Ngữ chợt bị đâm một mũi tên, máu vậy ra, “Được rồi, em như vậy quá tùy tiện.”

“Loại hành vi cưới gấp này của em, tỷ lệ ly hôn rất cao.”

“Sẽ không, quân hôn được pháp luật bảo hộ.”

“Ha, em còn muốn dùng cái này cầm tù con gái nhà người ta?”

“... Thôi.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cuối cùng Diệp Hàn An cũng tiễn Diệp Hàn Ngữ đi.

Lấy di động ra, trên WeChat đã gửi một tin chào buổi sáng với Lục Nhất Lan, cô không trả lời, Diệp Hàn An có chút mất mát đi làm.

Bên kia, Lục Nhất Lan đang mở họp, lần này tổng biên rất ra lực, phát cho cô một nhiệm vụ rất trâu bò.

“Tur Tur à, gần đây có một thượng tá được sắc phong, cô đi phỏng vấn một chút.”

“Tổng biên, cái này, không có giấy phê đặc biệt thì chúng ta không vào được quân bộ, đúng không?” Lục Nhất Lan rất bất đắc dĩ đi đó, mấy năm gần đây tòa soạn báo Tân Hoa bắt đầu hứng khởi tranh đoạt tin tức cùng su rầm với phóng viên chiến địa.

Đều là công ty của quốc gia, Boss phía sau lại khác nhau.

Boss sau lưng Tân Hoa hco rằng, nếu là phóng viên chiến địa, vậy chỉ có thể phỏng vấn chiến địa, su rầm cùng tin tức trong nước đương nhiên thuộc về bọn họ.

Boss phóng viên chiến địa cho rằng, nếu là chiến địa, vậy đơn giản mà nói chính là phỏng vấn tất cả mọi tin tức liên quan đến chiến tranh...

Lần này.

Phía trên không có giấy phê đặc biệt, Lục Nhất Lan căn bản không vào hội trường được.

Tổng biên nhìn Lục Nhất Lan có chút buồn rầu, mỉm cười, “Lần trước... Vị thủ trưởng gọi điện đến khen cô kia, đúng lúc chính là vị Thượng tá mới kia.”

Một bộ dáng cô hiểu mà của hấn, làm Lục Nhất Lan nghiêm nghị.

Cô cười nói, “Tổng biên, nhưng tôi với thủ trưởng...”

“Lần trước tôi thấy cô đi cùng vị thủ trưởng đó ở, ừm, quảng trường, dưới đèn đường ~” Tổng biên uống một ngụm cà phê trên bàn, cười ngọt ngào, “Tur Tur à, tòa soạn chúng ta, sau này phải dựa vào cô rồi.”

“...”

Oh, Lục Nhất Lan dưới nụ cười ngọt ngào cao thâm khó đoán của tổng biên vọt lẹ ra ngoài.

Lúc trở lại bàn làm việc của mình Lục Nhất Lan thiếu chút nữa mổ bụng tự sát.

Mẫn Mẫn nhìn bộ dáng dường như rất buồn rầu của cô, hỏi, “Chị Tur Tur, chị xảy ra chuyện gì à?”

“Không có gì, chỉ là có chút phiền.”

“Phiền thế nào?”

“Không có gì, chị sắp xếp một chút là ổn thôi.”

Phải mở miệng với Diệp Hàn An thế nào đây chứ, mới vừa xác nhận quan hệ, nói lời này có thể gây ra cảm giác ôm đuôi thượng vị quý dị kia không?

Bên kia, văn phòng Diệp Hàn An nhận được một chuyển phát nhanh từ Đế Đô.

Vì đảm bảo an toàn, cảnh vệ phải kiểm tra xem xét trước mới đưa vào bên trong.

Lúc thùng giấy mở rộng ra, ba cảnh vệ vây quanh đều lui về sau một bước, bọn họ hai mắt nhìn nhau.

“Ai đưa vào đi.”

“Sẽ bị diệt khẩu đó...”

Giữa thùng giấy, có một ít chữ lọt ra ngoài, nào là 1000 cách yêu đương, làm thế nào để dỗ bạn gái, thế nào mới là một người đàn ông thành công.

Không biết thả thính thì phải làm sao đây? Đại thần dạy cậu 1000 cách thả.

Đủ loại sách, còn có mấy tập tranh đánh dấu 18+.

Gõ cửa, Diệp Hàn An buông đồ đứng lên, tới mở cửa, “Có chuyện gì?”

“Tướng quân, anh có chuyển phát nhanh.”

Anh tự mình tới trước nhìn thoáng qua, mặt không đổi sắc nói, “Ừm, bung vào đi.”

Bung vào xong, sau khi cửa đóng lại, bên ngoài một mảnh bùng nổ, “Ông trời của tôi ơi! Tướng quân, anh ấy...”

“Tuyệt đối là đang yêu.”

“Yêu đương!”

“Anh ấy cũng yêu đương cmml rồi!”

“...”

Bên trong, Diệp Hàn An sờ sờ mũi, sao nào, anh yêu đương là một chuyện rất kỳ quái sao?

Lật xem một chút sách Diệp Hàn Ngữ gửi tới, dưới cùng là một vài cuốn sách màu sắc rực rỡ kỳ quái, ví như [Quân thiếu sủng thế], [Tổng tài bá đạo nhẹ nhàng yêu], [Tiểu kiều thế dã man], vân vân.... Anh nhũn mày, nhưng nghĩ tới tin nhắn của Diệp Hàn Ngữ, vẫn là nhịn xuống.

“Hắc hắc, xem xong thùng sách chị gửi cho em, em sẽ biến thành trêu gái cuồng ma, biến thành tiểu vương tử của cô gái em yêu.” By- Diệp Hàn Ngữ.

Anh không cần biến thành vương tử của Lục Nhất Lan, trong lòng Diệp Hàn An nghĩ, nếu có thể, xin cho Lục Nhất Lan trở thành công chúa nhỏ của anh.

Anh có thể tự tay xây một tòa lâu đài, dâng hết tất cả cho công chúa nhỏ của anh, vô ưu vô lự.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Editor: Ngan Tịnh.

Qua mấy ngày, Lục Nhất Lan vẫn là liên hệ Diệp Hàn An.

“Hàn An.”

Giọng nói của người phụ nữ mang theo chút chờ mong, nhận tri này làm Diệp Hàn An rất vui sướng, anh ừ một tiếng, “Ừ ừ, tìm anh có chuyện gì sao?”

Lục Nhất Lan còn chưa nói chuyện, Diệp Hàn An đã cướp lời trước, “Chỉ cần em nói, không có chuyện anh không làm được.”

Lục Nhất Lan: “...”

Cô im bặt trong chốc lát, Diệp Hàn An lại hỏi, “Sao em không nói lời nào?”

“Chẳng lẽ là ngưng ngưng?” Người đàn ông nhìn lại hàng lông mày, “Đừng ngưng ngưng, chỉ cần là yêu cầu của em, anh vĩnh viễn sẽ không từ chối.”

Lục Nhất Lan: “...”

“Nói đi.”

Ngữ khí của anh dịu dàng lưu luyến, lại làm Lục Nhất Lan nổi da gà toàn thân, nề hà chuyện quá gấp, cô nói, “Em muốn---“

“Mặc kệ em muốn cái gì, chỉ cần em muốn, chỉ cần anh có, anh nhất định cho em.”

Lục Nhất Lan: “...”

Về mặt mê mang, hai mặt mờ mịt, ba mặt bắt đắc dĩ, bốn mặt muốn phát điên.

Cô gái thật sự chẳng hiểu Diệp Hàn An đây là xảy ra chuyện gì, cô cẩn thận hỏi, “Anh chịu phải kích thích gì sao?”

Quyển sách nhỏ trên tay đóng lại.

Diệp Hàn An nói theo mấy vương tử trên sách kia nói, một câu lại một câu trả lời Lục Nhất Lan, nhưng dường như hiệu quả không tốt lắm, ví như hiện tại, cô dường như một chút cũng không cảm động.

Ngược lại cảnh thấy, anh- có- bệnh!

Trong điện thoại yên tĩnh một thời gian dài, Lục Nhất Lan lại hỏi, “Anh xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh không sao.” Giọng nói của anh trở về bình thường, nhưng câu nói tiếp theo của Diệp Hàn An, thật làm Lục Nhất Lan run sợ một hồi, “Anh chỉ là nhớ em.”

Thình thịch thình thịch.

Một loại cảm giác tim đập không khống chế được.

“Lâu như vậy em cũng không gọi điện thoại cho anh, anh cho rằng em đã quên anh.”

Tuy rằng người đàn ông đang oán giận, lại một chút cũng không có cảm giác của oán phụ, chỉ thanh thanh đạm đạm, phảng phất như lông chim lướt qua, lại làm người nhìn không được đau lòng.

Tướng quân một giới, xuất thân ngựa chiến, nào từng hạ thấp thân phận của mình như vậy.

Lục Nhất Lan xin mở video, bên kia rất nhanh liền nhận, hình ảnh có chút đông đờ, bên này Lục Nhất Lan xem cũng không tính đặc biệt rõ ràng.

“Hàn An.”

“Tư Tư.”

Bốn mắt đối diện nhau, Lục Nhất Lan thấy tường cúp sau lưng anh, có chút kinh ngạc cảm thán, “Những chiếc cúp kia đều là của anh?”

Diệp Hàn An liếc mắt một cái, ừ một tiếng, “Đều là lấy trước khi xuất ngũ.”

“Thật là lợi hại.”

Không có người đàn ông nào có thể kháng cự lời khích lệ của người yêu, cảm xúc nhỏ vì mấy ngày không nhận được điện thoại vào giờ phút này cũng biến mất không tung tích, Diệp Hàn An cầm di động, mặt mày hơi liễm, “Sao gần đây không liên hệ với anh?”

“Ừm...” Nghĩ nghĩ, Lục Nhất Lan vẫn là nói lời thật.

Cuối cùng, cô nhìn Diệp Hàn An, “Chính là vậy.”

“Cứ như vậy, em liền không gửi chúc ngủ ngon cho anh, không để ý tới anh, không gọi điện thoại cho anh sao?”

Bỗng nhiên cảm giác bản thân có tội rất rất lớn, đầu Lục Nhất Lan hơi nghiêng nghiêng, có chút ngưng ngưng.

Yên lặng thật lâu, Diệp Hàn An nói, “Em trả đủ sáu câu chúc ngủ ngon, chào buổi sáng, thích anh gom đủ lại, anh sẽ nói cho em.”

“Gom đủ?”

“Nói, anh nghe.”

Ach...

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, ngủ ngon, ngủ ngon, ngủ ngon, ngủ ngon, chào... Thích anh”

Ở chỗ Lục Nhất Lan không nhìn thấy, bên tai Diệp Hàn An có chút ửng đỏ, tay phải anh cầm di động, tay trái cầm quyển sách nhỏ, xem ra, một vài thứ vẫn là có chút tác dụng.

“Anh nghe rồi.” Người đàn ông rũ mắt xuống, “Chuyện nhận phong Thiếu tướng em nói, anh...”

“...”

Video bỗng nhiên cắt đứt.

Diệp Hàn An đứng bật dậy, di động vẫn còn đang sáng lên, trên WeChat biểu hiện trò chuyện video đã kết thúc, anh chọn khung tin tức, gửi tin nhắn, thế nhưng không gửi được!

Chuyện quái gì vậy!

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Editor: Ngạn Tĩnh.

Diệp Hàn An là một người rất thông minh, gặp chuyện làm không rõ, liền nhanh chóng mở Baidu.

“Vi sao trên WeChat không thể gửi tin nhắn cho người khác, video bỗng nhiên bị cắt.”

Sau một lúc tìm kiếm, cơ hồ từng mục đều có chung một đáp án.

Bạn bị kéo vào danh sách đen, gọi tắt kéo đen.

Kéo đen?

Chẳng lẽ bởi vì anh lần lừa thật lâu mà không đáp lại chuyện nhận phong Thiếu tướng kia, rồi còn yêu cầu quá nhiều, cho nên cô tức giận?

Trong lòng Diệp Hàn An bỗng nhiên cảm thấy có chút không tốt.

Bên này Lục Nhất Lan cũng rất kỳ quái, video bỗng nhiên bị cắt đứt, cô đã gửi rất nhiều tin nhắn, nhưng Diệp Hàn An đều không trả lời.

Ngừng trong chốc lát Lục Nhất Lan mới nhớ tới chức nghiệp của Diệp Hàn An, thở dài, gửi một tin nhắn lần sau lại nói chuyện liền tắt di động.

Sau đó, cô liền đi tìm tổng biên nói chuyện phỏng vấn nhận phong kia.

Rất nhanh liền vào đêm, tất cả tiểu thuyết trên bàn Diệp Hàn An đều bị đẩy xuống đất, đều không có!

Tất cả số tay trên chọc gai, làm sao để trở thành tiểu vương tử âu yếm, các loại tiểu thuyết tổng tài, phu nhân đều không hề nói tới, chuyện mẫu nam bởi vì hỗ trợ không tích cực bị nữ thần kéo đen thì nên làm sao.

Đứng lên, Diệp Hàn An có chút buồn rầu, suy nghĩ trong chốc lát, anh mặc áo khoác liề ra cửa.

Xe việt dã lại lần nữa trình diễn một hồi tình cảm mãnh liệt với tốc độ.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng đập cửa không dứt bên tai, Diệp Hàn Ngữ ngáp một cái, “Ai vậy?!”

Diệp Hàn An giống như một bức tượng điêu khắc, lạnh lùng cứng ngắc đứng trước cửa. Diệp Hàn Ngữ nhìn, nhú mày, “Hàn An, sao trể như vậy còn gõ cửa...”

“Em có chuyện muốn hỏi chị.”

“Chuyện gì vậy?” Đã mười một giờ rồi, có chuyện gì không thể để mai hỏi sao.

Lại ngáp một cái, Diệp Hàn Ngữ phát hiện Diệp Hàn An đã vào cửa.

Ngồi xuống ghế sofa, anh bỗng nhiên lấy di động ra, nói, “Em bị Tur Tur kéo đen.”

“Gi?” Con buồn ngủ nhắm mắt biến đi hơn phân nửa, Diệp Hàn Ngữ nhướn nhướn mày, “Kéo đen? Cô gái kia sao lại kéo đen em?”

“Có lẽ là bởi vì...”

Sau khi nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện hết một lần, Diệp Hàn Ngữ cảm thấy có chút kỳ quái, “Em đưa di động chị xem một chút.”

Toàn bộ hành trình này cũng không phát hiện chuyện gì để cô gái kia kéo đen em trai nhà mình cả mà ta?

Diệp Hàn Ngữ vẫn luôn đùa nghịch di động, trong nháy mắt mở WeChat ra, trên di động bắn ra một tin nhắn từ 10086.

“Xin chào quý khách, tài khoản của quý khách đã hết hạn sử dụng, dung lượng của bạn đã quá 520m.”

“Xin chào quý khách, tài khoản của quý khách đã hết hạn sử dụng, vì không ảnh hưởng bạn sử dụng bình thường, xin mau chóng đến... trả phí, xin cảm ơn.” (Tĩnh: Tôi chả rõ mấy thứ này, mong các cô thông cảm/_)

“Phụt.”

“Chị cười cái gì?” Người đàn ông nghiêng đầu qua, Diệp hàn Ngữ lấy thế sét đánh không kịp bưng tắc tin nhắn kia đi, màn hình di động trở lại giao diện WeChat.

Cô trả điện thoại cho Diệp Hàn An, thanh thanh giọng nói, “Hàn An.”

“Chị nhìn ra cái gì?”

Diệp Hàn Ngữ thần sắc nghiêm túc nói, “Hắn là bởi vì em quá xấu, cô gái tên Tur Tur kia không yêu em nữa.”

Diệp Hàn An ha một tiếng, “Cô ấy không phải người như vậy, rốt cuộc là vì sao?”

“Được rồi.” Mí mắt Diệp Hàn Ngữ khẽ nâng, “Hắn là bởi vì mặt em quá lớn, lúc video call không cẩn thận bấm nhầm kết thúc cuộc gọi, cô gái kia cho rằng em phát giận, cảm thấy em quá keo kiệt không chịu hỗ trợ, cho nên kéo đen em”

“...”

Diệp Hàn An bắt đầu suy nghĩ.

Đối với cái lý do mặt quá lớn kia anh đã tự động cho qua, nhưng đối với đoạn không cẩn thận bấm nhầm kia, anh cảm thấy có chút khả năng.

Còn đang suy nghĩ, giọng nói của Diệp Hàn Ngữ vang lên bên tai, “Em hẳn là đi nói lời xin lỗi với cô gái kia, biết không?”

“Xin lỗi?” Con người người đàn ông mang theo chút nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Editor: Ngan Tĩnh,

“Đúng vậy.” Diệp Hàn Ngữ gật gù đầu, “Tắt điện thoại của phụ nữ mà không xin lỗi là một việc rất khủng bố đó.”

“Được, em biết rồi.”

Người đàn ông nghiêm trang trả lời, mặt Diệp Hàn Ngữ thều chút nữa không nhìn được, cô khụ khụ hai tiếng, “Vậy không còn việc gì đúng không? Chị đi ngủ đây.”

“Ừm, em cũng về nhà.” Diệp Hàn An biết lý do xong cũng liền đứng lên đi về phía cửa.

Kèo kẹt một tiếng, cửa bị đóng lại.

Không quá mấy giây, Diệp Hàn Ngữ liền ha ha ha một tràng dài, cô trái lại muốn xem, thằng nhóc Diệp Hàn An kia đi tới chỗ cô gái kia xin lỗi, có thể nào bị cười chết hay không.

Không được, cô phải phát tán chuyện này đến nhóm nhỏ của gia đình, quá khôi hài rồi.

Diệp Hàn An, thật là...

Phụt.

Cửa mở.

Người đàn ông cầm di động đứng ở cửa lạnh lùng nhìn Diệp hàn Ngữ, cô phảng phất bị nghẹn lại, tiếng cười đột nhiên im bật.

“Chị, chị đang cười cái gì vậy?”

“Không.” Cô xua tay, “Chị là vừa xem một câu truyện cười thôi.”

Ngay lúc cô cho rằng người đàn ông muốn xoay người rồi đi, Diệp Hàn An lại nở nụ cười, “Chị, chị có biết cứ chuyên môn bầy em trai như vậy, một ngày nào đó chị cũng sẽ bị em trai bầy không?”

“Gi?”

“Không có gì, em đi trước.” Di động cũng sắp hết pin rồi, Diệp Hàn An khởi động xe đi về phía trung tâm thành phố, tin nhắn của 10086 trên giao diện di động cực kỳ chói mắt.

Tuy rằng anh không giỏi dùng di động lắm, nhưng tin nhắn vẫn có thể xem được.

Không biết có phải quá muộn rồi hay không, tất cả cửa hàng bên kia đều đóng cửa, anh chạy qua mấy nhà, cũng đều không có ai mở.

Đầu lông người ai kia nhấn lại, thật lâu, anh buông di động xuống, yên lặng lái xe về phương hướng kia, con đường tuy chỉ mới đi qua một lần, nhưng lại đã khắc sâu vào não.

Đường đến nhà Lục Nhất Lan.

Diệp Hàn An cảm thấy bản thân hẳn là nên đi giải thích một chút, chân thành nói cho cô biết, không phải anh cố ý cắt đứt điện thoại, yêu cầu cô đưa ra, anh hoàn toàn có thể đồng ý.

Tốc độ của xe rất nhanh, Diệp Hàn An thấy nhà cầu Lục Nhất Lan, một căn nhà nhỏ lại rất tinh xảo.

Mới vừa xuống xe muốn đi gõ cửa, dưới ánh trăng và ánh đèn, anh bỗng nhiên dừng bước chân.

Không đúng.

Đã khuya, cô...

Có phải đã đi ngủ rồi hay không?

Thả tay xuống lại rút tay về, Diệp Hàn An đứng tại chỗ suốt nửa tiếng mới yên lặng xoay người trở về xe của mình, sáng mai cô hẳn là sẽ rời giường.

Sáng sớm, Lục Nhất Lan bò từ giường xuống vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, đối diện với người trong gương, cô thở dài một hơi.

Sao chủ biên vẫn không tin chứ, cô mở miệng rồi, chỉ là Diệp Hàn An có nhiệm vụ, cô còn có cách gì đâu.

Vào 6 giờ 50 phút sáng, Lục Nhất Lan mở cửa ra, cửa vừa mở, cô liền ngẩn ngơ.

Diệp Hàn An thế nhưng ở trước cửa.

Tóc anh có chút ướt, mắt cũng có chút hồng, trên cằm dường như có ít râu lú nhú ra, trong tay anh cầm theo bữa ăn sáng, đứng trước cửa, thấy Lục Nhất Lan, anh cười gọi, “Tư Tư.”

“Sao anh lại tới đây?” Lục Nhất Lan rất kinh ngạc.

“Em không chào đón anh?”

“Sao có thể.” Lục Nhất Lan duỗi tay kéo cánh tay Diệp Hàn An, “Anh đã đến, vậy vào đi.”

Mọi chuyện xảy ra hoàn toàn ngoài dự đoán của Diệp Hàn An, anh chỉ là sững sốt một chút, đã bị kéo vào nhà. Oh, xác định quan hệ được mấy ngày, anh đã bắt đầu nghênh ngang vào nhà rồi.

Lục Nhất Lan đặt bữa sáng lên bàn dài, “Anh ăn sáng chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy lại đây cùng nhau ăn đi.”

Hai người cùng ngồi vào bàn cơm, Lục Nhất Lan ngược mắt hỏi, “Tối tim em có chuyện gì sao?”

“Có!” Anh ngừng đầu, “Anh muốn giải thích với em chuyện video call ngày hôm qua...”

“Video call?”

Diệp Hàn An nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện xong, Lục Nhất Lan buông muỗng xuống, “Anh nói, anh đã đến đây từ tối hôm qua?”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Ừm.”

“Vậy sao anh không gõ cửa?” Lục Nhất Lan cũng xem như hiểu rõ tơ hồng trong mắt Diệp Hàn An là từ đâu mà có, cô nhấn hai hàng mày tinh xảo, “Sao anh lại không yêu quý bản thân như thế chứ?”

“Không phải.”

Rất kỳ dị, Diệp Hàn An cảm thấy, giờ phút này thấy Lục Nhất Lan tức giận, trong lòng anh lại nhin không được sinh ra một chút cảm xúc vui mừng, cô để ý tới anh.

Hơn nữa xem trình độ tức giận kia, là rất dễ ý.

Ngay lúc anh đang yy, Lục Nhất Lan cầm lấy một chiếc đĩa bên cạnh gõ lên đầu anh một cái, Bình Vương một thể hệ, trên đầu bỗng bị gõ như dưa hấu, anh lùi về sau một chút, “Em đánh anh.”

“Phụt----“

Không khí áp lực kết thúc trong biểu tình bảo bảo ủy khuất của Diệp Hàn An, Lục Nhất Lan quấy sữa đậu nành, “Chỉ là đang hỏi anh, vì sao anh bỗng nhiên không nói?”

“Anh...”

“Anh là muốn gõ cửa.” Diệp Hàn An rất chân thành nhìn Lục Nhất Lan, giữa mày anh lộ ra chút yêu thích nhàn nhạt, “Nhưng lúc anh tới cũng đã gần 12 giờ, trong phòng không sáng đèn, anh cho rằng em đã ngủ, sợ đánh thức em.”

“Cho nên---“

Người đàn ông này không biết tranh công, Lục Nhất Lan không hỏi, anh cũng sẽ không nói.

Chỉ đợi ở cửa một đêm, cuối cùng, còn ngốc hề hề mưa bữa sáng tới trước cửa nhà chờ cô mở cửa, cho dù trái tim làm bằng cục đá, cũng sẽ bị cảm động, huống chi trái tim Lục Nhất Lan, vốn dĩ làm bằng máu thịt.

“Anh, thật là...” Lục Nhất Lan ngay cả một từ để hình dung cũng không tìm ra, chỉ là tay chậm rãi nâng mặt Diệp Hàn An lên, tay mềm mại nhẹ nhàng đảo qua mặt anh, mang đến một trận run rẩy.

Người đàn ông co rúm lại một chút, rồi mới cảm giác toàn bộ thế giới của mình đều bốc lên bong bóng trái tim màu hồng phấn.

Bong bóng màu hồng phấn vẫn luôn trôi nổi suốt ba năm phút, thẳng đến khi tiếng chuông di động của Lục Nhất Lan vang lên, Diệp Hàn An vẫn cảm

thấy mình đang sống trong mộng.

Còn có chút không tỉnh táo, nghe Lục Nhất Lan nói phải đi làm, anh mới nhớ tới mục đích chủ yếu của mình, “Tur Tur, anh là tới nói với em chuyện phỏng vấn kia.”

“Không cần phải nói.”

“Ngày đó em nói với anh...”

“Không cần.” Lục Nhất Lan lắc đầu, “Em đã nói với chủ biên là em không có cách nào cả, chuyện này đã bỏ qua rồi.”

Nhớ tới gương mặt thối cùng ánh mắt chứa đầy thâm ý của chủ biên, Lục Nhất Lan liền cảm thấy có chút khó sở.

“À đúng, bữa sáng có lẽ em không ăn hết được rồi, gần đây đặc tội tổng biên, ngày tháng trôi qua không tốt lắm.”

Nói xong, Lục Nhất Lan duỗi tay sờ sờ cái trán của Diệp Hàn An, “Em đi làm trước, nếu anh có việc thì trở về, nếu không, anh trực tiếp đưa em đi làm cũng được.”

“Được!” Anh đứng lên, hai tay xách theo bữa sáng, “Anh lái xe, em có thể vừa ăn vừa đi.”

Xe việt dã tốc độ rất nhanh, hơn nữa biển số xe này cũng rất có uy lực, đi trên đường cái cơ bản không có ai mất mù dám vượt qua.

“Tur Tur, không thể phỏng vấn nhận phong kia có ảnh hưởng rất lớn với em sao?”

“Không tính là rất lớn, chỉ là gần đây sẽ bị quản chặt một chút.” Tốt xấu gì công lao vẫn còn ở trên người, tổng biên cũng không đến mức đá cô xuống.

Sau khi nói xong lời này, Diệp Hàn An liền trầm mặc lái xe, hương vị bữa sáng tràn ngập trong xe, Lục Nhất Lan đang gặm bánh quẩy bỗng nhiên nói một câu, “Anh cũng chưa ăn xong, em thiếu chút nữa quên mất.”

Cô cũng không quan tâm tay đầy dầu, trực tiếp xé một miếng bánh quẩy đưa đến bên miệng Diệp Hàn An.

Anh không dám há miệng.

Luôn cảm thấy anh cắn xuống, nhất định sẽ cắn trúng tay cô.

“Anh không ăn sao?”

“Ăn.”

Cuối cùng, tất cả sợ hãi của Diệp Hàn An dưới thế tấn công của nhu tình đều biến mất sạch, anh khẽ cắn một ngụm bánh quẩy, nhai một hồi, lại bỗng nhiên cảm thấy, bánh quẩy hôm nay, ăn thật ngon!

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Editor: Ngan Tịnh.

Rất nhanh liền đến tòa soạn báo, Lục Nhất Lan vừa định mở cửa xe bước xuống, liền nghe thấy Diệp Hàn An nói một câu, “Em không thể phỏng vấn tin nhận phong, vậy có hứng thú phỏng vấn anh không?”

“A...”

“Làm cho anh một bài viết đi.” Diệp Hàn An lặp lại lần nữa, “Anh muốn chuyển đơn vị làm việc, cũng cần một truyền thông thích thông báo cho mọi người.”

“Àch---“

“Đây có tính là quan hệ bám váy không nha.” Lục Nhất Lan cười, “Phỏng vấn bạn trai của chính mình, luôn cảm giác quái quái.”

Hai chữ bạn trai từ miệng cô nhảy ra, ánh mắt Diệp Hàn An sáng ngời, rồi mới dùng sức lắc đầu, “Sao có thể, quan hệ của chúng ta không phải là quan hệ bám váy! Hiểu chứ?”

Lúc anh nói chuyện đuôi mắt nhẹ cong, lúc cầu người hai mắt lấp lánh, quả thực cực kỳ đáng yêu. Lục Nhất Lan cười nói, “Vây được nha, chỉ là không biết phỏng vấn anh, thân phận của em có đủ hay không.”

“Đủ.” Trong lòng Diệp Hàn An còn bổ sung thêm một câu, “Là em, cũng chỉ có thể là em.”

Tâm tình lâng lâng, anh xuống xe mở cửa xe cho Lục Nhất Lan, “Em an tâm đi làm đi, chuyện phỏng vấn, anh trực tiếp tìm chủ biên của em là được.”

“Anh cũng vậy, đi quân khu cẩn thận một chút, còn có, nhớ giao tiền điện thoại đó.”

“Được.” Nhớ tới bản thân thiếu phí nháo ra trò cười, lỗ tai Diệp Hàn An có chút ửng đỏ. Nhìn bóng dáng ai kia dần dần biến mất khỏi tầm mắt... Thật không nỡ.

Trước giao tiền điện thoại, lại gọi điện thoại, rồi mới đi làm.

Lục Nhất Lan nhận thấy biểu tình cùng thái độ của chủ biên có chút mờ ám, thật dở khóc dở cười. Diệp Hàn An ra tay rất nhanh, nhìn chủ biên như vậy, cô cảm thấy thật lo lắng. (Chuẩn!)

“Khụ khụ.” Chủ biên háng giọng, ngừng đầu, “Tur Tur à, tôi hỏi cô một chút, cô cùng với vị thủ trưởng kia, rốt cuộc là quan hệ gì vậy?”

“Chủ biên...” Về mặt cô cực kỳ thẹn thùng, người đối diện tự động não bỏ ra cả một quyển tiểu thuyết dài tám ngàn trang.

Chủ biên khụ khụ hai tiếng, “Lần này ấy, trong tay vị chủ biên kia có một tin tức muốn đưa cho chúng ta, anh ta chỉ định cô tới phỏng vấn, cho nên---“

“Tôi biết rồi.” Lục Nhất Lan cúi chào, “Tôi nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của tổ chức.”

“Được.” Lúc trước sao chủ biên lại không phát hiện Lục Nhất Lan không chỉ bình tĩnh, còn rất trung nhị nhĩ = _ = lắc đầu, “Cô xuống trước đi, chờ định ra ngày phỏng vấn cụ thể, tôi lại liên hệ với cô.”

Có chút vui sướng bước ra văn phòng, Lục Nhất Lan gửi một tin nhắn cho Diệp Hàn An, “Anh làm việc hiệu suất cao thật đó.”

“(☺ v ☺).” Lần đầu tiên anh nhắn một cái biểu tự, thiếu chút nữa chọc Lục Nhất Lan cười muốn điên cml.

Thật sự tương tượng không ra, người bên kia cao hơn 1m8, sao có thể bày ra cái mặt thẹn thùng đáng yêu như vậy được. Khụ khụ hai tiếng, cô lại nhắn một câu, “Anh thật đáng yêu.”

Tiếp theo ngoài dự đoán, Diệp Hàn An ném cho Lục Nhất Lan một câu, “Tur Tur, anh cầu em một việc em sẽ đồng ý chứ?”

“Gì vậy?”

“Gần đây em có muốn đến bên quân khu này tham quan không?” Diệp Hoài An mang theo 180% hoài mong, lẳng lặng tung ra những câu này, “Gần đây chúng ta còn đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, ngọt ngào ngào ngào sẽ có trợ giúp cho sự phát triển tình cảm của chúng ta.”

“...”

“Anh thấy mấy lời này ở đây vậy?” Lục Nhất Lan tròn trĩnh mắt, lời này cũng công thức hóa quá không thành ý rồi!?

“Em tới bên cạnh anh, anh liền nói cho em biết.”

“Phụt.”

Lục Nhất Lan nổi hứng trêu ác, “Làm sao bây giờ, em bỗng nhiên không muốn biết anh thấy nó ở đâu nữa.”

“?”

Diệp Hàn An ngoài miệng bình tĩnh, trên thực tế đã cực kỳ bức bối ném cuốn sách 1000 cách trêu gái xuống, sách rác rưởi, vô dụng!

“Tur Tur...”

Anh gọi một tiếng cực kỳ lưu luyến, ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Editor: Ngan Tĩnh.

“Được rồi được rồi, thật là không chịu nổi anh, đàn ông cao to như vậy sao lại biết làm nũng đến vậy chứ.” Lục Nhất Lan nở nụ cười, “Có thể đi đến chỗ anh, nhưng đi thế nào, tự anh phải nghĩ cách.”

“Được, chờ tin tức tốt của anh.” Đạt được mục tiêu của mình, giọng nói của Diệp Hàn An cũng cao lên, anh trầm giọng, “Tur Tur, em cũng không biết, anh nhớ em đến nhường nào.”

Lúc Lục Nhất Lan còn đang đỏ mặt, Diệp Hàn An đã cắt đứt điện thoại.

Đối với việc này, cô chỉ muốn nói một câu, sao chỉ mấy ngày không gặp, cảm giác Diệp Hàn An lão luyện hơn rất nhiều rồi?

Bên kia, Diệp Hàn An cúp điện thoại, đánh một dấu tích lên bảng nhiệm vụ hằng ngày của mình, nói lời âu yếm, cái này xem như đã xong, nghĩ đến không lâu sau, Lục Nhất Lan có thể vẫn luôn ở bên cạnh mình, trên mặt anh lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

Bên này Lục Nhất Lan còn đang đợi Diệp Hàn An vận chuyển công tác, đã bị tổng biên gọi vào văn phòng rồi.

“Tur Tur à, tổng biên cũng biết, giữa cô và vị thủ trưởng kia, có chút...” Tổng biên lại chuyển lời, “Nhưng là cô cũng không thể như vậy chứ.”

“Cái gì cơ?”

“Không có gì.” Tổng biên nhẹ lắc đầu, “Vị thủ trưởng kia nói lần phỏng vấn này bao hàm một bộ phận phỏng vấn sinh hoạt, bảo cô đi qua bên quân khu ghi chép lại một vài trạng thái sinh hoạt của anh ta.”

“...”

Đây, cư nhiên cũng là một cái lý do.

Lục Nhất Lan cúi đầu, đầu óc có chút choáng váng. Diệp Hàn An thật đúng là ra lực mà, cứ như vậy triệu hoán cô đi rồi...

“Tổng biên.”

“Hừm?” Người đàn ông ngẩng đầu nhìn Lục Nhất Lan, “Tur Tur à, cô là một cô gái, cũng phải yêu quý mình một chút, quan hệ giữa cô với vị thủ trưởng kia...” Hắn khụ khụ hai tiếng thay thế, “Tóm lại, phải bảo vệ thân thể của mình cho thật tốt.”

“?”

Gì cơ?

Lục Nhất Lan nghĩ tới cái gì đó, vừa muốn giải thích, nhưng tổng biên đã bắt đầu vẫy tay, “Được rồi, lời tôi cũng đã nói hết.”

Lời nói đầy ám chỉ, muốn giải thích, lại bị chặn, Lục Nhất Lan cảm thấy danh dự của mình ở tòa soạn báo mất sạch hết rồi, còn không biết tổng biên đã nhìn nhận cô thế nào rồi, trời ạ.

Có chút bất đắc dĩ đi đến bàn làm việc của mình, Mẫn Mẫn lập tức chạy tới hóng hớt, “Chị Tur Tur, chị có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là phải đi ra ngoài công tác một thời gian.”

“Đi công tác?”

“Ừm.” Cô gờ tay, “Trong khoảng thời gian này em cứ đi theo chủ biên lẫn lộn đi, chờ một đoạn thời gian tôi sẽ về.”

Mẫn Mẫn có chút không nỡ, lại cũng chẳng nói gì, chỉ là cho Lục Nhất Lan một cái ôm.

Cô rất nhanh liền tan tâm, liền gọi điện thoại cho Diệp Hàn An, “Diệp tướng quân.”

“Tur Tur.”

“Cách của anh thật là cơ trí, tổng biên đều cảm thấy giữa hai chúng ta có quan hệ không chính đáng.”

Nghe thấy lời này, Diệp Hàn An cảm giác không thích, liền nói, “Anh phải gọi điện thoại cho tổng biên của các em, giữa hai người chúng ta nào có quan hệ không chính đáng, người yêu, là quan hệ rất bình thường rất ngọt ngào đó có được không?!”

“Ài, tổng biên không phải nói cái này.”

“Vậy thì là gì?”

“Em nói, mặt anh sẽ đỏ.”

Lục Nhất Lan càng nói như vậy, Diệp Hàn An càng muốn truy hỏi, “Đó là gì?”

“Là cái này.”

“Ý tổng biên nói, chúng ta trên thân thể, sắp xảy ra quan hệ không chính đáng nào đó.”

Giọng nói đột nhiên im bật, Diệp Hàn An dừng một chút, nói, “Tư Tư, anh cảm thấy em hiểu biết còn nhiều hơn cả anh.”

“Vậy sao, em cảm thấy bình thường thôi.”

Tất cả đều hòa hợp giữa tiếng cười của hai người, cuối cùng Diệp Hàn An nói, “Hôm nay trở về, em trước nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai, anh đi đón em.”

“Được.”

...

Diệp Hàn An tắt điện thoại xong ngẩng đầu nhìn quân sự quạt mo của mình, “Chị, được rồi, hẹn xong rồi.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Chị nói với em này, đời này chuyện chính xác nhất em từng làm, chính là không để cô gái này đi phỏng vấn buổi lễ nhận phong Thiếu tướng kia.” Diệp Hàn Ngữ nói, vút ra một bức ảnh, “Người này, là giáo thảo mê người nhất đẹp trai nhất trong quân, cực kỳ có mị lực.”

“Tốt hơn loại người khó hiểu phong tình như em rất nhiều, để cô gái kia đi, em khẳng định sẽ bị đá.”

Cũng không nghĩ mấy chuyện vô dụng kia, Diệp Hàn An nhú mày, “Chị, tiếp theo, em phải làm gì?”

“Tất nhiên là thương...” Nói đến một nửa, Diệp Hàn Ngữ khụ khụ hai tiếng, “Không phải, em đã hẹn người tới, vậy phải bồi dưỡng tình cảm một thời gian, rồi mới gặp gia trưởng, gặp gia trưởng xong, em liền có thể cầu hôn.”

“Cứ như vậy sao?”

Diệp Hàn Ngữ gật gật đầu, “Con đường cách mạng còn lắm gian nan, em phải theo đuổi cô gái này cho tốt, mà mấy người lớn trong nhà, em cũng không cần lo, qua một hai tháng, chị sẽ tìm cơ hội gọi ba mẹ tới, rồi mới----”

Tất cả đều im lặng ngoan ngoãn nghe, Diệp Hàn Ngữ cảm giác bản thân đã hoàn toàn bỏ tay với cậu em trai nhà mình rồi, chỉ cần chiều số có thể nghĩ tới, đã dùng hết toàn bộ.

Nhưng Diệp Hàn An lại chần chờ một chút.

“Chị, em có một vấn đề.”

“Vấn đề gì? Cái phương án này không vấn đề gì mà.” Cô xuy tay, “Em với cô gái kia lưỡng tình tương duyệt, đừng cảm thấy quá nhanh, em cũng già rồi, hai ba tháng kết hôn cũng không gọi là cưới chạy.”

“Em biết.” Anh đáng gây lòi Diệp Hàn Ngữ, “Em già rồi.”

Ánh mắt Diệp Hàn An sáng quắc, cực kỳ nghiêm túc, “Em đã già như vậy rồi, vì sao còn phải chờ mấy tháng, cuối tuần nay chị cứ mang ba mẹ tới đây luôn đi.”

Diệp Hàn Ngữ: “...”

“Em sẽ dọa chết cô gái kia, em sẽ hối hận!”

“Cô ấy không nhất gan như vậy.”

Hai chị em thảo luận một hồi lâu, cuối cùng xác nhận một phương án dự dõ, mặc kệ như thế nào, cũng phải nhất định! Nhất định phải mang cô gái tên Trình Tư Tư kia, mang về nhà!

Sáng sớm, không khí tươi mát, vừa tỉnh mơ, Diệp Hàn An liền lái xe đi đến nhà Lục Nhất Lan.

7 giờ, anh đứng giờ gõ cửa, không bao lâu, cửa liền mở.

“Anh đã đến rồi.” Lục Nhất Lan hữu khí vô lực(*) ngã xuống sô pha, Diệp Hàn An ừ một tiếng, “Anh qua đón em đi ăn sáng, bây giờ em...” Bộ dáng dường như còn chưa tỉnh ngủ.

(*) Có hơi mà không có sức.

“Chờ em một lát.”

Giữa giữa trên sô pha hơn hai mươi phút, Lục Nhất Lan đánh răng rửa mặt sửa soạn xong, cũng đã tầm 7 giờ 40 phút, hai người xuất phát.

“Anh dẫn em đi quân khu, đã được cho phép chưa?”

“Vì sao không cho phép?” Diệp Hàn An cảm thấy rất kỳ quái.

Lục Nhất Lan à một tiếng, giải thích, “Trong TV đều như vậy mà, nói quân khu là khu bảo hộ cơ mật, cho nên...”

“Đúng vậy, quân khu là khu bảo hộ cơ mật, chỉ là vì sao em không thể vào chứ?” Diệp Hàn An nở nụ cười, trong con ngươi lấp lóe ánh sáng nghiêm túc, “Em là người nhà quân nhân mà.”

“Em là người nhà quân nhân?!”

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, trái tim liền bị đánh trúng, Lục Nhất Lan liếc mắt nhìn Diệp Hàn An, cũng chưa nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cửa kính xe.

Một lát sau, Diệp Hàn An lại hỏi, “Tư Tư, sao em không nói gì?”

“Không có gì, chỉ là em bỗng nhiên cảm thấy, anh sắp biến thành tiểu vương tử lời âu yếm rồi.”

“Biến thành tiểu vương tử lời âu yếm thì có sao đâu.”

“Hừm?” Sao lại chuyển sang chuyện khác rồi, Lục Nhất Lan ngoái đầu nhìn lại, “Vốn dĩ...”

Diệp Hàn An thâm tình nhìn Lục Nhất Lan, “Cho dù là vậy, cũng sẽ không bị người khác cướp đi, anh, Diệp Hàn An, sẽ chỉ là tiểu vương tử lời âu yếm của một mình Trình Tư Tư.”

“Chỉ của riêng em.”

“...”

Bỗng nhiên nhìn thấy mũi tên của Cupid cắm trên tim rồi.

Lục Nhất Lan nhìn lượng máu trên thanh máu của mình, à, đã hết sạch.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Editor: Ngan Tịnh.

Cuộc sống ở bên quân khu càng bình tĩnh hơn Lục Nhất Lan nghĩ, bởi vì chân Diệp Hàn An còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, cho nên anh không tham gia huấn luyện của quân khu.

Lục Nhất Lan có chút chột dạ, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Hàn An ở đối diện, “Ai, ghi chép phonông ấn cuộc sống của anh đều là mỗi ngày phê duyệt văn kiện, mỗi ngày em đều ở nơi này chơi di động, vậy có phải có chút không ổn hay không?”

“Em không thích?”

Người phụ nữ nằm trên sofa, vẻ mặt mê luyến, “Không có không thích, sofa của anh rất mềm”

“Vậy ngủ đi.” Diệp Hàn An có vài phần ý cười, “Qua một đoạn thời gian anh đưa em ra ngoài chơi.”

“...” Phụt.

Lục Nhất Lan thật sự chỉ muốn nghiêm túc phỏng vấn một chút, không cảm thấy là quá nhàm chán muốn đi ra ngoài chơi đâu.

Không qua mấy ngày, trong một ngày nắng, Diệp Hàn An nói muốn mang Lục Nhất Lan đi tham quan một buổi lễ khen tặng của quân bộ.

“Hàn An, đi tham gia đại hội khen tặng thì nên mặc quần áo gì đây?”

“Cái này.” Diệp Hàn An đã sớm có chuẩn bị, từ trong ngăn kéo lấy ra một bộ quần trang, “Anh đặt làm dựa theo kích cỡ của em.”

Cô cũng không nghĩ nhiều, liền trực tiếp đi phòng bên cạnh thay quần áo. Sau khi thay quần áo Lục Nhất Lan mới cảm thấy có chút không thích hợp, “Diệp Hàn An, bộ quần áo này sao lại vừa người đến thế này?”

Người đàn ông nhẹ nhàng nâng mắt, lỗ tai có chút ửng đỏ, “Anh... Nhìn ra được.”

Lục Nhất Lan: “...”

Mỗi người đàn ông, đều có lòng muốn trở thành thợ may đứng đầu!

Xách theo camera đã ngủ yên suốt một tuần, Lục Nhất Lan nắm tay Diệp Hàn An, xuất phát.

Đại hội khen tặng rất náo nhiệt, Diệp Hàn An giải thích, đây là hoạt động lớn nhất toàn bộ quân bộ, cùng loại với ‘quân niên’, lui tới một mảnh xanh ngời ngời. Nhìn nhiều người như thế, Lục Nhất Lan chỉ phát hiện một mình mình là mang theo camera.

“Như vậy... Có phải là không tốt lắm hay không?”

“Không sao.” Diệp Hàn An đối diện với cô, “Có anh ở đây, sẽ không ai nói gì em.”

Quang minh chính đại được người che chở, đại khái chính là cảm giác này đi?! Lục Nhất Lan thường thường chụp mấy bức, nghĩ nghĩ, cô kéo kéo tay Diệp Hàn An.

Cảm xúc mềm mại, da thịt lướt qua, trái tim Diệp Hàn An khẽ run, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Đối tượng phỏng vấn của em à anh, ạch, anh có thể đứng ở bên kia, để em chụp một bức ảnh hay không?”

“Được.”

Anh cơ hồ không thêm suy nghĩ, trực tiếp đứng ở chỗ Lục Nhất Lan chỉ, không sai chút nào. Người đàn ông rất anh tuấn, cũng rất cao ngạo, hô hấp của Lục Nhất Lan dừng lại một chút, không lâu lắm, “Chụp xong rồi, rất đẹp trai.”

Người đàn ông liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn là say trong lời khen của Lục Nhất Lan. Liếc thấy từ xa có ba bóng dáng đi tới, anh khụ khụ hai tiếng, “Chúng ta cũng chụp chung một tấm đi, em xem, trước khi yêu đương chúng ta từng chụp chung một bức, sau khi yêu lại chụp chung thêm một bức, chờ sau này, chúng ta kết hôn, cũng có thể lấy ảnh chụp ra hoài niệm”

Bỗng nhiên nói đến kết hôn, Lục Nhất Lan có chút ngượng ngùng, “Chúng ta đến bên cạnh đi, tìm một người chụp giúp một chút.”

“Có người rồi.”

Diệp Hàn An đưa camera cho Diệp Hàn Ngừ đang đi tới cách đó không xa, rất có lễ phép hỏi một câu, “Có thể giúp chúng tôi chụp một bức không?”

“Khụ khụ.” Diệp Hàn Ngừ nén cười nhìn bộ dáng có lễ độ của em trai nhà mình, tiểu nhân trong lòng đã sớm không không ngừng ha ha ha.

Đi theo bên cạnh Diệp Hàn Ngừ còn có một cặp vợ chồng, Lục Nhất Lan nhìn cảm giác có chút kỳ quái, vì sao...

Người đối diện, nhìn qua có chút quen mắt.

Đặc biệt là cặp vợ chồng kia.

Lúc Diệp Hàn Ngừ giơ tay lên, Diệp Hàn An dùng cánh tay ôm lấy bà vai Lục Nhất Lan, vẻ mặt thần thái cực kỳ thân mật.

Chụp xong, hai người châu đầu ghé tai xem ảnh chụp, Lục Nhất Lan nở nụ cười, “Anh thật đẹp trai”

“Thật xứng đời.”

“Phụt...” Quá biết khen người rồi.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Editor: Ngạn Tĩnh.

Đám người chen chúc, lúc hai người ngồi xuống, Diệp Hàn An nói ra một câu rất nhỏ, “Tur Tur, anh mang em đi gặp gia trưởng.”

Tiếng nói cực kỳ nhỏ, hoàn toàn bị bao phủ trong tiếng người ồn ào. Sau khi ngồi xuống, Lục Nhất Lan mới hỏi lại, “Vừa rồi anh nói gì vậy, chung quanh ồn ào quá, em chưa nghe rõ.”

Lúc này người đàn ông cũng không còn phần quần bách vừa rồi.

Anh cực kỳ bình tĩnh nhìn Lục Nhất Lan, “Em không nghe được cũng không sao, cũng không phải chuyện quan trọng gì.”

“Vậy à.”

Phía trên đã có người lên tiếng, chung quanh đặc biệt an tĩnh. Lục Nhất Lan thần sắc nghiêm túc cố nhớ lại một chút, qua một lúc, cô cũng không cố gắng nữa.

Đại hội khen tặng của quân bộ cũng tương tự với buổi lễ khen tặng của trường cấp tiểu học, đầu tiên là Thủ trưởng lên tiếng khen ngợi, rồi đến lượt mấy tướng lĩnh ưu tú lên đài phát biểu.

Lục Nhất Lan hỏi, “Hàn An, anh có lên không?”

“Sẽ không.” Ánh mắt Diệp Hàn An hơi trầm xuống, nhớ tới chuyện này liền phiền.

Nhìn bộ dáng trầm thấp mất mát của anh, Lục Nhất Lan nghĩ hẳn vì chân bị thương bị phía trên đẩy xuống, cho nên tạm thời bị quân bộ vắng vẻ, không trong lòng dâng lên vài phần thương tiếc, “Đừng mất mát.”

Cô lôi kéo tay anh, ngón tay cọ qua lòng bàn tay anh, đôi mắt mang theo quan tâm, “Sau này, anh vẫn có thể đi lên.”

“?”

Diệp Hàn An có chút mê mang, một lát sau mới biết được Lục Nhất Lan hiểu sai rồi, tuy rằng anh không lên đài khen ngợi này, nhưng là---

Quân bộ sẽ trực tiếp mở một đại hội khen ngợi dành riêng cho anh, chỉ là cảm thấy như vậy quá phiền toái, biểu tình của anh mới có thể không tốt lắm như vậy.

Chỉ là...

Người yêu nhỏ nhẹ vỗ về, còn nắm tay an ủi, Diệp Hàn An yên lặng tiếp nhận sai lầm xinh đẹp này, cũng chưa vội giải thích.

Đại hội khen tặng rất dài, vì tránh cho loại chuyện mắc lỗi nhỏ gây xấu hổ kia, trung gian sẽ có một đoạn thời gian nghỉ ngơi. Trong lúc đó, Diệp Hàn An lôi kéo Lục Nhất Lan hỏi, “Tur Tur, có phải em thấy đại hội này rất nhàm chán hay không?”

“Hả?”

“Anh muốn trở về.”

Lục Nhất Lan: “?!”

Loại hội nghị thế này lại tùy hứng muốn đi về như thế, thật sự có thể được sao? Lục Nhất Lan có chút rối rắm, “Chỉ mới tham dự một nửa liền đi có được không?”

“Được.” Anh ôm lấy tay cô, nói, “Anh không thích nơi này.”

Nghĩ đến cái gì đó, trong lòng Lục Nhất Lan hiểu rõ. Diệp Hàn An cũng từng là Binh Vương Hoa quốc, cũng từng trong đội ngũ đặc biệt nào đó vào

sinh ra từ, bây giờ bởi vì ngoài ý muốn trong lúc làm nhiệm vụ, chỉ có thể từ trên đài chuyển xuống đài, nhìn không được cũng rất bình thường.

Nghĩ đến đây, Lục Nhất Lan liền mềm lòng, “Thật sự không thích, vậy đi thôi.”

Nhân nhượng một chút trái tim bị tổn thương của ai đó, cho dù tùy hứng... Vậy cứ tùy hứng đi.

Sau khi nghe thấy lời này, trên mặt Diệp Hàn An nháy mắt nở rộ một nụ cười tươi, “Đi thôi.”

Bàn tay to lồi kéo bàn tay nhỏ, rời khỏi hội trường dòng người chen chúc xô đẩy. Vừa bước một chân ra khỏi cửa, Lục Nhất Lan nghe thấy từ đằng sau truyền tới tiếng vỗ tay, rất rầm rộ----

“Bây giờ, cho mời quân bộ số 2... Thượng tướng Diệp Chính lên đài!”

Diệp Chính?

Một cảm giác quen thuộc kỳ lạ thoảng qua, chỉ là đã rời khỏi hội trường, Lục Nhất Lan cũng không rồi rắm bao nhiêu.

Diệp Hàn An thấy vẻ mặt cô không chút thay đổi, cục đá trong lòng rốt cuộc cũng hạ xuống.

Cô vẫn chưa biết.

Ừm, anh cũng không phải giấu giếm cái gì không đúng, Diệp Chính xác thực là cha anh, cô thấy quen, cũng đúng.

Cho nên nói...

Sau khi gặp gia trưởng, chính là câu hôn.

Thật tốt!

Khởi động xe, Diệp Hàn An không trở lại văn phòng, mà là đổi hướng đến một phố KFC ở trung tâm thành phố.

“Nghe nói con gái đều thích ăn, em thích không?”

“A, rất thích.”

Người đàn ông lộ ra một nụ cười tươi, “Vậy chúng ta vào đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Editor: Ngan Tịnh.

Sau khi vào KFC, Diệp Hàn An liền gọi món, hai người mặc quân trang ở trong đám người cực kỳ nổi bật, có người nhìn qua, Lục Nhất Lan có chút ngượng ngùng.

Người đàn ông lại bỗng nhiên nói, “Ngồi ở bên cạnh anh rất ngượng ngùng sao?”

“Há...”

Lục Nhất Lan lắc đầu, “Không có, chỉ là em không phải quân nhân, lại mặc quân trang ngồi ở bên ngoài, luôn cảm thấy có chút không ổn.”

Nghe thấy câu này, người đối diện nở nụ cười, một nụ cười rất xinh đẹp, “Từng nghe qua một câu chưa?”

“Humm?”

“Quân tẩu vĩ đại nhất.” Anh bỗng nhiên nắm chặt tay cô, giống như bình thường, mười ngón quần quýt, “Làm quân tẩu, em chỉ là mặc quân trang mà thôi.”

“...”

“Được được được, em biết rồi.” Cô phát hiện, bản thân đối với lời ngon tiếng ngọt anh thốt ra, thế nhưng thấy nhiều không trách.

Sau khi chơi đùa ở KFC một hồi, Diệp Hàn An đưa Lục Nhất Lan về nhà.

Một đoạn thời gian tiếp theo, Lục Nhất Lan cũng có chút bận, bởi vì Mẫn Mẫn sắp kết thúc kỳ thực tập, lại không biết viết bản thảo tổng kết, cho nên vẫn luôn hỏi cô về phương diện này.

Hai người đều bận, nhưng vẫn tận lực đều ở trong một cái văn phòng.

Khoảng cách một cái ngẩng đầu, ngược mắt liền có thể thấy, thân mật nhất, cũng đẹp nhất.

Ngày nọ.

“Diệp Hàn An, mau xem lịch, biết hôm nay là ngày gì không?”

“Hửm?” Người đàn ông ngẩng đầu, “Ngày gì cơ?”

“Ngày phỏng vấn tới rồi...”

Diệp Hàn An buông bút xuống, có chút kinh ngạc, “Sao lại nhanh như vậy?”

“Không nhanh.” Lục Nhất Lan dờ khóc dờ cười, “Em tới chỗ anh chơi đã gần một tháng rồi, lại không phỏng vấn cho xong, chủ biên sẽ đánh chết em”

“Anh ta không dám.” Người đàn ông rất khẳng định.

Lục Nhất Lan: “...”

“Điểm chú ý sai rồi, em đã bảo trợ thủ lấy tất cả dụng cụ phỏng vấn tới rồi, anh đừng kéo dài nữa.” Lục Nhất Lan cảm thấy cứ tiếp tục ở lại nơi này, cô rồi sẽ biến thành sâu gạo.

Ngược mắt, “Anh giả vờ đáng yêu cũng vô dụng, giả vờ đáng thương cũng không được.”

Từ lần trước trong lúc vô tình đánh ngã kệ sách, Lục Nhất Lan liền thấy được một đồng sách trên kệ sách của Diệp Hàn An, trong đó bao gồm 1000 cách trêu gái bị rách tung tóe, tiểu vương tử lời âu yếm, cùng với mấy quyển MarySue tổng tài bá đạo này nọ cô cực kỳ quen thuộc, tóm lại lúc cô cùng Diệp Hàn An nhặt sách thật sự rất xấu hổ.

“Sao có thể.” Diệp Hàn An thâm tình online, “Em là ánh sáng, anh là hoa hướng dương, tuy rằng em chỉ ở nơi đó, nhưng cũng bởi vì có em ở nơi đó... Cho nên anh mới vui vẻ.”

“Em rất quang trọng, anh không thể không có em.”

Lục Nhất Lan ừ một tiếng, đi tới dưới kệ sách, chỉ vào chúng, “Nhìn từ quyển sách nào?”

Diệp Hàn An nhìn cô đầu muối không ăn, yên lặng từ trên kệ sách lấy ra bộ [Tổng thống đại nhân, đừng tới đây].

Tiếng đập cửa vang lên, hai người nhìn ra bên ngoài, tiếng cảnh vệ truyền tới, “Lão đại, có người tới.”

“Là Mẫn Mẫn.” Lục Nhất Lan nói, “Mặc tốt quần áo, đi rửa mặt, chuẩn bị mở camera.”

“Không!”

“Hửm?” Lục Nhất Lan yên lặng, “Không cái gì?”

“Em không hôn anh một chút, anh từ chối.”

Người đàn ông thần sắc dị thường nghiêm túc, Lục Nhất Lan lẳng lặng ở bên cạnh một hồi lâu, tiếng đập cửa vang không ngừng, cô nói, “Mẫn Mẫn em đợi chút, tôi xử lý chút chuyện đã.”

“Anh lại đây.”

Diệp Hàn An đi tới bên cạnh Lục Nhất Lan, “Anh tới rồi.”

Không khí căng chặt bỗng trở nên kiểu điểm, Lục Nhất Lan rất bất đắc dĩ, chỉ có thể hôn một cái lên má trái Diệp Hàn An.

Diệp Hàn An rõ ràng không thỏa mãn, nhưng mà Lục Nhất Lan cũng sẽ không thỏa mãn anh.

“Anh còn như vậy em sẽ tức giận.”

“...”

“Để người vào.” Anh yên lặng đi rửa mặt, khó chịu, không có hôn tới môi, không triển miên!

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Editor: Ngạn Tĩnh.

Phòng vấn rất nhanh liền bắt đầu, có người ngoài ở, Diệp Hàn An đẩy người chính khí, về mặt đứng đắn.

Lúc Mẫn Mẫn thấy Diệp Hàn An đi tới, sừng sốt một chút, rồi mới nói: “Chị Tư Tư, đây không phải cái... Cái anh chàng đẹp trai lần trước chụp chung với chị sao?”

“Phụt.”

Cô gái trẻ còn đang thực tập, nhưng là đích xác rất biết cách ăn nói.

Diệp Hàn An nghe thấy cái từ anh đẹp trai kia, âm thầm thu hồi khí thế trên người mình, cố tình dịu dàng một chút.

Thật muốn nghiêm túc phòng vấn tốc độ liền rất nhanh, vấn đề đều đã chuẩn bị tốt từ trước, cực kỳ công thức hóa, đáp án cũng có liên quan đến hành động sau này của quân bộ Hoa quốc, 90% vấn đề đều không có gì nổi trội, nhưng kết hợp với thân phận đặc biệt của Diệp Hàn An, bản thân chính là một điểm nổi trội, cho nên cũng không khó gì.

Nhưng là.

Lúc đến mấy vấn đề cuối cùng, Lục Nhất Lan giờ tay, tạm thời ngừng quay, cô tròn trắng mắt, “Mấy cái vấn đề cuối cùng là ai thêm vào vậy?”

“Ạch.” Mẫn Mẫn có chút chột dạ, “Chuyện là, chị Tư Tư, là chủ biên nói muốn hỏi, anh ấy nói như vậy sẽ làm Thủ trưởng càng thân thiện với dân.”

Trước khi tới, Mẫn Mẫn còn thấy kỳ quái, có gì Thủ trưởng người ta lại phải trả lời mấy vấn đề như vậy.

Sau khi tới đây, Mẫn Mẫn mới bừng tỉnh đại ngộ, khẳng định là bởi vì chị Tư Tư nha, tình tổ dịu dàng trong mắt kia, đều phải đây, tràn ra ngoài cmml rồi.

“Cái vấn đề gì vậy?” Người đàn ông có chút nghi hoặc.

Lục Nhất Lan nở nụ cười, “Em cảm thấy anh sẽ phải đỏ mặt.”

“...”

“Mở camera đi.” Lục Nhất Lan nở nụ cười, Mẫn Mẫn bật sáng đèn, hai người lại bắt đầu nghiêm túc, “Xin hỏi Diệp tướng quân, từ tiền tuyến lui ra hậu tuyến, anh có tính toán kết hôn hay không?”

Người đối diện ngây ra một lúc, khuôn mặt có chút kiên nghị bỗng nhiên nổi lên vài mạt ửng hồng, “Có.”

“Không biết quân nhân như Diệp tướng quân, thích loại hình phụ nữ gì đây?”

“Tôi không thể đại biểu cho quân nhân, chỉ có thể đại biểu cho chính tôi.” Diệp Hàn An nghĩ đến vui vẻ, trong đầu còn lóe lên gương mặt Lục Nhất Lan, anh cười cười, “Người tôi thích, quả cảm, đáng yêu, thiện lương, có chí hướng, sẽ không dễ dàng dao động.”

“Là một cô gái rất rất tốt.”

Mẫn Mẫn à một tiếng, rồi mới đặt ánh mắt lên người Lục Nhất Lan, sao lại cảm giác người yêu bí mật mà vị Thủ trưởng này nói chính là chị Tư Tư nhỉ?

Cuối cùng cuộc phỏng vấn, là hình ảnh hai người bắt tay.

Một nam một nữ, cánh tay mềm mại trắng nõn cùng một cánh tay mọc kén do cầm súng lâu ngày, lại có một loại cảm giác xứng đôi kỳ lạ.

Mẫn Mẫn đang thu dọn đồ, cô nàng vênh tai, nghe hai vị kia nói chuyện.

“Anh không nhớ xa em.”

“Khoảng cách sinh ra cái đẹp, anh sẽ phát hiện anh sẽ càng yêu em hơn.” Lục Nhất Lan chỉ vào mặt mình, “Hôn em một cái, em phải về tòa soạn báo.”

“...”

“Em kêu anh hôn má.” Diệp Hàn An rất không thỏa mãn.

Lục Nhất Lan ừ hừ một tiếng, “Sao nào, không muốn?”

Cô sắp có dấu hiệu tức giận, Diệp Hàn An liền ngoan ngoãn nghe lời, hạ xuống một nụ hôn trên má cô xong, anh thở dài một hơi, “Em phải thường xuyên liên lạc với anh, nói chào buổi sáng, ngủ ngon, thích anh với anh nữa.”

“Ừm... Em biết rồi.”

“Anh tiễn em.”

“Không được.” Lục Nhất Lan lắc đầu, “Em đi cùng Mẫn Mẫn là được rồi.”

Cuối cùng, trước khi Mẫn Mẫn và Lục Nhất Lan rời đi, đại lão vừa được phỏng vấn kia còn dọn một đồng lớn dụng cụ phỏng vấn đưa lên xe hai người, còn vẫn luôn vui sướng vỗ vỗ tay.

Nói thật...

Mẫn Mẫn có chút sợ, đây chính là đại lão mà anh trai cô đang bảo hộ đó, bây giờ lại tự mình khiêng dụng cụ cho các cô.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Editor: Ngạn Tĩnh.

Sau khi trở về, lần phỏng vấn nay đã nhanh chóng được sửa sang lại, làm tin tức trang đầu của chiến báo trung ương.

Lục Nhất Lan là người phỏng vấn phải đứng mũi chịu sào bị người chú ý, đương nhiên, càng được nhiều người chú ý chính là Tướng quân được phỏng vấn lần này, Diệp Hàn An. Từ trên chiến trường lùi về hậu phương, đã từng là một Binh Vương, diện mạo tuấn mỹ, hơn nữa...

Thâm tình bonus đáng yêu.

Một Tướng quân quân chính như vậy, bị người nhanh chóng kéo lên, một lần cháy hàng số báo lần này của chiến báo trung ương vốn tiêu thụ uest, dù in thêm mấy lần, vẫn là bán hết sạch, chủ biên cảm thấy Lục Nhất Lan chính là phúc tinh của tòa soạn báo! Phúc tinh! Phúc tinh đó!

Tiệc khánh công.

Lục Nhất Lan là vai chính, cô ngồi ở trung tâm KTV, lắc lắc đầu, “Chủ biên, tôi thật sự không uống được.”

“Cô còn trẻ, không uống rượu thì sao có thể được.” Chủ biên dường như cũng uống nhiều rồi, thế nhưng nổi lên một chút tâm tính trẻ con ở bên cạnh lái nha lái nhai không ngừng.

Bị dây dưa một hồi lâu, Lục Nhất Lan cũng cảm thấy rất bức bối, liền lấy ly rượu Cocktail chủ biên đẩy tới uống sạch.

Chỉ là ly rượu Cocktail này đúng là khá dễ uống, có mùi hương nước trái cây nhàn nhạt, uống xong, đầy miệng đều là mùi hương nồng đậm, cô liếm liếm môi, vui sướng uống thêm một ly nữa.

Sau khi vài ly rượu vào bụng, Lục Nhất Lan đã có chút choáng váng mê mang, tất cả chung quanh đều biến thành mờ mịt lung lay, không phân biệt được ai ra ai, cả người Lục Nhất Lan đều mê mang.

Lúc KTV tan, hai ba người uống say.

Một người là chủ biên, một là đại công thần, lại chỉ còn có một người lái xe tới.

Rất phiền toái, đưa không đồng đều, nhưng không đưa thì không được. Lục Nhất Lan là một cô gái, hơn nửa đêm còn uống say chẳng lẽ lại để cô về một mình được sao? Nhưng chủ biên...

“Bằng không, chúng ta gọi điện thoại cho bạn trai chị Tư Tư đi.” Mẫn Mẫn đề nghị.

“Tư Tư có bạn trai sao?”

“Có bạn trai à?”

Mẫn Mẫn ừ một tiếng, “Anh ấy hẳn là có thời gian, đề em gọi điện thoại cho anh ấy đến đây.”

Mẫn Mẫn chỉ có thể nói như vậy, vẫn may cô có để lại số điện thoại của đại thần. Sau khi cô gọi thông điện thoại, cả người đều trở nên khăn trương lên, tốt nhất đại thần đừng từ chối cuộc gọi từ số lạ, nếu không thì khó chơi rồi.

Không lâu, bên kia nhận, Mẫn Mẫn thở phào nhẹ nhõm, “Thủ trưởng.”

“Hử?”

Lúc này Mẫn Mẫn nghĩ, người đối diện hẳn là không biết cô là ai, cũng không nhiều lời, “Chuyện là, chị Tư Tư ở quán bar XX uống say rồi, chúng tôi lại không có ai tiện đưa chị ấy về, Thủ trưởng, anh có thể...”

“Đợi tôi mười phút.”

Gì cũng chưa kịp nói, liền một mảnh tiếng tút tút.

Mười phút không dài, cũng chỉ bằng thời gian hai bài hát, KTV có chút ồn ào, bỗng nhiên, cửa phòng bị đẩy ra.

Giữa ranh giới ánh sáng và bóng tối, một bóng người cao lớn đứng ở cạnh cửa, chỉ dừng một chút, người nọ bước chân dài đi về phía trước, càng đi tới, ánh đèn đánh lên mặt Diệp Hàn An, đám người chung quanh đều sợ ngậy người.

“Tư Tư đâu?”

“A.” Mẫn Mẫn chỉ vào sô pha bên kia, “Chị Tư Tư ở nơi đó.”

Người đàn ông một câu cũng không nhiều lời, cũng không có biểu tình dư thừa nào, chỉ là rất dịu dàng bế ngang người phụ nữ trên sô pha lên, rồi mới yên lặng rời đi.

Kèo kẹt, cửa đóng lại.

Yên lặng, một giây, hai giây, ba giây.

Tiếp theo, chính là một loạt tiếng quạ kêu quạc quạc!

“Tôi bỗng nhiên biết vì sao tòa soạn chúng ta lâu năm nay vẫn luôn yên lặng, vì sao lại có thể bắt được cái đầu đề này.”

“Tôi cũng biết rồi!”

“Cùng suy nghĩ...”

Trận tiềm quy tắc này, thật là ngọt ngào mà.

Bên kia, Lục Nhất Lan bị Diệp Hàn An đặt trên ghế phụ, đèn rực rỡ mới lên, gương mặt xinh xắn đỏ ửng, môi anh đào khẽ nhếch, Diệp Hàn An... Hoi nhận nhạo.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Editor: Ngạn Tĩnh.

Sắp đến mùa thu, theo lý mà nói sẽ không nóng chút, nhưng Diệp Hàn An lại cảm thấy trên người truyền đến luồng hơi nóng, một đợt lại tiếp một đợt, cơ hồ sắp huân người choáng váng.

Anh thật muốn hôn hôn người bên cạnh này.

Xe chạy thật sự rất nhanh, từ quốc lộ đi xuống, lúc sắp đến nhà Lục Nhất Lan, Diệp Hàn An cảm thấy, bản thân không thể chính nhân quân tử như vậy được.

Trong quyển tiểu thuyết ngôn tình nào đó có một câu rất đúng, ừm, ừm...

Ở dưới tình huống nào đó, không dám ra tay, không người, cuối cùng cũng sẽ có kết cục rất thảm.

Nếu bây giờ không hôn, chờ cô tỉnh, Diệp Hàn An cơ hồ có thể khẳng định vận mệnh của mình. Không được, không được, khoảng cách sinh ra cái đẹp, nhưng là không được.

Không khí quá tốt đẹp, mùi rượu thoang thoảng chỉ làm người cảm thấy càng say.

Người đàn ông nhẹ nhàng xoay người tới bên cạnh Lục Nhất Lan, anh rất khấn trương, cực kỳ khấn trương, đời này Diệp Hàn An đều chưa từng nghĩ tới, bản thân cũng sẽ có ngày 'xe chấn'.

Hít một hơi thật sâu, anh cúi người, ngậm lấy cánh môi Lục Nhất Lan.

Cực kỳ mềm mại, chung quanh phảng phất có pháo hoa đang nổ rộ, phảng phất có chuông trống đang đồng vang. Trong nháy mắt kia, tất cả, tất cả tình cảm dục vọng trong lòng Diệp Hàn An đều được thỏa mãn.

Anh bắt đầu thở dốc.

Rồi tay có chút run, mở ra camera điện thoại di động, nhìn người mặt đỏ giống như ớt khi ở bên trong, Diệp Hàn An khụ khụ hai tiếng, khụ khụ một hồi, anh từ bỏ.

Chẳng qua----

Chẳng qua người đàn ông vẫn cúi thấp người, nâng di động lên, ghi nhớ lại hình ảnh này của anh và Lục Nhất Lan, vĩnh viễn bảo tồn, trở thành hồi ức xinh đẹp nhất.

Ban đêm.

Uống say phát điên là một truyền thống rất tốt đẹp.

Say rượu nói lời thật lòng cũng là một truyền thống rất tốt đẹp.

Nếu không phải Lục Nhất Lan vẫn luôn lâu bầu nỉ non không ngừng, có lẽ Diệp Hàn An cũng sẽ không nhớ tới cần hỏi một vài vấn đề.

Cô ăn vạ trên giường, cũng không an ổn. Người đàn ông ngồi ở sàn nhà bên mép giường, chống cằm, "Tur Tur."

"Tur Tur."

"Ủm?" Người trên giường mơ mơ màng màng lên tiếng.

"Biết anh là ai không?"

"Diệp Hàn An ngó chứ ai." Lục Nhất Lan mở mắt nở nụ cười, "Anh cho rằng em nghe không ra giọng của anh sao?"

"..."

Tuy rằng bị mắng, nhưng bong bóng hồng phấn nho nhỏ vẫn bay múa đầy trời, khóe môi Diệp Hàn An hơi cong lên, chỉ nghe giọng nói liền nhận ra anh sao, vậy thật là, thoáng như một giấc mộng vậy.

"Tur Tur, em thích Diệp Hàn An không?"

"Thích."

Anh nắm tay Lục Nhất Lan, ngón trỏ miêu tả rõ ràng bàn tay của cô, thật lâu sau, tiếng cười của anh nhộn nhạo trong phòng.

"Tur Tur, Diệp Hàn An cầu hôn em, em có đồng ý không?"

Một vấn đề cuối cùng, là vấn đề cuối cùng anh muốn hỏi.

Nom nóp lo sợ đợi hồi lâu, Diệp Hàn An trước sau đều không nghe thấy tiếng trả lời, đợi hồi lâu, anh xóc chấn lên, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ngáy nhọt nhọt.

Ngủ rồi.

Một vấn đề quan trọng như thế! Cứ nhiên--- ngủ rồi.

Không còn lời nào để nói.

Đứng lên, gom lại quần áo, Diệp Hàn An rất chính nhân quân tử đến ngồi trên sô pha ngoài phòng khách. Một người đàn ông gần 1m9, nằm trên chiếc sô pha nhỏ chưa tới 1m6.

Khá là dày vò.

Nhưng không biết vì sao, nhìn bày biện nơi này, nghĩ đến biểu tình tươi đẹp động lòng người của cô, anh ngủ đến say nồng.

Sáng sớm lúc thức dậy trên người Diệp Hàn An có chút đau, Lục Nhất Lan lại là đau đầu.

Đẩy cửa phòng Lục Nhất Lan ra, Diệp Hàn An nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, vui sướng đi qua, “ Tỉnh rồi?”

“ Ừm.”

“ Đau đầu.”

Đưa qua một ly nước ấm, Diệp Hàn An nói, “ Xem lần sau em còn dám uống rượu không.”

“ À, lần sau sẽ không uống nữa.” Uống một chút, chỉ nhớ rõ...

Trong mơ mơ màng màng, có một nụ hôn, có lẽ là giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Editor: Ngan Tĩnh.

Sau khi rời giường, Lục Nhất Lan đi theo ra bên ngoài ăn bữa sáng.

Ăn ăn, Diệp Hàn An bụng trướng chiền tới bỗng nhiên nói ra một câu, “ Ngày hôm qua xảy ra chút chuyện.”

“ ... ”

Lục Nhất Lan tay cầm thìa, mí mắt nhảy nhảy, “ Hôm qua em uống say, đã xảy ra chuyện gì?”

“ Ừm...” Diệp Hàn An hơi hơi mỉm cười, “ Là đã xảy ra chuyện gì nhỉ?”

Nụ cười vì điệu kia của người đàn ông làm Lục Nhất Lan có chút nao nao, cô ngước mắt, “ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“ Anh nói ra mặt em sẽ đỏ.” Diệp Hàn An ngẩng đầu, cực kỳ nghiêm túc nhìn cô.

Lục Nhất Lan phụt một tiếng, “ Anh còn học em à...”

“ Đúng, em muốn nghe không?” Ánh mắt người đàn ông sáng quắc nhìn cô, giống như lập tức liền sẽ tiết lộ ra bí mật tuyệt thế gì đó vậy.

“ Muốn chứ.” Dù sao cô một chút cũng không sợ.

Giơ tay, uống lên một ngụm nước, bên kia người đàn ông bỗng nhiên phát ra một câu, “ Ngày hôm qua, em câu hôn anh.”

“ Phụt----“

“ Anh nói cái gì cơ?” Trong đầu Lục Nhất Lan nhét đầy ký hiệu không biết tên, trà phun từ miệng cô ra, phun đầy khắp bàn, Diệp Hàn An cũng không thể may mắn tránh khỏi, phun một ít lên mặt.

Nhưng anh cũng không chê, mà là chậm rãi bắt đầu lau nước trà trên mặt mình, ngước mắt, “ Em không muốn thừa nhận?”

“ ı”

“Cái gì, sao em chẳng nhớ gì cả?” Lục Nhất Lan đưa ra nghi ngờ, người đàn ông đối diện bày ra bản thân có định lực cực tốt, không nháy mắt, không cúi đầu, không chột dạ, không đỏ mặt.

Cực kỳ cực kỳ cực kỳ nghiêm túc, trong con người đen nhánh kia, tất cả đều lu mờ, chỉ có một mình bóng dáng của Lục Nhất Lan.

Trái tim bỗng nhiên có chút rung động, Lục Nhất Lan lung tung lắc đầu, “Đừng ủy khuất như vậy, hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Nhất Lan nghiêng tai lắng nghe, Diệp Hàn An chủ động kể lại mọi chuyện đã ‘xảy ra’ tối hôm qua.

Hôm qua cô uống say, Mẫn Mẫn gọi điện thoại cho anh, bảo anh đi cứu viện.

Rồi mới trở về, Diệp Hàn An nói Lục Nhất Lan ở trên xe đã phát điên trong lúc say rượu, cường hôn anh, sau đó anh ôm người trở về, anh vốn dĩ chuẩn bị tới sở pha ngủ, nhưng Lục Nhất Lan lại lôi kéo không cho anh đi.

Nói rất nhiều lời nỉ non, anh cũng nghe không rõ lắm, nhưng cuối cùng, Lục Nhất Lan nói một câu rất rõ ràng.

“Diệp Hàn An, tên gốc nhà anh, nguyện ý gả cho em không?”

Hồi ức của Diệp Hàn An đến đây là kết thúc, anh dịu dàng nhìn Lục Nhất Lan, “Tuy rằng anh không gốc, nhưng là em cầu hôn, anh chấp nhận rồi.”

“...”

Lục Nhất Lan gỡ gỡ tóc, sao cô một chút ấn tượng cũng không có nhỉ?

Uống rượu hỏng việc, uống rượu hỏng việc mà.

Cô có chút lạnh nhạt, Diệp Hàn An có chút đau lòng, “Bây giờ em muốn phui mông không chịu trách nhiệm sao?”

“Không phải, em, em cảm giác có chút rối rắm.” Lục Nhất Lan ngược mắt, “Anh không cảm thấy có chút quá nhanh sao? Em còn chưa gặp qua cha mẹ của anh, hai chúng ta đã bàn chuyện cưới hỏi rồi...” Không đúng nha!

Lục Nhất Lan lại rối rắm, bình thường những lời này không nên phát ra từ bên gái mới đúng.

“Như vậy à.” Diệp Hàn An thở dài một hơi, giúp đỡ Lục Nhất Lan thu dọn bàn ăn, “Anh không bức em.”

Không khí sau đó thoáng có chút trầm tĩnh, Lục Nhất Lan muốn đi làm, Diệp Hàn An muốn đưa, lúc cô xuống xe, anh nói, “Thời gian một tuần, em có thể suy xét thật kỹ hay không?”

“Một tuần?”

Vậy cũng quá nhanh rồi.

Dưới ánh mắt như tia X quang của người đàn ông, Lục Nhất Lan bỗng nhiên cảm thấy chột dạ, rồi mới lui về sau hai bước, “Em sẽ suy xét thật kỹ.”

“Vậy anh chờ, tin tức tốt của em.”

Xe đi rồi, Lục Nhất Lan vẫn còn ngây ngốc, sao bỗng nhiên mọi chuyện lại tiến triển như vậy chứ?

Chỉ qua một hồi tiệc khách công, sao cô lại cảm giác như mình vừa bị bức hôn vậy?

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Editor: Ngan Tĩnh.

Nhìn thấy Mẫn Mẫn, từ trong miệng cô nàng nghe được tin tức không khác lắm, Lục Nhất Lan cảm thấy bản thân ngày hôm qua rất có khả năng say rượu loạn tính rồi.

Tùy tùy tiện tiện liền tự dâng mình cho người ta, quả thật muốn tự chọc mù hai mắt đi mà.

Bên kia, sau khi Diệp Hàn An trở lại văn phòng liền bắt đầu ra mồ hôi, mồ hôi.

Anh cầm lấy di động, gọi điện thoại cho Diệp Hàn Ngữ.

“Chị, chị đến đây, em có chuyện muốn thương lượng với chị.”

“Hử?”

Diệp Hàn An nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, nói, “Em bức hôn.”

“Phụt----“ Diệp Hàn Ngữ đối diện phụt một tiếng, rồi mới khụ khụ một hồi, “Em chờ một chút, chị lập tức qua.”

Hơn nửa tiếng sau, Diệp Hàn Ngữ xuất hiện trong văn phòng của Diệp Hàn An.

“Câu vừa rồi em nói trong điện thoại, là có ý gì?”

Diệp Hàn An kể lại chuyện xảy ra hôm qua một lần, Diệp Hàn Ngữ nhìn anh, một lúc lâu sau, “Em cũng được nha, loại giờ trò bịp bợm này em cũng dám làm, chị nói với em, cũng chỉ có Tư Tư mới có thể bị em lừa, đổi lại là người lợi hại hơn một chút, em chuẩn bị quỳ bòn phím đi.”

“Lời em cũng đã nói hết rồi, chị nhanh chóng nghĩ giúp em xem sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Không phải chỉ có hai khả năng đó sao, cô ấy đồng ý, hoặc không đồng ý thôi, còn có thể thế nào?”

Diệp Hàn An nghe xong lời này giọng nói cất cao, “Cô ấy còn có thể không đồng ý?”

“...”

Diệp Hàn Ngữ một bộ dáng không thể câu thông với Diệp Hàn An.

Thật lâu, Diệp Hàn Ngữ nhìn bộ dáng khổ hê hê của Diệp Hàn An, nói, “Em có thể trước quan sát một hai tuần xem thái độ của em gái Tư Tư, chị cảm thấy cô ấy hẳn là sẽ không từ chối em.”

“Vậy trước hết nghe theo chị.” Cho dù nói như vậy, nhưng tay Diệp Hàn An vẫn gắt gao nắm chặt, không tách ra.

Thời gian trôi qua thật sự nhanh, cũng rất dày vò, mỗi ngày Diệp Hàn An đều mở di động xem, nhưng Lục Nhất Lan căn bản không gửi cho anh bất kỳ tin nhắn nào.

Cái gì cũng không có.

Anh lo lắng, đau lòng, bất an, lo lắng, cuối cùng lại đau lòng.

Một tuần trôi qua, anh nghĩ nghĩ, vẫn là gửi một tin nhắn cho Lục Nhất Lan, “Em đã gặp qua gia trưởng của anh.”

Lục Nhất Lan đang rối rắm đọc những lời này xong, lập tức liền mở khung tin nhắn, gửi qua một tin “Cái gì cơ?”

Diệp Hàn An gửi một tin nhắn biểu tình gât đầu, “Lần trước, ở trong đại hội khen tặng quân khu kia, cái người... Chụp ảnh cho chúng ta, là chị gái của anh, cặp vợ chồng trung niên bên cạnh, là ba mẹ anh.”

“?”

“...”

Lục Nhất Lan bỗng nhiên không biết bản thân muốn nói gì, cô xoa xoa huyệt Thái Dương, đúng, cô nghĩ a rồi.

Khi đó cô còn cảm thấy rất kỳ quái, sao lại cảm giác đôi vợ chồng đối diện có chút quen mắt, thì ra là như thế này! Cha con! Có thể không quen mặt được hay sao?!

“Anh lại chẳng thèm nói gì với em cả?”

“Vậy mà cũng gọi là gặp gia trưởng sao?”

“Diệp Hàn An, bản lĩnh của anh ngày càng lớn rồi!”

Cô cũng rất bất đắc dĩ, thuận tay lên Baidu tra tin tức của Diệp Hàn An một chút, lại phát hiện một chuyện không thể tưởng tượng được, cha của Diệp Hàn An chính là Diệp Chính!

Chính!

Diệp Chính!

Kết hợp với lần trước, anh không cho cô tiếp tục nghe, không phải bởi vì sợ bản thân anh đau lòng, mà là bởi vì Diệp Chính sắp lên đài, sợ cô nhìn thấu?

Con giận bỗng nhiên bùng cháy lên, Lục Nhất Lan gửi kia một biểu tình cười mỉa mai. □ □

Diệp Hàn An bỗng nhiên có chút hoảng loạn, anh mở xin video, bên kia không nhận, lại xin, bên kia tiếp tục từ chối, gửi tin tức, bỗng nhiên...

“Bạn không còn là bạn bè với đối phương, xin mời thêm bạn bè trước khi gửi tin nhắn.”

Chọn, xin thêm bạn bè.

“Đỉnh!”

Đối phương từ chối lời mời kết bạn của bạn.

Ha ha.

Trời sập cmnr.

Diệp tướng quân phát hiện một việc, Tư Tư có lẽ... Ừm, tức giận.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Editor: Ngan Tĩnh.

Bởi vì Diệp tướng quân EQ quá thấp, đến tận đây, nước đổ khó hót, thế nhưng hoàn toàn không liên lạc được với Lục Nhất Lan.

Đến công ty, cũng được Mẫn Mẫn báo cho----

Gần đây à, gần đây chị Tư Tư đi công tác á, mà Tướng quân, anh không biết sao?

Đúng, Lục Nhất Lan đi công tác, đi theo chủ biên đến vùng sông nước Giang Nam xinh đẹp, phỏng vấn góa phụ tướng quân gần 90 tuổi, ừm, toàn bộ chu kỳ phỏng vấn cả đi lẫn về đại khái là nửa tháng. Diệp Hàn An thất hồn lạc phách trở về quân khu, lúc này quân sự quật mo xuất hiện.

Diệp Hàn Ngữ chắc chắn hai tiếng, “Xem ra em ép con gái nhà người ta chặt quá rồi.”

“...”

“Kêu chị tới, không phải để nghe chị nói mát.” Diệp Hàn An nắm chặt nắm đấm, biểu tình trên mặt rất lạnh lùng, “Chị hai, chị có thể cho em một chút kiến nghị thực dụng hay không?”

“Phụt, người điều chạy luôn rồi, em còn muốn kiến nghị làm cái rắm gì nữa?”

Diệp Hàn Ngữ dựa mặt trên sofa, thật tốt, nói thật, cô siêu thích cô bé kia, bạn nhìn xem, từ sau khi Diệp Hàn An ở cạnh cô bé kia, không biết ngoan ngoãn lành lợi hơn bao nhiêu.

Biết thường gọi chị, biết dùng tôn xưng, cho dù có tính tình, cũng sẽ tự mình chịu đựng.

Bắt đầu đối với công cuộc yêu đương kia, khiêm tốn thỉnh giáo, trên dưới cầu giúp đỡ, thật tốt mà!

“Em cũng đừng bỏ cuộc.” Diệp Hàn Ngữ nhìn Diệp Hàn An, “Cô ấy đã nói lời chia tay với em chưa?”

“Không có... Chỉ nói là em rất quá đáng.” Diệp Hàn An thở dài một hơi, “Cô ấy cũng đi rồi, thật sự tức giận, em không phải cố ý, chỉ là muốn...”

Trong con người của người đàn ông tràn đầy cảm xúc hối hận.

Diệp Hàn An kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một chiếc hộp nhỏ xinh đẹp, “Chị nói, phải đi gặp gia trưởng rồi mới cầu hôn, em cũng cảm thấy vậy, cho nên liền muốn an bài một khúc nhạc dạo rồi mới cầu hôn.”

“Vậy sao em vẫn chưa cầu hôn chứ?” Diệp Hàn Ngữ rất kỳ quái, Diệp Hàn An cũng đã nhảy ra chút té bào lãng mạn rồi, sao lại không một phen bắt lấy

con nhà người ta cho rồi?

Lý do rất nhiều, Diệp Hàn An tường thuật tóm lược mấy tiếng, “Ngày đó, em mở miệng muốn hỏi thăm, em hỏi cô ấy có nguyện ý phụ trách hay không, cô ấy chỉ cần nói một câu đồng ý, em lập tức cầu hôn.”

“Sau đó, cô ấy nói quá đột nhiên, em cho cô ấy thời gian bảy ngày suy xét, chỉ cần cô ấy nói có thể, em sẽ lập tức cầu hôn.”

“Lại sau đó, cô ấy nói em quá phận, em nghĩ, chỉ cần cô ấy không kéo đen em, em sẽ lập tức cầu hôn.”

“Bây giờ...” Người chạy mất, anh chỉ còn lại một cái nhún.

Diệp Hàn Ngữ không phúc hậu phụt một tiếng nở nụ cười, “Được rồi, chị cảm thấy hai đứa cũng chẳng có mâu thuẫn gì cả, cô gái Tư Tư kia hẳn là cũng thích em, em đừng sợ.”

“Thích em, còn vắng về em.”

“...” Diệp Hàn Ngữ bị bộ dáng oán phụ của Diệp Hàn An chọc đến cười không ngừng, “Đừng nói chị đây không nói với em, loại thời điểm này, em không nên ngồi im không làm gì.”

“Vậy em phải làm thế nào?”

“Đương nhiên là dừng cảm hướng về phía trước rồi!” Cô giờ đôi tay lên, “Bắt cô gái Tư Tư về, trực tiếp ở trên giường khụ khụ, rồi mới cầu hôn thổ lộ, em dùng nhẫn kim cương lớn cùng thân thể của chính mình, nhất định có thể làm Tư Tư cô nương vui lòng phục tùng.”

“...”

Không biết nghĩ tới cái gì, mặt Diệp Hàn An bỗng nhiên đỏ bừng, anh lắc đầu, “Em không thể như vậy.”

“Có cái gì mà không thể, hai đứa cũng đã gặp gia trưởng, trai chưa cưới gái chưa gả, em lại một lòng muốn phụ trách kết hôn, chuyện như vậy lại càng đơn giản rõ ràng.”

Lòng anh khê nhúc nhích.

“Lại không được thì em cũng thử xem, đến lúc đó nếu cô ấy dục cự còn nghênh(*) hay là ban mấy cái tát, cái trước thì chính là okie, em cứ triển, nếu cái sau, vậy em phải dừng lại, chậm rãi phát triển cảm tình.”

(*) Vừa ra về từ chối vừa thúc đẩy gọi mời.

Diệp Hàn An lại lắc đầu, “Như vậy, cô ấy sẽ tức giận.”

“Sẽ tức giận.”

“Như vậy không tốt, em không thể làm như vậy.”

“Em không thể....”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Editor: Ngan Tĩnh.

Đại khái là tầm nửa tháng trôi qua.

Lục Nhất Lan vừa mở mắt ra, liền phát hiện dường như có chút không thích hợp, đây... Là nơi nào?

Cô nhớ rõ cô hẳn là vừa phỏng vấn xong rồi mới từ Giang Nam trở về, vậy, đây là chuyện thế quái gì đây chứ?

Đầu có chút đau, tiếp tục nằm trên giường trong chốc lát, xoay người đứng lên, tất cả chung quanh đều làm cô cảm thấy có chút mộng ảo.

Hoa viên.

Nơi này dường như là một khu biệt thự, ngoài biệt thự, là một vườn hoa ón, hoa hồng rực lửa liên miên một mảnh. Cô để chân trần đi ra ngoài, mở cửa phòng ngủ ra, nhưng là không lâu, cô lại cảm thấy không đúng.

Diệp Hàn An không giống người sẽ làm ra được chuyện lãng mạn như vậy, hơn nữa còn đột nhiên tập kích người...

Không thích hợp.

Chỉ là, cô vẫn mang giày thủy tinh vào. Có thể là bởi vì biệt thự mở điều hòa, cho nên chân Lục Nhất Lan không xem là đặc biệt lạnh lẽo, mang giày vào đi tới phía trước một đoạn ngắn, Lục Nhất Lan liền phát hiện trên tường thể nhưng gần mũi tên chỉ đường.

Nổi lên hứng thú, cô đi theo mũi tên cùng nhắc nhở một đường đi tới phía trước, ánh mặt trời từ bên ngoài cửa chiếu xạ vào bên trong, có vài phản lãng mạn kỳ diệu.

Lục Nhất Lan ra bên ngoài nhìn thoáng qua, rất trống trải, dường như... Cái gì cũng không có.

Ừm, ngay lúc cô không biết nên đi hướng nào, trong không trung bỗng nhiên bay tới một trận âm nhạc, cô ngược mắt, nhìn nơi phát ra tiếng nhạc kia.

Cái bóng dáng màu trắng kia, ở trong bụi hoa càng đi càng xa.

Đi tầm hai ba phút, Lục Nhất Lan thấy trong một mảnh vườn muôn vàn hoa hồng đỏ lộ ra một bồn hoa hồng màu hồng nhạt, trên lớp đất dinh dưỡng màu đen, đặt một chiếc di động.

Lục Nhất Lan cầm di động, tiếng ca đột nhiên im bật, bỗng nhiên, trên màn hình nhảy ra một dấu chấm than.

“Anh tới rồi.” Ba chữ, cũng theo đó xuất hiện trên màn hình.

Cô ngẩn ngơ, ngay lúc này, một điểm đen trên bầu trời chậm rãi phóng lớn, tiếng cánh quạt gầm rú làm Lục Nhất Lan ngẩng đầu lên.

Cô nghĩ, một màn này...

Phòng chùng cả đời cũng khó quên.

Bởi vì gió cánh quạt máy bay trực thăng quá lớn, lúc nó bắt đầu hạ xuống, trong vườn hoa có rất nhiều cánh hoa hồng không chịu được, từ dưới bay lên, cánh hoa màu đỏ chậm rãi bay lượn trong không trung, làm cho khung cảnh trở nên lãng mạn lên.

Trên máy bay trực thăng ném xuống một đoạn thang dây, một người đàn ông xuất hiện.

Bởi vì máy bay trực thăng quá cao, Lục Nhất Lan nhìn cũng không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy bóng dáng người đàn ông dường như có chút quen biết, không bao lâu, người đó lộ mặt.

Gương mặt không tính là đẹp trai ngất ngay, lại có khí chất làm người khó quên.

Là Diệp Hàn An.

“Hàn An.”

Không trung, Diệp Hàn An chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng Lục Nhất Lan gọi tên anh, cho dù như thế, nhưng chỉ cần là giọng của cô, vậy thỏa mãn rồi.

Một cánh tay của anh hơi lay động, thang dây chậm rãi hạ xuống.

Lục Nhất Lan nhớ tới một đoạn lời nói.

Ý trung nhân của tôi là một anh hùng cái thế, tôi biết có một ngày, anh ấy sẽ ở dưới tình huống vạn người ngắm nhìn xuất hiện, trên người mặc thánh y kim giáp, chân đạp cầu vồng bảy màu tới cười tôi...

Diệp Hàn An ở không trung cực kỳ đẹp trai, một chút tức giận trong lòng Lục Nhất Lan, ở tình huống lãng mạn này, sớm đã biến mất vô tung.

Cô mở hai tay ra, Diệp Hàn An nhìn thấy động tác của cô, mặt mang nụ cười.

“Nhanh, thả tôi xuống.”

“Lão đại, anh chờ một chút, ra chút vấn đề.”

Lục Nhất Lan giữ động tác giang tay ra một hồi lâu, Diệp Hàn An vẫn chưa xuống.

Cô có chút nghi hoặc, ngẩng đầu liền thấy, máy bay trực thăng kia dường như xảy ra chút vấn đề, vẫn luôn xoay quanh khắp không trung, lại không hạ xuống chút nào.

“Hàn An?”

Người đàn ông ghé mắt, lập tức ngẩng đầu, “Cậu nhanh, kiểm tra, cho tôi!”

“Lão đại, anh từ từ, cánh hoa làm mất một cái linh kiện.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Editor: Ngạn Tĩnh.

Thật vất vả giải quyết sự kiện cánh hoa xong, người phía trên nói, “Lão đại, chúng ta không thể đi xuống.”

“Phía dưới cánh hoa càng nhiều hơn nữa, máy bay trực thăng xuống sẽ bị cánh hoa đập vào, dòng khí quá lớn.”

Dòng khí cánh quạt quá lớn, phía dưới những cánh hoa vẫn còn đang bay lên, loại tình hình này, không chỉ không thể đi xuống, còn cần phải bay lên.

Diệp Hàn An: “...”

Anh chỉ là muốn cầu hôn thôi, đây là đã tạo nghiệp gì vậy?

“Lão đại, tôi có một cách.” Người điều khiển liếc mắt nhìn anh một cái, “Không bằng chúng ta lên trên, mang anh lên cao một chút, rồi mới... Àch, rồi mới để anh nhảy dù xuống được không?”

Hắn dường như cũng biết chủ ý của mình không tốt lắm, lại kiến nghị, “Bằng không chuyển qua kế hoạch B đi, chúng ta qua nơi không có cánh hoa, rồi anh lại chạy sang đây.”

“...”

“Lên trên!”

Trước khi lên trên, Diệp Hàn An còn hô to một tiếng ‘Tur Tur’, người phụ nữ phía dưới lại lần nữa mở ra hai tay, rồi---

Rồi máy bay trực thăng chậm rãi lên không, điểm đen lớn lại dần dần biến thành hạt mè nhỏ, ngay cả tiếng gầm rú cũng chậm rãi biến mất, sau đó, không có sau đó nữa.

Lục Nhất Lan cứng đờ.

Người đâu?

Đây là muốn làm gì?

Đi rồi?

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Điện thoại di động trên tay bỗng nhiên ting ting một tiếng, trên màn hình lại xuất hiện một hàng chữ.

“Anh, lại đến đây.”

“Cái gì?” Lại đến?

Độ cao máy bay trực thăng cũng đã đủ, Diệp Hàn An đi lên mặc dù dễ nhảy xong, anh bình tĩnh nhảy xuống, tìm đúng vị trí, chậm rãi điều chỉnh, mở dù ra để nhảy.

Kinh nghiệm nhảy dù của Diệp Hàn An rất phong phú, căn cứ hướng gió, anh không ngừng điều chỉnh góc độ, chậm rãi bay xuống, anh nhìn thấy Lục Nhất Lan đứng trong vườn hoa.

Trong mắt mang theo màu sắc yêu thích, anh muốn nói chuyện, lại phát hiện trong miệng đầy gió.

Dù sắp chạm đất, anh vẫn luôn không chế được tốc độ, phát hiện nơi mình sắp xuống cũng ngày càng gần với Lục Nhất Lan, Diệp Hàn An kéo chặt dù,

chậm rãi thay đổi góc độ, anh thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Kết quả.

Một trận gió từ dưới đất thổi lên, cả người anh lần thứ hai bị thổi bay, tiếng động rất lớn, Lục Nhất Lan vừa mới xoay người, liền thấy một màn này.

Sau lưng người đàn ông có một thứ như ô dù, tầm hai mét, sau đó gió ngừng, anh rơi xuống đất, rơi vào một đồng hoa hồng cũng thôi đi, anh---

Đầu của anh, thế nhưng đụng vào bồn hoa hồng màu phấn kia.

Một tiếng, máu cùng cánh hoa hồng nhạt xen lẫn với nhau.

“?”

“...”

Lục Nhất Lan thật sự mê mẩn, cô đoán trúng mở đầu, lại không đoán trúng kết cục này.

Diệp Hàn An bị nâng lên cũng tròn cả mắt, trước mặt là một mảnh màu hồng, đầu của anh cũng bắt đầu choáng váng mờ mịt, ý thức chậm rãi tan ra, anh phát hiện trước mặt thêm một bóng người.

Hương vị quen thuộc nhẹ nhàng lướt qua mũi, anh nghĩ hẳn là cô đến đây.

Thật chặt vật.

Thật mất mặt.

Trước khi Diệp Hàn An hôn mê nghĩ, cầu hôn của anh, lãng mạn của anh, thổ lộ của anh, tất cả xong hết cmmr.

Còn có, chậu hoa tìm đường chết này, cmmr rốt cuộc là ai bỏ!

Lúc tỉnh lại lần nữa, là ở bệnh viện.

Diệp Hàn An mở mắt ra nhìn chung quanh, rồi mới ngậy ngẩn cả người.

Có ba, có mẹ, có chị gái, vậy Tư Tư đâu? Đầu anh có chút đau, lại nhìn thêm lần nữa, không có. Diệp Hàn An gầy gầy muốn đứng dậy, lại phát hiện chân mình cũng rất đau.

Đặc biệt đau.

Diệp Hàn Ngừ nắm tay nhìn anh, “Được lắm, hai chân của em đều tàn phế, cũng đừng cậy mạnh nữa.”

Người trên giường nghe thấy những lời này xong, dùng một chút.

“Chị nói cho em mấy chuyện này.”

Giọng nói người đàn ông mang theo khăn khăn cực đoan, “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Editor: Ngan Tịnh.

“Thứ nhất, đỉnh đầu em bị rách, có chút chấn động não.”

Diệp Hàn An: “...”

“Thứ hai, chân trái em lại gãy xương lần nữa, bác sĩ nói, em không dưỡng cho tốt, sau này chuẩn bị ngồi xe lăn đi.”

Diệp Hàn An: “...”

“Chị nói em được lắm đó, cầu hôn thôi, sao em có thể làm cho bản thân ra nhiều chuyện như vậy chứ?”

“Biệt thự trên núi là của nhà chúng ta, tự em chọn máy bay trực thăng tự em chọn người, em lại có năng lực đến thế, trực tiếp đưa mình tìm đường chết?”

“Em biết trận trọng ngày đó lớn bao nhiêu không? Nhận được điện thoại của cô gái kia chị và ba mẹ còn tưởng em máy bay hủy người chết luôn kìa, mang theo xe cứu thương chạy qua, ai ngờ em---“

Chết thê thê thảm thảm như thế, nguyên nhân chết còn rất ly kỳ, nếu không phải tình huống Diệp Hàn An thật sự rất nghiêm trọng, Diệp Hàn Ngữ thật sự nhìn không được muốn cười đến điên cmml rồi.

“...”

Trên đầu người đàn ông còn quần băng gạc, trên chân bó thạch cao, nhìn qua dị thường thê thảm

“Chị còn trào phúng em?”

“Chị không có.” Diệp Hàn Ngữ khụ khụ hai tiếng, “Chị chỉ là còn một tin tức lớn muốn báo cho em.”

“Cái gì?”

Diệp Hàn Ngữ ừ một tiếng, nói, “Chiếc nhẫn kim cương lớn trong ngực em, mất rồi.”

“?”

“Cái gì?” Nghe được lời này, Diệp Hàn An giãy giụa người muốn đứng lên, bởi vì vận động kịch liệt, anh có chút thở hổn hển, “Đó là em tự mình đặt chế, chỉ có một, rất quan trọng.”

“Đã tìm chưa? Tìm được không?”

Ngay lúc thần sắc Diệp Hàn An đầy nôn nóng, giọng nói của Lục Nhất Lan bỗng nhiên xuất hiện, “Tìm được rồi.”

Một đôi tay trắng nõn xuất hiện trước mặt anh, trên ngón tay nhỏ dài trắng nõn kia, một chiếc nhẫn kim cương lớn nằm trên ngón áp út của cô, rạng rỡ lấp lánh.

Nghe nói, ngón áp út tay trái mỗi người, đều chứa đựng lời thề một đời.

[Hoàn chính văn]

- - -

Ngoại truyện: Nghe nói em yêu anh.

Từ lần thổ lộ đau khổ trước đó của Diệp Hàn An đến nay, đã có hơn hai tháng.

Tuy rằng anh vỡ đầu gãy xương, nhưng không thể phủ nhận, anh thổ lộ thành công.

Chỉ là...

Cho dù thổ lộ thành công, anh vẫn nằm dài ở nhà, lần này gãy xương cực kỳ nghiêm trọng, hơn nữa, lần này người tới giám sát anh không phải là người khác, chính là Lục Nhất Lan.

Đối với---

Đối với người này, Diệp Hàn An thật sự sợ, cho nên cũng không dám bằng mặt không bằng lòng, suốt hai tháng, anh đều ngoan ngoãn ngồi trên xe lăn không dám lộn xộn.

Thế nhưng đối với Diệp Hàn An mà nói, cuộc sống như vậy là đau khổ cũng là vui sướng.

Thời gian dài không ra khỏi cửa, thứ tiêu khiển duy nhất của Diệp Hàn An, liền biến thành---

[Chào buổi sáng, tổng tài đại nhân của tôi!], [Quân thiếu bá đạo thật biết đùa!], [Triền tình tiểu manh thê: Boss phúc hắc của tôi!] vân vân... chính là một đồng tiểu thuyết Diệp Hàn Ngữ ném qua.

Xem n quyền tiểu thuyết tổng tài xong, đầu óc Diệp Hàn An liền thành một đồng hồ nhao.

Nội dung cơ hồ đều đã quên, nhưng là có một số việc, anh còn nhớ rất rõ ràng.

“Diệp Hàn Ngữ.” Trong WeChat, Diệp Hàn An chọc cái tên Diệp Hàn Ngữ, bên kia đúng lúc nghỉ ngơi, liền trả lời rất nhanh.

“Có chuyện gì?”

Diệp Hàn An suy nghĩ trong chốc lát, “Em hỏi chị một việc, nếu... Ừm, nếu một tổng tài, vẫn luôn nói với tiểu manh thê của anh rằng anh yêu em, vậy có phải nói rằng, anh ta thật sự không hề yêu tiểu manh thê kia không?”

Ngữ khí của anh cẩn thận, làm Diệp Hàn Ngữ phụt một tiếng thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, tiểu manh thê? Tổng tài?

Sao nghe ngữ khí của thằng nhóc ngốc kia lại giống như đang nói nó với Lục Nhất Lan vậy kia, “Sao em bỗng nhiên hỏi cái này?”

Diệp Hàn An cũng không sợ nói dối bị vạch trần, anh suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Mấy quyển sách trước kia chị đưa cho em đọc, trong đó có một quyển, tổng tài vẫn luôn không nói anh yêu em, cho nên em rất rối rắm.”

“Như vậy à.”

“Ừm.”

“Ngay cả yêu cũng không nói, khẳng định là không yêu rồi!”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Editor: Ngan Tĩnh.

Trong lòng Diệp Hàn An giật thót một cái, rồi mới bắt đầu cẩn thận hồi tưởng.

Hồi ức lại quá khứ, thật sự, cô dường như trước nay đều chưa từng nói qua một câu, em yêu anh.

Không có, đều không có.

Trái tim đột nhiên co chặt, Diệp Hàn An có chút hoảng loạn cúp WeChat.

Diệp Hàn Ngữ ngáp một cái, nhắn tin cho Lục Nhất Lan.

“Em gái.”

“Chị, em đây, có chuyện gì sao?”

Hai người đều rảnh tay, Diệp Hàn Ngữ liền mở video call, “Chuyện là, hôm nay Hàn An nói chuyện với chị, hỏi, có phải không nói anh yêu em, chính là không phải thật sự yêu hay không?”

“Àch...”

Lục Nhất Lan có chút bất đắc dĩ, “Sao anh ấy lại bỗng nhiên hỏi như vậy?”

“Nghe nói là xem trong tiểu thuyết, cảm thấy tiểu manh thê kia không được sủng ái.”

Lục Nhất Lan phụt một tiếng bật cười, đúng vậy a, trong khoảng thời gian này Diệp Hàn An vẫn luôn một mình ở nhà xem tiểu thuyết, đường nào quả thật đúng là không phải người bình thường có thể tưởng tượng.

“Em biết rồi.” Anh bị thương, không có cách nào đi lại, cô cũng không ở cạnh anh được nhiều, cho nên...

Anh mới có thể sợ hãi như vậy.

“Vậy được rồi, có em chị cũng không sợ nó nhàn đến luống cuống.” Diệp Hàn Ngữ nhàn nhã dựa ra sau, “Nói thật, hai đứa tính lúc nào kết hôn đây?”

“Phụt, đương nhiên là chờ sau khi chân tốt lên rồi, chị ngắm lại mà xem, em cũng không thể ôm chú rể tham gia hôn lễ, đúng không?”

“Cũng đúng...”

Lại hàn huyên trong chốc lát, hai người cắt đứt video, đôi mắt Lục Nhất Lan âm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Buổi tối lúc ăn cơm, Mẫn Mẫn bỗng nhiên phi nhỏ chuyện yêu đương với Lục Nhất Lan, “Chị Tư Tư, chị nói xem làm lính cảnh vệ có phải sẽ không tìm được bạn gái hay không, đến bây giờ anh trai em vẫn làm chó độc thân.”

Linh quang chợt lóe, Lục Nhất Lan nở nụ cười, cô ngước mắt, dịu dàng nói lời nhỏ nhẹ, “Nào có, tìm không thấy bạn gái hẳn là vì anh trai em không ra ngoài làm nhiệm vụ.”

“Hả?”

“Tôi với anh rề cô đó, chính là gặp được nhau lúc ra ngoài làm nhiệm vụ đó.”

Ngữ điệu Lục Nhất Lan cao lên, trong giọng nói mang theo nhè nhẹ hạnh phúc. Mẫn Mẫn nghe xong, vẻ mặt sùng bái cùng hâm mộ, “Thật đúng là một tình yêu xinh đẹp mà...”

“Ừm, đẹp.” Cô khụ khụ hai tiếng, “Tôi muốn em giúp một việc.”

Hôm nay là chủ nhật, Lục Nhất Lan không đi làm, liền đến bên kia ở cạnh Diệp Hàn An. Lúc đẩy người ra ngoài phơi nắng, Lục Nhất Lan đi WC.

Đúng lúc này, điện thoại anh trai Mẫn Mẫn ở bên cạnh vang lên.

Hắn cố tình mở loa ngoài.

Nội dung hắn trò chuyện với Mẫn Mẫn như sau:

“Anh hai, xen vào chuyện anh không tìm được bạn gái chút, em căn cứ câu chuyện mà thủ trưởng chị Tư Tư kể cho em, cho anh cái kiến nghị.”

“Anh cũng đi ra ngoài làm nhiệm vụ đi ~”

“Anh cũng không biết, chị Tư Tư nói với em rằng lúc trước khi đi X quốc phỏng vấn chị ấy đã gặp được người chồng chị ấy cực kỳ yêu đó.”

Diệp Hàn An vốn không tính nghe, chỉ là sau khi nghe thấy cái tên chị Tư Tư, anh liền dựng thẳng lỗ tai lên.

Gặp được, chân ái, của chính mình?

Nghe đến đó, trái tim anh thỉnh thoảng nhảy dựng lên.

“Chị ấy nói, đời này chị ấy đều không quên được, cái nhìn thoáng qua trên máy bay kia, anh nói xem anh có phải cũng nên ra ngoài làm nhiệm vụ hay không, làm một hồi anh hùng cứu mỹ nhân, gặp được một người vừa gặp đã yêu?”

“...”

Không lâu sau, anh trai Mẫn Mẫn cúp điện thoại.

Lúc này Lục Nhất Lan cũng vừa trở về, cô đẩy anh dạo bước trong vườn hoa, chóp mũi đều là mùi hương.

Bỗng nhiên---

“Tư Tư, anh nghe Mẫn Mẫn nói, em ở X quốc gặp được người chồng mà em cực kỳ yêu.” Ngữ khí của anh hơi trầm xuống, lại cố tình mang theo một loại vui sướng không kiềm nén được, “Người kia, là anh sao?”

Dưới ánh mặt trời, Lục Nhất Lan ngồi xổm xuống, tầm mắt đối diện với Diệp Hàn An, “Anh thấy được không? Người đó ngay lúc này đang ở trong mắt em.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Ngoại truyện: Tổ tình trong mơ

Editor: Ngạn Tĩnh.

Tổ tình trong mơ của tôi, có lẽ chính là thế này.

Ngày đó, ánh nắng tươi sáng, trời trong nắng ấm, những nụ hoa nở rộ ra thật sự rất tươi đẹp, rất mỹ lệ.

Đóa hoa hồng màu hồng nhạt kia, hoa hồng chứa đựng tình yêu, vào lúc Tư Tư tiến đến, nó nở rộ ra hương thơm.

Ngày đó, kế hoạch của tôi, hẳn là như vậy.

Tư Tư tỉnh lại, thấy đôi giày thủy tinh cùng tin tức nhắc nhở chỉ đường, một đường đi theo, ở cửa nghe được tiếng ca, rồi mới đi về phía trước, thấy di động cùng đóa hoa hồng màu hồng nhạt, nếu có thể, cô ấy sẽ bẻ một cánh hoa hồng, vào...

Vào sau khi hai chúng tôi đạt thành ‘thành tựu’ vị hôn phu thê, lấy đóa hoa hồng đại biểu cho tình yêu kia, tặng cho tôi.

Tặng cho tôi, để hai chúng tôi bắt đầu tiến vào trang sách mới, món quà cho điện phủ mới.

Ngày đó, tôi nên là như vậy, mặc một thân quần áo nịt, tuy rằng không phải tây trang, nhưng vẫn như cũ có thể hoàn mỹ thể hiện ra vẻ đẹp trai của mình, tôi từ trên máy bay trực thăng, cực kỳ hoàn mỹ nhảy xuống đất.

Trong lòng ngực tôi, chính là chiếc nhẫn kim cương lớn hoàn mỹ khắc ghi hai ngày sinh nhật, chòm sao của chúng tôi, tức tốc làm ra.

Ngày đó, sau khi tôi rơi xuống đất, sẽ quỳ xuống, dùng tay cầu tôi nắm lấy tay cô, sau đó...

Sau đó sẽ xảy ra rất nhiều chuyện.

Tư Tư sẽ thận thung che mặt của mình, nhưng đôi mắt vẫn lộ ra bên ngoài, cô ấy sẽ không ngừng thể hiện ra, biểu tình ngóng nhìn tôi, sẽ nói với tôi, cô ấy yêu tôi.

Ngày đó, tôi sẽ thổ lộ thành công, cầu hôn thành công, mang chiếc nhẫn tượng trưng cho hạnh phúc vĩnh hằng kia, lên ngón tay áp út của cô.

Chính là ngón tay gần trái tim nhất trong truyền thuyết kia, từ đây, trở lại tìm cô.

Ngày đó, tôi sẽ hôn môi cô ấy, hôn môi cô dâu tương lai của tôi, từ đây, cô ấy cùng tôi, sắp xây dựng một gia đình mới, một gia đình mà tôi tha thiết ước mơ.

Tình yêu, hạnh phúc.

Tôi đoán trúng mở đầu, thậm chí đoán trúng kết cục, lại không ngờ...

Chuyện xảy ra giữa lúc đó, vì sao lại chó má như vậy chứ!

Không, không thể nói thô bạo như vậy được.

Cho đến ngày nay, tôi đã 36 tuổi, nhớ tới chuyện bảy năm trước, tôi vẫn cảm thấy, vì sao, tôi thổ lộ, tôi cầu hôn, thể nhưng lại trở thành như vậy.

Tự mình ngã vỡ đầu, tự mình ngã gãy chân, tất cả lãng mạn, hủy trong một giây.

Ở trước mặt người mình yêu nhất bày ra một mặt ngu xuẩn và chật vật nhất.

“...”

Cũng may, kết cục cuối cùng là hạnh phúc.

Sau khi chân tốt lên, cô ấy kết hôn với tôi, kết hôn, lãnh chứng, đúng, chúng tôi cùng đến Cục Dân Chính, lãnh giấy hôn thú trước.

Sau đó, chúng tôi thuận lợi chọn xong áo cưới, chụp xong ảnh cưới, đính hôn xong, tôi chờ một ngày kia, đợi rất lâu.

Trước kia, hơn hai mươi năm, tôi chưa bao giờ có lúc quẩn bách như vậy, ở trước mặt công chúng, hôn môi cô dâu của tôi.

Cô dâu của tôi.

Cô dâu của tôi rất phối hợp, nhưng tôi... Cái mũi, không quá phối hợp.

Tôi thế nhưng chảy máu mũi!

Tuy rằng tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng một màn này, về một bút đặc sắc! Lên cuốn sổ cuộc đời của tôi!

Bởi vì kết hôn quá tốt đẹp, cho nên tôi mời người tới quay chụp toàn bộ hành trình, tôi hôn môi cô dâu, sau đó chảy máu mũi, chảy đến trên mặt cả hai đều là máu, đều được quay chụp lại.

Hôn lễ của chúng tôi, không có cô dâu chú rể kính rượu, không có nháo động phòng, không có nháo cô dâu, cái gì cũng không có, nhưng---

Ha ha ha ha.

Tôi muốn cười to bốn tiếng, mấy thứ đó tôi đều không để bụng, không có thì không có.

Những chuyện khẳng định phải hoàn thành thì nhất định phải hoàn thành, nếu không làm những việc này, những thời gian dư ra kia, hoàn toàn có thể dùng để...

Một câu thôi.

Động phòng hoa chúc, một đêm không ngừng.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Ngoại truyện: Tiểu kịch trường (Xong)

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Các bạn đọc đáng yêu của tôi, chào mọi người ~”

“Cảm ơn mọi người đã theo dõi chương trình Phòng Ván Nam Thần, hôm nay khách quý chúng ta mời đến, chính là người trước là Bình Vương Hoa quốc, sau là Thượng tướng quân khu Hoa quốc, Diệp Thượng tướng Diệp Hàn An! Mọi người vỗ tay hoan nghênh!”

Một người mặc quân trang màu xanh lục từ nơi xa chậm rãi đi tới, trong mắt anh mang theo vài phần lạnh lẽo nhàn nhạt, sau khi MC mời anh ngồi, liền bắt đầu phân đoạn phỏng vấn.

“Diệp thượng tướng, anh có thể nói một chút sự khác biệt trong cuộc sống trước và sau khi kết hôn hay không?”

“Hử?” Người đàn ông dường như không ngờ vừa tới đã hỏi ngay cái này, anh khẽ dựa vào sau, chân dài hơi lắc lư, “Khác biệt lớn nhất, có lẽ chính là...”

“Trước kia việc đầu tiên sau khi tỉnh dậy chính là mở mắt, bây giờ à, việc đầu tiên, chính là ôm lấy người bên cạnh.”

Một tràng vỗ tay như sấm từ bên dưới vang lên.

MC lau mồ hôi trên đầu một phen, lại hỏi, “Vậy, anh cho rằng vợ của anh, Trình Tư Tư tiểu thư, là một người thế nào?”

“Phải nói, cô ấy ở trong lòng tôi, vẫn luôn là thần.” Diệp Hàn An như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng vào ống kính, “Nếu em đang xem, vậy phải nhớ đến, một tháng rưỡi sau chính là sinh nhật anh, hai tháng sau, chính là kỷ niệm mười năm kết hôn của chúng ta.”

“Đúng, cô ấy vẫn luôn là nữ thần của tôi.”

“...”

Thứ ăn cho chó bay tán loạn, MC ngửi thấy một mùi yêu đương chua chát.

Nhìn xuống tám thẻ trong tay, MC lại hỏi, “Đối với chuyện hai người đã kết hôn mười năm, vẫn như cũ bảo trì sức sống hôn nhân, Diệp tướng quân, anh có bí quyết gì sao?”

“Không có bí quyết gì.” Anh trầm ngâm, “Nếu một hai phải tìm lý do, vậy chính là hai câu nói, mắt đủ sáng, lòng đủ yêu.”

Lời Diệp Hàn An nói cơ hồ chinh phục tất cả người xem dưới đài.

MC khụ khụ hai tiếng, “Bây giờ còn có một vấn đề cuối cùng, Diệp tướng quân, tùy tiện hỏi anh, phu nhân của anh chính là mối tình đầu của anh sao?”

Đầu tiên trên mặt Diệp Hàn An đỏ lên, rồi mới rất không cao hứng nói, “Đúng, là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng.”

“Bây giờ chúng ta tiến vào phân đoạn fans hỏi đáp.”

Trên màn hình lớn nhảy lên câu hỏi của fans.

“Tôi Quyên Rũ Nhất” hỏi bạn, “Nếu phu nhân anh rời khỏi anh, anh sẽ làm gì?”

Đầu tiên Diệp Hàn An sững sốt một chút, rồi mới lạnh mặt, “Trước khi tôi trả lời vấn đề này, tôi muốn đánh bạn một trận, cho dù tôi không đánh phải nữ,

nhưng lời nguyên rủa này của bạn, quá độc ác.”

‘Thơ Lạc Sanh’ hỏi bạn, “EQ anh thấp như thế, sau này phải làm sao bây giờ đây?”

Đối với vấn đề này, Diệp Hàn An mạnh mẽ khoe ân ái một đợt, “Tur Tur EQ đủ cao, tôi có thể phụ trợ cô ấy, quả thật là hoàn mỹ vô khuyết.”

‘Vũ Nhan’ hỏi bạn, “Nếu không có chị gái làm thần trợ công, anh phải làm sao bây giờ?”

Nhắc tới Diệp Hàn Ngữ, Diệp Hàn An có chút kỳ dị, anh hừ một tiếng, “Cho dù không có chị ấy, Tur Tur cũng là của tôi, cũng chỉ có thể là của tôi.”

‘Nước Mất Không Thể Quay Về’ hỏi bạn, “Nếu có thể, bạn muốn Tur Tur nói câu gì với mình nhất?”

Vấn đề này, Diệp Hàn An suy nghĩ hồi lâu, cũng tầm năm sáu phút sau, anh ngẩng đầu, “Muốn cô ấy nói rất nhiều, nhưng nếu một hai phải chọn một cái muốn nói nhất, chính là---“

“Ngày nọ, cô ấy có thể nói với tôi, Hàn An, trong lòng em, trên thế giới này ngoại trừ anh ra, không còn bất luận người đàn ông nào cả.”

“...”

“Được, cái này được lắm!” MC vỗ tay.

Cuối cùng một người xem may mắn tên ‘Đuốc’ hỏi, “Lúc đầu anh đọc lời trích kinh điển của các nam thần trong tiểu thuyết, có bị không thích ứng được hay không?”

“Sẽ có, nhưng ngẫm lại là vì ai, vậy đều không tính là cái gì.”

Thức ăn cho chó lạnh lùng ập vào mặt, chương trình Phong Vân Nam Thần, hoàn mỹ chào bế mạc, cảm ơn mọi người đã ghé xem.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Nam Thần Thứ Ba: Cố ca ca lạnh nhạt

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Lúc Lục Nhất Lan lại xuất hiện ở hệ thống, liền thấy trên màn hình máy tính trước mắt xuất hiện một loạt chữ.

"Nhiệm vụ thứ hai hoàn thành, nhân vật Diệp Hàn An, kết cục hoàn mỹ, chỉ số hạnh phúc của nhân vật: 5, giá trị tín ngưỡng: 500, chúc mừng cô."

Cô thờ dài nhẹ nhõm một hơi, rồi mới hỏi, "Tôi có thể nghỉ ngơi bao lâu?"

"Có thể nghỉ ngơi ba ngày." Hệ thống nói xong lời này lại tạm dừng một chút, "Nhiệm vụ thứ ba, chính thức bắt đầu công lược khó hơn, cấp bậc khó: C, xin ký chủ ở trong vòng 3 ngày hồi ức lại cốt truyện."

Lục Nhất Lan: “...”

Cấp bậc C?

Lục Nhất Lan nghe thấy cấp bậc này, liền có một loại cảm giác không tốt, cô bắt tay đặt ở trên màn hình lạnh lẽo hỏi, "Nhiệm vụ sau là đi vào quyền sách nào?"

"Xin ký chủ tự mình kiểm tra."

"....."

Tự mình kiểm tra? Lục Nhất Lan nhớ rõ, chính mình từ khi vào giới tiểu thuyết văn mạng, cho đến khi bị cột với cái hệ thống này, tổng cộng là đã bảy năm, cùng lúc, cô viết 11 cuốn tiểu thuyết, hiện tại đã pass hai cuốn, còn thừa 9 cuốn.

Ba ngày, đừng nói chín quyển sách, chỉ hồi ức của một quyển sách thôi, cũng đã quá sức.

Trong lòng có vài phần khẩn trương, Lục Nhất Lan hỏi, "Hệ thống, làm sao mới có thể lấy được tin tức của nhiệm vụ sau?"

"Cô có thể sử dụng chỉ số hạnh phúc để đổi lấy cốt truyện, cấp C cơ bản dùng điểm chỉ số là 2, xin hỏi đổi hay không?"

"... Đổi."

"Thành công đổi nhiệm vụ kịch bản cấp C《 Bảo bối mật ái: cô vợ nhỏ của tổng tài hắc đạo》, đã dùng chỉ số hạnh phúc: 2, trước mắt chỉ số hạnh phúc còn lại: 8, chúc ngài làm nhiệm vụ vui vẻ."

Lục Nhất Lan chỉ là nghe thấy cái tên này, liền cảm giác đầu có chút lớn ra.

Dựa theo niệu tính lúc trước của hệ thống, mỗi cuốn tiểu thuyết đều ra một nhân vật nam thần, vậy nam thần trong cuốn tiểu thuyết này——

Thuộc về loại hình cao lãnh.

Cô lại nghiên cứu tiểu thuyết chính mình viết suốt hai ba ngày, cảm thấy độ khó cấp C này, quả thực là quá khó rồi, hơn nữa dưới tình huống như vậy, Lục Nhất Lan cảm thấy tánh mạng bản thân rất có thể gặp nguy hiểm.

Tiểu thuyết tên 《 Bảo bối mật ái: Cô vợ nhỏ của tổng tài hắc đạo 》, nhân vật nam thần tên là Cố Mặc Trình, là một vai ác lớn nhất trong toàn bộ cuốn tiểu thuyết.

Cố Mặc Trình xuất thân trong gia đình giàu có, cha mẹ hòa thuận, từ nhỏ nhận hết sủng ái, không trải qua sóng gió, cũng không trải qua quá nhiều lục đục với nhau, cho nên thập phần đơn thuần.

Năm mười tám tuổi ấy, anh ở trong trường học gặp được nữ chính Giang Thiên Ái, vừa nhìn đã sinh lòng ái mộ, sau đó anh thổ lộ với nữ chính Giang Thiên Ái, một lần hành động liền bắt được tâm của mỹ nhân.

Lại chưa từng nghĩ đến, đây không phải là bắt đầu hạnh phúc, mà là bắt đầu của ác mộng.

Từ khi Giang Thiên Ái và Cố Mặc Trình ở bên nhau, thường xuyên ra vào Cố gia, bởi vì cô sinh ra rất gia giáo, hành sự có khí chất tiểu thư khuê các, tao nhã có lễ, cho nên cha mẹ Cố gia đối với cô rất là vừa lòng.

Khi hai người kết giao gần một năm, Cố gia xuất hiện nội gián, rất nhiều kế hoạch trong nhà, tin tức văn kiện đều bị người tiết lộ, cuối cùng bởi vì một hồi bầy rập thương nghiệp, Cố gia rơi đài, cha Cố mẹ Cố bởi vì vô lực gánh vác áp lực kinh tế quá lớn nên đã nhảy lầu, Cố Mặc Trình trong một đêm, trừ bỏ Giang Thiên Ái, hai bàn tay cơ hồ đều trắng đi.

Này chưa phải là đáng thương nhất, đáng thương nhất chính là sau khi cha mẹ rơi đài, Giang Thiên Ái cũng rời đi.

Thì ra gút thắt giữa hai người, là từ đời trước nói lên, Giang Thiên Ái khi còn nhỏ cũng như Cố Mặc Trình, xuất thân hào môn, được sủng ái.

Nhưng là mười mấy năm trước, bởi vì bị cha mẹ Cố hãm hại thương nghiệp, Giang gia rơi đài, cuộc sống của Giang Thiên Ái đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, từ khi đó, cô liền thề, nhất định phải báo thù.

Cuối cùng qua mười mấy năm..

Bí kịch, lại lần nữa trình diễn trên người Cố Mặc Trình.

Năm thiếu niên mười chín, mất đi hai người thân, lại bị tình cảm chân thành kia lừa dối, hoàn toàn điên mất.

--

Tĩnh: Cái xưng hô ‘Cố ca ca’, tôi chính là cố ý không đổi, bởi vì ‘ca ca’ thường dùng gọi anh trai hoặc người anh thân thiết, quý mến, chuyển sang ‘anh Cố’ nghe xa lạ mà bình thường quá, chẳng khác gì người dưng luôn ý, vậy nên các cô đừng thấy khó chịu nhé, xem như đặc quyền của nữ chính nhà ta đi?

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Ngay lúc đó, trong lòng Cố Mặc Trình đã không còn tình yêu, chỉ có tràn ngập hận ý, cha mẹ đều không còn, anh sai chân bước vào xã hội hắc ám

Lăn lê bò lết, suốt bảy năm, mới lần lộn ra được cái tên.

Bảy năm sau tìm nữ chính báo thù, lại phát hiện nữ chính đã có gia đình mỹ mãn, hơn nữa gả cho đối thủ một mất một còn ngay lúc đó của anh, Cố Mặc Trình cùng Giang Thiên Ái dây dưa một đoạn thời gian rất dài, cuối cùng, anh bởi vì cực độ hậm hực nên đã bắt cóc Giang Thiên Ái để chuẩn bị cùng cô đồng quy vu tận, lại phát hiện bản thân căn bản là không xuống tay được.

Kết thúc của Cố Mặc Trình rất bi thương.

Anh không thể xuống tay giết được, nữ chính thể nhưng lại không nương tay.

Chết trong tay tình cảm chân thành, chết không nhắm mắt.

Rất bi thương, vô cùng bi thương, cho dù là tiểu thuyết chính mình viết, lúc Lục Nhất Lan xem, vẫn là khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Rất nhanh, 72 giờ đã trôi qua, hệ thống trực tiếp bắt đầu nhiệm vụ.

"Đã đến giờ, cửa thế giới sắp mở ra."

"Nhiệm vụ thứ ba, sắp bắt đầu."

- Bắt đầu đi vào tiểu thuyết -

- Tên tiểu thuyết: 《 Bảo bối mật ái: cô vợ nhỏ của tổng tài hắc đạo》-

- Loading 100%, nhiệm vụ bắt đầu -

Thân phận nhân vật lần này của Lục Nhất Lan, khá có thân phận, có lẽ là bởi vì nhiệm vụ cấp C quá khó khăn, cho nên cho thêm một quả trứng màu nhỏ.

Ký chủ tên thật Thiên Di, là con gái duy nhất của Thiên Kính- ân sư của Cố Mặc Trình. Vào một năm trước Thiên Kính chết trong một trận lửa lớn, vì báo đáp ân sư, Cố Mặc Trình trở thành người giám hộ của Thiên Di.

Hiện tại cốt truyện tiến triển tới khúc trước một tháng Cố Mặc Trình gặp lại nữ chính, tất cả còn chưa bắt đầu, tuy rằng rất khó, nhưng vẫn tới kịp.

Bò dậy, đẩy cửa phòng ngủ ra, Lục Nhất Lan vọt tới phòng khách, một người đàn ông cao lớn mặc tây trang ngồi một mình trên sofa đơn hút thuốc, hai chân anh bắt chéo, trong sương khói lượn lờ, khuôn mặt anh có chút mờ mờ.

Quá yên tĩnh, sau khi Lục Nhất Lan tới gần liền nhận không được ho khan lên.

Cố Mặc Trình nghe được tiếng ho khan mảnh mai của cô, cũng chẳng nói gì, chỉ là yên lặng bóp tắt điếu thuốc.

"Thiên, xảy ra chuyện gì?"

"Cố ca ca, em....."

Người đàn ông thấy Lục Nhất Lan trầm mặc, liền ngừng đầu nhìn thoáng qua, chỉ một cái liếc mắt, Lục Nhất Lan liền có chút hải hùng khiếp vía.

Cố Mặc Trình lăn lộn không giống những người khác, anh từ lúc bắt đầu, chính là vì báo thù, anh không một vương bận, tín niệm trước sau như một, mấy năm nay, anh cũng là từ trong người chết đi ra, sát ý trên người đã sớm thu không được.

Lục Nhất Lan chỉ là người bình thường, đối mặt với ánh mắt như vậy, cô sợ.

Nhưng hiện thực không cho phép cô sợ, thuận thuận khí, cô hỏi: "Cố ca ca, em muốn ghi danh đại học S."

Mắt phượng hẹp dài của người đàn ông hiện lên một chút nghi vấn, "Lúc trước em nói muốn đi đại học A." Một câu, không hề đổi điều, không hề gọn sóng. Cố Mặc Trình nhìn chăm chăm Lục Nhất Lan, tựa hồ muốn từ trên mặt cô nhìn ra cái gì.

Nhận ánh mắt như vậy, ai đó ngay cả lời muốn nói ra cũng không ra nổi.

Cuối cùng Lục Nhất Lan chỉ có thể xám xịt đi lên lầu.

Dưới lầu người đàn ông không nói tiếng nào, cô đơn cầm một cây thuốc lá, hút một ngụm, hít mây nhả khói giữa không trung, tựa hồ như lạc vào một thế giới mộng ảo khác.

Lục Nhất Lan dựa vào ván cửa, không được, không thể sợ, cũng không thể hoảng.

Cuối cùng, cô từ album ảnh lôi ra đủ loại ảnh chụp, tìm ra một bức ảnh Cố Mặc Trình ở chừng 25 tuổi, Lục Nhất Lan nhìn chăm chăm ảnh anh suốt một đêm, miêng cứ niệm là củ cải, trong đầu tưởng tượng thấy củ cải, cuối cùng đến khi ngủ, ngay cả trong mơ cũng thấy đều là củ cải.

Sáng sớm hôm sau, Lục Nhất Lan xuống lầu ăn cơm.

Cô cùng Cố Mặc Trình, hai người, hai bàn, bởi vì nguyên chủ đối với Cố Mặc Trình lạnh như băng, trừ bỏ kính ý, còn mang theo chút sợ hãi.

Thiên Di đã từng xem anh giết người, giống như ma quỷ, tàn nhẫn mà lại thị huyết.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngan Tĩnh

Trường đại học A ở thành phố A, là nơi sinh trường tình yêu của Giang Thiển Ái.

Lục Nhất Lan nghĩ, tạm thời trước làm Cố Mặc Trình rời xa Giang Thiển Ái, hẳn là cũng là một loại bảo hộ anh đi, cho nên cô muốn báo danh trường đại học S, muốn mượn ân tình trước đem người mang đi xa một chút, rồi mới băng vào tràn ngập tình nghĩa cùng dịu dàng tới cảm hóa người.

Dừng một chút, lấy hết can đảm, Lục Nhất Lan bung cơm tới chỗ bàn kia của Cố Mặc Trình, "Cố ca ca, em quyết định sẽ ghi danh trường đại học S."

Chiếc đĩa của anh ngưng lại, hạ xuống ở mâm bên cạnh, "Vì sao?"

"Trường đại học S là ước mơ của em."

"Một tháng trước kia, em cũng nói như thế với đại học A." Ngữ khí của Cố Mặc Trình hiện lên chút lạnh lẽo, "Hơn nữa hiện tại đã tháng tám, sắp đến khai giảng."

Tuy rằng sợ hãi, nhưng trong lòng Lục Nhất Lan vẫn mặc niệm củ cải, qua hai phút, cô bật thốt lên, "Không có cách nào đổi trường học sao?"

"....."

Đầu Cố Mặc Trình hơi hơi nghiêng, từ phương hướng này, cô nhìn xuống anh, người đàn ông thấp hơn cô rất nhiều, nhưng khí thế trên người một chút cũng không hạ.

Đặc biệt là cặp mắt phượng kia, thoát nhìn như vậy, càng thêm hẹp dài.

Thình lình run lên một chút, Lục Nhất Lan đứng thẳng, Cố Mặc Trình ừ một tiếng, "Cách thì có."

"Vậy ——"

"Một mình em đi thành phố S, anh chăm sóc không được." Anh cũng không còn tâm tình ăn cơm, "Anh đáp ứng cha em, chăm sóc em đến khi em tốt nghiệp đại học."

Hai người đối diện, đồng tử anh tràn ngập nghiêm túc và báo ân, con người Lục Nhất Lan lại lộn xộn, không có một chút kết cấu.

"Một mình em đi? Vậy anh..."

"Thế lực của anh đều chuyển đi đến thành phố A, anh phải ở đây trấn chỉnh."

Lục Nhất Lan: "..."

"Vậy thôi." Nếu là một mình cô thì bỏ đi, kế hoạch A, chưa thành hình, thai đã chết trong bụng.

Sau khi kế hoạch thất bại Lục Nhất Lan cơm nước xong liền có chút mất mát lên lầu, trong nháy mắt tiếng đóng cửa từ bên hành lang vang lên, chiếc đĩa trong tay người đàn ông theo tiếng mà gãy.

Trên mặt anh hung ác nham hiểm, nhiều thêm nghìn phần, vạn phần.

Lấy di động ra, nhanh chóng gọi đến đầu dây bên kia, giọng nói đối diện kinh sợ, "Lão đại."

"Tra." Môi mỏng phun ra chữ, hoàn toàn mang theo sát ý, "Ai từng tiếp xúc với Thiên Di, ai đã nói cho cô nhóc đó biết về chuyện đại học S, đều phải giáo huấn một trận nhỏ."

Cố Mặc Trình vân đạm phong khinh nói, người bên kia lại không có bình tĩnh như thế, hần thở phì phò, vội vàng đáp, "Vâng."

"Ừ, tin tức ở thành phố A, tùy thời hội báo với tôi."

"Rõ."

Tắt điện thoại, nhìn đồ ăn trên bàn, Cố Mặc Trình hoàn toàn không có hứng thú, anh đứng lên đi đến bên cửa sổ sát đất, vẫn luôn đi về phía trước, kế bên biệt thự có một tòa mộ viên.

Thiên lão đại.

Con gái của ông, Cố Mặc Trình tôi liều mạng cũng sẽ bảo vệ, chờ mọi việc kết thúc, tôi liền đưa cô ấy xuất ngoại, ông yên tâm, số tiền cho Thiên Di kia, cả đời đều có thể áo cơm vô ưu.

Ngón tay trong tay áo lớn đặt ở pha lê chậm rãi điểm, rồi mới một bút một nét viết thành một cái tên mới, Giang Thiên Ái.

Một cái tên vừa đọc lên, liền muốn... Giết chết.

Sáng sớm hôm sau, Lục Nhất Lan còn muốn đi tìm Cố Mặc Trình giao lưu cảm tình, kết quả phát hiện người đó đã rời khỏi biệt thự.

Gọi điện thoại hỏi, nói là có chuyện đi thành phố kế bên, ít nhất đến khi khai giảng mới có thể trở về.

Lục Nhất Lan đỡ trán, khai giảng, vậy không phải trực tiếp khởi hành đi thành phố A sao, đoạn cốt truyện phát triển kia, cô hoàn toàn ngăn cản không được.

Ở nhà quá nhàm chán, Lục Nhất Lan chỉ có thể học tập một chút ngành học của nguyên chủ.

Y học...

Cô thật sự là chỉ biết học khái niệm, sẽ không thể cầm dao phẫu thuật được.

Cố Mặc Trình nói một tháng sau mới trở về, thật sự đến một tháng mới về nhà.

Thời điểm Lục Nhất Lan lại nhìn thấy anh, đều cảm giác bộ dáng của anh đều thay đổi cmml.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Sát khí trên thân người đàn ông vẫn giống như một tháng trước, quả thực có thể vọt tới bầu trời, chỉ sau khi thấy Lục Nhất Lan, anh mới hơi hơi thu liễm một chút.

Cố Mặc Trình rất cẩn thận điều chỉnh biểu tình hung ác của mình thành không biểu tình, giọng nói như cũ y chang giăng cổ không gọn sóng, "Ngày mai khai giảng, anh đưa em đi báo danh."

Nhất cử nhất động của anh, đều như là người máy hoàn toàn không có cảm tình.

Lục Nhất Lan gật gật đầu, rồi mới ngoan ngoãn ừ một tiếng, "Ồ ca ca, ngày mai lái xe đi sao?"

"Ừm, em chuẩn bị tốt đồ đạc đi."

Nhớ tới cái gì, Cố Mặc Trình lại nói, "Em không muốn sửa sang lại thì cứ để ở đó cũng được, sau khi tới đại học A, mua mới hết mà dùng.

“ . . . ”

“Em sẽ sửa sang lại tốt.”

Cô ngoan ngoãn, Cố Mặc Trình vẫn là không nói một lời.

Toàn bộ quá trình, anh đều không phát tiết bất luận cảm xúc gì ra ngoài, Lục Nhất Lan bắt đầu có chút nhụt chí, người đàn ông này... Sao lại khó câu động cảm xúc của anh đến vậy.

Một ngày rất nhanh liền trôi qua, Lục Nhất Lan xách một cái vali hành lý đồ đạc ra tới, sáng sớm, cô liền đứng ở cửa chờ.

Khi người đàn ông xuống lầu nhìn thấy cô, trong ánh mắt cuối cùng mới hiện lên một nét kinh ngạc, một chút, rất nhỏ đã làm Lục Nhất Lan thiếu chút nữa không phát giác tới.

Một nụ cười rạng rỡ ở trên mặt nở rộ mở ra, “Cổ ca ca.”

“Um,”

Người đàn ông trung một gương mặt không chút biểu tình đi ngang qua Lục Nhất Lan, nhưng là ——

Anh rất tự giác mà thuận tay lấy cái túi hành lý trong tầm tay của Lục Nhất Lan, trong nháy mắt, tay cùng tay cọ qua, Lục Nhất Lan kinh ngạc xoay người nhìn phía sau.

Cô Mặc Trình đem hành lý đặt ở trên xe, rồi mới yên lặng ngồi trên vị trí điều khiển, “Em không đi sao?”

“Đến liền đây.”

Trong xe rất trầm mặc.

Anh chỉ biết hỏi, “Thiên, có khát không?” “Đói bụng không?” “Trạm nghỉ ngơi có muốn đi WC không?”

Về, “Em nhàm chán sao?” “Muốn nói chuyện phiếm sao?” “Chuẩn bị như thế nào rồi?” Khai giảng blah blah thì như thế nào a? Thế nhưng việc quan trọng nhiều vấn đề như vậy, anh lại chẳng hề hỏi một câu.

Cuối cùng, đề tài vẫn là Lục Nhất Lan khơi mào, cô hỏi: “Cố ca ca, đến đại học A, em là trọ ở trường hay vẫn ở nhà?”

“Em muốn ở chỗ nào?”

“Em muốn về nhà.” Lục Nhất Lan chớp chớp mắt, “Em ở trường học sẽ không giặt quần áo, em sợ em không ở chung tốt với bạn cùng phòng được.” Cô chà chà ngón tay, bộ dáng thoát nhìn rất đáng thương.

Nhìn cô như vậy, Cổ Mặc Trình sùng sốt, rồi mới cứng ngắt gật đầu, “Có thể.”

“ . . . ”

Phản ứng đầu?

Phản ứng của người bình thường đâu?

Tới một chút biểu tình cũng không được a!

Sao một chút phản ứng đều không có vậy chứ

Lục Nhất Lan mệt mỏi, trực tiếp dựa vào ghế trên, thôi, bàn bạc kỹ hơn, từ từ làm, đừng để một ngày...

Cứ như vậy tự làm bản thân tức đến chết!

Thuận thuận khí, Lục Nhất Lan kêu gào củ cải củ cải, rồi mới ngủ đi.

Lúc này người đàn ông mới hơi hơi nghiêng người, anh nhìn mặt Lục Nhất Lan, bỗng nhiên thờ dài một hơi, con gái của ông ấy, càng ngày càng khó ứng phó rồi.

Một câu cuối cùng trước khi chết của ân sư, Cố Mặc Trình nhớ rất rõ ràng, cậu nhất định không được lộ ra quá nhiều biểu tình trước mặt con bé, đừng đối xử quá tốt với nó.

Thiên Kinh từng nói, tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy Thiên Di gả cho một người mạng treo ở trên lưng quần, nếu có thể, nhất định phải làm cô sống yên ổn một chút.

Sáu tiếng đồng hồ.

Đại khái là năm trăm mười cây số.

Đây là khoảng cách của hai hồi mối thù giết cha, Cố Mặc Trình chậm rãi nhìn thành phố A lọt vào trong tầm mắt, trong đầu đã suy nghĩ ra nhiều phương pháp tra tấn người.

Chết, chưa bao giờ là đau khổ nhất.

“Oáp!”

“Cô ca ca, chúng ta tới rồi sao?”

“Sắp rồi.” Xe quẹo một cái, đại học A đã lộ ra, gần ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh.

Có đặc quyền mà nói, báo danh liền sẽ rất nhanh.

Lục Nhất Lan không chen ngang, Cố Mặc Trình mang theo cô đi thẳng đến phòng hiệu trưởng đóng dấu, nhìn ánh mắt hiệu trưởng hơi có chút tôn kính, Lục Nhất Lan nhìn không được nghĩ, một người lão đại hắc đạo, một người là hiệu trưởng đại học, có thể có giao dịch không thể để người biết hay không đây.

Tròng mắt không ngừng chuyển lại chuyển, Lục Nhất Lan bỗng nhiên nghe được tên nguyên chủ.

"Thiên Di nhìn qua chính là một đứa bé chăm chỉ hiếu học, tôi sẽ đại biểu trường học mà chú ý em ấy tốt."

Sau khi từ văn hiệu trưởng đi ra ngoài, Cố Mặc Trình nói muốn mang Lục Nhất Lan đi làm quen với căn biệt thự ở ngoài một chút, lúc xuống lầu, người phía trước bỗng nhiên dừng lại, Lục Nhất Lan không chú ý, liền trực tiếp đi lên đụng phải.

Lưng anh rất kiên cố, cái mũi Lục Nhất Lan hơi đau, ngẩng đầu, ánh mắt nam nhân vẫn luôn đặt ở phía trước phòng học hành lang kia, Lục Nhất Lan tò mò, cũng ngẩng đầu lên.

Trong đám người, có một nữ sinh xinh đẹp đang đứng.

Không chỉ có xinh đẹp, hơn nữa cực kỳ có khí chất, tóc dài xoa trên vai, ăn mặc một thân váy dài màu nude, dường như chỉ cần đứng một chỗ, cũng khiến cho người khác cảm giác có gió nhẹ quét vào mặt.

Lại nhìn Cố Mặc Trình, lần đầu tiên Lục Nhất Lan thấy người đàn ông này hắc ám thành cái dạng như thế.

Hai mắt híp lại, bên trong ý lạnh lăm lăm nhắm phía người phụ nữ đối diện kia, sát ý trong mắt Cố Mặc Trình cơ hồ có thể lộ ra.

Giang Thiên Ái!

Lục Nhất Lan mới nhớ tới, lúc này nữ chính chính là đang làm giảng viên ở đại học A, cắn răng duỗi tay kéo một chút tay áo của người đàn ông, anh ngoái đầu nhìn lại, lệ khí chưa thu, “Thiên, sao vậy?”

"Cô ca ca, không phải nói nhanh chân đến xem biệt thự bên ngoài trường học sao." Lục Nhất Lan nuốt một ngụm nước miếng, tay cô còn có chút run, "Đứng ở chỗ này có chút nóng."

Cô gái ngẩng đầu nháy mắt, con ngươi đen nhánh lộ ra vài phần nghi vấn, lòng anh bỗng nhiên bình tĩnh một chút, "Đi thôi."

Hai người một trước một sau xuống lầu, đứng ở trong đám người Giang Thiên Ái ngược mắt liếc nhìn cửa thang lầu một cái, cảm giác có chút kỳ quái, vừa rồi..

Dường như có người đang nhìn cô

"Cố ca ca, nhà mới của chúng ta có hình dạng gì a?"

"....."

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ yên lặng lái xe, không quá năm phút đồng hồ, một căn biệt thự tinh xảo chiếu vào mi mắt, lúc này Cố Mặc Trình mới ngẩng đầu, "Là cái dạng này."

Vô cùng tinh xảo lại không xa hoa, Lục Nhất Lan rất thích.

Ngày hôm sau, vừa mới khai giảng, Lục Nhất Lan liền phát hiện Cố Mặc Trình lại biến mất khỏi nhân gian rồi.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể chính mình tự đi đến đại học A đưa tin, rồi mới yên lặng bắt đầu kiếp sống học sinh, đây là người đàn ông khó tiếp cận nhất từ trước đến nay cô gặp được.

Đã rời đại học n năm, Lục Nhất Lan lại lần nữa trải qua quân huấn, thiếu chút nữa lột một tầng da, càng đáng sợ chính là bên này học viện y, kiểm tra sau khi quân huấn thật sự làm cho học bá nhiều năm- Lục Nhất Lan được lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác đội sổ cả năm là cảm giác gì.

Điểm sáu môn cộng lại, cũng chẳng thua kém gì thành tích một môn của người ta.

Lục Nhất Lan rất bị thôi vào văn phòng.

Chuyện đáng sợ càng nhiều hơn nữa kia.

Chủ nhiệm lớp đại học của cô, thế nhưng là Giang Thiên Ái.

Đối mặt với một cô gái dịu dàng hiểu ý này, trong lòng Lục Nhất Lan mao mao, "Chủ nhiệm khoa."

"Ừm." Giang Thiên Ái mở ra phiếu điểm, lông mày nhăn lại, "Em thi được thành tích không tệ nha, sao lần đầu tiên kiểm tra lại như thế..." Rất có lỗi với quần chúng đó.

Lục Nhất Lan cúi đầu không nói gì.

Giang Thiên Ái nói, "Bạn học Thiên Di, em như vậy không thể được, y khoa viện thành tích quá kém sẽ phải gọi gia trưởng đến đấy." Cô nói, mở một tờ kia trong hồ sơ Lục Nhất Lan, thật lâu sau.

"Người giám hộ của em, tên là Cố Mặc Trình?"

Mang chút kinh ngạc, lại mang chút sợ hãi.

Lục Nhất Lan cảm thấy, thời gian gặp mặt trong vận mệnh của Giang Thiên Ái cùng Cố Mặc Trình, bởi vì cô, sắp sửa mở màn trước kỳ hạn.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Editor: Ngan Tĩnh.

Lục Nhất Lan nghĩ mọi chuyện đều quá đơn giản.

Giang Thiên Ái cùng Cố Mặc Trình gặp mặt, nhưng không phải bởi vì Lục Nhất Lan, mà là bởi vì... Tai nạn xe cộ.

Thứ bảy, cục cảnh sát.

Mới vừa đẩy cửa ra, Lục Nhất Lan đã bị chấn kinh rồi. Người đàn ông suốt một tháng không thấy xuất hiện đang ngồi ở trên ghế đằng kia, có chút kiêu căng, đương nhiên, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy biểu tình như vậy trên mặt Cố Mặc Trình.

Bên kia là Giang Thiên Ái, trên mặt đều là áp lực cùng không kiên nhẫn.

Ở ngay bên cạnh hai người, còn có mấy cảnh sát đang ngồi.

"Cố ca ca." Cô phát ra tiếng, người đàn ông ngược mắt, "Sao em lại tới đây?"

“Cô giáo gửi tin nhắn gọi em đến đây.” Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, “Hai người đây là... Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cô cảm thấy bản thân dường như phải một lần nữa định nghĩa lại địa vị của Cố Mặc Trình này.

Sáng nay, Lục Nhất Lan vừa chui từ trong chăn ra, liền nhận được tin nhắn của Giang Thiên Ái, nói người giám hộ Cố nào đó của cô, đang quấy rầy cô ấy.

Lúc ấy Lục Nhất Lan liền ngốc, bởi vì dựa theo tiểu thuyết định ra, Cố Mặc Trình không có khả năng... Quấy rầy cô ấy được.

“Bạn học Thiên Di.” Giang Thiên Ái đứng lên, “Em đã đến rồi, vậy khuyên nhủ anh trai em đi, có thể giải quyết riêng vậy thì không cần phải đến đồn cảnh sát đây dựa không thôi.”

Trên mặt cô còn có một loại phần nộ bị đè nén, khác hẳn với sự sợ hãi lần trước Lục Nhất Lan nhìn thấy, bây giờ dường như Giang Thiên Ái một chút cũng không sợ Cố Mặc Trình.

Cô ấy còn đang nháo, người đàn ông kia đã đứng lên.

Cố Mặc Trình bước chân dài đi tới bên cạnh Lục Nhất Lan, “Nếu cô muốn giải quyết riêng, vậy giải quyết riêng đi, biên lai sửa xe tôi sẽ gửi đến chỗ cô, Thiên, chúng ta đi.”

Vứt lại cục cảnh sát ồn ào náo loạn sau lưng, hai người lên xe.

Lục Nhất Lan ở trên ghế phụ ngược mắt, “Cố ca ca, anh với cô giáo của lớp em.. Trước kia có quen biết sao?”

“Có chuyện gì sao?” Cố Mặc Trình híp mắt hỏi, “Sao bỗng nhiên lại hỏi như vậy?”

“Không có gì, chỉ là khoảng thời gian trước khi cô giáo lật xem hồ sơ của em, thấy tên của anh liền rất kinh ngạc.”

“Vậy sao.” Người đàn ông nói như gió thoảng mây bay, “Có lẽ là làm nhiều chuyện trái lương tâm nhiều quá nên vậy cũng không chừng.”

Lục Nhất Lan: “...”

Sau khi về đến nhà, hai người ngồi trên sofa, Lục Nhất Lan nói lên thành tích đội sổ của mình, nhìn bộ dáng của Cố Mặc Trình dường như tâm tình đã tốt hơn không ít, cô không ngừng mặc niệm củ cải củ cải, rồi mới bắt đầu thăm dò cốt truyện.

“Cố ca ca, giữa anh và chủ nhiệm lớp chúng em có phải có chút gì đó không?”

Ánh mắt của cô gái trẻ thanh triết, giữa mày đều là nghi vấn cùng tò mò, tay Cố Mặc Trình đang cầm báo chí co lại một chút, “Không có gì.”

Cho dù có, cũng đã qua, đã kết thúc rồi.

Anh có chút tự giễu nghĩ, anh của bây giờ, thật dư dả.

“Nhưng là em nghe bạn học nói, thoát nhìn hai người, giống như trong thành ngữ thường nói, tương ai tương sát, cũng chính cái gọi là có một chân trong truyền thuyết ấy.”

Giọng nói rất thanh thúy.

Người đàn ông nghe xong những lời này, trực tiếp buông báo chí xuống, con ngươi lạnh lùng, biểu tình cũng lạnh lùng, “Chúng ta làm sao cơ?”

“...”

Dưới ánh mắt có chút lạnh lùng của Cố Mặc Trình, Lục Nhất Lan chạy.

Dựa vào cửa phòng ngủ của mình, cô gõ gõ đầu mình một cái, sao lại túng như vậy, vô dụng như vậy chứ.

Lên mạng tìm kiếm

Đối mặt với người có khí thế quá lớn thì nên làm sao bây giờ?

Đáp án đầu tiên thế nhưng chính là chọc mù hai mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, bạn còn biết trước mặt là chó hay người sao?!

Bất đắc dĩ cười cười, cách mạng chưa thành công, đồng chí Lục Nhất Lan vẫn cần lãnh lặn để làm nhiệm vụ.

Vào đêm

Bởi vì Lục Nhất Lan mắc tiểu tiện liền bò từ trên giường xuống, sau khi đi vệ sinh xong, cô liền không ngủ được.

Chơi đi động một lát, cô càng ngày càng tỉnh táo, cũng càng ngày càng khát.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Editor: Ngạn Tĩnh.

Xoay người xuống giường, Lục Nhất Lan mở cửa đi đến chỗ phòng bếp rót ly trà, ngẫu nhiên đi ngang qua phòng Cố Mặc Trình, cô phát hiện bên trong cửa thể nhưng vẫn còn sáng.

Có chút tò mò, cô bưng cái ly đi về phía trước vài bước.

Một giọng nói rất nhỏ, rất có quy luật từ bên trong phòng ngủ Cố Mặc Trình bay ra, giọng rất nhỏ, cô chỉ mơ mơ hồ hồ nghe thấy một số từ, vương từ, công chúa...

Người đẹp, còn có quái vật?

Cái quái gì vậy?

Một cổ nghị vẫn thật lớn nối tiếp nhau trong não Lục Nhất Lan, nhưng không bao lâu, giọng nói bên trong liền biến mất, tất cả đều quay về yên lặng, cô có chút chột dạ, liền cầm theo cái ly quay về phòng mình.

Bên kia.

Cố Mặc Trình buông sách trong tay xuống, nhìn đồng hồ, đã hai giờ rưỡi, anh không biết bản thân làm vậy là có đúng hay không.

Bây giờ Giang Thiên Ái đã ở cạnh với đối thủ một mất một còn hiện nay của anh- thủ lĩnh của thế giới ngầm thành phố A, Đông Phương Dự. Nếu đánh bừa, Đông Phương Dự cá chết lưới rách, an toàn của Thiên Di sẽ không được bảo đảm.

Muốn báo thù, chỉ có thể dùng trí.

Cô ta là một người phụ nữ khá là tự phụ, thể nhưng vẫn cho rằng anh còn yêu cô ta. Độ cong nơi khoe mỗi ngày càng cao, Cố Mặc Trình lách cách một tiếng, tắt đèn.

Gặp mặt trực diện, cũng vẫn là có thu hoạch.

Ví dụ như, Cố Mặc Trình cảm thấy bản thân cũng không cảm hận Giang Thiên Ái như trong tưởng tượng.

Không muốn nghiền xương cô ta thành tro, chỉ là muốn cho cô ta sống không bằng chết mà thôi.

Sau khi Cố Mặc Trình trở lại, cuộc sống của Lục Nhất Lan quy luật hơn rất nhiều. Cùng nhau ăn bữa tối Trung Quốc, ngẫu nhiên Lục Nhất Lan ở một bên xem TV, Cố Mặc Trình ở bên cạnh xem báo chí.

Sau đó, Lục Nhất Lan lại tiến hành một hồi kiểm tra đã biết trước kết quả, liền càng có lý do ‘giao lưu tình cảm’ với Cố Mặc Trình.

“Cố ca ca, hôm nay em kiểm tra thất lợi rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Cố Mặc Trình nhìn qua phiếu điểm xong liền có chút nghi hoặc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lục Nhất Lan một cái, “Thành tích trước kia của em..” Không có kém như vậy mà.

Chênh lệch quá lớn.

Mấy thứ khác còn đỡ, làm sàng trực tiếp từ mấy chục điểm biến thành mấy điểm.

“Em cũng không biết, Cố ca ca, em cảm giác bầu không khí ở đại học A có chút áp lực.”

Anh vừa định nói nếu em muốn, vậy đổi trường học khác đi, nhưng Lục Nhất Lan đã cực kỳ lạnh lẽo nói tiếp một câu, “Chỉ là em sẽ nỗ lực thích ứng.”

Cô ngăn chặn lời anh muốn nói, Cố Mặc Trình cũng không biết làm thế nào cổ vũ người khác, chỉ có thể nhẹ gật đầu.

Chuyện như vậy mỗi ngày đều diễn ra, Cố Mặc Trình cũng từng bước một thích ứng chuyện mỗi ngày Lục Nhất Lan đều sẽ báo cáo lại tình huống học tập với mình, cùng lúc đó, anh cùng Giang Thiển Ái cũng liên hệ được với nhau.

À không, chỉ là một bên thông đồng.

Di động vang lên một chút, Cố Mặc Trình thấy cái tên hiện trên màn hình, nghe điện thoại.

Bên kia là giọng của một người mạnh mẽ, “Lão đại, cô bạn này của anh... Không dễ thông đồng đâu.”

“Thế nào?”

“Cô ta dường như có chút thù oán với anh, lại chẳng thiếu chút gì cả, chúng ta không dễ không chế.”

Cố Mặc Trình ừ một tiếng, “Tôi sẽ gửi văn kiện cho cậu trước, cậu cứ dựa theo... Trên đó viết, từng bước một thực hiện.”

“Bên này chúng tôi đã biết, nhưng lão đại, Giang Thiển Ái kia muốn hẹn anh, làm sao bây giờ?” Bọn họ có thể phụ trách thông đồng, nói chuyện phiếm, trêu đùa gì đó, nhưng loại chuyện gặp mặt này, thiệt tình thần thiếp làm không được.

Cố Mặc Trình bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở ổ khóa, có chút gấp, “Bên tôi còn có việc, chuyện khác buổi tối lại nói.”

“Vâng!”

Chiều nay Lục Nhất Lan vừa học xong một tiết thể dục về, một thân mồ hôi, đẩy cửa ra, cô thở hắt hắt một hơi, “Cố ca ca, anh ở đâu?”

Cố Mặc Trình bung nước dưa hấu ra, “Ồ đây.”

Nước dưa hấu lạnh lẽo trôi xuống yết hầu, Lục Nhất Lan phát ra một trận than thở, “Thật ngọt.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Cố ca ca, cuối tuần này em có một buổi kiểm tra lâm sàng, em muốn xin nghỉ...”

Lục Nhất Lan không chút để ý bắt đầu nói về sự vụng về của mình với Cố Mặc Trình, “Hôm nay chính là phải bắt chước cầm dao giải phẫu, cả lớp đều làm khá tốt, chỉ có một mình em tay vẫn luôn run.”

“Cố ca ca, nếu em rớt môn anh sẽ đi họp phụ huynh giúp em không?”

Người đàn ông nghe cô lải nhải, nói xong bộ mặt còn rất kinh hoàng, không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên cảm giác có vài phần ám áp, Cố Mặc Trình khựng một lát, nói, “Anh tin tưởng em.”

Nghe được anh an ủi, vẻ mặt Lục Nhất Lan đầy kinh ngạc, “Cố ca ca, anh vẫn là lần đầu tiên an ủi em đó.”

“Bây giờ anh có tin tưởng.”

Nhìn bộ dáng cô nghiêm túc như thế, trong lòng Cố Mặc Trình có chút kinh ngạc, chỉ là... Một câu nói mà thôi.

Đêm, Lục Nhất Lan xé rớt một tấm giấy nhớ đầu tiên dán trên bàn, nhiệm vụ bước đầu tiên tiếp cận Cố Mặc Trình, lấy được chút hảo cảm đã hoàn thành.

Ánh mắt chuyển sang tờ giấy nhớ thứ hai.

Bởi vì có sự tham gia của cô, trước mắt cốt truyện nhanh đã xảy ra thay đổi rất lớn, chỉ là cốt truyện chính vẫn còn đó. Ba ngày sau, Cố Mặc Trình sẽ đi tham gia một bữa tiệc thương nghiệp.

Trong tiểu thuyết, anh chính là ở nơi đó lại gặp mặt Giang Thiển Ái, rồi mới từng bước bắt đầu tương ái tương sát.

Đoạn này, cần phải sửa.

Trước khi ra cửa, Lục Nhất Lan tươi cười hoạt bát như ánh mặt trời chào hỏi với Cố Mặc Trình, cửa vừa đóng lại, cô liền thu hồi tất cả tươi cười.

Một đường đến đại học A, Lục Nhất Lan đối với bài học chuyên ngành kia vẫn là ở trình độ cái biết cái không, đặc biệt là khóa học chiều nay thế nhưng chính là giải phẫu ếch xanh, tay cầm dao của cô còn có run, rơi vào đường cùng, Lục Nhất Lan trốn học.

Vườn trường đại học A hoàn cảnh đặc biệt tốt, đi dạo ở trong rừng nhỏ, tay Lục Nhất Lan đang đưa. Cô đang nhàn nhả, bỗng nhiên, có người vỗ một phát vào lưng cô.

Lục Nhất Lan cả kinh, lập tức nhảy dựng lên, “Ài?”

“Ha ha ha...”

“...”

Lục Nhất Lan liền xoay người, liền thấy sau lưng là một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng.

“Hắc, cô ở nơi này làm gì vậy?” Mạnh Ảnh giơ tay, “Một mình, cô đơn, cô gái trẻ thất tình sao?”

Nhìn thiếu niên chiều còn chả bằng mình miệng lưỡi lại như ông cụ non, Lục Nhất Lan trực tiếp tròn trắng mắt, “Cậu mới thất tình!”

“Ây da, cũng phải, cô hẳn vẫn còn là chó độc thân, không có tình mà mất.”

“...”

Lục Nhất Lan lười quản cậu ta, liền trực tiếp xoay người chuẩn bị đi về phía trước. Mạnh Ảnh thấy cô phải đi, liền ai ui hai tiếng, “Học tý, học tý! Cùng nhau trốn học cũng là duyên phận đó, tất cả mọi người đều là người cô đơn, cô đừng đi mà!”

“Xùy.” Nghe lời cậu ta, Lục Nhất Lan nhin không được phì cười, “Cùng nhau trốn học cũng coi như duyên phận?”

“Đương nhiên!” lúc Mạnh Ảnh cười đều lộ ra răng anh đáng yêu, “Đại học A có đến một vạn năm ngàn bảy trăm người, có một vạn năm ngàn sáu trăm chín mươi chín tỷ lệ phần trăm, chúng ta mới có thể gặp gỡ, còn không gọi là duyên phận sao?”

Bị nụ cười sang sảng của Mạnh Ảnh cảm nhiễm, khói mù trong lòng Lục Nhất Lan cũng tan đi, “Cậu nói rất đúng.”

“Vây ~ chị gái nhỏ, đã có duyên như vậy, tôi mời cô đến cửa hàng bên trường uống trà sữa đi!”

“Được nha.”

Gió nhẹ thoáng thoảng, Mạnh Ảnh mang Lục Nhất Lan lập tức chạy qua bên cổng trường.

Sau đó, Lục Nhất Lan mới biết được, cái người mang mặt con nít, một tiếng lại một tiếng chị gái ngọt ngào, giả vờ đáng yêu kia tên là Mạnh Ảnh, là học sinh năm ba hệ tâm lý đại học A, năm nay đúng 20, hoàn toàn chính là... Đại ca.

Cuộc sống tuy rằng không chỉ có cầu thả, nhưng cũng có nhẹ nhàng cùng tương lai.

Đương nhiên, còn có một chút thông minh nhỏ và tính kẻ nhỏ sau mùa xuân.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Editor: Ngan Tịnh.

Ba ngày sau, biến chuyển vận mệnh trong tiểu thuyết, buổi tiệc mà Cố Mặc Trình sắp gặp gỡ Giang Thiên Ái cùng Đông Phương Dự, sau đó bắt đầu đấu nhau đấu đến chết mới thôi sắp bắt đầu.

Cố Mặc Trình nhìn mình trong gương, áp lực và phần nộ trong lòng, rút cuộc vọt ra.

Ngay lúc anh muốn xuất phát, di động bỗng nhiên vang lên. Cầm lên nghe, sắc mặt Cố Mặc Trình thay đổi lớn, cũng bắt chấp thiếp mời còn ở trên bàn, nút áo vẫn chưa thắt, anh liền trực tiếp tông cửa ra ngoài.

Bệnh viện trung ương.

Lục Nhất Lan dựa vào trên giường, đau đến nhe răng trợn mắt, Cố Mặc Trình ngồi ở bên cạnh gọt vỏ táo.

“Sao lại không cẩn thận như thế?”

Người trên giường bệnh khụ khụ hai tiếng, “Em cũng không biết, chỉ là lúc xuống lầu bỗng nhiên thấy chói với, rồi lăn xuống dưới luôn.”

Lần này, Lục Nhất Lan ra tay rất tàn nhẫn với bản thân mình, từ lầu hai xuống lầu một, hơn hai mươi bậc thang, khoảng cách một cái xương gãy đó!

“Lần sau chú ý một chút.” Đưa miếng táo cho cô gái nhỏ hai mắt đầm nước mắt đối diện, Cố Mặc Trình cũng có chút đau lòng, “Chân còn đau không?”

Đột nhiên được quan tâm, Lục Nhất Lan ừm ừm hai tiếng, rồi mới lắc đầu, “Không đau.”

“Cố ca ca, hôm nay anh mặc tây trang, là chuẩn bị đi đâu sao?”

“Không đi đâu cả.” Cố Mặc Trình sờ sờ trán Lục Nhất Lan, “Được rồi, em còn có chấn động não nhẹ, nhanh chóng nằm xuống, anh đi tìm một người tới chăm sóc cho em.”

“A...”

Lục Nhất Lan không ngờ tới, người đàn ông này lại tuyệt tình đến vậy, thế nhưng muốn đẩy cô cho người khác, “Cố ca ca, em không thích người lạ.”

Mắt cô đầy trông mong, mà Cố Mặc Trình chậm rãi nhấn lại, “Anh chiều cố em không tốt được.”

Roi vào đường cùng, Cố Mặc Trình vẫn là gọi người tới, là một người ăn mặc có chút hip-hop, hơn nữa ăn nói hào phóng, rõ ràng chính là... Một người phụ nữ lẫn lộn trong giới.

“Lão đại, đây chính là công chúa nhỏ nhà anh sao?” Người phụ nữ tên là Nhạc Nhạc nhìn Lục Nhất Lan vài lần, “Thật đáng yêu nha, chỉ là gãy xương, có chút ảnh hưởng mỹ quan.”

Lục Nhất Lan: “...”

Cô còn chưa nói gì, bên kia Cố Mặc Trình trực tiếp liếc mắt qua nhìn một cái, “Có thể nói tiếng người không?”

“Ha ha.” Cười gượng hai tiếng, Nhạc Nhạc hỏi, “Lão đại à, hai người muốn tiếp tục nằm ở bệnh viện, hay là về nhà tĩnh dưỡng đây?”

“Về nhà!” Lục Nhất Lan rất không thích mùi thuốc sát trùng của bệnh viện.

Ở bệnh viện quan sát hai ngày, Lục Nhất Lan trừ chân có gãy một chút, trái lại cũng không có hậu di chứng gì.

Sau khi xuất viện, hành động của Lục Nhất Lan bị hạn chế, mới vừa gãy chân, cô đi vệ sinh, tắm rửa, rồi giường vâng vâng... đủ loại hành vi, đều rất chịu hạn chế. Bây giờ cô xem như đã hiểu rõ ý câu nói kia của Cố Mặc Trình.

Anh chăm sóc cô không được tốt.

Ngẫm lại, Cố Mặc Trình cao lớn lại phải cời quần cho cô, Lục Nhất Lan nhìn thế nào cũng không nhìn được cười.

Nhạc Nhạc cảm thấy Lục Nhất Lan rất kỳ quái, cũng rất biết tự tiêu khiển, “Công chúa nhỏ, em đang cười cái gì vậy?”

“À, không có gì.” Mặt Lục Nhất Lan có chút đỏ lên, “Em chỉ là tùy tiện nghĩ lại một chút chuyện vui vẻ thôi.”

Nhạc Nhạc phụt một tiếng bật cười, “Điểm này em thật là rất giống lão đại đó.”

“Giống cái gì?”

“Em cùng lão đại đều thích tự tiêu khiển đó, ngày thường anh ấy không có việc gì lại thích lái nhái một vài thứ, lão đại nói, như vậy có thể làm cho anh ấy bình tĩnh lại.” Nhạc Nhạc âm thầm cười cười, “Có lẽ là bởi vì người như chúng ta, tay đều không sạch sẽ, cho nên muốn niệm chút kinh Phật tới tiêu bớt tội ác.”

“Vậy sao?” Lục Nhất Lan có chút ngây ngốc, cô nhớ rõ ràng trong tiểu thuyết cô không hề có một chữ nào viết Cố Mặc Trình... Là một người thích niệm kinh cả mà?!

Kỳ quái.

Đêm, Lục Nhất Lan ngủ rồi.

Nhạc Nhạc đi tới thư phòng, “Lão đại, anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Ừm.” Cố Mặc Trình đứng lên, “Tôi có việc muốn hỏi cô.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Editor: Ngan Tịnh.

“Chuyện gì vậy?”

“Cô cảm thấy...” Cố Mặc Trình không biết phải hình dung thế nào, “Cô cảm thấy Thiên Di thế nào?”

“Công chúa nhỏ?” Nhạc Nhạc cứng họng, sau đó mới cười cười, “Rất tốt nha, là một cô gái nhỏ rất an tĩnh rất ngoan ngoãn, lại còn rất rộng rãi, hoàn toàn không giống như những gì anh đã nói trước đó.”

“Vậy sao?”

“Tuyệt đối luôn.” Cô có chút kinh dị nở nụ cười, “Hoàn toàn không giống một người luôn, lão đại anh nhớ lại xem, Thiên Di mà anh miêu tả kia, đừng nói là lần từ trên cầu thang xuống, cho dù ngã từ trên giường xuống cũng phải khóc giống như vận mệnh không yêu thích mình...”

Có thể sao sánh được sao?

Càng nói như vậy, lông mày của người đàn ông càng gắt gao nhăn lại.

“Nhạc, anh trai cô nói có thể làm cho tính cách một người thay đổi lớn như vậy đơn giản chỉ có mấy cái lý do, một là bởi vì gia đình, hai là bởi vì tình yêu. Lý do gia đình Thiên Di đã trải qua một lần, như vậy lần này tính cách thay đổi...”

“Lão đại, anh sẽ không cho rằng công chúa nhỏ yêu anh chứ!” Nhạc Nhạc phụt một tiếng bật cười.

Cố Mặc Trình nhìn cô, con ngươi vốn mờ mịt dần dần hiện ra vài phần hơi thở lạnh ngắt, tiếng cười đột nhiên im bật, Nhạc Nhạc nói, “Chỉ là rất ít khi thấy lão đại anh tự mình hoài nghi mình như vậy, cho nên cảm thấy rất buồn cười, tôi cảm thấy anh trai tôi, lần này khẳng định sai rồi!”

“Từ góc độ một cô gái 18 tuổi đến phân tích, vậy thì phải nghe tôi.”

Cố Mặc Trình không nói gì.

Trần Khoái cùng Trần Nhạc là hai anh em, hai người đều là đàn em của Cố Mặc Trình, bởi vì thận trọng, hơn nữa EQ cao, giỏi về kinh doanh quản lý người, cho nên rất nhiều vấn đề trên tình cảm, Cố Mặc Trình đều thích giao lưu với hai người.

Khoảng thời gian trước, cảm xúc của Thiên Di thay đổi rất lớn, Trần Khoái suy đoán có lẽ cô yêu anh, trong lòng Cố Mặc Trình vẫn luôn nhớ tới di ngôn của ân sư, tất nhiên là muốn tiêu trừ loại ánh mắt ngưỡng mộ kỳ diệu này của Thiên Di, vì thế anh liền nghe theo lời Trần Khoái nói.

Lạnh nhạt hơn trước kia, bày ra một mặt tàn nhẫn thị huyết của mình, ở nhà không hề thu liễm hơi thở tàn bạo của mình, nhưng mà...

Hiệu quả cực nhỏ.

Thiên Di lại càng thích dính anh hơn cả trước, còn muốn mỗi ngày dành ra thời gian nói chuyện phiếm với anh.

Hơn nữa... Mấy ngày hôm trước, lúc Thiên Di hỏi anh và Giang Thiên Ái có phải có một chân hay không, ánh mắt còn quái quái, bộ dáng dường như rất tức giận.

Nếu Lục Nhất Lan biết, ánh mắt sợ hãi của mình lại bị Cố Mặc Trình lý giải thành như vậy, nhất định sẽ! Cười **!

Phân tích của Trần Nhạc lại hoàn toàn ngược lại.

“Lão đại, công chúa nhỏ đã 18 tuổi, anh biết tiểu loli 18 tuổi thích nhất loại hình gì không? Đương nhiên chính là loại hình ông chú lạnh nhạt giống như anh đây rồi!”

“Cô ấy trưởng thành, cánh cũng bắt đầu cứng, không sợ anh rồi lại sinh ra tò mò với anh cũng là lẽ thường thôi.”

“Dù sao thì lão đại anh lớn lên đẹp trai như vậy, lại còn rất lạnh lùng, mà bộ dáng thị huyết mà anh tôi bảo anh làm, còn chúa nhỏ đơn thuần, phỏng chừng nhìn không hiểu, khẳng định cho rằng anh đang chơi khốc đó.”

Cố Mặc Trình: “...”

Cẩn thận ngấm lại, ánh mắt Thiên Di nhìn mình, đích xác có một ít sợ hãi, mà so ra, vẫn là ngưỡng mộ chiếm nhiều hơn một chút.

“Vậy muốn ngăn cản loại tò mò này, thì phải làm thế nào?” Cố Mặc Trình nhìn Trần Nhạc, “Không được làm tổn thương cô ấy.”

“Sao lại phải ngăn cản chứ, lão đại, tôi cảm thấy cô chúa nhỏ còn tốt hơn cô bạn gái cũ Giang gì đó của anh nhiều, vạn nhất cô ấy thích anh thật, anh nên...”

“Lão đại, tôi chưa nói gì cả!” Nhận ánh mắt của Cố Mặc Trình, Trần Nhạc bỗng nhiên cảm thấy trên người rét run.

“Cô nói, nhanh nói xem, ngăn cản loại tò mò này thì phải làm gì.”

Chung quanh càng ngày càng an tĩnh, không khí ngày càng áp lực, Trần Nhạc cười gượng trong chốc lát, “Vậy, lão đại... Tôi nói nha.”

“Nhanh nói.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Ừm...”

“Là cái dạng này, bây giờ công chúa nhỏ hẳn đang ở thời kỳ phản nghịch, cho nên có chút lòng phản kháng, cho nên ấy à, lão đại anh càng lạnh nhạt, cô ấy sẽ càng nhiệt tình.”

“Nếu anh ngoan ngoãn...”

“Khụ khụ.” Đối diện ánh sáng lạnh đảo qua, Trần Nhạc nhanh chóng đổi từ, “Nếu anh đối xử với cô ấy tốt hơn một chút, cô ấy sẽ mất đi hứng thú với anh, cái này gọi là, ừm, định luật gì gì kia, dù sao đối với thiếu nam thiếu nữ đều đặc biệt chuẩn.”

“Thật sao?” Cố Mặc Trình có chút nghi hoặc, đây là lần đầu tiên Trần Nhạc được trọng dụng, tuy rằng trong lòng cô cũng có chút không xác định, nhưng cô vẫn chắc chắn gật đầu, “Lão đại, nếu anh không muốn làm cho quan hệ của anh và công chúa nhỏ vượt qua ranh giới, vậy anh có thể đáp nặn bản thân thành hình tượng một người cha, dù sao, chờ sau khi cảm giác cha con của hai người được xác định, cô chúa nhỏ sẽ không nghĩ nhiều nữa.”

“Thật sao?”

Nghe ra dường như rất có đạo lý, Cố Mặc Trình ừ một tiếng, “Được rồi, tôi đã biết, nói tóm lại, chính là làm một người cha tốt?”

“Là đáp nặn một hình tượng người cha tốt.” Ánh mắt Trần Nhạc lấp lánh, “Phương pháp đáp nặn hôm nay tôi sẽ đi sửa sang ngay, ngày mai lại đưa cho anh, lão đại, có phải anh cảm thấy tôi cũng đã có thể thoát khỏi anh trai mình, là một người độc lập rồi không?”

“A.”

Cố Mặc Trình thả đồ lên kệ sách, “Ngày mai sửa sang xong hồ sơ rồi lại nói tiếp.”

“Được!”

Hai giờ sáng, từng người trở về phòng, Cố Mặc Trình nằm trên giường chốc lát, rồi mới rất không thoải mái lấy quyển sách quý báu dưới gối, nhẹ giọng đọc.

Thật lâu, lòng anh mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Bên kia, Trần Nhạc bắt đầu lật xem tư liệu, tra hơn một tiếng, cô lộ ra một cái tươi cười.

Đúng.

Trên sách đích xác có một hàng chữ như thế, bồi dưỡng tình cảm cha con tốt đẹp đích xác có thể dùng để lẫn tránh tình cảm nào đó, Trần Nhạc vội vàng thờ phào nhẹ nhõm cũng không phát hiện một hàng ghi chú nhỏ đằng sau.

Giới hạn trong...

(Áp dụng với thiếu nữ từ 6- 15 tuổi, tuổi càng nhỏ càng thành công)

Hậu quả của tuổi quá lớn---

Ừm, trên thế giới này có một loại tình yêu gọi là tình mến yêu cha, cha không thể yêu, nhưng nếu không phải cha con ruột, yêu rồi cũng hoàn toàn không chút áp lực.

Sáng sớm hôm sau.

Lục Nhất Lan rời giường, không khí chung quanh một mảnh tươi mát, cô ngáp một cái, bị Trần Nhạc vớt từ trên giường xuống xe lăn, “Chị Nhạc Nhạc, sáng nay ăn gì vậy?”

“Tùy tiện ăn gì đó thôi.” Trần Nhạc đẩy xe lăn đi về phía trước một đoạn, trong nháy mắt Lục Nhất Lan quay đầu nhìn thấy Cố Mặc Trình, cô cảm giác mắt mình mù mờ!

Trên thân người đàn ông là một chiếc tạp dề cực kỳ tươi mát, đứng thẳng tắp, trong tay cầm nồi niêu, rồi mới xoay người hỏi, “Em muốn ăn cái gì?”

“...”

Lục đánh sâu vào thị giác quá lớn, Lục Nhất Lan nghiêng người về sau một chút, “Cố ca ca, hôm qua anh chịu phải kích thích gì sao?”

“Không có chịu kích thích.” Cố Mặc Trình tắt bếp ga, lại hỏi, “Em không muốn ăn bữa sáng sao?”

“Có cái gì em ăn cái đó.”

Trong một mảnh kinh ngạc của Lục Nhất Lan, Cố Mặc Trình lại lần nữa mở bếp, sau đó chiên trứng.

Động tác của anh rất thành thạo, trong không khí rất nhanh liền tràn ngập một cổ hương vị trứng gà, Lục Nhất Lan cảm thấy phong cách vừa thay đổi này có chút quái dị, liền hỏi hỏi, “Chị Nhạc Nhạc, có phải Cố ca ca chịu kích thích gì không?”

“Hả?” Trần Nhạc ạch một tiếng, rồi mới lên lút hỏi, “Công chúa nhỏ, sao em lại hỏi như vậy?”

“Không có gì...”

Chỉ là từ lúc bắt đầu tiến vào tiểu thuyết này, chưa bao giờ thấy Cố Mặc Trình thân thiện và vẻ mặt dịu dàng đến vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Editor: Ngạn Tĩnh.

Ngồi trên bàn cơm húp cháo, ăn trứng chiên, Lục Nhất Lan ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện, Cố Mặc Trình vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, sau khi thấy cô ngẩng đầu, anh còn hiếm thấy mà lộ ra một nụ cười tươi.

Lưng đột nhiên co chặt, Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, thiếu chút nữa bị nghẹn họng.

“Làm sao vậy?”

Cố Mặc Trình nhìn Lục Nhất Lan, trước mắt với anh mà nói, giải quyết vấn đề quan hệ với cô cùng nỗi lo về tình cảm sau này, càng quan trọng hơn việc chơi chết Giang Thiển Ái.

Dù sao---

Có một số người, mặc kệ bạn động hay không động tới, vẫn sẽ luôn ở nơi đó.

Mà có một số việc, bạn không đi can thiệp một chút, vậy xong cmm!

Lục Nhất Lan lắc đầu, “Không có gì không có gì, chỉ là thiếu chút nữa bị sặc thôi.”

“Như vậy à...” Người đàn ông rót cho cô một chén nước, “Vậy lần sau, cẩn thận một chút.”

Lục Nhất Lan tỏ vẻ, Cố Mặc Trình như vậy, cô có chút không chịu nổi.

Trần Nhạc ở bên cạnh nhìn cảnh tượng ‘cha hiền con hiếu’, khóe môi hơi cong lên. Cô quả nhiên lợi hại mà! Chỉ cần tiếp tục tiến triển như vậy, quan hệ giữa lão đại và công chúa nhỏ khẳng định sẽ thành lập ‘cha con tín nhiệm’ vững vàng.

Đêm hôm qua.

Ôm tư liệu đã sửa sang tốt, Trần Nhạc đến thư phòng của Cố Mặc Trình, “Lão đại, đây là tài liệu tôi đã sửa sang xong, những chuyện cần làm để trở thành một người cha tốt, còn có cái này...”

Cô rút từ trong đồng hồ khóa ra một tờ giấy khá trắng, “Tôi tra tư liệu nhìn thấy, vào lúc con người bị thương sẽ càng yếu ớt, đồng thời, đối với người chăm sóc mình cũng sẽ càng dễ dàng sinh ra cảm giác tín nhiệm.

“Lão đại, không bằng trong khoảng thời gian này, anh tới chăm sóc công chúa nhỏ đi.” Trần Nhạc cười tủm tỉm đề nghị.

Cố Mặc Trình liếc mắt nhìn cô một cái, “Cô ấy, muốn đi vệ sinh, thì phải làm sao?”

“Àch... Lão đại, vẫn là để tôi chăm sóc cô ấy một đoạn thời gian, rồi anh lại tiếp nhận.” Trần Nhạc đỡ trán, cô thế những quên mất mấy chuyện quan trọng này.

Cố Mặc Trình không nhiều lời nữa, chỉ là nhẹ nhàng ừm một tiếng, rồi mới để Trần Nhạc đi ra ngoài.

Đêm dài chậm rãi, không có lòng chìm vào giấc ngủ, trên dưới tác cầu, chỉ vì xong xuôi một... ‘Daddy tốt’ không bị tiểu loli yêu.

Ngày tháng mới vừa gây chân thật sự là quá nhàm chán, tịch mịch, mỗi ngày Lục Nhất Lan đều ngồi trên xe lăn, trừ bỏ xem TV, cũng chỉ có thể chơi di động.

Sau một đoạn thời gian gây chân, cuộc sống của Lục Nhất Lan chính là thế này.

Tôi có một Cố ca ca, anh ấy không thích đi chơi, tiêu sài, chu du khắp thế giới, không đi báo thù, làm mấy chuyện cao cấp như bồi dưỡng thế lực gì đó, cổ tình lại thích nhìn tôi đánh răng, rửa mặt... Ăn cơm, tắm rửa, ngủ and đánh P P (rắm).

Từ sau một lần ngã gãy chân, cuộc sống của Lục Nhất Lan, đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Đây là ngày thứ 16 sau khi cô té gãy chân.

Vừa tỉnh giấc, bỗng nhiên có người gõ cửa, Lục Nhất Lan lật người, chần trợt khỏi người, da thịt non mịn phơi bày ngoài không khí và ánh nắng, có một cỗ khí lạnh xông lên, cô xoa xoa huyết Thái Dương của mình, gian nan mở bừng mắt.

“Vào đi.”

Kèo kẹt một tiếng, cửa mở.

Cố Mặc Trình đứng ở cửa, đầu tiên Lục Nhất Lan sừng sốt một chút, rồi mới nhanh chóng dùng tay kéo chăn che khuất đùi, “Cố, Cố, Cố ca ca, sao anh vào đây?”

Cô quả thực khóc không ra nước mắt mà, “Chị Nhạc Nhạc đâu, sao không phải là chị ấy đến?”

“Cô ấy có việc, trở về rồi.” Cố Mặc Trình nhìn bộ dáng gắt gao kéo chăn của cô, nói, “Anh chưa hề nhìn thấy gì cả, em không cần lo lắng.”

“...”

“Cố ca ca, anh có thể ra ngoài một chút trước không?”

“Ừm, sau khi mặc xong quần áo thì gọi anh.”

Trong phòng, Lục Nhất Lan mặc quần áo xong liền gọi Cố Mặc Trình tiến vào, lúc anh vào, trên tay còn đẩy chiếc xe lăn.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Editor: Ngan Tĩnh.

Lúc Cố Mặc Trình ôm Lục Nhất Lan lên xe lăn, Lục Nhất Lan thật sự ngây ngốc. Cánh tay người đàn ông rất kiên cố, một hồi lại một hồi mùi hương dễ ngửi chui vào chóp mũi.

Bên ngoài, ánh mặt trời một mảnh sáng lạn, đồ ăn trên bàn tỏa ra từng hồi mùi hương thơm phức.

Cô có chút đói, người đàn ông lập tức đẩy cô vào phòng vệ sinh.

“Đánh răng đi.” Cố Mặc Trình nặn kem đánh răng, bóng dáng cực kỳ cao lớn, hành động cũng rất lưu loát, nhưng là...

Lục Nhất Lan ngước mắt, “Cố ca ca, anh lấy sai bàn chải đánh răng rồi, cái này là của chị Nhạc Nhạc, cái bên cạnh mới là của em.”

Bóng dáng người đàn ông khựng lại một chút, rồi mới trực tiếp ném bàn chải đánh răng trên tay vào thùng rác.

Lục Nhất Lan: “...”

Mùi hương kem đánh răng thật ra vẫn giống như ngày hôm qua, nước máy cũng không hề thêm chút bột khử trùng gì, nhưng Lục Nhất Lan vẫn cảm thấy rất là kỳ quái, “Cố ca ca, anh không đi ra ngoài sao?”

“Anh xem em đánh răng.” Cố Mặc Trình có vài phần nghiêm túc, “Sợ em đánh nghiêng ly.”

“Cố ca ca, em chỉ là gãy xương chân trái, tay em vẫn lành lặn.” Sau khi Lục Nhất Lan nói xong, Cố Mặc Trình cũng không có động tác gì khác, rơi vào đường cùng, cô nhận mệnh.

Bộ dáng miệng đầy bọt trắng hăn là rất xấu, Lục Nhất Lan tận lực không ngẩng đầu nhìn con người của người đàn ông luôn nhìn chăm chăm vào mình, nhưng mà, động tác này của cô, lại xúc động đến sợi dây trong đáy lòng Cố Mặc Trình.

Cô là đang.. Thẹn thùng?

Phụ nữ đối mặt với đàn ông, vì sao lại sẽ thẹn thùng?

Trần Khoái từng nói, thẹn thùng, là bắt đầu của tình yêu.

Cô yêu anh! Sau khi đưa ra kết luận này, Cố Mặc Trình có chút ngây ngẩn. Một lúc sau, cảm giác góc áo bị người kéo, anh ngước mắt, “Có chuyện gì?”

“Rửa mặt.”

Nước trong, khăn lông, một đôi cánh tay có lực, một chiếc bồn sắt được đôi tay kia bưng.

Trong nháy mắt, Cố Mặc Trình phảng phất hóa thành người giám hộ 24 giờ, hận không thể làm giúp tất cả mọi việc cho Lục Nhất Lan, ví như vậy giờ---

“Cố ca ca, em tự mình ăn cơm được không?”

Mẹ nó!

Lục Nhất Lan sống n năm, chưa từng có lúc nào được người khác đút cho, tuy rằng Cố Mặc Trình là một anh chàng đẹp trai, cực giàu, nhưng cô cũng không phải bé loli, như vậy thật sự rất không ổn đó.

Biểu tình rối rắm không ngừng thoáng hiện trên gương mặt cô, Lục Nhất Lan khẽ ưỡn người về sau né tránh cái muống, lại nói, “Cái này tự em làm cũng được.”

“Em không muốn anh tới gần em?” Đồng tử màu đen của người đàn ông dị thường sạch sẽ, sạch sẽ đến mức chỉ chứa mỗi mình cô. Lục Nhất Lan dùng sắc lắc đầu, “Không phải, Cố ca ca, như vậy sẽ rất kỳ quái.”

Cố Mặc Trình cũng không để ý tới loại kỳ quái này, anh lại lần nữa đưa muống tới bên miệng Lục Nhất Lan, “Nóng à?”

“Không nóng...”

Ngồi trên xe lăn, người đàn ông trước mặt giống như một bức tranh thủy mặc xinh đẹp, mày kiếm mắt sáng, hơn nữa giọng nói trầm thấp, mang theo một chút khàn khàn kích thích dây thần kinh tai.

Cực đẹp cực đẹp.

Đãi ngộ cực cực cực cao, trai đẹp đỉnh cấp tự tay phục vụ, Lục Nhất Lan cảm thấy phúc khí này quả thật quá lớn này, chính là có chút...

Tiêu thụ không nổi.

Ngẫu nhiên liếc mắt, cô bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng của hai người được chiếu rọi dưới đất, có thể là bởi vì hướng ánh sáng, bóng dáng hai người đè nén lên nhau.

Nghĩ đến hăng say, hàm răng bỗng nhiên bị muỗi sừ đung phải một chút, ‘choang’ một tiếng, răng cửa Lục Nhất Lan cực kỳ đau, người đàn ông nhanh chóng thả chén muỗi xuống, chỉ trong nháy mắt, anh liền cúi đầu nắm lấy cằm Lục Nhất Lan.

“Có ổn không?”

Dựa vào quá gần, trong nháy mắt kia Lục Nhất Lan thậm chí có thể thấy được hàng lông mi Cố Mặc Trình dày rậm đến nhường nào.

Trái tim thỉnh thoảng nhảy dựng lên, Lục Nhất Lan chậm rãi lắc đầu, “Em không sao.”

Lúc này người đàn ông mới chậm rãi buông tay ra, “Vừa rồi suy nghĩ cái gì vậy?”

“Không có gì!”

Mặt Lục Nhất Lan có chút đỏ, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân sau khi yy nam thần liền như đi vào cõi thần tiên cho nên mới đụng phải cái muỗi!

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Editor: Ngạn Tĩnh.

Sau khi com nước xong, Cố Mặc Trình muốn mang theo Lục Nhất Lan đi ra ngoài tản bộ, ánh mặt trời vừa đúng lúc, chậm rãi đi trên con đường nhỏ lát đầy đá xanh, tâm tình của cô bỗng nhiên có chút tốt lên.

“Thích phơi nắng?”

“Thích ạ...”

Ánh nắng ấm áp chiếu ở trên người, có thể làm cho tâm tình của người tốt lên rất nhiều.

Sau khi Cố Mặc Trình nghe xong con người hơi chuyển, nhưng cũng không hề nói gì.

Ngày đầu tiên của kiếp sống được nam thần chăm sóc, vẫn rất là không tệ, sau đó... Lục Nhất Lan còn cảm thấy rất là kỳ quái, vì sao cô cảm thấy tính cách, hành vi trước và sau của Cố Mặc Trình, lại khác biệt lớn như vậy.

Nằm trên sofa, trong đầu Lục Nhất Lan nảy ra một ý tưởng.

Bên trong thân thể Cố Mặc Trình, không phải đôi người rồi đó chứ?

!!!

Nếu là như thế, vậy tất cả đều có thể nói thông.

Cố Mặc Trình rửa xong trái cây bụng tối, liền thoáng nhìn ánh mắt nóng rực của Lục Nhất Lan, trong lòng trầm xuống. Nếu ánh mắt dùng để truyền đạt tình yêu, vậy ánh mắt cô thâm thúy như thế, rốt cuộc là biểu đạt một loại tình yêu thế nào đây?

Đây là một vấn đề.

Nam nữ đối diện một hồi, Lục Nhất Lan tìm hệ thống.

“Ký chủ, xin hỏi có gì trợ giúp cô không?”

“Hệ thống, nhanh lên, phân biệt một chút xem người này có phải Cố Mặc Trình trước kia hay không.”

“Xin chào ký chủ, xin đừng hoài nghi thái độ của nam thân được cứu vớt, vậy sẽ bị hệ thống cho rằng có thái độ tiêu cực với nhiệm vụ, cùng với, thăm dò cốt truyện xin ký chủ hãy dùng não, bởi vì lần đầu tiên ký chủ chấp hành nhiệm vụ C, cho nên sẽ được nhắc nhở nhiệm vụ---“

“Nam thân được chỉ định cứu vớt, Cố Mặc Trình, xuất thân tốt đẹp, bởi vì sự cố của gia đình mà thay đổi lớn, tính cách phức tạp, rất giỏi dùng tâm kế đối với những chuyện trên thương nghiệp và hắc đạo, đa trí như ma quỷ, phương diện tình cảm trình độ vẫn ở tuổi 18, dùng áo giáp kiên cố nguy trang bản thân, nhưng trên thực tế chính là một chàng trai mới lớn.”

“Sau đó khi ám đấu với Đông Phương Dục, bởi vì bệnh trầm cảm mà chết trong khi vẫn còn giữ mất tình cảm với Giang Thiển Ái.”

Khoan đã...

Bệnh trầm cảm?

Cô dường như đã biết chút gì đó.

Ngước mắt, người đàn ông gần ngay trước mắt, Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, “Cố ca ca, anh xảy ra chuyện gì sao?”

“Thấy em xuất thần, suy nghĩ cái gì vậy?”

“À, không có gì, chỉ là nhớ tới ách, con búp bê để lại nhà cũ.”

Con búp bê kia, chính là quà sinh nhật trước kia Thiên Kính mua cho nguyên chủ, sau khi ông đi rồi, nguyên chủ vẫn luôn rất quý trọng con búp bê này, sau đó...

Sau đó cô tới, liền hoa hoa lệ lệ quên con búp bê kia cmm.

Lục Nhất Lan cúi đầu như vậy rất có thể tác động đến cảm xúc của Cố Mặc Trình, giờ phút này anh cũng mới nhớ tới, cô gái trước mắt chỉ mới là một thiếu nữ 19 tuổi, tuy rằng trải qua cái chết của cha đã thay đổi lớn, nhưng là---

Cô vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Lục Nhất Lan đang cúi đầu trầm tư bỗng nhiên bị ôm lại, một bàn tay mềm ẩm đang không ngừng vỗ trên lưng cô, Cố Mặc Trình không nặng không nhẹ vỗ lưng cô mấy cái, “Anh còn sống, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em.”

Dường như cảm giác nói như vậy có chút vượt giới hạn, anh lại nói, “Trước khi tìm được người có thể chăm sóc em, anh sẽ chăm sóc em thật tốt.” Cuối cùng, Cố Mặc Trình còn bỏ thêm một câu, “Giống như cha em.”

Người đàn ông thoảng như cha đứng đó, nhìn cô, ánh mắt mờ mịt nhợt nhạt dịu dàng.

Lục Nhất Lan bỗng nhiên bị ánh mắt dịu dàng kia làm mê cả mắt.

Bỗng nhiên từ một người công lược phong vũ phiêu diêu biến thành một công chúa nhỏ, Lục Nhất Lan không có cách nào dùng lời để diễn tả tâm tình giờ khắc này của mình.

Sau đó...

Buổi tối, Lục Nhất Lan muốn nghỉ ngơi.

Cố Mặc Trình không nói hai lời đẩy cửa phòng ngủ, bế người lên giường, rồi mới, ngồi ở mép giường không chịu rời đi!! Không chịu rời đi!

“Cố ca ca, anh ở chỗ này?” Cô làm mặt quỷ, “Không đi sao?”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thân: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Editor: Ngạn Tĩnh.

Con người người đàn ông đặt trên người cô, thật lâu cũng không nói gì. Lục Nhất Lan đợi trong chốc lát, phát hiện người vẫn còn ở, lúc này cô mới chui từ trong chăn ra.

“Cái kia, Cố ca ca, anh... Chưa đi ra ngoài sao?”

“Anh xem em ngủ, ngủ tiếp đi.”

Cổ Mặc Trình bỗng nhiên bừng tỉnh không chịu đi, Lục Nhất Lan cũng rất là bất đắc dĩ. Cô nằm ở trên giường, chỉ cần tưởng tượng đến bên cạnh còn có một Cổ Mặc Trình đang đứng, Lục Nhất Lan liền thấy nao nao, quái quái.

Lăn lộn qua lại chừng mười mấy phút, Lục Nhất Lan ngửa đầu không nhúc nhích, hơn một tiếng sau, cô lén lút vươn đầu từ trong chăn ra, sau khi nhìn thoáng qua, một giọng nói cửa sổ đằng sau lưng truyền đến, “Em đang nhìn cái gì vậy?”

Mồ nữ cứng đờ ngồi dậy.

Cổ Mặc Trình nhìn cô, con ngươi nhẹ nhàng nâng lên, “Mất ngủ?”

“Hả?” Thật ra cũng không đến mức mất ngủ, chỉ là có chút kỳ kỳ. Lục Nhất Lan còn đang suy nghĩ lý do, liền cảm giác tóc đỉnh đầu mình bị xoa loạn một trận, rồi mới bị Cổ Mặc Trình đẩy ngã, nằm ở trên gối đầu.

Người đàn ông ngồi ở mép giường, hỏi, “Anh kể chuyện cổ tích cho em nghe, như vậy hẳn là em có thể ngủ rồi.”

“Được ạ...” Dù sao cũng không ngủ được, dưới hoàn cảnh này còn không nói lời nào cũng rất nhàm chán.

“Xưa kia, có một đôi Quốc vương và Hoàng hậu, bọn họ----”

Lục Nhất Lan nhàm chán nằm trên giường nháy mắt bị câu truyện này thấp sáng nhiệt tình, cái này hẳn là đồng thoại Andersen đi?

Lợi hại!

Càng kể, câu chuyện cũng ngày càng quen thuộc, sau đó, rồi sau sau đó, Lục Nhất Lan phát hiện, câu chuyện này là người đẹp ngủ trong rừng.

Hoàng tử, người đẹp, cứu vớt... Đường như đã từng nghe Cổ Mặc Trình đọc ở đâu rồi.

Có lẽ bởi vì đoạn kể này của anh có một loại cảm giác nhàn nhạt rất nhẹ nhàng, cho nên sau khi Lục Nhất Lan nghe xong một lần thật đúng là cảm thấy bản thân có chút buồn ngủ.

Có lẽ là nghe tuần hoàn ba- bốn lần gì đó, đầu óc Lục Nhất Lan dần dần có chút hỗn loạn.

Trước khi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, cô nghĩ tới một vấn đề.

Vì sao Cổ Mặc Trình lại thuộc lòng câu truyện này đến vậy? Thuộc lòng đến thuộc lâu bầu luôn ấy, quả thật không chút ngắc ngứ nào.

Hô hấp của người trên giường dần dần đều đặn, giọng kể của Cổ Mặc Trình đột nhiên im bặt. Anh cúi đầu, giúp Lục Nhất Lan sửa lại góc chăn, trước khi ra cửa, anh mở đèn ngủ nhỏ trên đầu giường.

Tiếng đóng cửa rất nhỏ.

Tất cả đều rất kiều diễm và tốt đẹp.

Một đoạn thời gian rất dài tiếp theo, Lục Nhất Lan cùng Cổ Mặc Trình đều vẫn duy trì quan hệ kết giao cực kỳ tốt đẹp này.

Mãi cho đến khi----

Lục Nhất Lan có thể đi lại.

Chỉ là đó cũng đã là chuyện của hai tháng sau, sáng sớm, theo thường lệ ăn xong bữa sáng do Cổ Mặc Trình chuẩn bị, Lục Nhất Lan mang theo cặp sách, cọt cọt lui ngồi trên vị trí ghế phụ.

“Cổ ca ca, lái xe!”

Trước khi lái xe, Cổ Mặc Trình đều sẽ kiểm tra đại an toàn của Lục Nhất Lan một chút, sau khi xác định đã kéo chặt, anh dầm xuống chân ga.

Dòng xe đông đúc, trước khi đến trường học, Cổ Mặc Trình đưa cho Lục Nhất Lan một chiếc thẻ, “Tiền tiêu vặt.”

“Cổ ca ca, anh----”

“Tôi nay sau khi học xong nhớ gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em.”

“A à, được.”

Sau khi xuống xe ở đại học A, Cổ Mặc Trình liền lái xe rời đi, bởi vì miệng vết thương trên chân vừa mới tốt lại, cho nên tốc độ đi đường của Lục Nhất

Lan khá chậm.

Lúc đi qua rừng trúc, bỗng nhiên có một tiếng hú. Lục Nhất Lan đột nhiên quay đầu lại, liền thấy Mạnh Ảnh đứng ở phía sau, “Chị gái nhỏ, chúng ta thật sự có duyên đó.”

“...”

Mạnh Ảnh.

Hai người đến cửa tiệm trà sữa uống trà sữa, Lục Nhất Lan nhảm chán hỏi một chút ngành chuyên của Mạnh Ảnh, người nọ thần bí cười cười, “Hệ tâm lý nha ~”

“Tâm ý?” Đột ngột Lục Nhất Lan sáng ngời, “Tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo anh...”

“Một người bỗng nhiên thay đổi toàn bộ cảm xúc, thái độ với một người khác, có thể là vì cái gì?”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Vậy thì phải xem điều cô nói là xảy ra giữ cùng giới với cùng giới, hay vẫn là cùng giới với khác giới.” Mạnh Ảnh cười tủm tỉm nói, “Nếu là cùng giới, vậy có thể là bởi vì đã xảy ra chuyện gì đó làm thay đổi hoàn toàn hình tượng của cô trong lòng cô ta.”

“Vậy... Khái quái thì sao?” Lục Nhất Lan cắn cắn đầu ống hút.

“Đó chính là bởi vì tình yêu.”

“Tình yêu nha, có thể làm cho một người nhanh chóng... Thay đổi vì cô ~”

“Phụt...”

Tuy rằng Lục Nhất Lan không biết lý do cảm xúc Cố Mặc Trình thay đổi lớn là gì, nhưng cô biết, khẳng định không phải bởi vì tình yêu, giữa hai người, căn bản không tồn tại thứ đồ chơi kia.

“Cô cười cái gì?” Mạnh Ảnh dựng thẳng ngón tay, “Cô đi ra ngoài hỏi thăm thử xem, thanh danh của tôi trong trường rất vang đó.”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy anh nói rất có đạo lý.” Lục Nhất Lan gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, “Cảm ơn anh.”

“Vậy thì không cần.” Mạnh Ảnh dùng cái muỗng chọc hai cái xuống kem trong tay, “Tôi luôn là như thế...”

Di động bỗng nhiên vang lên, Mạnh Ảnh ngẩng đầu nói câu xin lỗi, liền đi nghe điện thoại. Lục Nhất Lan không nghe rõ nội dung điện thoại, chỉ cảm thấy người đối diện nói chuyện cực kỳ vội vàng.

“Ngại quá.” Người đàn ông đứng lên, như nhớ tới cái gì, Mạnh Ảnh hỏi, “Chị gái nhỏ, QQ của cô là số gì, chúng ta... Bảo trì liên lạc đi.”

“1180458901.”

Mạnh Ảnh ra dấu tay okie, “Còn có chút việc, tôi đi trước!”

“Hẹn gặp lại.”

Người kia đi rất nhanh, Lục Nhất Lan không biết nghĩ đến cái gì, cười khẽ ra tiếng.

Sau khi một mình uống xong trà sữa, Lục Nhất Lan cầm giỏ xách chậm rì rì đi đến văn phòng của giáo viên.

Có lẽ là vì đang giờ lên lớp, cho nên người ở đây rất ít, bàn làm việc cơ hồ đều là trống không. Do dự ở cửa một lát, một giọng nói đột nhiên cắm vào, “Là bạn học Thiên Di sao?”

“Là em.”

Một người đàn ông trung niên ngồi trước bàn làm việc của Giang Thiên Ái, đôi mắt Lục Nhất Lan hơi híp lại, nhìn ông.

“Xin hỏi, thầy là?”

“Thầy là chủ nhiệm lớp mới của các em.” Ông cười rộ lên rất hiền lành, “Thời gian em xin nghỉ khá dài, có lẽ chưa từng gặp thầy.”

!!

Môi Lục Nhất Lan giật giật, cốt truyện biến động lớn đến thế sao?

Dựa theo cốt truyện trước kia, Giang Thiên Ái vẫn luôn là giảng viên đại học A, sao lần này cô mới xin nghỉ một tháng, sau khi trở về cả thế giới đều thay đổi rồi!

“Cái kia, thưa thầy, giảng viên Giang trước kia đâu rồi ạ?”

“Em nói cô ấy sao, từ chức rồi, bên chỗ thầy có số điện thoại của cô ấy, em có chuyện gì cần tìm cô Giang sao?”

Lục Nhất Lan dùng sức lắc đầu, “Không có, thưa thầy, em là tới trả phép.”

Tìm Giang Thiên Ái? Cô ước gì người này rời khỏi vòng tiếp xúc của cô emml ấy, tốt nhất là tạm thời rời khỏi thành phố A, chờ sau khi cô công ược Cố Mặc Trình xong lại nói tiếp.

Rời khỏi văn phòng, con ngời Lục Nhất Lan chậm rãi âm trầm lên.

Bởi vì vết thương trên chân còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, cho nên Lục Nhất Lan xin nghỉ tiết tự học buổi tối.

Lúc sắp tan học buổi chiều, Lục Nhất Lan gọi cho Cố Mặc Trình, người đàn ông rất nhanh liền trả lời tin nhắn đến.

“Anh tới rồi.”

Trong cuộc đời nói âm áp nhất có thể nghe được, không phải anh yêu em, anh thích em, mà là---

Mở cửa, anh tới rồi.

Cảm giác tim đập thành thịch, Lục Nhất Lan chậm rãi đứng lên, mới ra khỏi tầng nhà dạy học, cô liền thấy một bóng người trên sân thể dục.

Rất cao lớn, rất tuấn đĩnh, nổi bật. Nữ sinh đi ngang qua thường thường liếc mắt nhìn Cố Mặc Trình, mà trong mắt anh, chỉ có một mình bóng dáng của Lục Nhất Lan.

“Thiên.”

“Cố ca ca, sao anh vào được vậy?”

“Chân em không quá tiện.” Không nhiều lời, anh nhẹ nhàng ôm lấy eo Lục Nhất Lan, “Anh đỡ em đi ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Editor: Ngan Tĩnh.

Đặt toàn bộ trọng lượng thân thể đè lên trên một người, liền có cảm giác đem cả đời phó thác cho anh.

Có người đỡ, Lục Nhất Lan cảm thấy đi đường nhẹ nhàng hơn rất nhiều, rất nhanh, hai người lên xe.

Trong dòng xe ồn ả, Lục Nhất Lan ngồi trên vị trí ghế phụ, bỗng nhiên lại nói tiếp đến chuyện Giang Thiên Ái, “Cố ca ca, anh biết không? Cô giáo Giang lần trước xảy ra tranh chấp với anh trong đồn cảnh sát ý, từ chức rồi.”

“Ồ đại học A không tốt sao, sao cô ấy lại bỗng nhiên từ chức chứ?” Nói xong, Lục Nhất Lan nhìn chăm chăm vào hai mắt Cố Mặc Trình, ánh mắt người đàn ông hơi tối sầm lại, cô lập tức biết, chuyện Giang Thiên Ái từ chức khẳng định có chút liên hệ với Cố Mặc Trình.

Giọng nói của người đàn ông có chút khinh bạc, “Nói không chừng là trong nhà bắt nạt xảy ra chuyện gì thì sao, đôi một giáo viên cũng không gây ảnh

hường gì, học tập cho tốt là được rồi.”

“Ha!”

Thì ra là thế, trong nhà Giang Thiển Ái xảy ra vấn đề.

Thì ra Cố Mặc Trình đã bắt đầu ra tay với Giang Thiển Ái.

Ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua khuôn mặt anh, bỗng nhiên, Cố Mặc Trình nghiêng đầu, đồng tử màu đen sâu thẳm bỗng nhiên hất ngược ra bóng dáng của cô, “Nhìn anh làm gì?”

“A...”

“Không có gì.” Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, “Chỉ là cảm giác Cố ca ca càng ngày càng đẹp trai.”

Chuông cảnh báo reo vang.

Cố Mặc Trình cảm thấy, kế hoạch bồi dưỡng ‘người cha tốt’ dường như có hiệu quả cực nhỏ.

Về đến nhà, đậu xe xong, một chân của Lục Nhất Lan vừa vuron ra bên ngoài, liền thấy người đàn ông cực kỳ ưu nhã cúi người xuống, Cố Mặc Trình rất nhẹ nhàng bế Lục Nhất Lan lên, “Muốn đi đâu đây?”

“TV...”

Chờ đến lúc Lục Nhất Lan hoàn hồn, móng của cô, đã dựa trên sofa mềm mại, điều khiển từ xa đã nằm trong tầm tay cô, Cố ca ca vạn năng, đang ở trong phòng bếp rửa trái cây.

Cuộc sống như thế, quả thật rất diệu kỳ.

Mùi hương trái cây chậm rãi nở rộ nơi chóp mũi, Lục Nhất Lan ngáp một cái, bên kia Cố Mặc Trình liền cảm chấn đến, đôi mắt hơi rử, bên tai liền vang lên câu chuyện Người Đẹp Ngủ Trong Rừng.

Xưa kia, có một đôi Quốc Vương và Hoàng Hậu, bọn họ sinh một cô con gái.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lục Nhất Lan lại nghĩ, cô nghe câu chuyện này đã hơn ba mươi lần, chẳng lẽ---

Cố Mặc Trình chỉ biết mỗi câu truyện cổ tích này mà thôi?

Ngày tháng cứ như thế lặp đi lặp lại, Lục Nhất Lan cảm giác bản thân đã bị nuôi thành một công chúa nhỏ, muốn ăn liền có người đưa đến miệng, chỉ cần há miệng, muốn uống có người đưa qua, cũng chỉ cần há miệng...

Phế cmnr!

Trong khoảng thời gian này, Cố Mặc Trình dùng nhiệt tình lớn nhất tới đối tốt với Lục Nhất Lan, anh rất thích kể câu chuyện Người Đẹp Ngủ Trong Rừng này cho Lục Nhất Lan nghe.

Cực kỳ thích bộ dáng lúc cô nhắm mắt ngủ.

Lông mi dày rậm cong cong, độ cong nhàn nhạt giống như có thể cuốn lấy trái tim người khác.

Giống như bây giờ, đêm rất yên tĩnh, ngón tay nhẹ nhàng đảo qua gương mặt cùng môi đỏ của cô gái trước mặt, cảm xúc nồn nà lạnh mìn, Cố Mặc Trình có chút say mê, chờ sau khi thấy rõ mặt cô gái trên giường, anh lui về sau hai bước.

Dưới ánh trăng.

Người đàn ông không chút lưu tình, tự quăng cho mình một cái tát.

Dấu tay đỏ tươi in trên má phải, cực kỳ nổi bật.

Lấy di động ra, “Trần Nhạc.”

“Lão đại...”

“Ngày mai cô tới biệt thự một chuyến, đón đưa Thiên đi học, tôi phải đi ra ngoài một chuyến.”

“A, được lão đại.”

“Ừm”

Điện thoại bị cắt đứt, Trần Nhạc nhún vai, “Anh, ngày mai em phải ra ngoài một chuyến.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Ngày mai lão đại phải ra ngoài, để em đi chăm sóc công chúa nhỏ.”

Trần Khoái ghé vào trên bàn ngẩng đầu lên, “Ngày mai là ngày giỗ của cha mẹ lão đại, anh ấy...” Nghĩ đến gì đó, ngữ khí của Trần Khoái hơi trầm xuống, “Ngày mai chú ý một chút.”

Ngày này mỗi năm, đều là thời điểm cảm xúc của Cố Mặc Trình rất không ổn định.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Editor: Ngan Tịnh.

Sáng sớm rời giường, liền nghe được một trận tiếng đập cửa.

“Vào đi.”

“Công chúa nhỏ ~” Trần Nhạc đẩy cửa mà vào, Lục Nhất Lan hơi sững sốt một chút, “Chị Nhạc Nhạc, là chị à.”

“Sao nào, là chị thì không vui?” Đôi mắt Trần Nhạc hàm chứa vài phần trêu chọc, “Chẳng lẽ! Em chỉ muốn lão đại, không cần chị?”

“Không phải mà.”

Không phải Cố Mặc Trình, Lục Nhất Lan rất tùy ý từ trong chăn bò ra, bắt đầu mặc quần áo, “Đồ ăn đã chuẩn bị tốt, em đánh răng rửa mặt xong, chị đưa em đến đại học A.”

“Cảm ơn ạ.” Lục Nhất Lan nói xong liền đi đến phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Bữa sáng rất phong phú, sau khi vội vàng ăn xong, Lục Nhất Lan tiến đến trường học.

Khóa buổi sáng rất nhàm chán, buổi chiều, hiệu trưởng Tài Chính đại học A tọa đàm, Lục Nhất Lan tùy tiện tìm một vị trí trong hội trường phát sáng trung tâm liền ngồi xuống, chung quanh ồn ào, cô thoáng có chút choáng váng.

Bỗng nhiên, có người vỗ vai cô.

Lục Nhất Lan xoay người, liền thấy gương mặt trẻ con của Mạnh Ảnh, hơi kinh ngạc, “Sao anh lại ở đây?”

“Cả trường cùng nhau tọa đàm, đương nhiên phải ở chứ.” Mạnh Ảnh đi tới trước một hàng, ngồi bên cạnh Lục Nhất Lan, “Thiên Di, gần đây cô sống thế nào?”

“Khá tốt.”

Tọa đàm cực kỳ nhàm chán, Lục Nhất Lan trực tiếp ngồi chơi di động suốt ba tiếng. Lúc tan, Mạnh Ảnh mời Lục Nhất Lan, “Thiên Di, có thời gian cùng tôi ra cửa hàng bên ngoài ăn chút bánh kem không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Tôi có chút việc.”

Lục Nhất Lan ngước mắt, “Là chuyện gì vậy?”

“Cô đến thì sẽ biết.”

Cậu ta im miệng không nói, Lục Nhất Lan rất tò mò, cũng chỉ nhấn một tin cho Trần Nhạc, rồi mới đi theo Mạnh Ảnh đi ra cửa hàng bánh kem ngoài trường.

Đi vào, nhìn một vòng, chớp mũi tràn ngập hương vị thơm ngọt, Mạnh Ảnh gõ cái lồng pha lên, nghiêng mắt, “Cô thích cái nào?”

“Tôi?”

“Àch, cái này.” Ngón tay dừng trên một chiếc bánh kem dâu tây đơn giản, Lục Nhất Lan hỏi, “Anh muốn làm gì?”

“Phục vụ, lấy cái này.”

Cậu ta thành thạo liền mua cái bánh kem kia, Lục Nhất Lan còn chưa kịp phản ứng lại, trong tay đã bị nhét một cái bánh kem, “Àch...”

“Sinh nhật vui vẻ, Thiên Di.” Mạnh Ảnh chớp chớp mắt, Lục Nhất Lan khựng lại một chút, “Sao anh biết hôm nay là sinh nhật của tôi?”

“Bởi vì----” Cậu ta lấy di động ra, “Trên QQ có nhắc nhở này, bánh kem tặng cho cô, tôi còn có việc, đi trước ~”

“Ài!”

Mạnh Ảnh tới vội vàng, đi cũng vội vàng. Lục Nhất Lan thở dài một hơi, nhìn bánh kem trong tay, cô có chút không thể hiểu được.

Lúc Trần Nhạc lái xe tới thấy trong tay Lục Nhất Lan cầm một cái bánh kem, còn trên choker một chút, “Còn chúa nhỏ, em có người theo đuổi sao?”

“Không phải...” Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, “Hôm nay là sinh nhật em, người khác tặng.”

Hôm nay là sinh nhật nguyên chủ, nếu không phải có Mạnh Ảnh nhắc nhở, Lục Nhất Lan cũng không nhớ rõ.

Hơi có chút xấu hổ, người đằng trước lại cực kỳ kinh ngạc, ngày sinh nhật của công chúa nhỏ, thế mà lại trùng ngày với ngày giỗ của cha mẹ lão đại, đây là nghiệt duyên, hay vẫn là nghiệt duyên đây?

Ôi.

Sau khi về đến nhà, Lục Nhất Lan trước bỏ bánh kem vào tủ lạnh. Tầm 9 giờ tối, trên QQ Mạnh Ảnh gửi tới một đoạn ghi âm chúc mừng sinh nhật, cô mới lấy bánh kem ra.

Trong nhà chỉ có một mình Lục Nhất Lan, cô rất nhẹ nhàng điểm ngọn nến trên bánh kem, click mở tin nhắn mới nhất, giọng hát của người đàn ông còn mang theo chút tính trẻ con từ di động truyền ra.

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ ~”

Thế nhưng, vào lúc này, cửa mở.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

Editor: Ngan Tịnh.

Đêm rất tối, giao lộ không sáng đèn, người đàn ông đứng ngược ánh sáng, bóng dáng thoáng có chút đáng sợ.

Hơn nữa...

Trong tiếng hát du dương kia, sắc mặt người đàn ông càng ngày càng kém.

Lục Nhất Lan thấy sắc mặt Cố Mặc Trình, theo bản năng tắt QQ đi, cô đứng lên, “Cố ca ca----”

Người đàn ông lại giống như không hề nghe thấy lời của cô, chưa đáp lại gì, chỉ là lạnh lùng rũ mi mắt, thần sắc khó định. Trong một mảnh tiêu điều vắng lặng, thân hình người đàn ông giống như là gió.

Đến gần, Lục Nhất Lan mới phát hiện trên má phải Cố Mặc Trình có một dấu tay, khựng lại một chút, “Cố ca ca, anh xảy ra chuyện gì vậy?”

Cố Mặc Trình không nói một lời, đi tới trước mặt chiếc bánh kem.

Lúc này Lục Nhất Lan mới phát hiện, anh thật giống như đã si ngốc rồi vậy.

Dưới ánh đèn sáng ngời, ánh mắt Cố Mặc Trình hung ác nham hiểm, phảng phất là thấy được thứ gì đó cực kỳ hận.

“Cố...”

“Lạch cạch.”

Bánh kem cùng với tiếng vang như vậy, yên vị dưới mặt sàn, kem vương vãi ra, dính nhộp thành một đồng. Lục Nhất Lan kinh ngạc đứng tại chỗ, lúc này Cố Mặc Trình mới có chút tỉnh hồn, nhìn đồng bánh kem lộn xộn trên sàn, lại ngược mắt nhìn ánh mắt kinh ngạc của Lục Nhất Lan, phần nộ trong lòng ngực anh, dường như chỉ trong nháy mắt, dâng trào mà ra.

“...”

Người đàn ông chẳng thêm quản gì, chỉ là bước chân dài về phía phòng ngủ.

Cố Mặc Trình đi rồi, chỉ còn lại một mình Lục Nhất Lan ngồi trên ghế sofa mờ mịt một hồi lâu. Thu dọn xong đồng bánh kem trên sàn, cô rón rén đi tới cửa phòng của Cố Mặc Trình.

Cửa khép hờ, có một khe hở nhỏ.

Bên trong có chút động tĩnh, Lục Nhất Lan không dám mở cửa đi vào, chỉ dán lỗ tai trên cửa.

Giọng nói rất dồn dập, rất rõ ràng, còn thoảng có chút trầm thấp mà ưu nhã.

“Mụ phù thủy nguyên rủa công chúa, vào năm nàng 16 tuổi, sẽ bị con thoi đâm rách ngón tay, toàn bộ người trong lâu đài đều sẽ lâm vào giấc ngủ say...”

“Sau đó, Quốc Vương cùng Vương Hậu mời một tinh linh tới...”

“Hoàng Tử sẽ hôn công chúa tỉnh lại.”

Người Đẹp Ngủ Trong Rừng!

Đôi mắt Lục Nhất Lan hiện lên vài phần kinh ngạc, rất nhanh, cô nhớ tới Trần Nhạc từng nói qua, vào lúc nào đó, Cố Mặc Trình thích đọc một ít ‘kinh Phật’ tới bảo trì trấn định của bản thân.

Kia thật là kinh Phật sao?

Ngắm lại trong khoảng thời gian gần đây cô phát hiện Cố Mặc Trình có một loại chấp nhất không tên với câu chuyện cổ tích kia, Lục Nhất Lan dường như hiểu rõ cái gì đó.

Thân hình có chút cứng đờ.

Cô không nên đẩy cửa đi vào, bàn tay dán ở trên cửa, giọng nói tỉnh mẫn truyền đến, Lục Nhất Lan dường như hiểu rõ câu nói kia của hệ thống.

Nhân cách có khuyết tật là chuyện thế nào.

Nam chính nhà ta, thật sự có bệnh.

Sau khi nghe lén một lúc, Lục Nhất Lan trở về phòng của mình, nhìn trần nhà, trong con ngươi của cô hiện lên một hồi ánh sáng lập lờ.

Cố Mặc Trình, vì sao lại như thế?

...

Sáng sớm, Cố Mặc Trình không có ở nhà, trong nhà chỉ có một Trần Nhạc.

“Công chúa nhỏ ~”

“Chị Nhạc Nhạc.” Lục Nhất Lan xoa xoa huyệt Thái Dương của mình, “Cố ca ca đâu?”

“Lão đại đi đến thành phố bên cạnh rồi, có chuyện gì sao?”

Lục Nhất Lan nhìn vào mặt người phụ nữ, Trần Nhạc hẳn là đang quan tâm Cố Mặc Trình, chộc chộc vào chén cháo, cô bắt đầu kể chuyện ngày hôm qua.

Chỉ là kể lại chuyện đánh đổ bánh kem kia, còn đọc truyện cổ tích ấy à... Ừm, vẫn là tự cô lần mò tìm hiểu thì tốt hơn.

“Cái này.” Trần Nhạc có chút khó xử, cô dường như đang ầm ừ cảm xúc, thật lâu cũng không nói chuyện, chờ đến lúc lái xe đến trường, Lục Nhất Lan mới nghe cô nhẹ nhàng nói một câu, “Công chúa nhỏ, cái này em phải lý giải lão đại một chút.”

“Ngày hôm qua... Là ngày giỗ của cha mẹ lão đại.”

Lục Nhất Lan ngăn người ra.

Ngày giỗ của mẹ Cố cha Cố?

Đêm đó, người đàn ông hung ác nham hiểm như vậy, cũng là có thể giải thích.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

Editor: Ngan Tinh.

Lúc sắp xuống xe, Trần Nhạc nhận một cuộc điện thoại, không biết người đối diện nói cái gì, cô ấy rất kinh ngạc nhìn Lục Nhất Lan vài lần, “Em biết rồi.”

“Có chuyện gì sao?”

“Anh trai chị nói muốn gặp em.”

“Anh trai của chị?”

Trần Nhạc gật gù đầu, “Anh trai chị là quân sư của lão đại đó ~”

Quân sư?

Lục Nhất Lan nhớ đến, ở bên trong cốt truyện trước kia, Cố Mặc Trình đích xác có một quân sư, tên gọi Trần Khoái, xem như là người Cố Mặc Trình tin tưởng nhất.

“Anh ấy gặp em làm gì?”

“Anh ấy nói có một số việc muốn nói cho em biết, hẹn chiều nay, chị mang em qua.”

“Được ạ.” Có thể quang minh chính đại nghe quá khứ của Cố Mặc Trình, có sao lại không làm.

Vào trường học, lâm sàng y học cơ hồ đã rút, Lục Nhất Lan nhìn phiếu điểm thăm không nở nụ cười, lại lần nữa trốn học. Cô nhớ Mạnh Ảnh học ở hệ tâm lý, liền chuẩn bị đi qua cổ vấn một chút.

Nổi tiếng nhất đại học A, chính là đường mòn thông suốt bốn hướng ở vườn trường.

Đi qua rừng trúc, chính là một mảnh rừng phong, chỉ là lúc này đang ngày xuân, không có lá phong rực lửa, chỉ có màu xanh nhàn nhạt.

“Hi, chị gái nhỏ.”

“?”

Giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng, Lục Nhất Lan xoay người, Mạnh Ảnh dựa vào trên một thân cây, ý cười ngậm ngậm nhìn cô.

“Cô qua bên này, là muốn đi tìm tôi sao?”

“A, đúng vậy.”

Vì thế, hai người bọn họ lại trốn học đi tiệm trà sữa bên đường.

“Nếu một người cứ muốn dựa vào việc không ngừng đọc... Một câu truyện cổ tích để bảo trì bình tĩnh cho bản thân, anh cảm thấy đây là vì cái gì?”

“Khi còn nhỏ từng chịu thương tổn.” Người đàn ông gặp được thứ mình chuyên nghiệp, ánh mắt lập tức sáng lấp lánh lên, Mạnh Ảnh cười, “Sau đó, bởi vì câu chuyện kia có là thứ ấm áp có liên quan đến cuộc sống trước kia, cộng thêm việc bây giờ người đó quá tịch mịch, hoặc là quá cô đơn, hơn nữa không cảm nhận được chút ấm áp nào, cho nên mới có thể vẫn luôn bắt chặt một thứ gì đó không buông tay như vậy.”

Là... Như vậy sao?

Quá yếu đuối, cho nên luyến tiếc từ bỏ một chút ám áp mang theo dị dạng này sao?

Trái tim Lục Nhất Lan bỗng nhiên có chút co rút đau đớn.

“Xem bộ dáng này của cô, dường như có gặp chút phiền toái.”

“Không có gì.” Lục Nhất Lan lắc đầu, cô theo bản năng kháng cự cho người khác biết khuyết điểm nhỏ này của Cố Mặc Trình.

Sau đó, hai người liền thảo luận về mấy vấn đề ‘Bị tổn thương’, ‘cô đơn’, ‘đau đớn’ suốt cả buổi chiều.

Cuối cùng lúc tạm biệt, Mạnh Ảnh nói, “Trong khoảng thời gian gần đây tôi sẽ không ở trường học, nếu cô muốn tìm tôi, cứ gọi điện thoại đến là được, đây là số điện thoại của tôi.”

“A, biết rồi.”

“Hẹn gặp lại, chị gái nhỏ.”

“Hẹn gặp lại ~”

Chào tạm biệt Mạnh Ảnh, buổi chiều tan học, Lục Nhất Lan đi theo Trần Nhạc đến căn cứ của Cố Mặc Trình thành lập ở thành phố A.

Vòng qua mấy cái trạm gác, Lục Nhất Lan lén lút đánh giá chung quanh vài lần, Trần Nhạc dẫn đường, “Công chúa nhỏ, đừng xem bậy nữa, bầu không khí nơi này không được tốt lắm.”

“Mỗi ngày Cố ca ca đều làm việc trong hoàn cảnh như vậy sao?”

Trần Nhạc bị hỏi sững sốt một chút, cuối cùng, cô ấy cười cười, “Tất cả mọi người đều ở nơi này.”

Đều là người lớn lên trong dơ bẩn, sợ gì chút áp lực này.

Một người đàn ông mang mắt kính tơ vàng ngồi trước bàn máy tính, thấy Lục Nhất Lan, hần cười cười, “Tiểu thư, cô đã tới rồi.”

“Gọi em Thiên Di là được.” Cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa đơn.

Vào lúc Trần Nhạc bị sai đi pha trà, Lục Nhất Lan liền mơ hồ suy đoán được, cô có thể sẽ phải tiếp xúc đến bí mật gì đó kinh thiên động địa.

“Lão đại rất quan tâm cô.”

Đây là câu nói mở đầu của Trần Khoái.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Lão đại... Thật sự rất đề ý tới cô.”

Đây là câu nói thứ hai của Trần Khoái.

“Tiểu thư, chuyện ngày hôm qua tôi đã biết, tôi muốn nói lời xin lỗi thay lão đại.”

Đây là câu nói thứ ba của Trần Khoái.

Lục Nhất Lan ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt, “Cố ca ca đâu?”

“Lão đại không nói xin lỗi, cũng cảm thấy có chút xấu hổ, có chút rất xin lỗi với cô, liền đi ra ngoài rồi.” Lục Trần Khoái cười rộ lên không còn khôn khéo, chỉ có chút nhàn nhạt thành thật cùng dịu dàng, làm người khác rất có hảo cảm, “Nhưng là không thể nghi ngờ, bây giờ cô chính là người anh ấy đề ý nhất.”

“Thật sao? Vậy Giang Thiên Ái thì sao?”

“Tiểu thư lại biết cả những việc này.” Con người Trần Khoái lướt qua vài phần kinh ngạc, “Lão đại cơ hồ không tiếp xúc với cô ta, chuyện tiếp xúc đều là chúng tôi làm.”

Từ từ?

Phụt----

Người vẫn luôn nói chuyện với Giang Thiên Ái, không phải Cố Mặc Trình, là Trần Khoái trước mắt này? Hoặc là nói lúc Trần Khoái nhàm chán không muốn làm, lên sân còn có khả năng chính là Trần Nhạc!

Thật là quá bi thương rồi.

“Đêm hôm qua, không, nên nói rạng sáng hôm nay, có lẽ tầm 3 giờ sáng, lão đại gọi điện thoại cho tôi, nói anh ấy rất có lỗi.”

“Không có gì.” Lục Nhất Lan có chút ngượng ngùng xoắn xít ngón tay, “Nếu tôi biết hôm qua là ngày giỗ của cha mẹ anh ấy---“

Vậy thì cô sẽ không ở nhà ăn bánh kem, hát bài ca Chúc Mừng Sinh Nhật.

Nhìn khuôn mặt có chút áy náy của cô gái trẻ, Trần Khoái lại có vài phần tán thưởng, “Tiểu thư thực thông tình đạt lý, nhưng mọi chuyện lại không chỉ là như vậy.”

Theo lời kể của Trần Khoái, Lục Nhất Lan biết được rất nhiều chuyện.

Năm đó, Cố Mặc Trình 19 tuổi.

Đang độ niên hoa, phong lưu phóng túng, gia đình cực kỳ hạnh phúc, người cũng rất đơn thuần.

Năm ấy, là sinh nhật anh, tuy rằng Cố gia xảy ra rất nhiều kiếp nạn thương nghiệp, nhưng những chuyện đó, cha Cố mẹ Cố đều gạt Cố Mặc Trình, cho nên anh cảm thấy trong nhà khá tốt.

Ngày sinh nhật, trên đường trở về anh còn cố ý vào tiệm bánh kem mua một cái bánh kem lớn, chuẩn bị trở về nhà vui vẻ một hồi, kết quả...

Lúc máy phát nhạc đang truyền ra bài ca Chúc Mừng Sinh Nhật, cha Cố mẹ Cố không chịu nổi áp lực kinh tế, dất tay nhau nhảy lầu.

Năm ấy, khi thiếu niên đơn thuần nghe thấy một tiếng vang lớn lập tức lao ra cửa, thấy chính là cha mẹ bình thường sùng ái anh hết mình, té đến cả bộ mặt đều hoàn toàn thay đổi.

Thanh niên dường như từng trải qua loại chuyện này, trong lòng muốn giữ lại một ít đam mê đặc biệt, cho nên----

“Lão đại rất chán ghét ngày hôm qua, chán ghét sinh nhật, chán ghét bài ca Chúc Mừng Sinh Nhật.”

Hai tay Lục Nhất Lan chéo lấy nhau, hoàn toàn không biết nên nói gì. Cô nhìn Trần Khoái, khóe môi giật giật, không nói gì.

“Tiểu thư, tôi nói chuyện này cho cô nghe, cũng không phải để cô đồng tình lão đại, chỉ là muốn nói cho cô, anh ấy là một người mất cảm yếu ớt, làm chuyện gì không tốt, mong cô đừng đương vài phần...”

“Tôi biết!”

“Ngày mai là thứ bảy, lão đại hẳn sẽ trở về, anh ấy ở trong điện thoại từng nói, muốn bù đắp cho cô một cái sinh nhật.”

“Tôi...”

Tất cả lời nói của cô, chôn vùi trong một bức ảnh chụp.

“Lão đại hỏi, cô thích bánh kem nào trong số này.”

“...”

Trên đường trở về.

Trên xe, Lục Nhất Lan vẫn không nói chuyện, Trần Nhạc cảm thấy có chút kỳ quái, liền hỏi hai câu, ai biết lại thấy con người Lục Nhất Lan có vài phần ướm át.

“Ạch.”

“Chị Nhạc Nhạc, em không sao.”

“Không sao là tốt rồi, anh chị nói gì em đó?” Cô nghiêng đầu qua, “Cái đó, anh trai chị chính là như vậy, miệng dao găm tim đậu hủ, em đừng để ý.”

“Phụt.” Bi thương của Lục Nhất Lan đều bị Trần Nhạc làm rơi đi, cô lắc đầu, “Không phải anh của chị, chỉ là cảm giác... Sau hôm nay, lại một lần nữa nhận thức Cổ ca ca.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 112

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cổ Mặc Trình.

Một người...

Nhìn qua cao lớn, không chút cầu thả, kiên nghị, lại là người sinh ra lớn lên trong một hoàn cảnh gian nan như thế.

Lòng hơi rung mình.

Về đến nhà, Lục Nhất Lan nằm trên giường một lát, lăn qua lộn lại không ngủ được, liền bò dậy rón rén đi đến phòng Cổ Mặc Trình.

Trần Khoái nói anh đến thành phố kế bên, hẳn là sẽ không trở lại nhanh đến thế đâu... nhỉ?

Đóng cửa lại, có chút có tật giật mình, đầu tiên Lục Nhất Lan nhìn trên bàn vài lần, sau khi phát hiện trên đó không có gì, cô nhìn về phía ngăn tủ.

Lục Nhất Lan tận lực không đụng tới đồ nơi đây, tìm kiếm một hồi, ánh mắt cô bỗng nhiên dừng ở trên giường.

Ai..

Dưới gối đầu hình như có cái gì đó nhô lên.

Đi qua, cẩn thận mò xuống dưới, Lục Nhất Lan bỗng nhiên sờ tới một vật thể bốn góc, góc cạnh có chút mềm, ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ.

Lục Nhất Lan lấy quyển sách ra, rất nhanh, cô ngậy ngậy cả người.

Chuyện thật sự nằm ngoài dự liệu, lại bên trong tình lý. Dưới gối đầu của Cổ Mặc Trình, là một quyển sách truyện cổ tích đã bị lật đến có chút rách nát, ngoài cùng mà năm chữ bắt mắt, Công Chúa Ngủ Trong Rừng.

Mở ra, phát hiện góc trang giấy đều bị sờ đến mòn.

Trong nháy mắt kia, cô thật sự không biết nên nói gì.

Cực kỳ rung động.

Trong nháy mắt, nước mắt cứ muốn dâng lên. Lục Nhất Lan chớp chớp mắt, một giọt nước mắt trong suốt dừng trên trang sách, tay cô đột nhiên run lên, xong rồi! Có dấu vết.

Lau khô xong, ngoài cửa lớn có tiếng mở khóa, Lục Nhất Lan dùng tốc độ nhanh nhất đời này, đặt sách xuống dưới gối đầu, sau đó chạy ra khỏi phòng ngủ này.

Lúc Cổ Mặc Trình mở cửa ra, liền thấy một màn này.

Thiếu nữ xinh đẹp yên lặng cầm một quyển sách đơn giản tươi mát, ngồi trên chiếc sofa màu này, chân cô đơn giản vắt chéo, thấy Cổ Mặc Trình, Lục Nhất Lan ngước mắt, “Cổ ca ca.”

Giọng nói rất nhẹ xen lẫn ý cười, làm một chút khản trương trong lòng Cổ Mặc Trình, chỉ trong một chớp mắt đó, đều tan thành mây khói.

Anh cũng hơi giật đầu, “Anh trở lại rồi.”

“Phụt...”

Nhìn bộ dáng câu nệ của Cổ Mặc Trình, Lục Nhất Lan cười cười, “Cổ ca ca, anh đi đến thành phố bên cạnh công tác?”

“Ừm.” Anh giương mắt, “Đi thăm một người bạn, em.. Mấy ngày nay thế nào?”

Cuối cùng Cố Mặc Trình vẫn hỏi ra vấn đề này, Trần Khoái nói, các cô gái, đặc biệt là những cô gái trẻ độ tuổi này, là sinh vật đơn thuần mãi cảm lại yếu ớt, lần trước anh làm ra những hành động kia, quả thật chính là dùng dao nhỏ đâm vào trái tim pha lê của người ta.

Nếu không ngoài dự đoán----

Lục Nhất Lan sẽ vĩnh viễn nhớ rõ, một màn anh hung ác nham hiểm đánh đổ chiếc bánh sinh nhật của cô.

Thật ra, kết quả này, hoàn toàn thỏa mãn di ngôn của Thiên lão đại.

Cô chán ghét anh, cho dù anh đối xử tốt với cô, cô cũng sẽ không có rung động, tất nhiên sẽ không sinh ra...

Một nửa kia của mình, là một người phiêu bạc, tính mạng sớm chiều khó giữ được, vận mệnh cùng khí vận gắn kết nhau.

Thế nhưng Cố Mặc Trình, lại không vui.

Anh rất kỳ dị không muốn thấy một màn kia thật sự xảy ra, thậm chí, anh còn tự nói với bản thân, tuyệt đối tuyệt đối không thể làm cho chuyện đó xảy ra.

Nghĩ sâu hơn, kinh tâm động phách, cho nên Cố Mặc Trình tự động lược bỏ giai đoạn đó.

“Cố ca ca, em rất tốt mà, có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Lời xin lỗi ấp úng hồi lâu, nhưng cuối cùng, Cố Mặc Trình chỉ khô cằn nghẹn ra mấy chữ này.

...

Chạng vạng, Lục Nhất Lan bị Cố Mặc Trình kêu xuống lầu ăn cơm.

Trong nháy mắt nhìn thấy bàn ăn, cô có chút sững sờ. Cố Mặc Trình đứng ở bên cạnh bàn, anh thoát nhìn rất trầm tĩnh, nhưng ngón tay có chút không an phận bại lộ tâm trạng thấp thỏm của anh.

“Bánh kem.”

Ánh mắt theo anh, chuyển lên chiếc bánh kem trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Editor: Ngan Tịnh.

Màu hồng nhạt rất dày, trên đó còn cắm một công chúa baby xinh đẹp, toàn bộ bánh kem đều lộ ra màu hồng phấn mơ mộng.

Làm người chú ý nhất, chính là bốn chữ Sinh Nhật Vui Vẻ màu trắng trên chiếc bánh kem màu hồng kia.

Cố Mặc Trình có chút câu nệ, “Em không nói cho anh biết em thích loại nào, anh liền... Tự mình chọn một cái.”

“Em thích không?”

Trong giọng nói không có chút mong đợi nào, nhưng Lục Nhất Lan lại cảm thấy, anh rất chờ mong.

“Thích nha, Cố ca ca, anh thật là quá lãng mạn.”

Trong nháy mắt nụ cười nở rộ, cơ hồ làm cho bánh kem, hoa hồng, chỉ trong chớp mắt liền âm đạm mất màu đi.

Ngồi xuống, mùi đồ ăn không đua được với mùi thơm ngọt của bánh kem, trước khi Cố Mặc Trình cầm đĩa lên, xin lỗi Lục Nhất Lan trước, “Lần trước, là anh không đúng, cảm xúc quá kém.”

“Không sao, em biết anh mà, Cố ca ca, em.. Có thể hiểu được anh” Lục Nhất Lan cười cười, sau đó rũ con ngươi xuống, “Nếu có người nói chúc mừng vào ngày ba em qua đời, em cũng sẽ rất khó chịu.”

“...” Cố Mặc Trình nhìn cô, không biết sao, trong cổ họng có vài phần đắng chát.

Vì che giấu đi thường của mình, anh đứng lên, bắt đầu cắm ngọn nến lên trên bánh kem, “Mười chín tuổi, mười chín cây.”

Ngọn lửa nhỏ chậm rãi nhảy lên, ngọn lửa màu cam đỏ đượ, dịu dàng như vĩnh viễn sẽ không bao giờ tắt. Lục Nhất Lan cũng đứng lên, “Cố ca ca, có phải bây giờ em phải ước nguyện, thổi nến hay không?”

“Đương như, phải.”

Hai người đứng chung một chỗ, trên mặt Lục Nhất Lan mang theo tươi cười. Một trận gió thổi qua, thế nhưng vẫn còn một cây nến còn lập lòe.

“Thế nhưng còn chưa tắt hết, nguyện vọng của em...”

‘Pặc’ một tiếng, Lục Nhất Lan thấy Cố Mặc Trình nhanh tay lẹ mắt dùng đũa gạt từ ngón tay, diệt gọn ngọn nến lung lay sắp đổ.

“Được rồi, đều tắt hết rồi, nguyện vọng của em nhất định sẽ thực hiện.”

Cố Mặc Trình không tin cái này, anh nghiêm trang hỏi, “Em có nguyện vọng gì?” Chỉ cần cô có thể nói ra, anh nhất định dùng hết toàn lực, giúp cô hoàn thành!”

“Thôi, không nói, nói ra rồi nguyện vọng sẽ không linh.”

Lục Nhất Lan không muốn nói, Cố Mặc Trình cũng không miễn cưỡng. Anh tin tưởng, thời gian dài như thế, anh sẽ có cơ hội moi được tin tức của cô.

Sau khi thổi nến chính là cắt bánh kem. Lúc Lục Nhất Lan cầm dao, Cố Mặc Trình bỗng nhiên ngăn cản cô.

“Trần Nhạc nói, lúc cắt bánh kem, phải có người... Ca hát.”

“Hả? Không cần đâu.” Lục Nhất Lan lắc đầu, “Trực tiếp cắt thôi.”

Phòng khách, người đàn ông ngăn người phụ nữ lại, biểu tình của anh quả thật có chút đáng sợ, “Phải, nhất định phải.”

“Phụt, vậy anh hát đi.”

Cố Mặc Trình hát bài ca Chúc Mừng Sinh Nhật, ngữ điệu mang theo một loại quý dị, có chút vui vẻ, lại cảm giác có chút áp lực, tóm lại chính là loại đặc biệt mâu thuẫn kia.

Nhưng Lục Nhất Lan cổ động rất nhiệt tình, cô vỗ tay, rồi mới nở nụ cười, “Cố ca ca hát thật dễ nghe!”

“Ừm.” Gương mặt tinh xảo của người đàn ông có chút vận vẹo, Cố Mặc Trình hít sâu một hơi, “Anh vào phòng ngủ lấy quà một lát.”

Bước chân của anh rất nhanh, Lục Nhất Lan chớp chớp mắt mấy cái, Cố Mặc Trình đã nhảy vào phòng ngủ của anh.

Chung quanh rất an tĩnh, cô nghĩ nghĩ, vẫn là đi theo đứng trước cửa phòng ngủ.

Giọng nói áp lực, cực kỳ dồn dập từ trong phòng truyền tới, cùng với, còn có tiếng lật trang sách, giọng anh khi thì cao, khi thì nhẹ, Lục Nhất Lan đột nhiên bưng kín miệng mình.

Cô sợ mình sẽ khóc ra tiếng.

Lau lung tung trên mặt một lát, Lục Nhất Lan vào toilet một chút, sau đó mới an tĩnh đứng trước bánh kem.

Lúc Cố Mặc Trình đi ra, biểu tình rất tự nhiên, cảm xúc cũng rất bình thường.

Anh lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, “Một chiếc... Vòng cổ nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Editor: Ngan Tịnh.

Sau khi Lục Nhất Lan mở hộp ra, liền rất kinh hi mang lên cổ mình.

Sờ sờ vòng cổ, cô nói, “Cổ ca ca, thật là đẹp.”

Tuy rằng người đàn ông chẳng nói gì, nhưng Lục Nhất Lan rõ ràng nhìn thấy một độ cong nhỏ bên môi anh, cực kỳ xinh đẹp.

Cắt bánh kem xong, lúc Cố Mặc Trình đang lẳng lặng đứng, Lục Nhất Lan bỗng nhiên bung một miếng tới cho anh, “Cổ ca ca, thật ra em cũng đã quên một việc.”

“Hửm?”

“Đúng như anh nói... Sinh nhật vui vẻ nha.” Lục Nhất Lan ý cười doanh doanh, “Ngày đó, cũng là sinh nhật anh mà.”

“Sinh nhật tuổi 26 vui vẻ, đúng không?”

“Sinh nhật anh?” Cố Mặc Trình quả thật bị tập kích đột nhiên không chút phòng ngừa.

Lục Nhất Lan nhẹ gạt đầu, trong lúc lơ đãng cô đã nhét bánh kem vào tay anh, “Chúc anh sinh nhật vui vẻ ~ Chúc anh sinh nhật vui vẻ...”

Tiếng hát của cô lại càng êm tai, thậm chí Cố Mặc Trình đã cảm thấy hốt hoảng trong nháy mắt, bài hát anh chán ghét suốt bảy năm kia, lúc này nghe, dường như cũng không tồi tệ như trong tưởng tượng.

Hát một bài xong, Lục Nhất Lan cầm lấy tay Cố Mặc Trình, “Không kịp chuẩn bị quà sinh nhật, cho nên chỉ có một kính hi nhỏ!”

“Kính hi gì cơ?”

“Cổ ca ca cứ nhắm mắt lại là sẽ biết.”

Cố Mặc Trình thật tin lời này, một lát sau, nhắm mắt làm Cố Mặc Trình cảm giác có chút không được quen, anh liền nói một câu, “Thiên, nếu không có quà----”

‘Bep’ một tiếng.

Một loại cảm giác dính nhóp tản ra trên mặt, mùi hương ngọt nị nơi chóp mũi, còn có trên miệng, một thứ trơn trượt, Cố Mặc Trình nháy mắt mở bừng mắt ra, một mảnh màu trắng bao phủ tầm mắt.

Tiếng cười như chuông bạc của Lục Nhất Lan nổ vang bên tai.

Anh quét mắt liếc nhìn một cái, trên tay cô là một chiếc đĩa trống không, đáng sợ chính là, anh vừa động, liền có một khối bánh kem từ mặt anh, trượt xuống cổ.

“Khụ khụ, Cổ ca ca, sinh nhật của anh, em tặng anh hai chữ, vui vẻ!”

Lục Nhất Lan thông qua chuyện này, chuẩn xác biết được, người đàn ông cả người chỉ biết tỏa ra sát khí này, tuy rằng sẽ giết người, nhưng trên ý nghĩa bản chất, là tốt.

Ngay lúc Cố Mặc Trình chưa kịp phản ứng lại, Lục Nhất Lan trực tiếp duỗi tay nắm một khối bánh kem, lại ‘bep’ một tiếng đập lên đầu Cố Mặc Trình.

“Vui vẻ còn có thể nhiều thêm một chút ~”

“...”

“Em----” Bánh kem lọt vào trong miệng, có một loại hương vị ngọt ngào tản ra.

“Tới ném em đi ném em đi ~” Lục Nhất Lan nở nụ cười, chạy nhảy khắp phòng khách. Con người Cố Mặc Trình nặng nề nhìn cô, Lục Nhất Lan thấy anh bất động, liền chạy tới chuẩn bị làm mặt quỷ trên choker anh, ai mà ngờ----

Chỉ trong nháy mắt a.

Người đàn ông kia, liền trực tiếp bung cái bánh kem lớn hai tầng, chỉ mới bị cắt ra hai khối ở trên bàn, trở tay đập lên đầu Lục Nhất Lan.

Một trận đánh sâu vào thật nặng, Lục Nhất Lan thật sự mê mang, cô ngẩng đầu, nhìn Cố Mặc Trình.

Người đàn ông bỗng nhiên cười, phảng phất giống như xuân về hoa nở.

“Anh cũng tặng em vui vẻ, rất nhiều vui vẻ.”

“Xuy...”

Cuối cùng phòng khách một mảnh lộn xộn, vài xô pha giặt không sạch sẽ, điều này thật sự rất khó xử lý, vì vậy hai người cảm thấy, vẫn là nên đi ngủ trước, ngày mai trực tiếp tìm Trần Nhạc giải quyết hết tất cả là được rồi.

Đêm tối tĩnh lặng.

Ngoài cửa sổ lấp lánh vô số ánh sao, Cố Mặc Trình đẩy cửa sổ ra, mở đèn nhỏ, cầm sách đứng dưới ánh đèn.

Lật vài tờ, anh bỗng nhiên sững sờ.

Ở một đoạn cách trang 16, có một vệt nước nhỏ, rất nhỏ rất nhỏ, dường như là chất lỏng từ chỗ cao rơi xuống.

Anh khựng lại trong chốc lát, nghĩ tới một thứ.

Nước mắt.

Nó như nước mắt chảy ra từ trên hai gò má của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

Editor: Ngan Tĩnh.

Ngày hôm sau, lúc Trần Nhạc vừa tới liền thô bạo chửi tục một tiếng.

Nhìn biệt thự giống như bị cướp ghé thăm, cô nhú mày, bỗng nhiên cô lại nghĩ tới gì đó, “Cái kia, công chúa nhỏ, chị hỏi em một chút, em... Có phải ngày hôm qua em cãi nhau với lão đại không?”

“Hai người sẽ không phải xảy ra chuyện gì đó không thoải mái, sau đó lão đại lại lần nữa đập bánh kem?”

“Phụt.” Lục Nhất Lan lắc đầu, “Không có, ngày hôm qua chúng ta rất vui vẻ, chị Nhạc Nhạc, chị đừng có đoán mò, Cố ca ca gọi chị tới chính là muốn chị giải quyết vấn đề này!”

“Giải quyết?”

Liếc mắt nhìn qua một hồi, tất cả đều là bánh kem màu hồng nhạt, Trần Nhạc cạn lời nhìn trời, sàn nhà cô còn có thể lau một chút, chùi một chút, nhưng xô pha thì sao, tường thì sao?

“Cái này, sàn nhà chị có thể lau sạch sẽ, còn mấy chỗ như xô pha với tường thì không lau sạch được, tường sơn lại một lớp vôi trắng là được, xô pha... Phải đổi.”

“Ồ, đổi xô pha à! Em biết rồi.”

Không quản tâm lý hoạt động của Lục Nhất Lan, Trần Nhạc tự giác cầm lấy cây lau nhà, chuẩn bị công cuộc dọn dẹp.

Buổi chiều, Lục Nhất Lan cùng Cố Mặc Trình cùng xuất hiện ở trung tâm thương mại, cửa hàng bán vật dụng gia đình.

“Cố ca ca, anh nói nên mua xô pha thể nào đây?”

“Em thích là được.”

Hai người vòng một hồi, trực tiếp đi vào bên trong. Lục Nhất Lan lắc lư bên cạnh một đồng xô pha, nhân viên hướng dẫn mua sắm thấy cách ăn mặc của hai người cùng bộ dáng chọn lựa xô pha của Lục Nhất Lan, rất là nhiệt tình bay đến.

“Chào quý khách.”

“A, chào cô.” Lục Nhất Lan mỉm cười nhìn nhân viên hướng dẫn mua sắm.

Người phụ nữ hơi hơi khom người, “Không biết hai vị muốn mua cái gì?”

“Sô pha.”

“Sô pha sao, vậy hai vị có thể thử bộ này.”

Nhân viên hướng dẫn chẳng thèm nương tay chút nào, trực tiếp mang hai người tới bên cạnh bộ sô pha quý nhất toàn bộ cửa hàng, “Đây là hàng bán chạy của chúng tôi, hoa văn tinh xảo, công nghệ chế tác Italya đỉnh cấp, hai vị có thể nhìn xem.”

Lục Nhất Lan ngược mắt nhìn vài lần, trên mặt hiện lên vài phần kinh hi. Cô kéo kéo Cổ Mặc Trình, “Cái sô pha này rất xinh đẹp.”

Người đàn ông nghe xong, trực tiếp lấy thẻ của mình ra, “Ủm, mua.”

“Hự---“

Nhân viên hướng dẫn mua sắm thấy thẻ vàng, hai mắt hoàn toàn sáng lên, trong lòng cô mừng thầm, tiền hoa hồng! Tiền hoa hồng là lá la~ Trúng mảnh rồi!

“Em muốn xem thử một chút, rồi lại mua.”

Ánh mắt hai người đối diện với nhân viên hướng dẫn mua sắm, nhân viên này cũng cực kỳ có ánh mắt, tất nhiên sẽ không từ chối, “Được, vị tiên sinh này và phu nhân của anh có thể ngồi xuống thử xem, chỉ cần không dùng sức quá mạnh là được.”

“...”

Tiên sinh.

Phu nhân!

Đầu óc của Cổ Mặc Trình bị ớn chữ này nổ tung, môi anh giật giật, trong lòng từ kháng cự, không có cách nào tiếp nhận, đến---- dường như âm thầm có chút mừng thầm.

“Cố ca ca, rất thoải mái luôn, anh có muốn ngồi một chút hay không?”

Anh còn đang suy xét, lại bị người nào đó càng ngày càng không biết chừng mực kéo xuống sô pha. Hai người ngồi trên sô pha, dựa vai nhau, phảng phất giống như Kim Đồng Ngọc Nữ.

“Chị nhân viên hướng dẫn, có thể chụp cho chúng tôi một bức ảnh không?”

“Được!”

Lấy di động qua, người phụ nữ nhìn bộ dáng một nam một nữ dựa vào nhau trên màn hình, trong lòng lặng lẽ nói, sao ông trời lại có thể bắt công đến vậy, người ra có tiền tài có mỹ mạo còn có hạnh phúc, ai...

Tách một tiếng, Lục Nhất Lan rất tò mò nhìn ảnh chụp, cực kỳ thỏa mãn, “Cố ca ca, trả tiền đi.”

Sáng khoái quẹt thẻ xong, hai người lái xe lên đường.

Trong xe, Cổ Mặc Trình có vài phần rối rắm, Lục Nhất Lan còn nhìn ra anh rối rắm.

“Cố ca ca, anh có chuyện gì cứ nói thẳng là được, đừng muốn nói lại thôi như thế, em rất tò mò.”

“...”

Thì ra cô đã nhìn ra được.

Xe ngừng lại trong nháy mắt, người đàn ông nghe xong lời cô nói, hơi hơi liếc mắt nhìn, “Trước đó----“

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Cô ta nói chúng ta là... Vợ chồng, vì sao không làm sáng tỏ?” Trong mắt Cố Mặc Trình tràn ngập nghiêm túc, anh nhìn chăm chăm Lục Nhất Lan, dường như là nhất định phải lấy được từ cô, một đáp án làm người vừa lòng mới được.

Không khí có chút khàn trương, Lục Nhất Lan phụt một tiếng nở nụ cười, “Cô ấy cũng chẳng phải người quen trong giới của chúng ta, chỉ là một người xa lạ mà thôi.”

“Cho dù cô ấy hiểu lầm một chút cũng không sao, vì sao lại cần phải giải thích chứ?” Lục Nhất Lan hí mắt nói, “Hơn nữa giải thích, lại càng có một loại cảm giác lạy ông tôi ở bụi này.”

“Hử?” Cố Mặc Trình hỏi, “Vì sao?”

“Bởi vì---“

“Khụ khụ, anh bỗng nhiên nói một câu, em không phải là phu nhân của anh, em là em gái anh, nhân viên hướng dẫn kia sẽ nhận định em là tình nhân nhỏ anh bao dưỡng.” Cô gái chớp chớp đôi mắt to, con ngươi trong sáng, ánh lên vài phần giải thoát.

Cố Mặc Trình nhất thời nghẹn lời, rồi mới yên lặng khởi động xe, dẫm chân ga.

“Cố ca ca, anh tức giận sao?”

“Không có.”

“Thật sao, em thấy sắc mặt anh không tốt lắm.” Lục Nhất Lan nở nụ cười, “Cố ca ca, nói thật ra, anh có phải---“

“Cái gì?” Về mặt Cố Mặc Trình nghiêm lại, cho rằng Lục Nhất Lan muốn nói chuyện tư mật gì, kết quả---

Giọng nói của Lục Nhất Lan cực kỳ nhẹ nhàng, “Có phải anh cảm thấy cái xô pha kia quá đắt, sau đó cảm thấy em quá phá sản hay không?”

Nói thật, Cố Mặc Trình đã nỡ bỏ ra trăm ngàn câu chuyện xưa, suy đoán ra trăm ngàn loại khả năng, chỉ duy nhất không nghĩ tới, cô thế nhưng là hỏi cái này.

Che dấu chút mất mát kỳ lạ nào đó, giọng nói của anh rất bình tĩnh, “Không có.”

Cái xô pha kia, chỉ là chín trâu mất hai sợi lông.

...

Sau lần sinh nhật này, quan hệ hai người chậm rãi trở lại quỹ đạo, Lục Nhất Lan thoáng nhìn Cố Mặc Trình thường thường thích đọc Người Đẹp Ngủ Trong Rừng, trong lòng có chút trầm xuống.

Đêm ngày thứ ba, cô gọi điện thoại cho Mạnh Ảnh.

“Chị gái nhỏ, tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Chính là chuyện tôi nói với anh lần trước.” Lục Nhất Lan dừng một chút, “Một người thích đọc truyện cổ tích tới giảm áp lực của chính mình, phải làm cách nào, mới có thể thay đổi trạng thái hiện tại?”

“Trước hết phải nghĩ nguyên nhân bệnh, sau đó mới giải quyết từ căn nguyên, người đó thiếu khuyết ảm áp cùng tin tưởng, mới có thể như vậy, chỉ cần---“

“Chỉ cần trong lòng có tình yêu, tất cả đều sẽ biến mất.”

Mạnh Ảnh nói, cho Lục Nhất Lan kích động rất lớn, nghĩ nghĩ, cô ừ một tiếng, “Cảm ơn.”

“Không có gì, sau này có vấn đề gì, đều có thể gọi điện thoại hỏi tôi.” Giọng của người đàn ông bên kia đột nhiên trở nên dịu dàng, “Tôi online 24 giờ chờ cô.”

“...”

24 giờ?

Không biết vì sao, nhìn màn hình di động, Lục Nhất Lan luôn cảm thấy nơi này có chút ái muội tràn ra.

Bây giờ cũng không phải lúc rối rắm mấy thứ này, việc cấp bách, là phải tìm ra... Nơi mấu chốt của Cố Mặc Trình.

Vì chinh phục Cố Mặc Trình, Lục Nhất Lan lấy quyền mưu tư(*), trực tiếp ở chỗ thầy hiệu trưởng xin nghỉ buổi tự học tối cả học kỳ.

(*) Lấy quyền mưu lợi cho bản thân.

Cố Mặc Trình dường như vẫn luôn rất nhàn nhã.

Đẩy cửa nhà ra, lần này anh còn ngồi ở trên sofa, chỉ là không phải đang đọc báo, đang dùng laptop.

Thấy Lục Nhất Lan vào cửa, anh ngược mắt nhìn, “Hôm nay không cần lên lớp sao?”

“A, có chút việc, trường học cho nghỉ.”

Nghe được cho nghỉ, Cố Mặc Trình không hỏi lại, chỉ nói, “Trong tủ lạnh có nước dưa hấu, khát có thể lấy uống.”

“Được ạ!”

Nước trái cây màu đỏ ở trong tủ lạnh tỏa ra mùi hương thơm ngọt, cô ở phòng bếp thuận tay lấy hai cái ly.

Cố Mặc Trình còn đang xử lý một ít văn kiện và tin tức, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cái ly dùng trên bàn, ngược mắt, cô cười đến rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Cố ca ca, anh uống nước trái cây không?”

“Ừm, để đó đi.” Văn kiện trên tay còn rất quan trọng, anh muốn xử lý cái này xong lại uống, thế nhưng, lúc anh nhìn chăm chăm vài máy tính lại phát hiện có một đạo ánh mắt vẫn luôn dán trên người anh.

Cực kỳ nóng bỏng.

“...”

Anh ngừng tay, bụng nước dưa hấu lên, nhấp một ngụm.

Sau khi uống một ngụm, cô vẫn nhìn anh, Cố Mặc Trình bất đắc dĩ, chỉ có thể uống cạn một ly nước dưa hấu, xong mới bắt đầu nghiêm túc làm việc.

Tiếng ngón tay gõ bàn phím rất có quy luật, ánh mắt của cô gái làm anh hoàn toàn không buông lỏng tim được, ngẩng đầu, “Thiên Di, em có chuyện gì có thể nói thẳng.”

“A.” Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, sau đó có chút chờ mong nhìn Cố Mặc Trình, “Cố ca ca, vậy em nói thẳng, em... Muốn xin anh giúp một chuyện.”

“Giúp chuyện gì?”

Cố Mặc Trình vừa hỏi những lời này, Lục Nhất Lan liền vọt tới bên cạnh anh, nhẹ nhàng cọ cọ hán, “Đồng ý nha!”

Trái tim đột nhiên bị đánh trúng, Cố Mặc Trình nhìn bộ dáng làm nũng của Lục Nhất Lan, cả người lập tức tước vũ khí đầu hàng, “Được.”

Không cần hỏi nguyên do, Cố Mặc Trình cảm thấy, cho dù là giết người phóng hỏa, anh cũng hoàn toàn không từ chối được yêu cầu của cô.

Chớp mắt một cái, di ngôn lúc lâm chung của Thiên lão đại hiện lên trước mắt.

Đừng để con bé gả cho một người đàn ông mạng giắt trên lưng quân, ăn bữa hôm lo bữa mai.

Đột nhiên rút tay về, anh ôm máy tính, “Anh có việc, đi phòng ngủ đây.”

“A được, chờ anh ra tới, em lại nói cho anh phải làm gì.”

“... Được.”

Người đàn ông bước vào phòng ngủ, Lục Nhất Lan cũng lên lầu. Lúc cô mặc bộ váy công chúa hoa lệ tới định gõ cửa phòng ngủ Cố Mặc Trình, lại nghe được câu chuyện Người Đẹp Ngủ Trong Rừng.

“Hoàng tử nghe nói, ở một quốc gia xa xôi, có một vị công chúa đang ngủ say...”

Bên trong, Cố Mặc Trình ngẩng ngán cả người. Anh nháp môi, trong tay nắm chặt trang giấy cũng chậm rãi có chút nhăn, Người Đẹp Ngủ Trong Rừng? Anh dường như nghe thấy gì đó, là cô đang đọc sao?

Ấn ký chất lỏng khô cạn trên trang 16, giọng nói ưu nhã êm tai ngoài kia, anh thất thần trong nháy mắt, sau đó, Cố Mặc Trình nhin không được đứng lên, đứng ở cửa.

Ở chỗ này, anh thấy rõ ràng Lục Nhất Lan ở trên sofa phòng khách.

Quần áo trên người cô rất hoa lệ, hòa lẫn với chiếc sofa màu sợi day, ánh mắt nhân nhân từ ngoài cửa sổ chiếu vào, trên gương mặt trắng nõn của Lục Nhất Lan lộ ra vài phản ánh sáng nhân nhật, cô đang đọc câu lời kịch kia.

“Hoàng tử, là chàng đã đến rồi sao?”

Có lẽ là nghe được tiếng mở cửa, cô bỗng nhiên nâng mắt, bốn mắt nhìn nhau, Cố Mặc Trình thấy bên trong ánh mắt của Lục Nhất Lan, là mê đắm, mong đợi, ái mộ, cùng với kinh diễm thật sâu.

Công chúa ngủ say trăm năm, chợt vừa mở mắt ra, liền thấy hoàng tử trong mộng của nàng.

Cô từng bước một đi tới.

Tiếng giày cao gót trên sàn nhà phát ra tiếng vang có quy luật, một tiếng lại một tiếng, phảng phất như nhịp tim của Cố Mặc Trình, từ bình tĩnh đến máu nóng sôi trào.

Lục Nhất Lan ngừng trước mặt anh.

Cô vươn tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng dán trên mặt Cố Mặc Trình.

“Hoàng tử, chàng đã đến rồi.”

“...”

“Công chúa.” Có lẽ là vì không khí quá tốt, giờ phút này Cố Mặc Trình thể nhưng có cảm giác bản thân đang chìm trong mộng, mà Lục Nhất Lan, chính là nàng công chúa đẹp nhất trong giấc mộng của anh.

“Em rất vui vì chàng đã đến.”

Lục Nhất Lan mang đôi giày cao gót 8cm, chiều cao với Cố Mặc Trình đã không còn chênh lệch lớn như trước, trong ánh mắt cô chợt lóe qua tia sáng đen, bung một bộ dáng công chúa thánh khiết, cô ngẩng đầu, nhẹ nhàng rơi một nụ hôn trên má Cố Mặc Trình.

“Em đã đợi chàng gần trăm năm.”

“Thình thịch.” Đây là tiếng tim đập của ai?

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118

Editor: Ngan Tĩnh.

Không khí cực kỳ kiều diễm.

Bỗng nhiên, Lục Nhất Lan thả tay xuống, cô nở nụ cười, Cố Mặc Trình cũng trong nháy mắt này hoàn hồn.

Anh nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

“Cổ ca ca, anh xem” Cô xoay người, ngẩng đầu, “Em có giống công chúa hay không?”

Hầu kết của người đàn ông lần lộn lên xuống một vòng, nhìn Lục Nhất Lan ý cười doanh doanh trước mặt, anh ừ một tiếng, “Công chúa xinh đẹp.”

“Là thế này, em tham gia đoàn kịch nói của trường, sắp đến lễ mừng của trường, đoàn kịch chúng em chuẩn bị diễn bộ kịch Người Đẹp Ngủ Trong

Rừng, em là vai chính.” Lục Nhất Lan chớp chớp mắt, “Nhưng em không có nhiều kinh nghiệm ở phương diện này, Cố ca ca, em muốn... Xin anh tới đóng vai hoàng tử đối diện với em.”

Trầm mặc.

Cố Mặc Trình nhìn Lục Nhất Lan, “Hoàng tử?”

“Đúng ạ.”

“Được.”

Mặc dù biết, như vậy sẽ chỉ nghênh đón một vòng trầm luân càng sâu hơn nữa, nhưng Cố Mặc Trình, vẫn là làm.

Anh trở thành vai diễn hoàng tử của cô, cô trở thành công chúa trong mắt anh.

Dường như đã có một cái cớ tốt đẹp để khỏi phải lên lớp tự học tối, mỗi lần Lục Nhất Lan về nhà, đều sẽ nhanh chóng thay bộ đồ công chúa kia.

Hai người thường thường đối lời kịch trong phòng khách.

“Công chúa, ta rất cuộc đã nhìn thấy nàng.”

“Hoàng tử...” Cô thâm tình nhìn Cố Mặc Trình, người đàn ông bị ánh mắt đó nhìn vào, trái tim khựng lại một nhịp quên từ.

Cắt cắt cắt, một màn này kết thúc.

Lục Nhất Lan đi rót một ly nước cho Cố Mặc Trình, “Cố ca ca, anh xảy ra chuyện gì vậy?”

Người đàn ông không nói chuyện.

“Ài, có phải bị em mê hoặc hay không, ha ha.”

Cô chỉ là cười cười, lúc này Cố Mặc Trình lại nâng đầu, rất nghiêm túc nhìn Lục Nhất Lan, “Phải, bị mê hoặc.”

“...”

Sau khi anh nói xong, uống một ngụm nước, đứng lên, “Tiếp tục đi, bắt đầu từ đầu.”

Giọng nói trầm thấp lại rõ ràng, lần này tập luyện cực kỳ thuận lợi, Cố Mặc Trình dường như đã nhập diễn, mặt mày đều là chờ đợi cùng hướng tới của một hoàng tử đối với công chúa.

Sau khi nghe thấy xa xa ngoài kia, có một cô công chúa đang ngủ say, anh rút trường kiếm ra.

“Ta vượt mọi chông gai, đi hôn tình công chúa.”

Giờ phút này công chúa đang nằm trên sô pha, váy lụa màu trắng trải dài xuống sàn nhà màu gạch, hiện ra vài phần ưu nhã nhàn nhạt cùng đẹp đẽ quý giá, Cố Mặc Trình quỳ một gối xuống đất bên cạnh sô pha.

Nhìn cô gái trước mặt, lông mi dài hơi cong, gương mặt trắng nõn nà như sứ, cùng với đôi môi hơi nhếch lên. Cố Mặc Trình nhón nhạo, anh nhấp môi, tiến tới trước một bước, lại chậm rãi cúi đầu, giả hôn.

Bây giờ---

Thật muốn trực tiếp hôn thật cmm!

Vị trí môi cùng môi ngày càng gần, toàn bộ ý thức của Cố Mặc Trình, đều phảng phất bị thứ khác chiếm lĩnh, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi của Lục Nhất Lan, độ cong duyên dáng, màu sắc động lòng người, hương thơm---

Vào lúc này.

Lục Nhất Lan nằm trên sô pha đợi khá lâu, luôn trực tiếp mở bừng mắt.

Lúc này đây thật sự xấu hổ.

Người đàn ông rũ mắt, chớp mũi cơ hồ đụng phải Lục Nhất Lan. Dục vọng trong mắt anh không chút che giấu, ánh mắt Lục Nhất Lan đâm vào mắt Cố Mặc Trình.

Một cái hôn, cứ như vậy bị bóp chết từ trong nôi.

“...”

Cố Mặc Trình nhanh chóng đứng lên, anh vỗ vỗ tro bụi không có thật trên người, rất đứng đắn nhìn Lục Nhất Lan, “Thiên, anh còn có việc, anh muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Anh xoay người liền muốn vọt vào phòng ngủ, lại bị Lục Nhất Lan gọi lại.

“Cố ca ca, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Lưng người đàn ông có chút cứng đờ.

“Anh nói với em, có phải vừa rồi... Anh muốn hôn phải không?”

“?”

Anh không trả lời, cứ như vậy chạy về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Editor: Ngạn Tĩnh.

Lục Nhất Lan ‘phụt’ một tiếng bật cười.

Có đôi khi, không cần trả lời, hành động cùng thái độ đã chứng minh cùng đại biểu tất cả.

Có phải hay không, người vừa tâm thần nhộn nhạo, chạy trốn chết--- Cố ca ca?

Chạng vạng, Lục Nhất Lan đi vào đưa cơm, phát hiện Cố Mặc Trình nằm trên giường, thấy cô tiến vào, cũng không chịu xúc chạm.

“Cố ca ca?”

“Lát nữa anh sẽ ăn, em đi ra ngoài trước đi.” Giọng nói của Cố Mặc Trình khá dõn dập.

Lục Nhất Lan chớp chớp mắt, sau đó mới bắt đầu đi, “Được rồi, vậy anh nhớ phải ăn cơm đó.”

“Ừm!”

Tiếng đóng cửa kéo vang lên, Cố Mặc Trình mới xúc chạm lên, quyển Người Đẹp Ngủ Trong Rừng kia, đang ở trên tay anh.

Anh mặc niệm, lòng lại chẳng được bình tĩnh, lại mặc niệm, lòng vẫn không bình tĩnh, hơn nữa trong đầu anh, thế nhưng lại không nhận được bay vào giọng nói của Lục Nhất Lan, giọng nói thanh thúy dễ nghe như chuông bạc.

Đầy nhịp điệu, tình cảm sung túc.

Cô đọc Người Đẹp Ngủ Trong Rừng, thật sự rất êm tai.

Càng thêm bức bối, ném bảo bối bản thân cất giữ nhiều năm vào trong ngăn tủ, Cố Mặc Trình ăn cơm, anh ngồi trước cửa sổ đến tận 10 giờ đêm, mới đứng lên.

Vươn tay mạnh mẽ đẩy cửa ra, cẩn thận nghe thanh âm của phòng bên cạnh, tiếng hít thở của Lục Nhất Lan rất đều đặn, hẳn là đã ngủ rồi.

Đẩy cửa ra, cô nằm trên giường, tư thế ngủ rất bất nhã, tay chân đều lộ ra ngoài giường, người nghiêng nghiêng, đến gần, Cố Mặc Trình phát hiện trên mặt Lục Nhất Lan, còn có nước miếng.

“...”

Nhẹ nhàng cúi người, lòng bàn tay vuốt ve cằm và sườn mặt Lục Nhất Lan, Cố Mặc Trình nhìn không được hạ xuống một nụ hôn bên khóe miệng cô.

Pụt một tiếng.

Gông xiên nào đó trong lòng, theo đó mà đứt.

Anh đứng bên mép giờ hơn một tiếng, trước vài phút qua ngày mới, Cổ Mặc Trình ra cửa.

Có một số việc, có lẽ cần phải giải quyết trước.

Lưới đã buông, cũng là lúc nên thu.

Cô nói cô thích đại học S, vậy-----

Tất cả trần ai lạc định, thì đi nơi đó cũng tốt.

Thành phố A, là một nơi rách nát.

...

Sáng sớm, đánh răng rửa mặt xong lết ra phòng ngủ, phát hiện phòng bếp có tiếng vang, đến gần, phát hiện là Trần Nhạc đến.

“Chị Nhạc Nhạc, sao chị lại đến?”

“Ngày hôm qua lão đại có việc gấp phải ra ngoài, gọi chị đến chăm sóc em.”

Lục Nhất Lan nhìn không được bật cười, xem ra, Cổ Mặc Trình không chỉ thích đọc truyện cổ tích để duy trì trần định, còn thích ‘đi ra ngoài làm việc’ trốn tránh cơn bão sắp đến.

“Công chúa nhỏ, em cười gì đó?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy Cổ ca ca quá tri kỷ.” Lục Nhất Lan nghiêm trang.

Trần Nhạc phụ họa, “Đúng vậy, lão đại của chúng ta rất tri kỷ đối với em.”

Lục Nhất Lan cười cười không nói chuyện, cơm nước xong, Trần Nhạc đưa cô đi học.

Lần này, thời gian Cổ Mặc Trình đi công tác, có hơi lâu hơn bình thường một chút, hơn nửa tháng, đều không có một tin tức trở về, đến lúc này, Lục Nhất Lan liền bắt đầu lo lắng.

“Chị Nhạc Nhạc, chị thành thật nói cho em biết, rốt cuộc Cổ ca ca đi làm cái gì?”

“Ạch.” Trần Nhạc nhìn Lục Nhất Lan, mày có chút rối rắm, “Lần này lão đại ra cửa, là vì thu lưới.”

“Chiếc lưới chúng ta bày ra trước đó, đã bắt được cá lớn.”

“Là, con nào?”

Trần Nhạc vẫn luôn cho rằng Lục Nhất Lan là một công chúa nhỏ đáng yêu dịu dàng, nhưng hôm nay nhìn lại, công chúa nhỏ dường như cũng biết giương móng vuốt, bị hỏi đến bất đắc dĩ, cô lộ ra, “Là Đông Phương Dự cùng Giang Thiên Ái.”

“...”

Cổ Mặc Trình trâu bò như vậy? Mới đến thành phố A nửa năm, liền K.O cả Đông Phương Dự cùng Giang Thiên Ái vốn thọc bảy năm cũng không chết trong cốt truyện kia? Lỗ hổng này hình như hơi lớn rồi?

“Vậy lúc nào Cổ ca ca trở về?”

“Sắp rồi.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Editor: Ngan Tịnh.

Lại một tuần, cuối cùng Lục Nhất Lan cũng nhận được tin tức chuẩn xác, hai ngày sau Cố Mặc Trình sẽ trở lại thành phố A.

Tâm tình cô rất vui sướng, học xong khóa buổi chiều, Lục Nhất Lan lắc lư ở cửa chuẩn bị chờ Trần Nhạc đến đây đón cô. Ngay lúc này, một chiếc Bugatti bỗng nhiên ngừng trước mặt cô.

Ban ngày mặt trời rực rỡ, không khí lại có chút lạnh.

Lục Nhất Lan phát hiện không thích hợp, xoay người muốn đi, thế nhưng người trên xe đã đi xuống, người đàn ông đi đầu trong tay còn cầm súng, “Thiên tiểu thư, súng không có mất đâu.”

“...”

Bị người bắt cóc lên xe, Lục Nhất Lan nhìn người đàn ông bên cạnh, đôi mắt híp lại, “Anh là Đông Phương Dự?”

“Thiên tiểu thư có ánh mắt thật tốt.” Lúc Đông Phương Dự cười rộ lên cả khuôn mặt đều trở nên sinh động, nếu nói trong bóng tối, Cố Mặc Trình là một thanh dao sắc bén không cách nào che được sát ý, vậy thì hẳn đích xác là một con cáo già.

Toàn thân, đều tự mang buff hảo cảm.

“Anh tới tìm tôi, là có chuyện gì?”

“Vậy còn phải hỏi Cố Mặc Trình nhà cô một chút, thường thường khiêu khích tôi, rốt cuộc là có ý gì?” Khẩu khí của Đông Phương Dự mang theo chút sát ý, “Chỉ là không hiểu, Đông Phương Dự tôi ở thành phố A sống rất yên bình, sao anh ta lại không có mắt như thế, muốn cướp địa bàn của tôi, hử?”

Lời này không biết là nói cho ai nghe.

Lúc này, trên tay Lục Nhất Lan nhiều thêm một cái di động, còn có, bên hông cô, cũng có thêm một vật thể hình trụ lạnh lẽo.

“Thiên tiểu thư, Cố Mặc Trình đã rất lâu không về nhà rồi đúng không, gọi điện thoại cho anh ta thăm hỏi một chút đi.”

“...”

Lục Nhất Lan không nhúc nhích.

Súng bên hông lại nhích tới một chút, “Cô không sợ.”

Ngón tay bấm một dãy số, rất nhanh, điện thoại liền được nhận, giọng nói của Lục Nhất Lan rất dịu dàng, “Cố ca ca.”

Cố Mặc Trình đang ở mộ viên nghe thấy giọng nói của cô, trong lòng dâng lên vài phần xúc động, “Thiên.”

“Em---“

Di động bỗng nhiên bị đoạt, Lục Nhất Lan nhìn Đông Phương Dự, bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu.

“Cố Mặc Trình, em gái nhỏ của anh bây giờ đang ở trên tay tôi, nếu anh không muốn thấy cô ta chia năm xẻ bảy, buổi sáng ngày mai, nhớ rõ tới tìm tôi.”

Không đợi người đối diện nói chuyện, Đông Phương Dự liền trực tiếp ngắt điện thoại.

“Hệ thống!”

“Xin chào ký chủ.”

“Giá trị tín ngưỡng có thể cho tôi một đoạn thời gian có được vũ lực siêu quần không?” Lục Nhất Lan thật sự rất khó chịu với Đông Phương Dự.

Hệ thống tích tích hai tiếng, “Ký chủ có thể dùng 100 giá trị tín ngưỡng mua sắm năng lực võ thuật cao cấp, cần dùng 100 giá trị tín ngưỡng, số lần sử dụng: 1, thời gian sử dụng: 1 ngày.”

“Xin hỏi có mua hay không?”

“Không.” Ha ha, Lục Nhất Lan cảm thấy ngày mai trực tiếp và mặt Đông Phương Dự càng sáng khoái hơn.

Bên kia.

Sau khi Cố Mặc Trình nghe tiếng ‘tút tut’ trong điện thoại, lập tức đứng lên.

Đốt một tờ tiền giấy cuối cùng trước mộ Thiên Kính, thần sắc anh lạnh thấu xương, Trần Khoái ở bên cạnh hỏi, “Lão đại, anh xảy ra chuyện gì?”

“Trở về thành phố A.” Sát khí trong mắt Cố Mặc Trình bay ra, “Đi giết chết những người đó.”

Là anh không bảo vệ tốt được cô, nếu không sao có thể để chuyện như vậy xảy ra.

Máy bay trực thăng xẹt qua bầu trời, tốc độ cực nhanh, Cố Mặc Trình dựa vào trên ghế, “Trần Khoái, gọi điện thoại cho Đông Phương Dục.”

“Vâng, lão đại.”

Điện thoại rất nhanh liền được nhận, giọng nói bên kia có chút lười biếng, Cố Mặc Trình nắm chặt tay, “Đông Phương Dục.”

“Cố lão đại à...”

“Nếu cô ấy thiếu một sợi lông tơ, tôi sẽ nghiền anh thành tro.”

Đông Phương Dục cười nhạo một tiếng, “A, bây giờ Thiên tiểu thư vẫn còn lạnh lặn, nếu ngày mai anh không tới, cô ấy mới có chuyện.”

“Ừ, cô ấy không có việc gì là tốt.”

Biết được Lục Nhất Lan rất tốt, Cố Mặc Trình tắt điện thoại.

Trần Khoái có chút lo lắng, “Lão đại, anh nói xem bọn họ có thể sẽ đưa ra điều kiện gì?”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Editor: Ngan Tịnh.

Trên loại chuyện máu chó này, Đông Phương Dục không cần từ người Cố Mặc Trình một khối thịt, khẳng định sẽ không nhả ra.

Chỉ sợ Đông Phương Dục không phải muốn một miếng thịt trên người Cố Mặc Trình, mà là nửa! Cái! Mạng! Của! Anh!

Người đàn ông nghe xong, thần sắc không chút dao động, “Nhìn thấy cô ấy còn lạnh lặn, vậy là tốt rồi.”

Mà những chuyện khác, đều là vật ngoài thân.

Cố Mặc Trình một nắng hai sương, cuối cùng rạng sáng ngày hôm sau trở về thành phố A, sửa sang lại hành trang một chút, bố trí xong thể lực chung quanh, buổi sáng, anh nhận được điện thoại của Đông Phương Dục.

“Anh đến đây đi.”

“Được.”

“Trần Nhạc lái xe, đi XX.”

Xe thương vụ chạy rất nhanh rất nhanh trên đường phố, không bao lâu, liền đến nơi đã hẹn.

Người đàn ông mở cửa xe, trên mặt mang theo vài phận lạnh thấu xương, Trần Khoái cảm tư liệu đi theo phía au, mới vừa đẩy cửa phòng khách sạn ra, liền có người đến dẫn hai người đi vào phòng bên trong cùng.

Đông Phương Dục ngồi ở ghế chủ vị nhìn Cố Mặc Trình.

“Cố lão đại quả nhiên giữ lời.”

“Cô ấy đâu?” Cố Mặc Trình không có nhiều thời gian tám nhảm với Đông Phương Dục, trực tiếp hỏi Lục Nhất Lan.

Lúc này Trần Khoái cho Cố Mặc Trình cái ánh mắt, đàm phán cũng không phải nói như vậy, anh không thể biểu hiện để ý như vậy, càng để ý, người khác chém anh một đao càng nặng, phải bình tĩnh! Bình tĩnh mới tính là bản lĩnh thật!

Rất đáng tiếc, bây giờ cả trái tim Cố Mặc Trình đều dính lên người Lục Nhất Lan, hoàn toàn không có thời gian quản hần.

“Thiên tiểu thư ở phía sau căn phòng này.” Đông Phương Dục chỉ vào mặt tường sau lưng, “Đàm phán thuận lợi, cô ta tất nhiên sẽ không có việc gì, nếu chúng ta đàm phán...”

Không thuận lợi mà nói, rốt cuộc sẽ xảy ra cái gì đây?

Kết quả có thể nghĩ.

Cố Mặc Trình ừ một tiếng, “Anh muốn điều kiện gì, nói đi.”

Nụ cười còn ở trên mặt Đông Phương Dự, nghe những lời này, biểu tình của hắn thoáng cứng đờ, sau đó có chút không thể tin tưởng liếc mắt nhìn Cố Mặc Trình một cái, dường như không ngờ tới, anh sẽ dứt khoát như thế, dứt khoát như vậy làm hắn có chút cảm giác chuyện này giống như có trá.

Trần Khoái khiếp sợ không nói nên lời, hắn lập tức lấy di động ra, nhanh chóng gửi một tin nhắn qua.

“Lão đại, anh không thể như vậy, phải có chiến lược, như vậy chúng ta sẽ tổn thất...”

“Anh phải từ từ đàm phán, công chúa nhỏ chúng ta nhất định đưa về, nhưng địa bàn chúng ta cũng nhất định phải bảo vệ.”

Tin nhắn qua, di động Cố Mặc Trình vang lên, anh ngược mắt, “Anh soạn điều kiện đi, tôi ký xong, mang người ra.”

Đông Phương Dự: “...”

Tất cả đều không chân thật như vậy.

Mở màn hình điện thoại, thật ra Cố Mặc Trình cũng rất hiếm khi thấy bộ dáng gấp gáp như thế của Trần Khoái, nghĩ nghĩ, anh gửi một tin nhắn qua.

Cùng lúc đó, hợp đồng biên soạn xong.

“Cố lão đại, hợp đồng của chúng ta rất đơn giản, chỉ cần anh tự nguyện chuyển nhượng 60% cổ phần mang tên anh, còn có địa bàn phố Tây, cùng với 6 bộ biệt thự dưới danh nghĩa của anh, như vậy anh có thể thấy một Thiên tiểu thư hoàn toàn chinh chinh.”

“Được.”

Lúc Trần Khoái muốn ngăn cản, đôi mắt đúng lúc lướt qua tin nhắn trả lời trên màn hình điện thoại.

“Cậu không hiểu, cô ấy quan trọng hơn tất cả.”

Hắn bỗng nhiên không nói chuyện nữa, đúng vậy, sao Cố Mặc Trình không hiểu được, anh không giỏi xử lý quan hệ nhân tế, nhưng ở trên những chuyện này, chưa bao giờ chịu thiệt.

Đa trí như yêu.

Lão đại biết, chỉ cần một chút thời gian, anh hoàn toàn có thể cướp người khỏi tay Đông Phương Dự.

Nhưng là anh không làm như thế, là vì cái gì?

Là đề ý, là sợ hãi.

Trần Khoái nghĩ, tình yêu ấy à, thật sự có thể nhanh chóng thay đổi một người.

Cố Mặc Trình đã ký tên đến một nửa, tuy Đông Phương Dự là người nhìn quen sóng gió, giờ phút này cũng cảm thấy trái tim trong ngực thành thịch nhảy loạn.

Có phần hợp đồng này, hắn----

“!” Một tiếng vang lên, cửa trực tiếp bị đập đổ.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Editor: Ngạn Tĩnh.

Trong nháy mắt nhìn thấy Lục Nhất Lan xuất hiện, Cố Mặc Trình ngây ngẩn cả người.

Chỉ là dù ngây ngốc, cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt mà thôi. Cố Mặc Trình gặp được Lục Nhất Lan, lập tức nâng bút trong tay lên, chọc thẳng về phía Đông Phương Dự ở đối diện.

Đông Phương Dự né tránh không kịp, lập tức bị chọc trúng.

Cảm giác đau đớn nơi bả vai còn chưa biến mất, Cố Mặc Trình đột nhiên đứng lên kéo lấy hắn, “Muốn sống, đừng lộn xộn.”

Ngồi bút lạnh lẽo trên động mạch chủ làm thái dương Đông Phương Dự có ít mồ hôi lạnh, hắn khụ khụ hai tiếng, “Cố lão đại, anh đừng xúc động.”

“Thiên, lại đây.”

Không khí cực kỳ khẩn trương, Lục Nhất Lan nghe thấy lời này xong, nhanh chóng lên đến bên cạnh Cố Mặc Trình, 3 đối n, chỉ là trong tay Cố Mặc Trình có con tin.

“Kêu đàn em của anh mở đường.”

Đông Phương Dự không nói một lời.

Cố Mặc Trình không lưu tình chút nào, trực tiếp chọc ngòai bút vào sâu một chút, máu đỏ tươi từ miệng vết thương có chút dơ chảy ra, anh lập lại lần nữa, “Mở đường đi.”

“...”

Vì mạng sống, Đông Phương Dự khuất phục, hắn giơ tay, “Để bọn họ rời đi.”

Đám người giờ sủng đến lúc này mới có chút khó chịu buông vũ khí của mình xuống. Cố Mặc Trình, Lục Nhất Lan cùng Trần Khoái từng bước một ra đi ra, ra khỏi phòng bước lên xe, không khí liền trở nên khoan khoái hơn nhiều.

“Lúc nào mấy người mới thả tôi đi?” Có lẽ bởi vì mạng đang bị nắm trong tay người khác, cho nên Đông Phương Dự có chút hơi nóng nảy, Cố Mặc Trình lạnh lùng nhìn hắn một cái, một chân đá cửa ra.

Ở trong gió, cửa xe lách lư, Cố Mặc Trình nói, “Từng nghe qua sông chết có mạng, phú quý ở trời chưa?”

“Anh có ý gì?”

Đông Phương Dự gãy gập cứ thế bị Cố Mặc Trình không chút lưu tình đá xuống xe. Xe đang chạy, người lao xuống bởi vì quán tính mà lăn hai vòng trên mặt đất. Lục Nhất Lan ngẩng đầu, từ cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài xem, liền khụ khụ.

Một bãi máu, một người... Vặn vẹo như giun.

Cúi đầu, lực lượng trên tay cô còn chưa biến mất.

“Cố ca ca.”

“Hửm?” Người ngồi sau rút cuộc lên tiếng, “Em không sao chứ?”

“Em không sao.” Lục Nhất Lan gật gật đầu, “Anh ta muốn lợi dụng em, cho nên không dám làm gì em.”

Hai người ở bên cạnh phóng điện, Trần Khoái lần đầu tiên ở chung với hai người, yên lặng nhìn trời một lát, sau đó nhắm nháp thức ăn cho chó.

Hình thức ở chung giữa lão đại và công chúa nhỏ, thật đúng là giống như Trần Nhạc nói.

Lão đại ấy à, cũng giống như thay đổi thành người khác, dịu dàng, thiện giải ý người, giống như một đóa... Ừm, hoa giải ngữ vừa nở, cái so sánh này rất không tệ.

“Lão đại, chúng ta đi đâu đây?”

Cuộc nói chuyện bỗng nhiên bị đánh gãy, thần sắc Cố Mặc Trình hơi nghiêm lại, người lái xa phía trước sau lưng chột lạnh.

“Về nhà trước.”

“Được.”

Tốc độ xe dường như nhanh hơn rất nhiều, không bao lâu sau, hai người liền đến ngôi biệt thự gần đại học A, Trần Khoái vâng mệnh về căn cứ chính đón trước, cho nên----

Một căn biệt thự to như vậy, chỉ có hai người.

Người đàn ông nhìn người phụ nữ, trên mặt dần dần nhiều hơn phải phần nhẹ nhõm.

“Em không sao là tốt rồi.”

“Cố ca ca, em đã trở về.” Cô xoay người một vòng trước mặt Cố Mặc Trình, “Anh xem, lông tóc không chút thương tổn.”

Cô cười, Cố Mặc Trình bỗng nhiên cảm thấy yết hầu căng chặt, người trước mặt có xúc động rất lớn đối với anh, ma xui quỷ khiến, Cố Mặc Trình ôm lấy Lục Nhất Lan.

Rất chặt, rất dùng sức.

“Cố ca ca.”

Anh không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng tựa cằm trên đầu vai Lục Nhất Lan.

Lục Nhất Lan bỗng nhiên hiểu ra cái gì, cũng ôm lại Cố Mặc Trình.

Giờ khắc này, năm tháng yên lặng tốt đẹp, hiện thế an ổn.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123

Editor: Ngan Tịnh.

“Được rồi!” Lục Nhất Lan ôm Cố Mặc Trình, “Em thật sự không sao! Đừng lo lắng.”

“Em không hiểu.”

Cái loại cảm giác sợ hãi mất đi này, đời này Cố Mặc Trình cũng không muốn lại trải qua lần thứ hai.

Cô là công chúa của anh, Cố Mặc Nghi, hẳn là anh nên xây một tòa tháp ngà voi.

Ban đêm, chung quanh một mảnh tối đen, lúc Cố Mặc Trình nằm xuống thấy dưới gối đầu dường như có thứ gì đó cứng lên, sờ một cái, chờ sau khi lấy sách từ dưới gối đầu ra, anh mới cảm thấy có chút dờ khóc dờ cười.

Thật là...

Bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Cuốn sách Người Đẹp Ngủ Trong Rừng, thế nhưng còn ở nơi này. Xóc chẩn lên, đứng dậy, đặt quyển sách kia lên kệ sách, nghĩ nghĩ, lại đặt nó trong cặp sách tùy thân mang theo.

Dấu nước mắt trên trang 16, chủ nhân của nó, là tâm linh quy túc(*) mới của anh.

(*) Nơi gửi gắm linh hồn?

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng vừa lên, Lục Nhất Lan mở cửa phòng ngủ ra đã nghe thấy mùi hương thức ăn bay lượn trong không khí, đi đến phòng bếp, bóng dáng cao lớn chuyển động trước bếp, trong lòng Lục Nhất Lan hiểu rõ, trực tiếp xông lên ôm eo anh.

Người đàn ông bỗng nhiên cứng đờ cả lưng.

“Hi, Cố ca ca chào buổi sáng.”

“...”

Người nào đó không nói một lời.

Thật lâu, Lục Nhất Lan không nhúc nhích, Cố Mặc Trình mới nhận không được nói, “Thiên, anh muốn đồ trứng.”

“Ừm.” Cô buông tay ra, đứng bên cạnh Cố Mặc Trình, “Mau đồ đi, em bụng qua.”

Ăn ý giữa nam và nữ tự nhiên phảng phất đã kết hợp trăm ngàn lần, sau khi chuẩn bị đồ ăn xong, Cố Mặc Trình cời tạp dề ra, trong không khí truyền đến tiếng nhấm nuốt nhàn nhạt, người đàn ông ngược mắt, “Thiên, trong khoảng thời gian này, em có thể tạm nghỉ học không?”

“Ừm, xảy ra chuyện gì?”

“Anh có một số việc phải làm, em sẽ... Nguy hiểm” Cuộc chiến với Đông Phương Dự sắp bắt đầu, Cố Mặc Trình hy vọng Lục Nhất Lan vẫn luôn được an toàn.

“Vâng, được ạ, anh quyết định là được.”

Công quá nhỏ quá phối hợp, làm mấy lý do Cố Mặc Trình nghĩ ra tới hôm qua đều không có đất dụng võ. Sau khi ăn xong, Cố Mặc Trình lái xe mang cô đi căn cứ.

Lần trước đã tới một lần, lần này cũng coi như ngựa quen đường cũ, Lục Nhất Lan chào hỏi thủ vệ, liền tay chân lạnh lẽo nhẹ nhàng chạy vào. Dường như ở bên này Cố Mặc Trình có uy tín rất tốt, cơ hồ lúc mọi người nhìn anh đều mang theo kính sợ.

Đẩy ra lớp cửa bên trong, Trần Khoái Trần Nhạc, liền ở ngay trước mặt.

“Lão đại!” Hai người trăm miệng một lời.

Cố Mặc Trình hơi hơi gật đầu, “Đây là Trần Khoái, đây là Trần Nhạc, em đã gặp rồi.”

“Đây là Thiên Di, là...” Dường như chưa nghĩ ra nên giới thiệu là gì, Cố Mặc Trình yên lặng, không nói chuyện.

Trần Khoái Trần Nhạc đều hiểu, Trần Nhạc vì giảm bớt xấu hổ, liền hỏi: “Lão đại, anh mang công chúa nhỏ tới bên này, là?”

“Sắp khai chiến với Đông Phương Dự, ở bên ngoài rất nguy hiểm, cho nên tôi mang cô ấy tới đây.”

Sau khi làm quen với vài người, Lục Nhất Lan liền tạm thời ở lại bên này. Cố Mặc Trình dường như rất bận, hai ngày sau đều chưa từng xuất hiện ở căn cứ.

Căn cứ là một nơi rất đơn điệu, không ai nói chuyện với ai, nơi này giống như một cái nhà giam.

Chỉ là Lục Nhất Lan trước nay đều là người chịu đựng được tịch mịch, cũng không để ý nhiều.

Lật trang sách trên tay, Trần Nhạc bỗng nhiên nhảy ra, “Công chúa nhỏ! Lão đại trở lại rồi! Em nhanh chân đến xem anh ấy đi!”

“Cô ca ca đã trở lại?”

“Đúng vậy, nhìn qua rất vui vẻ, nếu em đi xem khẳng định lão đại lại càng vui vẻ hơn nữa ~”

Khép sách lại, Lục Nhất Lan đứng lên, “Nói cũng đúng, dẫn đường dẫn đường!”

“Đi thôi---“

Bên kia, Cố Mặc Trình vừa đi tắm.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

Editor: Ngan Tịnh.

Đi theo Trần Nhạc, đi qua hai ngã rẽ, bỗng nhiên, một căn phòng nhỏ, mang phong cách lạnh lẽo ánh vào mi mắt.

“Lão đại vừa trở về ~”

“Hai người cứ thông thả ôn chuyện, chị không qua đâu!” Trần Nhạc nhanh chóng chạy, thấy Lục Nhất Lan đi qua bên kia, cô còn quay đầu vẫy vẫy tay, “A, công chúa nhỏ, chị tin tưởng em có thể nắm cơ hội, đem lão đại... Hắc hắc hắc.”

Đi tới phía trước, cửa phòng không khóa, Lục Nhất Lan nhẹ nhàng duỗi tay đẩy, liền mở.

Lọt vào tầm mắt chính là giấy dán tường cùng gia cụ lấy màu đen cùng màu trắng làm chủ, Lục Nhất Lan nhìn đến có chút đầu vầng mắt hoa, nghe thấy tiếng nước xôn xao trong phòng tắm, Lục Nhất Lan ngáy ngẩn cả người, nước? Tiếng nước!

Cố Mặc Trình đang làm gì?

Một ít hình ảnh dán mác 18+ ùn ùn kéo vào đầu, Lục Nhất Lan vỗ vỗ trán. Thân thể cô là thuần khiết, nhưng trái tim, lại thôi thúc cô đi về phía trước.

Lúc ngón tay vừa đụng tới khóa cửa phòng tắm, cô dừng lại.

Vạn nhất vọt vào thấy hình ảnh gì đó không thể miêu tả, cô phải giải thích như thế nào? Đi nhầm cửa? Cho rằng anh đang quét tước phòng tắm?

Sững sốt không dám động, Lục Nhất Lan tạm thời còn không dám nói thẳng, em chính là muốn vào... Khụ khụ, xem thân thể tốt đẹp của anh.

YY một hồi dài, bên trong truyền đến tiếng nói chuyện nhỏ vun, Lục Nhất Lan cho rằng Cố Mặc Trình vẫn là đang đọc truyện cổ tích, đôi mắt hơi tối lại, lỗ tai lại càng dựa sát tới gần, Lục Nhất Lan nghe được rất nhiều rất nhiều.

Chinh chết bọn họ.

Giết.

Đừng buông tha, tôi không phải người tốt.

Ừm, tất cả đều giết đi.

Đừng giữ lại người sống, cậu biết rõ mà.

Đều đáng chết, ha ha.

Ha ha.

Tiếng cười lạnh rất lớn, Lục Nhất Lan chưa từng nghe thấy tiếng cười này. Đây cũng là lần đầu tiên, từ trước đến nay, Cố Mặc Trình lộ ra lãnh lẽo cùng sát khí, rõ ràng đến như vậy.

Hoàn toàn hoàn toàn, lạnh đến xương cốt.

Cô không cẩn thận chạm nhẹ vào cánh cửa, giọng nói trong phòng đột ngột im lặng, Lục Nhất Lan muốn lùi về sau, người bên kia đã mở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cơ ngực cùng cơ bụng rắn chắc, nhân ngư tuyến xinh đẹp từ bụng nhỏ xuống, có lẽ là vì vừa tắm rửa xong, cho nên trên người Cố Mặc Trình chỉ khoác một cái khăn tắm.

Thân thể tốt đẹp.

Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, lại liếc mắt nhìn, người đàn ông còn ở bên trong hoảng loạn, căn bản không thấy được ánh mắt thương thức của Lục Nhất Lan.

Cố Mặc Trình chỉ muốn biết, những lời vừa rồi, Lục Nhất Lan nghe được bao nhiêu.

Giết người.

Đúng, không buông tha, không để lại người sống, những lời nói quá máu tanh, cô ấy----

Một người thuần khiết như vậy, một người hồn nhiên chí thiện như thế, có thể tiếp thu sao?

Trước kia, ánh mắt né tránh mỗi khi anh nhìn cô, anh không muốn trải lại lần thứ hai.

Bốn mắt đối diện, nhưng điều trong lòng hai người đang nghĩ, lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

“Anh...”

“Em...”

Đồng thời mở miệng, Cố Mặc Trình ngược mắt, “Em nói trước đi.”

“Cổ ca ca, em nghe chị Nhạc Nhạc nói anh đã trở lại, liền muốn đến xem anh.” Ngữ khí của Lục Nhất Lan có chút trêu chọc, “Chỉ là không ngờ tới, anh lại ăn mặc thể này tới đón em.”

Nói chưa dứt lời, vừa nói xong, ánh mắt Lục Nhất Lan lại lần nữa quang minh chính đại chạy lên người Cố Mặc Trình.

Trên mái tóc ngắn của anh còn đang ướt nước, ngẫu nhiên có bọt nước theo ngọn tóc rơi xuống, chạy tới xương quai xanh, xuống ngực, bụng nhỏ, sau đó chậm rãi trôi vào khăn tắm.

Hoạt sắc sinh hương, cũng chỉ như thế.

Trong không khí phiêu đảng hương vị kiều diễm nhàn nhạt, Cố Mặc Trình buông lỏng nắm tay, “Em... Không nghe vừa rồi anh đã nói gì?”

“Hả?” Lục Nhất Lan cười khẽ hai tiếng, “Nói cái gì?”

Cố Mặc Trình mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền nghe thấy----

“Giết chết? Không để lại người sống? Giết? Hay là không buông tha?”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cố Mặc Trình nghe đến đó, hoàn toàn ngốc.

Máu toàn thân anh dường như đông băng lại, toàn thân đều là lạnh lẽo.

Oxi trong không khí dường như đang chậm rãi biến mất, Cố Mặc Trình cảm giác bản thân có chút đầu vầng mắt hoa, hô hấp khó thông.

“Em... Đều đã biết?”

“Ừm.” Lục Nhất Lan gật gật đầu, “Cố ca ca, em biết tính chất công việc của anh mà.”

Một người lẫn lộn trong thế giới ngầm, không đoạt địa bàn không giết người, chẳng lẽ ra cửa dựng một cái sạp, thích làm việc thiện sao?

Biết?

Người đàn ông rất luống cuống, lúc này đây, thậm chí giữa mặt mày Cố Mặc Trình đều nhiễm hoảng loạn cực đoan, “Anh, em đã biết, vậy em... Sợ hãi sao?”

Anh có chút nói năng lộn xộn, có vài phần cẩn thận, càng có vài phần chờ mong.

Lục Nhất Lan nhìn thấy dáng vẻ của anh, bỗng nhiên có chút đau lòng.

Bạn có lẽ chưa từng thấy một màn này, một đứa bé trai cao hơn 1m85, có chút trắng trẻo, lớn lên tuấn đạt soái khí, vóc người lại đẹp, giờ khắc toàn, trên dưới người chỉ có một cái khăn tắm, sau đó...

Biểu tình trên mặt, lại thoải mái như vậy, một ‘đứa bé trai’ như vậy, sao có người nữ từ chối.

Lần đầu tiên Lục Nhất Lan cảm thấy bản thân phát ra hào quang của người mẹ, phát tán ra mãnh liệt như thế, cô lắc đầu, sau đó nhón chân ôm lấy Cố Mặc Trình như thường ngày, “Sao có thể?”

“Một chút em cũng không sợ.”

“Không sợ.”

Nghe hai chữ đó, trái tim Cố Mặc Trình lập tức ấm lên, một loại ý mừng nhàn nhạt nổi lên trong lòng, trong nháy mắt này, anh thế nhưng có chút nghẹn ngào.

Đúng vậy, cao hứng đến nỗi nói không nên lời.

Gắt gao ôm lấy cô gái trong lòng ngực, Cố Mặc Trình không nhớ rõ đây là cái ôm thứ bao nhiêu của hai người, nhưng là----

Lần này, là lần có khoảng cách gần nhất.

Trong lòng có chút nghẹn.

“Không biết làm sao nói với em một việc.”

“Hử?”

Người đàn ông bỗng nhiên cúi đầu nâng mặt Lục Nhất Lan, rất dịu dàng cọ cọ một cái trên trán của cô, rồi mới nói, “Khoảng thời gian trước, anh đi viếng mộ cha em.”

“Hả?”

Đây là có ý gì? Lục Nhất Lan nghe không hiểu ý lời của Cố Mặc Trình lắm.

“Xuất thân của anh thật ra không phải rất tốt.”

“Thật ra, anh bắt đầu lăn lộn hắc đạo từ năm 19 tuổi, dù trước kia anh chưa từng nghĩ đến... Thật sự, anh chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, đi vào loại chỗ đó.”

Lúc nói đến ba chữ loại chỗ đó, thật ra Cố Mặc Trình có chút tự giễu, chỉ là rất nhanh, loại cảm xúc này đã bị lời nói phía sau kéo đi.

“Tôi liền tới, dù sao lúc ấy không nghĩ nhiều, rất đơn thuần, dơ một cách đơn thuần, anh giết người.” Anh tạm dừng một chút, con ngươi cũng nhìn thẳng vào mắt Lục Nhất Lan, sau khi thấy rõ cô không hề có chán ghét, mới tiếp tục nói tiếp.

“Từng giết không chỉ một người, tay của anh đã sớm không sạch sẽ, đã sớm ô uế, đó là một đoạn thời gian đen tối nhất trong đời này của anh, sau đó, anh gặp Thiên lão đại, cũng chính là cha em”

“Trước khi ông ấy lâm chung đã nói với anh, nhất định không được đối xử quá tốt với em.”

Lục Nhất Lan:... Lời dặn dò này, vừa thấy chính là cha ruột!

“Ông ấy nói, em quá nhỏ, cũng quá yếu ớt, sẽ không chịu nổi loại tốt đó, sẽ chậm rãi trầm luân, sẽ trở nên không giống chính mình, em sẽ----“

“Ông ấy không hy vọng tương lai một nửa kia của em, là người như anh.”

“Người như anh thì có làm sao?” Lục Nhất Lan không chờ được đến khi Cố Mặc Trình nói xong, liền trực tiếp chen lời vào, “Cố ca ca, anh đừng tự coi nhẹ mình.”

“Anh rất tốt, cực kỳ tốt, em rất thích.”

Lục Nhất Lan nói xong, bá đạo vỗ vỗ tay lên vai Cố Mặc Trình, nhưng----

Cái tay ác đồ dường như làm rớt cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Editor: Ngạn Tĩnh.

Lục Nhất Lan cảm thấy trên tay dường như có thứ gì đó lỏng lẻo..

Cố Mặc Trình cảm thấy dưới thân dường như có loại cảm giác lạnh lạnh.

“...”

Khăn tắm rơi trên mặt đất, Lục Nhất Lan rõ ràng cảm giác được, có thứ gì đó, đang đưa giữa háng.

Khăn tắm rơi trên mặt đất, Cố Mặc Trình rõ ràng cảm giác được, có thứ gì đó, mềm mại dị thường.

Hai người đều ăn ý không cúi đầu.

“Cố ca ca.”

Trên mặt anh đã có một mảnh thiêu đỏ, tay Cố Mặc Trình có chút run run, “Em vừa kéo khăn tắm của anh xuống.”

“Em, biết.”

Không khó càng thêm khăn trương lên, Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, “Cái kia, để em giúp anh nhặt khăn tắm lên.”

Cô còn ở nơi này nghĩ đối sách, lại không có thấy, con người đỏ rực của người đàn ông trước mặt, chỉ cần Lục Nhất Lan thoáng ngẩng đầu vừa thấy, nhất định có thể nhìn đến, trong con người của người đàn ông trước mặt tràn ngập hai chữ dục vọng.

“Thiên.”

Giọng nói của người đàn ông kết hợp nhịp nhàng với mê hoặc.

Giờ phút này Lục Nhất Lan ngẩng đầu, mới phát hiện---

Ánh sáng trong mắt người đàn ông, có chút quá chói rồi.

“Anh---

Môi anh ấn xuống, hôn sâu, cảm giác mê loạn từ trên xuống dưới, Lục Nhất Lan còn chưa phản ứng lại, đã bị đẩy ngã lên sofa phía sau, dưới thân mềm mại, người trên thân nóng cháy.

Cảm giác đứng giữa băng và lửa làm Lục Nhất Lan có chút không biết làm sao.

Con người mang theo chút ướt át hiện trước mặt Cố Mặc Trình, làm anh hít sâu một hơi, “Thiên.”

“Cố ca ca!”

“Anh thích em.” Cố Mặc Trình cuối cùng cũng nói ra những lời này, anh nhìn Lục Nhất Lan, độ cong nơi khoe môi chậm rãi nâng lên, “Anh rất thích em.”

“Thiên, anh muốn vĩnh viễn chăm sóc em, làm người em thích nhất.”

Anh không phải rất giỏi thổ lộ, Lục Nhất Lan nhìn gương mặt ửng đỏ của anh sẽ biết điểm này, chỉ là giờ khắc này, thật sự không phải lúc nói những lời này.

“Cố ca ca, anh có thể, khụ khụ!” Ánh mắt của cô dịch xuống một chút, “Em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“...”

“À.”

Cô tận mắt nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông càng lúc càng lớn, sau đó chậm rãi nổi trước mặt cô. Lục Nhất Lan cho rằng Cố Mặc Trình sẽ hiểu thẳng tiến tới, kết quả, hơi thở mềm ẩm nổ tung bên tai, “Nhắm mắt lại.”

Nam sắc mê hoặc người, trực tiếp làm Lục Nhất Lan chẳng phân được bốn hay sáu.

Trước mặt bỗng nhiên lâm vào một mảnh tối đen, người phía trên dường như nâng người lên, sau một hồi tiếng động, Cố Mặc Trình đi ra khỏi phòng tắm, ngón tay thon dài của anh còn đang gài nút áo sơ mi, thấy Lục Nhất Lan vẫn còn ngoan ngoãn nằm trên sofa, con người ôn hòa rất nhiều.

“Có thể mở mắt ra.”

Lục Nhất Lan không ngờ, cô vừa mở mắt ra, lại có thể thấy một màn tính chấn động như vậy.

Ngực rộng mở, cánh nửa che nửa hở, lại càng thêm phong tình vô hạn. Đầu Cố Mặc Trình hơi thấp xuống một chút, “Em ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa...”

“Chờ anh một lát, chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

“À, được ạ.”

Quá trình thắt nút áo của người đàn ông thật là cảnh đẹp ý vui, đặc biệt là lúc gài đến nút cuối cùng, cổ hơi thở cảm dục kia càng thêm rõ ràng.

A, hương vị mỹ nam.

Cố Mặc Trình không biết Lục Nhất Lan đang say mê cái gì, chỉ là cảm giác vui sướng trong lồng ngực không tìm thấy nơi phát tán, nắm tay cô gái bên cạnh, trong lòng anh có vài phần thỏa mãn.

Đi ra phòng ngủ, bên ngoài càng trống trải.

Không biết vì sao, bây giờ Cố Mặc Trình vội vàng hy vọng có thể gặp được nhiều người.

Gặp nhiều người giỏi quan sát một chút, có thể quan sát đến---

Tay của anh và Lục Nhất Lan đang nắm chặt.

Bởi vì---

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Editor: Ngan Tĩnh.

Tình yêu thuần túy lại khó có được này, muốn được người khác chúc phúc.

Đương nhiên...

Anh cũng muốn.

Cố Mặc Trình muốn càng nhiều người nhìn thấy, anh hạnh phúc, nói đơn giản chính là muốn khỏe.

Chó độc thân ấy à, trước nay đều không phải động vật được bảo hộ.

Nhà ăn căn cứ, nơi này là nhà ăn trung tâm của căn cứ, vị trí rất lớn, người cũng không ít, Cố Mặc Trình dường như cũng thường tới, ngựa quen đường cũ liền lôi kéo Lục Nhất Lan đi vào một căn phòng, một đường đi tới, những người đó nhìn thấy hai tay nắm chặt của hai người, cũng có một ít ánh mắt nghi hoặc.

Lão đại đây là! Yêu đương!

Đẩy ra cửa phòng, Trần Khoái Trần Nhạc cùng các quản lý liên quan đều khựng lại, bọn họ vốn đang giờ cái lý cũng khựng lại giữa không trung.

Cố Mặc Trình không quản bọn họ, trực tiếp đi vào, đương nhiên phía sau còn có một cái đuôi nhỏ.

Trần Nhạc cong môi, “Tới, giới thiệu cho mọi người một chút, lão đại, tất cả mọi người đều quen biết! À, người bên cạnh lão đại này, chính người mà anh trai tôi thường treo ở bên miệng kia, công chúa nhỏ!”

“Thiên Di, con gái Thiên lão đại, mọi người hẳn đều không xa lạ.”

Đám người nghe thấy vậy, đều gật gù đầu, sau đó chào hỏi với Lục Nhất Lan, sau khi khẽ gật đầu, mọi người mới phát hiện, biểu tình của Cố Mặc Trình, ạch, dường như có chút không tốt.

Trần Khoái cảm thấy không đúng.

Bỗng nhiên thoáng nhìn qua hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, hẳn bình tĩnh đại ngộ, buổi tụ họp hôm nay, không phải để mọi người nhận rõ công chúa nhỏ của bang hội, mà là muốn nói cho mọi người biết, bang hội có phu nhân.

Hắn thanh thanh giọng nói, “Lão đại.”

Trần Khoái ở trong đám có uy tín không tệ, tiếng ồn ào rất nhanh dừng lại, “Lão đại, anh với công chúa nhỏ...” Hắn giống như nghi hoặc một giây đồng hồ, rồi mới hỏi, “Có phải hai người ở bên nhau hay không?”

“Hay là nên hỏi, có phải sau này nên gọi vị này là chị dâu hay không?”

“Ừm.” Giọng nói rõ ràng thả lỏng hơn rất nhiều, Cố Mặc Trình kéo tay Lục Nhất Lan, “Công chúa của tôi.”

“A a a a!”

“Ấu ấu ấu!”

Một trận tiếng ồn ào bay lên, rất nhiều người nâng chén ăn mừng với Lục Nhất Lan, tất cả đều bị Cố Mặc Trình chặn lại, “Cô ấy còn nhỏ, không uống rượu.”

Ai, lời này thật vi diệu nha.

Thì ra lão đại, chắc chắn, thích trẻ con à.

Ở trong phòng bao khoe ra một hồi, Cố Mặc Trình kéo tay Lục Nhất Lan ra khỏi nơi này.

“Cô ca ca, sao không dứt khoát ở lại ăn một bữa?”

“Quá ồn.” Cố Mặc Trình lắc đầu, “Chúng ta mở một bàn khác, từ từ ăn.”

“Dạ...”

“Ngay từ đầu anh không biết nơi này còn người khác, mới mang em đến đây.” Người đàn ông giải thích còn rất nghiêm túc.

Chỉ là---

Thật sự không biết sao, căn cứ thể lực ngằm thứ ba mỗi tuần đều tụ họp liên hoan một lần, mấy năm qua, chưa từng dòi lịch hay trễ lịch, hôm nay, lại là thứ tư.

Ồ hó?

Com nước xong, đi dạo trong căn cứ một lát, cuối cùng Cố Mặc Trình đưa Lục Nhất Lan về phòng của cô, “Ngày mai anh phải ra ngoài một chuyến.”

“Chờ tất cả mọi chuyện kết thúc, Thiên, chúng ta đi thành phố S đi, anh nhớ rõ em từng nói, đại học S, là giấc mộng của em.”

“A.” Lời này đều là cô bịa chuyện mà.

Bất quá đại học S chuyên về học văn, thật là nghề cũ, hơn nữa khoảng cách thành phố S với nơi này cũng rất dài, vị trí mới, bắt đầu mới, thành phố mới, cũng có chờ đợi mới.

“Được.”

“Vậy... Em chờ anh trở lại.”

Cuộc đối thoại kết cùng với một cái ôm.

Cái ôm của Cố Mặc Trình rất vững vàng, anh cảm thấy, ừm, khá tốt.

Tất cả đều kết thúc, anh sẽ đi thành phố S kinh doanh thật tốt, cũng sẽ không quá kém bây giờ.

Cùng lắm thì---

Còn có thể tẩy trắng.

Một ngày nào đó, anh có thể không cần phải rời khỏi cô, cô cũng có thể không cần phải chờ đợi nữa.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Editor: Ngạn Tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, lúc Trần Nhạc thấy Lục Nhất Lan, nụ cười thật bí ối.

Cô nàng cười hắc hắc hai tiếng, “Ai, công chúa nhỏ, không đúng, bây giờ phải gọi là chị dâu... Ngày hôm qua em, cùng với lão đại khụ khụ? Sao quan hệ lại phát triển nhanh thế chứ?”

Lục Nhất Lan thấy giọng cô ấy lớn như thế, trực tiếp tròn trĩnh mắt, “Cái gì ạ, giữa em và Cố ca ca hoàn toàn trong sạch.”

“Không, hai người đã không còn trong sạch.” Lời lẽ của cô còn rất chính đáng, “Cũng đã là người yêu của nhau, còn nói trong sạch cái rắm gì nữa?”

“Lão đại chúng ta trước giờ giữ mình trong sạch, là một người có thể phó thác chung thân, đối với em còn rất tốt, công chúa nhỏ, tiến lên nào!”

Trần Nhạc không ngừng ong ong bên tai, Lục Nhất Lan phụt một tiếng, “Em mới 19 tuổi, chị lại khuyến khích em đi đẩy ngã Cố ca ca, em sẽ thẹn thùng.”

“Há.”

Cô nàng thần thần bí bí cười, “Là 19, không phải 17, đã có thể.”

“...”

Cuộc đối thoại kết thúc tại đây, vì đã tới nhà ăn rồi.

Hôm nay người rất ít, Lục Nhất Lan rất tò mò, liền hỏi một câu, “Sao hôm nay người lại ít hơn hôm qua rất nhiều vậy, người đâu hết rồi?”

“À, hôm nay lão đại đi ra ngoài thu địa bàn ở thành phố A, mang theo rất nhiều người ra ngoài, cho nên ở đây người khá ít.”

“Như vậy à.”

Lại tiếp tục thưởng thức cháo, ăn sáng xong, Lục Nhất Lan thật sự nhàm chán liền đi theo Trần Nhạc xem mấy quyển sách có liên quan đến phương diện tâm lý học, đến giữa trưa, một chút tin tức cũng không có, Trần Nhạc có chút nóng nảy.

“Mọi chuyện đều đã chuẩn bị tốt, chỉ có việc thu lưới mà thôi, có cần chậm trễ đến mức này không!”

Trần Nhạc lẩm bẩm tự nói, sau khi Lục Nhất Lan nghe được ánh mắt chột lóe, “Cái gì?”

“Không có gì!”

“Sao Cố ca ca vẫn chưa trở về? Nói thật, bằng không sau khi anh ấy trở lại em liền nói với anh ấy, là chị bảo em đi đẩy ngã anh ấy!” Lục Nhất Lan nghiêng đầu, ngây thơ nghịch nói.

Trần Nhạc: “...”

Khuất phục dưới dâm uy của người nào đó, Trần Nhạc cuối cùng vẫn nói, “Thu lưới, hẳn là trong buổi sáng có thể trở về, nhưng gần đến buổi chiều, bên phía lão đại vẫn không có động tĩnh, chị có chút sợ.”

“Sợ?”

Sợ cái gì, tới cái đó.

Di động bỗng nhiên vang lên, Trần Nhạc thấy cái tên Trần Khoái, lập tức nhấn nghe, “Anh.”

Câu đầu tiên của người bên kia là, “Không xong rồi.”

“...”

Thật không tốt.

Lục Nhất Lan hiểu biết được, bây giờ thế cục có chút khẩn trương, không, là cực kỳ khẩn trương.

Cố Mặc Trình vốn ra ngoài thu lưới, bây giờ bỗng nhiên nằm trong tay người ta. Vốn, Đồng Phương Dục cùng Giang Thiển Ái chỉ là con thú đã nằm trong lưới, bây giờ tốt rồi, lợi thế lớn nhất đã bị người ta nắm trong tay.

Hơn nữa----

Lợi thế này còn là tự chui đầu vào lưới.

“Lão đại là chuyện gì xảy ra vậy, sao anh ấy lại bị một cuộc gọi của Giang Thiển Ái gọi đi chứ! Chẳng lẽ là dư tình chưa----“

Nghĩ đến bên cạnh còn có một người, Trần Nhạc dùng miệng, “Công chúa nhỏ, chị---“

“Em biết.” Lục Nhất Lan khá là bình tĩnh, “Em biết Cố ca ca cùng Giang Thiển Ái từng có một đoạn chuyện xưa, nhưng bây giờ anh ấy đã không còn cảm tình gì với cô ta, sao vẫn còn như vậy.”

“Vi sao chứ?”

Rốt cuộc là vì sao?

Lúc chàng vang, Giang Thiển Ái giờ công phu sư tử ngoạn. (Há to miệng nuốt miếng lớn)

Ý vào trong tay mình có Cổ Mặc Trình, liền mở lớn miệng đến như thế, cũng không sợ một ngụm sặc chết.

Ha ha.

“50% tất cả thể lực, vậy còn chưa hết, muốn tất cả bất động sản, địa bàn bên này cũng muốn hết, em nói thử xem, mặt những người này sao lại lớn như vậy chứ?”

“Xuy.”

“Công chúa nhỏ, bọn họ điên rồi.”

“Hừ?” Lục Nhất Lan ngược mắt, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đám ngu ngốc kia, thế nhưng muốn em đi.”

“Vi sao lại muốn em đi?”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

Editor: Ngan Tịnh.

Trần Nhạc ở bên kia, nói nói liền dừng.

Cô thật sự không thể tin được ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lục Nhất Lan một cái, sau đó mới nuốt một ngụm nước miếng, rất kinh ngạc nói, “Bởi vì... bên phía Giang Thiển Ái dùng thể lực điều tra ra, bất động sản dưới danh nghĩa lão đại, đều viết tên của em.”

“Còn có, rất nhiều cổ phần công ty đều là viết tên của em..”

“?”

“Tên của em?” Lục Nhất Lan cũng cảm thấy khó có thể tin.

Trần Nhạc ừ một tiếng, “Giang Thiển Ái nói như vậy.”

Đột nhiên trầm mặc.

Những thứ Giang Thiển Ái nêu ra, cơ hồ là toàn bộ gia tài của Cổ Mặc Trình, thế nhưng lại sáng khoái cho như vậy, Trần Nhạc không biết bản thân muốn nói cái gì, chỉ là yên lặng nhìn Lục Nhất Lan.

Ngược chỗ mà.

Chuyện anh có thể làm để thể hiện tình yêu với em, chính là dâng tặng em tất cả tiền tài của anh.

“Cái kia, công chúa nhỏ, ngày mai có lẽ vẫn phải nhờ em phối hợp một chút.”

Cổ Mặc Trình nằm trong tay đối phương, khẳng định không thể hành động thiếu suy nghĩ, tốt nhất vẫn là nên nghe theo đối phương.

“Được.” Lục Nhất Lan nói, cong khóe môi.

Buổi tối.

Người bên Cổ Mặc Trình, biết bao nhiêu người trắng đêm khó ngủ.

Không có người lãnh đạo, mọi người giống như con rắn không đầu, tuy rằng còn có Trần Khoái, nhưng là----

Nhưng Trần Khoái chỉ là quân sư thôi, tuy rằng thông minh, nhưng lại không có uy tín lớn ở trong lòng mọi người như Cố Mặc trình.

Ánh trăng treo giữa trời, Lục Nhất Lan gọi hệ thống ra.

“Tôi muốn đi ra ngoài cứu người, có lẽ bao gì đề cử hay không?”

“Kiểm tra đo lường thế giới: Nguồn năng lượng thế giới trung đẳng, nguồn năng lượng cao đẳng có thể nghiền nát.”

“Lựa chọn 1: Vũ khí tế bào; lựa chọn 2: Vũ khí bạo lực; vũ khí 3: Năng lực.”

“Lần này số giá trị tín ngưỡng cần để đổi là 400, xin hỏi ký chủ có đổi hay không?”

“Mẹ nó...”

Lần đầu tiên Lục Nhất Lan nói thô bạo.

400 giá trị tín ngưỡng?

Đây quả thực là ăn cướp trắng trợn mà, “Có thứ nào rẻ hơn không?”

“Có, nguồn năng lượng vũ lực trung đẳng, dụng cụ phòng vệ không có lực công kích, vũ khí không có phòng ngự, sắp xuất hiện một ít trạng huống, ký chủ bách độc bất xâm, nhưng không cách nào công kích, ký chủ đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi, nhưng là bị đánh thành cái sàng.”

Câu thông với hệ thống trong chốc lát, sau đó nghĩ đến giá trị tín ngưỡng còn lại 900 của mình, khẽ cắn môi, “Đổi năng lực.”

“3, 2, 1! Thời gian sử dụng nguồn năng lượng trung đẳng là: 1 ngày, hiệu dụng cụ thể mời chủ ký tự mình thăm dò.”

Hệ thống vừa dứt lời, Lục Nhất Lan liền cảm thấy trong đầu có rất nhiều thứ thần kỳ.

Thuần di! Không gian! Còn có ý niệm!

Cảm giác toàn thân tràn đầy năng lượng cực kỳ tốt, Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, liền thuần di đến chỗ Đông Phương Dự và Giang Thiên Ái.

“...”

Tim, tim, tim.

Hơi thở quen thuộc, bóng người quen thuộc, tìm được rồi!

Chỉ là Lục Nhất Lan cũng không tính toán làm chuyện lộ liễu như vậy, đầu tiên cô tòa định khắp khu vực, sau đó bắt đầu dùng ý niệm không gian chậm rãi quét, quét, quét.

Tìm được vật còn sống, liền làm người hôn mê, một người, hai người, một đám, n đám, tốt, tất cả đều hôn mê.

Năng lượng của hệ thống quả nhiên nghịch thiên, chỉ là dù như thế, Lục Nhất Lan vẫn cảm giác đầu bắt đầu choáng váng.

Hít vào thở ra hai lần, rồi mới thuần di, thuần di, thuần di.

Sau khi đến phòng ngủ, cô trực tiếp đổ xuống giường.

Tiến vào giấc ngủ, chỉ là chuyện trong nháy mắt, thật sự chỉ có trong nháy mắt.

Bình minh tang sáng.

Không đợi Lục Nhất Lan mang người giết ra ngoài làm người đẹp cứu anh hùng, anh hùng đã tự mình trở lại.

Ừm, đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130

Editor: Ngan Tĩnh.

Việc đầu tiên sau khi Cố Mặc Trình trở về, chính là tới tìm Lục Nhất Lan.

Nhìn cửa phòng ngủ của Lục Nhất lan, anh bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Cổ xao động kia, chậm rãi bình ổn xuống.

Dựa vào cửa, anh chậm rãi cong khoe môi.

Thật tốt.

Rất cuộc đã trở lại.

Cố Mặc Trình của trước kia, chưa từng cảm thấy bản thân là một người sợ chết, nhưng lúc này đây, anh triệt triệt để để cảm giác được, sợ chết, đặc biệt sợ.

Chỉ vừa mới tiếp xúc với cuộc sống hạnh phúc một chút như vậy, chỉ mới có một chút, sao nỡ chết được.

“Cố ca ca?”

Bên trong cánh cửa truyền ra giọng nói, rất quan tâm, bóng lưng người dựa vào cửa cứng đờ, anh ngước mắt, “Là anh.”

“Anh đã trở lại!”

Cửa mở rộng ra, cô gái nhỏ bên trong cánh cửa có gương mặt vô cùng tinh xảo, người đàn ông ngoài cửa lại bởi vì hai ngày suy sút, trên mặt đã mọc ra râu.

Một màn này.

Hoàn toàn chính là ông chú and loli.

“Anh an toàn trở lại rồi.”

“Ừm, không biết Đông Phương Dự và Giang Thiên Ái đắc tội người nào, có người tập kích bọn họ với quy mô lớn, anh liền tự mình trốn ra.”

“Như vậy à...” Ha, cái người tập kích căn cứ quy mô lớn kia, chính là cô đó!

Chỉ là, sau khi ngồi xuống, Lục Nhất Lan nói chuyện khác với Cố Mặc Trình, “Em nghe Trần Khoái nói, anh là tự mình đi tìm Giang Thiên Ái...”

“Cố ca ca, nắm chắc thắng lợi, sao anh còn làm ra chuyện như vậy?”

Dựa theo cuộc sống ngày thường của Cố Mặc Trình, dù nhìn thế nào, cũng không phải là loại người thiếu ánh mắt kia được.

Cố Mặc Trình nghe những lời này, có chút khản trương liếc mắt nhìn Lục Nhất Lan một cái, sau đó cúi đầu, không nói chuyện.

Bộ dáng cô vợ nhỏ ủy khuất này làm Lục Nhất Lan phụt một tiếng nở nụ cười, “Sao không nói lời nào, anh không nói, vậy để em đoán một chút.”

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng xoắn xít của Cố Mặc Trình, Lục Nhất Lan cơ hồ có thể đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Có phải là Giang Thiên Ái gọi điện thoại cho anh nói, nếu anh không đi, thì cô ta sẽ kể một đoạn tình cảm trước kia giữa hai người cho em, phải không?”

“?”

Cố Mặc Trình nâng đôi mắt lên, trong đó viết rõ một câu: Sao em lại biết?

“...”

Quả nhiên là cái lý do nông cạn như thế.

“Anh sợ, trước kia anh không chỉ từng giết người, còn, còn từng có một đoạn tình cảm với Giang Thiên Ái.” Nhắc tới đoạn tình cảm này, giọng nói của Cố Mặc Trình bình bình đạm đạm, nhưng trong cổ bình đạm kia, dường như lại có vài phần giải thoát, “Anh sợ em hiểu lắm.”

Ở trong tình yêu này, Cố Mặc Trình thật sự tự ti.

Sợ.

Cô tốt như vậy, trên khắp mọi mặt anh đều thấy mình không xứng với Lục Nhất Lan, kết quả còn ra việc thiêu thân này, anh hoảng.

“Sao em có thể hiểu lầm được chứ.”

Lục Nhất Lan bung một chậu nước từ trong phòng tắm ra, vắt khô khăn lông, đưa cho Cố Mặc Trình, “Anh phải nhớ kỹ một chút.”

“Em quan tâm nhất, vĩnh viễn không phải... Em có phải người đầu tiên hay không, em chỉ muốn biết, em có phải người cuối cùng hay không.”

“?”

“Em phải!” Cố Mặc Trình gắt gao nắm chặt khăn lông, “Em chính là!”

Nhất định là một người cuối cùng.

Cuộc sống trước kia không có cô, anh không cách nào xác định, nhưng sau đó, anh biết được, trái tim Cố Mặc Trình rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể cất chứa một mình cô.

“Vậy không phải được rồi sao.”

Tiếng cô gõ gõ chậu nước đánh thức Cố Mặc Trình, “Cuối cùng chỉ có em, vậy anh sợ cái gì.”

“Được rồi, rửa mặt thôi, bây giờ anh thật xấu, xấu đến độ không muốn thích anh.”

“Ừm.”

Tuy rằng bị ghét bỏ, nhưng không biết vì sao, trong lòng thật vui vẻ.

Cảm giác ngọt ngào chậm rãi nở rộ ra, Cố Mặc Trình cười thầm lau khô cằm, vừa lau, anh còn thích ngẩng đầu nhìn Lục Nhất Lan.

“Thật đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131

Editor: Ngạn Tĩnh.

Tất cả trần ai lạc định(*).

(*) Trần ai lạc định: Bụi trần đã rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc

Y học lâm sàng khủng bố của đại học A, Lục Nhất Lan không học nổi nữa.

Hơn nữa, thành phố này, Cố Mặc Trình cũng không thích.

Ánh nắng tươi sáng, Lục Nhất Lan tự mình lái xe đến trường học làm thủ tục thôi học.

Xe trực tiếp dừng lại trước tòa nhà, cô mở cửa xe, lập tức đi tới phòng hiệu trưởng.

Tất cả đều giống như nửa năm trước, chỉ là có một chút khác biệt----

Hơn nửa năm trước, là Cố Mặc Trình mang theo cô đến đây, khi đó, cô là em gái Cố Mặc Trình.

Hơn nửa năm sau, là tự cô một mình tới đây, nhưng lúc này đây, Cố Mặc Trình đã thành bạn trai của Lục Nhất Lan.

Chìa khóa xe xoay tròn dưới ngón tay.

“Cốc cốc.”

“Vào đi.”

“Hiệu trưởng.” Lục Nhất Lan cười cười, “Em tới làm thủ tục.”

“Bạn học Thiên Di tới rồi à.” Ông hiệu trưởng tươi cười rất hòa ái, đẩy tập hồ sơ tới trước mặt cô, cười nói, “Đây là học tịch của em, cái kia---- Sau khi em thôi học, Cố tiên sinh sẽ...”

“Cố tiên sinh sẽ không bỏ đầu tư.” Thì ra giao dịch của lão đại hắc bang cùng ông hiệu trưởng, đơn giản thô bạo.

Đều là dùng tiền đập ra thiên sứ nhỏ.

Nói chuyện trong chốc lát, Lục Nhất Lan cầm học tịch của mình ra cửa, lúc sắp lên xe, cô lấy di động ra liếc mắt một cái, ma xui quỷ khiến lại đi về phía lớp học hệ tâm lý của trường.

Con đường không dài, xuyên qua rừng trúc cùng rừng lá phong, Lục Nhất Lan nhớ rõ, cô cùng Mạnh Ảnh luôn ở nơi này không hẹn mà gặp.

Nghĩ đến chàng trai mặt trẻ con kia, cô nở nụ cười.

Chỉ chốc lát sau, một mảnh kiến trúc rất đặc sắc xuất hiện trước mặt, bây giờ dường như đang giờ đi học, cho nên Lục Nhất Lan ở sân thể dục bên này đợi một hồi.

Không lâu liền tan học, trên sân thể dục đều là người, cô liền tùy tiện bắt được một người, “Cho hỏi, chuyên ngành hệ tâm lý có phải có một bộ trưởng tên Mạnh Ảnh?”

“...”

“Tôi là tân sinh, chưa từng nghe thấy cái tên này---“

Kêu lại hỏi mấy người, tất cả mọi người đều nói chưa từng nghe qua, Lục Nhất Lan nhăn lông mày, không phải Mạnh Ảnh nói mình ở hệ tâm lý rất có thanh danh sao, sao lại chẳng có một ai quen biết chứ?

“Bạn học, bạn có biết bộ trưởng chuyên ngành tâm lý...” Lục Nhất Lan còn chưa nói tới hai chữ Mạnh Ảnh, liền có người đánh gãy lời cô.

“Cô nói bộ trưởng chuyên ngành hệ tâm lý?” Cô gái kia rất kinh ngạc, “Là tôi.”

“...”

Trong lòng Lục Nhất an tràn ngập hoài nghi.

Mạnh Ảnh lừa cô.

Lúc cô gái tóc dài nghe thấy hai chữ Mạnh Ảnh sắc mặt đột nhiên thay đổi lớn, “Học muội, cô đừng làm tôi sợ, Mạnh Ảnh là học trưởng ba năm trước của chúng tôi, nhưng đã qua đời ba năm rồi, cô là người quen của cậu ta sao?”

Lục Nhất Lan: “!”

Qua đời?

Đã chết rồi?

Sau đó, cô gái kia còn nói gì đó nữa, Lục Nhất Lan nghe không quá rõ, chỉ cảm thấy có chút đầu vầng mắt hoa.

Chết rồi?

Vậy người trước đó nói chuyện đến vui vẻ với mình như vậy, rốt cuộc là ai?

Trong lòng Lục Nhất Lan bỗng nhiên có chút hồi hộp, nhưng nhớ tới, Mạnh Ảnh còn để lại cho cô một dãy số điện thoại, cô hít sâu một hơi, có chút run rẩy lấy di động ra.

Tích... Tích...

“Alo.”

Giọng nói của chàng trai vẫn mang theo sạch sẽ sang sảng như cũ, “Chị gái nhỏ tìm tôi có việc sao?”

“... Anh, tôi đến hệ tâm lý tìm anh, anh không có ở đây.”

“Ai.” Bên kia truyền đến tiếng than nhẹ, “Đã nói với cô đừng đến trường học tìm tôi mà.”

Giọng nói của Mạnh Ảnh nhẹ nhàng nhu hòa, “Cô không tìm thấy tôi đâu.”

“?”

“Anh có ý gì?”

“Lục Nhất Lan, tôi đã nhận lời ủy thác thì phải làm hết sức mình, nếu cô hoàn thành nhiệm vụ, vậy tôi đi trước ~ còn có, sự tồn tại của tôi là một bí mật, chị gái nhỏ, cô nhất định phải bảo vệ tốt bí mật của hai chúng ta đó.”

Điện thoại bỗng nhiên bị cắt đứt, lại gọi----

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132

Editor: Ngan Tịnh.

Bên kia biến thành số không có thực.

Đây là một chuyện hoàn toàn không cách nào dùng lẽ thường để giải thích.

Bởi vì tinh thần có chút thất thường, cho nên Lục Nhất Lan gọi Cố Mặc Trình đến đây đón cô.

“Em xảy ra chuyện gì?” Cố Mặc Trình nhìn sắc mặt của Lục Nhất Lan, “Sắc mặt không tốt lắm.”

“Không có việc gì.” Cô tựa lưng vào ghế ngồi, lắc đầu, “Chỉ là có chút không ổn với nơi này.”

“Vậy sao?” Người đàn ông có chút khản trương dừng xe, “Vậy thế này đi, chúng ta không đi nữa, thật ra dù là thành phố A hay thành phố S, đều giống nhau cả.”

Người phụ nữ lắc đầu, không nói chuyện.

Lục Nhất Lan rất muốn dò hỏi hệ thống, sự tồn tại của Mạnh Ảnh là chuyện quái quỷ gì? Nhưng là...

Cô từ bỏ.

Chàng trai Mạnh Ảnh trong trí nhớ, thích gọi cô là chị gái nhỏ, thích ở cửa trường học uống trà sữa với cô, một Mạnh Ảnh vì cô mà bày mưu tính kế.

Cậu ấy chưa từng thương tổn tới cô.

Mở di động ra, liếc mắt nhìn số di động trên đó một cái, Lục Nhất Lan lặng im, không nói gì.

Chuyện học tịch không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng ở trong tay Cố Mặc Trình, chuyện này cũng không xem như khó.

Trước khi năm mới bắt đầu, Cố Mặc Trình rút cuộc... Chuyển xong thể lực.

Giống như lúc đến thành phố A, Cố Mặc Trình xách theo bao lớn bao nhỏ, lái xe, mang công chúa nhỏ của mình, đi--- Thành phố S.

Hệ văn học của đại học S, dễ học hơn lâm sàng y học của đại học A nhiều.

Lục Nhất Lan không khó lắm trở thành một học sinh tốt.

Cố Mặc Trình à... Thành bạn trai nổi tiếng gần xa của học sinh tốt.

Hôm nay, là sinh nhật của Cố Mặc Trình.

Sinh nhật 27 tuổi, khoảng cách với sinh nhật năm trước, đã có một năm.

Thời gian chỉ một năm, cuộc sống của anh lại đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Lão đại lão đại, chị dâu sắp tới rồi, anh chuẩn bị tốt đi.”

Một đám người giúp đỡ bày mưu tính kế, Trần Nhạc đứng trong đám người, “Lão đại, tôi thấy, chọn ngày chi bằng nhằm ngày, hôm nay cứ trực tiếp thổ lộ đi!”

“Không, không thổ lộ, trực tiếp cầu hôn đi!”

Một đám người ồn ào, thiếu chút nữa đã bị ném hết ra ngoài phòng bao. Người đàn ông ngồi ở chính giữa, chống đầu, “Mấy người an tĩnh một chút, đừng dọa chạy người ta.”

Trần Nhạc xuy một tiếng, “Lão đại, anh cũng quá xem thường chị dâu nhỏ rồi, cô ấy mới không bị đám người chúng tôi dọa sợ đâu.”

“Trần Khoái.”

Người đàn ông ngồi trong một góc của bàn lập tức đi tới giữa, trong tay hắn cầm theo một chiếc hộp nhỏ màu đen hình vuông, “Lão đại.”

Cố Mặc Trình nhẹ nhàng mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn cực kỳ tinh xảo, khoe môi anh chậm rãi cong lên, trên mặt lộ ra vài phần dịu dàng lưu luyến, “Lát nữa mọi người an tĩnh một chút, đừng phá hỏng chuyện tốt của tôi.”

“Vâng vâng vâng, lão đại xin anh cứ yên tâm.”

Trong phòng bỗng nhiên an tĩnh lại.

Hôm nay Lục Nhất Lan nghỉ phép, theo tin nhắn Cố Mặc Trình gửi cho, cô từng bước một tới phòng bao kia, nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền đến một câu, “Vào đi.”

Cô đẩy cửa ra, bên trong một mảnh đen nghìn nghịt.

Ngay góc một lát, Lục Nhất Lan giờ tay chào hỏi với mọi người.

Những người này đều là đàn em của Thiên Kính và Cố Mặc Trình, trải qua đã hơn một năm, Lục Nhất Lan cũng đã quen thuộc với bọn họ.

“Em đã đến rồi.”

Đương nhiên, được người chú ý nhất vẫn là người đàn ông lẫn trong đám đông kia.

Anh hiếm khi ăn mặc nghiêm chỉnh như thế, “Thiên.”

Hai người sớm đã từng khoe ân ái trước mặt mọi người, Cố Mặc Trình lời kéo tay Lục Nhất Lan đứng ở bên cạnh bánh kem.

“Hôm nay em là vai chính, ăn bánh kem trước đi.”

“Hà?”

Lục Nhất Lan khụ khụ hai tiếng, “Đây là buổi mừng sinh nhật của anh mà, không phải nên để anh ăn trước sao?”

“Em tới.” Con người Cố Mặc Trình rất thâm thúy, rất tình mê.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133

Editor: Ngan Tịnh.

Lục Nhất Lan ừ một tiếng, Trần Khoái ở bên cạnh nhanh chóng đi tới trước mặt bánh kem.

“Công chúa nhỏ, vẫn là để tôi làm đi.”

Nhìn động tác của người đàn ông trước mặt, Lục Nhất Lan có chút kinh ngạc, cũng cảm giác có chút kỳ quái.

Người nơi này đều bày ra tư thế đứng nghiêm, còn có ánh mắt đều tập trung về một nơi, thứ hiện lên trong mắt đều rất kỳ quái.

Dừng một chút, cô nghiêng đầu hỏi, “Chỉ có hai chúng ta ăn bánh kem sao?”

“Em ăn trước, ăn xong mọi người lại ăn.”

“Như vậy à.”

Lục Nhất Lan không nói chuyện, Trần Khoái nhanh chóng cắt một khối bánh kem nhỏ từ trên bánh kem lớn xuống, đưa cho cô, “Công chúa nhỏ, ăn đi.”

“Được ạ.” Sau khi cô nhận lấy đĩa bánh kem, cả trái tim Cố Mặc Trình đều nhảy lên cuồng hống. Vào ngay lúc này, Lục Nhất Lan lại ai một tiếng, “Đứng, Cố ca ca, anh không ăn sao?”

“...”

“Em ăn trước.” Tay anh nắm chặt lại.

Một ngụm lại một ngụm ăn bánh kem, ánh mắt người chung quanh ngày càng sáng. Chỉ là, một phút đồng hồ, hai phút, ba năm phút sau, đĩa trống không, cái gì cũng không có.

Mặt Cố Mặc Trình bỗng nhiên đen đi, tròng mắt Trần Khoái cũng sắp rớt ra cmml!

“Gọi 120” (Cấp cứu)

Không biết là ai ở trong đám người rống lên một tiếng, tiếp theo chính là một mảnh tiếng hô, đi rửa ruột nhanh! Rửa ruột! Rửa ruột!

Nghe thấy rửa ruột, sắc mặt Cố Mặc Trình thay đổi, nắm tay Lục Nhất Lan, “Đi----“

“Mọi người là muốn tìm cái này sao?”

“...”

Kim cương dưới ánh đèn phát ra hào quang lấp lánh, sắc thái động lòng người kia, từng chút từng chút tiến vào tim của mọi người.

Một chiếc nhẫn độ cung thật đẹp.

“Thật là có ý tưởng mới, thế nhưng còn đặt nhẫn ở trong bánh kem.” Lục Nhất Lan cúi đầu nở nụ cười, “Ai đưa ra kiến nghị này vậy, thật là---- Không sợ em ham ăn nuốt luôn cái nhẫn này sao?”

Một phòng an tĩnh.

Không khí xấu hổ lan tràn toàn bộ phòng bao, Lục Nhất Lan gờ nhẫn lên nhìn Cố Mặc Trình, “Cô ca ca, cái nhẫn này... Anh muốn làm gì?”

“...”

“Cầu hôn!”

Một đám thần trợ công, không phải chỉ để trưng cho vui, đám người trong căn cứ thấy Cố Mặc Trình trầm mặc, trực tiếp đồng thanh rống to, “Chị dâu, lão đại muốn cầu hôn cô!! Cầu hôn! Cầu hôn~”

“Cầu hôn?”

Giọng nói thanh thúy dễ nghe của cô gái ở chỗ này dường như càng nổi bật.

Hoàn cảnh rất ồn ào, nhưng không biết vì sao, lỗ tai Cố Mặc Trình, lại có thể tĩnh chuẩn bắt giữ chút dao động kỳ dị kia, “Anh----“

Yết hầu có chút khô khốc, anh liếm liếm khóe môi.

“Anh yêu em”

“Xin em gả cho anh, được không?”

“Oa aaaaaa!”

Một mảnh vỗ tay rầm rộ, Trần Nhạc tùy thời nhanh chóng mở ra âm nhạc phối hợp, một lần tiếng dương cầm dễ nghe ủa tới.

“Thiên.”

Dưới một mảnh tiếng hoan hô và tiếng nhạc du dương, Cố Mặc Trình quỳ một gối xuống đất, “Đời này của anh, gặp hai người họ Thiên, một người cứu rồi nửa đời trước của anh, một người là sự ấm áp nửa đời sau của anh.”

“Người trước là cha em, người sau... Chính là em.”

“Thiên, ở năm em 20 tuổi này, em có nguyện ý gả cho anh không?”

Cố Mặc Trình hơi hạ mi mắt, hàng mi dài ở dưới ánh đèn đánh ra một cái bóng mờ, “Gả cho Cố Mặc Trình 27 tuổi, cùng anh ta đi đến cuối đời.”

“...”

Lục Nhất Lan chậm chạp không lên tiếng, tiếng hoan hô và tiếng cười dần dần nghỉ ngơi, một đám người dán chặt ánh mắt lên người hai người.

“Anh thô lỗ, không sáng tạo chút nào.”

Cố Mặc Trình: “!”

“Nhưng em đồng ý.”

Cố Mặc Trình: “!!”

“Em đồng ý rồi?” Người đàn ông đứng lên, vẻ mặt kinh hi, cái loại sung sướng này, là cảm như thế nào, cũng không ngăn được.

“Đồng ý rồi.” Lục Nhất Lan ngước mắt, “Bởi vì em cũng thích anh.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134

Editor: Ngan Tịnh.

Thích, là một loại tình cảm khó dùng lời để nói.

Lục Nhất Lan mỉm cười nâng tay lên, “Làm sao vậy?”

Cố Mặc Trình có chút ngây ngốc lắc đầu, sau đó rất kinh hi nắm lấy tay cô, “Không có gì! Chỉ là cảm thấy, hạnh phúc dường như tới quá dễ dàng...”

“Không thích?”

“Không phải.” Độ cong nơi khóe môi của người đàn ông càng lúc càng lớn, tươi cười như vậy, nụ cười từ vui vẻ đến cực kỳ ngổ, “Chỉ là quá hạnh phúc.”

Anh cầu hôn thành công rồi.

Cứ đơn giản như vậy, vui sướng, cầu hôn thành công.

Giờ này khắc này, mọi người trong phòng, đều thành mảnh ghép chứng minh hạnh phúc của Cố Mặc Trình. Anh rất quý trọng, rất cẩn thận đeo nhẫn lên tay Lục Nhất Lan, sau đó ôm cô vào lòng.

Tiếng âm ỉ chậm rãi ngừng lại.

Hai người ở trong đám người, mang theo hương vị hạnh phúc.

Nếu đã từ quan hệ người yêu thăng cấp lên thành vị hôn phu thê, vậy hôm nay chính là ngày lành của hai người, vừa là ngày sinh nhật, cũng là ngày cầu hôn thành công, ngày lành song hỉ làm môn thể này, người tới kính rượu nối liền không dứt.

“Để tôi uống.” Thấy có người đi về phía Lục Nhất Lan, Cố Mặc Trình đều sẽ trực tiếp duỗi tay chặn rượu.

Đến 11 giờ đêm, Cố Mặc Trình phải đi, người bên cạnh ồn ào, bị lời lẽ rất chính đáng của anh gắt gao ép xuống.

Người đàn ông gắt gao nắm chặt tay Lục Nhất Lan, “Chúng ta đi.”

“Vâng.”

Ngoài phòng có chút tối, gió nhẹ, thành phố S 11 giờ đêm thật ra có chút quạnh quẽ.

Ra khách sạn, gió lạnh nhắm ngay mặt hôn đến, Cổ Mặc Trình theo bản năng liền chắn trước mặt Lục Nhất Lan.

“Phụt, đây là mùa hè, gió thổi rất thoải mái.”

“...”

Người đàn ông quơ quơ đầu, “Có chút say.”

“Khụ, được, vậy chúng ta về nhà trước đi.”

Bởi vì Cổ Mặc Trình uống quá nhiều rượu, cho nên lái xe là Lục Nhất Lan. Mỗi nữ lúc lái xe còn nhìn kính, phát hiện người đàn ông con người mờ mịt dựa vào trên ghế ô tô, trên mặt là nụ cười thỏa mãn cùng hạnh phúc, lòng cô bỗng nhiên mềm dịu đi.

Nói đến cùng, Cổ Mặc Trình cũng chỉ là một đứa bé thiếu tình thương yêu mà thôi.

Lúc về đến nhà, Cổ Mặc Trình vẫn không nhúc nhích, Lục Nhất Lan cho rằng anh đã ngủ rồi, đang suy nghĩ có nên đánh thức anh hay không, ai ngờ, anh bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

Sau khi Cổ Mặc Trình mở mắt ra việc đầu tiên làm chính là lấy đồng hồ, giờ phút này, 23:44 phút.

Anh nhanh chóng xuống xe, nói: “Thiên, lại đây.”

“Hả?”

Cô còn chưa phản ứng lại, người đàn ông đã vọt vào phòng.

Chờ lúc Lục Nhất Lan đi vào, Cổ Mặc Trình đang ở trên bàn com cầm nến lên bánh kem nhỏ.

Ngon lửa màu vàng cam đang lay động, Cổ Mặc Trình ngẩng đầu, “Hôm nay cũng là sinh nhật em, một mình anh... Chúc mừng em.”

“Phụt, cái này anh cũng ghen?”

Đôi mắt người đàn ông thâm thúy, chỉ chăm chú cầm nến, không nói gì.

Lục Nhất Lan thấy Cổ Mặc Trình châm cây nến cuối cùng, ai một tiếng, “Sao chỉ có 19 cây vậy. hôm nay là sinh nhật tuổi 20 của em mà.”

Cô vừa dứt lời, lần thứ hai trong ngày Cổ Mặc Trình quỳ một gối xuống đất.

Trong nhà chỉ có ánh lửa màu cam ấm áp, đánh lên mặt Cổ Mặc Trình, tăng thêm vài phần ấm áp cho anh, anh nói: “Anh chính là ngọn nến tuổi 20 của em.”

“Cho dù...” Anh nhấp môi, “Cho dù ánh lửa mỏng manh, nhưng anh sẽ dùng hết sức lực, cho dù thiêu đốt anh, anh cũng sẽ chiếu sáng cho em.”

“Chiếu sáng suốt quãng đời còn lại của em.”

“Thiên, tuy rằng em đã đồng ý rồi, nhưng anh vẫn muốn hỏi em, em có nguyện ý để anh làm ngọn nến của em mỗi năm không?”

Lục Nhất Lan không nói chuyện, chỉ là cúi người xuống, hạ một nụ hôn xuống mặt anh.

“Anh biết đáp án của em.”

Anh nguyện vĩnh viễn chiếu sáng em, anh yêu em. By- Cổ Mặc Trình.

[Hoàn thành thể giới]

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Ngoại truyện: Cổ Mặc Trình

Editor: Ngan Tịnh.

Tôi tên Cố Mặc Trình.

20 tuổi.

Vừa mới thoát khỏi tuổi 19 đen tối nhất đời, thậm chí còn không cách nào hình dung.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy bản thân là một phé nhân, bắt đầu từ 19 tuổi, sinh mạng của tôi đã kết thúc.

Đầu tiên là người yêu phản bội, sau đó người thân chết đi.

Một đường đi xuống, trực tiếp tách rời khỏi cuộc đời tôi, tôi...

Không biết nên thế nào cho phải.

Đó là một người phụ nữ tàn nhẫn. Lại nói, lúc ấy trong nhà phá sản, thế nhưng trong tay tôi còn có một ít tích tụ, cũng là vì đó, tôi mới chậm rãi, chậm rãi... Có thể kiên trì lâu như thế.

Chỉ là không đi ra ngoài làm việc, luôn sẽ có một ngày miệng ăn núi lở.

Trước kia, tôi cũng là một thiếu gia.

Bây giờ trà trộn với mấy nơi đó, lòng tôi chết lặng, cuối cùng trào ra hận ý thật sâu.

Tôi hận cô ta.

Tôi nói cho bản thân, tôi cần phải hận cô ta.

Bởi vì trừ bỏ hận cô ta, tôi không tìm thấy bất luận lý do gì để bản thân tiếp tục kiên trì, sống sót, nỗ lực! Rất buồn cười, tôi ngay cả sống sót, cũng cần lý do.

Trong đêm khuya những ngày tháng năm đó, trong đầu tôi thường xuyên xuất hiện gương mặt của cô ta.

Tôi nói cho bản thân, phải cho người phụ nữ đó sống không bằng chết, nhất định phải nỗ lực, không thể khiếp đảm, nhất định phải dũng cảm tiến tới.

Sau đó, tôi thành công.

Thành công vì bản thân bồi dưỡng một cái động lực cùng mục tiêu, tôi không biết tôi có hận Giang Thiên Ái như trong tưởng tượng hay không, nhưng tóm lại tôi đều sẽ kiên trì tiếp tục.

Ở khi đó, tôi gặp Bá Nhạc(*) trong cuộc đời mình, Thiên Kính.

(*) Bá Nhạc, tên thật là Tôn Dương, là một bậc thầy am hiểu về ngựa. Ông có thể nhìn qua vóc dáng, ngoại hình để tìm kiếm và biết được đâu là Thiên Lý mã- loài ngựa có sức khỏe dẻo dai, chạy xa vạn dặm, nhưng nhẹ như lông hồng, chân không in dấu. Thiên Lý mã vốn là tên gọi của một con ngựa tốt và quý nhất trong các giống ngựa. Song nhờ có Bá Nhạc mà Thiên Lý mã mới được phát hiện và trở nên nổi tiếng, quý hiếm trong dân chúng. Tùm quàn lại là, người ta dùng nhân vật Bá Nhạc để chỉ những người có thể nhận biết người tài. (Có tham khảo tại: kienthuc.net)

Cha vợ đại nhân của tôi.

Trước sau vẫn rõ ràng như vậy, ông dạy dỗ tôi, cũng vẫn luôn khắc ghi, ông đã trợ giúp cho tôi.

Ông lúc lâm chung đã gửi gắm, phó thác nhóc con kia, cũng chính là vợ của tôi cho tôi.

Ngay từ lúc đầu, tôi từ chối.

Tôi không quen nuôi người khác, nhưng nghĩ đến ân sư đã qua đời, hơn nữa----

Hơn nữa Thiên gia gây thù chuốc oán không ít, tôi vẫn là đón nhận gánh nặng này.

Lúc lâm chung ân sư hẳn là thật sự không muốn gả con gái cho loại người như tôi, nhưng vận mệnh, luôn trêu đùa người như thế.

Ngay từ lúc đầu, cô ấy là một người rất an tĩnh, khi đó tôi rất vui vẻ, bởi vì những cô nàng yếu ớt thích khóc sẽ làm tôi rất phiền chán, chỉ là...

Cô thay đổi.

Cho dù bao nhiêu năm trôi qua, lúc nhớ lại, có một vài thứ, tôi vẫn không có cách nào quên.

Vẫn còn nhớ lúc ấy, ở trên quyền sách mình trân quý mấy năm, thấy dấu giọt nước mắt kia.

Còn nhớ rõ lúc ấy, cô giả ý nói biểu diễn đoàn kịch.

Thật ngốc mà.

Tôi chính là nhà đầu tư lớn, đại học A có ngày kỷ niệm thành lập trường, có thể không mời tôi sao?

Quên mất bắt đầu thích cô từ lúc nào, chỉ là chậm rãi cảm thấy, cô dung nhập vào cuộc sống của tôi, tôi vẫn luôn nghĩ, nếu năm tháng thiếu khuyết một người ấm áp như vậy, tôi già rồi, tôi chết rồi, tôi sẽ... Thương tiếc đến cỡ nào.

Tôi có chút ích kỷ.

Tôi thừa nhận.

Tôi không phản bác.

Nhưng tôi yêu cô ấy.

Tôi không đủ hoàn mỹ, nhưng vì cô ấy, tôi có thể sửa.

Tôi cảm thấy sau này quá dài, nếu không ai ở cạnh, tôi sẽ chết.

Còn may, sau khi thổ lộ, tôi mới biết được tôi không phải đơn phương.

Như vậy là được rồi.

Chúng ta... Lưỡng tình tương duyệt(*).

(*) Lưỡng tình lương duyệt: duyệt: yêu thích, hai bên đều có tình cảm với nhau.

Sau đó lại từ thổ lộ thành công đến cầu hôn thành công, đó là một ngày như trong giấc mộng, thật sự, mê huyền đến tôi hoàn toàn không thể tin được, từ đây thười gian dần dần đi xa, tôi chính là ngọn nến sinh mạng không bao giờ tắt của cô.

Cô rất đẹp, vậy tôi sẽ chiếu sáng sự xinh đẹp của cô.

Rất nhiều năm sau đó, quay đầu nhìn lại chuyện cũ.

Tôi nghĩ, cả đời này của tôi, một việc làm chính xác nhất, chính là vào thời điểm nên bước ra một bước, đã dũng cảm nâng chân mình lên.

Thích, vậy thì phải đi bày tỏ.

Yêu thâm, sẽ không ai thấy được.

By- Cố Mặc Trình.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Ngoại truyện: Thức ăn cho chó bộ bộ bộ (1)

Editor: Ngan Tĩnh.

“Anh muốn vào đại học!” By- Cố Mặc Trình.

“Vậy anh đi đi.” By- Lục Nhất Lan.

*

Bốn năm sau, Lục Nhất Lan giữ hồ sơ lại đại học S, trở thành giảng viên đại học.

Cố Mặc Trình cùng Lục Nhất Lan đã kết hôn bốn năm, đi vào hàng ngũ vợ chồng già.

Ngoài cửa sổ rơi xuống từng giọt mưa tí tách tí tách, Lục Nhất Lan đứng trên bục giảng, cầm sách giáo khoa, giữa ánh mắt hiện ra một cỗ phong độ trí thức nhân nhạ, “Mọi người có thể cảm nhận một chút bài thơ Mưa Hầm(*) này.”

(*) Tôi tra rồi nhưng chẳng thấy có kết quả trùng khớp, thật sự chẳng biết có phải bài thơ nổi tiếng hay gì, cho nên chỉ có thể tạm dịch thô như vậy, các cô đừng chú trọng quá, nha?

“Những vần thơ mang khát vọng sống, cực kỳ đẹp.”

Những nam sinh dưới bục nhìn chăm chăm vào cô.

Đẹp?

Người đẹp!

Trước mắt còn không phải có một người sao! Cô giáo như vậy, hoàn toàn không muốn trốn học mà áu áu áu.

“Chống dù giấy, một mình cô độc đi lại trong con hẻm ngoằn ngoèo...”

“Tôi hy vọng gặp được, một người giống như Đinh Hương, một cô gái kết bạn với sầu oán, cô ấy có màu sắc như Đinh Hương...”

Dưới bục có chút ồn, Lục Nhất Lan ngừng lại, cô khụ khụ hai tiếng, sau khi phát hiện những nữ sinh dưới bục đều nhìn chăm chăm về phía cửa sổ không dứt mắt được.

“Nhìn cái gì đấy?” Cô cười, “Trương Đình Đình, em tới nói xem, nhìn cái gì vậy?”

“Thưa cô----”

Bởi vì tuổi tác không cách bao nhiêu, Lục Nhất Lan cũng không làm oai với đám học sinh kia, hơn nữa bản thân cô còn rất hòa ái, vẫn luôn sạch sẽ gọn gàng ngăn nắp được người yêu thích.

Trương Đình Đình xem như một nữ sinh khá hoạt bát trong lớp, “Thưa cô, em đang nhìn người.”

“Hử?”

“Ngoài cửa có một anh chàng đẹp trai như Ngô Ngạn Tổ(**) vậy, tuy rằng anh ta không cô đơn, nhưng thật sự hiện huệ đứng ở trên hành lang trước lớp ta.

(**)Ngô Ngạn Tổ (吳彥祖; sinh ngày 30 tháng 9 năm 1974) là nam diễn viên điện ảnh, đạo diễn, kiêm nhà sản xuất phim người Mỹ gốc Hoa của điện ảnh Hồng Kông. Khởi nghiệp từ năm 1998, tính đến nay anh đã đóng hơn 40 phim. Ngô từng được mệnh danh là "Lưu Đức Hoa trẻ," Anh nổi tiếng là diễn viên hàng đầu của nền công nghiệp điện ảnh Hoa ngữ với khả năng diễn xuất đa dạng và đặc biệt. (Nguồn: Wikipedia)

“Tuy rằng anh ta không kết thù hận, nhưng là... Khụ khụ, anh ta kết một chiếc ô màu hồng nhạt.” Trương Đình Đình nói xong còn kinh ngạc ai một tiếng, “Cô giáo, anh ta đang nhìn cô.”

“Cái gì?” Lục Nhất Lan tò mò ngẩng đầu, lúc này người đàn ông đứng lúc xuất hiện trước cửa sổ.

Cố Mặc Trình thu dù đứng ở trên hành lang dài, quần áo anh có hơi chút ướt, có thể thấy được, anh vừa cầm cây dù màu hồng phấn tới đây.

Con người thâm thúy của anh cất giấu vài phần quan tâm nhân nhật, Lục Nhất Lan buông sách xuống, “Mọi người tự học trước, cô có chuyện ra ngoài một chút.”

“Oa oa a!”

Lúc Lục Nhất Lan đi ra khỏi cửa phòng học, tiếng ồn ào sau lưng cô cơ hồ sắp lên tận trời.

“Anh... Sao lại tới đây?”

Người đàn ông dừng một chút, ngược mắt, “Em lại quên ăn bữa sáng.”

“A, à, dậy quá muộn.” Lục Nhất Lan xoa huyệt Thái Dương, “Anh thật là càng ngày càng tri kỷ, sắp biến thành áo bông nhỏ của em rồi.”

Hai người đứng trên hành lang nói chuyện trong chốc lát, Lục Nhất Lan đột nhiên hỏi, “Hôm nay anh không có việc gì sao?”

“Có việc.” Anh vẫn luôn thành thật như vậy.

Lục Nhất Lan phụt cười một tiếng, “Có việc, vậy đi xử lý chuyện của mình trước đi, buổi chiều em liền trở về.”

“Ừm, được.”

Cố Mặc Trình đồng ý rất sáng khoái.

Tiếng gió tiếng mưa rơi, vào giờ phút này, hợp thành một đoàn âm phù đặc biệt mỹ diệu.

“Đứng, dù cho em.” Cố Mặc Trình đưa dù cho Lục Nhất Lan, “Chờ lát nữa trời mưa, em còn phải đến nhà ăn.”

“Vây còn anh? Lát nữa em đi ké đồng nghiệp qua một chút cũng được...”

Ánh mắt người đàn ông sáng quắc nhìn cô, sau đó lắc đầu, “Không, hai người chen một cây dù, em sẽ bị ướt, anh có thể dính mưa, nhưng em thì không được.”

Nói xong, Cố Mặc Trình rất nhanh chóng vọt vào trong mưa.

Bóng dáng màu trắng tuấn đỉnh chậm rãi biến mất trong màn mưa mênh mông, Lục Nhất Lan không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên bật cười.

Thật đúng là một chàng ngốc.

Vào cửa, buông cái dù màu hồng nhạt kia vào góc, “Được rồi, chúng ta tiếp tục học.”

Trương Đình Đình bỗng nhiên đứng lên hỏi, “Thưa cô, anh đẹp trai vừa nãy kia, là cô gái Đình Hương của cô sao?”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Ngoại truyện: Thức ăn cho chó bộ bộ bộ (2)

Editor: Ngan Tịnh.

Giữa trưa, Lục Nhất Lan ở nhà ăn của trường.

Rất nhiều giáo viên bối vì không mang theo dù, ướt như chuột lột.

Đồng nghiệp tiểu C thấy chiếc dù bên cạnh chỗ ngồi của Lục Nhất Lan, kinh ngạc hỏi, “Ài, Thiên Di, lúc cô tới không phải không có dù sao, chiếc dù này đâu ra vậy? Là bạn học sinh nào đưa sao?”

(Tịnh: ậi, giờ đến mấy chữ người qua đường cũng méo thềm, trực tiếp dùng tiểu C, bà mẹ kế có dám nghĩ đến cảm nhận của pháo hôi không???)

“Phụt.” Lục Nhất Lan lắc lắc đầu, “Không phải.”

“Thật sao?” Về mặt tiểu C rõ ràng là không tin.

Có nhiều người chính là như vậy. Bởi vì Lục Nhất Lan có dung mạo xuất sắc, ở trong quần thể học sinh có độ hảo cảm rất cao, nhưng tiểu C lại không giống vậy, bởi vì lớn lên có chút nghiêm túc, bị các học sinh gọi là Diệt Tuyệt sư thái.

Không có đối lập liền không có thương tổn.

Bởi vậy, tiểu C luôn cảm thấy Lục Nhất Lan chần đường cô ta.

Dùng dù của học sinh, ở đại học yêu đương với học sinh, chính là một chuyện đặc biệt đặc biệt... Ảnh hưởng không tốt, chỉ cần Lục Nhất Lan dính vào một chút, tương lai bình xét chức danh khẳng định không so được với cô.

Chỉ là Lục Nhất Lan không nói, tiểu C cũng không thể ép hỏi, chỉ có thể yên lặng trở về vị trí của mình lướt diễn đàn, bỗng nhiên, mắt cô ta sáng ngời.

“Cô giáo Thiên, thanh danh của cô đúng là thật lớn nha!”

“Hả?” Về mặt Lục Nhất Lan mờ mịt.

Tiểu C đã gửi một link cho Lục Nhất Lan, “Không ngờ tới mỹ danh của cô đã truyền đến viện tài chính luôn rồi... Cái ô trong tay cô này, chắc chắn.”

“...”

Không để ý tới ngữ khí âm dương quái khí của tiểu C, Lục Nhất Lan bấm mở link, sau khi thấy tiêu đề cùng ảnh chụp phía dưới, cả người đều muốn nôn một ngụm máu.

Phụt!

Đây là thứ đồ chơi gì vậy?

Hệ thảo mới nhận chức của hệ tài chính mê đắm cô giáo Thiên của viện văn học, đây là cô trò yêu nhau kinh thiên động địa, hay là giáo thảo(*) đơn phương yêu thầm? Kính mời xem bên dưới----

(*) Giáo thảo: Hotboy của trường.

Sáng sớm hôm nay, tôi thấy hệ thảo của hệ tài chính Cố Mặc Trình lui tới gần tòa nhà hệ văn học, bồi hồi ở hành lang khu lớp học A, hừ hừ thực thực nhìn lên cô giáo văn học Thiên Di của tôi.

Quả nhiên, lâu chủ(*) nằm vùng hơn mười phút, cô giáo Thiên bước ra khỏi lớp học, tiếp nhận ô trong tay hệ thảo(**).

(*) Người đăng bài.

(**) Hệ thảo: Hotboy của khoa, hệ.

Tiếp theo----

Hệ thảo cứ như vậy chạy vào trong màn mưa, viện văn học và viện tài chính cách một khoảng xa như vậy, Cố hệ thảo phỏng chừng là một thân ướt hết rồi.

Chỉ là lâu chủ suy đoán, một thân ướt, vậy trái tim, cũng không giữ được nữa.

Phía dưới là một mảnh blah blah, Lục Nhất Lan cũng không có hứng thú xem tiếp.

Nhưng có một vấn đề, Cố Mặc Trình, từ lúc nào! Biến thành! Giáo thảo! Hệ tài chính! Đại học S!

Sao cô lại chẳng hề hay biết gì cả?

Tiểu C thấy sắc mặt của Lục Nhất Lan thay đổi bất ngờ, trong lòng mừng thầm, cho cô thông đồng, cho cô thông đồng! Cứ đi mãi ở bờ sông, sao có thể không ướt giày.

Chỉ là nhìn bức ảnh trên mạng một hồi, trong lòng cô ta lại có chút ghen ghét, bằng gì, học sinh yêu thầm mà cũng có thể đẹp trai như vậy?

*

Buổi chiều về nhà.

Mới vừa đẩy cửa ra, về mặt Lục Nhất Lan đẩy cửa chạy vào phòng sách.

“Cố Mặc Trình!”

“...”

Người đàn ông ngẩng đầu, “Trước kia em đều gọi anh Cố ca ca.”

Lục Nhất Lan ha ha hai tiếng, “Vậy được, Cố ca ca, Cố đại ca, anh đi học ở đại học S lúc nào, sao em lại không biết?”

“Anh đã nói với em rồi.”

“?”

“Anh còn giáo biện?” Lục Nhất Lan quyết định phải cho Cố Mặc Trình chút giáo huấn, nhưng ngay lúc này, anh lại lấy di động ra, click mở một file ghi âm.

“Anh muốn đi vào đại học.”

“Vậy đi đi thôi.”

“...”

Lục Nhất Lan phát điên, “Nhưng anh cũng không hề nói rõ với em là anh đi vào đó học!”

“Anh chỉ là muốn cho em chút kinh hi mà.” Cố Mặc Trình dường như có chút ủy khuất, “Em dường như không vui?”

“Chỉ là, Trần Khoái nói, hôn nhân sẽ đến chiều dài nhất định, cần có cảm giác mới mẻ tới duy trì sức sống, anh----“

“Nếu em không thích, thì thôi.”

“Lần sau, cái gì anh cũng sẽ nói rõ cho em”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Ngoại truyện: Thức ăn cho chó bộp bộp bộp (3) [Xong]

Editor: Ngạn Tĩnh.

Từ sau lần tra hỏi trước đó ở phòng sách, thái độ của Lục Nhất Lan đối với Cố Mặc Trình tốt hơn không ít.

Dù sao----

Anh chỉ là đơn giản muốn chuẩn bị một kinh hi mà thôi, anh là một chàng trai đơn thuần, sao cô có thể nhẫn tâm trách cứ anh chứ.

Nhưng là tội chết có thể miễn, mạng vạ khó tha.

Cố Mặc Trình chưa từng học đại học, cho dù lúc học cấp 3 là một học bá, đến nay cũng đã 10 năm, cái gì cũng trả lại hết cho thầy cô, bây giờ bắt đầu học mảy thứ vì phân tích phân rối loạn kia, cơ hồ giống như xem sách trời, rất cố hết sức.

“Thiên, em có thể lại đây giúp anh làm đề mục này một chút không?”

“Hả?”

Người nào đó đang xem TV buông điều khiển xuống, đi đến bàn tròn nhỏ nhìn thoáng qua, nhìn đề mục Cố Mặc Trình chỉ, cô ha ha nở nụ cười, “Đề này rất đơn giản nha, sao anh lại không biết chứ?”

“...”

Cố Mặc Trình vẫn luôn nhìn cô, cô cũng nhìn Cố Mặc Trình.

Thật lâu sau, Lục Nhất Lan nói, “Anh gọi em một tiếng, cô giáo, em sẽ giảng giúp anh.”

Người đàn ông không chút dao động, giằng co một hồi lâu, Lục Nhất Lan lại chọc Cố Mặc Trình một chút, “Kêu đi, kêu một tiếng cô giáo.”

“Không kêu.”

“A, vậy không giúp anh.” Lục Nhất Lan ngồi ở ghế đối diện, “Đề thi cử của đại học S đều là tự giáo viên ra, đặc biệt là cái đề mục trong tay anh, đều là giáo viên viện tài chính mới ra, trên mạng không có đáp án, chắc, anh thật sự không gọi sao?”

Ngay lúc này, Cố Mặc Trình bỗng nhiên đứng lên, anh chậm rãi đi tới bên cạnh Lục Nhất Lan, sau đó chậm rãi cong eo, mắt đối diện với mắt cô, “Nhất định anh phải kêu?”

“Đúng nha, chính là muốn anh kêu.”

“À.”

“?”

Vào ngay lúc này, Lục Nhất Lan cảm thấy trọng tâm của mình bỗng nhiên đi xuống, Cố Mặc Trình thế nhưng trực tiếp bế ngang cô lên!

“Ài, anh làm cái gì vậy?”

“Kêu cho em nghe đó.”

Tốc độ di chuyển của Cố Mặc Trình rất nhanh, cửa phòng ngủ cách đó không xa, bước một chân vào cửa, buổi chiều, bức màn nơi này không kéo ra, có chút tối.

Lục Nhất Lan bị anh đặt ở trên giường.

“...”

Anh nhẹ phủ người lên.

Tay không ngừng dao động trên người cô, không bao lâu, trong phòng truyền đến tiếng thở dốc nhẹ nhàng, trong một mảnh kiêu diễm, người đàn ông bỗng nhiên ngừng lại, dùng ánh mắt hàm chứa dục vọng cùng giọng nói khàn khàn nói, “Cô giáo, em có khỏe không?”

“Cố! Mặc! Trình!”

“Anh biết em còn khỏe.”

“Anh cũng còn khỏe.”

11 giờ đêm.

Lục Nhất Lan mở bừng mắt, Cố Mặc Trình cũng mở bừng mắt.

“Cô giáo tỉnh rồi.”

“Anh còn cosplay học sinh đến nghiện rồi?!”

“Không có, anh vốn dĩ chính là học sinh mà.” Cố Mặc Trình nằm ra sau một chút, “Tân sinh của viện tài chính đại học S, tuy rằng tuổi có chút lớn, nhưng học tịch vẫn nằm ở đó.”

“Sao bỗng nhiên muốn thi đại học?” Nhiều năm như thế, Lục Nhất Lan chưa từng thấy Cố Mặc Trình từng có ý niệm này.

Người đàn ông khựng lại trong chốc lát, sau đó ôm lấy Lục Nhất Lan, cọ cọ trên vai cô, “Bây giờ em ở lại trường, làm giảng viên ở trường học, không giống như trước kia.

Mây mưa vừa xong, giọng nói của Cố Mặc Trình có một loại khàn khàn gợi cảm, “Luôn sẽ có người hỏi, chồng của em là tốt nghiệp đại học nào...”

“Những vấn đề như học chuyên ngành gì, làm công việc gì, hoặc là lương một năm được bao nhiêu.”

Anh rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Anh cũng không thể trừ số lương hằng năm hơn người ta, mặt khác đều thua kém được.”

“Chờ sau khi anh tốt nghiệp đại học S, có người hỏi, em có thể trả lời, chồng của tôi là bạn cùng trường của tôi, cũng tốt nghiệp đại học S.”

“Là vậy sao?” Một cổ cảm giác xúc động nhàn nhạt bỗng nhiên xông lên đuôi mắt, Lục Nhất Lan nhướng mày, “Thật ra anh còn có một tay hoàn toàn có thể đánh bại người khác.”

“Cái gì?”

“Mật soái ăn thiên hạ đó, Cố giáo thảo?”

[Xong ngoại truyện.]

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Nam Thần Thứ Tư: Tiểu Hoàng Đế Thật Ngạo Kiêu

Editor: Ngan Tịnh.

Nhiệm vụ lần này hoàn thành, hệ thống còn xuất hiện tiếng hát.

“Tôi ở chỗ này đợi người về, chờ người về cùng xem hoa đào nở...”

Lục Nhất Lan trợn trắng mắt, hoa đào trên màn hình chậm rãi tiêu tán, xuất hiện mấy dòng chữ.

“Nhiệm vụ thứ ba, nhiệm vụ cấp C hoàn thành, nhân vật Cố Mặc Trình, kết cục hoàn mỹ. Chỉ số hạnh phúc: 10, giá trị tín ngưỡng: 1000, chúc mừng ký

chủ.”

“Thành công hoàn thành nhiệm vụ, mở ra cấp bậc hệ thống.”

“Cấp bậc hiện tại: 1.

Chỉ số hạnh phúc hiện tại: 18.

Giá trị tín ngưỡng hiện tại: 1200.

Kinh nghiệm: 500/ 1000.”

Cấp bậc hệ thống?

Lục Nhất Lan dừng lại một chút, sau đó mới tiếp nhận sự thật này, “Hệ thống, cấp bậc hệ thống có tác dụng gì?”

“Sau cấp 2 có thể mở thương thành.”

“À.” Sau khi tỏ vẻ bản thân đã biết, Lục Nhất Lan ngồi trên ghế, “Có thời gian mấy ngày để nghỉ ngơi?”

“Ba ngày.”

“Hệ thống kiến nghị ký chủ trong 3 ngày này, ôn lại cuốn tiểu thuyết sau.”

“...” Lục Nhất Lan thở dài một hơi, ôn tập lại quyển tiểu thuyết sau, vậy cũng phải để cô biết, cuốn sau là cuốn nào chứ, “Đổi tin tức nhiệm vụ.”

“Được, đổi quyển tiểu thuyết sau cần dùng 3 điểm hạnh phúc, xin hỏi có đổi hay không?”

“Đổi.”

“Chúc mừng ký chủ, đã đổi thành công kịch bản nhiệm vụ cấp C, [Giang sơn làm sinh lễ, thịnh sùng đệ nhất nữ tướng quân!], hiện tại chỉ số hạnh phúc là 15, chúc ngài làm nhiệm vụ vui vẻ.”

Nghe tên quyển sách kia, Lục Nhất Lan có chút trường đầu.

Quyển sách này, là một quyển tiểu thuyết lừa người trong kiếp sống viết văn của cô.

Lúc trước vì đi theo trào lưu viết, cơ hồ hoàn toàn là truyện kịch bản, nam phụ nhiều không kể, có mấy tên còn đặc biệt biến thái.

Nhân vật cần công lược trong quyển sách này, chính là một tên biến thái kinh khủng nhất sau này, Quân Tử Ngọc.

Hơn nữa bối cảnh quyển sách này rất phức tạp, quan hệ cũng loạn một đồng.

Quân Tử Ngọc lúc ấy là con thứ của chính cung Hoàng Hậu Tấn Quốc. Thời trẻ, Hoàng Hậu vì củng cố vị trí của mình, liền nói dối sinh con gái thành con trai, sau đó con gái chậm rãi lớn lên, Hoàng Đế thấy con trai trưởng dòng chính thông tuệ có lễ, liền phong nàng thành Thái Tử.

Lần này, vì lời nói dối lúc còn nhỏ, dù có chết cũng phải cố mà gánh.

Quân Tử Ngọc sinh vào lúc Thái Tử bảy tuổi, bởi vì lớn lên tốt đẹp, lại là Hoàng Tử, tất nhiên nhận hết sủng ái.

Nhưng sau đó y bị người xúi giục, cho nên hận ‘ca ca’ của mình, cũng chính là Thái Tử đương triều, Quân Tử Ý.

Nam phụ tất nhiên cũng có vàng hào quang nhất định, Quân Tử Ngọc trong truyện tuy rằng lớn lên sai lệch, tính cách không tốt, nhưng sau đó qua 12-13 tuổi, tâm cơ mạnh thêm, một đường biubiubiu giết chết một mảnh, cuối cùng vạch trần Quân Tử Ý, trở thành Hoàng Đế Tấn Quốc.

Đây là lịch sử giai đoạn đầu có gắng, giai đoạn sau thành Hoàng Đế của y, mới bắt đầu con đường của nữ chính.

Sau khi bắt đầu, Quân Tử Ngọc một đường bị thương đến kết cục, từ trên chiến trường bắt một nữ Tướng quân phe địch, sau đó đại quân nước láng giềng tiếp cận, nói y bắt cóc công chúa của bọn họ.

Thực lực của Tấn Quốc rất mạnh mẽ, không nói ngoa. Hắn một đường phái binh chơi đùa đến vui vẻ thoải mái, trực tiếp đưa giềng nước láng giềng trong lòng bàn tay.

Sau đó còn một bên khanh khanh ta ta trong Hoàng cung với nữ chính, sau đó nữa....

Sau đó nữ chính trộm được bản đồ bố trí phòng ngự quân sự của Tấn Quốc, cùng nước láng giềng nội ứng ngoại hợp, lại vào lúc y nùng tình, hạ độc.

Một anh hùng kiêu ngạo, lại cứ như vậy nghẹn khuất trong ôn nhu hương.

Không thể không nói, tuy rằng y chỉ là một nam phụ cận bã, nhưng lúc ấy người truy phủng y cũng không ít.

Y thay đổi, phúc hắc, cố chấp, bá đạo, chính là người có cá tính nhất trong cả truyện.

Mang tâm tình phức tạp, Lục Nhất Lan xem hết quyền tiểu thuyết này.

- - -

Ngao kiều: loại hình ngoài lạnh trong nóng, bề ngoài tỏ ra kiều ngao nhưng trong lòng lại thích..

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thân: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

Editor: Ngan Tịnh.

72 tiếng rất nhanh liền qua, tiếng nhắc nhở của hệ thống nhanh chóng vang lên.

“Đã đến giờ, cửa thế giới sắp mở ra.”

“Nhiệm vụ thứ tư, sắp bắt đầu.”

- Đang tiến vào tiểu thuyết-

- Tên tiểu thuyết: [Giang sơn làm sính lễ, thịnh sủng đệ nhất nữ Tướng quân!]

- Loading 100%, nhiệm vụ bắt đầu-

Lục Nhất Lan vừa nhảy vào nhiệm vụ, trong lòng liền hô to mấy tiếng chờ mò.

Cái thân phận quý quái này.

Trời ạ, cô thật sự làm cách nào cũng không ngờ tới được, bản thân sẽ trở thành nhân vật này, một vật hy sinh bi thương nhất trong cả truyện, tỷ tỷ đáng thương của nam phụ Quân Tử Ngọc, Quân Tử Ý.

Cô xuất hiện vào năm Quân Tử Ý 12 tuổi, Quân Tử Ngọc 5 tuổi.

Ồ hô.

Đây quả thật là một câu chuyện bi thương đến tàn cmm bạo.

Trước mặt tất cả đều là tấu chương, bút lông, nghiêm mực vân vân... đúng, Quân Tử Ý 12 tuổi, đã được sắc phong Thái Tử.

Sắc trời dần tối, thu thập tốt tâm tình, Lục Nhất Lan kéo kéo áo khoác trên người. Mùa đông năm 32 của Tần Quốc, thật sự không phải lạnh bình thường.

Xuyên qua hành lang dài cổ kính, từ xa xa, có thể thấy cửa cung điện nổi bật giữa rừng mai kia, bước chân của Lục Nhất Lan lại nhanh thêm một chút.

Bởi vì nữ giả nam trang, cho nên Hoàng Hậu đối với chuyện nguyên chủ trở thành Thái Tử, vui sướng cùng thấp thòm đan xen, mỗi đêm đều phải gọi đứa bé này tự mình đến đây thỉnh an, tiện đường vỗ về, an ủi một hồi.

Chính đường, một nữ nhân mặc váy mẫu đơn màu vàng kim, bên hông mang ngọc Như Ý, ngồi trên cùng, thấy Lục Nhất Lan, mắt đẹp của bà hiện lên vài phần bi thương thâm thiết, “Ý nhi!”

“Mẫu hậu.”

Lục Nhất Lan bất đắc dĩ hành lễ, người phía trên thấy vậy phát tay cho cô đứng lên, “Đừng hành lễ, thời tiết lạnh, con...”

“Đa tạ mẫu hậu lo lắng.”

Trái phải đều đã lui hết, Lục Nhất Lan ngồi bên cạnh Hoàng Hậu, bắt đầu cuộc tán gẫu mỗi ngày mà nguyên chủ đều sẽ trải qua.

“Ý nhi à, kể từ khi con được sắc phong Thái Tử đến nay, cũng đã được ba tháng, mỗi khi mẫu hậu nhớ tới, đều cảm thấy rất có lỗi với con.” Hoàng Hậu có lẽ rất ít khi cảm tính như vậy, nhéo khăn lau nước mắt, “Nếu không phải năm đó...”

Không phải năm đó bà suy thoái, cần cấp bách có một đứa con trai tới củng cố địa vị, con gái của bà----

Ánh mắt Hoàng Hậu chậm rãi quét trên mặt Quân Tử Ý, con gái của bà, lớn lên một gương mặt tinh xảo lại xinh đẹp thế này, tất nhiên sẽ trở thành công chúa nhỏ xinh đẹp nổi bật nhất hoàng cung này, gì đến nỗi!

Ai

“Mẫu hậu, chuyện đã thành rồi, người----“

“Mẫu hậu!”

Một giọng nói non nớt từ bên ngoài đại đường truyền đến, theo tiếng hô này, còn có một trận tiếng ồn ào náo loạn, không lâu sau, một bé trai đáng yêu mặc y phục Hải Đường màu nguyệt bạch chạy vào.

Vừa thấy Quân Tử Ý, hần liền hừ lạnh một tiếng.

“Sao ngươi lại tới đây!”

“...”

Lục Nhất Lan đỡ trán, Quân Tử Ngọc, từ nhỏ chính là một đứa bé hư hỏng không biết nghe lời.

“Im miệng!” Hoàng Hậu rất tức giận, “Ngọc nhi, sao con lại nói chuyện như vậy với đại ca chứ! Còn không nhanh chóng xin lỗi! Bộ đáng không chút lễ giáo này của con, sao...”

“Con không muốn!” Bé trai đứng ở chính đường, “Mẫu hậu, mỗi lần y tới, người đều mắng con!” Ngón tay ngắn nhỏ đầy thịt của hần chỉ vào Quân Tử Ý, “Người thích y, không thích con.”

“Quả nhiên, lời mọi người nói đều đúng.” Có lẽ là bởi vì tuổi còn nhỏ, cho nên nước mắt của Quân Tử Ngọc rất đủ đầy, một chút liền ào ào đầy mặt, “Y là Thái Tử, cho nên người đối với y tốt hơn.”

“Mà con----“

“Hò nháo!” Tuy Hoàng Hậu vừa thấy bộ dáng khóc lóc của Quân Tử Ngọc, cực kỳ đau lòng, nghe câu nói đó, bà cũng tức giận, “Lời này là con có thể nói bậy sao?”

“Oa hu hu---“

“Oa hu hu---“

“Mẫu hậu, mẫu hậu, mẫu hậu, mẫu hậu, mẫu phi, mẫu phi, mẫu phi, mẫu thân, mẫu thân, người không thích con!”

Lục Nhất Lan: “...”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141

Editor: Ngan Tịnh.

Năm đó, Lục Nhất Lan rất muốn trong cuốn tiểu thuyết nào đó đáp nặn ra một nhân vật kinh điển, một nhân vật hoàn toàn khác với người khác, nhưng là...

Cô không ngờ tới, nam phụ được đáp nặn ra lúc nhỏ thế nhưng lại là dạng này.

Đích xác cũng đủ khác người thường.

Chỉ với trình độ hư hỏng của đứa bé này, cô cơ hồ muốn cho rằng, người này không còn cứu chữa được nữa. Tiếng khóc vẫn vang vọng, nhìn Hoàng

Hậu, cũng có thể dễ dàng nhìn ra được, bây giờ bà cũng rất xấu hổ.

“Ý nhi...”

“Mẫu hậu, đệ ấy như vậy là không được.” Làm một người đã mười hai tuổi, Lục Nhất Lan ở trong mắt Hoàng Hậu càng thêm thành thực đáng tin, “Mẫu hậu, tương lai, Thập Nhất cũng là một người đứng đầu vô số người.”

Nói tới đây, giọng nói của Lục Nhất Lan nhỏ đi một chút, “Mẫu hậu hẳn là biết được ý tứ của con.”

“Này, mẫu hậu cũng biết, đệ đệ của con ít bị quản giáo, cho nên mới biến thành dạng này.”

Cùng với nói ít bị quản giáo, không bằng nói là vì quá sùng ái.

Sùng ái hại con, cho dù là bên ngoài hay ở trong cung, đều là giống nhau.

Huống chi Quân Từ Ngọc đích xác có một bộ dáng chọc người yêu, một gương mặt đẹp, môi hồng răng trắng, đáng yêu cực kỳ.

“Bây giờ Thập Nhất cũng mới năm tuổi, còn nhỏ, Thái Từ tám tuổi mới học võ lòng, mấy năm nay, không bằng trước để Thập Nhất đi theo con, ở cung Thái Từ, cũng có thể nuôi lại tính tình của đệ ấy.”

“Chuyện này---“ Hoàng Hậu nghĩ nghĩ, tuy rằng có vài phần không nỡ, nhưng vẫn là rất vui sướng đồng ý rồi, “Từ trước đến nay con đều làm việc rất ôn hòa, mẫu hậu cũng cực kỳ vừa lòng.”

“Ý nhi à, con vẫn luôn tri kỷ như vậy, mẫu hậu...” Blah blah blah, Hoàng Hậu lời kéo Lục Nhất Lan nói một hồi lâu.

Người phía dưới khóc lóc một hồi, sau khi khóc đến nghẹn, liền chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn hai người phía trên một cái.

Không ai để ý tới hắn, Lục Nhất Lan cùng Hoàng Hậu nói chuyện phiếm đến vui vẻ, nhìn thấy khó chịu, cái miệng nhỏ của hắn chu lên, lại khóc.

“Oa ô....”

Trong một mảnh tiếng khóc, người phía trên đã ngừng nói chuyện, nơi này quá an tĩnh, không khí cũng quá nghiêm túc, cho nên Quân Từ Ngọc ngẩng đầu lên.

Vừa liếc mắt một cái, hắn đứng lúc đối diện với con người mang ý cười của Lục Nhất Lan.

Rất bình thản.

Trong nháy mắt kia, hắn bỗng nhiên không khóc được nữa.

Hơn nữa ánh mắt của Quân Từ Ý làm hắn cảm thấy rất sợ hãi, Quân Từ Ngọc nuốt một ngụm nước miếng, sau đó lùi về sau một bước.

“Tiểu Thập Nhất.”

Quân Từ Ngọc là đứa bé nhỏ tuổi nhất của Hoàng Thượng, đứng hàng thứ 11, nhưng hắn lại cực kỳ chán ghét cái xưng hô tiểu Thập Nhất này.

Bởi vì---

Một cái danh hiệu, hơn nữa còn là cái danh hiệu thứ mười một, luôn cho hắn một loại cảm giác, thật ra hắn cũng chẳng có gì nổi bật cả, chỉ là một đứa trẻ bình thường trong mười một đứa trẻ kia mà thôi.

“Đừng khóc.”

Giọng nói rất dịu dàng, Quân Từ Ngọc rất kinh ngạc ngẩng đầu, hoàng huynh ngày thường lạnh như băng, từ lúc nào lại dịu dàng với mình như thế.

“Ngươi...”

Lục Nhất Lan từng bước một tới gần Quân Từ Ngọc, sau đó chậm rãi ngồi xổm người xuống, ánh mắt ngang bằng với hắn, “Ngày mai ta tới đón đệ.”

“?”

Đứa bé trai thật không quá hiểu rõ ý tứ của lời này, chỉ là nhìn bóng dáng của Lục Nhất Lan, nó chậm rãi thu liễm tâm tư của mình.

Y đi rồi, đi rồi mới tốt.

Đi rồi, mẫu hậu chỉ là của một mình hắn.

Hoàng Hậu lại không giống vậy, nhìn bóng dáng chậm rãi đi xa của Lục Nhất Lan, trong lòng bỗng nhiên đau khổ, “Ngọc nhi, hoàng huynh của con rất

không dễ dàng, tương lai, con nhất định phải đối xử với nàng(*) thật tốt.”

(*) Trong tiếng Trung, nàng và hấn phát âm giống nhau.

“?”

Lại là những lời này.

Quân Tử Ngọc a một tiếng, “Y mới là Hoàng Đế tương lai, người hấn là bảo y đối xử tốt với con mới đúng.”

“Chát!”

Vào lúc Quân Tử Ngọc đột nhiên không kịp phòng ngừa, má trái của hấn bỗng nhiên ăn một cái tát.

“...”

Đứa bé đột nhiên không kịp phòng ngừa ngẩng đầu, dùng một loại ánh mắt không thể tin tưởng nhìn chăm chăm Hoàng Hậu.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142

Editor: Ngan Tịnh.

“Những lời này, là ai dạy con?”

“?”

“Người đánh con!”

Hoàng Hậu bắt đầu đau đầu, “Thôi, con lui xuống đi, những lời này sau này đừng nói lại nữa.” Tất cả đều là tội lớn chém đầu, một đứa bé năm tuổi, sao có thể nói ra những lời thế này.

“Con không đi!”

Quân Tử Ngọc nói, liền nằm xuống đất lẩn a lẩn.

“Người đánh con người đánh con người đánh con, người thế nhưng đánh con, người không phải mẫu hậu của con, người không phải mẫu hậu của con, người không phải mẫu hậu của con.”

“Người thế nhưng đánh con!”

Hấn khàn cả giọng hô to, chỉ là rừng mai lớn, trừ bỏ thị nữ trong cung điện này, cũng không có người có thể nghe được.

Nhìn bộ dáng thê thảm của Quân Tử Ngọc, Hoàng Hậu cũng muốn an ủi, nhưng vừa ngồi xổm xuống, đã bị Quân Tử Ngọc đẩy ra. Những đứa bé hư hỏng rất dễ dàng làm người tức giận, Hoàng Hậu khó thở liền gọi ma ma tới, trực tiếp xách người đang lẩn lộn dưới mặt đất tới phòng phạt đứng.

Ngày hôm sau.

Trong hoàng cung một mảnh bình tĩnh, Lục Nhất Lan lên lớp xong, liền đến bên chính cung.

“Ý nhi, cuối cùng con cũng tới rồi!”

“Mẫu hậu, xảy ra chuyện gì?”

“Ngọc nhi quả nhiên thiếu quân giáo!” Bà lắc đầu, “Con vẫn là mang nó đến bên cạnh dạy dỗ thật tốt đi, loại tính cách này---”

Hoàng Hậu muốn nói lại thôi, rất hiển nhiên, giống như Quân Tử Ngọc bây giờ, ở trong phim truyền hình, phỏng chừng chính là vật hy sinh sống chưa tới nửa tập!

Đi theo cung nhân vòng hai vòng, đi đến trước một căn nhà xa hoa lại đơn điệu, gõ cửa hai cái, bên kia không có chút đáp lại nào, Lục Nhất Lan liền tự mình đẩy cửa ra, trong nháy mắt kia, cô cũng sờ.

Ở nơi cách cửa chừng 1m5, có một cậu bé.

Môi hồng răng trắng, mắt ướt đầm dề, vừa thấy liền biết đã khóc một hồi lâu, nhìn kỹ, mắt vẫn còn hây hây hồng.

Thấy Lục Nhất Lan, hấn cắn môi, cũng không nói gì.

“Tiểu Thập Nhất, mau tới đây.”

“Ngươi tới, làm cái gì?” Trong giọng nói của Quân Tử Ngọc mang theo nồng đậm khóc nức nở cùng ghét bỏ cực mạnh, Lục Nhất Lan phụt một tiếng bật cười, “Mang đệ đến cung Thái Tử ở một đoạn thời gian.”

“?”

Hấn ngẩng đầu, “Rời khỏi nơi này sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta đi!” Quân Tử Ngọc xoay người, cầm lấy khối ngọc bội mình thích nhất ở trên giường, nhanh chóng chạy vội ra, ôm lấy đuôi Lục Nhất Lan, “Ngươi, nhanh chóng dẫn ta đi.”

“Nói cho mẫu... Nói cho Hoàng Hậu, Quân Tử Ngọc ta, sau này không bao giờ tới nơi này nữa.”

Dường như nhớ tới cái gì, hấn ngẩng đầu, đầu không ngừng nhìn tới nhìn lui, “Cho dù mẫu... Cho dù bà ấy đến cửa cung bảo ta đừng đi, ta cũng sẽ không ở lại!”

“Thật sao?” Lục Nhất Lan xem hấn diễn kịch, thiếu chút nữa phụt cười.

Ý của lời này còn không phải nếu Hoàng Hậu đến cửa cung nói một câu bảo hấn đừng đi, hấn liền tung ta tung tăng ở lại sao?

Không bao lâu, Lục Nhất Lan nắm tay Quân Tử Ngọc ra bên ngoài.

Nhóc con kia không chịu đi từ cửa hông, một hai phải đi cửa chính, vòng qua tấm điện của Hoàng Hậu mới bằng lòng đi.

Đi ngang qua, Hoàng Hậu không ở cửa, hấn kéo kéo áo choàng của Lục Nhất Lan, “Chúng ta đi, không cần nói với người sao?”

“Ô, không cần.”

“...”

Đôi mắt to tròn của Quân Tử Ngọc lập lòe vài phần nước mắt, “Không được, phải nói với người.”

Dây dưa ở cửa tầm nửa khắc(*), Hoàng Hậu tuân mệnh, nhanh chóng tự mình chạy ra, thấy Quân Tử Ngọc cùng Lục Nhất Lan, bà ai một tiếng, “Ngọc nhi, con phải đi theo hoàng huynh thật tốt, đừng gây rắc rối cho cung Thái Tử, biết không?”

(*) 1 khắc = 15 phút.

“?”

“Người bảo con đi?”

“Đi thôi.”

Phảng phất như người không hồn, kéo cánh tay Lục Nhất Lan, thất hồn lạc phách rời đi bên này.

Vào đông, gió lạnh phần phật.

Hai người ở trong vườn mai, Quân Tử Ngọc bỗng nhiên không chịu đi tiếp, trực tiếp ôm lấy đuôi Lục Nhất Lan khóc lên.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Editor: Ngan Tịnh.

“Hu hu, người không cần ta nữa.”

“Mẫu hậu không cần ta nữa rồi.”

“Người không giữ ta lại, không giữ ta lại, hôm qua người còn đánh ta, ta cũng không so đo, vì sao lại không cần ta...”

Lục Nhất Lan:... IQ đâu rồi?

Chỉ là ướt át nhần nhọt nơi ông quần vẫn làm Lục Nhất Lan có chút xấu hổ, cô rất ít khi an ủi loại trẻ con này, không có kinh nghiệm, chỉ có thể xoa xoa đầu tóc Quân Tử Ngọc.

Cảm giác từng sợi tóc đen mềm mại len lỏi giữa lòng bàn tay, cô có chút làm không biết mệt, lại phát hiện người vốn đang khịt khịt trên đùi cô, chậm rãi không còn động tĩnh.

Kính ngạc nhìn thoáng qua, phát hiện hần thể nhưng ngủ rồi.

Bất đắc dĩ.

Vào đông, nếu bạn may mắn đi ngang qua vườn mai, sẽ nhìn thấy một màn khó thấy được ở thủ đô Đại Tấn.

Thái Tử đậm mặc có lẽ hiếm khi thất lễ một lần, ôm Thập Nhất hoàng tử năm tuổi vào trong lòng ngực, từng bước một chậm rãi đi đến cung Thái Tử.

Hoa mai màu đỏ trong vườn hoa mai, phảng phất chính là bối cảnh đẹp nhất dành cho hai người.

Lục Nhất Lan cúi đầu nhìn người trong lòng ngực, lông mi thật dài nhếch lên, phía trên còn treo nước mắt, khuôn mặt tinh xảo dưới áo lông chồn càng thêm đáng yêu, nhìn không được vрон ngón tay ra chọc chọc gương mặt hần một chút, mềm a, nộn a.

Nhìn chăm chăm một hồi lâu, Quân Tử Ngọc bỗng nhiên rất dùng sức ôm lấy cô.

Sững sờ một lúc, Lục Nhất Lan cười.

Không nghĩ tới nhiệm vụ thứ tư lại gian khổ thế này, phải nuôi lớn một đứa bé đã được chú định sẽ lớn lên sai lệch.

Muốn cho Quân Tử Ngọc hạnh phúc, không hề nghi ngờ, phải giữ được Tấn Quốc, phải đền bù tâm nguyện cho hần, có một thơ ấu ấm áp, tình thương của cha tình thương của mẹ tình thương của tất cả mọi người, muốn cho hần trở thành một minh quân, không tìm đường chết không động kinh, tốt nhất có thể tìm một tình yêu đích thực cho hần.

Mà cái thân phận này.

Một ngọn cỏ phì nộn như Quân Tử Ngọc, Lục Nhất Lan thật đúng là không thể hạ miệng được.

Quân Tử Ngọc được sắp xếp ở cung Thái Tử.

Sáng sớm hôm sau, Lục Nhất Lan kêu hần rời giường. Mùa đông, trẻ con đều thích ngủ nướng, Quân Tử Ngọc cũng không ngoại lệ, tránh ở trong chăn, làm thế nào cũng không chịu động một chút gì.

Lục Nhất Lan trực tiếp ra đòn sát thủ, kéo chăn xuống.

“A!”

“Người làm gì vậy?”

“Thức dậy.” Lục Nhất Lan sửa sang lại tốt cho mình, “Thập Nhất, đã giờ mọo(*) rồi.”

(*) hay còn gọi giờ mảo: từ 5- 7 giờ sáng.

“Đừng có gọi ta là Thập Nhất!” Bé trai trên giường trực tiếp dựng lông, “Gọi ta Tử Ngọc.”

“Thập Nhất, đứng dậy.”

“Ta----“

Lục Nhất Lan nhẹ nhàng nở nụ cười, “Lại không đứng dậy, đệ không lạnh sao?”

Nàng nói tới, Quân Tử Ngọc mới phát hiện, chăn rời khỏi người, khí lạnh nhập thể, hần đột nhiên ngáp một cái, rồi mới run run rẩy rẩy mặc quần áo vào.

Sau khi rửa mặt xong, Lục Nhất Lan mang người đến thư phòng, để hần viết chữ, làm thơ, đọc cổ văn, tình huống có chút không xong.

Quân Tử Ngọc ở trong cung Hoàng Hậu chưa từng học được cái gì, cũng chưa vỡ lòng, sau khi thấy những tranh chữ đó của nguyên chủ, yên lặng thu hồi tranh chữ như chó cào của mình, không nói một lời.

Nhưng trong lòng hần nghĩ, hừ, hoàng huynh đã mười hai tuổi, chờ đến khi hần mười hai tuổi, thứ biết được khẳng định càng nhiều hơn nữa, học, khẳng định cũng sẽ tốt hơn.

Nhưng---

Bước cõ tiếp theo của Lục Nhất Lan, và mặt đặc biệt đau.

Muốn cho Quân Tử Ngọc bắt đầu nghiêm túc học tập, thì phải kích phát lòng hiếu thắng của hần.

Làm một hoàng tử sinh ra trong hoàng cung, bị nuông chiều đến lớn, không trải qua sóng gió gì, toàn thân Quân Tử Ngọc có một điểm duy nhất đủ xem một chút, chính là đủ cổ chấp cùng quật cường.

Sau khi để Quân Tử Ngọc thử qua tất cả đồng đó một lần.

Lục Nhất Lan mời Cửu hoàng tử Quân Tử Minh đến.

Một đứa bé... Năm sáu tuổi, cảm kỳ thi họa đều có đọc qua.

“Tới, Thập Nhất, đệ đến xem, đây là chữ tiểu Cửu viết.”

“Nghe thơ tiểu Cửu làm chưa?”

“Đệ ấy chỉ lớn hơn đệ một tuổi thôi đấy, à đã quên, còn chưa tới một tuổi.”

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Editor: Ngạn Tĩnh.

Đối với tất cả hành vi của Lục Nhất Lan, Quân Tử Ngọc tỏ vẻ, tức giận nha.

“Ngươi...”

“Vậy thì thế nào, lúc ta sáu tuổi, nhất định tốt hơn bọn họ!”

“Nhất định!”

“Vậy sao?” Tay Lục Nhất Lan cầm bút lông tạm dừng một chút, cô ngước mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ là những lời nói tiếp sau đó, trực tiếp chọc Quân Tử Ngọc thiếu chút xù lông, “Đệ dường như cũng sắp đến sáu tuổi, đầu mùa xuân sang năm chính là sinh nhật đệ nhỉ? Đệ chỉ có một mùa đông, có thể học thuộc Thiên tự văn, tứ thư ngũ kinh, có thể viết tranh chữ?”

Tuy rằng Quân Tử Ngọc từ nhỏ đã cảm thấy bản thân rất trâu bò, có thể vượt mặt các huynh đệ, nhưng chỉ với chuyện này, mặt hần vẫn chậm rãi đỏ lên.

Một mùa đông.

Học được viết tranh chữ, học thuộc Thiên tự văn, có thể đọc tứ thư ngũ kinh, vậy cơ hồ là----

Không có khả năng.

Nhưng dưới ánh mắt hài hước của Lục Nhất Lan, cả người hần liền giống như tiêm máu gà, “A! Được! Ta có thể! Ngươi đừng có xem thường ta!”

“À”

“Rửa mắt chờ mong.”

Phép khích tướng gì đó, quả nhiên dùng được.

Ngày hôm sau, Quân Tử Ngọc gian nan bò lên, bắt đầu học tranh chữ, ngay từ đầu viết thậm đến không nổi nhìn, sau đó, lại kiên trì một đoạn thời gian dài, thì tốt hơn rất nhiều.

Người xưa nói luyện chữ có thể tu thân dưỡng tính quả nhiên có căn cứ, từ khi bắt đầu luyện chữ, tính tình kiêu ngạo ương bướng của Quân Tử Ngọc cuối cùng cũng thu liễm một chút.

Từ luyện chữ, đọc tứ thư ngũ kinh, đến ngâm nga Thiên Tự văn, chỉ là hơn một tháng.

Mùa đông năm 32, sắp đến cuối.

“Hừ, người chờ đó.”

“Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang...”

“Kiến thức hạn hẹp ngu muội dù có được cao nhân nào chỉ dạy cũng bằng không!” Nói xong một câu cuối cùng, gương mặt đáng yêu của Quân Tử Ngọc ứ chế không được kiêu ngạo, lông mày nó dần dần cao lên, “Ta học xong rồi.”

“Ta lợi hại hơn tiểu Cừu.”

Bộ dáng nhóc con ngẩng cao đầu, rất đáng yêu.

Lục Nhất Lan nhìn không được xoa tóc của hần, Quân Tử Ngọc sừng sốt, sau đó cả người giống như một con mèo xù lông, hần soàn soạt hai tiếng, sau đó lui về sau hai bước, “Người làm cái gì vậy!!” Tuy rằng thái độ hung dữ, nhưng là gương mặt... Lại có một chút hồng.

Ngượng ngùng cơ.

“Đệ rất không tệ.”

“Hừ!”

Hần nhanh chóng chạy hai bước ra ngoài cửa, “Biết ta lợi hại thì tốt, sau này phải gọi ra Tử Ngọc, không được gọi ta là Thập Nhất nữa!”

Lục Nhất Lan nhìn, cũng theo hần đi ra ngoài. Vào đông, ý lạnh từng trận, Quân Tử Ngọc lại tung bay như cũ, dường như một chút cũng không sợ lạnh.

Mới năm tuổi, trong khoảng thời gian này thiên tính trẻ con của hần đều bị áp đến quá phận, cho nên----

Toàn bộ cung Thái Tử quân ma loạn vũ.

Quân Tử Ngọc đang chơi cầu tuyết, ném a ném, bỗng nhiên, Lục Nhất Lan trúng chiêu.

Tuyết trắng chậm rãi tan trên trường bào, biến thành một bãi vệt nước khó coi, Lục Nhất Lan cong khóe môi, “Tiểu Thập Nhất, đệ lại không nghe lời.

Nghe ngữ khí dịu dàng của cô, Quân Tử Ngọc rụt rụt cổ về sau, “Ta chính là không nghe lời! Người đánh ta đi!”

“Lêu lêu lêu...”

Vì xua tan sợ hãi trong lòng, hần lại bắt đầu ăn no rừng mờ.

Trái nghiêng phải lách, cầu tuyết bay đầy trời, Lục Nhất Lan thấy trong cung Thái Tử cũng không có cung nhân lui tới, không sợ ngộ thương, cũng không ngăn cản.

Tiếng cười của trẻ con như chuông bạc văng vẳng vang, trái lại làm trên người hần nhiều thêm một chút hơi thở chọc người thích.

Nhưng,

Đi đêm lắm, luôn sẽ có ngày gặp phải ma.

Cầu tuyết ném nhiều, luôn sẽ có quả không nghe lời.

“Ail”

“Thích khách lớn mật!”

“----“

Sau một hồi leng keng, Lục Nhất Lan nhìn thị vệ vọt vào cửa, trán có chút đau.

Xui xẻo mà.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145

Editor: Ngan Tĩnh.

Lục Nhất Lan cũng không biết vì sao sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Hoàng Đế cùng sủng phi, sao lại không khéo đi ngang qua cửa cung Thái Từ chứ, đặc biệt thời gian đi qua còn đúng lúc có mấy quả cầu tuyết bay ra nữa chứ!

Lúc Hoàng Đế đang tán tỉnh cười đùa với sủng phi, bị cầu tuyết bay đầy trời đập trúng đầu.

Trực tiếp bị đập về mặt mê mang.

Không biết mất mặt đến cỡ nào.

Bên trong>Noãn các của Đường Tâm điện, Lục Nhất Lan quỳ gối giữa đại đường. Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu ngồi cùng hàng ở bên trên, biểu tình trên mặt Tâm Quý phi chính là sủng phi đi theo ngày hôm nay cũng không đẹp lắm.

Không chỉ có Lục Nhất Lan cảm thấy xui xẻo, nàng cũng thấy xui xẻo đó.

Tuy rằng nàng được Hoàng Đế sủng ái, nhưng dưới gối không con, thế lực mẫu tộc không lớn, nếu bởi vì chuyện này, vạn nhất đắc tội Thái Từ, thật là mất nhiều hơn được.

“Từ Ý!”

“Có nhi thần.”

“Con...” Hoàng Đế có chút thờ hớn hên, “Trẫm phong con làm Thái Từ, là để con chăm lo việc nước, con thế nhưng tốt rồi, ở cung Thái Từ chơi tuyết?”

Lục Nhất Lan không nói gì, chỉ là thân hình đang quỳ càng thêm đĩnh bạt.

Hoàng Hậu ở phía trên thả ánh mắt lên mặt Quân Từ Ngọc một lát, bà biết, tính tình của con gái ôn hòa, tuyệt đối không phải loại người sẽ chơi mấy trò ném tuyết kia, chuyện này tám chín phần mười là do con trai nhỏ làm ra.

Thiên tử tức giận, một mảnh yên tĩnh.

Quân Từ Ngọc ngồi ở bên cạnh trên đầu đều là mồ hôi, nhìn trận thế này, hần cũng biết, bản thân đại khái đã gặp rắc rối, nhưng là---

Nuốt một ngụm nước miếng, không dám nói lời nào.

Tay còn đang không ngừng run rẩy, hần gắt gao nắm chén trà, cắn răng không chịu nói chuyện.

“Con còn không nói lời nào! Trẫm hỏi con, công khóa đã hoàn thành chưa, đại trị quốc mà trước đó Thái phó nói, con đã học thuộc----“

“Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần học thuộc rồi.”

“Con!”

Hoàng Thượng cũng là người từng làm Thái Từ, ông biết rõ ràng, đại trị quốc kia của Thái phó, rốt cuộc nhằm chán đến mức nào, biến thái đến bao nhiêu, dài đến chừng nào, cho nên nghe thấy Lục Nhất Lan đã học thuộc, ông cười.

“Vậy hôm nay để trẫm kiểm tra con.”

Người quỳ giữa điện vẫn không có chút kinh sợ gì, cổ văn tối nghĩa, nhưng... Dù sao cũng từng là giảng viên đại học lớn, Lục Nhất Lan vốn cũng đọc qua rất nhiều sách trị quốc linh tinh, cho nên ngâm nga lên, không hề áp lực.

Giọng nói của cô mang theo chút khàn khàn vang lên trong cung điện, bình tĩnh, lại hấp dẫn tất cả ánh mắt của Quân Từ Ngọc.

Rất xuất sắc.

Hắn nắm chặt nắm tay nhỏ của mình, trong hoảng hốt, hắn dường như hiểu rõ được bản thân và Lục Nhất Lan rốt cuộc khác nhau chỗ nào.

Ca ca như vậy, căn bản là một đệ đệ yếu đuối như hắn có thể so sánh được.

Nghe Lục Nhất Lan càng đọc càng thuận, một chút không thoải mái trong lòng Hoàng Thượng cũng chậm rãi bị kinh ngạc thổi bay, “Đọc rất tốt, xem ra vẫn rất là dụng công.”

“Hài nhi ghi nhớ phụ hoàng dạy bảo.”

“Vậy trong lời dạy bảo của phụ hoàng, có điều nào, bảo con không màng uy nghiêm của Thái Tử, chơi tuyết ở cung Thái Tử không?”

Lục Nhất Lan tiếp tục trầm mặc.

Mắt thấy Hoàng Đế ở phía trên lại có ý tức giận, Quân Tử Ngọc bỗng nhiên đứng lên.

Rất đột ngột.

“Phụ hoàng!”

Thấy con trai út nói chuyện, Hoàng Đế không chút để ý nhìn hắn một cái, “Sao vậy, Thập Nhất có chuyện gì sao?”

“Con... Nhi thần...”

Vào giờ khắc này, Quân Tử Ngọc mới hiểu được, cái gì gọi là chột dạ.

Gian nan quý gối giữa điện, “Phụ hoàng, con, nhi thần...” Hắn nghĩ đến cái gì, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, “Là nhi thần chơi tuyết trong phủ Thái Tử, mới có thể không cẩn thận đánh trúng phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi.”

Cái trán nho nhỏ đập trên mặt đất, phát ra một tiếng vang không nhẹ. Trong nháy mắt kia, vô số ngôi sao nhỏ bay lượn trước mặt Quân Tử Ngọc.

“Từ Ý, đây chính là khi quân---“

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146

Editor: Ngạn Tĩnh.

Hoàng Đế vừa định làm khó dễ, kết quả..

Lục Nhất Lan chỉ muốn nói, thời cơ Quân Tử Ngọc hôn mê, còn khá tốt....

Hoàng Đế tức giận, sau đó đưa bé vốn còn đang duy trì đập đầu giữa điện kia, bỗng nhiên phịch một tiếng, ngã trên mặt đất.

Hoàng Thượng kinh ngạc một lúc, nhanh chóng giơ tay, “Truyền thái y!”

Dù sao cũng là đứa con trai út yêu thương đã lâu, trong lòng, khẳng định có chút lo lắng.

“Được rồi, chuyện này, không phạt nặng hai đứa. Từ Ý cùng Thập Nhất, cảm tức trong cung Thái Tử ba tháng, không được truyền triệu thì không được ra.”

“Tạ phụ hoàng.”

Truy cứu lâu như thế, Hoàng Đế cũng mệt mỏi, chờ sau khi Thái y tới xem qua Quân Tử Ngọc, nói hắn chỉ là hôn mê bình thường, Hoàng Đế vung tay lên, trong lúc đó kiếp sống ngục giam ba tháng trong cung Thái Tử, bắt đầu rồi.

Buổi sáng màu đông, Quân Tử Ngọc bò dậy, phát hiện đại ca nhà mình đang quý gối ở chính sảnh, bên cạnh còn có hai thái giám thân tín bên cạnh Hoàng Thượng.

Hắn chớp mắt một cái liền cảm thấy không tốt, nhanh chóng vọt tới bên kia, “Sao huynh ấy lại quý gối nơi này?”

“Thập Nhất điện hạ.” Đại thái giám giọng phát trần lên, có chút lấy lòng cười, “Bệ hạ nói... Thái tử điện hạ quản lý không nghiêm, phạt quỳ hai canh giờ(*), tạp gia cũng là mượn chi đến đây, vẫn xin Thập Nhất điện hạ đừng làm khó xử.”

(*) 1 canh giờ= 2 tiếng

“...”

Cậu bé đứng ở một bên, màu đỏ trên trán hắn vẫn chưa biến mất, Lục Nhất Lan nhìn hắn, “Thời tiết lạnh, không mặc tốt quần áo thì lên giường đi.”

“Ta không đi!”

Quân Tử Ngọc thật sự quật cường, thế nhưng trực tiếp quỳ gối trên mặt đất, đón gió lạnh, nghiêm chỉnh quỳ ngang hàng với Lục Nhất Lan.

Lục Nhất Lan: “...”

“Đi lên giường.”

“Ta không đi.” Về mặt Quân Tử Ngọc đầy ghét bỏ, “Nếu chuyện là do ta mà ra, ta sẽ không chiếm tiện nghi!”

“Hai vị công công.” Lục Nhất Lan nghiêng đầu, “Để ta đưa Thập Nhất hoàng tử lên giường trước, lại quay lại quỳ, thời gian tính từ đầu, tuổi tác đệ ấy còn nhỏ, không chịu được.”

“Thái Tử điện hạ nói phải!” Hai người không ngừng gắt đầu, đúng vậy, một Thái Tử bị bệnh bọn họ còn có thể đối phó, vạn nhất lại thêm một Thập Nhất hoàng tử, đến lúc đó bọn họ khẳng định sẽ bị Hoàng Hậu lột một tầng da.

Được khẳng định, Lục Nhất Lan trực tiếp đứng lên.

Cô 12 tuổi so với Quân Tử Ngọc, có ưu thế trời sinh, hơn nữa sức lực cô khá lớn, thế nhưng lập tức bế Quân Tử Ngọc từ dưới đất lên.

Hắn vừa muốn giãy giụa, đã bị giọng nói có chút lạnh bên tai trấn trụ, “Ta quỳ hồi lâu, đệ vừa động, chúng ta sẽ cùng nhau ngã xuống.”

Hắn ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Lục Nhất Lan, lôi kéo vạt áo của cô, về mặt rồi rắm nhìn cô, “Ngươi cần gì như vậy...”

“Vết thương trước điện vẫn chưa tiêu hết, cạy mạnh cũng không phải bây giờ, Tử Ngọc, ngoan một chút.” Nói xong, cô lại xoa xoa đầu tóc hắn, “Chờ lát nữa quỳ xong rồi, ta còn có một tin tức xấu muốn nói cho đệ đó.”

Quân Tử Ngọc: “...”

Đây là một câu chuyện xưa bi thương.

Gió trước đại sảnh chậm rãi thổi, Lục Nhất Lan quỳ, Quân Tử Ngọc núp trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu lẳng lẳng nhìn, thần sắc có chút rung động.

Trong lòng dường như có thứ gì đó chậm rãi chui từ dưới đất lên, mọc rễ nảy mầm.

Hai canh giờ thật là lâu.

Quân Tử Ngọc thấy Lục Nhất Lan đều không đứng lên nổi, mắt bỗng nhiên nổi lên một trận chua xót, cảm giác ẩm ướt lan tràn trên mặt, hắn lau mặt một phen, sau đó cúi đầu vào trong chăn.

Một lát sau, giọng nói của Lục Nhất Lan vang lên, “Sao bỗng nhiên lại khóc?”

“Không khóc!”

“Trước kia không phải khóc đến rất vui về sao, sao bây giờ ngay cả khóc cũng không dám thừa nhận rồi?”

Giọng nói mang theo hơi chút trào phúng của Lục Nhất Lan truyền tới, Quân Tử Ngọc phảng phất như con thú nhỏ lao ra chăn, “Ta đã bảo là không khóc mà!”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147

Editor: Ngan Tĩnh.

Đôi phương dường như đặc biệt quật cường, Lục Nhất Lan thở dài một hơi, sau đó nâng tay lên xoa xoa đầu gối của mình, “Ta có một tin tức xấu muốn nói cho đệ.”

“Cái gì?” Giọng nói của hắn có chút ghen ngào.

“À, lần trước sau khi đệ té xỉu, phụ hoàng nói, cảm túc hai chúng ta ba tháng, không được truyền triệu thì không được rời cung Thái Tử, đệ muốn khóc không?”

“...”

“Oa hu hu...”

Mặc kệ thông minh như thế nào, cũng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, Quân Tử Ngọc sao có thể thừa nhận được tin tức như vậy, vừa nghe thấy, liền cảm giác toàn bộ đầu óc đều nổ tung, ba tháng đó.

Là nửa của nửa năm đó, đều không thể rời cái nơi này, còn là mệnh lệnh do phụ hoàng hạ.

Quân Tử Ngọc khóc rất thương tâm, vừa khóc, hắn còn bịt mắt, ghen ngào nói, “Ta không khóc, ta không khóc, người không được nói ta khóc.”

“Được rồi, đệ không khóc.”

Dù sao cô dường như cũng không nghe thấy tiếng khóc.

“Oa hu hu.” Lục Nhất Lan luôn cảm thấy, cái này gọi là quý khóc sỏi gào.

Ban đêm, Lục Nhất Lan đang ở tấm cung của mình tự bôi thuốc, cửa bỗng nhiên có một cái bóng lén lút lên vào.

Trong hoàng cung không có vật như đèn dầu gì kia, chỉ có ánh sáng nhàn nhạt của dạ minh châu.

Quân Tử Ngọc cầm đồ trong tay chạy tới, thấy Lục Nhất Lan, hắn nháy mắt, “Ta tới.”

“Ồ.” Hắn lớn như vậy, Lục Nhất Lan có muốn xem nhẹ cũng không được, không biết vì sao, thấy Quân Tử Ngọc, cô lại muốn trêu chọc một hồi, “Sao nào, ở bên kia một mình sợ hãi, muốn ngủ cùng ta sao?”

“Mới không phải đâu!”

Quân Tử Ngọc vốn còn đang ngượng ngùng lập tức kiêu ngạo ưỡn ngực, “Ta mới không sợ đâu, ta là tới đưa thuốc cho người.”

Trong tay bé trai cầm một bình sứ nhỏ nhỏ, “Đây là phụ hoàng ban cho ta! Hừ, thuốc mỡ đại nội ngự dụng, ta, ta thấy người bị thương nên mới cho người.”

“Ồ, vậy... Lại đây giúp ta bôi thuốc đi, ta có chút mệt mỏi.”

“Người được một tác lại muốn tiến một thước!” Quân Tử Ngọc nói, vẫn là rất ngoan ngoãn đi qua.

Cảm xúc non nớt chậm rãi tan ra đầu gối, Lục Nhất Lan gấp một cái, thật là có chút mệt nhọc.

Nhìn đầu gối xanh tím của ai kia, trên mặt bé trai nhiều thêm vài phần bi thương, đầu bỗng nhiên bị sờ, bên tai có giọng nói lười biếng của ai kia truyền đến, “Được rồi, đừng khóc, vì đệ cũng không phải vì người khác.”

Trẻ con đều rất là cảm tính.

Có thể nhanh chóng phân chia người tốt với mình và không tốt với mình, nghe được lời này, môi Quân Tử Ngọc mím chặt, tay đang bôi thuốc cũng ngừng lại.

“Ta...”

“Thế nào?”

“Hoàng huynh, ta có thể cảm thấy được người rất tốt với ta.” Quân Tử Ngọc ngẩng đầu, “Ta quyết định, từ hôm nay trở đi, ta sẽ nhận người, sau này người chính là ca ca của ta.”

“Vẫn luôn là vậy mà.” Lục Nhất Lan phụt một tiếng, nhóc con kia còn rất nghiêm túc.

“Đó là không giống nhau.”

Hắn tiếp tục bôi thuốc trong tay, trong lòng tràn đầy kích động cùng vui sướng khi nhận ca ca, lại bị một câu phá hỏng.

“Đúng là không giống nhau, bắt đầu từ ngày mai, ta không chỉ là ca ca của đệ, còn là phu tử của đệ.” Lục Nhất Lan ừ một tiếng, “Từ hôm nay đến ba tháng sau, đệ đều phải nghe ta đọc [Đại Học], [Trung Dung].”

Tay đang bôi thuốc dừng lại.

Cuối cùng, lúc bé trai đi, sâu kín hỏi một câu, “Huynh không thể chỉ làm hoàng huynh của ta thôi sao?”

“Không thể, ta khá thích làm phu tử.”

“Ta chán ghét huynh.”

Đêm dài, cung Thái Tử yên tĩnh, Lục Nhất Lan lăn lộn qua lại.

Kế hoạch dưỡng thành một đứa trẻ hư, bước đầu tiên thành công, bước tiếp theo----

Tĩnh chờ mong tăng vọt.

Quân Tử Ngọc, lương tài mỹ chất, dạy dỗ được, khẳng định lớn lên sẽ không sai lệch.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148

Editor: Ngan Tịnh.

Cầm tức, làm Quân Tử Ngọc càng thêm tĩnh tâm.

Lục Nhất Lan bồi dưỡng hắn, cũng từng bước một đi lên.

Đầu tiên, phải bồi dưỡng một thân khí chất lãnh đạo một vùng của hắn, cùng khí thế làm nguy không sợ hãi.

Chữ bút lông, có thể luyện khí chất.

“Trước đó, đã cho đệ luyện tranh chữ, bây giờ...” Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, lấy một ít quyển sách từ trong phòng mình ra, “Chọn một cái đệ thích, bắt đầu luyện đi.”

“...”

Quân Tử Ngọc cảm thấy bản thân nhìn mấy thứ này đến hoa cả mắt, một mảnh màu sắc sỡ, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó cả người đều xù lông.

“Vi sao lại phải học mấy thứ này?”

“Vi tu thân tề gia nha.” Lục Nhất Lan ngồi xuống, “Đệ cũng không thể trở thành hoàng tử kém nhất trong mười một hoàng tử được?!”

“?”

“Huynh---- Ta sẽ nỗ lực, để huynh lau mắt mà nhìn.”

Phép khích tướng quả nhiên lần nào cũng có tác dụng, “Ta rất chờ mong.”

Phép khích tướng tuy rằng lợi hại, nhưng vẫn không ngăn được sự thật Quân Tử Ngọc chỉ là một đứa bé. Lục Nhất Lan thở dài một hơi, Quân Tử Ngọc nhìn không được xao động, cô cũng không không chế được.

Đối chiến ngắn hạn là không tạo nên được loại khí chất kia, vậy Lục Nhất Lan chỉ có thể đi con đường dài hạn.

Mùa đông năm 32, vượt qua trong đồng giấy trắng và vô số giấy rác, cuối cùng Quân Tử Ngọc thoát nhìn cũng có một chút cảm giác trưởng thành nhàn nhạt.

Tuy rằng nói cầm tức ba tháng, nhưng cuối năm vẫn là phải ra.

Trước ngày 30, Lục Nhất Lan cùng Quân Tử Ngọc bị truyền triệu ra ngoài, tự do hoạt động ba ngày, còn có thời gian tham gia dạ yến hoàng cung.

Quân Tử Ngọc nhìn không được vui vẻ, Lục Nhất Lan nghĩ, trong lòng nhóc con này khẳng định cao hứng đến nói không nên lời.

“Hoàng huynh, ta muốn đi xem mẫu hậu.”

“Cùng đi đi.”

“Vâng!”

Trên nền tuyết, hai người tay nắm tay đi về phía trước, màu trắng tuyết phản chiếu hai cái bóng lớn nhỏ, chậm rãi chậm rãi ngày càng xa.

Chính cung, Hoàng Hậu thấy hai người Lục Nhất Lan và Quân Tử Ngọc hài hòa đi tới, cuối cùng trên mặt cũng lộ ra vài phần vui sướng, “Hai con đây là?”

“Mẫu hậu.” Quân Tử Ngọc quỳ xuống, “Trước đó là do nhi thần không hiểu chuyện, đã xảy ra tranh chấp với hoàng huynh, là nhi thần không đúng.”

“Quả nhiên...”

Bà có vài phần vui mừng, lại có vài phần đau lòng, “Gầy rất nhiều.”

“Không có, ở cung Thái Tử nhi thần ăn khá tốt.”

“Tốt là tốt rồi.”

Cùng ngày, hai người được tặng rất nhiều quần áo mới. Buổi tiệc tối đêm 30, Hoàng Đế trọng thưởng cho Lục Nhất Lan một hồi, tuy rằng không quý trọng, nhưng cuối cùng là chiêu cáo với người đời, ông đối với Thái Tử này, vẫn là rất để ý.

Tất cả đều rất bình tĩnh, Quân Tử Ngọc dường như lớn lên chỉ trong một đêm, đứa trẻ hư hỏng mấy tháng trước đã chậm rãi trưởng thành lên.

Sau thời gian cảm xúc, Quân Tử Ngọc về lại chính cung, nhưng mỗi ngày, hẳn đều sẽ đến cung Thái Tử học Trung Dung chi đạo, học tập chi đạo với Lục Nhất Lan.

Chỉ chớp mắt, ba năm đã qua.

Quân Tử Ngọc dưới sự bồi dưỡng của Lục Nhất Lan, chậm rãi hướng tới phạm trù một hoàng tử bình thường.

Thông tuệ, cơ trí, trong hoàng cung to như thế này, cũng biết che dấu khuyết điểm của mình.

Dựa theo thể chế trong hoàng cung, hoàng tử tới tám tuổi đều có thể bắt đầu tiến vào Thái Học.

Lục Nhất Lan cảm thấy, là thời điểm nhét Quân Tử Ngọc vào trong tay Thái phó để mạ vàng.

“Hoàng huynh, ta không muốn đến chỗ Thái phó.”

Quân Tử Ngọc ngẩng đầu, trên gương mặt trắng nõn tràn đầy ý lại với Lục Nhất Lan.

“Không đi cũng phải đi.” Lục Nhất Lan nhẹ nhàng ngáp một cái, “Đi làm quen một chút với những ca ca khác.”

“Ta chỉ có, một ca ca là huynh.”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Lời này, sau này không được nói lại nữa, bọn họ đều là... Ca ca của đệ.” Lục Nhất Lan dừng lại một chút, “Chỉ là ta là đặc biệt.”

Nghe đến đó, Quân Tử Ngọc mới vừa lòng gật gật đầu.

“Được rồi, nếu huynh bảo ra đi, vậy ta sẽ đi.”

“Ừm, ngày mai đi báo danh đi, ta đã nói một tiếng với Thái phó rồi.” Nguyên chủ dù nói thế nào cũng là môn sinh đặc ý của Thái phó, nói chút chuyện này, rất đơn giản.

Lục Nhất Lan vốn tưởng rằng mọi chuyện đều đã được an bài thỏa đáng, ngày hôm sau nghe thấy tin tức từ bên kia truyền đến, đầu lớn, quả nhiên mà, vẫn là cô quá ngây thơ rồi.

Hoàng Thượng truyền triệu, Lục Nhất Lan sửa sang lại quần áo xong, liền nhanh chóng đi qua.

Đi đến bên kia, liền thấy Quân Tử Ngọc cùng Ngũ hoàng tử Quân Tử An quỳ trên mặt đất, Thái phó đứng ở bên cạnh, trên mặt người nào đó còn treo màu.

Hoàng Hậu cùng mẹ đẻ của Ngũ hoàng tử, Gia Hoàng Quý phi đều ngồi phía trên, trường hợp vừa thấy liền rất đồ sộ.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, mẫu phi.”

Sau khi hành lễ, Lục Nhất Lan bình tĩnh nhìn Thái phó, hỏi: “Thái phó, đây là----”

“Thập Nhất điện hạ cùng Ngũ điện hạ, trước giờ nhập học hôm nay bỗng nhiên đánh nhau, Thập Nhất điện hạ ra tay trước.”

Hai câu nói, tất cả nhân tố quan trọng đều bao gồm trong đó.

Lục Nhất Lan hí mắt, sau đó lạnh giọng: “Thập Nhất, đệ... Biết sai chưa?”

Người trên mặt đất bỗng nhiên xoay người, sau đó không thể tin tưởng nhìn Lục Nhất Lan. Tím Quân Tử Ngọc có một loại cảm giác bị hung hăng chọc vào, nắm đấm nắm chặt.

Huỳnh áy, bảo hấn xin lỗi.

Sắc mặt Hoàng Thượng không vui, “Thập Nhất thật là càng ngày càng...”

Không hiểu chuyện.

Hoàng Thượng nói, lời sau lại dừng ở trong bụng. Hai đứa đều là con trai của mình, hơn nữa đứa có lỗi kia còn một bộ dáng người chết không chịu nhân sai, ông bỗng nhiên không có hứng thú dây dưa, trực tiếp đứng lên, vẫy vẫy tay, “Thập Nhất hoàng tử Quân Tử Ngọc, coi rě Thái Học, năm nay không cần nhập học, sang năm lại nói.”

Dưỡng Tâm điện, người chậm rãi tan đi, Thái phó nhẹ nhàng lắc đầu.

Cùng một mẹ sinh, sao một người đa trí như yêu, một người lại ngốc như thế.

Vào ngày quan trọng thế này, lại còn ấu đả huynh đệ.

Hoàng Hậu ngại Hoàng Đế tức giận, chỉ có thể chậm rãi đi ra Dưỡng Tâm điện.

Toàn bộ cung điện to lớn, chỉ còn hai người Lục Nhất Lan và Quân Tử Ngọc.

“Người đều đi rồi, cùng ta trở về cung Thái Tử.”

“Ta không đi!” Hấn ngẩng đầu, mắt treo lên nước mắt suốt ba năm nay vắng bóng, “Huỳnh thế nhưng bảo ta xin lỗi! Ta không sai!”

“Đệ sai rồi.”

Quân Tử Ngọc đứng lên, “Ta không sai.”

“Có sai hay không, cùng ta trở về cung Thái Tử trước.”

Quân Tử Ngọc bước bình, lại không bước bình hoàn toàn, chỉ là chậm rãi đi đằng sau lưng Lục Nhất Lan, đến cung Thái Tử, Lục Nhất Lan luyện chữ, Quân Tử Ngọc ở bên cạnh hôn dỗi.

“Nói đi, vì sao lại đánh nhau với Quân Tử An.”

“Không cần huynh lo.”

“Lại tùy hứng.” Thuộc tính trẻ hư quả nhiên vẫn còn, đến gần, nhẹ nhàng búng một cái lên trán Quân Tử Ngọc, “Đệ không nói, sao ta biết đệ chịu ủy khuất.”

“...”

“VẬY ta nói.”

“Nói đi.”

“Vâng.” Quân Tử Ngọc bắt đầu còn rất bình đạm, nhưng đến đoạn sau, khắp nơi đều là cảm xúc mãnh liệt.

Hắn ngồi ở bên ghế mềm, “Bọn họ nói huynh suy thoái, không có chức vị, phụ hoàng không thích huynh.” Nói tới đây, Quân Tử Ngọc nhấp môi, “Nói huynh sớm muộn gì cũng có một ngày rơi đài.”

“Còn nói cừu cừu, ông ngoại cũng không được, tóm lại, nói rất nhiều lời ta không thích nghe.”

“Ta không nhịn xuống được.” Liền ra tay.

Lục Nhất Lan là thần sống trong kiếp thơ ấu của Quân Tử Ngọc.

Hắn không cho phép những tên cận bã kia vũ nhục thần của mình.

Nhìn bộ dáng ngạo kiều khó chịu của Quân Tử Ngọc, Lục Nhất Lan sờ sờ đầu hắn, nhẹ giọng nói---

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150

Editor: Ngan Tĩnh.

“Đệ là tốt nhất.”

“Ta cũng là tốt nhất, không cần xen vào những việc kia.” Lục Nhất Lan khen trước chê sau, “Nhưng chuyện này, đệ vẫn là làm sai rồi.”

Quân Tử Ngọc ngẩng đầu, một bộ cầu giải thích.

Lục Nhất Lan thở dài một hơi, “Đệ vẫn còn quá trẻ.”

“Nhìn cái chữ này.” Lục Nhất Lan giơ giấy Tuyên Thành lên, “Mặc kệ là đã xảy ra chuyện gì, đệ vẫn là đích hoàng tử, tự hạ giá trị con người đi đánh nhau với Quân Tử An, đều là không ổn.”

“Phải chịu đựng, cho dù muốn trả thù, cũng phải để mọi người không cách nào bắt bẻ hay chê trách đệ được.” Lục Nhất Lan ngược mắt trầm ngâm, “Hiểu ý ta chứ?”

Quân Tử Ngọc có chút mơ hồ, sau đó dường như lại nghe hiểu gì đó, hắn có chút cẩn thận hỏi, “Ý của hoàng huynh là muốn nói, phải làm lớn lút?”

“Địch ngoài sáng ta trong tối, mới là tốt nhất.” Cô cho một cái ánh mắt khẳng định.

Lục Nhất Lan nhìn hắn đang suy nghĩ, lại dịu dàng nói, “Đệ tốt với ta, ta đều nhớ kỹ, đệ để ý ta, ta cũng biết, nhưng là Tử Ngọc.”

“Ta cũng để ý đệ.”

Nghe năm chữ đó, đứa bé năm tuổi ngược mắt, trong mắt nhiều thêm vài phần ngạc nhiên nhàn nhạt.

“Đừng xem nhẹ chuyện thanh danh.” Lục Nhất Lan ngồi xuống, “Lần này bị Thái Học từ chối cho học, vị trí của đệ sẽ trở nên xấu hổ.”

“Xấu hổ? Vì sao?”

“Đệ rất nhanh sẽ biết.” Hoàng cung này thật đúng là không dễ lẫn lộn, không lưu ý một chút, chính là thua hết cả bàn cờ.

Độ tồn tại của Thái Tử Quân Tử Ý vốn không mạnh, tuy rằng thông tuệ, nhưng Hoàng Đế không biết nghĩ thế nào, cũng không phân cho y chức quan có thực quyền gì, tin đồn bên ngoài cũng không ít, cũng mau thế lực bên nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu mạnh mẽ, hơn nữa trong cung còn có một Thập Nhất hoàng tử được sủng ái, mọi người vẫn cảm thấy Quân Tử Ý làm Thái Tử ổn.

Nhưng bây giờ.

Nhà mẹ Hoàng Hậu lợi hại, nhà mẹ Gia Hoàng Quý phi cũng không thua kém, bây giờ Gia Hoàng Quý phi được sủng ái, tốc độ Ngũ Hoàng Tử vượt trội cũng dần nhanh, Thập Nhất hoàng tử lại bị Hoàng Thượng không cho vào Thái Học...

Nhìn thế nào, cũng thấy vị trí Thái Tử đều rất nguy hiểm.

Trong cung, từ trước đến nay người dầm thấp nâng cao không ít, Lục Nhất Lan cùng Quân Tử Ngọc còn có thể ăn ngon mặc đẹp, nhưng lời đồn đãi này, là chấn cũng không ngăn được.

Mùa hoa đào nở.

Lục Nhất Lan hái một cành cây đào, “Ta nói, là có đúng hay không?”

“Ta...”

“Hoàng huynh.” Trên mặt Quân Tử Ngọc mang theo thần sắc gấp gáp, “Huynh nói bây giờ ta nên làm gì, bây giờ mẫu hậu ngày càng trầm mặc, còn có những cung nhân nói bậy kia----” Đều đáng chết.

Lục Nhất Lan đang suy nghĩ mưu kế không chú ý đến sát ý lướt qua trên mặt Quân Tử Ngọc.

Cô không ngờ tới, cho dù cô từ nhỏ ra sức thay đổi hoàn cảnh sống của Quân Tử Ngọc, hẳn vẫn đi theo cốt truyện, gặp phải trắc trở, bắt đầu hắc hóa.

“Những người đó không cần phải xen vào, để ôn tập công khóa cho tốt, sang năm vào Thái Học, để một lần kinh người là tốt.”

“Ta... Đã biết.”

“Đừng lo lắng, tất cả đều có hoàng huynh.”

Tuy rằng bây giờ Quân Tử Ý trên dưới cả người chỉ có một chức vị Thái Tử hư hư thực thực, nhưng Quân Tử Ngọc chính là rất tin tưởng cô.

Quân Tử Ngọc ôm lấy cô giống như khi còn nhỏ, chỉ là trước kia lùn, bây giờ cao, trước kia là ôm đùi, bây giờ lại là động tình ôm eo cô.

Bỗng nhiên bị người ôm, Lục Nhất Lan có chút không quen.

Nhưng là....

Đây là Quân Tử Ngọc có chút yếu ớt đó.

Sờ sờ đầu của hắn, “Được rồi, trở về ôn tập công khóa đi, mệt rồi thì ngủ một lát, đừng nghĩ quá nhiều, cũng đừng cái gì cũng không nghĩ.”

“Được.” Tuy rằng đã lên tiếng đáp, nhưng Quân Tử Ngọc vẫn chưa buông tay ra.

Tư thế này của hai người... Lục Nhất Lan luôn cảm thấy có chút quái quái.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151

Editor: Ngan Tĩnh.

Lục Nhất Lan cảm thấy, qua đợt sóng gió này, Quân Tử Ngọc cuối cùng cũng trưởng thành lên.

Thoạt nhìn càng thêm ngoan ngoãn hiểu chuyện, cũng càng có thể trầm tĩnh lại.

Cho dù một năm không thể nhập Thái Học, Lục Nhất Lan tỏ vẻ, đó đều không phải là vấn đề, trước mắt bên phía Hoàng Hậu có cô tới chống đỡ, còn về phương diện quyền thế kia, tạm thời không cần sợ hãi.

Trong cung lưu truyền, từ sau khi Thập Nhất hoàng tử làm lòng rộng tức giận, Thái Tử liền trở nên tích cực.

Bắt đầu nghiêm túc thượng triều, phê chữa tấu chương, chân chính hiện ra một mặt trử quân của mình.

Mọi người cho rằng lần đầu tiên tiếp xúc cái này, khẳng định sẽ tay chân luống cuống, lại không ngờ đến, Quân Tử Ý làm việc, lại rất không tệ.

Đều khen ngợi Thái phó dạy dỗ có cách, đồng thời, cũng có rất nhiều người đầu nhập dưới trướng Quân Tử Ý.

Dù sao thì---

Bây giờ đầu nhập vào Thái Tử, chờ sau này y lên làm Hoàng Đế, đó chính là hiền thần có công tòng vua đó.

Thế cục triều đình vẫn luôn ổn định ở hiện tại, Hoàng Đế không can thiệp nhiều, Lục Nhất Lan vui vẻ nhẹ nhàng tự tại.

Nhiệm vụ của cô, chỉ là duy trì được cục diện hiện tại, chờ Quân Tử Ngọc trưởng thành lên mà thôi.

Đảo mất lại một năm qua đi, sau khi Quân Tử Ngọc nhập Thái Học, số lần gặp Quân Tử Ý cũng không có thay đổi.

Có đôi khi là sáng sớm, có đôi khi là đêm khuya.

“Hoàng huynh.”

“Đệ đến rồi.”

Ngoài trời đã đen, tầm cung Lục Nhất Lan châm rất nhiều nến đuốc, ngọn lửa màu cam vàng chiếu nơi này đặc biệt sáng, thấy Quân Tử Ngọc, cô hơi hơi mỉm cười, “Hôm nay ở Thái Học thế nào?”

“Thái phó nói, ta là Thập Nhất quý tài.”

Thập Nhất.

Thập Nhất hoàng tử, năm nay vừa đúng 11 tuổi.

Đến nhập Thái Học hai năm, phong hoa đã hiện, áp qua con trai Gia Hoàng Quý phi, Ngũ hoàng tử Quân Tử An, trở thành ‘quý tài’ mới.

“Vây đệ nên vui vẻ.” Lão già Thái phó kia thích nhất là gọi học sinh mình coi trọng nhất là quý tài, “Năm đó, hoàng huynh cũng là quý tài trong miệng Thái phó...”

“Ta biết.” Thiếu niên bắt đầu từ 11 tuổi liền tăng chiều cao nhanh chóng, Lục Nhất Lan cao 1m7, Quân Tử Ngọc đã có 1m65, làm cô không thể không cảm thán, người xưa phát dục cũng quá đúng cmn mãnh rồi!

Cô đã không thể động bất động liền cúi đầu xoa xoa đầu Quân Tử Ngọc nữa.

Đương nhiên, Quân Tử Ngọc cũng không thể tùy tiện ôm cô.

Hai người không nói lời nào, Lục Nhất Lan buông sách trong tay xuống, “Hôm nay tìm ta, trừ chuyện này, đệ còn muốn nói cái gì?”

“...”

Quân Tử Ngọc nhấp môi, mái tóc đen của hắn được búi lên, mặt như quan ngọc, “Hoàng huynh, huynh muốn thành thân sao?”

“Hử?” Lục Nhất Lan nói, “Sao đột nhiên hỏi cái này vậy?”

“Ta nghe phụ hoàng cùng mẫu hậu nói, huynh đã mười tám, nên có... Thái Tử phi.”

“Thái Tử phi?” Lục Nhất Lan mê mang nha, cô thân là con gái, còn dám lấy một Thái Tử phi? Vay nhất lúc động phòng ra chút vấn đề, quả thật không thể chơi nữa luôn đó.

Nhìn thần sắc phức tạp của cô, Quân Tử Ngọc cười, “Hoàng huynh, huynh cũng không muốn đón dâu sao?”

“Có chí chi sĩ không luận nhi nữ tình trường.” Cái rắc ý, Lục Nhất Lan bắt đầu có chút nóng nảy, “Ngày mai ta đi hỏi mẫu hậu một chút, hôm nay đệ về tầm cung một chút đi, đầu ta có chút đau.”

“Vây đệ ta xoa xoa cho huynh.” Nghe thấy Lục Nhất Lan nói đau đầu, vẻ mặt Quân Tử Ngọc đầy lo lắng. Hắn nhanh chóng đứng sát vào, đứng ở trước mặt cô vờn tay.

Ngón tay thon dài, đầu ngón tay có chút lạnh lẽo đặt trên huyệt Thái Dương, Lục Nhất Lan nhin không được than thở một tiếng.

Nhưng.

Thiếu niên đứng sát, gần gũi nhìn gương mặt tinh xảo của Lục Nhất Lan, thế nhưng có chút hơi hơi thất thần.

...

Đêm dài, giờ Hợi. (9- 11 giờ đêm)

Gom lại trường bào, Quân Tử Ngọc có chút hoảng.

Hắn sờ soạng mặt của mình, có chút nóng.

Hoàng huynh.

Hoàng huynh.

Hoàng huynh.

Đúng, huynh ấy không thể cưới vợ.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

Editor: Ngan Tĩnh.

Nhóc con có chút tỉnh xảo nằm trên giường của mình, ván giường lạnh lẽo chậm rãi lộ ra vài phần tâm tình không rõ.

Quân Tử Ngọc ở trên giường lăn lộn qua lại, ngủ không được.

Giờ Tý (*) qua mấy khắc, hắn mở mắt, đứng dậy.

(*) 11 giờ khuya - 1 giờ sáng.

Khác với Lục Nhất Lan ở cung Thái Tử, bởi vì hắn không có phong hào, cũng không có phù đệ, cho nên vẫn còn ở chính cung.

Nghra quen đường cũ thấp đèn, thư phòng rất an tĩnh.

Bên ngoài chỉ có tiếng ve văng vẳng.

Quân Tử Ngọc viết mấy cái tên lên giấy Tuyên Thành.

Đích nữ Lễ Bộ Thượng Thư, đích thứ nữ Đại Tướng quân, Thanh Hà quận chúa.

Ba cái, đều là... Người được chọn cho chức Thái Tử phi trong truyền thuyết kia.

Mỗi hắn hơi cong cong, trong ánh mắt lộ ra chút ánh sáng, nếu---

Nếu những người này không thành thì cũng thôi, có chút mạnh mẽ, vậy cũng đừng trách hắn tàn nhẫn độc ác.

Ánh trắng từ lúc mở cửa sổ, chậm rãi bò vào thư phòng, thiếu niên 11 tuổi khoanh tay mà đứng, trong con ngươi là dục vọng chiếm hữu thật sâu.

Ca ca.

Chỉ có thể là của một mình hắn.

Trong đầu hắn, không tự chủ được nhớ tới trước kia.

Lúc Lục Nhất Lan quỳ gối trước điện, bảo vệ hắn.

Lúc Lục Nhất Lan ở bên cạnh bàn, cười dạy hắn viết chữ.

Vào ba tháng kia, mỗi ngày mỗi ngày, Lục Nhất Lan đều ở bên tai hắn đọc mãi tứ thư ngũ kinh.

Còn có mấy năm sau đó.

Y dạy hắn vẽ tranh, viết chữ, đánh đàn, làm thơ.

Hắn lên ôm chân ca ca, lên ôm chân eo ca ca, thậm chí từng ăn vạ trên giường ca ca.

Quân Tử Ngọc biết, từ lần đó, Lục Nhất Lan xách theo hắn, ném hắn lên trên giường, vào bên đó, lần đầu tiên hắn gọi hoàng huynh, hắn liền biết----

Thái Tử của Tấn Quốc, chỉ có thể là ca ca!

Hoàng Thượng tương lai của Tấn Quốc, cũng chỉ có thể là ca ca!

Người tôn quý nhất Tấn Quốc, cũng chỉ có thể là ca ca!

Hắn sẽ dùng hết toàn lực cho ca ca hết tất cả thứ người muốn, nhưng là----

Con người Quân Tử Ngọc lóe lên vài phần mê mang, sau đó, lại chậm rãi trở nên kiên định, “Nhưng là, ca ca chỉ có thể có một mình ra.” Nhỏ giọng nỉ non, hắn dường như có chút chột dạ, lại có chút kích động, thế nhưng bật cười.

Một đêm không ngủ.

Chính cung.

Lục Nhất Lan hỏi, “Mẫu hậu, Tử Ngọc nói, người muốn an bài hôn nhân cho con?”

Hoàng Hậu nghe xong, thờ dài một hơi, “Ý nhi, con cũng đã mười tám, nhưng phạm là hoàng tử hơi lớn tuổi một chút, người nào không có một vài thị thiếp, trắc phi.”

“Con xem Ngũ hoàng tử, nhỏ hơn con bốn tuổi, cũng đã chuẩn bị trắc phi.”

“Con... Không lập không được.”

Thái Tử cần có một Thái Tử phi nhà mẹ nghịch thiên tới thêm vào lợi thế của mình.

Cũng cần một nữ nhân, tới lấp kín miệng lưỡi thế gian.

“Vấn đề là...” Cô là một cô gái, cưới vợ cái rắm ý, Lục Nhất Lan nhủ mảy, “Tình huống của nhi thần, mẫu hậu không phải không biết.”

“Mẫu hậu biết, cho nên người được an bài cho con, là người của chúng ta, con yên tâm.” Trong ánh mắt của Hoàng Hậu hiếm khi thấy lạnh lẽo tận xương như vậy, “Nàng nhất định sẽ bảo vệ cho bí mật của chúng ta.”

“...”

“Nhưng là----“

Cô vẫn không tiếp nhận được.

Cái chương ngại tâm lý này, có chút không qua được mà.

Lục Nhất Lan ngồi trên ghế bụm mặt, có chút ghét bỏ. Quân Tử Ngọc đứng ở cửa không nhúc nhích, hắn vốn là muốn cùng theo vào nói chuyện lập phi, nhưng là, bây giờ hắn dường như đã biết đến chuyện gì đó.

Ca ca của hắn, có bí mật gì không thể nói với người khác?

Là cái gì đây.

“Thập Nhất điện hạ!”

Bỗng nhiên có người hành lễ, Quân Tử Ngọc lui về sau một bước, nhưng là, Lục Nhất Lan đã xuất hiện trước mặt hắn, “Tử Ngọc, hôm nay Thái Học không cho nghỉ, sao đệ vẫn còn chưa đi học?”

“...”

Nghe góc tường bị bắt.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153

Editor: Ngan Tĩnh.

Đây là một chuyện rất xấu hổ.

Quân Tử Ngọc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lục Nhất Lan một cái, “Ta xin nghỉ với Thái phó rồi, ta, ta muốn đến nghe một chút, vương tẩu mà mẫu hậu nhìn trúng là cô nương nhà ai.”

Nói đến chuyện này, Lục Nhất Lan liền cảm thấy đầu mình cực kỳ đau, cô thở dài một hơi, “Vương tẩu à...”

“Hoàng huynh cũng không biết chuyện này nên làm sao bây giờ.”

Xem ra cái bí mật kia, đích xác rất quan trọng.

Thiếu niên có thể xác định, ca ca của mình căn bản không muốn đón dâu, nhưng bởi vì che dấu miệng lưỡi thế gian, cho nên...

Cho nên không thể không khuất phục sao?

Không!

Không ai có thể cưỡng bách ca ca làm chuyện huynh ấy không thích.

Nắm tay nhỏ của hắn nắm chặt lại, “Hoàng huynh, huynh không muốn đón dâu sao?”

“Được rồi, trẻ con đừng hỏi nhiều như thế.” Cô ngồi xổm người xuống, “Chuyện vương tẩu đệ không cần chú ý đến nhiều, đi Thái Học học đi, đừng để lại ấn tượng không tốt với phụ tử.”

“Được.”

Hắn nở nụ cười, răng nanh để ở dưới môi, cực kỳ đáng yêu.

Lục Nhất Lan chính là thích mấy sinh vật đáng yêu, cho nên nhìn không được không hợp lễ pháp nhéo nhéo mặt Quân Tử Ngọc, “Học tập cho tốt, cũng đừng... Không vui.”

“Ta vui về.”

Ca ca vui về, hắn liền vui về.

Bóng dáng của thiếu niên càng thêm anh dũng, cái này làm Lục Nhất Lan đặc biệt có cảm giác thành tựu.

Có câu nói thế này, nhà ta có chàng trai vừa trưởng thành.

Quân Tử Ngọc đã vài ngày không đi tìm Lục Nhất Lan, Lục Nhất Lan cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Chỉ là nghĩ đến sắp đến kỳ thi ở Thái Học, cô cũng không nghĩ nhiều nữa.

Dù sao...

Đề thi của lão Thái phó kia, cũng rất biến thái.

Không ngờ tới vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Đêm khuya, đã vào nửa đêm, Lục Nhất Lan nằm trên giường, tiến vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Trên mặt đất truyền đến một mảnh tiếng động, Lục Nhất Lan run mình, cho đến sau khi nghe rõ quy luật tiếng bước chân kia, cả người cô mới chậm rãi thả lỏng.

Quân Tử Ngọc.

“Tử Ngọc.”

“Hoàng huynh!”

Quân Tử Ngọc lấy vải bố đắp dạ mình châu ra, phòng ngủ sáng sủa lên.

Lục Nhất Lan còn buồn ngủ, tức giận nói, “Giờ này đệ còn tới làm gì?”

“Đã rất lâu không thấy hoàng huynh, có chút nhớ.” Ở nơi Lục Nhất Lan không nhìn thấy, Quân Tử Ngọc có chút tham lam nhìn cô, mặt mày, môi, còn có xiêm y đơn bạc, hẳn có chút không khống chế được bản thân, cúi đầu.

Lục Nhất Lan thấy hẳn như vậy, còn tưởng rằng hẳn bị mình dọa tới rồi, nghĩ đến lời Quân Tử Ngọc nói, cảm giác có chút kỳ quái, chỉ là Lục Nhất Lan xem như hẳn ý vào chính mình, cho nên cũng không nhiều lời.

“Ồ, mỗi lần đệ đến đều muộn như thế, không ngủ cho tốt, đi học không buồn ngủ sao?”

“Ngày mai Thái Học cho nghỉ, gần đây... Đều không cần đi học.”

“Cũng đúng.” Lục Nhất Lan cười, một tiếng, “Ta cũng ngốc rồi.”

“Không ngốc.” Quân Tử Ngọc lập tức nói tiếp, “Hoàng huynh là người thông minh nhất.”

“Phụt----“

Thằng nhóc con này càng ngày càng biết khen người khác.

Nói chuyện một hồi, buồn ngủ lại bắt đầu ập tới, trong mê mang, Lục Nhất Lan nghe thấy một câu bên tai, “Hoàng huynh, huynh muốn làm Hoàng Đế sao?”

“?”

Cô vèo vèo một cái liền đuổi đi tất cả buồn ngủ, mở to mắt nhìn người trước mặt.

“Thập Nhất, đệ xảy ra chuyện gì sao?” Mẹ nó, chẳng lẽ nam phụ hắc hóa?

Cảm thấy cô muốn làm Hoàng Đế, cho nên muốn đổi cô?

Không đến mức đó chứ!

“Không có gì.” Ánh mắt Quân Tử Ngọc sáng quắc, “Chỉ là hỏi huynh một chút, hoàng huynh, huynh muốn làm Hoàng Đế sao?”

“Không muốn.”

Trong cốt truyện chính, người muốn làm Hoàng Đế nhất là Quân Tử Ngọc mới đúng, Lục Nhất Lan tròn mắt, “Mộng tưởng của hoàng huynh chính là làm một Vương gia nhàn tản, đệ cùng mẫu hậu đều chu toàn, như vậy là tốt rồi.”

“Ta đã biết.” Quân Tử Ngọc cười.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154

Editor: Ngạn Tĩnh.

Lần hỏi thăm này, thật sự khó hiểu. Lục Nhất Lan lại không biết, Quân Tử Ngọc trở về, nhanh chóng viết một câu lên sách.

Vương gia nhàn tản.

An khang.

Tự do.

Tiêu dao.

Ca ca.

Quân Tử Ngọc nghĩ, Lục Nhất Lan thế nhưng không muốn làm Hoàng Đế.

Thế cục bây giờ hẳn đã xem rõ ràng, nếu Ngũ hoàng tử thượng vị, vậy ý tưởng đó của ca ca, không khác gì người si nói mộng. Nếu Ngũ hoàng tử không thượng vị, vậy trong tất cả hoàng tử, người có lực cạnh tranh nhất, là hẳn.

Là hần.

Cửa thế giới mới, phẳng phát cứ như vậy mở ra.

Quân Tử Ngọc nằm ở trên giường, hần ảo tưởng ra rất nhiều thứ, rất nhiều rất nhiều thứ.

Giả thiết, hần trở thành Hoàng Đế.

Như vậy, hần có thể phong ca ca thành Tiêu Dao... Không, không nên gọi là Tiêu Dao Vương, cái tên Tiêu Dao Vương này quá khó nghe, có thể gọi là Duyệt Vương.

Đúng, ca ca là nhất phẩm Duyệt Vương, hần là Hoàng Thượng, trừ phi ca ca nguyện ý, nếu không sẽ không ai nhét nữ nhân cho ca ca được, ca ca có thể làm bất cứ chuyện gì, có thể cầm y ngọc thực, không ai dám, cũng không ai có thể nói bậy huyênh áy.

Nếu, nếu hần thành Hoàng Đế, ca ca chín là người tôn quý nhất thế giới này.

Đúng.

Hần nhất định phải trở thành Hoàng Đế.

Trở thành Cửu Ngũ Chí Tôn, mới có thể đề ca ca cả đời vui vẻ.

Cốt truyện, vĩnh viễn đều theo thay đổi mà không ngừng sinh ra biến cố.

Quân Tử Ngọc là một người bướng bỉnh, cũng là một kẻ điên cuồng, không từ thủ đoạn tới đạt được mục đích của mình.

Từ sau khi đặt trở thành Hoàng Đế làm mục tiêu cả đời cả mình, Quân Tử Ngọc bắt đầu nỗ lực gấp đôi, hơn nữa bắt đầu thu mua lòng người, thành một Thập Nhất hoàng tử người xưng quý tài, làm người nhân hậu, thiện lương lại không ngu xuẩn.

Có lòng trách trời thương dân, nhưng mưu kế trong lòng, lại ai cũng không bằng.

Hần trở thành người đứng đầu có thể tranh đoạt ngôi vị.

Nhưng, Quân Tử Ngọc làm những việc này, chỉ tốn hai năm.

Năm nay, Lục Nhất Lan hai mươi.

Thành công trở thành một Thái Tử bất lực. (không cứng được ấy)

Chậm chạp không muốn cưới vợ, không muốn lập phi, ngay cả thị thiếp cũng không có một người, theo lý mà nói, lúc này Hoàng Thượng nên từ hôn bác bỏ tin đồn, nhưng ông lại chẳng hề làm gì cả.

Hoàng Hậu lại đang thảo luận chuyện với Lục Nhất Lan.

“Phụ hoàng con, thật là...” Trầm mê Gia Hoàng Quý phi, không cách nào kiềm chế, khéo mắt Hoàng Hậu đã chậm rãi nổi lên mấy nét nhăn, vốn là một đầu tóc đen nhánh, giờ cũng có vài sợi màu trắng nổi lên, “Quân Tử An, sẽ trở thành chú rể vật lớn nhất trên đường đi của con!”

“Năm nay y mười bảy, cũng là người có thể tranh đoạt chức Thái Tử.”

“Hoàng Đế vì lót đường cho y, cũng mặc kệ con có cưới phi hay không, Ý nhi, vị trí này của con...”

“Nhi thần vốn không muốn làm Thái Tử.” Lục Nhất Lan cười cười, “Huống hồ, mẫu hậu cũng không cần bị thương, tài năng của Tử Ngọc, triều thần đều rõ như ban ngày, cho dù là Ngũ hoàng tử, cũng so ra kém.

“Thế lực sau lưng đệ ấy, đã xa xa vượt qua cả con, vượt qua Ngũ hoàng tử, mẫu hậu không chú ý, mới không biết...” Nam phụ quả thật biến cmn thái, máy bay chiến đấu mà!

Hoàn toàn là máy bay chiến đấu.

Cái gì cũng không xem, liền trâu bò, lộ ra một chút học thức, sau đó nương một chút thanh danh của Thái Tử, nương một chút thanh danh của nhà mẹ Hoàng Hậu, cứng rắn kết bè kết phái không để lại chút nhược điểm, chẳng trách đến cuối cùng người đoạt vị đều chết hết.

Không trách bên ta quá yếu ớt, chỉ trách bên kẻ địch quá mạnh.

Hai người đang nói chuyện, Quân Tử Ngọc ngoài cửa báo muốn vào.

Lúc này Lục Nhất Lan mới nhớ tới, bản thân đã hơn một tháng chưa được gặp Quân Tử Ngọc.

“Mẫu hậu, để Từ Ngọc vào đi.”

“Được, mẫu hậu cũng đã một tháng chưa gặp được nó.”

Cửa cung điện.

Thiếu niên bước chân dài, chậm rãi tiến vào chính cung.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thân: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155

Editor: Ngạn Tĩnh.

Hắn thoát nhìn cũng tầm 1m75.

Một đầu tóc đen như mực, hàng lông mày kiếm, một đôi con ngươi mênh mông như biển sao trời cùng một đôi lông mi dày rậm, làm trên người hắn vô cớ nhiều thêm vài phần hương vị dụ dỗ câu người.

Lục Nhất Lan sững sờ trong phút chốc.

Một tháng không gặp, cô hoảng hốt phát hiện, bé trai trước kia còn ôm đùi mình, đã trưởng thành rồi.

Tới nỗi nhìn hắn, đều phải ngàng đầu nhìn.

“Hoàng huynh, mẫu hậu.”

Quân Từ Ngọc chào hỏi với Lục Nhất Lan trước, sau đó mới hành lễ với Hoàng Hậu.

Ba người ngồi xuống, nói rất nhiều chuyện về Hoàng Đế, Quân Từ Ngọc cũng nói ra chuyện mình ra ngoài rèn luyện, “Nhi thần thu hoạch rất nhiều, cứu tế Giang Nam tra xét ra rất nhiều tham quan ô lại, thủ phụ cùng Thái phó đều nói nhi thần... Tài không đợi tuổi.”

“Tốt.” Mẹ nó chứ.

Lục Nhất Lan cũng không biết từ lúc nào, Quân Từ Ngọc có liên hệ với Tể tướng.

Tiếp tục, Quân Từ Ngọc lại nói đến Trạng Nguyên cùng biên tu Hàn Lâm Viện, “Nhi thần với những người này giao tình cũng tạm được.”

Lục Nhất Lan: “...”

Người có quan hệ tốt với Quân Từ Ngọc, đã sắp trải rộng khắp toàn bộ Đại Tấn triều cmml rồi!

Sau khi nói chuyện với Hoàng Hậu, hai người đi trên con đường nhỏ ở hoa viên, rừng mai không nở hoa, chỉ có một mảnh cảnh khô, dẫm đến cảnh khô, liền có tiếng sán sạt.

Lục Nhất Lan cực kỳ thích ý.

“Hoàng huynh.”

“Hử?”

“Huynh chán ghét ta sao?”

“Khụ.”

Nhìn Quân Từ Ngọc mang một gương mặt như trích tiên, mày nhăn lại, dường như là cau mày buồn rầu mà nói ra những lời này, Lục Nhất Lan nhìn không được bật cười, “Vì sao ta phải chán ghét đệ?”

“Ta...”

“Chuyện này rất phức tạp, qua tâm điện của ta ngồi đi.”

Từ sau khi Quân Tử Ngọc 12 tuổi ở nước láng giềng Thiên quốc lập công cho Tấn Quốc, Hoàng Đế vì khen ngợi hần, ở trong cung thưởng một tòa cung điện cho hần, tuy đoạn đường đi không tốt lắm, nhưng thanh danh rất không tệ.

Nơi này là nơi Đế Vương ở trước khi lên ngôi trước kia.

Đây cũng là lý do mọi người suy đoán Lục Nhất Lan đã mất lòng rỗng.

Muốn Lục Nhất Lan phát biểu suy nghĩ, vậy khẳng định Hoàng Thượng đã quên sạch ngụ ý của cung điện kia cmmr, đại khái là chột nhớ tới, liền tùy tiện thưởng cho Quân Tử Ngọc.

Nơi này rất an tĩnh, trong không khí có một loại gỗ mùi đàn hương.

Quân Tử Ngọc bày rượu trong đình bát giác.

“Hoàng huynh, ta kính huynh một ly.”

Lục Nhất Lan không thường uống rượu, nhưng uống một ít thì còn có thể chịu nổi.

Không có tiếng đàn, hai người chỉ là an tĩnh đối ẩm.

“Sao đột nhiên hỏi mấy lời ta ghét đệ như vậy?”

“Bởi vì...” Quân Tử Ngọc cúi đầu, Lục Nhất Lan chỉ có thể thấy đường cong tinh xảo từ sườn mặt của hần.

“Bên ngoài đều đang nói, hai người chúng ta cuối cùng vẫn sẽ đánh nhau vì hoàng quyền, huynh khẳng định sẽ hận chết ta,” Quân Tử Ngọc nói rõ từng câu từng chữ, “Bọn họ nói, ta là con sói mặt trắng, ca ca, huynh hận ta sao?”

“Hoặc là, bây giờ huynh muốn làm Hoàng Đế sao?”

“...”

Mẹ nó.

Vấn đề này sao lại đáng sợ đến thế?

Đối diện với con người thâm thúy của đối phương, lưng Lục Nhất Lan bỗng nhiên có chút cứng đờ, nghĩ nghĩ, cô lắc đầu, “Không muốn, nguyện vọng của hoàng huynh vẫn luôn là trở thành một Vương gia nhân từ, đệ cùng mẫu hậu, có thể an khang.”

“Đến nỗi hận, thích đệ còn không kịp mà.” Dù sao cũng là nhóc con tự tay mình bồi dưỡng lớn lên, sao có thể nói đến hận được. Quân Tử Ngọc càng ngày càng xuất sắc, cô sẽ càng ngày càng thấy tự hào.

Dù sao, đó cũng chứng minh Lục Nhất Lan cô có tiềm lực bồi dưỡng thiên tài!

“Thích?”

Tay bỗng nhiên khựng lại, chén rượu rớt xuống cũng không nhận ra.

Lục Nhất Lan nhắc nhở một câu, Quân Tử Ngọc mới chậm rì rì nâng chén rượu lên.

Trong sương mù mênh mông, liếc mắt một cái, chính là vạn năm.

Ca ca thích ta, Quân Tử Ngọc nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156

Editor: Ngạn Tĩnh.

“Ca ca, ta cũng thích huynh.”

“Hử? Nói gì đó?” Lục Nhất Lan dường như nghe thấy Quân Tử Ngọc nói gì đó.

Mặt Quân Tử Ngọc có chút đỏ, “Không có gì.” Nói xong, hấn lại đổ một chén rượu cho Lục Nhất Lan.

Hương vị rượu trong miệng càng ngày càng dày đặc, Lục Nhất Lan uống uống cảm giác đầu có chút choáng váng, dường như... Uống quá nhiều, say rồi?

Đầu óc có chút thâm trầm nặng nề, bên tai còn có giọng nói của Quân Tử Ngọc, nhưng ý thức, đã chậm rãi bắt đầu tan rã.

Thấy Lục Nhất Lan ngã xuống bàn, tim Quân Tử Ngọc bắt đầu thỉnh thoảng nháy dưng.

Bầu rượu yên ương

Vừa rồi hấn nhịn không được đổ rượu mạnh cho ca ca.

Y say rồi.

Quân Tử Ngọc không biết bản thân làm sao, chỉ là khi ngón tay lướt qua gương mặt của Lục Nhất Lan, còn chậm rãi đi xuống, hấn ngây ngẩn cả người.

Như vậy dường như không tốt lắm.

Chỉ là, cứ để ca ca ở bên ngoài như vậy dường như cũng không tốt lắm, nghĩ nghĩ, Quân Tử Ngọc tự nói cho mình, tuy rằng mùa hè, nhưng đã là cuối hè đầu thu, một mình ca ca ở bên ngoài sẽ cảm lạnh, cho nên, hấn muốn ôm ca ca vào tấm cung.

Cái ý tưởng này vừa ra, mặt hấn không không chế được đỏ lên.

Bởi vì cung điện khá heo lạnh, Quân Tử Ngọc cũng ít tới ở, chỉ có giờ Sứ(*) sẽ có cung nhân chuyên đến đây quét tước, ngày thường nơi này đều trống không.

(*) giờ Sứ: 1- 3 giờ sáng.

Không có ai.

Ca ca không nặng, đây là ý tưởng đầu tiên trong đầu Quân Tử Ngọc.

Nhẹ nhàng ôm người vào bên trong, đặt người trên giường, Quân Tử Ngọc chân trái vương chân phải, ngã trên giường của mình.

Hấn nghĩ, nếu Lục Nhất Lan hỏi tới, hấn có thể nói, lúc ôm y có chút lảo đảo, cho nên không cẩn thận cũng ngã xuống trên giường.

Đúng...

Hấn cũng không thắng được lực rượu, sau khi ngã trên giường, liền ngủ rồi.

Hấn ngủ thật.

Đây là một giấc ngủ yên bình, tốt đẹp nhất, hạnh phúc nhất trong nhiều năm qua của Quân Tử Ngọc, chớp mũi đều là mùi hương của ca ca, hấn có thể cảm giác được rõ ràng, bên cạnh là y, y ở đây.

Lúc tỉnh lại đã là đêm.

Lục Nhất Lan lọt vào mê mang.

Nhìn gương mặt như trích tiên của Quân Tử Ngọc có chút hồng, cô có chút hoảng, mẹ nó, sẽ không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Cô nghĩ nghĩ, cho dù không xảy ra chuyện gì, như vậy cũng ảnh hưởng không tốt, vì thế sau khi Lục Nhất Lan thức dậy, té ngã lộn nhào chạy về cung Thái Tử.

Đáng sợ,

Sự kiện uống rượu cứ như vậy qua đi.

Thái Tử Lục Nhất Lan này, chân chân chính chính rời khỏi sân khấu lịch sử, trừ treo một cái thanh danh Thái Tử, cô dường như chẳng có gì cả.

Vào lúc quần thần bi ai cho cô, Lục Nhất Lan mặt mờ thừa nhận, bên nhà mẹ đẻ Thái Hậu, người ủng hộ Nam Vương đều đã xác nhận đổi thành Quân Tử Ngọc.

Cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị Thái Tử một thế hệ mới, chính thức bắt đầu.

Ngũ hoàng tử PK Thập Nhất hoàng tử, thắng bại, rất rõ ràng.

“Ca ca, gần đây huynh đều không để ý tới ta, là vì sao vậy?”

“Không có gì.” Lục Nhất Lan cũng bắt đầu dĩ, sóng gió lần trước còn chưa có qua đâu, cùng chung chăn gối... Tuy rằng đối phương mới mười ba, mười bốn, nhưng thân hình đã cao đến 1m75, vẫn làm cô cảm thấy rất kỳ quái.

“Huynh chán ghét ta?”

“Không có.” Lục Nhất Lan cảm thấy tâm tư của Quân Tử Ngọc quá nhạy cảm, cô sờ sờ đầu hán, “Gần đây đệ cùng Quân Tử An tranh trư, ca ca sợ đệ phân tâm.”

“Thật sao?”

Sợ hán phân tâm, cho nên trực tiếp không muốn để ý tới hán.

Quân Tử Ngọc bỗng nhiên cảm thấy Quân Tử An là người đáng giận nhất trên đời này.

“Đúng vậy.”

“Vay qua một đoạn thời gian ta sẽ đến tìm huynh, hoàng huynh, đến lúc đó huynh nhất định đừng bỏ lơ ta đấy.”

“Được.”

Thiếu niên vô cùng cao hứng rồi đi, nhưng, không qua hai ngày, Lục Nhất Lan nghe được một cái tin tức.

Lúc Quân Tử An cười ngửa ở trại nuôi ngựa vùng ngoại ô, té ngã gãy hai chân.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cô bỗng nhiên phát hiện, Quân Tử Ngọc mười bốn tuổi, ngoại trừ gương mặt thì dường như đã chẳng phải nhóc con chỉ biết khóc nháo trong trí nhớ nữa rồi.

Trong hoàng cung, còn là một hoàng tử tài giỏi, sao có thể... Đơn thuần như giấy trắng.

Quân Tử An gãy hai chân, trái lại nhắc Lục Nhất Lan một việc, Quân Tử Ngọc, trưởng thành rồi.

Bút lông chậm rãi di động trên giấy Tuyên Thành, Lục Nhất Lan đứng thẳng tắp, không chờ bên ngoài thông báo xong, một thiếu niên liền chạy vào, bộ dáng của hán rất vui vẻ.

Quân Tử Ngọc nhanh chóng chạy tới bên cạnh Lục Nhất Lan, “Ca ca, ta tới rồi.”

“Ngũ hoàng huynh gặp nạn lúc cười ngửa vùng ngoại ô, gần đây không có thười gian tới quản ta, huynh...”

Lục Nhất Lan nhìn bộ dáng một mảnh chân thành của hán, lại cảm thấy suy nghĩ trước đó của mình sai rồi, một chàng trai có đôi mắt đẹp đến thế này, sao có thể là người tâm cơ thâm trầm được?

Cô nhìn hán, nhìn hồi lâu.

Ánh nhìn trắng trợn như vậy lần mặt Quân Tử Ngọc đỏ lên, hán thẹn thùng hỏi, “Ca ca, huynh nhìn ta làm gì?”

Màu sắc đơn thuần như vậy, làm Lục Nhất Lan hoàn toàn buông xuống ngờ vực trong lòng, cô cười nói, “Bởi vì Tử Ngọc càng ngày càng cao nha.”

“Tới đây, nếu đã tới, vậy cùng ta luyện chữ đi.”

Tuy rằng không thích, nhưng hán sẽ không bao giờ từ chối yêu cầu của Lục Nhất Lan. Quân Tử Ngọc cầm bút lông, đứng ở trước bàn, thần sắc trên mặt rất thả lỏng.

“Đệ như vậy, ta liền nhớ tới chuyện đã lâu trước kia, khi đó đệ mới cao được chừng này, bây giờ...”

Ngô gia có con trai vừa lớn.

“Ca ca vẫn luôn không thay đổi.”

“Phụt----”

Lục Nhất Lan bỗng nhiên bị chụp mũi ngửa, vòng quanh cái bàn nhìn một lát, yên lặng nói, “Không chỉ có chiều cao, còn có chữ của đệ, cũng tốt hơn trước kia rất nhiều, chỉ là... Càng ngày càng giống ta.”

“Ai.” Cô lại bắt đầu cảm thấy kỳ quái, “Lúc trước không phải đệ luyện chữ Liễu sao, sao càng ngày càng không giống rồi.”

Cô ở bên này lăm bắm nói, Quân Từ Ngọc nghe chỉ cười không nói.

Khoảng thời gian Quân Từ An gãy chân này, Quân Từ Ngọc trôi qua cực kỳ dễ chịu, không có gì, Lục Nhất Lan sẽ chơi đùa với hắn, sẽ không đuổi hắn đi, thật sự là quá tốt.

Như vậy làm Quân Từ Ngọc nhìn không được nghĩ, nếu...

Nếu gì có thể chết, vậy thật tốt biết bao.

Ánh trăng treo lên cao, Quân Từ Ngọc thở dài một hơi, thôi, vẫn chưa bố cục tốt, trước giữ lại cái mạng nhỏ của gã.

Mùa đông năm 42 Tấn Quốc.

Bất giác, Lục Nhất Lan đến nơi này đã mười năm, mười năm, dường như chỉ trong cái chớp mắt.

Từ lúc bắt đầu vào đông, là sinh nhật nguyên chủ.

Hoàng Đế không biết trúng gió gì, bỗng nhiên nhớ tới Thái Từ chẳng khác gì bị đẩy vào lãnh cung này, quyết định làm yến tiệc lớn cho cô.

Địa điểm tổ chức là ở hoàng cung, công việc cụ thể đều do Hoàng Hậu chuẩn bị, Quân Từ Ngọc biết sinh nhật cô, rất dụng tâm chuẩn bị quà.

“Ca ca, huynh thích cái gì?”

“Không thích gì cả.” Lục Nhất Lan dừng lại một chút, “Đệ tặng là được, ta đều thích.”

Quân Từ Ngọc trực tiếp diễn giải ý nghĩa những lời này thành, đệ tặng đồ gì ta cũng thích, môi cong lên, đôi mắt hắn lấp lánh ánh sáng, “Ta sẽ tặng huynh một món quà tốt.”

Cướp đoạt kim khố nhỏ của mình một chút, đều là chút tục vật.

Quân Từ Ngọc cảm thấy, quà tặng cho ca ca, ý nghĩa nhất định phải lớn, cho nên, hắn chuẩn bị hai phần.

Một phần là tặng trước mặt mọi người, một viên đại đồng châu.

Một phần khác là một bức tranh.

Một bức tranh cực cực cực kỳ đẹp.

Lục Nhất Lan cùng Quân Từ Ngọc đều ở trên bức tranh, lấy rừng mai làm bối cảnh, một người đánh đàn, một người múa kiếm.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158

Editor: Ngạn Tĩnh.

Nếu có thể, thật muốn cùng ca ca vĩnh viễn cũng không chia lìa.

Ban đêm, hơi nóng trong cung có thể hoàn toàn tách bỏ cái lạnh bên ngoài, trong một mảnh ăn uống linh đình, bụng cách một tầng da, người vĩnh viễn

cũng sẽ không biết người đối diện rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Hôm nay Lục Nhất Lan chính là vai chính.

Cô rất ít khi ăn mặc một thân măng bào nghiêm chỉnh như thế, ngồi vị trí đầu tiên hàng quan lại, tất cả mọi người nhìn cô, Hoàng Đế ở phía trên, nhìn qua một mảnh hiền lành.

Này rất khác thường, thái độ của Hoàng Đế quá khác thường.

Bắt đầu từ mấy năm trước Quân Tử Ngọc bị cầm vào Thái Học một năm kia, lòng Hoàng Thượng bắt đầu nghiêng về một bên, hoàn toàn dừng ở trên người Ngũ hoàng tử, người sáng suốt cơ hồ đều có thể nhìn ra được, Quân Tử An, chính là Thái Tử tiếp theo được Hoàng Đế phủng ra.

Nhưng.

Vô dụng.

Thái Tử đương nhiệm không phạm sai lầm, người cũng không có cách nào ngang nhiên bãi miễn y được, cho dù bãi miễn, dưới tay người ta còn có một đích thứ tử, tóm lại, thân phận của Ngũ hoàng tử cực kỳ xấu hổ.

“Hôm nay, là sinh nhật tuổi 22 của Thái Tử.”

Rượu quá ba tuần, Hoàng Đế bỗng nhiên nói chuyện, tất cả mọi người đều an tĩnh lại. Trong cung điện, phảng phất ngay cả tiếng một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe rõ ràng.

Lục Nhất Lan cảm thấy, vị phía trên kia, muốn thả chiêu lớn.

Quả nhiên mà, ông ta bỗng nhiên nói tới hôn sự của Lục Nhất Lan.

“22 tuổi à, trầm cho rằng, Thái Tử cần lập một Thái Tử phi.”

Người bị điểm danh đứng lên, Quân Tử Ngọc ngồi ở bên cạnh nắm tay nắm chặt, lão bất tử, thế nhưng muốn bức bách ca ca.

Hắn nhìn chằm chằm bầu rượu trên bàn, tim lại treo cao lên.

Ca ca, đừng đón đầu.

“Thái Tử, mấy năm qua, con có coi trọng Thiên kim nhà nào không?”

Lục Nhất Lan không nói.

Hoàng Đế cũng không quản Lục Nhất Lan có trả lời hay không, chỉ là lẳng lặng nói, “Ta thấy, đại nữ nhi Binh Bộ Thị Lang, rất thích hợp với con.”

Muốn tứ hôn, Lục Nhất Lan có động tĩnh, cô đi đến chính giữa cung điện, chậm rãi quỳ xuống, “Phụ hoàng, tuổi tác nhi thần còn nhỏ, không muốn lập phi.”

“Không muốn?”

“Làm càn!”

Làm khó dễ là không cần lý do, ví như hiện tại, Hoàng Đế vô duyên vô cớ tức giận, đánh đổ một cái chén trên đài cao, “Trẫm là hạ chi, là tứ hôn, Thái Tử muốn ngỗ nghịch sao?”

“Vẫn xin phụ hoàng thành toàn.”

“Tuổi tác của nhi thần còn nhỏ, không muốn lập phi.”

“22, người nói còn nhỏ, thành Thái Tử nhiều năm như thế, người cũng rất trầm tĩnh, không làm được cái gì có lợi cho Đại Tấn quốc ta.” Hoàng Đế trầm giọng nói những lời này xong, mọi người đều biết Hoàng Đế có ý gì.

Muốn! Phế Thái Tử nha!

“Từ khi người mười hai tuổi đã làm Thái Tử, đến bây giờ đã có mười năm, người không hề có thành tựu...”

Bỗng nhiên, Quân Tử Ngọc ngồi ở vị trí của mình bỗng nhiên đứng lên, cũng bước nhanh đến chính điện, quỳ xuống, “Phụ hoàng, thành tựu của hoàng huynh, người đời đều biết.”

“Biên tu sách sử, cũng ở Đại Lý Tự tra án, xét xử qua vô số tham quan ô lại, vận chuyển lương hướng, cùng từng viết những cuốn sách hay, sao có thể nói không hề có thành tựu?”

Hoàng Đế còn chưa nói xong, bên cạnh bỗng nhiên có người tới một câu.

“Thần cũng cho rằng! Thái Tử mười năm nay có công không ít, thật sự là...”

“Công lao không ít!”

“Không ít!”

Tiếng nói như vậy hết đợt này tới đợt khác, sắc mặt Hoàng Đế phía trên rất khó xem, rất hiển nhiên, ông ta không nghĩ tới Lục Nhất Lan ở trong đám quần thần lại có tiếng hô cao như vậy.

Quân Tử Ngọc có chút đắc ý liếc mắt nhìn Lục Nhất Lan một cái.

Cô hơi hơi mỉm cười, đứng lên.

“Phụ hoàng, nhi thần cho rằng người nói rất đúng.”

“Nhậm Thái Tử mười năm, Tử Ý tuy có công, nhưng so với Ngũ hoàng đệ, đặc biệt là Thập Nhất hoàng đệ mà nói, kém xa.”

“Vì suy nghĩ cho Đại Tấn quốc ta, nhi thần.... Tự nguyện từ nhiệm chức Thái Tử!”

Toàn trường ồ lên.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159

Editor: Ngan Tịnh.

Rất rõ ràng, Lục Nhất Lan đây là tự làm thấp mình, tạo thế cho Quân Tử Ngọc.

Được, ông không hài lòng ta cũng được, nhưng nơi này còn có sẵn một Thập Nhất hoàng tử, ông cũng nên vừa lòng rồi chứ.

Quân Tử Ngọc có chút kinh ngạc.

Hắn nghĩ ngày hôm nay sẽ đến, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy, hơn nữa còn oanh oanh liệt liệt như thế.

Toàn bộ bữa tiệc sinh nhật của Lục Nhất Lan, đều biến thành một trò khôi hài từ đầu tới đuôi.

Chân trước y vừa về cung Thái Tử, chân sau liền nhận được thánh chỉ của Hoàng Thượng.

Đại hoàng tử Quân Tử Ý, nhậm Thái Tử mười năm nay, biểu hiện bình thường, thật sự có làm chuyện lớn, nay phong Ninh Vương, tước vị Thái Tử.

Ừm.

Biến thành Ninh Vương, phủ đệ cũng nằm ngoài cung.

Vị Thái Tử già 22 tuổi này, trong lời đồn đãi ở bên ngoài, chỉ còn hai chữ thê thảm.

Nhưng, tằm cung Quân Tử Ngọc.

Đồ ăn đầy bàn dài, Quân Tử Ngọc rót cho Lục Nhất Lan một chén rượu, “Ca ca, uống.”

“Không uống rượu.” Lục Nhất Lan lắc đầu, “Lần trước uống say...” Thiếu chút nữa xấu hổ rồi.

Nghe thấy chuyện này, Quân Tử Ngọc cũng nhớ tới lúc hai người chung chăn gối lần trước, lỗ tai hắn không nhịn được đỏ lên, mặt cũng có chút nóng, “Cái này là rượu trái cây, sẽ không uống say.”

“Rượu trái cây à?” Vậy không sao, Lục Nhất Lan thờ dài, sau đó mới rất thỏa mãn uống một ngụm rượu, gấp một đũa đồ ăn, “Vừa rồi vẫn chưa ăn no.”

“Vừa rồi nhiều người quá ồn ào.”

Lục Nhất Lan ừm ừm hai tiếng, “Bắt đầu từ ngày mai, ta phải đến Trường phó.”

Vừa rồi còn trong bầu không khí vui vẻ, đến giờ phút này, liền hoàn toàn cứng đờ, “Trường phó?”

“Phủ đệ mới của ta ở nơi đó.”

Máu toàn thân của Quân Tử Ngọc phảng phất đều đóng băng chỉ trong nháy mắt, phủ đệ mới! Đúng vậy, nếu ca ca không còn là Thái Tử nữa, vậy Vương gia 22 tuổi có phong hào nên rời đi hoàng cung.

Nắm tay nắm chặt.

“Huynh phải đi.”

“Đúng vậy.” Không ra nghe dày đặc áp lực trong giọng nói của Quân Tử Ngọc, Lục Nhất Lan kéo tay Quân Tử Ngọc, “Trong hoàng cung, chỉ có mình đệ ở nơi này.”

Nồng đậm quan tâm nở rộ, Lục Nhất Lan buông chén đĩa đứng lên, dịu dàng, “Ta tin tưởng đệ đã biến thành một người có thể tự mình đảm đương một vùng, đúng không, Tử Ngọc?”

“Đúng.”

“Ca ca, huynh yên tâm.”

Chỉ có giết chết Quân Tử An, chỉ có Hoàng Đế chết, hấn trở thành Hoàng Đế, mới có thể đón ca ca về, sao hấn có thể không nghiêm túc, không nỗ lực?

Nói xong chuyện này, đề tài lại chuyển tới chuyện tứ hôn.

“Lần này, ý tứ của Hoàng Thượng đã rất rõ ràng, cưới, bên cạnh thêm một tên gian tế, không cưới, liền phải tước vị Thái Tử, Tử Ngọc, lập trường của ông ta đã rất rõ ràng.”

“Hừm?”

Lục Nhất Lan cúi người, nhẹ nhàng dán môi bên tai Quân Tử Ngọc, “Sợ giết cha sao?”

“...”

Hơi thở mềm ẩm nổ tung bên tai, cả người Quân Tử Ngọc đều ngậy ngấn, cảm giác rất cứng đờ, rất kỳ diệu, thậm chí có một ngọn lửa đang tàn sát bừa bãi, hấn nắm lấy cổ áo của mình.

Lục Nhất Lan cho rằng hấn bị dọa sợ, chọt vỗ vỗ mặt hấn, “Người làm chuyện lớn, không câu nệ tiểu tiết, Hoàng Đế coi thường chúng ta, chúng ta cũng...”

“Ta biết.”

Quân Tử Ngọc gật đầu như giả vờ, “Ta sẽ.”

Giết cha?

So sánh với ca ca, cha, đó là cái rắc gì.

Tường lung lay mọi người cùng đẩy. Ngày hôm sau lúc Lục Nhất Lan đi, chỉ có một mình Quân Tử Ngọc đến tiễn đưa.

“Hoàng huynh, ngày nào đó, ta sẽ dùng lễ quý nhất, nghênh đón huynh trở về.”

“Ta chờ.”

Áo khoác phết đất, người nọ từng bước một đi xa, Quân Tử Ngọc nghiêng đầu, “Phái người bảo vệ tốt Thái Tử.”

“Vâng.”

“Có người đến gần, giết không tha.”

“Vâng.”

“Y có chuyện gì, người cũng không cần trở lại.”

“Vâng.”

Chương 160

Editor: Ngan Tĩnh.

Lục Nhất Lan rời đi.

Hoàng cung to như vậy phẳng phất chỉ trong chớp mắt mất đi tất cả sức sống, Quân Tử Ngọc đứng dưới bầu trời nơi này, bỗng nhiên cảm thấy rất không thú vị.

Huỳnh ấy không ở đây, bất kỳ thứ gì, cũng đều không thú vị.

Khoanh tay mà đứng, bên cạnh có một thủ hạ lẳng lặng đứng một bên, Quân Tử Ngọc đột nhiên hỏi, “Trong nhà Binh Bộ Thị Lang có một nữ nhi đúng không?”

“Phải.”

“Ồ.” Mặt mày nam nhân hiện lên vài phần ánh sáng âm u, khoe môi Quân Tử Ngọc chậm rãi cong lên, “Nghe nói có một số người, nên bị Diêm Vương thu đi rồi.”

“Vâng.”

Quân Tử Ngọc từ mười tuổi đã bắt đầu bồi dưỡng thể lực thuộc về mình, bây giờ hắn đã bồi dưỡng ra đoàn ám vệ thân thủ đứng đầu toàn bộ Tấn Quốc.

Vậy giờ tốt rồi, đoàn ám vệ trực tiếp biến thành đoàn sát thủ cùng đoàn bảo tiêu.

Một bộ phận người ở bên cạnh hắn, tùy thời xử lý những người làm Lục Nhất Lan khó chịu, một bộ phận người ở bên cạnh Lục Nhất Lan, có thể bảo vệ.

Mười năm trước, mười năm sau.

Quân Tử Ngọc vẫn tên là Quân Tử Ngọc, chỉ là không phải đứa bé đó nữa.

“Bầu trời Kinh thành, cũng nên thay đổi rồi.”

Biến thành màu sắc hắn thích, không gây trở ngại ca ca là tốt rồi.

Phải nói hiện tại, Quân Tử Ngọc cùng Quân Tử An mới xem như thật sự đấu tranh, tuy rằng trong mắt Quân Tử Ngọc, cái gọi là Ngũ hoàng tử, cái gọi là người có lực cạnh tranh ngôi vị Thái Tử nhất, cũng chỉ là một tên tàn phế chân trái còn chưa có tốt hoàn toàn, hắn cũng không tính toán xem thường.

Trong triều phần lớn người đều đứng về phía hắn, nhưng hắn vẫn chậm rãi đắn đo, chuẩn bị một chút như tầm ăn tư ăn rớt tất cả thế lực của đối phương.

Sau đó----

Sau đó rất nhàm chán, bởi vì Quân Tử An thật sự là quá vô dụng.

Hắn vốn muốn đi ra tìm Lục Nhất Lan, nhưng quân sư bên người nói, bởi vì ca ca vừa đi Trường phố, hắn lại như mặt trời ban trưa, tùy tiện chạy qua như vậy, người khác có thể cho rằng hắn là đi bỏ đá xuống giếng.

Tuy rằng..

Thiếu niên tay chống cằm, khí thế thần chấn giết thần, Phật chấn giết Phật thường ngày rốt cuộc chậm rãi biến thành một loại rối rắm ngưng ngừng xoắn xít.

Tuy rằng ca ca không thèm để ý cái nhìn của đám người đó, nhưng là hắn chính là không muốn để người khác nói quan hệ giữa hắn và ca ca không tốt.

Dù sao, quan hệ bọn họ tốt đến như vậy.

“Hôm nay hoàng cung giới nghiêm sao?”

“Chủ tử, hoàng cung mỗi ngày đều giới nghiêm.” Âm vệ số một khụ khụ hai tiếng, “Muốn xuất cung, có thể chờ đến sau giờ Tý, lúc ấy người tuần tra khá ít.”

“À.”

Hắn rất bình tĩnh trả lời, lại trước khi ra cửa lúc nửa đêm kia đột nhiên quay đầu, “Ngươi, lập một công.”

Gió đêm đông quét trên mặt như dao nhỏ lướt qua, quét đến phát đau, nhưng Quân Tử Ngọc không sợ, đặc biệt là... Khi hắn thấy phủ đệ của Lục Nhất Lan, cái loại đau đớn này càng thêm bị xem nhẹ.

Vương phủ vẫn còn sáng đèn, hắn cẩn thận dừng trên nóc nhà, vạch mái ngói ra, phát hiện ca ca ngủ, chỉ có ánh đèn mỏng manh đầu giường còn sáng.

Không thấy mặt, chỉ có một thân hình, lại như cũ làm Quân Tử Ngọc say mê không chịu được.

Rón ra rón rén từ cửa sổ nhảy vào phòng, ầm ập trong phòng bao phủ tối, hắn hà một hơi vào lòng bàn tay, để sát vào, gương mặt ngày nhớ đêm mong, hương vị quanh quần nơi chóp mũi, toàn bộ đều là của y.

Ở chỗ này rất lâu.

Lúc đánh gõ báo canh ba, hắn mới nâng mắt lên.

Cần phải đi.

Trước khi đi, Quân Tử Ngọc đưa ra một quyết định, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày hắn đều sẽ đến nơi này nhìn ca ca.

Nhìn một chút, trong lòng cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Ngày tháng đối với Quân Tử Ngọc mà nói, là tràn ngập tình cảm mãnh liệt.

Nhưng đối với Lục Nhất Lan mà nói, là bình tĩnh lại bình tĩnh,

Dù sao ở bên ngoài, chiến đấu trong cung cũng không thể rơi trên người cô.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161

Editor: Ngạn Tĩnh.

Quân Tử Ngọc thường xuyên xuất cung nhìn Lục Nhất Lan, nhưng bởi vì thời gian đều là đêm tối, cho nên...

Lục Nhất Lan cũng không biết chuyện này, vẫn như cũ mỗi ngày đều rất vui sướng đọc sách ngủ trong Vương phủ, ngẫu nhiên còn sẽ đi ra ngoài dạo một vòng, một chút cũng không nóng nảy.

Trong cung, Quân Tử Ngọc cũng rất nhanh chóng lật đổ Ngũ hoàng tử, nhưng ngại bên kia còn chưa diệt tuyệt, cho nên hắn vẫn để lại Quân Tử An một hơi.

Hôm nay vẫn giống như những ngày bình thường, chỉ khác biệt duy nhất là, trên bầu trời rơi xuống mấy hạt bông tuyết li ti.

Ban đêm đặc biệt lạnh, nhưng Quân Tử Ngọc vẫn xuất cung.

Hơi thở phả ra không trung dường như cũng muốn biến thành băng, lúc đến, Quân Tử Ngọc phát hiện bản thân tới sớm, ngày thường đều là sau giờ Tý, hôm nay sớm hơn hai canh giờ, trong phòng vẫn còn sáng đèn, hắn cũng không đi xuống.

Người luyện võ ngũ cảm đều rất tốt, làm một cao thủ võ lâm, thính giác của Quân Tử Ngọc cực tốt, cho nên sau khi nghe thấy tiếng nước róc rách phía dưới, hắn thật đúng là cứ như thế... Mặt đỏ.

Ca ca đang tắm rửa.

Đại não phản hồi tin tức này cho hắn, hắn bỗng nhiên không biết muốn nói cái gì.

Tắm rửa à.

Tắm rửa đó.

Hình ảnh trong đầu càng ngày càng 18+, Quân Tử Ngọc kịp thời phanh lại.

Đều là nam nhân, vì sao... Hắn lại tò mò thân thể ca ca đến vậy.

Quân Tử Ngọc muốn vạch một mảnh ngói ra nhìn xem cảnh tượng phía dưới, lại có cảm giác như vậy dường như không tốt lắm, nhưng là---

Nam nhân ghé vào phía trên, tay chân nhẹ nhàng dịch ra hai mảnh ngói, động tác của hắn rất cẩn thận, sợ từ phía trên rớt xuống một chút bông tuyết, quấy nhiễu người đang tắm rửa.

Bên trong hơi nóng mịt mờ, ngay từ đầu, Quân Tử Ngọc chẳng thấy rõ gì cả.

Nhưng là, người bên dưới tắm lâu rồi cũng sẽ xong, cũng sẽ phải đi ra thùng tắm nha.

Hắn nhìn một hồi lâu, đến lúc cảm thấy đầu óc đều sung huyết, Lục Nhất Lan tắm rửa xong, cô có chút buồn ngủ bò ra khỏi thùng tắm, cầm lấy áo dài ở bên cạnh, nhẹ nhàng tròng lên người.

Bởi vì lược ở phía sau, cho nên cô một bên thắt nút, một bên xoay người.

Liếc mắt một cái.

Quân Tử Ngọc liền ngậy người.

Sợ ngậy người.

Sợ ngậy người!

Vì sao, ngực ca ca, lại phồng lên.

Vì sao, ca ca với hắn, lại không giống nhau.

Vấn đề này, rất vi diệu, trong lòng Quân Tử Ngọc có chủ ý, nghĩ tới, nhưng là hắn liếm liếm môi, không dám nói.

Người phía dưới cũng không biết nhiều cong vòng như vậy, lau khô nước trên người, mặc xong quần áo gọi người bưng thùng ra xong, liền nằm lên giường.

Hôm nay, Quân Tử Ngọc không đi xuống.

Hắn bảo trì tư thế kia, nằm bò trên nóc nhà suốt một buổi tối.

Không dám động, cũng không có tâm tư động, một buổi tối, hắn đều đang tiêu hóa một màn vừa nhìn thấy kia.

Mặt bên cực kỳ đẹp.

Đường cong cực kỳ đẹp.

Chóp mũi có cảm giác ướt át, duỗi tay sờ một cái, màu máu nổi trên tuyết, rón ra rón rén đứng lên, hắn trở về hoàng cung.

Tin tức này quá lớn, hắn phải tìm một người tới xác nhận một chút...

Ừm, ví như Hoàng Hậu.

Hôm sau, Quân Tử Ngọc xin nghỉ thượng triều, đi chính cung.

“Mẫu hậu.” Trên mặt nam nhân còn mang theo vài phần nghiêm túc, “Nhi thần có việc muốn nói, vẫn xin mẫu hậu... Cho lui tất cả.”

“?”

Người đầu đi hết, Hoàng Hậu hỏi, “Ngọc nhi, chuyện gì lại hoảng loạn như thế?”

“Mẫu hậu, con nhận được một tin tức.”

Sau khi nói chuyện Lục Nhất Lan là nữ tử với Hoàng Hậu một lần, Hoàng Hậu hoảng sợ một hồi, mới kể lại chuyện xưa.

“Lúc trước mẫu hậu suy thoái, dưới người cần có một hoàng tử, lúc đó hoàng huynh, không, là hoàng tỷ của con được sinh ra---”

“Con đã biết.” Quân Tử Ngọc gật gù đầu, “Con sẽ bảo vệ bí mật này.”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162

Editor: Ngạn Tĩnh.

Thì ra ca ca không phải ca ca, là tỷ tỷ.

Ra chính cung, Quân Tử Ngọc có chút mê mang, lại cảm thấy...

Thật tốt!

Vì sao hoàng huynh là tỷ tỷ, hẳn lại vui vẻ như vậy chứ?

Lý do trong đó hẳn cũng không mệt mỏi theo đuổi, nhưng là vui vẻ, tóm lại là tốt.

Chỉ là bí mật này quá lớn, mẫu hậu nói đúng, rất nhiều người, đều có thể uy hiếp đến an nguy của ca, tỷ tỷ, ví như Hoàng Đế, ví như Ngũ hoàng tử thích tìm đường chế kia.

Ha.

Nên tiễn bọn họ lên đường.

“Âm tuyến trong hoàng cung gần đây thế nào?”

“Hồi bẩm chủ tử, đều đã an bài tốt, tùy thời có thể...” Phụng hiến ra sinh mạng của mình.

Mấy năm nay Quân Tử Ngọc sắp xếp không ít tai mắt lớn lớn bé bé trong hoàng cung, có thể nói, cơ hồ toàn bộ hoàng cung đều trong sự khống chế của hắn. Lung dựa Nam Vương, cùng ánh mắt nhìn người độc đáo và mị lực nhân cách, đều tạo thành sự thành công của hắn.

“Nếu như vậy, vậy hành thích vua đi.”

“Dùng hạ độc, đừng quá rõ ràng, tìm Tề thái y.”

“Vâng.

Tề thái y.

Viện pháp đòi tiếp theo của Thái Y Viện, có tiếng danh thủ quốc gia, y thuật cao thâm, cực kỳ được Hoàng Thượng yêu thích, muốn làm chút gì, còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Ngày gần đây, thân thể Hoàng Thượng bỗng nhiên không khỏe, mấy ngày liền không thượng triều, tìm Tề thái y tới hỏi, mới biết được là... Thận hư, túng dục quá độ.

“Tề ái khanh, việc này...” Hoàng Thượng gặp phải chuyện này, sắc mặt cũng là rất không thể miêu tả, chuyện như vậy, không được! Còn muốn nói với người khác, còn muốn hỏi người khác, mẹ đó đây là một tâm tình chó má gì.

Châm chọc trong chốc lát, Hoàng Đế vẫn là bại trận, “Việc này phải làm sao để giải quyết?”

Tề thái y phía dưới đạm nhiên hơn Hoàng Thượng rất nhiều, “Nếu bệ hạ muốn khôi phục cảm giác lúc tuổi trẻ, có thể dùng thuốc, chỉ là... Vị thuốc này khá đặc biệt, phải dùng dài lâu, sắp tới----”

“Bệ hạ vẫn là phải thanh tâm quả dục cho thỏa đáng.”

“Trẫm đã biết, Tề ái khanh, có thể đi xuống viết phương thuốc.”

“Thần cáo lui.”

Tuồng kịch trong hoàng cung, vĩnh viễn cũng không thấy kết cục.

Lục Nhất Lan vừa ra khỏi cung hai tháng, trong lúc đó gió nổi mây phun, cô cũng thấy được đôi chút.

Gia Hoàng Quý phi bởi vì lý do nào đó, tạm thời không được Hoàng Thượng sủng hạnh. Tuy Ngũ hoàng tử vẫn còn là người được chọn tranh đoạt ngôi bị, nhưng thanh danh đã không bằng trước, đa số người đều lựa chọn Quân Tử Ngọc làm trư quân.

Tục ngữ nói, chó nóng nảy, luôn sẽ muốn nhảy tường, không có lý do làm ầu chính diện, vậy tất nhiên phải tìm chút đường ngang ngõ tắt.

Sắp ăn tết, Quân Tử Ngọc quyết định chính diện đi bái phỏng Lục Nhất Lan một chút.

Thời tiết không tốt lắm, không ở trong hoàng cung, bản thân là lão đại, Lục Nhất Lan còn trốn trong chăn không chịu dậy, nghe thấy tiếng động bên ngoài, mày cô nhăn lại, ai lại tới cửa bái phỏng một Thái Tử vừa bị phế chứ, ăn no rừng mỡ đến thế cơ à.

Chờ đến khi mở con ngói nhập nhèm, nhìn thấy người trước mặt, Lục Nhất Lan cảm nhận một hồi xấu hổ.

Cô xoa xoa trán của mình, tóc dài còn một mảnh rối tung, cả người có chút mất phong độ.

Quân Tử Ngọc cũng bắt đầu mê mang, ở cạnh ‘ca ca’ cao lớn chính khí như thần suốt mười năm, hắn chưa từng phát hiện ra ‘ca ca’ còn có một mặt lòi thối như thế.

“Dậy nào, còn không dậy nổi giường, không lạnh sao?”

Lời dịu dàng vừa ra, hai người đối diện nhau, phảng phất về lại mười năm trước.

Mười năm trước, Lục Nhất Lan cũng từng nói một câu như thế, “Rời giường, còn không đứng dậy, không sợ lạnh sao?”

“...”

Xấu hổ.

Lục Nhất Lan nhú mày, “Tử Ngọc, đệ ra ngoài một chút, ta mặc quần áo.”

“Được.”

Chỉ là lúc quay đầu còn liếc mắt nhìn một cái, mái tóc dài kia, gương mặt tinh tế nhỏ xinh, đường cong nơi ngực hơi hơi phồng lên, vòng eo mảnh khảnh cùng bàn tay mềm mại, hắn nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163

Editor: Ngan Tĩnh.

Vì sao mười năm nay, hắn đều mất mủ cho rằng ‘ca ca’ là một nam nhân chứ.

Kìa rõ ràng, là một nữ tử.

Một nữ tử tần thái cực nghiêm.

Sau khi Lục Nhất Lan đi ra, Quân Tử Ngọc phát hiện càng nhiều điểm không ổn, ví như giọng nói, lại ví như thói quen, còn rất nhiều rất nhiều thứ, đều không phải nam nhân nên có.

“Hoàng huynh.”

“Ừ, Tử Ngọc, hôm nay đệ có chút kỳ quái.” Lục Nhất Lan cong môi, “Có phải ở trong cung gặp chuyện gì không vui không?”

“Không có, ta ở trong cung rất tốt.” Hắn gật gật đầu, “Chỉ là có chút mê mang, gần đây Giang Nam gặp thiên tai, Hoàng Thượng muốn phái ta ra ngoài cứu tế.”

“Phái đệ ra ngoài cứu tế?”

Đây chính là chuyện khổ sai, lại còn có chút uy hiếp đến tính mạng, nhưng từ điểm thu phục lòng dân mà nói, đích xác xem như chuyện tốt.

Có chút rối rắm, Lục Nhất Lan cũng đang đắn đo.

Quân Tử Ngọc thừa dịp thời gian này, tham lam nhìn mặt cô, phảng phất như cá cạn khát vọng nước rất lâu, thật lâu, Lục Nhất Lan cúi đầu, hấn cũng cúi đầu.

“Xem thời cơ, lại quyết định có đi hay không, đệ hấn là có thể phân biệt...”

“Ta đã biết.”

Nói chính sự xong, ngày xưa đều là do Quân Tử Ngọc khơi mào đề tài, sau đó lại tiếp tục nói. Hôm nay, Quân Tử Ngọc thẹn thùng rất nhiều, cho nên quanh quẩn giữa hai người, cơ hồ đều là trầm mặc.

Bỗng nhiên, Quân Tử Ngọc nói, “Hoàng huynh, ta rất nhớ huynh.”

“Hử?”

Một nam nhân mười lăm tuổi, đã bắt đầu mưu quyền đoạt vị còn có thể nói ra loại lời nói này, Lục Nhất Lan nở nụ cười, “Nhớ ta?”

“Hoàng huynh vẫn luôn ở nơi này, muốn đến, vậy trực tiếp đến gặp là được.”

Trong phủ Ninh Vương cũng có một mảnh vườn hoa nhỏ, nơi này cũng có rừng mai, tuy rằng quy mô không lớn bằng hoàng cung, nhưng cũng có vài phần tư vị. Quân Tử Ngọc nhớ tới món quà mà mình từng tặng cho hoàng huynh kia, liền hỏi: “Ca ca, trong phủ của huynh có đàn không?”

“Có nha, có chuyện gì sao?”

“Huynh tới đánh đàn, ta tới múa kiếm đi.”

“Àch, được.”

Tiếng đàn hòa lẫn tiếng gió tuyết, rừng mai, phảng phất động chứa tinh linh, có bông tuyết nhỏ, cũng không phải chuyện lớn gì, Quân Tử Ngọc cảm nhận kiếm(*) đứng bên ngoài trường đình, bay múa, roi xuống đất, xoay tròn, bạch y nhẹ nhàng đích xác thoáng như trích tiên.

(*) Kiếm dẻo, kiếm mềm.

Khí chất cùng tỏa sáng như vậy, quả thật muốn lóa mù mắt chó của Lục Nhất Lan.

Nhìn không được xứng tiếng ca với đoạn múa kiếm này, Lục Nhất Lan nhẹ nhàng ngâm nga lên, người trước mắt múa càng thêm ra sức, nhảy càng tốt. Một khúc xong, Quân Tử Ngọc nhảy xong lập tức chạy tới trước mặt Lục Nhất Lan.

Cô ôm đàn đứng lên, Quân Tử Ngọc liền ôm lấy cô lẫn đàn.

Tư thế này, dị thường quái dị.

Hơn nữa, Quân Tử Ngọc còn cọ cọ Lục Nhất Lan, cái ôm nhẹ nhàng, lực cọ nhẹ nhàng, làm người có cảm giác một loại động vật thể hình lớn họ mèo, đáng yêu đến lòng người đều tan.

“Ca ca.”

“Hả?”

“Ta tất nhiên, hộ người chu toàn.”

Không rõ đứa nhỏ này sao lại nói tới mấy chuyện này, Lục Nhất Lan thấy hấn cúi đầu, liền trực tiếp nhéo lên má hấn một cái, “Ta tin đệ.”

Lúc tới là buổi sáng, lúc đi là giữa trưa, không ở lại ăn cơm.

Ám Nhất đi bên cạnh Quân Tử Ngọc, cảm thấy bầu không khí này dường như có chút kỳ quái.

Cuối cùng.

Y ở trong không khí, nghe được một tiếng than.

“Ta dường như đã yêu một người không thể yêu.”

“Ta...” Ca ca, tỷ tỷ.

“Đi thôi.”

Yêu thì yêu.

Nói vô cùng đơn giản, chỉ là tâm lại loạn.

Đây, không gọi là lưỡng tình tương duyệt, không phải một tình yêu được người tán dương, đây là loạn luân, người đòi phi nhủ.

Tay nắm thật chặt.

“Ám Nhất, tối nay, cho Ngũ hoàng tử một cái giáo huấn.”

Quân Tử An đáng thương, cứ như thế trở thành một... Cái túi trút giận cùng người chịu tội thay.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164

Editor: Ngan Tịnh.

Bởi vì yêu một người không nên yêu, rất mâu thuẫn, cũng không biết phải làm gì, yêu, có thể tiến tới sao?

Loại cảm giác này rất nén giận, vẫn luôn bồi hồi bên người Quân Tử Ngọc.

Đối với người toàn thế giới, hấn đều có thể vô tình, có thể lạnh nhạt, nhưng đối với Lục Nhất Lan, hấn...

Không dám.

Có lẽ hấn cần một chút thời gian yên lặng, chỉ cần đủ thời gian, hấn đối với ‘ca ca’, còn có một phần lòng sùng kính kia, cũng sẽ tách rời khỏi tình cảm nam nữ.

Cuối năm, Quân Tử Ngọc nhìn thời cơ, dưới sự ủng hộ của hơn phân nửa đại thần trong triều, đi cứu tể.

Trận tuyết lớn ba mươi năm mới gặp một lần, làm cho cả Giang Nam, loạn thành một mảnh.

Ngày đó Lục Nhất Lan đến tiễn đưa, tặng cho một lá bùa bình an.

“Tuy rằng không biết vì sao để lại khăng khăng muốn đi, nhưng là nhớ phải bình an trở về.” Lục Nhất Lan đặt bùa bình an vào trong lòng bàn tay Quân Tử Ngọc, “Nhất định phải bình an.”

Sau khi nam nhân nhận bùa bình an, trong cổ họng dường như bị nghẹn lại.

Tay Quân Tử Ngọc có chút phát run, lúc Lục Nhất Lan tiếp xúc với hấn, tay hấn là lạnh lẽo.

“Xảy ra chuyện gì, lạnh lắm sao?”

“Không phải.” Chỉ là lòng lạnh.

Người yêu nhất, vì sao lại là cái thân phận này! So với gió lạnh từng cơn trong lòng, độ ấm hiện tại càng thêm khiến lòng người khó có thể tiếp nhận, Quân Tử Ngọc buông tay ra, “Ca ca, ta phải đi.”

“Chờ đệ chiến thắng trở về.”

“Huynh có thể... Ôm ta một cái không?”

Sau khi nói ra những lời này, Quân Tử Ngọc liền ngậm ngẫn cả người.

Dục vọng đã đi trước một bước vượt qua suy nghĩ của hấn, quấy rầy tất cả kết hoạch của hấn. Nam nhân cắn môi, nhều thêm vài phần ảm nhẫn.

Nếu, nếu nàng từ chối, hấn có lẽ sẽ... Lòng lạnh thêm một chút đi.

Nhưng, Lục Nhất Lan không có từ chối.

Đây là mục tiêu nhiệm vụ của cô, người cô phải đưa tình yêu, cô nhẹ nhàng ôm Quân Tử Ngọc, chỉ nói hai chữ, “Bình an.”

“Sẽ.”

Làm sao bây giờ.

Còn chưa đi ra ngoài, Quân Tử Ngọc liền cảm giác tất cả gì mà kế hoạch thời gian chó má gì đó đều đã thất bại, bởi vì bây giờ hắn rất kích động, cực kỳ kích động.

Cái ôm ấm áp còn trong lòng ngực, hắn cơ hồ có thể xác định, không được, hắn không quên được người không nên yêu kia.

Trong gió tuyết, Quân Tử Ngọc cười ngửa, từng bước một đi về phía trước.

Trên đường lớn, nam nhân trong gió tuyết quay đầu một lần, bóng dáng từ mười năm trước đã in sâu vào đầu, từng bước một trở nên rõ ràng lên.

Hắn yêu nàng.

Không cách nào tránh né.

Không cách nào cự tuyệt.

Không cách nào... Tiêu tan.

Quân Tử Ngọc đi rồi, cuộc sống của Lục Nhất Lan càng thêm bình tĩnh. Cô ở trong Vương phủ mơ hồ có thể cảm giác được chung quanh hắn là có người bảo hộ mình, chỉ là chưa từng hiện thân.

Nhằm chán, liền thích lật xem đồ vật, ở thư phòng lật tới lật đi, liền tìm được một món quà sinh nhật khoảng thời gian trước Quân Tử Ngọc tặng cho cô.

Mở ra vừa thấy, hai mỹ nam.

Ừm, Lục Nhất Lan rất thưởng thức Quân Tử Ngọc, lúc vẽ tranh còn thích tô điểm người cho đẹp một chút. Ngón tay lướt qua giấy tinh xảo, đôi mắt thuận theo đầu ngón tay lướt nhìn một chút, mỗi nữ bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng rồi.

Bức tranh như vậy.

Hình như, đường như là, có chút không hợp lẽ chế.

Cô tiện đường yy một chút, nếu đổi bức tranh này một chút, đổi hình dáng cô mặc nam trang đánh đàn thành nữ trang, toàn bộ hình ảnh đều có thể hài hòa hơn vạn lần.

Còn có bức họa này.

Nếu---

Nếu tham khảo câu nói kia, nhìn tranh của một người, có thể thấy được tâm tình của người đó, Lục Nhất Lan luôn cảm thấy, trên bức tranh này, có hương vị ấm áp và tình yêu.

Tình yêu.

Nhóc con Quân Tử Ngọc kia, sẽ không phải yêu cô rồi chứ?

Khẳng định sẽ không.

Đúng, sẽ không.

Thở dài một hơi, vẫn là đừng tự dọa chính mình.

Một nơi khác, Quân Tử Ngọc cảm bùa bình an, về mặt si mê, Người sẽ yêu ta sao?”

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165

Editor: Ngan Tĩnh.

Yêu hay không yêu...

Dù sao Lục Nhất Lan vốn dĩ không nghe được, cũng không trả lời được.

Cứu tế Giang Nam, thật sự là một loại chuyện rất nguy hiểm, người có thể chống cự, nhưng thiên tai bùng xuống lúc nào, người thật đúng là quản không được.

Đây là chuyện ngoài cốt truyện, cho nên Lục Nhất Lan cũng không xác định được.

Đầu mùa xuân, là thời điểm lúc ấm lúc lạnh.

Thằng nhóc kia đi ra ngoài đã hơn một tháng, không có thư từ gửi đến, thật sự là làm Lục Nhất Lan có chút lo lắng.

Ngày tháng bình tĩnh, nhưng cô lại không biết, bình tĩnh, chính là khúc nhạc dạo cho mưa gió sắp tới.

Bên kia, Giang Nam

Đầu mùa xuân, tuyết lớn bắt đầu hòa tan, nhưng lũ lụt Giang Nam, lại nên phòng chống.

Bây giờ Quân Tử Ngọc mới cảm thấy bản thân đã nhất thời xúc động, phòng chống lũ lụt cần thời gian hơn cứu tế tuyết lớn rất nhiều, hấn---

Cũng không thể chờ đến mùa hè sang năm lại trở về được.

Vậy thì hấn sẽ điên.

Gương mặt tinh xảo kia, đã ngày ngày đi vào giấc mộng, mỗi đêm, ở trong mộng, hấn đều phảng phất có thể chạm vào gương mặt nàng; bùa bình an trong ngực dường như đang nóng lên, khoe môi hơi cong, đi xa, dường như cũng có chỗ lợi.

Vì như, hấn hiểu rõ rồi.

Yêu ấy à, không phải cái gì cũng có thể ngăn cản.

Càng xa, hấn càng mong nhớ nàng, càng lâu, càng sâu tình vẫn vương với nàng.

“Chủ tử.”

Nếu không phải có chuyện quan trọng, ám vệ sẽ không trực tiếp tiến vào thư phòng, khẳng định là bên nàng đã xảy ra chuyện. Cát lại bùa bình an, Quân Tử Ngọc lại lần nữa biến thành Thập Nhất hoàng tử có thể một mình đảm đương một vùng kia, “Xảy ra chuyện gì?”

Ám vệ thoáng nhìn qua mọi nơi, sau đó mới nhanh chóng hiện thân bên cạnh Quân Tử Ngọc.

Cúi đầu, nhẹ giọng nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện.

Đôi mắt nam nhân hơi lóe, tay nắm chặt.

“Bí mật, bị tiết lộ?”

“Vâng.”

Quân Tử Ngọc dù nghĩ thế nào cũng không ngờ tới được, ở thời gian mấu chốt này, bên cạnh Hoàng Hậu thế nhưng ra phản đồ, hơn nữa vẫn là phản đồ biết loại bí mật này...

“Xác nhận Quâ Tử An cũng đã biết?”

“Vâng, bệ hạ cũng đã biết.”

“Ha.” Nắm tay Quân Tử Ngộ vốn buông lỏng bỗng nhiên nắm chặt lại.

Trong đầu hấn, sao bỗng nhiên giết ra hay chữ này đây, giết cha.

Làm sao bây giờ, hấn cảm thấy, người cha này, hấn giết chắc rồi.

Cầm lấy ly sứ trên bàn, hấn hỏi, “Bệ hạ đứng về bên kia?”

“Trước mắt mà xem, không phải phía công chúa.”

“Ừ.”

Nam nhân đã sớm đoán được đáp án này. Quân Tử Ngọc đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, ngày hôm qua hạ xuống cơn mưa, không khí có chút ướt át, chỉ là hôm nay vẫn có ánh mặt trời.

“Người nói xem, bệ hạ sống được bao lâu nữa đây? Cũng bắt đầu quản những chuyện không nên quản rồi.”

Ám vệ không nói chuyện.

“Thu lui đi.”

Hắn khẽ thở dài một hơi, “Gọi người già làm ta tiếp tục ở lại, bảo Tề thái y trực tiếp ra tay, bây giờ chúng ta, khởi hành trở về.”

“Vâng.”

Quân Tử Ngọc để ý Lục Nhất Lan hơn cả sự tưởng tượng của tất cả mọi người, mới vừa nghe thấy tin tức này, hắn liền ngựa không ngừng vó trở lại, cái gì cũng không quan tâm, chỉ là lúc đêm lướt gió cười ngửa, hắn cũng sẽ bất giác nhớ tới lúc còn nhỏ, Hoàng Đế cũng từng cho hắn một chút ấm áp.

Nhưng là thiện ý nhạt nhẽo kia, đối mặt với việc ông ta muốn thương tổn Lục Nhất Lan, biến thành hư ảo.

Một nơi khác.

Lục Nhất Lan chưa bao giờ có thể ngờ được.

Chỉ vì sự thêm vào của mình, cốt truyện này, lại chạy nhanh đến thế.

Hoàng Đế vốn phải 5 năm sau mới chào Diêm Vương, cứ như thế... Ngẫm.

Rạng sáng, chết trên bụng Gia Hoàng Quý phi.

Loại cách chết này, không thể nói không uất ức, Hoàng Đế khẳng định không ngờ tới, trước khi ông ta chết, còn dẫn phi tử mình yêu nhất cùng bồi táng (chôn cùng)

Dựa theo tổ chế, Gia Hoàng Quý phi này, khó thoát khỏi cái chết.

Ngày hôm sau, Lục Nhất Lan mặc áo tang, tiến đến hoàng cung túc trực bên linh cửu.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166

Editor: Ngan Tĩnh.

Chỉ là nơi này dường như cũng không phải cần cô lắm, một đám người đều rất bận, người bận nhất là Quân Tử An, một Thái Tử sớm bị tước đoạt phong hào như cô, không ai để ý, cũng không ai phản ứng.

Vào lúc không có ai, Lục Nhất Lan thấp cho Hoàng Đế một nén nhang, xem như trả ân tình cho nguyên chủ.

Thiên tử đưa tang, lễ tang không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là, trước khi ông ta chết, đã lập trừ quân hay chưa.

Cô suy đoán nếu có di chiếu, người kia hẳn là Quân Tử An, nhưng---

Triều thần đều hướng về Thập Nhất, một mảnh thánh chỉ của ông ta, dường như cũng chẳng có tác dụng gì.

Nghĩ tới đây, Lục Nhất Lan bật cười.

Sau ba ngày Hoàng Đế chết, một đám người tập kết ở đại sảnh Dưỡng Tâm điện, Ngũ hoàng tử ngồi trên ghế chủ vị, Hoàng Hậu ngồi bên trái, Gia Hoàng Quý Phi ngồi bên trái.

Lục Nhất Lan phát hiện một việc, sắc mặt Hoàng Hậu dường như không tốt lắm, hơn nữa còn vẫn luôn dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

“Hôm nay phụ hoàng băng hà.”

Ngũ hoàng tử bắt đầu nói chuyện, trừ câu đầu tiên những lời sau đó đều là vô nghĩ, chuyện sau cùng, mới là chuyện chính. Hần từ đằng sau, chỗ Gia Hoàng Quý phi cầm một tấm thánh chỉ màu vàng, “Trước khi phụ hoàng chết, từng lập di chiếu, lập bốn vương làm tân Đế!”

“Trên đây có dấu ấn riêng của phụ hoàng cùng ấn tử Đại Tấn ta!”

“Tuy trong lòng bị thương, nhưng nước không thể một ngày không vua...”

Tóm lại là một đoạn lời nói rất dài dòng, Lục Nhất Lan nghe được điểm quan trọng, mẫu hậu có thể làm chứng!

Mẫu hậu?

Đó chẳng phải là Hoàng Hậu sao?

Lục Nhất Lan có chút kinh ngạc, quần thần cũng kinh ngạc, bọn họ nghĩ tới vô số khả năng, chỉ là không nghĩ tới điểm này, mẫu thân của Thập Nhất hoàng tử, trùng tà?

!!!

Trận khôi hài này, đến gần giờ Tý(*) mới sắp ngừng lại.

(*) giờ Tý: 11 giờ khuya- 1 giờ sáng.

Lục Nhất Lan có chút mờ mịt, lại vẫn gần như phân tích ra được tình huống lần này, hẳn là vì Quân Tử An đã bắt được một ít nhược điểm của Hoàng Hậu, cho nên vì---

Khoan đã!

Là cô!

Thân con gái!

Giờ phút này đầu óc thanh tỉnh, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói mất tiếng, “Đại, hoàng huynh.”

“...”

Quân Tử An một thân áo tang, cười như không cười nhìn Lục Nhất Lan, “Vốn không biết hoàng huynh, lại là một mỹ nhân đến thế, thật là đáng tiếc... Chỉ là vẫn là muốn đa tạ, nếu không có hoàng huynh, mẫu hậu cũng sẽ không phối hợp như thế.”

“Ha ha.”

Sau đó, Lục Nhất Lan bị giam lỏng.

Cùng với Hoàng Hậu, bị giam lỏng ở chính cung.

“Mẫu hậu.”

“Người lấy dờ bỏ hay rồi.”

Lục Nhất Lan ngồi ở ghế trên, trên mặt có chút buồn bã, “Vạn nhất Tử Ngọc trở về, thế cục này rất bất lợi.”

Hoàng Hậu thoát nhìn bình tĩnh rất nhiều, bà thông thả ung dung lấy ly ra, đổ một ly trà, “Chính là Ngọc nhi bảo ta làm như vậy.”

Quân Tử Ngọc?

Cô nhăn lại lông mày.

“Đệ ấy cũng trở nên ngốc nghếch rồi.”

“Shhh!” Trên đầu bỗng nhiên ăn đau, Lục Nhất Lan lùi về sau một chút, hai mắt lấp lánh ánh nước, “Mẫu thân, sao người lại đánh con?”

“Đệ đệ con tốt với con, con còn loại thái độ này!”

Lục Nhất Lan: “...”

Mới mấy năm, phảng phất phong thủy luân phiên.

“Đây còn không phải là suy nghĩ cho đệ ấy sao, người thừa nhận di chiếu như vậy, đệ ấy...”

“Ngọc nhi là nói như vậy.”

Nếu Hoàng Hậu từ chối chuyện kia, vậy Quân Tử An rất có thể chó cùng rứt giậu, trực tiếp công bố chuyện thân là con gái của Thái Tử tiền nhiệm ra, loại chuyện khi quân này là tội lớn, rất có khả năng trực tiếp lưu đầy, sau đó...

“Cho dù lựa chọn có khó chừng nào, nhưng Ngọc nhi nói, con là quan trọng nhất.”

“Nó nói, không nỡ để tỷ tỷ chịu một chút thương tổn.”

Hoàng Hậu ở bên cạnh nói đến say mê, Lục Nhất Lan bỗng nhiên nhớ tới một việc, “Mẫu hậu, từ lúc nào đệ ấy biết được, con là thân nữ nhi?”

Mẹ nó! Biết cô là chị gái, còn hôn hôn sờ sờ cọ cọ, quá đáng lắm luôn đó?

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167

Editor: Ngan Tĩnh.

“Từ rất sớm đã biết đến rồi...” Hoàng Hậu dừng một chút, “Nó nói, rất nhanh liền sẽ trở về, bảo con đừng sợ.”

Trên thực tế, cô căn bản không có sợ có được không!

Lục Nhất Lan tròn mắt, liền nằm lên giường đi ngủ.

Nhưng,

Cô nghĩ tới vô số cách Quân Tử Ngọc xuất hiện, cùng nơi có thể xuất hiện. Hoặc là mang theo Thiên quân vạn mã lao nhanh mà đến, vậy thành nói, Quân Tử An! Người thoát vị hay không!

Hoặc là trực tiếp hơn, cửa thành mở rộng, vạn võ bá quan trực tiếp đón chào, trực tiếp xem nhẹ con hàng Quân Tử An kia.

Nhưng là, sự thật là thế này.

Ngày đó rất bình thường.

Đại khái là ngày 21 bị cấm túc, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến từng đợt tiếng nhạc, hơn nữa tiếng nhạc này còn rất quen thuộc, rất quen thuộc.

Hoàng Hậu cực kỳ quen thuộc.

“Đây là tiếng nhạc... Nghênh đón Thái Hậu.”

“Ừm?”

Nghênh đón Thái Hậu?

Cung điện Gia Hoàng Quý phi không phải ở nơi này, nơi này, có hoàng tử phi tử, cũng chỉ có một mình Hoàng Hậu, nếu đây là dùng để nghênh đón Thái Hậu, vậy chuyện này, cũng rất rõ ràng.

Người kia, trở lại rồi.

Trở về đột nhiên không chút phòng ngừa, sau khi trở về, dường như liền biến thành Hoàng Đế.

Không chờ hai người đoán ra chút gì, bên ngoài phòng truyền đến một giọng nói lạnh lốt, chói tai.

“Cung nghênh Hiếu Nhan Thái Hậu!”

“Bộp bộp bộp bộp ~”

“Thái Hậu Thiên tuế Thiên tuế Thiên Thiên tuế.” Giọng nói hết đợt này tới đợt khác, trong vườn mai nho nhỏ, dường như tất cả đều là người.

Lục Nhất Lan vừa từ giường ngồi dậy, liền thấy cửa mở, ánh sáng rất sáng. Hoàng Hậu bị chủ dẫn, từng bước một đi ra ngoài.

Bên ngoài càng rầm rộ tiếng dập đầu, Lục Nhất Lan vừa mới tỉnh ngủ, còn có chút ngây ngốc.

Bỗng nhiên, trước mặt xuất hiện một người, chặn ánh sáng của cô.

Bóng dáng rất cao lớn, Lục Nhất Lan theo bản năng, lại đột nhiên bị ôm lấy.

Cái ôm của đối phương, cực kỳ ấm áp, dày rộng.

“Ta đã trở về.”

Quân Tử Ngọc.

“Ta biết là đệ...”

Tiếng cười trầm thấp có từ tính quanh quẩn bên tai, người nọ chậm rãi cúi đầu.

Một khuôn mặt cực kỳ đẹp trai bỗng nhiên phóng lớn, không mấy cô gái có thể chống cự lại, Lục Nhất Lan theo bản năng lùi về sau một chút, sau đó cổ quang vinh ‘rắc’ một tiếng.

“Shh!”

Một đôi tay to bỗng ngưng ngừng sau đầu cô, “Sao lại không cẩn thận như vậy.”

Trong giọng nói này còn có chút ngạo kiều nho nhỏ, một chút nhỏ trách cứ, nhưng càng nhiều thêm chính là quan tâm cùng... Ái muội.

Ái muội.

Đáng sợ.

“Đệ----“

“Có chuyện gì sao?” Quân Tử Ngọc cảm thấy tỷ tỷ như vậy dường như có chút kỳ quái, sau đó hần thuận thế ngồi ở trên giường, “Lâu rồi không gặp, người không nhớ ta sao?”

Không thể nói là thiếu niên, đây là một... Thiếu niên lớn.

Mắt ướt đầm dề, lại còn bán manh(*), giả vờ đáng yêu, Lục Nhất Lan tỏ vẻ, “Ta, nhớ đệ mà.”

(*) Tỏ ra đáng yêu.

“Vậy sao người lại không để ý tới ta, cũng không kích động.”

Đối mặt với lời nói của hần, Lục Nhất Lan cười cười, “Không kích động áy à, bởi vì ta biết sớm muộn gì đệ cũng sẽ đến.”

Quân Tử Ngọc: “!”

Ấm áp từ trong lòng hướng lên trên, đốt nóng một trái tim người.

“Đúng vậy, sớm hay muộn ta cũng sẽ đến.”

Nơi có nàng, sẽ có hần.

Nam nhân đứng lên, “Ta muốn ra bên ngoài đọc Thánh chỉ, hoàng... Tỷ, buổi tối ta tới tìm người.”

“...”

Buổi tối gặp?

Lời này sao lại kỳ kỳ quái quái như vậy.

Dưới bất đắc dĩ cùng các loại mâu thuẫn, Lục Nhất Lan trốn lại trong chăn, đầu óc có chút muốn ngất đi.

Cô lại có loại cảm giác này, Quân Tử Ngọc, dường như... Thích cô.

Shhh.

Không tốt lắm.

Mục tiêu của cô là dưỡng thành một đứa em trai, không phải nuôi ra một ông chồng nuôi từ nhỏ đâu mà.

Ngày trôi qua rất nhanh, Quân Từ Ngọc rất kích động tới bên này, lại phát hiện Lục Nhất Lan ngủ rồi.

Đúng vậy, ngủ rồi.

Nàng thật đẹp, hấn nhìn----

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thân: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168

Editor: Ngạn Tĩnh.

Nhìn gương mặt lúc ngủ xinh đẹp của người kia, Quân Từ Ngọc cảm thấy tâm viên ý mãn.

Hấn nhin không được dựa sát vào, ngòì xồm xuồng, vuron tay, nhẹ nhàng điểm lên huyệt ngủ của nàng, sau đó, đêm càng thêm yên tĩnh.

Sau đó Quân Từ Ngọc, điên cuồng.

Thừa dịp ánh trăng mỹ lệ, nhìn người trên giường, lần đầu tiên, hấn có một loại ý niệm điên cuồng.

Hấn muốn hung hăng chiếm hữu nàng, như vậy----

Ánh mắt nam nhân ý loạn tình mê, hô hấp Quân Từ Ngọc nhanh một nhịp, ngón tay nhẹ nhàng dao động trên người Lục Nhất Lan, tay hấn từ trên mặt nàng, da thịt rất tinh tế.

Trên mặt lộ ra vài phần cảm giác thỏa mãn nhàn nhạt.

Thỏa mãn.

Đặc biệt thỏa mãn.

Quân Từ Ngọc bắt đầu thở dốc, sau đó chậm rãi bò lên giường, đè lên người dưới thân, cảm xúc rất mềm, phảng phất như đám mây, thấp mũi xuống, mùi hương trên người nàng cũng thoán vào chóp mũi hấn.

Nhìn không được cúi đầu, giống như một con chó con thành kính ở trên người Lục Nhất Lan ngử ngử.

Sau đó hấn chậm rãi, hôn hôn cái trán Lục Nhất Lan, hai má, chóp mũi, rồi lại dừng trên đôi môi đỏ bồng.

Đầu tiên hấn sờ sờ môi nàng, rất xa lạ, Quân Từ Ngọc chưa bao giờ làm chuyện này, chỉ là cảm thấy... Như vậy hấn rất vui rất vui.

Vui sướng, vậy cứ làm đi.

Môi rất mềm mại, có mùi thơm, rất say lòng người, rất hoàn mỹ.

Chưa đã thềm.

Qua một hồi, lại nhìn, la sam của người trên giường đã bị cỡi ra một nửa.

“?”

“...”

Quân Từ Ngọc bỗng nhiên té ngã lộn nhào xuống giường, đau xót trên mông làm hấn thanh tỉnh hơn rất nhiều, vội vàng đứng lên, run rẩy sửa sang lại quần áo chỉnh tề cho Lục Nhất Lan, hấn chạy như trốn mà rời khỏi nơi này.

Nếu có người trùng hợp đi ngang qua nơi này, là có thể thấy, vị Đế Vương giết cha đoạt vị kia, giờ phút này mặt đỏ tím đập, đi đường cũng là lảo đảo mà chạy.

“Ngày mai đưa công chúa đến tắm cung mới.”

“Vâng.”

“An bài người hầu hạ cho tốt.”

“Vâng.”

“Nhớ rõ, đưa thức ăn tốt nhất ở Ngự Thiện phòng tới đây...”

“Vâng.”

“Công chúa muốn gì, cần phải thỏa mãn.”

“Vâng.”

“Trước như vậy thôi.”

Hắn ngâm tắm nước lạnh cả một đêm, không dám lại xuất hiện bên cạnh nàng.

Quân Tử Ngọc biết, bản thân cần rõ.

Lục Nhất Lan rời giường, trời đã sáng, đi tắm cung mới, nha hoàn thành đàn, thức ăn cũng là tới trước cả cô, phảng phất người trở thành Đế Vương mới là cô vậy.

Chỉ là đây đều là Quân Tử Ngọc an bài, Lục Nhất Lan cũng không nói gì.

Có lẽ là vừa trở thành Hoàng Đế nên khá bận, đã vài ngày Lục Nhất Lan không thấy Quân Tử Ngọc đến, có đôi khi cô sẽ đi ra ngoài một chút, thường phục tùy tiện, lúc đi ngang qua lãnh cung, cô dừng bước chân.

“Các người biết không, thanh danh bên ngoài của tân Đế rất hung tàn đó...”

“Giết huynh diệt cha đoạt vị!”

“Ta biết, nghe nói hai ngày trước còn phân phát tất cả hoàng tử, nói không đi biên quan vậy tất cả đều giết chết luôn.”

“Lợi hại như thế?”

“Trời ạ!”

Hắn là một đám tiểu cung nữ tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm, đại nha hoàn bên cạnh muốn ra tay, đã bị Lục Nhất Lan ngăn lại.

Cô muốn tiếp tục nghe.

“Đúng vậy, chỉ là trước kia, thanh danh của tân Đế cũng rất tốt mà?”

“Chắc.”

Có người khinh thường “Làm Hoàng Thượng, tất cả bản tính đều sẽ lộ ra hết.”

Ngừng một hồi lâu, bỗng nhiên có người hét lớn một tiếng, “Tụ tập một chỗ thảo luận chủ tử, các người đều chán sống rồi sao!”

“Phụt.”

Lục Nhất Lan nở nụ cười.

“Hôm nay Hoàng Thượng ở đâu?”

“Đường Tâm điện.”

“Mang ta qua nhìn xem.” Giết huynh diệt cha? Chèn ép những hoàng tử khác?

Một nước cờ này, đi không quá đẹp.

Dễ dàng bị người lên án.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 169

Editor: Ngan Tĩnh.

Dưỡng Tâm điện.

Quân Tử Ngọc có chút phiền chán xử lý mấy thứ này, nhưng ngăn lại chỗ tốt quyền lợi có thể mang đến, tiện lợi có thể mang đến cho tỷ tỷ, hấn nhin.

Bên ngoài có người thông truyền, hấn vừa muốn mắng chửi người, liền thấy bóng dáng trong mộng, quanh co khúc khuỷu đi tới bên này.

“Hoàng... Huynh.”

Có người ngoài ở đây, không được gọi tỷ tỷ.

“Bệ hạ.” Lục Nhất Lan muốn hành lễ, lập tức bị Quân Tử Ngọc ngăn lại.

“Hoàng huynh, nếu huynh hành lễ với ta, ta sẽ giảm thọ.” Hấn đạm nhiên lời kéo Lục Nhất Lan đi lên, cung nữ đứng tại chỗ, vẻ mặt mê mang.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Hoàng Thượng như vậy.

Dịu dàng, hiểu ý, còn có...”

“Lại không đi ra, người cũng không cần giữ cái mạng này.”

Tiểu cung nữ sau khi hoàn hồn, lập tức té ngã lộn nhào, chạy.

Quân Tử Ngọc mạnh mẽ ấn Lục Nhất Lan lên trên long ý, cười nói, “Tỷ tỷ, người tới tìm ta, có phải nhớ ta hay không?”

“Phụt.” Lục Nhất Lan ừ một tiếng, chỉ một tiếng này, làm người vừa trở thành Tấn Đế này, cười giống như một đứa trẻ.

Răng nanh xinh đẹp lộ ra, Lục Nhất Lan lại nghĩ, đây chỉ là một thiếu niên mười sáu mà thôi. Tuy rằng thiếu niên này lớn lên có chút cao.

“Ta nghe người bên ngoài đồn đãi, nói đệ vì lấy được Đế vị... Giết huynh diệt cha, Tử Ngọc, một nước cờ này của đệ quá hiểm.”

“Giết huynh diệt cha?” Hấn không quan việc này hiểm hay không, chỉ là hỏi một câu, “Vậy tỷ tỷ, người tin tưởng ta chứ?”

“Ta tất nhiên là tin tưởng đệ, nhưng là...”

Hấn nhanh chóng đánh gãy lời cô, vẻ mặt Quân Tử Ngọc đầy vui sướng, “Tỷ tin tưởng ta là tốt rồi, hà tất quan những người khác, ý kiến của bọn họ đều không quan trọng, ta đề ý chỉ có tỷ.”

“...”

Ánh mắt dịu dàng, nhu ý thật sâu.

Nếu còn không nhìn ra đây là cái gì, Lục Nhất Lan chính là mắt bị mù.

Tình yêu.

Quân Tử Ngọc, nhóc con một tay cô nuôi lớn, yêu cô.

Nuôi chồng từ bé.

Trời ạ.

Những hoạt động tâm lý kia, đều chỉ trong nháy mắt, quan trọng hơn, Lục Nhất Lan vẫn còn đau đầu nói với Quân Tử Ngọc, “Nhưng sẽ có hại với thanh danh của đệ.”

“Không sao cả, tỷ cứ yên tâm.”

Lúc hấn mài mực bỗng nhiên ngừng đầu, “Đúng rồi, tỷ tỷ, qua mấy ngày ta sẽ đăng cơ, tỷ... Đọc văn tế đăng cơ cho ta được không?”

“Đây không phải nên là Thái phó đọc sao? Hoặc là Thừa tướng cũng được, không nên là ta.”

Một Thái Tử tiền nhiệm bị tước vị.

“Vì sao không phải là tỷ?”

“Chẳng lẽ tỷ đã quên, là ai lần đầu tiên đề bút cho ta, lần đầu tiên đọc [Đại Học], [Trung Dung], đã quên, ai là người đầu tiên phật quỳ thay ta, ai...”

“Tỷ tỷ, là người.” Cũng có có thể là người.

Lục Nhất Lan bất đắc dĩ, “Vây được rồi.”

Người ta đã liệt ra lý do cụ thể như vậy, lại từ chối, dường như có chút ý tứ ghét bỏ rồi. Trên thực tế, Lục Nhất Lan vẫn là rất thích Quân Tử Ngọc.

Lớn lên đẹp mới là cơ bản nhất, giọng nói lại dễ nghe, dịu dàng sẵn sốc...

Rất tốt.

Tân Đế chính thức đăng cơ tế tổ, chọn một ngày hoàng đạo. Ngày đó, mặc kệ bên ngoài đồn đãi thế nào, bá tánh nói thế nào, trong nhà mọi người, đều cần phải treo một chiếc đèn lồng màu đỏ.

Ngày đó, trên đài hiển tế lịch sử Tân Quốc, tất cả đều là người.

Lục Nhất Lan đứng cao nhất tế đàn, mặc một thân trường bào màu ánh trắng, áo choàng rất dài, trên đầu chỉ cài một cây ngọc trâm.

Hôm nay, cô là người tiếp dẫn Quân Tử Ngọc.

Chỉ có người Đế Quân coi trọng nhất, mới có tư cách đứng ở nơi này.

Tiếng chiêng trống rất lớn, từ trên tế đàn, truyền khắp toàn bộ thành Trường An.

“Đình---“

“Đại điển đăng cơ! Bắt đầu!”

Vô số người hát bài ca ca ngợi, Quân Tử Ngọc chuyên tâm, nhìn bóng dáng cao nhất kia, từng bước một đi tới phía trước, không hề có chút tạm dừng nào.

Hắn đang từng bước một đi đến, tín ngưỡng của hắn.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170

Editor: Ngạn Tĩnh.

Bậc thang rất dài, đi tầm thời gian một chén trà nhỏ, Lục Nhất Lan ở trên đài cao, khoảng cách với Quân Tử Ngọc, gần có hai mét.

Bởi vì là tế tổ, tân Đế cũng sẽ quỳ lạy tế đàn.

Bắt đầu từ Quân Tử Ngọc, toàn bộ người kinh thành, tất cả đều quỳ xuống.

Một mảnh đen nghìn nghịt, tất cả đều là đầu, Lục Nhất Lan nhìn cảnh tượng như vậy, bỗng nhiên cảm giác chân mình có chút run.

Nhưng tốt xấu gì cũng là người lẫn lộn nhiều, cô ít nhất cũng có thể bảo trì dũng cảm.

Nhưng.

Quân Tử Ngọc cười.

Hắn làm được rồi.

Từ hôm nay trở đi, hấn trở thành người dưới một người, trên vạn người kia. Từ hôm nay trở đi, sẽ không ai có thể cường bách tỷ tỷ làm bất cứ chuyện gì, không một ai!

Làm người tối cao thống trị hoàng quyền, hấn sẽ không cho bất cứ ai có cơ hội thương tổn... Tỷ tỷ của hấn.

Quỳ lạy chỉ có thời gian một chén trà nhỏ, rất nhanh, một mảnh người, giống như quân bài domino, dần dần đứng lên.

Sau quỳ lạy, chính là lên đài, đứng ở phía trên, tiếp nhận vạn dân triều bái.

Hấn đi lên, Lục Nhất Lan muốn đi xuống, Quân Từ Ngọc bước chân nhanh hơn, giữ cô lại.

“Đừng nhúc nhích.”

“Người nên đứng chung một chỗ với ta, tỷ tỷ.”

“Phụt.” Cô khẽ phì cười, “Tiếp nhận vạn dân triều bái, là bệ hạ.”

“Ừm.”

Cái này dường như là lễ chế, Lục Nhất Lan cho rằng Quân Từ Ngọc nghĩ thông rồi, lại không ngờ được, cô nghe thấy câu nói tiếp theo của hấn.

“Nếu tỷ đi xuống, ta cũng sẽ đi xuống!”

Trong chớp mắt kia, cô thậm chí cho rằng bản thân gặp lại Quân Từ Ngọc nhiều năm trước, thẳng oắt con chỉ biết khóc lóc la lối kia, bây giờ đẳng cấp hấn cao lên rồi, sửa dùng uy hiếp.

Câu đầu tiên.

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Phía dưới còn đang lễ bái, Lục Nhất Lan bỗng nhiên nói, “Từ Ngọc, đệ rút cuộc lấy được thứ đệ muốn.”

“Ta... Tự hào vì đệ.” Tự hào vì nhà ta có thiếu niên trưởng thành.

“Tự hào?”

Chợt nghe thấy, Quân Từ Ngọc nhấp môi, sau đó cả người hấn giống như ánh mặt trời ngày đông, sáng lên, “Người vui vẻ là tốt rồi.”

Có lẽ tất cả mọi người đều cảm thấy, hấn là một Hoàng Đế hung tàn, dẫm lên xương cốt của người khác để thượng vị.

Nhưng là---

Vậy thì có làm sao?

Tất cả mọi người không biết, đầu mùa xuân năm nay, hấn tròn mười sáu tuổi, thành công trở thành người thủ hộ người mà hấn yêu nhất.

Từ nay về sau, hấn sẽ là cây đại thụ kiên cố nhất dưới chân nàng, ngăn cản tất cả mưa gió.

Thật tốt.

Chỉ ngay lúc này, hấn còn quỳ lạy tín ngưỡng của mình.

Chỉ ngay lúc này, nàng còn tình cảm chân thành nói, ta tự hào vì đệ.

Quân Từ Ngọc nghĩ, thật tốt.

Tất cả lý do hấn tồn tại trên thế giới này, cơ hồ đều vì nàng, nếu như có thể làm nàng vui vẻ, vậy cứ tiếp tục vậy đi,

“Tỷ tỷ, người có biết ta đang cười gì không?”

Vào một khắc cuối cùng kết thúc đại điển đăng cơ, Quân Từ Ngọc hỏi ra vấn đề này.

Lục Nhất Lan sùng sốt một chút, sau đó mới có chút cẩn thận nói, “Là... Có thể không chế vận mệnh sao?”

“Phải.”

Ta không chế, tất cả những gì liên quan đến vận mệnh của người.

Ai, dám can đảm vượt rào, cô vương tất lệnh, giết không tha.

“Tỷ tỷ, ta sẽ bảo hộ người. Người còn nhớ rõ chứ, tám năm trước, ta đã nói những lời này.”

“Nhớ rõ...”

Người nhớ rõ, vậy là tốt rồi.

Tám năm sau, ta vẫn như trước nói với người những lời này, nhưng là... Khác một chút là, ta còn muốn thêm một câu nữa, tỷ tỷ, ta thích người.

Người, biết không?

Sau khi đại điển đăng cơ kết thúc, Hoàng Thượng hạ một đạo Thành chỉ đầu tiên, chính là phong Thái Tử tiền nhiệm làm Duyệt Vương, nhất phẩm Duyệt Vương.

Quần thần vốn tưởng rằng đây là Hoàng Thượng muốn dùng để tẩy trắng thanh danh giết huynh diệt cha của mình, tùy tiện ban một cái chức không có thật, nhưng không ngờ đến---

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171

Editor: Ngạn Tĩnh.

Mười ba thành trì đáng giá nhất Đại Tấn triều, đều thành đất phong của vị kia.

Lục Nhất Lan, nhảy lên trở thành chủ nhân nửa giang sơn Đại Tấn.

Đồng đi xuân tới.

Trong cung đúng lúc hoa nở, Lục Nhất Lan ở trong Cừu Khúc đình ngắm hoa. Ngày xuân dễ buồn ngủ, cô vừa nhẹ nhàng ngáp một cái, vào ngay lúc này, sau lưng bỗng nhiên có một người dựa đến gần.

Ánh mắt đầu tiên Lục Nhất Lan nhìn thấy, là đôi tay.

Một đôi tay với những ngón tay thon dài, cực kỳ xinh đẹp.

Mà chủ nhân đôi tay kia, một thân long bào màu huyền, tóc đen được búi gọn gàng, "Tỷ tỷ, sao lại ở chỗ này?"

Sau khi trở thành Hoàng Đế, Quân Tử Ngọc ngày càng lớn mật.

Ở trong hoàng cung gọi thẳng Lục Nhất Lan là tỷ tỷ, thị nữ bên người cô, cũng đều dưới sự bày mưu tính kế của Quân Tử Ngọc, gọi cô là công chúa...

Hắn nhẹ nhàng chống trên cầu Cừu Khúc, bộ dáng cả người đều rất thả lỏng, "Ngày xuân hoa nở, liền tới đây xem một chút."

"Ngày xuân hoa nở?" Quân Tử Ngọc nhìn thoáng qua sau lưng Lục Nhất Lan, liền ngây ngốc.

Sau lưng tỷ tỷ, hoa đào nở rộ, cánh hoa hồng nhạt chậm rãi lượn lơ rơi xuống trong không trung, đẹp, nhưng tất cả cũng chẳng đẹp bằng nàng, một cái sùn mặt, ngẫu nhiên ngược mắt, hoàn toàn chiếm cứ trái tim hắn.

Đế Vương tuổi trẻ nhện không được bắt đầu thờ dốt.

"Đệ làm sao vậy?" Lục Nhất Lan có chút tò mò.

"Không có gì." Quân Tử Ngọc có chút xấu hổ, "Chỉ là rất lâu không tới gặp tỷ tỷ, gần đây, ta đã xử lý tốt chuyện trên triều, rất nhanh, là có thể mỗi ngày tới tìm tỷ tỷ uống rượu."

"Uống rượu?"

"Được nha, ta một mình cũng rất nhàm chán."

Hoàng cung thật sự là không thú vị, đặc biệt là sau khi mất hết mục tiêu chiến đấu, mỗi ngày chỉ có thể hưởng lạc thú, càng không thú vị.

Quân Tử Ngọc cười cười, lại nhin không được mừng thầm.

Một mình nhàm chán, có hấn bên cạnh thì sẽ không nhàm chán nữa?

Tỷ tỷ là đang nói cho hấn, mỗi ngày nàng đều đang đợi hấn sao?

Vậy thật là, quá tốt.

Thiếu niên nghĩ như thế.

Hoàng hôn và ban đêm, chính là thời gian hẹn hò uống rượu tốt nhất. Cơ hồ vào lúc này mỗi ngày Quân Tử Ngọc đều sẽ tới cùng uống rượu với Lục Nhất Lan, trong lúc đó, Quân Tử Ngọc sẽ thường xuyên nói với Lục Nhất Lan những chuyện xảy ra gần đây, nói về cảnh hoặc tâm tình gần đây của hấn.

Ngầy nhiên sẽ đề cập chuyện quốc gia đại sự nào đó, nhưng nhiều hơn, chính là hồi ức về quá khứ của hai người.

Một người vừa là thầy vừa là bạn, vừa là mục tiêu, cũng là Thần sống.

Trong lòng Quân Tử Ngọc, địa vị của Lục Nhất Lan, không ai có thể tưởng tượng được.

Lục Nhất Lan cũng là lần đầu tiên nuôi dạy trẻ con, mỗi khi cô chìm đắm trong quá khứ mỹ lệ, đều không hề nhìn thấy, ánh mắt càng ngày càng dã tính của Quân Tử Ngọc.

Ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng.

Ánh mắt càng ngày, càng tràn ngập dã tính cùng dục vọng chiếm hữu.

Mùng bảy tháng năm, một đêm đáng để kỷ niệm.

Hôm nay rất an tĩnh, Lục Nhất Lan nghe nói chính cung có một bữa tiệc chiêu đãi, liền không chờ Quân Tử Ngọc đến đây uống rượu, sớm tắm rửa lên giường ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô dường như nghe thấy tiếng đẩy cửa, không để ý đến nhiều, nhưng chờ đến khi trên người bỗng nhiên bị vật thể gì đó 'rất lớn' bao lại, Lục Nhất Lan mở bừng hai mắt.

Một gương mặt được phóng đại ngay trước mặt.

Mặt Quân Tử Ngọc có hơi hơi hồng, mặt mày mê mang cùng đôi mắt mịt mờ hơi nước, vừa thấy chính là uống say.

"Tử Ngọc!"

"Ồ, tỷ, tỷ tỷ..." Sau khi hấn gọi tỷ tỷ, thế nhưng lại cười ngây ngô lên, chỉ là cười thì cười, Quân Tử Ngọc cũng không bỏ dậy khỏi giường.

Cho nên hai người vẫn duy trì loại tư thế ái muội kia, Quân Tử Ngọc quá nặng, Lục Nhất Lan nhin không được giãy giụa.

Vào ngay lúc này, cô dừng lại.

Dưới thân, dường như có vật gì đó, đang chống cô.

Nháo lớn!

"Quân Tử Ngọc!"

"Tỷ tỷ, ta ở đây." Khi nói chuyện, Quân Tử Ngọc còn cọ cọ cổ Lục Nhất Lan, "Tỷ thơm quá."

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172

Editor: Ngan Tĩnh.

Trong lúc mặt đỏ tím đập, Lục Nhất Lan cảm thấy càng ngày càng nóng. Cô liều mạng đẩy người trên người ra, nhưng Quân Tử Ngọc ôm đặc biệt chặt,

một chút cũng đẩy không ra.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ..."

Tiếng ni non dồn dập, một nụ hôn đột ngột không chút phòng ngừa, Lục Nhất Lan bỗng nhiên bị người gặm môi, lập tức mê mang.

Cảm giác mềm nhẽ trên môi, mang theo hơi nóng, đốt cháy người. Nhưng đó cũng không phải kết thúc, ngay trong nháy mắt cô sững sờ kia, bỗng nhiên có vật gì đó cạy hàm răng cô, lưỡi mềm mại... Du tẩu.

"Ồi---"

Trong lúc giây giụa, áo lót bỗng nhiên tản ra, một mảnh cánh xuân rộng mở, da thịt tuyết trắng dưới ánh sáng dạ minh châu, quá bắt mắt.

Quần Tử Ngọc nên xem hay không nên xem, đều xem đến rõ ràng, một mặt đỏ ửng bỗng nhiên nổi lên hai má, nhưng đôi mắt, hiện ra càng nhiều dục vọng chiếm hữu.

Hắn muốn nàng.

Rất muốn, hung hăng chiếm hữu nàng.

Hắn vươn tay, muốn chạm vào gương mặt kia, lại bị Lục Nhất Lan theo bản năng đánh đuổi, sức lực kia có chút lớn, trên cánh tay lóa lờ để lại một dấu ấn tay vững chắc.

"Quần Tử Ngọc!"

Lục Nhất Lan nhân cơ hội trở mình lăn xuống giường, từ cột bên cạnh lấy áo choàng xuống khoác lên, cô thở hổn hển một hơi, mới nhìn người trên giường, "Say thành như vậy, sau này đừng tới chỗ ta nữa!"

Đêm yên tĩnh, Lục Nhất Lan đỏ mặt sửa sang lại quần áo, nam nhân trên giường bỗng nhiên ngồi dậy.

Giọng nói mang theo chút nghẹn ngào, ở trong không khí rất đậm tai.

"Tỷ tỷ, ta có thể hỏi người một vấn đề không?"

"!"

Tốc độ nói chuyện của Quần Tử Ngọc rất thông thả, đọc từng chữ rõ ràng.

Lục Nhất Lan sừng sốt, "Đệ không có say?"

Bóng dáng nam nhân hơi ngẩn ra một chút, sau đó sống lưng thẳng tắp lên, "Không có say."

Cái này, không khí liền càng vi diệu.

Trước đó cho rằng hắn là uống rượu say phát điên, bây giờ xem ra, dường như có chút không thích hợp. Ánh mắt Lục Nhất Lan dần dần lạnh xuống, "Đệ tới muốn làm gì?" Mượn rượu giả điên?

Đứa bé cô nuôi nhiều năm, sao bỗng nhiên lại biến thành cái dạng này!

Lục Nhất Lan bỗng nhiên có chút không thể tiếp nhận.

"Ta có thể hỏi người một vấn đề không?" Lần đầu tiên, cuộc sống từ sau năm tám tuổi, hắn bỏ qua câu hỏi của Lục Nhất Lan, chấp nhất như thế, muốn một đáp án.

"Cái gì?"

"Tỷ tỷ, người yêu ta không?"

Không khí phảng phất lập tức đông lạnh xuống, trong phòng, chỉ có tiếng hít thở của Lục Nhất Lan và Quần Tử Ngọc.

Người trên giường không nghe tiếng đáp, trong lòng rất hoảng, tay hắn nắm chặt lấy chân, dường như là miễn cưỡng cười vui, "Tỷ tỷ, người đã từng nói, người thích ta."

Hắn vẫn còn nhớ rõ ràng, rành mạch.

"Ừ."

Quần Tử Ngọc cho rằng sẽ không có đáp lại, nhưng chỉ một chữ ừ của Lục Nhất Lan, làm con người của hắn nháy mắt phát sáng.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, "Ta thích đệ, cũng thích mẫu hậu."

"Đệ hiểu ý ta chứ?"

"..."

"Giữa chúng ta..." Lục Nhất Lan còn muốn nói gì nữa, lại phát hiện bóng dáng bị thương kia đang nhìn mình, cái gì cũng nói không nên lời, "Ta là tỷ tỷ của đệ, tỷ tỷ ruột."

Qua một chốc.

Sau một tiếng 'kêu kẹt', một luồng gió lạnh chớp mắt liền ủa vào, Quân Tử Ngọc bỗng nhiên cuộn tròn người.

Tỷ tỷ không yêu ta.

Tỷ tỷ không yêu ta.

Tỷ tỷ không yêu ta.

Tỷ tỷ, người, không yêu ta.

Vì sao lại không yêu hần?

'Đỉnh' một tiếng, dạ minh châu trong tấm cung Lục Nhất Lan bị Quân Tử Ngọc đứng lên hung hăng rớt trên mặt đất, dưới ánh trăng chiếu xuống, y phục nam nhân mở rộng cả vùng ngực, hần kéo bùa bình an từ bên hông xuống.

Trực tiếp mở đập mở cửa sổ, đối mặt với trăng.

"Vì sao, người không yêu ta?"

"Vì sao?"

Không ai biết, Đế vương trẻ tuổi không ai bì nổi, trong đêm này, đã hỏi mấy ngàn câu vì sao với ánh trăng.

Không ai biết, nước mắt trên mặt của hần tối nay, có mùi vị gì.

Lòng ta duyệt người, lòng người không duyệt ta.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173

Editor: Ngạn Tĩnh.

Lâm triều vẫn là phải đi.

Lúc Quân Tử Ngọc đi ra tấm cung của Lục Nhất Lan, trên người một mảnh hỗn độn, đi qua Ngự Hoa Viên, không ít cung nữ thấy hần, đều trực tiếp nghiêng người cúi đầu.

Hần đàn độn trở về Đường Tâm Điện.

Ám vệ xuất hiện.

Hôm qua cả đám ám vệ vô vị đều yy, chủ tử có thể ôm được mỹ nhân về hay không, đánh cuộc có hay không đều rất nhiều, nhưng không một ai nghĩ tới, chủ tử thế nhưng trở về với cái dạng này.

Mắt hồn lạc phách, cực kỳ chật vật.

"Bệ hạ..." Ám Nhất ra tiếng.

"Ừ." Quân Tử Ngọc bình tĩnh nhìn y, "Gọi người múc nước tới, cô vương muốn rửa mặt."

"Vâng."

Ám Nhất đi rồi, đôi mắt che kín tơ máu của Quân Tử Ngọc mới lộ ra vài phần ánh sáng ảm đạm. Người vừa đến, hần lại khởi động khí thể trên người, lấy nước lạnh rửa mặt, thanh tỉnh hơn rất nhiều.

"Chờ lát nữa để người đi xem, công chúa... Ở nơi nào."

Nghe lời này, Ám Nhất liền biết, hôm qua chủ tử thất bại rồi.

"Vâng."

Sau khi lâm triều, Quân Tử Ngọc cảm thấy bản thân có chút không thoải mái, lúc phê duyệt tấu chương trong Ngự Thư phòng, hần bỗng nhiên cảm giác trong cổ họng trào lên một cỗ hương vị tanh ngọt, chất lỏng ảm áp từ khoe miệng trào ra, giờ tay, máu.

Khụ khụ hai tiếng, từng điểm đỏ rực rơi rớt trên bàn sách, hần sùng sốt một chút.

Ám Nhất nâng tấu chương tới thấy một bàn này, tay run lên, lập tức nói, "Bệ hạ, thuộc hạ lập tức đi mời thái y!"

Dường như nghĩ tới cái gì, ánh mắt Quân Tử Ngọc sáng ngời, nhìn Ám Nhất ra lệnh.

Một người ánh mắt mang theo cuồng nhiệt, bộ dáng khoe miệng chảy máu, mang theo tươi cười nói chuyện, nhất định rất khủng bố.

Nhưng là, Ám Nhất nghe lời Quân Tử Ngọc nói, lại cảm thấy rất đáng buồn.

"Nhanh đi."

"Nói với công chúa, ta, không được."

Ám Nhất... Y bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy, bệ hạ có lẽ vẫn còn tốt.

"Còn không nhanh đi!"

Người phía trên dường như bất mãn y còn đứng chỗ này, trực tiếp quăng một quyển tấu chương tới. Trên đùi ăn đau, Ám Nhất cúi đầu, "Vâng."

Vị trí của Lục Nhất Lan không khó để biết, tùy ý hỏi, liền hỏi được vị trí của nàng.

Tầm cung của Thái Hậu, Lục Nhất Lan đang nói chuyện với Thái Hậu.

"Ý nhi, gần đây... Con xem đứa bé Ngọc nhi kia có phải cũng nên nạp phi rồi hay không?" Thái Hậu nói có chút cẩn thận, "Nó rất nghe lời con, lần trước ai gia nói một hồi, nó..."

Tóm lại Thái Hậu chính là lác đầu.

Không biết vì sao, Lục Nhất Lan nghe đến đó, cũng cảm thấy có chút phiền, "Mẫu hậu, Ngọc nhi còn nhỏ tuổi, đệ ấy..."

"Không nhỏ, nên có----"

Lúc hai người đang nói chuyện, có người tới thông truyền.

Đây là lần đầu tiên Ám Nhất gặp mặt trực diện với Lục Nhất Lan, trên thực tế, Quân Tử Ngọc rất ghen ghét đám ám vệ có thể mỗi ngày ở cạnh vị trên kia.

"Ngươi tới, có chuyện gì?" Có lẽ vì ngày hôm qua xảy ra chuyện không tốt, cho nên, ngữ khí bây giờ của Lục Nhất Lan cũng không tính là tốt.

Ám Nhất quỳ xuống đất, "Bệ hạ tìm... Vương gia có chuyện quan trọng cần thương lượng."

"Xuy."

"Nếu Ngọc nhi tìm con có chuyện, vậy con đi trước đi." Thái Hậu gấp một cái, "Ai gia cũng mệt mỏi."

Lục Nhất Lan: "..."

Ngoài tầm điện.

"Bệ hạ, ngài ấy... Xảy ra chút chuyện."

"Chuyện gì?" Ngày hôm qua rõ ràng còn sinh long hoạt hổ, Lục Nhất Lan rất hoài nghi nhìn Ám Nhất, "Xảy ra chuyện gì, phải tới tìm bốn vương?"

Ám Nhất thấy thái độ của Lục Nhất Lan có chút vi diệu, y ho nhẹ hai tiếng, "Vương gia đi sẽ biết, bệ hạ, chỉ nguyện gặp ngài."

"..."

Dưỡng Tâm Điện vẫn giống như đúc ngày hôm qua.

Lục Nhất Lan đẩy cửa ra.

"!"

"Từ Ngọc!"

Trên cảm Quan Từ Ngọc đều là máu, hơn nữa ánh mắt đại ra, rất giống bộ dáng đã cán lưỡi mà chết.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174

Editor: Ngạn Tĩnh.

Nghe thấy giọng nói của Lục Nhất Lan, trên mặt Quan Từ Ngọc vui vẻ.

Hắn biết, nàng sẽ đến.

"Tỷ tỷ, người đã đến rồi."

Bởi vì rất lâu không hé miệng, trong miệng hắn cũng có máu, lời vừa nói ra, máu trong miệng giống như thác nước, chảy xuống.

Một khuôn mặt xinh đẹp, ở tình cảnh như vậy lại càng trở nên nổi bật, càng thêm tà mị ghê người.

"Đừng nói chuyện."

"Thị vệ đâu!" Lục Nhất Lan rất tức giận, "Bị bệnh, không đi mời ngự y, mời bốn vương?"

"..."

Ám Nhất cảm giác bản thân nằm không cũng trúng mũi tên.

Liếc đầu nhìn Quan Từ Ngọc, muốn chủ tử nói giúp một câu, ai ngờ, người kia đã mê say ngã vào trong lòng ngực người khác.

"Còn không nhanh đi!"

"Vâng!" Vâng! Nhanh như chớp không thấy bóng, y đi mời Tề thái y.

"Tỷ tỷ."

"Đừng nói chuyện."

Về mặt nàng đầy lo lắng, lại không chú ý tới, người ngồi trên long y kia, khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười, hắn biết nàng sẽ đến.

Khô nhục kẻ, cũng là kẻ.

Ngày hôm qua làm ra loại chuyện xúc động kia, tuy rằng ngấm lại, cũng không hối hận, nhưng Quan Từ Ngọc sợ, sợ tỷ tỷ bởi vì chuyện đó... Trách tội hắn.

Chuyện ngày hôm nay qua đi, nàng hẳn là sẽ nguôi giận đi?

Nghĩ như vậy, Quan Từ Ngọc dù có chút đầu vầng mắt hoa, nhưng tâm tình vẫn duy trì tốt đẹp như trước.

Rất nhanh.

Ám Nhất liền mang theo Tề thái y tới, người chỉ mới vừa vào cửa, đã bị Quân Tử Ngọc thưởng cho ánh mắt hình mũi tên.

Tề thái y thấy Quân Tử Ngọc cùng Lục Nhất Lan, yên lặng trong chốc lát, thẳng cho đến khi Lục Nhất Lan nói, "Tề viện phán, người tới xem cho bệ hạ."

"Vâng."

Hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh ngồi xuống bên cạnh Quân Tử Ngọc, rất bình tĩnh. Lúc hắn bắt mạch, Quân Tử Ngọc vẫn luôn dùng một loại ánh mắt thâm trầm nhìn hắn, hơn nữa miệng còn không ngừng ra dấu.

Nói hắn thành bệnh nặng đi!

Nói thành bệnh hấp hối!

Nói thành người bệnh cần người chăm!

Bệnh nặng!

Lúc bắt mạch, Tề thái y bỗng nhăn mày lại, sau đó vẻ mặt nghiêm lại.

Lòng Nhất Lan cũng treo lên theo, "Tề viện phán, xảy ra chuyện gì?"

"Bệ hạ đây là..."

Ánh mắt Quân Tử Ngọc sáng quắc.

"Lửa giận công tâm, mệt nhọc thành tật, ưu tư quá nhiều..."

Tóm lại, nói ra một đồng lớn chứng bệnh Lục Nhất Lan nghe không hiểu, bộ dáng dường như rất ảo diệu cao thâm, cô lắc lắc đầu mình, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Bệ hạ tức giận công tâm, hơn nữa trong khoảng thời gian này làm lụng vất vả quá độ, mới có thể như vậy."

"Chỉ cần khí thuận điều hòa, nghỉ ngơi cho tốt, đừng quá mệt nhọc, tâm tình thả lỏng một chút, lại phối hợp uống thuốc, vậy thì sẽ không sao,"

"Vậy à."

Nghe lên dường như cực kỳ nghiêm trọng, chỉ là ngẫm lại cũng đúng, cả miệng máu, không nghiêm trọng cũng kỳ quái.

Ngày hôm qua, chuyện ngày hôm qua, có lẽ là vì hắn áp lực quá lớn.

Nhìn qua bên kia, Lục Nhất Lan phát hiện Quân Tử Ngọc còn có chút ngốc, chỉ là hắn đã không còn học máu.

"Tề viện phán kê đơn thuốc đi, Ám Nhất, người đi gọi người lấy ít nước trong đến đây."

"Vâng."

Viết đơn thuốc xong, Lục Nhất Lan liền nhận lấy xem xem, "Chùng này thuốc?"

"Đúng vậy."

Qua một lát, Lục Nhất Lan liền đi lấy thuốc.

Ngự Thư phòng, chỉ còn hai người.

"Người làm rất tốt."

"Bệ hạ quá khen."

"Hiểu rõ lòng cô vương." Quân Tử Ngọc ôm ngực, khụ khụ hai tiếng.

Tề thái y có chút lo lắng, "Bệ hạ, trước mắt ngài đừng luyện công nữa, lần này lửa công tâm... Phải tĩnh dưỡng tốt một đoạn thời gian."

Quân Tử Ngọc học máu là thật, chỉ là không phải bởi vì vất vả lâu ngày mà thành tật gì gì đó, chỉ là bởi vì luyện công quá mức mà phát hỏa thôi.

"Biết rồi."

Chỉ là ngày thường nhàm chán, ban đêm nghĩ đến tỷ tỷ không ngủ được, cho nên nhàm chán luyện công mà thôi.

"Bệ hạ, ngài và Duyệt Vương gia..."

Người vừa rồi còn vẻ mặt ôn hòa, bỗng nhiên thay đổi thành vẻ mặt oán hận, "Không nên hỏi, đừng hỏi nhiều!"

"Vâng." Hắn dường như hiểu rõ cái gì.

Ai vì ai, thẹn quá thành giận.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175

Editor: Ngan Tịnh.

Quân Từ Ngọc sinh bệnh, thân phận nhanh chóng thăng cấp.

Từ một 'nhân viên phạm tội' làm ra chuyện gì kia nên phải cúi đầu khom lưng, thăng cấp trở thành 'nhân viên dễ vỡ' vì tức giận mà thân thể ra vấn đề.

Lục Nhất Lan đối với chuyện này thật rầu rĩ ruột, chỉ là...

Chỉ là nhìn đứa bé mình một tay nuôi lớn lâm vào tình cảnh như vậy, cô cũng không nhìn được.

Có lẽ, có lẽ là vì hắn quá trẻ tuổi, thích thì thích, ai lúc tuổi trẻ mà không yêu thích một người chứ?

"Uống thuốc." Lục Nhất Lan buông chén thuốc, Quân Từ Ngọc còn đang phê duyệt tấu chương, nghe thấy mùi thuốc, theo bản năng nhăn lại lông mày.

Động tác trên tay vẫn không ngừng, nam nhân dò hỏi, "Có thể không uống không?"

"Tê ái khanh nói, cho dù không uống, một hai tháng cũng sẽ tốt, ta chán ghét... Mùi thuốc."

"Không thể."

Lục Nhất Lan trợn trắng mắt, sau đó mới bỏ cái muỗng vào trong chén, "Nhanh uống."

Thằng nhóc này thật đúng là càng ngày càng khó hầu hạ.

"Không muốn uống."

"Hử?" Ngữ điệu Lục Nhất Lan có chút cao lên, "Đệ vừa nói cái gì, ta không nghe được?"

Quân Từ Ngọc: "..."

Nam nhân buông bút, Lục Nhất Lan ngồi ở một bên, khoảng cách giữa hai người rất gần, ánh mắt đối diện nhau, Lục Nhất Lan ha ha hai tiếng, cả người Quân Từ Ngọc căng thẳng.

"Nếu đệ không uống, ngày mai ta cũng sẽ không đến đây, không muốn uống thì thôi."

"!"

"Ta uống."

Quân Từ Ngọc một tay bưng chén lên, rũ mắt, giống như uống rượu, một hơi uống cạn chén rượu, Lục Nhất Lan ả một tiếng, "Không nóng sao?"

"Không nóng." Hắn lắc đầu, đưa chén không ra, "Ngày mai tỷ sẽ còn đến chứ?"

Gần đây Lục Nhất Lan nhìn thấy nhiều nhất, chính là bộ dạng khăn cầu hèn mọn này của Quân Từ Ngọc.

Đôi mắt to đáng thương đầy mong đợi, lộ ra vài phần cầu xin nhân nhật, còn có... Gương mặt kia sẽ đột nhiên hiện ra vài phần ủy khuất kinh thiên động địa, cô tình, cô còn không từ chối được chiêu thức ấy.

"A, tới, ngày mai tới."

Cảm giác có chút phiền lòng, Lục Nhất Lan cảm thấy bản thân đúng là không thể làm chuyện lớn.

Trước khi ra cửa, cô nói, "Sau khi sửa xong tàu chuong nghỉ ngơi sớm một chút, phải nhớ ăn cơm, gần đây đừng uống rượu, chăm sóc tốt cho bản thân."

"Được! Ta biết."

"Ừm, đệ tự chăm sóc tốt cho mình... Tỷ tỷ cũng có thể yên tâm."

"Ừm!"

Cửa kéo kẹt một tiếng đóng lại, Quân Tử Ngọc nhanh chóng đứng lên.

Hắn vận công, mảy co chặt, sau đó đến sau bồn hoa trong Ngự Thư phòng, nôn thuốc ra.

Hắn không thể tốt nhanh như vậy được.

Tốt quá nhanh, tỷ tỷ sẽ không tới đưa thuốc, sẽ không mỗi ngày tới quan tâm hắn, hắn cũng không thể làm nũng mỗi ngày.

Thật ra Quân Tử Ngọc rất khản trương.

Hắn biết Lục Nhất Lan vẫn còn tức giận chuyện 'say rượu loạn tính' lần trước, cũng là xem lần này hắn sinh bệnh, cho nên nàng mới không trách cứ.

Nếu----

Quân Tử Ngọc nghĩ, hắn nhất định phải chờ đến khi Lục Nhất Lan hết giận, mới có thể tốt được.

Hắn nghĩ kỹ, không hề nhắc đến chuyện kia, cũng không làm loại chuyện đó, để tất cả đều trở lại bộ dáng trước kia là tốt rồi.

Tỷ tỷ đánh đàn, hắn múa kiếm, tỷ tỷ giống như trước đây, ngẫu nhiên quan tâm hắn, mỗi ngày đều có thể cùng nhau uống rượu, có đôi khi tâm sự, nói một chút chuyện cũ.

Có đôi khi.

Có đôi khi nhìn không được, hắn có thể ôm nàng một cái, hương vị tươi mát thấm nhập chóp mũi, như vậy là tốt.

Chỉ là như vậy, liền tốt.

Nàng ở ngay bên cạnh, chính là tốt nhất.

Trong ánh mắt nam nhân, bỗng nhiên lóe lên hy vọng, động dung, mừng như điên.

Đúng, khôi phục như trước kia.

Có thể như vậy cả đời, Tử Ngọc, chết cũng không tiếc.

Tỷ tỷ.

Tỷ tỷ.

Một nơi khác, Lục Nhất Lan ngáp một cái, sau đó bắt đầu đi, có chút thích là có chút thích, nhưng loạn luân, vẫn là có chút... Không tiếp nhận được.

Thôi----

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176

Editor: Ngạn Tĩnh.

Bộ dáng nức nở như con thú nhỏ của Quân Tử Ngọc, cô không muốn thấy lần thứ hai.

Nếu...

Nếu không vượt rào, vậy tiếp tiếp tục như vậy cũng tốt.

Dù sao, dù sao thì thích...

Tim có chút thỉnh thoảng nhảy loạn, Lục Nhất Lan cúi đầu nhìn chữ mình viết.

Quân Tử Ngọc.

Cô, cũng có tình.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Lục Nhất Lan đều đưa thuốc cho Quân Tử Ngọc, nhưng kỳ quái chính là, Tề viện phán vẫn luôn nói, bệnh này vẫn cần một đoạn thời gian nữa mới tốt được, nhưng vừa hỏi là cần bao lâu, Tề thái y lại không nói lời nào.

Lục Nhất Lan cảm thấy kỳ quái, sau đó, cô đột nhiên nghĩ tới một điểm, Quân Tử Ngọc không phải lên nôn thuốc đó chứ!

Hôm nay, cô bụng chén thuốc đến Ngự Thư phòng.

Quân Tử Ngọc thấy cô, lập tức buông tấu chương xuống, "Tỷ tỷ, người đến rồi."

"Ừm, ta tới rồi." Lục Nhất Lan buông chén, "Uống thuốc đi."

"Được!" Hắn mỉm cười một hơi uống cạn sạch, Lục Nhất Lan nhìn, dường như cũng không có nơi nào không thích hợp mà.

Cô phát ngốc tại chỗ, Quân Tử Ngọc nhỏ giọng hỏi một câu, "Tỷ tỷ, hôm nay người không có việc gì sao?"

"Sao nào, đệ muốn đuổi ta đi?" Lục Nhất Lan hỏi.

Vừa dứt lời, Quân Tử Ngọc lập tức lắc đầu, "Không, không phải, ta chỉ là hỏi một chút, tỷ tỷ ở chỗ này, ta vui vẻ còn không kịp."

Hắn ngồi xuống, rất đứng đắn thâm tình nhìn Lục Nhất Lan.

Gió thổi qua, Lục Nhất Lan mở cửa sổ ra, đứng ở trước cửa sổ, ngày thường cô rất ít khi đứng ở đó, Quân Tử Ngọc vừa thấy cô bỗng nhiên đứng ở đó, liền bắt đầu trở nên khẩn trương.

Làm sao bây giờ!

Ngày thường tỷ tỷ đều sẽ không đứng ở đó.

Bút trong tay run lên, nếu bị nàng người thấy mùi thuốc trong bồn hoa... Nàng sẽ tức giận!

Quân Tử Ngọc không biết, một người càng là khẩn trương, cũng sẽ càng dễ dàng lộ ra sơ hở.

Ví như hiện tại, Lục Nhất Lan dùng dư quang đảo qua Quân Tử Ngọc, phát hiện hắn vẫn luôn nhìn chăm chăm bồn hoa bên cạnh, trong lòng cô thoáng qua một cái suy đoán.

Lặng lẽ nhìn thoáng qua bên cạnh, chậu hoa thoát nhìn rất bình thường, nhưng là, trên rễ cây màu xanh kia, dường như có chút loáng thoáng màu nâu.

Thuốc ấy à, chính là màu nâu.

À ha.

"Tử Ngọc à."

Người dưới tình huống đang khẩn trương lại bị kêu lên, thông thường sẽ run một chút. Quân Tử Ngọc nghe thấy giọng nói của Lục Nhất Lan, khụ khụ hai tiếng, "Tỷ tỷ, có chuyện gì sao?"

"Thư phòng của đệ, thế nhưng có bồn hoa."

"!"

"Sao trước kia ta chưa từng nhìn thấy nhỉ." Lục Nhất Lan nói, liền bắt tay vuốt ve một chiếc lá màu xanh trên bồn.

Đầu óc Quân Tử Ngọc bỗng nhiên bùng một tiếng, tỷ tỷ! Khẳng định đã biết!

Trong lòng bắt đầu có chút sợ hãi, nhưng lại không biết làm cách nào để bổ cứu, dưới hoảng loạn, hắn chỉ có thể lẳng lặng nhìn Lục Nhất Lan không nói một lời.

"Đệ không có gì muốn nói với ta sao?"

Lục Nhất Lan thông thả ung dung ngồi xỏm xuống, sau đó dùng tay chọc chọc đất trong bồn, cười nói, "Thấy cái màu này, ta liền nhớ tới chén thuốc mỗi ngày ta đưa đến cho đệ đấy."

"Rất giống."

"Tang!" một tiếng, sợi dây đàn căng chặt trong đầu Quân Tử Ngọc nổ tung, hấn đứng lên, có chút ấp úng, "Ta... Cái kia, tỷ tỷ, ta..." Hấn liều mạng muốn giải thích, cuối cùng lại quy về yên lặng.

Hấn cúi đầu không nói lời nào, cái này ngược lại làm Lục Nhất Lan có chút muốn cười.

"Có phải cảm thấy thuốc quá đắng, không muốn uống?"

Quân Tử Ngọc không nói chuyện, Lục Nhất Lan cho rằng hấn cam chịu, liền cười nói, "Đệ cũng không phải trẻ con nữa, sao có thể----"

"Không phải."

Hấn đánh gãy lời cô.

Quân Tử Ngọc ngẩng đầu, rất kiên định nhìn Lục Nhất Lan, "Tỷ tỷ, ta không phải trẻ con nữa."

"Sẽ không bởi vì thuốc đắng, liền đổ nó."

"... Vậy thì vì sao?"

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177

Editor: Ngạn Tĩnh.

Mắt nam nhân rất thâm thúy, thâm tình bên trong, hoàn toàn có thể đim chết một người.

Lục Nhất Lan cứ như vậy, đâm vào con ngươi của Quân Tử Ngọc.

"Bởi vì... Ta sợ hãi."

"Tỷ tỷ." Khóe môi hấn cong lên một nụ cười rất nhỏ, răng nanh lộ ra, lấp ló dưới môi, "Ta đã làm chuyện không tốt, ta sợ tỷ sẽ trách tội ta."

"Ta sợ người sẽ rời khỏi ta."

"Thật sự, ta rất sợ."

Hấn lặp lại rất nhiều, sau đó giọng nói mang theo chút nghẹn ngào, "Tỷ cũng không biết, ngày đó sau khi trở về, ta rất hối hận, thật sự rất hối hận...."

"Ta quá tham lam, tỷ ở bên cạnh ta đã là rất khó có được, ta còn muốn tiến hơn một bước, ta sai rồi, nhưng ta không dám xin lỗi tỷ, ta sợ tỷ sẽ không bao giờ nói chuyện với ta nữa."

"Ngày đó học máu, ta đã rất vui vẻ."

Con ngươi Quân Tử Ngọc hơi lóe lên ánh sáng, Lục Nhất Lan nhìn, thế nhưng cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía.

Hấn si ngốc.

Bởi vì đoạn tình cảm này, hoàn toàn si ngốc.

"Ta thật sự rất vui mừng, Ám Nhất vừa đi, tỷ liền tới rồi, ta biết tỷ không nỡ bỏ mặc ta."

"Tỷ không nỡ bỏ mặc ta."

Vốn là giải thích, đến sau đó, lại càng chạy càng xa, con ngươi của Quân Tử Ngọc vốn thanh tịnh, bỗng nhiên thâm trầm, cuồng nhiệt lên, "Ta biết, cũng

giống như tỷ của nhiều năm trước từng nói, tỷ thích ta."

"Tỷ thích ta, sao có thể bỏ mặc ta chứ."

"Ta vì đoạn tình này, đều sắp chết." Hấn che ngực mình lại, "Tỷ tỷ, ta rất rối rắm, ta cảm thấy ở bên cạnh tỷ là không đúng, nhưng ta vẫn là không nhận được..."

"Sau đó ta nghĩ kỹ, chúng ta cứ giống như trước kia là tốt rồi."

"Tỷ ở bên cạnh ta, ta ở bên cạnh tỷ, rất đơn giản, giống như trước kia trong cung Thái Từ là tốt rồi, cái gì cũng không cần thay đổi."

Yên tĩnh, Ngự Thụ phòng yên tĩnh ngẩn ngui.

Lục Nhất Lan nghiêng đầu, cô dường như có chút không quen biết người đàn ông này.

Vì yêu mà si cuồng, còn tiếp tục như vậy, hấn sẽ điên.

Sẽ triệt triệt để để biến thành một kẻ điên.

Mây nhẩn lại, Lục Nhất Lan nắm chặt hai tay.

Đôi mắt Quân Từ Ngọc chứa đầy khẩn cầu nhìn Lục Nhất Lan, "Tỷ tỷ, người nguyện ý tha thứ cho ta không?"

Thời gian rất lâu.

Nam nhân dần dần có chút táo bạo, Lục Nhất Lan thờ dài một hơi, hấn giống như bắt được một điểm tựa, "Tỷ tỷ, sao người lại thờ dài?"

"Vì sao người lại muốn thờ dài?"

"Không có gì." Lục Nhất Lan thu dọn chén muống trên bàn, đứng lên, "Ta tha thứ cho đệ."

Vui sướng từ trong lòng trào ra, trong nháy mắt kia, Quân Từ Ngọc cười như một đứa bé.

Lục Nhất Lan sợ mình mềm lòng, sớm xoay lưng lại, "Nhưng sau khi đệ khỏi bệnh, ta sẽ rời khỏi hoàng cung."

Cô không thể tiếp tục ở lại đây.

Nếu Quân Từ Ngọc không thể khống chế được cảm tình, cuối cùng... Tương lai của hai người, nhất định là hủy diệt.

Đi đến hướng hủy diệt và tan vỡ.

Sau lưng an tĩnh, Quân Từ Ngọc dường như không có phản ứng gì. Lục Nhất Lan chỉ là chờ một chút xem có nên quay lại hay không, phía sau bỗng nhiên truyền tiếng tiếng nhẹ nhàng nỉ non.

"Tỷ tỷ, hình như vừa rồi ta nghe lầm gì đó."

"..."

"Đệ không nghe lầm."

"Tỷ tỷ, hình như vừa rồi ta nghe lầm gì đó."

Tim đột nhiên căng thẳng, Lục Nhất Lan chống cự cầu xin trong lời nói của Quân Từ Ngọc, lắc đầu, "Đệ không nghe lầm."

"Tỷ tỷ!" Giọng nói của hấn bỗng nhiên cất cao lên, "Vừa rồi ta chỉ nghe lầm, đúng hay không?"

"Đệ----"

Tiếng vật thể rơi xuống đất bỗng nhiên vang lên, Lục Nhất Lan nhìn không được quay đầu lại.

Thấy một màn kia, cô sợ ngây người.

"Từ Ngọc!"

"Tỷ đừng đi." Quân Từ Ngọc quỳ trên mặt đất, một tay chống dưới đất, ngẩng đầu, sắc mặt hấn thống khổ, khóe miệng có vết máu chảy xuống, cho dù như thế, một cánh tay còn lại của hấn vẫn vươn về phía Lục Nhất Lan.

"Tỷ tỷ."

"Đừng--- đi---"

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Đừng..."

Nói nói, khóe miệng hần chảy ra máu. Lục Nhất Lan nhanh chóng chạy tới phía trước, hô to "Ám Nhất! Gọi thái y!"

Nam nhân ngã xuống trong lòng Lục Nhất Lan.

Khoảng cách rất gần, cô có thể thấy đôi mắt đau thương của hắn.

"Đừng--- đi---"

Nước mắt trong suốt từ khóe mắt chậm rãi đi xuống, lướt qua hai má, Lục Nhất Lan dùng tay chạm một chút, rất lạnh lẽo rất lạnh lẽo.

"Tỷ tỷ, người muốn đi... Phải mang ta... Cùng nhau! Đi!"

Hắn mở miệng, máu lại trào ra, "Ta, ta muốn cùng người... Cùng người ở, ở bên nhau!"

Quân Tử Ngọc không ngừng thở phì phò.

Nhìn một màn này, Lục Nhất Lan nhắm mắt lại, cô nghĩ, bản thân hắn là thua rồi.

"Không đi."

Một nụ cười nở rộ trên khóe môi người trong lòng.

Lục Nhất Lan bị Thái Hậu gọi đi nói chuyện, tầm cung chỉ có Tề thái y cùng Quân Tử Ngọc.

"Bệ hạ, trong khoảng thời gian gần đây, ngài tốt nhất đừng đụng vào đồ ăn cay độc, nếu không miệng vết thương trong miệng sẽ nhiễm trùng."

"..."

"Muru kế của bệ hạ thật sự rất tốt." Tề thái y lấy một cây châm từ bao ngân châm, "Mới vừa rồi, ta thấy vẻ mặt của Duyệt Vương gia lo lắng sốt ruột, nghĩ đến hắn là trong lòng Vương gia cũng có bệ hạ."

"Hừ,"

Quân Tử Ngọc ngẩng đầu, đầu đón nơi đầu lưỡi làm hắn rất thanh tỉnh.

Vết thương của hắn đã tốt, căn bản sẽ không học máu nữa.

Nhưng là---

Ánh mắt trầm xuống, nhiều thêm vài phần ảm đạm. Nếu không phải hôm nay có một búng máu này, mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng nào, còn chưa biết đâu.

"Đúng rồi bệ hạ, lát nữa Vương gia tới, thần nên nói thế nào?"

"Nói cô vương, khó thở công tâm, thể hư, trước đó bệnh còn chưa tốt, nói cô vương gần đây phải tĩnh dưỡng, tóm lại..." Phóng đại lên, nói gần chết cũng được! Quân Tử Ngọc khụ khụ hai tiếng, "Người hắn là biết đến."

"Thần tuân chỉ."

Tề thái y đi ra ngoài, Quân Tử Ngọc khom lưng lấy ra chùy thủy đầu giường, ánh mắt hơi phát sáng, giờ tay chém xuống, một sợi tóc dừng ở trong tay.

Hắn ngửa quen đường cũ, từ trên kệ sách lấy xuống một quyển sách, kẹp lấy sợi tóc kia, sau đó viết mấy chữ.

"Thử qua."

"Thất bại."

"Không phục bộ dáng như trước kia."

"Không chê tốt chính mình."

"Tâm duyệt... Chỉ tâm duyệt người."

Thả sách lại, Quân Tử Ngọc dừng dừng, nghe động tĩnh bên ngoài, hắn nhanh chóng nằm trên giường.

Người bệnh, hắn là suy yếu.

Ngoài phòng, Lục Nhất Lan mới từ chỗ Thái Hậu trở về, "Tê thái y, bệ hạ thế nào?"

"Bệ hạ, vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới, lần này... Khó thở công tâm, rất nghiêm trọng. Vương gia, nếu có thể, trong khoảng thời gian này vẫn xin ngài chăm sóc bệ hạ, như vậy vết thương sẽ càng tốt nhanh hơn một chút."

"Là sao?"

"Xin Vương gia giám sát bệ hạ uống thuốc thật tốt, như vậy sẽ càng nhanh tốt lên một chút."

Lục Nhất Lan ừ một tiếng, "Bổn vương đã biết."

"Vậy thần đi bốc thuốc trước."

"Đi đi."

Theo ánh sáng, đẩy cửa ra, Lục Nhất Lan đến gần mới phát hiện, sắc mặt Quân Tử Ngọc rất tái nhợt, thở dài một hơi, bắt tay nhẹ nhàng đặt trên mặt hắn, "Đệ thật là..."

"Là lỗi của ta." Biết rõ hắn chắc chắn đi theo hướng hắc hóa, vẫn là tự tin cảm thấy bản thân có thể thu phục tất cả, không đường hắn sai lệch.

"Thôi, đệ cũng là----"

Suy nghĩ thật lâu, Lục Nhất Lan mới nghĩ ra một từ hình dung, "Một mảnh chân tình."

Một người nâng một mảnh chân tình, một lần lại một lần đến gần, một lần lại một lần chờ đợi, mấy ai có thể từ chối.

"Lần này, như đệ mong muốn."

"Bắt đầu từ khi đệ tỉnh lại, tất cả... Đều giống như trước kia."

Lục Nhất Lan cho rằng bản thân là đang lẩm bẩm nói mà thôi, lại không ngờ tới, người trên giường bỗng nhiên mở mắt ra, mong đợi hoò, "Tỷ tỷ! Người nói là thật sao?"

Nàng chỉ là sờ sờ đầu hắn.

Tất cả đều một mảnh yên lặng hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179

Editor: Ngạn Tĩnh.

Quân Tử Ngọc 'trọng thương', không có cách nào, Lục Nhất Lan chỉ có thể cứ như vậy nhậm vai trò giám quốc.

Ngày nọ, nàng đang ở Ngự Thư phòng phê tấu chương.

Quân Tử Ngọc nhìn bộ dáng đẽ bút của nàng, thế nhưng nở nụ cười.

Lục Nhất Lan đang phiền, nghe thấy cái tiếng cười này, cô tròn trắng mắt, "Đẽ cười cái gì?"

"Không có gì, chỉ là cảm thấy chúng ta như vậy... Rất tốt."

"Một chút cũng không tốt." Lục Nhất Lan sắp khóc cmnr, "Những tấu chương này thật phức tạp."

Khó có thể tưởng tượng, Quân Tử Ngọc có thể xử lý những việc này nhanh gọn như vậy, trước kia chàng vạng mỗi ngày còn có thể tìm cô uống rượu nữa cơ.

"Xuy."

Nam nhân cười cười, ghé lên bàn dài, "Ta tới giúp tỷ."

Sau khi có thêm người gia nhập, tốc độ của Lục Nhất Lan nhanh hơn rất nhiều, tấu chương chồng chất trên bàn, rất nhanh liền ít đi.

Quá trình phê duyệt tấu chương thật ra rất cơ giới hóa, rất nhàm chán, nhưng Quân Tử Ngọc chính là cảm thấy, rất vui vẻ nha, chỉ cần có tỷ tỷ ở, làm chuyện gì cũng rất thú vị.

Suốt mặt của nàng, cũng rất đẹp.

"Tỷ tỷ."

"Hử?"

"Tỷ nói, chúng ta có thể vĩnh viễn như thế này không, vĩnh viễn vĩnh viễn đều là thế này, không thay đổi?"

Ngồi bút dừng lại trong chốc lát, Lục Nhất Lan viết một chữ lên tấu chương, sau đó mới đưa cho Quân Tử Ngọc.

Hắn vừa thấy, tâm tình phức tạp.

"Tỷ tỷ, người có ý gì vậy?"

"A?"

Lục Nhất Lan cho rằng bản thân viết một chữ 'Tốt' đã rất rõ ràng, cô nhủ mày, "Đẽ không biết... Ý của ta sao?"

"Không biết."

Tấu chương bị mở ra đặt trên bàn, Lục Nhất Lan nhìn, bất đắc dĩ bật cười, "Là trùng hợp."

Trên giấy màu trắng kia viết, rõ ràng là một vị đại thần nào đó viết, hy vọng Quân Tử Ngọc có thể mở hậu cung, chiêu nạp phi tử gì gì đó.

Sau đó dưới giấy trắng có một chữ tốt, đích xác rất vi diệu.

Trong khoảng thời gian Lục Nhất Lan ngẩn ngơ này, Quân Tử Ngọc bỗng nhiên ngồi vào lòng cô, chính là loại chim nhỏ nép vào lòng mẹ kia.

Lúc mặt Lục Nhất Lan đỏ lên, hắn bỗng nhiên ôm lấy cổ cô, "Tỷ tỷ, người nói, người là có ý gì?"

"..."

"Xuống dưới, ngựa." Lục Nhất Lan ngưỡng đầu ra sau, Quân Tử Ngọc giống như vô tội dựa sát vào, "Tỷ tỷ, người còn chưa nói cho ta đáp án của tỷ đâu."

"Được được, phải phải phải, ta tin tưởng chúng ta sẽ... Ha ha, đẽ xuống trước, cồ rất ngựa.s"

"Ta không."

Hắn giống như một đứa trẻ, sống chết không chịu xuống, Lục Nhất Lan nói, "Đẽ còn như vậy ta sẽ tức giận!"

Nghe được hai chữ tức giận, Quân Tử Ngọc sùng sốt, sau đó theo bản năng buông lỏng tay ra.

Không, đừng tức giận.

Hắn rũ mắt, môi khẽ nhếch, sau đó yên lặng đứng lên, hắn không thích bộ dáng tỷ tỷ tức giận.

Ngày hôm qua, Tề thái y vừa mới chẩn bệnh hần sắp tốt rồi, hôm nay... Đã không có lý do giả vờ đáng thương.

Yên lặng ngồi một bên, hai người làm việc xong, Lục Nhất Lan thật lâu cũng không nói chuyện, Quân Tử Ngọc hỏi một câu, "Tỷ tỷ, người tức giận thật sao?"

"Không có nha, xảy ra chuyện gì sao?"

"Tỷ không nói chuyện với ta, cũng không nhìn ta." Quân Tử Ngọc có chút ủy khuất, "Ta còn cho rằng tỷ tức giận."

"Không phải, ta chỉ là suy nghĩ, vì sao đệ lại thích ta." Lục Nhất Lan rất mê mẩn, "Ta cảm thấy, dường như ta chẳng hề làm ra chuyện gì đặc biệt cả mà."

Từ lúc nào, thiếu niên này, thế nhưng thích cô.

Là năm ấy, năm ấy, năm ấy, hay là năm ấy.

Cảm giác đều không thể nha.

"Không có gì đặc biệt."

Biết được nàng nghi hoặc loại chuyện này, Quân Tử Ngọc nhẹ nhàng thở ra, "Bởi vì lòng ta duyệt người, không cần làm bất luận chuyện đặc biệt gì."

Bởi vì là người, cho nên là người.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180

Editor: Ngạn Tĩnh.

Kỹ năng lời âu yếm max điểm, Lục Nhất Lan bỗng nhiên cảm thấy tất cả đều rất tốt đẹp.

Tẩu chương cũng không phê nổi nữa, cô đứng lên, "Hôm nay thời tiết rất tốt, chúng ta đi dạo trong hoàng thành một chút đi..."

"Được!" Mắt hần sáng lên, "Ta còn chưa từng cùng tỷ đi ra ngoài dạo đâu."

Trên đường đi trên cửa cung, Lục Nhất Lan đột nhiên hỏi Quân Tử Ngọc, "Đệ biết ta là tỷ tỷ, mà không phải là ca ca từ lúc nào vậy?"

"A!"

Đêm hôm đó.

Bỗng nhiên hiện lên trước mắt, dáng người nhu mỹ, đường cong pháp phồng, da thịt tinh tế tuyệt trắng, tóc dài rối tung, sóng gọn trong thùng tã,s.

Quân Tử Ngọc bỗng nhiên cảm thấy mũi nóng lên, Lục Nhất Lan thấy hần chảy máu mũi, lập tức kéo hần lại, "Tử Ngọc, đệ làm sao vậy!"

"Có phải vết thương cũ tái phát hay không?"

Cô vội vàng lôi kéo Quân Tử Ngọc muốn đến chỗ Tề thái y, kết quả, người đằng sau bịt mắt, áp ứng nói một câu.

"Không phải vết thương cũ."

"Chỉ là, chuyện là, ngày đó ta đi tìm tỷ." Hần bắt đầu đảo loạn mắt nhìn xung quanh, "Ngày đó có chút trễ, ta sợ quấy rầy tỷ, liền lên nóc nhà xem xét tình huống của tỷ một chút."

"Sau đó, sau đó ngày đó, tỷ đang, đang tắm rửa."

Trong đầu Lục Nhất Lan bỗng nhiên hiện ra hình ảnh nào đó! Thần sắc cô hơi hờn dỗi.

"Tỷ tỷ, ta thật sự không biết ngày đó tỷ đang tắm rửa!"

Nam nhân ngẩng đầu, đỏ mặt, rất vội vàng nói, "Tỷ đừng nóng giận, ta thật sự không phải cố ý!"

"Thật sao?"

"Thật sự không phải, ta bảo đảm!"

"Ha ha." Lục Nhất Lan bỗng nhiên nở nụ cười, ôn ôn nhu nhu hỏi, "Vậy hãy nói cho ta, sau khi đệ thấy được thứ không nên thấy, là rời đi, hay vẫn tiếp tục xem."

Người bên cạnh bỗng nhiên mất tiếng.

"Hôm nay cũng không cần đi ra ngoài, chúng ta trở về tính toán một chút, đệ rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện có lỗi với ta!"

"Không có, ta bảo đảm!"

Cùng lúc đó, trong đầu Quân Tử Ngọc bay ra một mảnh chuyện lung tung rối loạn, hấn vung tay liều mạng phản kháng, "Thật sự không còn nữa, tỷ tỷ, ta----"

Hai người ở trên hoàng thành truy truy đánh đánh, tiếng cười truyền rất xa.

Tất cả đều cực kỳ thuận lợi.

Hơn nửa năm sau khi Quân Tử Ngọc đăng cơ, bước ngoặt lớn nhất trong sinh mệnh của hấn, rốt cuộc tới!

Toàn thân, tâm Lục Nhất Lan đều trong trạng thái chiến đấu.

Ngày ấy, Ngự Thư phòng, Lục Nhất Lan cứ theo lẽ thường xa vào, sau đó 'tùy tay' cầm lấy một tấu chương trên bàn, sau đó ai một tiếng, "Ký Bắc muốn khai chiến với chúng ta?"

"Hà?"

Quân Tử Ngọc khựng lại một chút mới nhớ tới, "Nghe Tướng quân biên quan nói, dường như là muốn khai chiến."

Tìm Lục Nhất Lan căng thẳng, sau đó hỏi hỏi chuyện liên quan đến Ký Bắc, rất hiếm khi, làm Quân Tử Ngọc cảm thấy không đúng, "Tỷ tỷ, sao hôm nay tỷ cứ luôn hỏi chuyện này vậy?"

"Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Không, chỉ là hỏi đệ một chút, có phải đệ muốn... Ngự giá thân chinh hay không?"

"!?"

"Vì sao phải đích thân đi!" Quân Tử Ngọc nhớ tới cái gì, ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh, trở nên mất mát, "Tỷ tỷ, có phải người chán ghét ta, không muốn nhìn thấy ta, cho nên mới muốn ta đi tới nơi xa như vậy hay không?"

"Qua lại đã hơn hai tháng! Ta không có khả năng đi!"

Nam nhân đáng người đình bật, năm nay, Quân Tử Ngọc đã mười bảy, sắp mười tám, hấn sắp đi vào độ tuổi lộng lẫy nhất đời.

Lục Nhất Lan thấy hấn đến gần, ánh mắt hơi lóe.

Hấn dễ dàng đẩy nàng lên tường, cúi người, "Tỷ tỷ, người nói xem, sao bỗng nhiên người lại hỏi tới chuyện Ký Bắc?"

"Không có gì." Lục Nhất Lan cúi đầu, "Chỉ là nghe người trong cung tung tin vịt, nói đệ muốn đi đánh giặc, không quá nữ, cho nên... Tôi hỏi một chút."

"!?"

Quân Tử Ngọc có chút kinh ngạc, tiếng cười trầm thấp rất nhanh truyền khắp toàn bộ thư phòng, "Vây---"

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181

Editor: Ngan Tịnh.

"Tỷ tỷ như vậy, là muốn ta làm hôn quân sao."

Ánh nắng tươi sáng đầy đất, Lục Nhất Lan ừ một tiếng.

"Chỉ là ta vui vẻ." Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, Quân Tử Ngọc lôi kéo nàng đi đến ghế dựa bên kia, để nàng ngồi xuống, sau đó mới lấy ra một cây quạt hương bồ từ đâu ra tới quạt gió.

Gió mát lạnh phát qua, Lục Nhất Lan nheo mắt lại.

Quân Tử Ngọc nói, "Thực lực của Ký Bắc rất mỏng manh, lại xa, cô vương quyết định trực tiếp để Chinh Tây Đại Tướng quân đi tiêu diệt, ái khanh, ý người thế nào?"

"Thần cho rằng, rất tốt."

"Vậy như vậy, tỷ tỷ, Thánh chỉ người viết đi, để Từ Tổ đi đọc là được."

Nam nhân mài mực, tuy rằng không bằng mỹ nhân yêu kiều thiết tha, nhưng đích xác đủ hiểu ý người. Lục Nhất Lan viết thánh chỉ xong, ấn ngọc tỷ lên đóng dấu. Cô biết, vận mệnh của Quân Tử Ngọc đã hoàn toàn bị viết lại.

Tấn Quốc năm 46.

Tấn Quốc cùng nước láng giềng Ký Bắc đã xả ra một hồi chiến tranh lớn, Tấn Quốc dân giàu nước mạnh, binh hùng tướng mạnh, dễ dàng san bằng thổ địa Ký Bắc. Ký Bắc đưa công chúa đến liên hôn cầu hòa, lại bị Tấn hoàng Quân Tử Ngọc trực tiếp từ chối.

Tấn Quốc năm 47.

Ký Bắc chính thức bị hủy diệt, trở thành thuộc địa của Tấn Quốc.

Quân Tử Ngọc cho rằng, cuộc sống vẫn sẽ bình tĩnh như vậy, an ổn như vậy trôi qua.

Lục Nhất Lan cho rằng, ngày tháng vẫn sẽ đạm nhiên như thế, hạnh phúc như thế trôi qua.

Nhưng.

Hệ thống chưa bao giờ nói, cô sẽ sinh bệnh.

Lục Nhất Lan nằm trên giường, cảm thụ được sinh mệnh caáp tốc trôi đi, không ngừng gọi hệ thống.

"Anh ở đâu?"

"Ký chủ, xin hỏi có gì có thể trợ giúp cho cô?"

"Tôi rất cuộc làm sao thế này?"

"Xin chào ký chủ, cô ở trong tiểu thuyết [Giang sơn lâm sinh lễ, thịnh sùng đệ nhất nữ Tướng quân!] biểu hiện quá kém, khiến cho nam thần 'Quân Tử Ngọc' lâm vào bên trong trạng thái 'không hạnh phúc', một bộ phận người đọc của thế giới khác quyết định bỏ phiếu để Thiên đạo hủy diệt cô."

"Trước mắt, điểm sinh mệnh của cô đã giảm xuống 53 (Max điểm là 100)."

"Mẹ nó---"

Lục Nhất Lan thiếu chút nữa hôn mê trên giường, cô nghĩ tới rất nhiều chuyện, chỉ là không nghĩ tới, cô sẽ dùng cách này rời đi.

Ngay khi cô đang nói chuyện với hệ thống, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới một hồi tiếng gõ cửa, cô sững sốt, người kia đã xông vào.

Quân Tử Ngọc.

Quân Tử Ngọc 23 tuổi.

Đang độ tuổi xuân, giữa mày đã hoàn toàn rút đi cổ ngây ngô kia.

"Tỷ tỷ!"

Hắn vẫn giống như trước kia, dùng ngữ điệu như vậy, giọng điệu như vậy, gọi cô tỷ tỷ.

Bỗng nhiên nhin không được ho khan hai tiếng, bên tai truyền tới nhắc nhở của hệ thống, "Điểm sinh mệnh của cô đã giảm xuống 44."

Tay bỗng nhiên bị cầm, "Tỷ tỷ, vừa rồi có cung nữ nói, người học máu..."

"Tề thái y lập tức tới ngay đây, người cố gắng chịu đựng."

"Ta----"

Lục Nhất Lan chỉ vừa nói một chữ, liền cảm giác trong miệng có một cổ cảm giác tanh ngọt tràn ra.

"Đừng nói chuyện."

Quân Tử Ngọc quỳ gối mép giường, "Tỷ tỷ, người đừng nói chuyện!"

Lục Nhất Lan nhắm mắt lại, cô cũng không nói lời nào, hệ thống lừa gạt, cứ như vậy bẫy cô một vố.

Tề thái y rất nhanh liền chạy tới, lần đầu tiên, Quân Tử Ngọc nhìn thấy hân giống như nhìn thấy cứu tinh, "Tề ái khanh, người mau đến đây xem cho Vương gia."

Ngón tay hân nhẹ nhàng đặt lên mạch đập của Lục Nhất Lan, Tề thái y sững sốt một chút. Hân nghĩ mình sai lầm rồi, cho nên sờ một chút nữa, say đó---

Vẫn là giống nhau như đúc.

Sắc mặt Tề thái y càng ngày càng kém, Quân Tử Ngọc đứng lên, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Này---"

"Bệ hạ." Tề thái y ngẩng đầu lên, "Từ khi thần theo y đến nay, chưa từng gặp qua tình huống như vậy----"

Một người mới 30 tuổi, không nên như vậy.

"Bệ hạ, Vương gia dầu hết đèn tắt, thần, bắt lực."

"Choang----"

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182

Editor: Ngạn Tĩnh.

Lục Nhất Lan đàn đàn.

Quân Tử Ngọc càng đàn đàn.

Tấn Quốc năm 51, Tấn hoàng hoàn toàn bãi triều.

"Tỷ tỷ, người còn có thể thức dậy không?"

Ba tháng, mỗi ngày điểm số sinh mệnh của Lục Nhất Lan đều hạ xuống, khí sắc của cô ngày càng kém, hơn nữa hoàn toàn không nói được lời nào, chỉ cần vừa mở miệng, điểm sinh mệnh của cô cũng sẽ không ngừng giảm xuống.

Mỗi ngày Tề thái y đều tới, chỉ là lời nói mỗi ngày, đều không giống nhau.

Hôm nay.

"Bệ hạ, ngài... Chuẩn bị hậu sự đi."

"!"

"Người nói cái gì?"

Nam nhân hồng mắt, trực tiếp đánh nghiêng hòm thuốc của Tề thái y, cả người hân giống như lão hổ phát cuồng, "Tề thái y, người không muốn sống

nữa?"

Tề thái y cẩn thận nhìn người trước mặt.

Ba tháng trước.

Hắn là một Đế Vương trẻ tuổi không ai bì nổi, phóng khoáng tiêu sái, ba tháng sau, hắn chỉ là một kẻ đáng thương khổ sở vì tình.

Tề thái y hắn, chứng kiến quá trình Quân chủ tôn quý nhất thế gian này, biến thành phế vật.

Lắc đầu, "Bệ hạ."

"Ta nói, là lời nói thật."

"Cút."

Tề thái y thẳng thắn lưng, chậm rãi đi ra cung Thái Tử.

Tuy rằng ý thức của Lục Nhất Lan đã tan rã, nhưng vẫn có thể nghe thấy lời Quân Tử Ngọc nói, cô thậm chí không dám ngẫm lại, bộ dáng hiện tại của hắn.

"Tỷ tỷ."

"Bọn họ đều nói, người không qua được."

"Ta không tin."

Trên mặt bỗng nhiên có chất lỏng lạnh lẽo rơi xuống, Lục Nhất Lan giãy giụa muốn mở mắt ra, nhưng, trước mắt vẫn là một mảnh tối đen.

"Tỷ tỷ, người chính là kẻ lừa đảo."

"Một kẻ lừa đảo, từ đầu tới đuôi."

"Kẻ lừa đảo."

Tiếng ghen ngào của nam nhân rất nhỏ, rất nhỏ rất nhỏ, hắn không khóc, không nức nở, chỉ là nước mắt lẳng lặng từ khóe mắt vẫn luôn chảy xuống, giống như dòng suối, không ngừng chảy xuống.

Trên giường ướt một mảnh.

"Tỷ tỷ, bên ngoài tuyết rơi rồi."

"Người còn nhớ rõ, năm đó chúng ta múa kiếm đánh đàn chứ?"

"Người đánh đàn, ta múa kiếm... Người còn nhớ chứ?"

"Khi đó ta đã nghĩ, nếu ta là nữ tử, hoặc người là nữ tử thì tốt rồi, ta nghĩ..."

"Ta suy nghĩ quá nhiều."

"Hệ thống!"

"Ký chủ cô----"

"Ta phải làm thế nào mới thức dậy được." Lục Nhất Lan cảm thấy bản thân nhất định khóc, cô không chịu nổi có người ở bên tai nói những lời này, đặc biệt là không chịu nổi hắn.

Nhóc con đáng yêu, ngạo kiều của cô.

"Cô chỉ cần 100 giá trị tín ngưỡng đổi một bao quà tín ngưỡng, là có thể chuyển 6 giờ sinh mệnh thành 24 giờ thọ mệnh, xin hỏi, có đổi hay không?"

24 giờ.

Một ngày.

Không.

Lục Nhất Lan không dám tưởng tượng, sau một ngày, Quân Tử Ngọc nên làm sao bây giờ.

Mấy chục năm sau, hắn nên làm sao bây giờ.

Hé miệng muốn nói cái gì, hệ thống lại thúc giục lần nữa.

"Xin hỏi có đôi hay không?"

"Tạm không đôi." Lục Nhất Lan nghĩ, cô hắn là tìm một ngày tuyết bay tán loạn rồi hẵng thức dậy.

Không biết bên ngoài là quang cảnh gì, Lục Nhất Lan chỉ biết, điểm sinh mệnh của mình, chỉ còn lại 5 điểm đáng thương hề hề, người đọc của một thể giới khác, xem ra là quyết tâm muốn giết chết cô.

Dưới một mảnh yên tĩnh.

Một giọng nói bỗng nhiên xuất hiện.

"Tỷ tỷ, người biết không, bên ngoài tuyết rơi rồi."

"Nghe triều thần nói, đây là đợt tuyết lớn 40 năm khó gặp ở Đại Tấn, có thể so với lần ta đăng cơ mười năm trước luôn đấy."

"Tỷ tỷ, người biết không?"

"Đôi."

Hắn không ngừng nói những chuyện xảy ra gần đây, từ kích động chậm rãi biến thành bình tĩnh, thậm chí là bi thương, "Tấn Quốc càng ngày càng tốt, người lại không nhìn thấy."

"Tỷ tỷ----"

"Ta biết."

Giọng nói kia, mất tiếng đến làm người khó thể tin được.

Lại làm Quân Tử Ngọc mừng rỡ như điên.

"Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Là người sao?"

"Phải..."

Giấy lụa mở mắt ra, thấy người trước mặt, Lục Nhất Lan lắc đầu, "Đệ, trở nên xấu rồi."

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183

Editor: Ngan Tịnh.

Trong đôi mắt đỏ bừng của nam nhân lóe lên nước mắt.

"Xấu thì xấu, cho tỷ xem... Một chút cũng không cảm thấy khó vượt qua."

Giá trị tín ngưỡng quả nhiên là thứ tốt, hoàn nửa canh giờ, Lục Nhất Lan liền ngồi lên, cũng không cảm giác được đói, cũng không khát. Hắt hắt đầu, cô hỏi Quân Tử Ngọc, "Từ Ngọc, nếu, nếu ta không còn nữa, đệ nhất định phải sống thật tốt."

"?"

"Cái gì?"

Quân Tử Ngọc ngẩng đầu, "Tỷ tỷ, người vừa nói cái gì, ta nghe không rõ."

"Không có gì." Lục Nhất Lan nở nụ cười.

Quân Tử Ngọc nhớ rõ, Tề thái y từng nói một câu, vào lúc một người, sắp chết, có thể sẽ hồi quang phản chiếu.

Ngay từ đầu, hắn cũng không tin, nhưng bây giờ, hắn cảm thấy dường như có chút tin rồi.

Thì ra sắp chết, sẽ hồi quang phản chiếu à.

Hồi- quang- phản- chiếu.

Nhìn không được nghiêng người.

Nước mắt ào ào chảy xuống.

Lục Nhất Lan bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy hắn, "Tử Ngọc, đệ đã nói, đệ đã không phải con nít nữa."

"Nếu cái giá của trưởng thành là mất đi tỷ, ta tình nguyện cả đời chỉ là trẻ con!" Hắn bỗng nhiên đứng lên, đẩy ngã cái giá nơi mép giường.

Một mảnh tiếng động liên tiếp, sau đó chính là yên tĩnh.

Hiếm khi, Quân Tử Ngọc cúi đầu, "Ta sai rồi."

"Vẫn sẽ xin lỗi, vẫn là trưởng thành rồi."

Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, hỏi, "Đệ nguyện ý trò chuyện với ta chứ?"

"Tỷ nói cái gì, ta cũng đều thích nghe."

Lục Nhất Lan cảm thấy bản thân nói rất nhiều rất nhiều lời, rất nhiều rất nhiều, có rất nhiều phương diện, dặn dò Quân Tử Ngọc phải nỗ lực sống sót, phải không chế được bản thân, đừng tìm đường chết, để bản thân vui sướng một sướng.

"Đệ, nhất định phải vui vẻ."

"Ta, biết."

Rũ mắt.

Ha ha ha ha.

Vui vẻ?

Tim đã chết, phải vui vẻ thế nào?

Nếu, một hai phải định vị những lời nói lúc này của Lục Nhất Lan, Quân Tử Ngôn xưng nó là di ngôn.

Bất tri bất giác, cứ như vậy đi qua ban ngày.

Lục Nhất Lan nhìn bên ngoài, trời thế nhưng sắp đen hết rồi.

Thân mình có chút dần dần suy yếu, cô thở một hơi, "Tử Ngọc, đi tìm cho tỷ tỷ... Một bộ nữ trang đến đây."

"Lấy cả đàn nữa."

"Đi lấy bức tranh trong phòng ta đến đây, ta nhớ rõ đó là quà sinh nhật, đệ tặng ta mười mấy năm trước."

"Ta bảo người đi, ta muốn ở nơi này nhìn tỷ."

Có lẽ bởi vì thời gian còn lại quá ngắn ngủi, Lục Nhất Lan thế nhưng cảm thấy, thười gian cung nhân đi lấy đồ, quá dài lâu.

Rúc vào trong lòng ngực Quân Tử Ngọc, cô nhẹ nhàng nói, "Thật ra rất nhiều năm về trước, ta đã nghĩ, nếu bức họa kia, người đánh đàn là một nữ tử, sẽ thuận mắt hơn rất nhiều."

...

Hắn chưa bao giờ thấy tỷ tỷ khuynh quốc khuynh thành như vậy.

Mỹ lệ.

Tĩnh tế.

Bộ dáng nàng đánh đàn, thật sự quá xinh đẹp.

Cơ hồ chiếm cứ toàn bộ ánh mắt của hắn.

Mùa đông năm 51 Tấn Quốc.

Đó là một hồi tuyết lớn 40 năm hiếm gặp, trong rừng hoa mai trước cung Thái Tử, Duyệt Vương đánh đàn, Tấn hoàng Quân Tử Ngọc múa kiếm.

Năm ấy.

Bông tuyết bay tán loạn, thật sâu trong rừng mai, nam nhân ôm nữ tử áo đỏ trong lòng, tay trái còn cầm nhụy kiếm, "Tỷ tỷ!"

"Người không nên đi."

"Cô vương thật muốn, theo người mà đi."

"Đừng..." Lục Nhất Lan thở mạnh một hơi, run rẩy hạ tay, "Sống, phải sống."

"Không!----"

Mùa đông năm 51 Tấn Quốc, Duyệt Vương, qua đời.

Tấn hoàng không tiếc cải lại lễ nghi chế độ, dùng nghi lễ an táng dành cho Hoàng Hậu với Duyệt Vương, cũng hủy bỏ hậu cung.

Tấn Quốc năm 52, tân Đế chiêu cáo thiên hạ, giữ đạo hiếu bảy năm vì Duyệt Vương vừa qua đời.

Trong gió tuyết, Quân Tử Ngọc đứng trước mộ cười khẽ, tỷ tỷ, sau khi người chết, rốt cuộc mang tên ta.

Chỉ thấy sâu trong rừng mai, chỗ bông tuyết giao nhau, trên bia mộ.

Thê, quân Quân thị chi mộ.

(Hoàn thế giới)

-

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra gần đây vẫn xem bình luận, cũng thấy cmt của mọi người nói, muốn ở bên họ ở bên nhau, trong lòng cũng hơi hơi rối rắm.

Hai ngày trước vẫn luôn suy nghĩ, có nên căn cứ vào lời bình của mọi người sửa lại chút kết cục hay không, sau đó ngẫm lại, nếu sửa lại, thì sẽ không phải chuyện xưa lúc ban đầu kia nữa.

Cho nên dựa theo kết cục vốn có, đã chuẩn bị tốt nhận gạch đá của mọi người, tối nay, gạch hay đá cứ ném thẳng.

Nhưng tôi vẫn muốn nói một câu, trong lòng tôi, đây là kết cục thích hợp nhất.

- - -

Tịnh: Các cô từ từ cắt khăn giấy, còn đoạn sau nữa.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Ngoại truyện: Hoàng cung, nơi chốn không có nàng

Editor: Ngan Tịnh.

"Cô vương không muốn thảo luận chuyện này với các người."

"Xin Hoàng Thượng suy nghĩ cho Đại Tấn, lập mở hậu cung!"

"Xin lập mở hậu cung!"

Quần thần quỳ xuống, tiếng gọi ầm ĩ bên tai không ngừng. Quân Tử Ngọc quét ngang bàn, giọng nói của hắn mang theo sát ý lạnh thấu xương. "Đừng tưởng rằng cô vương không dám giết các người."

"Hừ."

Hắn hừ nhẹ một tiếng, đứng lên.

Đại diện một mảnh yên tĩnh.

"Người tới."

"Hắn, hắn, hắn, bắt giữ, ngày mai cô vương lại phán."

Mấy người bị chỉ mặt nhất mắt như màu đất, không biết nghĩ tới cái gì, bọn họ lại lập tức hô to, "Quốc không thể một ngày không hậu! Vãn xin bệ hạ lập mở hậu cung---"

"Bệ hạ!"

"Bệ hạ!"

"Có việc khởi tấu, không việc bãi triều----"

Giọng nói của Âm Nhất, che đầy giọng nói của mọi người.

Quân Tử Ngọc rũ mắt, "Nếu, ngày mai thượng triều các người vẫn nói mấy lời vô nghĩa kia, vậy ngày mai, các người cũng đừng tới."

"Cô vương là quân, các người là thần, từ lúc nào, tay thần, thế nhưng đuổi tới hậu cung của quân rồi?"

"Bãi triều."

Từ sau năm ấy, Quân Tử Ngọc liền chuyển nơi làm việc từ Ngự Thư phòng tới cung Thái Hậu, từ... Sau năm ấy, hắn liền trồng hoa mai khắp nơi này.

Một mảnh càng xơ xác.

"Bệ hạ, Thái Hậu triệu kiến ngài."

"Thái Hậu... Đi thôi."

Từ sau khi Lục Nhất Lan chết, Thái Hậu nhìn tất cả chuyện Quân Tử Ngọc làm, cuối cùng hiểu rõ cái gì.

Con trai của mình, yêu... Con gái của mình.

Nghiệt duyên mà, nghiệt duyên mà!

"Mẫu hậu."

Thái Hậu nhìn hắn, đôi mắt lóe lên vài phần bất đắc dĩ, biết đây là nghiệt duyên, cũng chán không được, ngăn không được.

"Hôm nay, sao con lại giam giữ nhiều triều thần như vậy?"

"Bọn họ quản quá nhiều."

Từ sau khi người kia đi, trên mặt hắn trừ tưởng niệm, dường như không còn biểu tình gì khác. Thái Hậu cứng đờ trong chốc lát, mới nói, "Lại sắp đến sinh nhật tỷ tỷ con."

"Con còn nhớ rõ chứ? Năm ấy... Nàng từng nói, muốn nhất chính là con trở thành một hiền quân, một quân vương tài đức sáng suốt không nên đối với triều thần như vậy, con nói phải không?"

Quân Tử Ngọc không nói chuyện.

Thái Hậu tiếp tục nói, "Tử Ngọc----"

"Con đã biết, con sẽ tha người."

Phù quang lược ảnh.

Chỉ chớp mắt, đã qua ba năm.

Quân Từ Ngọc đi ra khỏi cung điện của Thái Hậu, "Ám Nhất, đi thả người, truyền lời nói với bọn họ, nếu không phải sắp tới sinh nhật Duyệt Vương, cô vương không muốn đại khai sát giới, bọn họ... Ha ha."

"Vâng."

Người nọ lui đi cực nhanh.

Hoàng cung to như vậy, Quân Từ Ngọc chỉ có thể cảm giác được chật chội cùng áp lực.

Đã không có nàng.

Sống, thế nhưng cũng là hy vọng xa vời như vậy.

Người không nên đi.

Người đi rồi, ta sống, không vui vẻ.

Nỗ lực nhếch ra một nụ cười, lại thất bại.

Đi trên con đường yên tĩnh, nơi này tất cả đều không thay đổi, một điều duy nhất, người kia không còn.

Rừng mai, không hề mỹ lệ.

Toàn bộ hoàng cung, cũng chỉ có cung điện Thái Từ, còn có hơi thở của nàng.

Đẩy cửa ra, Quân Từ Ngọc không cho bất luận kẻ nào tới nơi này quét tước.

Hắn luôn cảm thấy trong cung Thái Từ, dù là mỗi mảnh lá cây, đều có hương vị của nàng, từng giọt nước, cũng có dấu vết của nàng, hắn luyện tiếu để những người khác tới phá hư một mảnh yên lặng nhàn nhạt chỉ thuộc về hắn.

Lúc Quân Từ Ngọc đang quét rác, lẩm bẩm, "Tỷ tỷ... Sinh nhật năm nay, người muốn uống rượu gì?"

Chung quanh một mảnh yên tĩnh.

Hắn bỗng nhiên lại cười.

"Ta nghe rồi, tỷ nói, muốn uống vò Ngàn Dặm Hương năm đó chúng ta cùng chôn xuống đất kia đúng không?"

"Chờ đến sinh nhật tỷ, ta sẽ đi xem người."

"Người cũng không biết, ta phải nhìn thế nào mới không đi xem tỷ----"

Bằng không.

Ta sợ ta sẽ đi.

Đào mộ người lên.

1006 ngày.

Có một tên gốc vẫn là không tin, người cứ thế, đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Ngoại truyện: Cuốn sổ hồi ức

Editor: Ngạn Tĩnh.

Bắt đầu từ Tấn Quốc năm 36, ta tám tuổi, liền... Dùng sách vở, ghi nhớ một chút chuyện.

Tấn Quốc năm 66.

Ba mươi năm qua đi, nàng đã đi mười bốn năm, ta cũng già rồi, sắp đến tuổi đi theo nàng.

Quyển sách này, vẫn luôn được cất giữ.

Hôm nay, đánh nhau với Ngũ hoàng tử.

Có ta ở, sẽ không để bất luận kẻ nào, khi dễ hoàng huynh.

Bất luận kẻ nào! Cho dù tan xương nát thịt, cũng sẽ không!

Hôm nay, nghe những người khác nói ca ca không có tư cách làm Thái Tử.

Đám người bọn họ hiểu cái gì, ta không phải vì người khác, là ca ca! Huynh ấy là tốt nhất, nếu trong thiên hạ phải có người xưng Đế, vậy nhất định là ca ca!

Hôm nay, tộc của ta suy thoái, những người đó, xem nhẹ ta và ca ca.

Ta hiểu được, nên làm cái gì, sứ mệnh là cái gì.

Cho dù ca ca không làm Hoàng Đế, ta cũng có thể che chở huynh ấy, bảo hộ huynh ấy một đời chu toàn!

Hôm nay, ca ca phải bị tử hôn.

Đời này, ta có lẽ cũng không quên được loại cảm giác này, chán ghét cực đoan người khác chen vào giữa ta và ca ca! Cho dù là ai, ta đều căm ghét nàng!

Hôm nay, bị lập làm Thái Tử!

Thành Thái Tử! Thề, cuộc đời này, vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không làm trái tất cả mệnh lệnh của ca ca, huynh ấy, chính là ta, ta, chính là huynh ấy.

Tuyệt sẽ không bởi vì thành Thái Tử, liền tự cao tự đại. Ta sẽ giống như trước kia, bảo hộ ca ca! Một đời một thế!

Hôm nay, biết ca ca, là một nữ tử.

Không thể tin được!

Không thể tin được! Không thể tin được! Không thể tin được! Chen lẫn trong vô số hỗn loạn không thể tin được, thế nhưng còn có một cổ vui vẻ kỳ lạ, có phải ta điên rồi hay không?

Hôm nay, biết bản thân yêu tỷ tỷ.

Yêu, chính là yêu, muốn kháng cự, kháng cự không được, dù sao cũng là nàng, nàng tốt như vậy.

Hôm nay, đi Giang Nam.

Loạn luân, sẽ không tốt với thanh danh của tỷ tỷ, hơn nữa tỷ tỷ dường như cũng không thể tiếp nhận được. Đi Giang Nam một chuyến, nói không chừng còn có thể không chế được tình cảm của chính mình.

Hôm nay, biết có người gây bất lợi với tỷ tỷ.

Từ một khắc kia, ta biết, bản thân có lẽ phải trở thành một Đế Vương giết huynh diệt cha, ta liền biết, cho dù tất cả bọn họ cộng dồn với nhau, trọng lượng kia, cũng kém tỷ tỷ rất nhiều.

Chờ ta trở lại, giết không tha.

Hôm nay, đăng cơ.

Một khắc ta vui sướng nhất, không phải vạn người quỳ xuống với ta, mà là ta quỳ xuống trước tỷ tỷ.

Cười một cái, nhiều năm qua, ta đều muốn quỳ gối trước mặt nàng, đúng lý hợp tình nói, ta muốn che chở người, người, đứng sau lưng ta đi.

Hôm nay, một đêm sai lầm.

Ta si ngốc, ta thế nhưng muốn... Thế nhưng lại muốn, một chút cũng không hối hận, quá kích động, chết cũng không tiếc.

Hôm nay, ở bên nhau.

Quá bình đạm rồi, tỷ tỷ đồng ý với ta, thật sự đồng ý với ta rồi.

Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, không có người nào sẽ vui vẻ hơn ta, lòng ta duyệt người, cuối cùng người cũng quay đầu lại liếc mắt nhìn ta một cái.

...

Trong lúc đó còn có rất nhiều, sau cùng, cơ hồ chỉ còn mấy câu.

Hôm nay, nàng bị bệnh.

Nhất định phải tốt lên.

Nàng bị bệnh.

Nhất định phải tốt lên.

Phải tốt lên, nhất định phải tốt lên, sẽ, ta chờ nàng, nàng sẽ tốt lên.

Hôm nay, nghe thấy cái từ hồi quang phản chiếu.

...

Nàng đi rồi.

Ta nhớ nàng.

Tỷ tỷ, ta mơ thấy người, ta rất vui vẻ.

Vì sao lại không mơ thấy nàng?

Không mơ thấy nàng, ngủ không được.

Ta lại mơ thấy tỷ tỷ, không muốn tỉnh lại.

Nàng đã một tháng không tới thăm ta.

Mười năm.

Cung điện Thái Tử, hương vị của nàng, đều bị ta cọ sạch sẽ.

Muốn, bào mồ nàng nhìn xem, nàng có ở bên trong hay không.

Ta không tin, tỷ tỷ đi rồi.

Sau đó.

Ta thật sự đào mồ nàng lên, một mình, dùng tay, vì không làm bẩn nàng.

Lại sau đó, ta thấy một đồng xương trắng.

Vì thế, ta đốt quyển sách này cho nàng.

Tỷ tỷ, cho dù ở cầu Nại Hà, cũng xin đừng quên, thâm tình của ta.

Bởi vì, ta muốn người chờ ta, chờ đến ngày nào đó, ta sẽ đi tìm người.

Muốn nghe tỷ nói một câu, a, Tử Ngọc, đệ đã tới rồi.

Ta chờ đệ, đã lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 186: Ngoại truyện: Quân Tử Ngọc

Editor: Ngan Tĩnh.

Cô vương, tên Quân Tử Ngọc.

Quân tử chỉ quân tử, lương tài mỹ chất, vì ngọc.

Lần đầu tiên biết viết tên mình, là nàng dạy, ngữ khí không tốt lắm, nhưng ta thích.

Ta sinh ra trong hoàng cung, là Thập Nhất hoàng tử trong cung, phụ thân ta là Đế Vương thống trị một mảnh giang sơn, mẫu thân của ta, là chính cung Hoàng Hậu.

Ta là con vợ cả.

Chỉ là, là đích thứ tử.

Ta có một ca ca làm người chán ghét, đúng, người cũng không biết y làm người chương mắt đến nhường nào, từ lúc ta bốn tuổi, cơ hồ chính là ác mộng lớn nhất đời này của ta, loại người này, sao lại là ca ca ta chứ!

Cho dù---

Sau đó có chút chút cảm động nho nhỏ.

Lại sau đó có thêm chút chút cảm động nho nhỏ nữa.

Sau đó nữa, y thật sự thành ca ca của ta.

Ừm, ta thích huynh ấy.

Chưa bao giờ có người quan tâm nhiều chuyện của ta như vậy, mẫu hậu cũng thế, mẫu hậu chỉ sủng ta, lại chưa từng cho ta tình yêu chân chính.

Phụ hoàng, ánh mắt phụ hoàng nhìn ta, thật ra là lạnh băng.

Cho rằng nhóc con vài tuổi không nhìn ra được sao, hừ, ta nhất định có thể nhìn ra được, ai đối tốt với ta nhất.

Là huynh ấy.

Hoàng huynh mà lúc đầu ta ghét nhất, người trong hoàng cung ấy à, đều mang theo mặt nạ, một lớp mặt nạ thật dày, làm cách nào cũng không lấy xuống được, chỉ có huynh ấy, chân thật đến có thể làm người nhìn rõ không sót gì, để ta nhìn rõ không sót gì.

Ta bắt đầu thích một người như vậy.

Ta ở bên cạnh huynh ấy, có thể phóng tính thiên tính của ta, không cần có lớp mặt nạ này, không cần nghĩ mọi chuyện quá phức tạp, coi như một đứa trẻ đơn giản vô ưu vô lo.

Sau đó sau đó nữa, ta mới biết được, đơn giản, ở trong hoàng cung này, là lẫn lộn không lên được.

Vì thế ta bắt đầu học phức tạp, ta tự nhận bản thân là một người thông minh, thay đổi một cách vô tri vô giác, tên gốc Quân Tử An kia sao có thể là đối thủ của ta.

Tất cả, bất khi ta bắt đầu kế hoạch, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ta.

Cô vương, bày mưu lập kế.

Nhưng chỉ một điều duy nhất, chính là tính sai một nữ tử.

Nàng thế nhưng không phải ca ca của ta, mà là tỷ tỷ của ta.

Tỷ tỷ.

Một nữ tử.

Ta không ngờ tới, Thần sống trong lòng ta, là một nữ tử, ta nên thế nào, ta nên làm gì bây giờ, ta phải làm sao bây giờ.

Nàng, thế nhưng là một nữ tử.

Nữ tử ta yêu.

Ta điên cuồng yêu tỷ tỷ của mình, hơn nữa dùng mưu kế, dùng khổ nhục kế, dùng rất nhiều cách, tới mưu đoạt sự yêu thích của nàng.

Ta thành công.

Đấu với người khác, vui sướng vô cùng.

Đấu với tỷ tỷ, ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Cả đời này của ta, thế nhưng bởi vì một người, nở rộ sáng rọi.

Chỉ là, ông trời luôn thích đùa giỡn người như vậy.

Ta tự cho là, vô địch khắp thiên hạ, lại không biết, thua ở trong tay một người.

Cô vương sớm nên biết, cả đời này của cô vương, có thể vì một người mà nở rộ sáng rọi, cũng có thể bởi vì một người, sụp đổ.

Nàng đi rồi.

Đi cũng rất xinh đẹp.

Xinh đẹp đến mức, dù ta của mười năm sau, hai mươi năm sau, ba mươi năm sau, thẳng đến ta từ từ già đi, chết đi, cũng không quên được một người như thế.

Nàng có mái tóc đẹp nhất thiên hạ, mềm mại giống như tơ lụa, một đôi mắt đẹp nhất thiên hạ, đựng đầy sao trời cùng hồ bạc, đựng đầy son hà cảm tú của cô vương.

Nàng có, gương mặt đẹp nhất thiên hạ, đẹp nhất! Không người nào có thể so sánh, không có bất luận lời ca ngợi nào, có thể miêu tả nét đẹp của nàng.

Nàng là người trong lòng cô vương say mê.

Là người, trên đầu quả tim của cô vương.

Là người mà ta, dùng suốt cả cuộc đời, dù đến cuối cuộc đời, cho dù chết! Cũng không thể quên!

Năm ấy Tần Quốc năm 71.

Tần hoàng qua đời, hợp táng với Duyệt Vương.

Không ai biết.

Vào lúc cuối cùng của sinh mệnh, hắn đã từng thấy được, người và cảnh đẹp nhất thế gian này.

Quân Tử Ngọc nằm trên giường, thở phì phò, trong hoảng hốt, hắn thấy một người vươn tay.

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, roi lệ, sau đó nghẹn ngào vui sướng mà nói, "Tỷ tỷ, là người đã đến rồi sao?"

Đúng vậy.

Ta tới rồi.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Ngoại truyện: Tiểu kịch trường

Editor: Ngan Tĩnh.

"Chào các bạn đọc thân ái, chào mọi người ~ chúng ta lại gặp mặt!"

"Vì thỏa mãn yêu cầu của mọi người, mời đến nam thần Quân Tử Ngọc, chúng ta lấy thứ dưới thùng ra xem nào ~"

MC mỉm cười nói, "Đây là mũ giáp khoa học kỹ thuật tương lai, mang lên, có thể ở trong biển ý thức, miêu tả ra chuyện đời này bản thân muốn làm nhất."

"Như vậy hôm nay, khách quý chúng ta mời tới thử nghiệm, Quân Tử Ngọc!"

"Cho mời!"

Cùng với một mảnh tiếng vỗ tay, một người ăn mặc một thân trường bào màu huyền, bóng dáng tiều tụy xuất hiện.

Hắn ngồi đối diện với MC, vẻ mặt lạnh lẽo.

"Ta có thể sử dụng nó chứ?"

"Trước đó, ngài cần phải trả lời chúng tôi một vấn đề."

"Hỏi đi."

"Nếu, nếu tỷ tỷ có thể lại xuất hiện trước mặt ngài lần nữa, ngài muốn nói gì với nàng nhất?"

Một hồi trầm mặc thật lâu.

Ngón tay thon dài của người đàn ông cuộn tròn, mắt cũng nhắm chặt lại, "Nhất thiết phải hỏi loại vấn đề này sao?"

Hội trường một mảnh động tĩnh.

"Nếu thật sự là, ta nhất định phải trả lời câu hỏi này."

"Nàng, sẽ không xuất hiện nữa."

*

Quân Tử Ngọc mang mũ giáp lên, hình ảnh trong đầu hắn, có thể chiếu lên màn hình lớn.

Đó là một mảnh tuyết trắng xóa.

Toàn bộ thế giới, đều là một màu trắng, nhưng có một chỗ, không phải.

Trong rừng mai phủ tuyết, một mảnh lụa hồng treo trên cao, hướng vào trong, có mấy gian nhà ở đan xen, trên nhà ờ, cũng dán đầy mấy chữ Hi.

Hoa mai bay xuống, trên con đường cách đó không xa, có một cỗ kiệu hoa.

Rất nhanh, hình ảnh chuyển về phía Quân Tử Ngọc.

Hắn bỏ ra ngọc quan trên đầu, chỉ dùng một dải lụa hồng đơn giản, buộc lại những sợi tóc ngắn ngang.

Ngày vu quy, trên mặt hắn mang theo tươi cười.

Hắn thường thường nhìn về cỗ kiệu hoa sau lưng, vẻ mặt hạnh phúc.

Rất nhanh, qua rừng mai, lúc này mọi người mới phát hiện, nơi này có mấy bàn tiệc rượu, trong phòng không có cao đường (cha mẹ, trưởng bối hai bên), nhưng dưới sự chứng kiến của bạn bè và thân thích, Quân Tử Ngọc cùng tân nương kia đã bái đường.

Toàn bộ hình ảnh, đều là một mảnh nhiệt tình đạo đạt.

Sau đó chính là một mảnh ồn ào, những người kia mong ước, chúc mừng đôi tân lan tân nương, sau đó kính rượu, Quân Tử Ngọc uống đến có chút hơi say.

Sắc trời dần tối.

Người cũng đã tàn đi gần hết, trong rừng mai nổi lên ánh đèn.

Quân Tử Ngọc vào tân phòng.

Tân phòng một mảnh đỏ rực, không có cảm giác xinh đẹp gì đáng nói, trước giường đốt cặp nến long phượng.

Hắn bỗng nhiên trở nên do dự.

"Tỷ... Từ Ý."

Cũng giống như tướng công của các nhà bình thường, hắn dùng cây gậy nhỏ vốc khăn voan xuống, người dưới khăn voan, thanh lịch chính là Lục Nhất Lan.

Hắn cười ngây ngô như một đứa bé.

"Từ Ý, cuối cùng, cuối cùng nàng cũng gả cho ta."

Tân nương không nói chuyện.

Hắn kích động một cái.

Hình ảnh lập đi lập lại, cuối cùng ngừng ở màn này.

"Từ Ý, gả cho ta, là nàng tự nguyện sao?"

"Đúng vậy."

Lần đầu tiên nữ nhân kia nói chuyện.

"Chàng cũng không biết, lúc ấy, ta đã chờ chàng cầu thân rồi, việc ta muốn làm nhất, chính là gả cho chàng."

Thật trùng hợp.

Việc ta muốn làm nhất, chính là cưới nàng.

Hình ảnh đã tê liệt.

Mũ giáp bỗng nhiên lóe lên ánh sáng màu đỏ, cảnh báo, cảnh báo, trường hợp một mảnh rối loạn.

Sau đó, tiết mục ra lỗi gián đoạn.

Vô số người ở trên mạng nhón chân hóng drama, nam thần à nam thần, rốt cuộc anh xảy ra chuyện gì.

Độ đề tài chuyện này cực kỳ cao.

Bên chính chủ cũng đưa ra rất nhiều lời giải thích rằng mũ giáp không phải tàn thứ phẩm, nhưng mọi người không tin, trên mạng bắt đầu một vòng mắng chiến mới.

Sau đó.

Là công ty khoa học kỹ thuật tương lai có danh dự y học nhất, đưa ra một phần chứng minh cụ thể.

Người này.

Không có bởi vì bất cứ sự cố gì mà lâm vào hôn mê.

Hắn chỉ là vui sướng.

Vui sướng đắm chìm, trong thế giới của mình.

'Chúng ta nên chúc phúc hắn, cuối cùng, hắn cũng đã được vui vẻ.'

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Nam Thần Thứ Năm: Hoắc tiên sinh không ai bì nổi

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Lần này trở về, một mảnh âm thanh leng keng trong hệ thống, trên màn hình lớn hiện lên một hàng chữ.

"Chúc mừng cô thành công thăng cấp!"

"Nhiệm vụ làm thành cái dạng này, cũng có thể thăng cấp?" Lục Nhất Lan tự giễu cười cười, trong lòng tựa hồ còn có chút đau khổ, không đánh tan được.

"Đúng vậy." Giọng điệu hệ thống không mập mờ, "Nhiệm vụ thứ tư, nhiệm vụ cấp C hoàn thành, nhân vật Quân Tử Ngọc, kết cục hoàn mỹ nhỏ, cô đã đạt được chỉ số hạnh phúc: 7, giá trị tín ngưỡng: 600."

"Cấp bậc trước mắt là: 2

Chỉ số hạnh phúc trước mắt là: 22

Giá trị tín ngưỡng trước mắt là: 1700

Kinh nghiệm 1000/5000."

"Cấp bậc 2, mở ra thương thành, mở ra công năng xem xét nhấn lại."

Một loạt số liệu đảo qua lại, Lục Nhất Lan sững sờ một chút, rồi mới hỏi: "Cái xem xét nhấn lại này, là có tác dụng gì?"

"Ký chủ, xem xét nhấn lại, là có thể ở trong hệ thống xem lại lúc cô chấp hành nhiệm vụ, người đọc của thế giới khác đã đánh giá cô thế nào, cùng với những lời đánh giá muốn giết cô, dùng Thiên đạo hủy diệt cô."

Lục Nhất Lan: ".."

Mẹ nó.

Cô đã nhin không được muốn khẩu nghiệp, gián đoạn từ thế giới tiểu thuyết trước, làm cho Lục Nhất Lan cực kỳ khó chịu.

"Tôi muốn xem xét." Cô trái lại muốn nhìn, rốt cuộc làm cái méo gì có lỗi với đám người đọc kia rồi!

Thế nhưng lại muốn đồ sát cô!

"Được, xin hãy đợi một chút."

Nội dung trên màn hình nhanh chóng nhảy chuyển, người dùng ở một thế giới khác thế nhưng cũng là cái trang web này, giao diện rất quen thuộc cũng rất gọn gọn, Lục Nhất Lan lướt cũng không tốn lực.

Nhìn mấy cái bình luận, tâm can cô liền bắt đầu đau.

A: "Cái người này a, tôi giết, Quân Tử Ý kia cũng quá vô vị rồi, bằng cái gì lại không cho tiểu hoàng đế của tôi ăn thịt!"

B: "Tôi sắp tức chết rồi a, vì cái gì, cái người này ai ai ai, làm tiểu hoàng đế không vui!"

C: "Tôi muốn đồ sát người này, không vì cái gì khác, cô ta đoạt nam thần của tôi a!"

.....

Đa số chính là, cơ hồ đều là bởi vì Quân Tử Ngọc ở thời khắc máu chốt không ăn được thịt, làm họ khó chịu, cho nên mới muốn giết cô.

Tâm tình phức tạp.

Lục Nhất Lan ngồi ở một bên nghỉ tạm, nghỉ ngơi đã lâu, hệ thống phát ra tiếng, "Xin hỏi ký chủ, có muốn kiểm duyệt thương thành hệ thống không?"

"Kiểm duyệt đi."

Trên thực tế, mặc kệ là kiểm duyệt cái gì, trong nội tâm cô đều là kiểu tâm tình đau má, không thể giảm bớt được.

Đám người kia! Rốt cuộc! Là! Cái mặt hàng gì chứ!

"Thương thành hệ thống, chuyên môn là đến khai phá thể chất ký chủ, còn có độ bình luận kém, cô có thể ở trong thương thành dùng giá trị tín ngưỡng mua thuốc chống bình luận kém, như vậy, cô sẽ không dễ dàng bị bình luận kém giết chết rồi~"

"Đồng thời, thương thành hệ thống còn đem mở ra kỹ năng bán vĩnh cửu, nếu ký chủ nguyện ý, là có thể trực tiếp mua sắm nga ~"

Lục Nhất Lan:.....

Thời điểm đẩy mạnh cái đồ vật tiêu thụ kia, bỗng nhiên phảng phất giọng điệu thay đổi.

Bất đắc dĩ nhìn trời.

Bất quá cái chống bình luận kém này cô quá cần thiết, thở dài một hơi, ở trên màn hình chọc vào mở thương thành, lúc sau lại nhìn thấy phía dưới có đơn vị giá cả là nghìn, cô yên lặng đóng lại.

"Tôi có thể nghỉ ngơi một đoạn thời gian không?"

"Có thể, ký chủ nghỉ ngơi ba ngày xong, liền trực tiếp tiến vào vị diện tiểu thuyết tiếp theo ~"

"....."

Nhận mệnh chinh lại tâm tình tốt một tí, Lục Nhất Lan phát hiện, từ sau khi đến cái hệ thống này, năng lực khống chế và xử lý tình cảm, so với ở bên ngoài thì tốt rất nhiều.

"Giải khóa nhiệm vụ tiếp theo

"Hao phí 5 điểm chỉ số hạnh phúc, đổi hay không?"

"Đổi."

"Chúc mừng cô, thành công đổi nhiệm vụ kịch bản cấp C《Theo đuổi vợ yêu: Thủ tịch tổng tài yêu thật sâu! 》, điểm số hạnh phúc trước mắt là 17, chúc cô làm nhiệm vụ vui vẻ."

Đình!

Câu truyện Mary Sue máu chó của bạn đã online, xin nghiêm túc tiêu hóa.

Nhìn tiểu thuyết trong chốc lát, Lục Nhất Lan, đã chết.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Cuốn tiểu thuyết này, là loại thịnh hành nhất thời đó trong giới văn mạng, Mary Sue tổng tài văn.

Nhưng Lục Nhất Lan từ trước đến nay đều thích khác người, cho nên cô ở trong cuốn tiểu thuyết này, đáp nặn một cái vai phụ như vậy.

Hoắc Ninh.

Một người bị truyền thông kinh tế thế giới xưng là người đàn ông 'Đá quý Đông Phương'.

Một người đàn ông bị tạp chí giải trí thịnh hành trong nước xưng là 'ông chồng quốc dân'.

Một người đàn ông vận mệnh nhiều chông gai, thân là con tra riêng, lại thành công xử lý con vợ cả Hoắc gia, thành công thượng vị trở thành người cầm quyền Hoắc gia.

Anh là Hoắc tiên sinh sinh ra để đầu tư, chưa từng có thành tích bại trận, làm mưa làm gió trên thương trường.

Chỉ là một Hoắc Ninh như vậy, lại là một kẻ điếc.

Một kẻ điếc tự sát trong biệt thự của chính mình vào cái tuổi 33, cái chết cực kỳ thâm trầm.

Đối với nhân vật này, Lục Nhất Lan rất hiểu được.

Lúc cô viết quyển sách này có lẽ là từng chịu kích thích gì đó, hoặc là mất đi đồ vật gì đó, cho nên cố gắng miêu tả biểu hiện ra trên người Hoắc Ninh

Chưa bao giờ có được, kỳ thật là hạnh phúc.

Bởi vì bất hạnh nhất, là bạn từng có, sau đó lại mất đi.

Ngay lúc cô rối rắm, tiếng nhắc nhở của hệ thống bắt đầu vang lên!

"Đã đến giờ. Cửa thế giới sắp mở ra."

"Nhiệm vụ thứ năm, sắp bắt đầu!"

- Bắt đầu đi vào tiểu thuyết –

- Tên tiểu thuyết: 《Theo đuổi vợ yêu: Thủ tịch tổng tài yêu thật sâu! 》-

- Loading 100%, nhiệm vụ bắt đầu -

Vừa đi vào, thoáng có chút không thích ứng được.

Lục Nhất Lan cảm giác cổ họng của mình tựa hồ có chút khô khốc, lại thêm chút ngứa, mở mắt thấy một mảnh trắng tinh trước mặt, cô lại sững sốt, sau đó bắt đầu hồi ức cốt truyện.

Cô tìm xem thân phận của mình.

Một nhân vật không biết tên xen kẽ ở cốt truyện, nguyên chủ tên là Lục Mông, lúc đầu gia thế khá giả, nhưng bởi vì một con lừa lớn bất thành linh xảy ra, mẹ chết, trong nhà chỉ còn lại có cô cùng cha cô.

Trước mắt, cô đang nằm ở trên giường bệnh của bệnh viện.

Bởi vì bị sặc quá nhiều khói bụi trong lừa lớn, nên giọng nói cô bị thương, một đoạn thời gian sẽ nói không được.

Bất quá, mấy cái đó đều không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, cô và Hoắc Ninh là bạn chung phòng bệnh.

Ngay khi xem hết ký ức, cửa bỗng nhiên mở, ánh sáng hơi hơi đâm vào, Lục Nhất Lan miễn cưỡng mở mắt.

Một người phụ nữ trung niên đứng ở cửa và một thiếu niên, hai người tựa hồ muốn nói cái gì, khóe môi thiếu niên mang theo nụ cười, bộ dáng dường như rất tao nhã có lễ độ.

Rất lâu, người phụ nữ trung niên kia đi rồi, thiếu niên mới từng bước một đi đến.

Khoảng 11-12 tuổi, không tính là đặc biệt cao, nhưng không lùn, có chút gầy, cho dù trên bàn tay trắng nõn và trên mặt còn có dấu bàn tay xanh tím nhàn nhạt chưa biến mất, lại không có chút tổn hại gì đến hơi thở văn nhã của cậu ta.

Thấy Lục Nhất Lan nhìn mình, Hoắc Ninh lộ ra một cái tươi cười.

"Hắc, bé câm!"

Lục Nhất Lan: "..."

Người đối diện một thân khí chất văn nhã, trong một câu trêu chọc bé câm đầy ý vị kia, đã biến mất hầu như không còn.

Cậu ta nhanh chóng bò lên trên giường của mình, "Bé câm, vừa rồi nhóc nhìn cái gì đó?"

Cũng là dựa vào gần, Lục Nhất Lan mới phát hiện, Hoắc Ninh có một đôi con ngươi giống như ngọc lam.

"Nhóc muốn nhìn thì cứ nhìn thẳng, anh sẽ không nói gì đâu ~" Trong giọng nói của cậu ta mang theo ý cười nhẹ nhàng, "Anh nhớ ra rồi, nhóc không nói được đúng không?"

"Vậy thật đúng là quá trùng hợp, nhóc không nói được, anh lại nghe không được, chúng ta còn ở cùng một phòng bệnh, cái này được gọi duyên phận nhỉ?"

Giọng nói thiếu niên khá dễ nghe.

Sang sáng, mang theo ý cười trời sinh, thực làm người khác thả lỏng.

Lục Nhất Lan khoa tay múa chân hai cái, Hoắc Ninh vẻ mặt ngạc nhiên, "Ai! Bé câm! Nhóc thế nhưng lại để ý anh, nhóc muốn nói cái gì, nói chậm một chút nha ~ nếu không anh đây sẽ nghe không rõ a!"

Lục Nhất Lan: "..."

Bỗng nhiên cảm thấy, cái trường hợp đối diện với một kẻ điếc mặt đầy tươi cười nhìn một đứa câm như cô ra dấu chậm rãi nói chuyện, lại mang theo chút cảm giác bi thương quý dị thế này!

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190

Edit: Thiên Diệp

Beta: Ngạn Tĩnh

Chỉ là phải nói lại, cô cũng không nghĩ tới, người đàn ông 'Đá quý Đông Phương' tung hoành thương trong tương lai, bây giờ thế nhưng lại là cái dạng này.

Một thiếu niên lang hoạt bát đáng yêu như ánh mặt trời, tràn ngập hơi thở trung nhị(*).

(*)Bệnh trung nhị: Chūnibyō (中二病 (Trung nhị bệnh)?) hay chuunibyou là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 Trung học cơ sở (hay "sơ trung" theo cách dịch của tiếng Việt, chính xác là "trung học" theo hệ thống giáo dục Nhật Bản). Cách nói "bệnh" trong "Trung nhị bệnh" thực ra không chính xác, các yêu cầu nghĩa y học của bệnh hay rối loạn tâm thần là hoàn toàn độc lập với định nghĩa này.

Tại Việt Nam, Chūnibyō còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì".

Thấy Lục Nhất Lan vẫn luôn nhìn mình, cậu ta bỗng nhiên nhảy xuống giường, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lên đến trước giường cô, rất không khách khí xoa xoa mặt cô.

"Nhóc nói thử xem sao anh đây lại hiếm lạ nhóc chứ, không nói được cũng chẳng sao, anh đi mượn một thứ cho nhóc!"

Nói xong, cậu ta liền nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng bệnh, để lại Lục Nhất Lan với hai má có chút đau, cực kỳ mê mang ngồi trên giường.

Ai, có thể nói cho cô.

Vì cái rắc rối một nam thần cao ngạo thanh lãnh sau này, thời niên thiếu lại là cái dạng này chứ!

Không bao lâu, người kia lại hấp tấp trở lại.

Đương nhiên, lúc trở về, trong tay cầm một cái bảng màu trắng.

Hoắc Nịnh tùy ý nhét cái bảng trắng cùng cây bút vào trong tay Lục Nhất Lan, "Hừm, nhóc 11 tuổi, hẳn là sẽ biết viết chữ chứ?"

"Đồ vật anh đều mượn cho nhóc rồi, nếu nhóc còn không để ý tới anh, anh liền đánh nhóc!"

"....."

"Tôi để ý tới anh." Lục Nhất Lan giơ bảng trắng trong tay lên.

Năm chữ xiêu xiêu vẹo vẹo ánh vào mi mắt, Hoắc Nịnh mặt mày hơi rử, tìm bỗng nhiên có loại cảm giác sống, "Ngoan nha ngoan nha ~ rốt cuộc cũng hiểu được nói chuyện với anh đây, nếu không phải thấy nhóc lớn lên giống búp bê Tây Dương, ngày đầu tiên anh liền đánh nhóc rồi!"

"Ai, sao nhóc lại không nói gì nữa, mau viết chữ đi! Anh rất nhàm chán a!"

Lục Nhất Lan: "..."

Cô vừa mới nhập vào tiểu thuyết, cũng không hiểu rõ về Hoắc Nịnh, liền tùy tiện viết vài chữ, 'Sao anh lại vui vẻ như thế?'

"Ha ha ha ha ~"

Đáp án của Hoắc Nịnh, chính là một chuỗi tiếng cười.

Một nụ cười rạng rỡ như tia nắng, nếu không phải Lục Nhất Lan biết, căn bản nhìn không ra tới, đây lại là một thiếu niên tai bị điếc mới ba ngày.

"Nhìn thấy nhóc anh liền vui vẻ lên đó."

Tay cậu ta duỗi tới trên giường, rồi mới dựa vào tường đối các loại tư thế, "Dù sao, bạn chung phòng bệnh là cô bé mặt trời nhỏ a ~ lại xinh đẹp, lại đáng yêu, lại thông minh, hơn nữa ——"

"Còn thảm hơn cả anh đây."

"Ha ha ha, anh là người rất lạc quan, chỉ cần có người thảm hơn anh, anh liền vui vẻ thôi."

Lục Nhất Lan:..... Xác định không phải đùa?

'Anh giải, niềm vui thích của anh, thật kỳ lạ. '

"Ai nha! Nhóc còn biết gọi anh! Nhóc chờ tí, anh đi lấy chút quà nhỏ cho nhóc!"

Vào một cái, Hoắc Nịnh lại chạy.

Lần này trở về, trong tay cậu ta xách theo cái túi nhỏ, trong túi có hộp đường cùng chocolate.

Cậu ta tùy tay ném một khối chocolate cho Lục Nhất Lan, "Không biết búp bê Tây Dương thích cái gì, nhưng cái này rất ngọt, nhóc hẳn là không ghét đâu ha ~."

Hoắc Nịnh nói, bản thân liền xé rách giấy gói kẹo, Lục Nhất Lan chú ý tới, lúc ăn kẹo, giữa mảy cậu ta có cỗ thỏa mãn nhàn nhạt.

Nhóc con ngao kiêu!

Thích kẹo nhưng không nhất định chỉ có búp bê Tây Dương! Còn có bệnh! Trung! Nhị.

Hai người ăn rất sung sướng, ha ha tâm sự, thời gian qua thật sự rất nhanh, liền ở ngay lúc này, cửa bỗng nhiên âm ỉ lên.

Cửa đóng lại, nhìn không thấy người, nhưng là Lục Nhất Lan có thể mơ hồ nghe thấy âm thanh.

Tiếng khóc.

"Bị điếc! Điếc hay câm thì làm sao! Kẻ điếc là có thể đi cướp đoạt đồ vật?"

"Không giáo dưỡn!"

"Trách không được trời giết! Xứng đáng!"

"..... Có khuyết tật, giải sầu, đừng để ý....."

Nghe được giọng nói đứt quãng.

Lục Nhất Lan nhìn giấy gói kẹo trên mặt đất, cái bảng trắng nhỏ trong tay, mi mắt nhảy dựng.

Đúng lúc này, hộ sĩ trực ban đẩy cửa ra, "Bạn nhỏ Lục Mông, lần sau khi bạn nhỏ Hoắc Nịnh đi sang phòng bên cạnh cướp đoạt đồ, em nhớ rõ rung chuông kêu chị lại đây nha ~"

"Biết không?"

Cướp đoạt đồ?

Phòng bên cạnh?

Phòng bên cạnh không phải là một đôi song sinh mới 5 tuổi à!

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191

Editor: Ngan Tịnh.

Sau khi hộ sĩ đi rồi, Hoắc Ninh hỏi, "Ài, búp bê Tây Dương, cái cô hộ sĩ kia nói gì với nhóc đó?"

Hoắc Ninh đột nhiên hỏi, Lục Nhất Lan cũng không giấu giếm, "Chị ấy bảo em lần sau lúc anh đi đoạt đồ của người ta, bảo em rung chuông."

"Ài!"

"Anh giai, anh thích đến phòng bên cạnh đoạt đồ sao?"

"Đúng vậy." Hoắc Ninh ngáp một cái, mặt mang tươi cười, "Bọn họ nói, đều là lời nói thật mà ~"

"Một đứa cầm hai đứa điếc đi ra ngoài cướp đoạt đồ, dường như cũng không có gì không đúng nha!"

Giọng nói của Hoắc Ninh rất nhẹ nhàng, nhưng Lục Nhất Lan không bỏ qua, sát ý chột lóe qua trong đáy mắt cậu ta, một loại lạnh lẽo không thuộc về độ tuổi này.

Hoắc Ninh, tuyệt không phải dạng người đơn giản như bề ngoài.

Ít nhất, sẽ không giống như cậu ta biểu hiện, là một tên trung nhị.

Chỉ là---

Đoạt kẹo và bảng viết từ tay hai củ cải nhỏ, việc này cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Sau đó, ăn cơm hộ sĩ đưa tới, xem TV một chút, trời liền tối.

Ngày đầu tiên tới đây, Lục Nhất Lan rất mệt mỏi, cho nên rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Giữa đêm khuya tiếng chuông vang lên, Hoắc Ninh mở bừng mắt.

Chung quanh một mảnh tối đen, chỉ có cửa sổ cùng hành lang bên kia còn lộ chút ánh sáng. Cậu ta tay chân nhẹ nhàng xốc chăn lên, đi tới trước giường Lục Nhất Lan.

"Búp bê Tây Dương."

Người trên giường màu da trắng nõn, tóc vàng vàng, mang theo một loại xoắn xoắn đáng yêu. Hoắc Ninh nhìn không được vờn tay nhẹ nhàng xoa nhẹ trên đầu cô bé, cuối cùng, cậu ta nhỏ giọng nở nụ cười, "Thật đáng yêu."

Cậu thích cô bé này.

Con trùng nhỏ đáng thương xuất hiện vào lúc cậu cô độc buồn tẻ nhất.

Tuy rằng nghe không được là một chuyện rất bi thương, nhưng cùng phòng bệnh, có một búp bê Tây Dương cũng là một người cảm, thế giới bi thương này dường như nhiều thêm một người.

Bi thương mà có đôi, vậy sẽ tốt hơn rất nhiều đó.

Nhìn một hồi, cậu ta móc bật lửa cùng thuốc lá từ trên giường mình ra, về mặt thiếu niên đầy thỏa mãn hút thuốc trên hành lang, dưới ánh đèn lúc chớp lúc tắt, cậu hít vào một hơi, khói thuốc cuộn tròn trước mặt chậm rãi tản ra.

Thôi, tốt xấu gì cũng có người ở cạnh bên, cũng không tính là quá xui xẻo.

Sáng sớm hôm sau, Lục Nhất Lan ngạc nhiên phát hiện đầu tóc loạn thành ổ gà của mình, quay đầu vừa thấy, giường bên cạnh trống không, Hoắc Ninh không biết đi chỗ nào. Kim đồng hồ sắp chỉ tới 9 giờ, cửa bỗng nhiên bị một người đàn ông trung niên xách theo một cái hộp giữ ấm đẩy ra.

Thấy Lục Nhất Lan, con người ông có vài phần nước mắt hiện lên, "Mông Mông! Ba tới rồi!"

"Trong nhà không có ai, mẹ con... Trong khoảng thời gian này chỉ một mình con ở đây..."

"Hộ sĩ đối với con có tốt không?"

Lời nói của người đàn ông có chút lộn xộn, nhưng Lục Nhất Lan vẫn rõ ràng cảm nhận được nhàn nhạt ấm áp từ trong lời nói của ông.

Khóe môi hơi cong, mỉm cười ngọt ngào, nhớ tới cái gì, lấy ra bảng viết nhỏ, 'Ba, con rất tốt.'

"Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi!"

Ngay lúc hai cha con đang nói chuyện, Hoắc Ninh xách rặng một túi táo đi vào.

Vừa nhìn thấy cha Lục, cậu ta giống như ngày hôm qua, lịch sự nhã nhặn cười, thoát nhìn có chút ngưng ngừng. Đến gần, Lục Nhất Lan thấy mặt cậu ta có chút hồng. "Chú Lục, chào chú."

"Mông Mông!" Hoắc Ninh nhìn Lục Nhất Lan, trong con ngươi đều là dịu dàng. "Anh mua táo, em có muốn ăn không!!"

Lục Nhất Lan:... Cô cảm thấy cái người gọi cô bé hôm qua có lẽ đã biến mất cmnr!

'Ăn.' có táo, sao lại không ăn.

Hoắc Ninh cười cười, liền đi ra ngoài rửa táo.

Cha Lục dường như có việc, vẫn luôn xem chừng đồng hồ, đến lúc 9 giờ 10, ông cong lưng. "Chị hộ sĩ rất nhanh sẽ tới, Mông Mông, bây giờ con ở bệnh hồi vài ngày nhé."

"Gần đây ba bận công việc, phải đi về trước."

'Ba, hẹn gặp lại.'

Người đi chưa xa, Hoắc Ninh cầm đĩa táo đi vào.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192

Editor: Ngan Tịnh.

"Hắc, bé cam, muốn ăn táo không?"

Lục Nhất Lan: "..."

'Ăn.'

Lần này Hoắc Ninh không làm khó Lục Nhất Lan nhiều, mà là tìm một cái hộp pha lê sạch sẽ, bắt đầu an tĩnh gọt vỏ.

Thiếu niên dùng dao rất lợi hại, cậu ta ngồi bên giường, lúc gọt những ngón tay di chuyển rất có quy luật, hơn nữa cũng rất ổn, cho nên vỏ cũng không bị đứt quãng, còn rất mỏng, rất xinh đẹp.

"A, gọt xong rồi."

"Búp bê Tây Dương, muốn ăn à, muốn ăn mau gọi anh ~ bằng không chỉ cho nhóc ăn vỏ táo thôi ~"

"Anh."

Lục Nhất Lan phảng phất hóa thân thành búp bê Tây Dương, rất nghe lời thuận theo Hoắc Ninh, đúng lúc, Hoắc Ninh rất thích loại cảm giác này, thường xuyên qua lại, hai người ở chung, cực kỳ vui vẻ.

Qua hai ngày, vị nữ sĩ trung niên kia lại tới nữa.

Bà thoát nhìn rất thời thượng, rất dịu dàng, nói chuyện lời nói nhỏ nhẹ dễ nghe, làm người nghe cảm thấy rất thoải mái.

"Ninh Ninh à, con ở bệnh viện, phải nghe lời."

"Gần đây mẹ có chút bận, không thể thường xuyên tới thăm con, nhưng tiền vẫn đủ..."

"Ninh Ninh, nhất định phải ngoan, đừng đi đoạt đồ của người ta, biết không? Vậy rất không có giáo dục..."

"Lúc này hộ sĩ mới nói với mẹ con đi phòng bên cạnh cướp đoạt đồ của người ta, chờ lát nữa---"

Rất nghiêm túc dặn dò.

Bà phảng phất rất yêu Hoắc Ninh.

Nhưng là.

Lục Nhất Lan cảm thấy đầu óc người kia thật đúng là không biết cách dùng, cầm lấy bảng viết, nhẹ nhàng chọc một chút người bên cạnh đang riu rít kia.

Cuộc nói chuyện bỗng nhiên bị cắt ngang, Trần Băng sững sốt một chút, sau đó quay đầu, Lục Nhất Lan giờ bảng lên.

'Anh ấy không nghe được.'

Không khí hơi có chút xấu hổ, mặt Trần Băng lập tức trở nên cứng đờ.

Bà ho nhẹ hai tiếng, "Mẹ bạn quá, quên mất cả chuyện này."

Cuối cùng, người phụ nữ trung niên để lại một chồng tiền, sau đó rời đi.

Ngay lập tức, liền an tĩnh xuống.

Chớp mắt một cái, Lục Nhất Lan đã thấy Hoắc Ninh ở đằng kia đếm tiền.

"Búp bê Tây Dương, em lại xem cái gì đó ~ đếm tiền cũng xem, cái gì cũng xem, thật là----"

"Thật là quá đáng yêu!"

Cậu ta cảm tiền nhẹ nhàng phẩy qua mũi Lục Nhất Lan một cái, sau đó mới sung sướng nở nụ cười, "Đáng tiếc hôm nay trời đầy mây, chờ ngày nắng, anh đây có thể mang em ra ngoài mua hoa quả ~"

Lục Nhất Lan cảm thấy giờ phút này, trên người Hoắc Ninh lóe ánh sáng, ánh sáng mặt trời rất ấm áp.

Trong phòng bệnh nhi đồng có một chiếc TV nhỏ, lúc chán có thể xem.

Dù sao cũng không phải thật sự là cô bé 11 tuổi, Lục Nhất Lan chọn tiết mục hơi có tính giải trí một chút, về mặt chăm chú xem. Hoắc Ninh thấy Lục Nhất Lan cả một buổi trưa cũng không để ý tới mình, trực tiếp đoạt điều khiển bấm đổi kênh.

"Hắc, búp bê Tây Dương, có TV xem em liền không để ý tới anh nữa!"

Lục Nhất Lan: "..."

#Thật muốn giết chết nam thần, làm sao bây giờ#

#Không, thằng nhóc này méo phải nam thần, là tên thần kinh!#

Cảm giác công lược xảy ra sai lầm nên làm sao bây giờ.

Bất đắc dĩ, đối phương quá vô lại, chỉ có thể ngênh chiến chính diện. Cầm lấy cái bảng trắng, Lục Nhất Lan hỏi, 'Có chuyện gì sao?'

"Không gì cả, chỉ là nhầm chán."

"Em xem, người chẳng phải đều thích nói chuyện sao, anh lại nghe không thấy, nếu còn không nói lời nào, vậy chẳng phải quá nhầm chán không có chút cảm giác tồn tại gì sao!"

Hoắc Ninh nói chuyện rất nhanh, lưu loát, giống như khẩu lệnh đã thuộc lòng vậy.

"Nếu em cũng thấy TV nhầm chán, vậy để anh hát em nghe một bài đi ~"

Cũng không chờ Lục Nhất Lan đồng ý, cậu ta liền tự mình bắt đầu hát.

Có lẽ bởi vì nghe không thấy, âm điệu của cậu ta cũng không tính là rất chuẩn. Một khúc xong, Hoắc Ninh ngẩng đầu cười, "Búp bê Tây Dương, anh hát dễ nghe không?"

'Dễ nghe'

Tuy rằng âm không chuẩn, nhưng âm sắc của Hoắc Ninh không tệ.

Nói chung, chính là dễ nghe.

Lời hay ai mà không thích nghe, sau khi được khen, Hoắc Ninh nhanh chóng gọt một trái táo cho Lục Nhất Lan, còn đặc biệt lựa trái cực kỳ ngọt kia.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 193

Editor: Ngan Tĩnh.

Cơm nước xong đã là buổi tối, mấy ngày nay, Lục Nhất Lan ngủ thật sự sớm.

Ngày mùa thu, thời tiết dần dần lạnh lên.

Rạng sáng, trên bầu trời treo vài ngôi sao nhỏ vụn vụn, Hoắc Ninh đứng trước cửa sổ, lặng lặng nhìn trời.

Bỗng nhiên, vài tiếng ho khan đánh vỡ ban đêm yên tĩnh.

Lục Nhất Lan cảm thấy yết hầu đặc biệt ngứa, sau vài tiếng ho khan, loại cảm giác ngứa này càng sâu. Đầu giường có nước, cô duỗi tay muốn lấy ly nước, đèn trong phòng bệnh đã sáng lên.

"Bé cảm, em làm sao vậy?"

Cô không nói chuyện, bâng trãng cùng bút đều đã vào tay.

Một chữ, khát.

Hoắc Ninh à một tiếng, "Vậy đừng tìm, nước trong phòng bị anh dùng hết rồi, anh đi múc nước, em ngoan ngoãn chờ một lát."

"A-----"

Đầu thu lạnh lẽo.

Thằng nhóc 12 tuổi kia còn ăn mặc quần áo ngắn, hơi mỏng một lớp, nút thắt cầu thả, càng làm cho người cạn lời chính là, mấy nút thắt kia còn có một nửa không gài.

Hoắc Ninh cũng thật là không sợ lạnh.

Chờ đến lúc người nọ múc nước tới, Lục Nhất Lan cảm giác bản thân đã qua cơn khát, chỉ là cô vẫn ôm bình giữ ấm, nhấp mấy ngụm, nước ấm vào bụng, người nháy mắt cũng tỉnh táo hơn.

Ấm áp cũng chậm rãi tản ra.

Cô mới hỏi, 'Sao anh vẫn còn chưa ngủ?'

"Anh đang ngắm sao." Hoắc Ninh lại rất tùy ý đứng bên cạnh cửa sổ, ánh trăng nhẹ nhàng đánh trên mặt cậu ta, lúc này Lục Nhất Lan mới phát hiện, vết thương trên mặt cậu đã tốt.

Mắt phượng hơi hơi cong, môi hơi đậm màu, cùng với đôi con ngươi màu lục như đá quý kia, rạng rỡ sinh quang.

Lục Nhất Lan bỗng nhiên cũng muốn ngắm sao.

Cầm bảng viết nhỏ, đi tới bên cạnh cậu nhìn ra ngoài, thật đẹp.

"Nghe nói sau khi người chết, đều sẽ biến thành một ngôi sao, cha mẹ anh chính là ở trên trời đấy." Cậu dựa vào cửa sổ chống cằm, "Bọn họ đang chiếu anh."

Từ từ... Cốt truyện không đúng à nha, cha Hoắc Ninh vẫn còn sống mà.

Lục Nhất Lan có chút nghi vấn, 'Vậy di trưa nay là?'

"Bà ấy à, đó là mẹ nuôi của anh, anh là cô nhi."

Lúc Hoắc Ninh nói những lời này, dường như chẳng có một chút áp lực nào, biểu tình vẫn giữ nguyên như trước không chút sứt mẻ, nên cười vẫn cười, cảm giác cả người nhẹ nhàng đến không cách nào hình dung.

Nhưng là, Lục Nhất Lan thấy được nắm đấm đang nắm chặt kia.

Cậu ấy phần nộ.

'Cha mẹ anh nói không chừng vẫn chưa có chết, chỉ là...'

"Bọn họ đã chết." Hoắc Nịnh nghiêng đầu đánh gãy Lục Nhất Lan, "Nếu không cần anh, đó chính là đã chết."

Ngữ khí này rất nặng, cũng rất tàn nhẫn.

Không khí đình trệ trong nháy mắt, đánh vỡ loại cục diện bế tắc này, vẫn là giọng nói của Hoắc Nịnh, "Búp bê Tây Dương, anh nghe nói mẹ em chết trong hỏa hoạn à, vậy em phải nhìn kỹ một chút."

"Bà ấy nhất định lẫn trong đám sao kia nhìn em."

Lời này phảng phất có hương vị mê hoặc, Lục Nhất Lan chậm rãi tìm tìm, sau đó cảm thấy mỗi ngôi sao đều không khác nhau lắm, dường như hoàn toàn không phân rõ được.

"Nhìn kia! Ngôi sao kia chính là mẹ em!"

"..."

Ngón tay cậu ta chỉ ngôi sao Bắc Cực.

"Ngôi sao sáng nhất trong đêm, sẽ vĩnh viễn chờ đợi em." Cũng chờ đợi tôi.

Hoắc Nịnh không biết từ lúc nào, bản thân trở nên đáng thương một cách chân chính rồi. Có lẽ là lúc chút lòng đồng tình với mẹ nuôi biến mất hầu như không còn, có lẽ là lúc tiền bồi thường kia được dùng hết.

Nhưng trong đêm này, cậu là vui vẻ.

Có một búp bê Tây Dương ngây ngốc, để cậu pha trò.

"Được rồi."

"Đã sắp hai giờ sáng rồi, xe ngựa bí đỏ của công chúa lọ lem cũng biến mất hai tiếng rồi, em còn không nhanh đi ngủ đi ~"

'Em muốn nhìn mẹ một lát nữa.'

Ngủ ngủ ngủ, ai mà ngủ được cơ chứ.

"À, nhìn nhiều sẽ không linh, ngủ đi."

Lục Nhất Lan vốn định tiếp tục phản kháng, lại phát hiện trọng tâm cả người bỗng nhiên chao đảo.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194

Editor: Ngan Tĩnh.

Hoắc Nịnh không tính là cao, thoát nhìn cũng không cường tráng, nhưng sức lực một chút cũng không nhỏ.

Lúc ôm Lục Nhất Lan, trên cơ bản không có áp lực gì.

Bị ôm ngang đặt lên giường, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác trên người có thêm một lớp chắn.

Khuôn mặt chàng trai dường như bắt đầu chậm rãi mơ hồ, ở trong con ngươi, loang loáng nhất, là đôi mắt giống như ngọc lam kia.

"Được rồi, mau ngủ đi."

Lục Nhất Lan: "..."

Cô không nói chuyện, thiếu niên lang nhìn bộ dáng của cô, cảm chơi rất vui, cũng vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn.

Mãi đến khi Lục Nhất Lan nhìn không được ngáp một cái, vẻ mặt có chút oải, cậu ta mới trầm thấp nở nụ cười, "Cái dạng này của nhóc, chơi rất vui."

Tay ấn áp tàn sát bừa bãi trên đầu tóc, Lục Nhất Lan muốn phản kháng, lại chỉ thấy một gương mặt bị phóng lớn.

Dấu môi ở trên trán, có chút lạnh lẽo.

"..."

Đèn nhanh chóng bị tắt.

Trong đêm tối, Lục Nhất Lan rất nhanh liền hiểu được.

Lục Nhất Lan cùng Hoắc Ninh, lúc này mới xem như thật sự quen biết, hơn nữa quan hệ không tệ.

Nụ cười của Hoắc Ninh, dịu dàng ngẫu nhiên của cậu, ngữ khí thường thường trêu chọc của cậu, cùng sát ý lướt qua trong giây lát kia, tất cả Lục Nhất Lan đều hiểu biết rõ ràng.

Đồng thời, cô cũng biết một việc.

Vào thời điểm nào đó, Hoắc Ninh căn bản không xem cô là người.

Phần lớn thời gian, giống như cái tên mà cậu ta hay gọi cô, thật sự xem cô trở thành một đối tượng đơn giản hết nói nổi, cũng chính là---- Búp bê Tây Dương.

Nhưng tình cảm nào đó, lại là rất mâu thuẫn, ví như bây giờ.

"Bé cam, nhanh lên, gọi anh trai, bằng không sẽ không đưa điều khiển cho em ~"

"..."

Lúc giống như một đứa thiếu năng trí tuệ, tình cảm chân thành tha thiết nhất.

Lục Nhất Lan nhìn bộ dáng cảm điều khiển từ xa chạy đi lòng vòng của cậu ta, mắt tròn trố, sau đó hừ một tiếng, ở đây một tháng, cô hiểu rõ cậu nhóc này rồi.

Cầm lấy bảng nhỏ nơi mép giường, nhanh chóng viết lên, "Em không xem nữa, em muốn đi ngủ."

"Hả!"

"Bé cam còn có tính tình!"

Nói nói, Hoắc Ninh đã tự mình chân chó mở TV, sau đó tung ta tung tãng dăng điều khiển từ xa lên, "Đây, em muốn xem thì cứ xem đi, có muốn ăn táo hay không, anh gọt vỏ cho em nha ~"

Lục Nhất Lan chỉ là gật gật đầu, bên kia liền bắt đầu gọt.

Ngón tay Hoắc Ninh rất thon dài, rất xinh đẹp, rất biết cầm dao. Một trái táo gọt sạch sẽ rất nhanh nhảy vào tay Lục Nhất Lan, cô nhìn nhìn, sau đó đưa lại cho Hoắc Ninh.

"?"

"Em, vậy là có ý gì?"

'Cắt đôi ra chúng ta cùng ăn.'

"À, kêu anh cùng ăn táo à!" Hoắc Ninh có vài phần vui sướng, sau đó mới vui sướng cắn hai ngụm trên quả táo kia.

"..."

Lục Nhất Lan: Ý của cô là cắt ra, không phải cắn!

Chỉ là dù sao cũng đều còn nhỏ, cũng không có chuyện hôn gián tiếp gì kia.

Nhưng, Lục Nhất Lan sai lầm rồi.

Lúc cô đang gặm táo, bỗng nhiên nghe thấy Hoắc Ninh ở bên cạnh hỏi, "Hắc, cắn tới nơi anh cắn rồi, có phải cảm thấy càng ngọt hơn đúng không?"

"..."

Những lời này, rốt cuộc, là có ý gì?

Cô nháy nháy đôi mắt to, vô tội liếc mắt nhìn Hoắc Ninh một cái.

Hoắc Ninh nghiêm túc gật gật đầu, "Em hẳn là nghe không hiểu, vậy anh không nói nữa, em cứ tự mình ăn táo xem TV đi thôi ~"

Nói xong, Hoắc Ninh liền đi ngủ.

Trong TV, đang chiếu phim [Tam Quốc Diễn Nghĩa].

Lục Nhất Lan cảm thấy, Hoắc Ninh thật là vẫn luôn tràn ngập sức sống, chỉ cần muốn, dường như sẽ vĩnh viễn không biết mệt vậy.

Đó là một thiếu niên thích hướng về phía ánh mặt trời, làm càn như vậy, tuần đĩnh khỏe mạnh như vậy.

Tuy rằng ngẫu nhiên có chút cực đoan.

Nhưng mấy thứ đó, đều là vấn đề nhỏ.

Ghé mắt, nhìn bộ dáng cậu ta lúc ngủ, khá xinh đẹp.

Chỉ là rất hiển nhiên, trời cao thích dùng sự thật tối và mặt, tối lật đổ chủ trương nào đó.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195

Editor: Ngan Tịnh.

Hoắc Ninh thật sự là một thiếu niên hướng tới ánh mặt trời, nhưng đồng thời, cậu ta cũng là một phần tử hiếu chiến.

Đại tháng là qua hai tháng, hai người qua lại cực kỳ quen thuộc.

Sau đó Hoắc Ninh cũng không gọi Lục Nhất Lan là búp bê Tây Dương nữa, lúc không có việc gì, đều là gọi bé cầm.

Buổi sáng hôm nay, trời đầy mây, có chút mưa bụi.

Mẹ nuôi của Hoắc Ninh tới, sau lưng còn có ba bé trai.

Lục Nhất Lan chú ý tới, lúc Hoắc Ninh vừa thấy ba người kia, ánh mắt liền lạnh lẽo xuống.

Đó là hận đến tận xương.

"Ninh Ninh, lại đây một chút."

Một bên nói chuyện, một bên làm động tác, Hoắc Ninh không ngốc, tất nhiên nghe hiểu được.

Ba người kia thoạt nhìn khí thế hơn người, thấy Hoắc Ninh xuống giường, có một nhóc con giữa mày mang theo kiêu ngạo nói, "Không phải điếc sao? Tôi thấy, vẫn là nghe được đó thôi!"

"Mấy người không phải gạt tiền đó chứ?"

"Ba tôi cho nhiều tiền như vậy, còn muốn chúng tôi tới xin lỗi..."

Tiếng mắng một đợt lại tiếp một đợt.

Trần Băng thấy sắc mặt Hoắc Ninh không chút thay đổi, lòng thoáng yên ổn lại, vẫn may đứa ngu kia bị điếc, nếu không---

Nếu không sợ là trực tiếp đánh với con trai thị trường rồi.

"Ninh Ninh, đây là---

"Con biết, cậu ta là Từ Đông, đây là Trần Húc, còn có Vương Nghị, con đều quen biết."

Cuộc gặp mặt tốt đẹp bắt đầu.

Sau đó, lần đầu tiên Lục Nhất Lan trực tiếp thấy Hoắc Ninh đánh nhau.

Một loại cách đánh, kiên nghị, không muốn sống.

Đầu tiên cậu ta xông lên, bổ nhào vào thiếu niên chính giữa, sau đó một không quân hai không màng, tiếp tục chính là một quyền, hoàn toàn không sợ tay.

Rất nhanh, người trên mặt đất chảy máu mũi.

Hai thiếu niên bên cạnh có thể bị dọa mê mang luôn rồi, nhưng không ngây ngốc lâu, liền lập tức gia nhập chiến đấu.

3 với 1.

Tục ngữ nói, đầu trọc không sợ nắm tóc, một mình Hoắc Ninh đánh ba, dựa vào chút tàn nhẫn từ sâu trong xương cốt, thế nhưng không xuống thế yếu.

Trần Băng nóng nảy.

Đây chính là con trai bộ trưởng, còn có con trai của các quan nhỏ khác, nhà bà chỉ là hộ dân nghèo, sao có thể chọc đến kiện tụng được, nhin không được hết lên một tiếng, "Hoắc Ninh!"

Hoắc Ninh không bị lay động chút nào.

Dù sao nghe không thấy, quân cái rắm.

Đánh một đũa ngắt đi, liền đánh đũa tiếp theo. Không vũ khí, chỉ dùng nắm tay, trường hợp rất máu tanh, Hoắc Ninh bỗng nhiên quay đầu nói một câu, "Bé câm, trốn trong chăn, đừng nhìn!"

Nhưng, Lục Nhất Lan đã thấy.

Trên mặt Hoắc Ninh thêm vết thương mới.

Tay bị cào rách, trên mặt có màu xanh tím, một bên mắt sưng lên.

Trận khôi hài này, dưới sự giúp sức của các bác sĩ y tá kéo Hoắc Ninh lên giường, cùng yêu cầu mãnh liệt của Trần Băng, tìm một mũi thuốc an thần cho cậu ta mới được kết thúc.

Phòng bệnh bỗng nhiên an tĩnh lại.

Trần Băng hô một câu, "Cô bé, cháu tỉnh chứ?"

Lục Nhất Lan nằm yên không chút động tĩnh.

Một lát sau.

"Cái thứ phá sản nhà mà!"

"Hoắc Ninh, lá gan mày lớn rồi đúng không?"

"Tao cho mày ăn cho mày mặc, nuôi mày, mày cứ như vậy với nhà chúng tao sao?"

"Cái thứ vong ơn bội nghĩa nhà mạtf, mày muốn hại chết nhà chúng tao đúng không!"

"Con trai bộ trưởng, con trai huyện trưởng, mày cũng dám trêu chọc!"

"..."

Sau đó còn có rất nhiều lời mắng chửi khó nghe, nhưng Lục Nhất Lan lại nghe được tiếng cười của Hoắc Ninh.

"Đồ ngu! Kẻ điếc!" Giọng nữ thấp hơn nhiều, "Mày cũng chỉ xứng làm đồ điếc, cái thứ nhà mày, nghe không được càng tốt."

"Cút đi, cái thứ trời phạt----"

Lục Nhất Lan nghe không nổi nữa.

Cô ngồi dậy.

Trần Băng đang mắng hăng say vui vẻ, bỗng nhiên thấy có người, sững sốt một chút, sau đó có chút vội vàng rời đi.

Thiếu niên trên giường, trừ bỏ miệng vết thương, trên tay còn có rất nhiều dấu cào véo.

Lục Nhất Lan viết bằng.

'Anh, anh thế nào rồi?'

"Anh không sao, chỉ là cảm giác có chút mềm.."

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196

Editor: Ngan Tĩnh.

Bị tiêm thuốc an thần, trên ý thức là mềm, cơ bắp cũng là mềm.

Nhưng Hoắc Nịnh là đau.

Rất đau.

Trên tay rất đau, đầu đau, mắt cũng rất đau.

Đặc biệt đau, đau nhất là tim, có một loại cảm giác không ngừng co rút đau đớn.

Cậu không tiếng động ho khan, Lục Nhất Lan chỉ nhìn thấy cậu ta ở trên giường hơi hơi phập phồng, sau đó giống như con cá chết, nằm ở trên giường, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng sức sống bắn ra bốn phía thường ngày.

"Khụ khụ..."

'Anh trai.'

"Bé câm, làm sao vậy?"

'Anh thoát nhìn thật đáng thương.'

"Xùy."

Hoắc Nịnh thật lâu không nói chuyện.

Bởi vì bị tiêm thuốc an thần, cho nên cậu cảm thấy rất buồn ngủ. Trong phòng bệnh an tĩnh, cậu đột nhiên nói chuyện, "Búp bê Tây Dương!"

Giọng nói có chút kích động, Lục Nhất Lan nhìn cậu, cậu gian nan trở mình, "Anh nói chuyện với em."

"Em phải nhớ kỹ, nhớ kỹ giúp anh."

"Lần thứ ba."

"Anh trả cho bà ta tất cả thứ anh nợ."

Cậu, dùng một thế giới tràn ngập thanh âm, đổi một tương lai tự do, phóng túng.

"Ha..."

"Có chút mệt nhọc, anh ngủ một giấc."

Người giường bên cạnh rất nhanh an tĩnh lại, Lục Nhất Lan nhìn, con người chậm rãi, mang theo vài phần thương tiếc nhàn nhạt. Đá quý Đông Phương lúc còn nhỏ, thật sự rất quá khó khăn rồi.

Hoắc Ninh dưỡng thương chừng ba ngày, mới xuống đất được.

"Bé câm, hôm nay trời nắng."

Khỏe miệng cậu ta còn mang theo vết thương, "Trước đó anh đã nói với em, chờ ngày nắng sẽ mang em ra ngoài chơi..."

"Hôm nay, đúng lúc."

Ánh mặt trời cuối thu, chiếu lên người, ấm áp. Lục Nhất Lan cẩn thận đi theo sau lưng Hoắc Ninh đi trên hàng lang.

Trên tay Hoắc Ninh còn xách theo một cái băng nhỏ.

"Theo sát một chút đó, nếu bị bác sĩ và hộ sĩ phát hiện, chúng ta không ra ngoài được đâu"

"..."

Ra khỏi cửa thoát hiểm, Lục Nhất Lan thấy cầu thang, cảm giác chân mình có chút đau.

Từ lầu sáu đến lầu bốn, rất nhanh, từ lầu bốn đi xuống, tốc độ liền chậm lại. Lục Nhất Lan đã xem trọng tố chất thân thể của nguyên chủ, mới xuống lầu bốn, đã bắt đầu thờ dốc.

Hoắc Ninh đi ở đằng trước đi đi đi, cảm thấy có chút không thích hợp, vừa quay đầu, lại thấy Lục Nhất Lan đỡ tay vịn thờ dốc, cậu ta nở nụ cười, "Ha ha, bé câm, em thoát nhìn không được tốt lắm."

"Anh---"

Lục Nhất Lan bỗng nhiên phát hiện, bản thân có thể phát ra một chút tiếng.

Tiếng nói rất nhỏ.

Hoắc Ninh thấy cô sững sờ tại chỗ, cho rằng cô mệt phát ngốc, lắc đầu, saud đó liền ba bước thành hai chạy lên lại, bẻ ngang Lục Nhất Lan, "Thật không biết con gái mấy người làm bằng gì nữa ~"

"Thật là yếu ớt."

Ôm công chúa.

Con người màu lục của thiếu niên, từ nơi xa chậm rãi nhìn tới, chính là giống một vương tử.

"Hoắc---- Ninh!"

"Em không nói được, sao vẫn luôn mở miệng nói gì đó chứ?"

Lục Nhất Lan lắc đầu, rũ mắt.

Có Hoắc Ninh dẫn đường, hai người rất nhanh cóng rời đi bệnh viện.

Ánh mặt trời đánh trên đường lớn, Lục Nhất Lan có một loại cảm giác vừa trải qua mấy đời rồi. Ở trong phòng bệnh hai tháng, thiếu chút nữa cô cho rằng mình thành tiên cml!

"Nơi này có xinh đẹp không?"

"Đi với anh, quảng trường bên bệnh viện, chơi càng vui."

Bên cạnh bệnh viện Ninh Viễn có một quảng trường lớn, ngày thường có rất nhiều người bán hàng rong cùng người mua bán lui tới, mỗi lần ngày nắng, bên này đặc biệt náo nhiệt.

"Đã từng tới nơi này chưa?"

Có lẽ nguyên chủ từng tới rồi, nhưng trong trí nhớ lại không quá rõ ràng, cho nên Lục Nhất Lan nhanh chóng lắc đầu.

Sắc mặt Hoắc Ninh vui vẻ, "Vậy để anh đây mang em đi ra ngoài chơi!"

Lục Nhất Lan: "..."

Chơi đi.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197

Editor: Ngan Tịnh.

Nói chơi liên chạy vào trong đám người, Lục Nhất Lan bị Hoắc Ninh lôi kéo, thiếu chút nữa bay lên cmml.

Chạy vội chạy vội, Lục Nhất Lan thấy một sạp hàng bán đường vẽ, liền lôi kéo Hoắc Ninh ngừng lại.

Thiếu niên nhìn cô, à một tiếng, "Em muốn ăn đường à, không nói sớm!"

Người đứng trước sạp đường vẽ rất nhiều, hai người đứng xếp hàng, Hoắc Ninh không ngừng nói chuyện, Lục Nhất Lan gật đầu lại lắc đầu. Lúc gần đến lượt hai người, Lục Nhất Lan thấy đĩa quay, ánh mắt sáng ngời.

12 con giáp!

Hoắc Ninh nhìn bộ dáng nóng lòng muốn thử của cô, cảm giác khẩn trương trong con ngươi vui đi rất nhiều.

Kim đồng hồ xoay quanh 12 con giáp, chậm rãi ngừng lại trên con rồng!

Lục Nhất Lan đòi trước đến đòi này đều đặc biệt xui xẻo lập tức nhảy dựng lên, ông lão làm đồ chơi bằng đường thấy cô, cười cười, "Cô bé, cháu quay tới rồng rồi!"

"Đây, cái này cho cháu!"

Tiếp nhận đồ chơi làm bằng đường, hai người rất nhanh rời khỏi bên này, đi tới một chỗ khá trống trải bên cạnh.

Hoắc Ninh thấy Lục Nhất Lan cầm đường, sau đó vẫn cứ nhìn không ăn, liền cảm thấy kỳ quái, "Bé cầm, sao em lại không ăn vậy!"

Chính là chờ mấy câu này đây!

Lục Nhất Lan lắc đầu, sau đó chỉ chỉ bằng nhỏ, ý bảo bản thân muốn nói.

Bộ dáng thiếu nữ viết chữ trên bằng nhỏ đặc biệt nghiêm túc, cũng đặc biệt thuần túy. Hoắc Ninh cảm thấy trái tim mình, một chút lại một chút tan ra, rất sáng rõ, hắc ám bên trong, dường như biến mất trong nháy mắt rồi.

"Anh, anh thích ăn đường, đường cho anh."

"Rồng!"

Hoắc Ninh ngậy ngậy cả người.

Đây là một loại cảm giác thế nào đây.

Hình như là, cái loại cảm giác một người cực kỳ đói khát đi ở trên đường, nhưng sẽ không chết khát, lần đầu tiên được người cho cam lộ.

Rất ngọt, sau đó lại không biết muốn nói gì.

Cậu trai qua rất nhiều chuyện, nhưng không có chuyện nào như thế này cả.

Lần đầu tiên, có người làm cậu cảm thấy ấm áp.

Cong tay, Hoắc Ninh xoa xoa đỉnh đầu Lục Nhất Lan, "Bé con thật là ngoan nha, sao em lại biế, anh thích nhất chính là đường."

Vì sao?

Lục Nhất Lan tròn trắng mắt, đương nhiên là bởi vì nhìn thấy rồi!

Bộ dáng Hoắc Ninh ăn đường làm người rất đau lòng, giống như một con hamster nhỏ, rất cẩn thận, cắn một chút một chút, sau đó giữa mày sẽ nở rộ một chút ánh sáng sáng lạn.

Giống như là----

Được đến toàn bộ thế giới.

Thật ra, cậu chỉ đang ăn một khối đường mà thôi.

Cậu vừa ăn, vừa mang Lục Nhất Lan đi dạo quảng trường. Thật ra nơi này cũng chẳng có gì vui để chơi, nhưng dưới lời giải thích vui vẻ của Hoắc Ninh, nơi này dường như nhuộm lên màu sắc thú vị.

Đi tới trước, Lục Nhất Lan bỗng nhiên thấy một sạp bán kem, liền vươn tay chỉ nơi đó.

"A, em muốn ăn kem à?"

Hoắc Ninh rất nhanh lắc đầu, "Anh nghe bác sĩ nói em bị thương cổ họng, không thể ăn mấy loại đồ ăn có tính kích thích này đâu ~"

Lục Nhất Lan: "..."

Chàng trai trực tiếp kéo cô xoay người, "Anh nói này bé câm, anh biết một chỗ càng tốt hơn nữa cơ ~ thức ăn chỗ đó còn ngon hơn kem ly nhiều, em muốn đi cùng anh qua đó không?"

Lục Nhất Lan gật mạnh đầu.

Xuyên qua đám người, sắc trời dần dần tối sầm xuống, có gió nổi lên. Lục Nhất Lan kéo chặt cổ áo, cảm thấy có chút lạnh.

"Dường như trời sắp mưa rồi!"

Vừa dứt lời, tiếng sấm ầm vang, Lục Nhất Lan sùng sốt một chút.

Trời bắt đầu rớt xuống những hạt mưa bụi nhỏ, Hoắc Ninh lập tức bế ngang Lục Nhất Lan lên, "Bé câm, vận khí của em thật đúng là không tốt."

"Anh đây ra nhiều lần như thế, cũng chưa từng gặp phải mưa, sao em----"

Cho dù cậu ôm Lục Nhất Lan, cũng chạy trốn rất nhanh.

Nhưng mưa, rơi càng mạnh.

Sợ ướt Lục Nhất Lan, cậu nhanh chóng tìm một mái hiên tránh mưa.

Tiếng mưa rơi tí tách, Hoắc Ninh thở dài, "Mưa nhỏ, chúng ta lại xuất phát."

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198

Editor: Ngạn Tĩnh.

Con mưa này có chút lớn, có chút mạnh.

Nước mưa bắn lên, qua bậc thang, tới bên chân Lục Nhất Lan.

"Ngốc à, còn đứng sững ở đó cho dính mưa à."

Cô ngoan ngoãn lùi về sau hai bước.

Ngày thường Hoắc Ninh rất thích nói chuyện, nhưng hôm nay, cậu ta rất an tĩnh, thậm chí là trầm mặc. Lục Nhất Lan cảm thấy có chút kỳ quái, liền ngẩng đầu liếc nhìn cậu ta một cái.

Bởi vì trời mưa, ngoài trời rất tối, cho nên hôm nay đường phố, lên đèn rất sớm.

Con ngroi màu xanh biếc của cậu, đựng đầy mưa tí tách tí tách, đựng đầy ánh đèn đường rực rỡ.

Lục Nhất Lan cầm bảng nhỏ, nhanh chóng viết một hàng chữ, "Anh trai, anh đang nhìn cái gì đó?"

Hoắc Nịnh quay đầu lại nhìn cô một cái, sau đó mới từ từ cười nói, "Anh đang xem mưa đó."

"Anh thích mưa?"

"Không phải, chỉ là cảm thấy ngày mưa rất dễ hiểu."

"Cái gì hiểu được?"

"Anh nhớ rõ ngày đó, ba người bọn họ mang theo rất nhiều người chặn anh sau trường học, khi đó, bọn họ nói..."

Hoắc Nịnh mang theo tươi cười, dường như nhớ tới thứ gì đó tốt đẹp, "Bọn họ nói, muốn đánh chết anh."

Một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa còn không ngừng rơi bên tai, Lục Nhất Lan sững sờ.

Hoắc Nịnh phía đối diện, từng câu từng chữ, rất nghiêm túc nói, "Anh không biết chết là cảm giác gì, nhưng anh biết, anh điếc."

"Anh biết, rốt cuộc nghe không được tiếng động gì nữa là cảm giác gì."

Cậu nói nói, bỗng nhiên nghiêng đầu, "Thật ra ở trong nhà mẹ nuôi cũng rất vui vẻ, búp bê Tây Dương, em biết không... Cái người đánh điếc anh kia, trong nhà rất có tiền, có thể lực."

"Lần này, bọn họ bồi thường anh rất nhiều tiền."

"Lần đầu tiên, anh cảm giác bản thân ở trong nhà, không phải là một kẻ bắt lực, không phải một đứa chỉ biết ăn com mềm."

Mặt cậu ta mang theo tươi cười, dường như đang nhớ tới chuyện gì tốt đẹp, "Anh không phải thứ vô dụng cản trở, anh dùng... Số tiền kia, trả hết tất cả ân tình."

Hoắc Nịnh còn nhớ rõ mẹ nuôi viết cho mình.

"Nuôi mầy lớn đến chừng này, mầy cũng nên hiểu chuyện."

"Lần này, chỉ lần này thôi, không truy cứu, cũng coi như trả ân tình của chúng tao đối với mầy."

Toàn bộ màn mưa đều nhuộm màu thê lương của cậu.

Tiếng giọt mưa tí tách vang, giống như đệm cho khúc bi ai của cậu.

Lục Nhất Lan nắm bàn tay nhỏ, cô chẳng hề làm gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Hoắc Nịnh. Cô biết, giờ khắc này, thiếu niên này, chỉ cần một người yên lặng nghe cậu nói.

Bạc thang có một cái lon, Hoắc Nịnh nhẹ chân đá một cái, lon lăn vào trong làn mưa.

"Thật ra anh cũng không bắt nạt con nít."

"Em còn nhớ rõ bàn tay nhỏ của em chứ?" Cậu cười đến có chút bốn cột.

Lục Nhất Lan đương nhiên không quên, Hoắc Nịnh ở trong tiếng mưa rơi, nói ra một câu chuyện ngắn.

Chiều hôm đó cậu đi phòng nước lấy nước, trong tay còn cầm hai quả táo.

Lúc xách theo nước trở về, tâm tình của Hoắc Nịnh thật ra không tệ, cũng không tính toán làm gì, chỉ là lúc đi ngang qua phòng bệnh bên cạnh kia, hai nhóc con kia vẫy vẫy tay với cậu, cậu rũ mắt, liền đi qua.

Cậu nghe không thấy, lại vẫn như cũ đối với con nít, mang theo vài phần ý niệm tốt đẹp.

Sau khi vào phòng, Hoắc Nịnh bị một người trong đó kéo lại, cậu cho rằng.

Đứa bé kia muốn trái táo.

Kết quả vừa vươn tay ra, cậu liền thấy, dòng chữ trên chiếc bàn tay nhỏ kia.

"Một người câm, hai kẻ điếc."

Hoắc Nịnh cười.

Hai đứa bé kia, cũng cười.

Lục Nhất Lan không nói gì, trên thế giới, luôn có những người như vậy...

Có một số người, không xứng để xưng là người.

"Bé câm, em nói xem, vì sao có một số người, từ nhỏ đã đáng sợ như vậy?"

Lục Nhất Lan không biết nên trả lời thế nào.

Một mặt hiện tại Hoắc Nịnh đang triển lãm ra, là một mặt cô chưa từng tiếp xúc.

Đó là một mặt âm u trong lòng, chỉ thuộc về thiếu niên này.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199

Editor: Ngan Tĩnh.

Đương nhiên, chuyện này cũng không làm Lục Nhất Lan rối rắm nhiều.

Đèn dần dần sáng lên, ban đêm, mưa nhỏ lại.

Hoắc Nịnh nhanh chóng cởi áo khoác của mình, trực tiếp giờ áo khoác lên che, chạy vào làn mưa.

"Bé câm, tới đây nào ~"

"Áo khoác không dày, rất nhanh là sẽ ướt, em còn đứng ở đó làm gì?"

Hoắc Nịnh thấy trên mặt cô hình như còn có thần sắc thương hại, thả nhẹ ngữ khí, "Sao nào, còn đang rối rắm chuyện vừa rồi à, anh nói giỡn với em thôi! Một người rộng rãi như anh..."

Không chờ Hoắc Nịnh nói xong, Lục Nhất Lan đã chạy tới dưới áo khoác của cậu.

Hai người liếc nhau, sau đó chạy vội trong làn mưa.

Ngẫu nhiên sẽ có vài giọt mưa rơi trên mặt, Hoắc Nịnh hỏi, "Lạnh không?"

Lục Nhất Lan lắc đầu.

Lạnh chính là cậu mới đúng.

Cuối thu, bắt đầu vào mùa đông, nước mưa như vậy, nhiệt độ giống như băng vậy.

Nhưng thiếu niên trước mặt, chỉ mặc một cái áo sơ mi, lại còn ướt một nửa, cảnh tượng như vậy, vẻ mặt cậu còn rất thông dong.

Không biết nên nói cái gì thì tốt.

Sau khi trở lại bệnh viện, hai người bị hộ sĩ nhắc, nhưng bởi vì không xảy ra chuyện gì, gia trưởng Hoắc Nịnh không quản chuyện này, gia trưởng Lục Nhất Lan đang chủ trì lễ tang, cũng không đến được, chuyện này bị cho qua.

Dường như cái gì cũng không thay đổi.

Nhưng Lục Nhất Lan biết, có thay đổi.

Ít nhất, Hoắc Nịnh không bao giờ gọi cô là búp bê Tây Dương nữa, cậu thân thiết gọi cô, bé câm.

Ít nhất, trên mặt Hoắc Nịnh, đã không còn loại ánh mắt âm ngoan kia nữa.

Cậu vui vẻ, vui sướng.

Sáng sớm một ngày nào đó, Lục Nhất Lan mới từ phòng vệ sinh rửa mặt đi ra, liền thấy Hoắc Nịnh hấp tấp cầm một cây đồ chơi bằng đường, chạy vội

vào.

Một con chuột.

Rất nhỏ.

"Bé câm, em rửa mặt chưa? Rửa rồi, vậy nhanh ăn đường đi!"

Lục Nhất Lan không từ chối, cầm đồ chơi bằng đường, liền gặm một ngum, sau khi gặm xong, cô giơ tay lên ý bảo, Hoắc Ninh cũng rất ăn ý, ở trên đó cắn một ngum.

"Thật ngọt ~"

Vừa ăn đường, Hoắc Ninh vừa nói, "Hôm nay ở trên quảng trường, anh thấy một đàn nhạc lưu lạc."

Lục Nhất Lan sùng sốt một chút.

Giọng nói tràn ngập khát khao, cô chưa từng nghe thấy, Hoắc Ninh dùng loại ngữ khí này nói chuyện.

Ngước mắt, trong mắt thiếu niên, mang theo ánh sáng lấp lánh, ánh sáng rạng rỡ.

"Từ nhỏ, anh đã muốn trở thành một ca sĩ, đặc biệt thích, luôn cảm thấy có thể đứng trên sân khấu, có thể được vạn người chú nhìn, rất vinh quanh, cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền."

"Được rất nhiều người hoan nghênh, được rất nhiều người thích..."

Cậu nói rất nhiều, chuyện về ca sĩ, cũng nói hồi ức rất lâu trước kia.

Nhưng là rất nhanh, cậu ngập ngừng cả người.

Bởi vì không có quá khứ, bây giờ Hoắc Ninh cần phải đối mặt, là tương lai.

"Chỉ là tình huống bây giờ của anh, dường như không còn khả năng rồi." Lục Nhất Lan còn chưa kịp mở miệng an ủi Hoắc Ninh, chính cậu đã nở nụ cười trước, "Thật ra như vậy cũng tốt, anh có thể đổi một mộng tưởng."

"Anh phải có một mộng tưởng mới."

"Anh muốn kiếm rất rất nhiều tiền."

Rất nhiều rất nhiều tiền.

Một số tiền đủ để thay đổi quyền thế, thay đổi vận mệnh, thay đổi mọi người.

Tiền có thể chinh phục mọi người.

Lục Nhất Lan nghĩ, thế sự chính là kỳ diệu như vậy, nếu Hoắc Ninh không bị điếc, có lẽ sẽ không trở thành đá quý Đông Phương, mà trở thành... Ca sĩ Đông Phương.

"Bé câm, mộng tưởng của em là gì?"

Mộng tưởng?

Nguyên chủ...

Mộng tưởng của nguyên chủ, là trở thành một dương cầm gia.

Lục Nhất Lan nhấp môi, ở trên bảng nhỏ viết ba chữ, dương cầm gia.

"Phụt."

Thiếu niên nở nụ cười, "Thật trùng hợp, một ca sĩ nghe không được, một dương cầm gia không nói chuyện được, chúng ta... Thật là có duyên mà."

Giọng nói của cậu rất nhẹ.

Không bao lâu, Hoắc Ninh nói, "Anh rất thích em."

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 200

Editor: Ngan Tĩnh.

"Bé cảm, anh trai thật sự rất thích em."

Một người sinh ra phù hợp với cậu như thế.

Một người ngay cả yêu thích cũng phù hợp với cậu.

Một giấc mộng mới có thể xuất hiện, đối với cậu mà nói, cô gái này là một người hoàn mỹ nhất.

Có đôi khi Hoắc Ninh sẽ cảm thấy bản thân đặc biệt ích kỷ, cậu rất vui sướng, rất vui vẻ, có thể có một người, không tốt hơn cậu, còn giống với cậu.

Đúng, cậu thích Lục Nhất Lan khuyết tật.

Hoắc Ninh thậm chí đối với loại tàn khuyết kia, mang theo chút vui vẻ cẩn thận.

Hạ mi mắt, cậu xoa xoa tóc Lục Nhất Lan, "Còn muốn ăn cái gì, anh trai đi mua cho em."

Lục Nhất Lan lắc lắc đầu.

Hoắc Ninh chỉ cảm thấy, năm tháng bình yên tốt đẹp.

Buổi chiều, táo trong phòng bệnh đã ăn hết, Hoắc Ninh vui vẻ đi ra ngoài mua.

Cha Lục xử lý xong tang lễ, đúng lúc tới đón Lục Nhất Lan đi kiểm tra.

Hơn ba giờ, Hoắc Ninh đẩy cửa mà vào, thấy Lục Nhất Lan không có trong phòng, về mặt cậu nghiêm lại, chờ thấy túi xách trên bàn, hàng lông mi vốn nhắm chặt mới thả lỏng ra, ba của cô bé tuổi.

Đặt túi táo lên bàn, đi ra ngoài múc nước, rất nhàm chán, Hoắc Ninh đứng ở bên mép giường chờ.

Bỗng nhiên, dư quang quét tới một cái túi trên đầu giường, hồ sơ bệnh án.

Hoắc Ninh có chút tò mò, sau đó đi qua.

"..."

Hồ sơ rớt trên mặt đất.

Có chút, khó có thể tiếp nhận.

Không bao lâu, Hoắc Ninh ngồi xổm người xuống, ngón tay cậu, có chút run rẩy.

Rất nhanh thu dọn lại hiện trường, bên ngoài có tiếng vang, trong nháy mắt kia, Hoắc Ninh cảm thấy bản thân có chút không thể đối mặt với Lục nhất Lan, cậu trốn vào trong nhà vệ sinh, sau đó nhớ tới năm chữ kia.

"Mất ngôn ngữ tạm thời."

Tạm thời.

Hai người bên ngoài dường như đang nói chuyện, trong lòng Hoắc Ninh có chút loạn, liền mở vòi nước ra.

Nước máy lạnh như băng chảy trên tay, tàn sát bữa bãi trên mặt, cậu mới cảm giác, có chút tỉnh táo.

Bọt nước theo cổ đi xuống, thấm vào vạt áo, tưới giết một chút hơi ấm mơ hồ, cuối cùng trong lòng cậu.

Cậu vẫn luôn cho rằng, Lục Nhất Lan giống mình.

Thì ra, là không giống nhau.

Cậu là một kẻ điếc vĩnh viễn, còn cô chỉ là tạm thời câm.

Chàng trai trong gương, tràn ngập cảm xúc xấu xí, Hoắc Ninh cảm thấy bản thân cười đến ích kỷ như vậy, đáng ghê tởm như vậy.

Rất nhanh, cậu lấy khăn lông trên giá, từng chút từng chút lau khô nước trên mặt.

Nếu, bầu trời màu xám kia, từ đầu tới đuôi chỉ có một người, vậy cứ một người đi.

Vắt lại khăn lông.

Đối diện với gương, cong lên một nụ cười tươi, phải cười đến sáng lạn, đúng, giống như trước kia, không có bất luận sợ hãi gì.

Cô bé nhỏ ấy à, công chúa nhỏ ấy à, dù sao thì cũng phải... Đối xử thật tốt.

Lục Nhất Lan ngồi trên giường bệnh.

Cô có chút rối rắm, cha Lục nói, bệnh của cô sắp tốt, vẫn luôn ở bệnh viện cũng chẳng để làm gì, trước đó chỉ là vì chủ trì tang lễ---

Lễ tang xong rồi, cô cũng nên xuất viện.

Xuất viện.

Vậy chẳng phải có nghĩa là, phải chặt đứt liên hệ với Hoắc Ninh sao.

Cô có chút do dự.

Chuyện này, phải cẩn thận mới được.

Cô không thể chen lấn lung tung vào con đường phát triển của Hoắc Ninh, cô phải đi theo cốt truyện, không thể hủy hoại Hoắc Ninh muốn trở thành "Đá quý Đông Phương" được.

Vậy---

Nên làm sao bây giờ đây.

Đúng lúc này, Hoắc Ninh từ trong phòng vệ sinh đi ra.

"Công chúa nhỏ ~"

"..."

Hoắc Ninh bỗng nhiên thay đổi xưng hô, Lục Nhất Lan có chút không thích ứng được. Cô ngược mắt, trong con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo nghi hoặc.

Hoắc Ninh đi tới bên mép giường, tùy tay cầm lấy một trái táo, sau đó cầm dao lên, "Bỗng nhiên phát hiện em rất đáng yêu, giống như công chúa anh xem trong truyện cổ tích vậy." Giống như đúc, hoàn mỹ không chút khuyết điểm.

"Phụt..."

Hoắc Ninh thấy được khẩu hình của Lục Nhất Lan.

Cô hẳn là đang cười.

Ừm, cười tốt nha, cười ấy à, dù sao cậu cũng không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201

Editor: Ngan Tịnh.

Lục Nhất Lan cảm thấy Hoắc Ninh gần đây có chút không thích hợp.

Cảm xúc không đúng lắm.

Nhưng cô cũng nghĩ không ra chỗ nào có vấn đề, chỉ nghĩ...

Hắn là hậu di chứng khi bị điếc gây ra.

Chuyện xuất viện này, vẫn là phải nói.

Một ngày nọ đang lúc ăn trưa, Lục Nhất Lan cầm chén gấp một miếng sườn heo chua ngọt cho Hoắc Ninh. Thiếu niên nghiêng đầu, con ngươi xanh biếc nháy mắt đắm vào tim Lục Nhất Lan.

"Có chuyện gì sao?"

"Anh ăn."

"Ồ, tự em ăn đi." Hoắc Ninh bất động thanh sắc gấp xương sườn trả lại.

Lục Nhất Lan buông chén xuống.

Chuyện này rất dài, cô phải chậm rãi viết.

Hoắc Ninh nhìn bộ dạng này của cô, chỉ cảm thấy... Có lẽ cô rất vất vả, chỉ là nghĩ lại, dường như cũng chẳng có gì.

Dù sao, cô rất nhanh sẽ tốt lại, đến lúc đó, nếu không đối mặt với kẻ điếc như cậu, có lẽ cô cũng không cần phải xui xẻo viết bảng nhỏ nữa.

Trong nháy mắt bảng nhỏ được lật qua.

Tim Hoắc Ninh căng thẳng treo lên cao.

"..."

"Em muốn xuất viện?"

Ngữ khí của cậu, có chút lương bạc không kiềm chế được.

"Vâng, ba nói, em phải đi."

"Vậy, là tốt rồi." Hoắc Ninh cười cười, "Chúc mừng em, em rất nhanh có thể nói chuyện rồi."

"Anh trai, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại chứ?"

"Ừm, anh không biết, có lẽ sẽ có cơ hội."

Hoắc Ninh nói xong lời này, liền bung chén, đi ra hành lang. Cuộc nói chuyện kết thúc, Lục Nhất Lan không phân biệt được ý nghĩ trong lòng Hoắc Ninh, chỉ có thể yên lặng gặm xương sườn.

Ban đêm

Cậu lấy ra gói thuốc lá cất giữ thật lâu nay.

Ánh lửa màu cam lay động, cậu châm thuốc.

Không lâu trước đó, cậu phát hiện một việc.

Từ sau khi không nghe được, mũi của cậu, linh hơn rất nhiều, đi hỏi bác sĩ, Hoắc Ninh mới biết được, đó là bình thường.

Một người, sau khi mất đi một loại giác quan, một loại giác quan khác, sẽ nhạy bén lên.

Cậu...

Cậu sợ Lục Nhất Lan ngửi được mùi khói thuốc trên người, liền nhanh chóng cất kỹ gói thuốc lá đi, không ngờ tới---

Xi.

Cô không chỉ không cùng một thế giới với cậu, hơn nữa sắp phải đi.

Hoắc Ninh cười lạnh vài tiếng, cậu sớm nên thấy rõ, không ai có thể vĩnh viễn ở cạnh mình.

Thiếu niên hít sâu mấy điều thuốc, sau đó chậm rãi từ từ lắc lư ở mép giường, không biết có phải vì độ ẩm quá thấp hay không, ánh trăng, thế nhưng cũng lạnh lẽo đến vậy.

Người trên giường gương mặt kiêu nộ, mái tóc mềm mại, hiện rõ trước mặt.

Tàn thuốc sáng lên.

Thật lâu sau, Hoắc Ninh phả ra một hơi khói, xoay người, rời đi.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lục Nhất Lan tỉnh lại, phát hiện giường bên cạnh trống không, cô cũng không để ý, Hoắc Ninh rất thích sáng sớm ra ngoài mua đồ, nói không chừng một lát sẽ quay lại.

Nhưng hơn 10 giờ, nơi này vẫn không có người.

Sau đó lúc cô sửa sang lại giường đệm, phát hiện đầu giường có tàn thuốc.

Giữa trưa, bệnh viện chỉ đưa tới một phần cơm.

"Chị ơi."

Giọng nói của Lục Nhất Lan có chút khàn khàn, hộ sĩ đưa cơm ngừng lại, thấy là một bé loli, cô cười cười, "Em gái nhỏ, có chuyện gì sao?"

"Em.. Anh trai nhỏ bên cạnh giường em không cần ăn cơm sao?"

"À." Hộ sĩ cho rằng cô bé luyến tiếc anh bạn nhỏ của mình, cười nói, "Anh bạn nhỏ giường bên cạnh đã xuất viện rồi nha ~"

"..."

Xuất viện?

Không chờ Lục Nhất Lan biết rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến buổi chiều, bên này đã có người tới thu đồ đạc.

Giường Hoắc Ninh, bị dọn trống không.

Liên tiếp năm ngày, thiếu niên phảng phất biến khỏi thế gian, phai nhạt dấu vết trong cuộc sống của Lục Nhất Lan.

Cọ tới cọ lui hai tuần, cũng hai tuần nhàm chán, Lục Nhất Lan muốn xuất viện.

Lúc cha Lục đi làm thủ tục xuất viện, Hoắc Ninh xuất hiện ở trong phòng.

Cậu rốt cuộc cũng mặc áo khoác dày một chút.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202

Editor: Ngan Tĩnh.

Trong tay Hoắc Ninh còn cầm một quả táo, một cái dao nhỏ.

Vào phòng bệnh, cậu liền bắt đầu gọt vỏ táo.

Rất nhanh, vỏ rơi trên mặt đất, một quả táo căng tròn, xuất hiện trong tay Lục Nhất Lan.

"Ăn đi."

Giọng nói của thiếu niên có chút khàn khàn, Lục Nhất Lan nghe xong, theo bản năng cắn một ngụm.

"Ngọt chứ?"

Lục Nhất Lan gật gật đầu.

"Vậy là tốt rồi."

"Anh chọn quả tốt nhất, ngọt nhất mang đến đây." Hoắc Ninh nói, cong người, đối diện với Lục Nhất Lan, "Anh vẫn luôn cho rằng, em và anh giống nhau, đều là người tàn tật."

Lục Nhất Lan: "..."

"Không nghĩ tới, là anh sai rồi, em chỉ là một người tàn tật tạm thời, phế vật chân chính, chỉ có anh."

Hoắc Ninh còn muốn tiếp tục nói, Lục Nhất Lan đã dùng sức kéo tay áo cậu, sau đó lắc mạnh đầu.

Xách bảng nhỏ lên, "Anh không phải phế vật."

"Xùy."

Cậu kinh ngạc, nhưng thật ra không ngờ tới, bé cầm thế nhưng bảo vệ cậu.

"Lần này anh tới.. Là để em nhớ chút cái tốt của anh."

"Em tên Lục Mông, đúng không?"

"Em có thể nói lại, còn anh." Cậu dừng lại, con ngươi như ngọc quý kia, lóe lên nghiêm túc, "Anh, có thể nào trở thành đề tài câu chuyện sau giờ cơm của em và người khác hay không?"

"Có phải, anh sẽ trở thành chê cười trong cuộc đời em? Hoặc là, có lẽ nào em sẽ nói với người khác, em ở trong phòng bệnh, gặp một kẻ điên? Hừm?"

"..."

"Sẽ không."

Hoắc Ninh nghe không được, chỉ biết Lục Nhất Lan là mồm miệng trả lời.

Cậu có chút mất kiên nhẫn, trực tiếp cầm bảng nhỏ, "Anh nghe không được!"

Lục Nhất Lan lắc đầu, tỏ vẻ không muốn viết chữ trên đó nữa.

Trường hợp có chút giằng co, ngay lúc Hoắc Ninh cảm thấy Lục Nhất Lan đây là thành tâm muốn chọc giận mình, thiếu nữ kéo tay cậu lại.

Lục Nhất Lan bẻ tay Hoắc Ninh ra, dùng ngón tay viết chữ trên lòng bàn tay cậu.

Rất thông thả.

Ngang, phẩy, dừng, nại (hay còn gọi nét phẩy, cách viết đưa bút từ bên tay phải xuống)

Phẩy, nại, ngang, ngang, nét ngang, chấm.

Không, sẽ.

"Em sẽ không như vậy, em sẽ bảo vệ bí mật này."

Cửa phòng mở ra một chút, lúc cha Lục thấy Hoắc Ninh, có chút kinh ngạc.

"Mông Mông, này?"

"Ba, Ninh ca ca là tới chào tạm biệt với con."

Cha Lục tới, Lục Nhất Lan cũng không dây dưa nhiều với Hoắc Ninh, cô cầm bảng nhỏ, nhảy xuống giường.

Trước khi xoay người, cô nhón chân, hôn một cái lên má trái Hoắc Ninh.

Chờ đến lúc thiếu niên hoàn hồn nghiêng người nhìn.

Người nọ, chỉ để lại một cái bóng lưng.

Rất nhỏ gầy.

Rất cao lớn.

Bóng lưng hoàn mỹ.

Ngày đó có mặt trời, Hoắc Ninh bỗng cảm thấy, cô rất ấm, trời cũng rất ấm.

Sẽ gặp lại sao.

Có cơ hội chăng.

Hắn là có...

Dựa theo cốt truyện phát triển, Lục Nhất Lan tiến vào lúc nguyên chủ chưa học sơ trung (cấp 2), bắt đầu kiếp sống học sinh.

Hoắc Ninh, trở thành một đoạn hồi ức.

Cậu là phải trở thành đá quý Đông Phương, là người đàn ông tương lai phải chấp chương Hoắc thị.

Ngày nào đó, muốn lại xuất hiện ở trước mặt Hoắc Ninh, cô cần phải đạt tới độ cao nhất định.

Tình an thương nghiệp, hoặc là---

Con cưng của mọi người.

Một dương cầm gia, có lẽ là một lựa chọn không tệ.

Lục Nhất Lan càng thêm nỗ lực học dương cầm hơn cả nguyên chủ.

Lục Mông đích xác có một gương mặt không tệ, một gương mặt dễ dàng nổi tiếng.

Đương nhiên, xinh đẹp, cũng dễ dàng đưa tới mối họa.

Lục Nhất Lan mười ba- mười bốn tuổi, đã trở mã duyên dáng yêu kiều, vì để bản thân trở thành một đứa con cưng của mọi người đủ tư cách, cô vẫn luôn nỗ lực ước thúc hành vi hằng ngày của mình, gắng đạt tới, đáng vẻ nên có của một người đẹp.

Lại cao lại gầy lại có khí chất.

Vào năm học lớp 8, Lục Nhất Lan được các bạn học trong khối, xưng là hoa hậu giảng đường.

Cái tên này, trước kia vốn là danh hiệu của một em gái lớp kế bên.

Hôm nay trời có mưa, Lục Nhất Lan không mang dù, cô vội vã chạy ra trường học, lại bị một đám em gái chặn lại, kéo vào ngõ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203

Editor: Ngan Tĩnh.

"Ha, hoa hậu giảng đường thật đúng là không tệ nha."

Mưa tí tách rơi xuống, Lục Nhất Lan nhú mày nhìn đám người trước mặt.

"Nghe nói, chính mày là đứa đoạt vị trí của chị Lệ?"

Tiếng thảo luận bàn tán rất ồn ào, Lục Nhất Lan nghe được lời này, xem như hiểu rõ, "Lý Lệ gọi mấy người tới?"

"Mấy quần nhiều như vậy làm gì..."

"Tới, chúng ta tới xem thử, là khuôn mặt của hoa hậu giảng đường cứng, hay là dao nhỏ của chúng ta cứng hơn!"

"Nhìn xem sau khi mặt cô ta bị rạch, còn có thể đoạt vị trí của chị Lệ nữa hay không!"

Lưỡi dao sáng loáng, đám người dần tới gần, Lục Nhất Lan kịp thời gọi hệ thống một tiếng, chuẩn bị dùng "vũ lực" trực tiếp chiến đấu.

Vào ngay lúc này, cửa hẻm bỗng nhiên xuất hiện một người.

Rất cao, mang theo mũ lưỡi trai, thấy không rõ mặt. Cậu cứu người còn lưu loát sạch sẽ hơn bất cứ màn anh hùng cứu mỹ nhân nào khác.

Hoắc Nịnh trực tiếp cầm gậy bóng chày vọt vào đám mười mấy người kia, cậu không giao lưu với Lục Nhất Lan, chỉ là lẳng lặng đánh người.

Sức lực giữa nam và nữ có khoảng cách lớn, đám nữ sinh kia, rất nhiều người sau khi ăn một gậy của Hoắc Nịnh, không bò dậy được.

1 với n, thật ra cũng không cần nhiều thời gian lắm.

Ước chừng nửa tiếng, Hoắc Nịnh nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Lục Nhất Lan,

Trên người cô bị mưa làm ướt nhẹp, khoe môi thiếu niên mím chặt, rất nhanh---

Lục Nhất Lan thấy, Hoắc Nịnh giống như mấy năm trước, không chút do dự cởi cái áo somi mỏng trên người mình ra, căng lên, "Lại đây đi, anh đưa em trở về."

"..."

"Sao vậy, bị dọa choáng váng? Quần áo này mỏng, chắn không được lâu."

Giọng nói của thiếu niên, không thanh thúy bằng năm đó.

Cái ý niệm này hiện lên, Lục Nhất Lan liền nhanh chóng chạy vào dưới áo sơ mi, trong màn mưa, hai người chạy vội.

Lần này mưa nhỏ, rất nhanh liền đến nhà.

Hoắc Nịnh xoay người muốn đi, Lục Nhất Lan kéo cậu lại, "Sao anh lại biết nhà em ở đâu?"

"Từng thấy em về nhà." Hoắc Nịnh ngược mắt, "Có chuyện gì sao?"

"..." Từ từ.

Lục Nhất Lan dùng một loại ánh mắt rất kinh dị nhìn Hoắc Nịnh, "Thính lực của anh khôi phục rồi?"

Hoắc Nịnh đối diện sững sốt một chút, sau đó dùng tay hạ vành mũ xuống một chút, "Không có, chuẩn đoán chính xác, điếc."

"Anh học khẩu ngữ."

"!"

Phải, ánh mắt Lục Nhất Lan có chút phức tạp, khẩu ngữ. Dừng một chút, cô dùng chìa khóa mở cửa, "Trên người của anh ướt hết rồi, vào tắm rửa thay quần áo rồi lại đi đi."

Hoắc Nịnh: "..."

"Em bảo anh vào nhà em tắm rửa?"

"Ba em đi công tác rồi."

Sau một tiếng "kẽ kẹt", cửa mở, Lục Nhất Lan ngẩng đầu, "Sao anh còn chưa vào?"

Ngữ khí có chút ra lệnh.

Hoắc Nịnh không nghe được giọng nó, chỉ có thể nhìn ra, trên mặt Lục Nhất Lan có thần sắc thúc giục, cậu có chút chần chờ liếm môi dưới, khí phách cứng quyết đoán vừa rồi đã biến mất không chút tung tích.

Suy nghĩ hồi lâu, chờ đến khi nước mưa trên người chảy xuống tụ thành một vũng, cậu mới chậm rì rì vào phòng.

Trong phòng rất ấm áp.

Hoắc Nịnh rất kinh ngạc.

Thật ra, cậu từ ba tháng trước, đã tìm thấy Lục Nhất Lan.

Nhưng là, sau khi tìm được người, phản chấp niệm trong lòng kia, trái lại biến mất.

Cô thay đổi rất nhiều, cậu cũng thay đổi rất nhiều, cậu không biết phải làm thế nào tiếp cận Lục Nhất Lan.

Dù sao hơn hai năm qua đi, mọi người---

Đều trưởng thành.

Thời gian sinh ra khoảng cách, có thể sẽ làm hai người rất xấu hổ.

Nhưng không ngờ tới, thái độ của cô đối với cậu, vẫn tự nhiên như thế, phảng phất, phảng phất như xuất viện chỉ ới là ngày hôm qua vậy.

Hoắc Ninh ngồi trên ghế gỗ phát ngọc rất nhanh bị một đồng trắng che khuất tầm mắt.

Cậu vừa lấy quần áo xuống, liền thấy Lục Nhất Lan chỉ vào phòng tắm, bảo cậu đi tắm rửa.

Khựng lại một chút, cậu rất ngoan ngoãn đi qua.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204

Editor: Ngạn Tĩnh.

Nước ấm vừa đủ, Hoắc Ninh rất thích.

Cậu vừa tắm rửa, vừa đánh giá phòng tắm, vừa... Cảm thấy rất vinh hạnh.

Cậu chỉ là bạn chung phòng bệnh của Lục Nhất Lan, hơn nữa đã là mấy năm trước.

Cô lại yên tâm với cậu như vậy, một chút cũng không sợ cậu làm ra chuyện xấu gì sao?

Nghĩ tới cậu, môi cậu nhin không được cong cong lên.

Cô tin tưởng mình, vậy là đủ rồi.

Rất nhanh tắm rửa xong, đứng lên, thấy người trong gương, là bản thân,

Cậu hẳn là... Ừm, đẹp trai hơn mấy năm trước một chút.

Cậu hẳn là không có trở nên xấu hơn, cô đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp hơn, cậu, cũng không thể trở nên xấu được.

Tâm tình bỗng nhiên cứ như vậy nhẹ nhàng lên, tùy tay cầm một cái áo Lục Nhất Lan vừa ném tới, Hoắc Ninh liền ngây ngẩn cả người.

Đây là cái gì?

Cái gì!!!

Áo sơ mi của con gái! Quần bó sát?

...

Tay có chút cứng đờ.

Rốt cuộc cô làm sao lại cảm thấy, cậu sẽ mặc quần áo của mình cơ chứ.

Tốt xấu, cũng nên lấy quần áo của ba cô chứ.

Có chút rối rắm.

Nhìn quần áo trước đó của mình, đã ướt đẫm.

Nghĩ nghĩ, mặc quần áo ướt, vẫn là tốt hơn mặc quần áo của cô một chút.

Vải ướt đầm dề dính sát vào người, làm người có chút khó chịu, chỉ là loại khó chịu này, cũng không tính là cái gì, rất nhanh, Hoắc Ninh xách theo quần áo của Lục Nhất Lan, ra khỏi phòng tắm.

Lục Nhất Lan vốn đang ở trên sofa phòng khách đọc sách, nghe tiếng cửa phòng tắm được đẩy ra, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Sau đó, đồng tử phóng lớn, rất yên lặng mà đỏ mặt cúi đầu.

"Đừng cúi đầu."

Giọng nói của người đàn ông tới gần, "Em cúi đầu, anh sẽ không thể nhìn thấy em đang nói gì."

Lục Nhất Lan: "..."

Không còn cách nào, cô chỉ có thể ngẩng đầu lên.

Chỉ là---

Chỉ là một màn này, thật sự rất hương diễm.

Thiếu niên trước mắt, mặc một thân quần áo hoàn toàn ướt sũng, bởi vì quần áo mỏng, cho nên Lục Nhất Lan có thể thấy rõ ràng cơ bắp căng chặt dưới lớp quần áo kia, nhìn không sót gì, từ ngực, xương quai xanh.

Còn có.

Quần ướt, cũng rất xấu hổ.

Cô chỉ dám nhìn chằm chằm mặt cậu, "Anh trai, sao anh không mặc quần áo em đưa?"

Anh trai?

Hoắc Ninh nghe thấy cái xưng hô này, ngừng một lát, sau đó có chút nhộn nhạo.

Cô vẫn còn gọi cậu như vậy.

Khóe môi hơi cong, cậu dường như tìm về cảm giác của trước kia, "Anh... Là nam sinh, không mặc quần áo nữ sinh."

"Nhưng là..." Anh che mà giống như không che kia, bộ dáng càng lộ liễu hơn, càng mê người hơn đó.

Lục Nhất Lan không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể yên lặng nói một câu, "Mặc quần áo ướt không tốt cho cơ thể!"

"Không sao, anh không sợ."

Thấy vẻ mặt Hoắc Ninh đều là bộ dáng chẳng sao cả, Lục Nhất Lan thở dài một hơi, vẫn là vào phòng cha Lục lấy quần áo.

Ngay từ đầu vốn là sợ ba phát hiện, cho nên cô mới cầm quần áo của mình, nhưng con lừa quật cường kia---

Quả nhiên mà, đổi thành quần áo của đàn ông, anh liền lập tức đi thay.

Tuy rằng có chút lớn, giống như trùm bao tải vào vậy, rộng thùng thình.

"Em đi hong khô quần áo giúp anh."

"Ừm..."

Một mình anh nhàm chán, Lục Nhất Lan tri kỷ mở TV giúp anh.

Chỉ là xem phụ đề quá nhàm chán, Hoắc Ninh trực tiếp cầm lấy sách giáo khoa của Lục Nhất Lan, lật xem.

Bỗng nhiên, trước mắt xuất hiện một viên kẹo.

Hoắc Ninh ngẩng đầu, "Có chuyện gì?"

"Ăn kẹo á."

"..."

Vì thấy rõ Lục Nhất Lan nói chuyện, Hoắc Ninh nhìn vào ánh mắt đôi môi Lục Nhất Lan, rất chuyên tâm, rất nghiêm túc.

Chuyện này khiến cho trong nháy mắt đó, Lục Nhất Lan thiếu chút nữa không giữ vững cánh cửa trái tim.

Không ai có thể chống đỡ được, con người phẳng phất giống như tinh linh của người đối diện này.

"Em nhớ rõ, trước kia anh rất thích ăn kẹo."

"Ừm." Hoắc Ninh gật đầu, sau đó trả kẹo lại cho Lục Nhất Lan, "Đó là trước kia, bây giờ anh không thích."

Lục Nhất Lan: "..."

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205

Editor: Ngạn Tĩnh.

Không khí có chút cứng đờ, Lục Nhất Lan yên lặng đi qua một bên hong khô quần áo.

Hoắc Ninh thấy Lục Nhất Lan hình như có chút không cao hứng, liền cẩn thận hỏi tường lại những lời vừa nói, sau đó---

Sau đó anh thấy phòng bếp có treo một con dao nhỏ, cùng quả táo đặt ở phòng khách.

Anh ngửa theo đường cũ rửa sạch táo, sau đó yên lặng cầm lấy dao, đứng ở bên cạnh Lục Nhất Lan.

"Sao anh lại tới đây? Tới đằng kia ngồi đi."

"Anh không nghe tiếng được, đọc phụ đề rất nhàm chán."

Tay Lục Nhất Lan khựng lại một chút, "Vậy không xem nữa." Cô xoay người liền thấy, "Sao anh lại cầm táo tới đây?"

"Ồ, bây giờ em có muốn ăn táo không?"

Ý tốt của nam thần, nào có đạo lý từ chối chứ. Ánh mắt Lục Nhất Lan lấp lánh, "Ăn chứ, em thích ăn nhất, vẫn là táo đó."

"Vậy à."

Vì thế, thiếu niên lẳng lặng dựa vào tường, gọt vỏ táo.

Giống như ngày xưa.

Ánh mặt trời chiếu trên sườn mặt anh, hàng lông mi dày rậm cong cong của anh tạo ra một bóng mờ nhàn nhạt, con người giống như ngọc lam, lộ ra vài phần ánh sáng nhàn nhạt, mỗi Hoắc Ninh có chút nín lại.

Thiếu niên mười bốn tuổi, trên mặt ngoại trừ dịu dàng, còn nhiều thêm vài phần nghiêm túc.

Anh dùng dao vẫn lợi hại như thế, quả táo rất nhanh bị gọt sạch vỏ, Hoắc Ninh đưa nó cho Lục Nhất Lan, "Bé... Bây giờ hình như không thể gọi em là bé cầm được nữa rồi."

"Phụt!" Lục Nhất Lan gật đầu, "Đúng vậy, em không phải bé cầm nữa, em tên Lục Mông, Mông trong Ninh Mông, anh có thể gọi em Mông Mông."

Anh không nghe được nhiều như vậy, chỉ nghe được một câu.

"Mông trong Ninh Mông?"

"Đúng vậy."

"Vậy thì thật trùng hợp." Trong mắt Hoắc Ninh mang theo vài phần ý cười, "Anh tên Hoắc Ninh, Ninh trong Ninh Mông."

(*) ninh mông: cây chanh, quả chanh.

"Bé... Mông, em nói, có phải đặc biệt trùng hợp hay không? Có phải chúng ta rất có duyên?"

"Đúng vậy!!" Cô tiếp nhận táo cắn một ngụm, "Chỉ là táo Nịnh ca ca gọt một chút cũng không chua, rất ngọt!"

"Ừm, ngọt."

Ăn xong quả táo, quần áo cũng khô ráo rồi, Hoắc Nịnh thay quần áo, có chút lưu luyến không rời đứng trước cửa.

Lục Nhất Lan nhét cho anh một cây dù, "Nịnh ca ca, ba em sắp trở về rồi."

Có lẽ cha Lục... Khụ khụ, không tiếp nhận được khi thấy một chàng trai ở trong nhà mình như vậy.

Hoắc Nịnh ừ một tiếng, đội mũ lưỡi trai lên, che hết sáu phần dung mạo của anh.

"Bé Mông."

"Có phải anh thay đổi rất lớn không?"

"À, đúng vậy." Lục Nhất Lan mỉm cười, sau đó mới nói, "Mỗi người đều sẽ thay đổi mà."

"Ừm." Bé câm, công chúa nhỏ cũng đã trưởng thành, có lẽ---

Có lẽ cũng không nhớ rõ chuyện lúc đó, cô hôn anh.

Có một chút mất mát, Hoắc Nịnh đi tới phía trước một bước, sau đó vươn tay, xoa xoa đầu tóc Lục Nhất Lan, "Còn nhớ động tác này chứ?"

"Phụt, đương nhiên nhớ rõ, khi đó anh thích xoa đầu---"

"Anh thích xoa đầu em---" Anh đánh gãy lời của Lục Nhất Lan, "Bé Mông, người đều sẽ thay đổi, đều sẽ lớn lên, anh cũng vậy."

"Vị như bây giờ anh không thích ăn kẹo ngọt, nhưng là... Có một số việc sẽ không thay đổi, ví như, anh vẫn thích gọt vỏ táo cho em ăn như trước."

"Ví như, táo anh gọt, vẫn luôn ngọt như vậy, đúng không?"

A ha?

Hoắc Nịnh, đây là có ý gì?

Ngước mắt, thiếu niên mỉm môi, bộ dáng rất nghiêm túc.

Cẩn thận ngẫm lại!

Từ từ, ý ngầm của những lời này, hình như là---

'Bé Mông, người đều thay đổi, đều sẽ lớn lên, anh cũng giống vậy, hứng thú yêu thích của anh đều đang thay đổi, nhưng có một số, sẽ không thay đổi.'

'Anh vẫn thích gọt vỏ táo cho em ăn, táo anh gọt... Vẫn ngọt như vậy.'

'Anh thích em, vẫn là thích em.'

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206

Editor: Ngan Tĩnh.

Mất cô hơi lóe.

Vô tâm cầm liễu(*)?

(*) Dụng ý trồng hoa hoa chẳng mọc, vô tâm cầm liễu liễu lên um.

Yêu rồi?

"Không sao, em còn nhỏ, có thể nghe không hiểu." Hoắc Ninh cảm thấy, nghe không hiểu hình như cũng là bình thường.

Cô thích đọc sách như vậy, người thích đọc sách, đối với phương diện này vẫn luôn trì độ.

Thu hồi mắt mát, anh đã xem Lục Nhất Lan trở thành một cô gái nhỏ, "Bé Mông, anh phải đi."

"Nịnh ca ca, bên người mura lớn, anh---"

"Em có thể cho anh một cái ôm không?"

Lục Nhất Lan: "..."

Nam thần muốn ôm?

Ánh mắt mong đợi của anh vẫn luôn ngừng trên mặt Lục Nhất Lan, thiếu niên như tinh linh thỉnh cầu, ai có thể từ chối?

Cô tiến lên, cho Hoắc Ninh một cái ôm.

Thế nhưng, giữa trán bỗng nhiên có chút lạnh lẽo, là một nụ hôn.

Dựa vào gần, giọng nói trầm thấp của Hoắc Ninh lọt vào tai, phảng phất như tiếng đàn cello dày nặng, "Bé Mông, hẹn gặp lại." Bé cảm, chúng ta rồi sẽ có ngày gặp mặt.

Tìm kiếm suốt ba năm

Ở huyện Ninh Viễn, lưu lạc ba năm, chấp nhất ba năm, rốt cuộc cũng có được hồi báo.

"Hẹn gặp... Lại."

Anh cảm ô, chậm rãi biến mất trong màn mưa.

Trong lòng Lục Nhất Lan, luôn có cảm giác vi diệu.

Hoắc Ninh, Ninh trong Ninh Mông, Lục Mông, Mông trong Ninh Mông.

Hoắc Ninh 14 tuổi, đã biết thả thính đến vậy rồi à?

Bên kia, sau khi người đàn ông rời khỏi Lục gia, sắc mặt liền trầm xuống, bước nhanh đến một con hẻm, không bao lâu, một người tóc vàng cầm dù đen vọt ra, "Đại ca, đám người kia... Lại tới nữa!"

"Lại tới?"

"Xùy." Hoắc Ninh trực tiếp thu hồi dù, trong con ngươi chứa đựng vài phần tàn nhẫn, "Mang tôi vào."

Đây là một tòa nhà rất trống trải, phòng rất nhiều, chỉ là không có dụng cụ gia đình, chỉ quét chút sơn trắng lên.

Xuyên qua vài căn phòng trống, ánh đèn, chậm rãi lộ ra.

Một đám vệ sĩ mặc tây trang màu đen ngồi ở phòng khách, thấy Hoắc Ninh, ông lão ngồi giữa đứng lên, "Đại thiếu gia, cậu rốt cuộc cũng đã trở lại."

'Choang' một tiếng, Hoắc Ninh trực tiếp ném nát cái ly, "Ông vẫn là đừng gọi vậy, tôi không phải đại thiếu gia gì đó."

"Đại thiếu gia học khẩu ngữ, học rất tốt." Ngô quân gia nâng mắt lên, "Ba năm, có phải đại thiếu gia nên cùng chúng tôi trở về... Hoắc gia rồi hay không?"

"Đó không phải nhà của tôi, nơi này mới phải."

"Vây---" Ngô quân gia đứng lên, "Vây cũng không phải do đại thiếu gia định đoạt, thời gian rèn luyện ba năm cũng đủ rồi, lần này, cậu cần phải theo chúng tôi trở về."

"Hừ! Chuyện tôi không muốn làm, ai có thể miễn cưỡng tôi?"

"Vây sao?" Ngô quân gia liếc trắng mắt nhìn Hoắc Ninh, trong lòng nhẹ nhàng lắc đầu một cái, một người chỉ biết tình cảm, không biết quyền lợi, không biết tiến tới, sao phụ nhân lại muốn nhận về chứ, có ích lợi gì đâu.

Ông ta giờ tay, "Thiếu gia, đặc tội."

Một đám vệ sĩ áo đen lập tức xông tới, Hoắc Ninh thấy chuyện không đúng, lập tức muốn chạy.

Nhưng Ngô quân gia là người gì? Đó là người tu luyện hơn bốn mươi năm, đã sớm thành tinh, cửa 'cách' một tiếng bị người khóa lại từ bên ngoài.

"..."

Hoắc Ninh, bị giam lỏng.

Mỗi ngày đều có người đưa cơm, Hoắc Ninh không giống với mấy người trong TV, có cốt khí tuyệt thực, trái lại, mỗi ngày anh đều ăn no.

Cùng lúc đó, anh chậm rãi quan sát người bên ngoài và tính toán thời gian, phòng có thể tìm ra vũ khí, cùng với ghi chép phân loại số liệu.

Một tháng sau, anh chuẩn bị phá vây.

Nhưng ngay lúc này, Ngô quân gia lại mở cửa.

"Thiếu gia." Ngô quân gia cung kính cúi người, "Chúng ta cần phải trở về."

"Xùy."

"Thiếu gia, nghe nói cậu quen biết một cô gái, tên là... Lục Mông?"

"..."

Hoắc Ninh lập tức ngừng đầu, trong mắt lóe lên lửa giận, "Ông dám động tới một sợi tóc của cô ấy, tôi khiến ông, chết không có chỗ chôn!"

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207

Editor: Ngan Tịnh.

"Thiếu gia, xin cậu hãy yên tâm, đó là người mà cậu tâm tâm niệm niệm..." Ngô quân gia nở nụ cười, "Sao chúng tôi có thể ra tay với người trong lòng cậu chứ."

"Chẳng qua là, để cho cô ta đến nơi tốt hơn mà thôi."

Ngô quân gia vừa dứt lời, Hoắc Ninh liền chạy ra khỏi tòa nhà này.

Biểu tình trên mặt Ngô quân gia lập tức biến mất, ông ta nhẹ nhàng nâng tay, "Theo sau, còn dám phản kháng, trực tiếp trói người đi."

Lãng phí thời gian ở một nơi như thế này thật đúng là---

Thời gian quý giá của ông.

Cũng không phải dùng để lãng phí cho loại rác rưởi này.

Gió gào thét bên tai, Hoắc Ninh cảm thấy máu toàn thân đều đang sôi trào lên, anh chưa từng trải qua thời điểm nguy cấp như vậy.

Loại người như Ngô quân gia cái gì cũng làm được.

Trong tay nắm chặt một chiếc móc khóa hình quả táo, sắc mặt Hoắc Ninh, có chút trầm trọng.

Bên trường cấp hai vừa mới tan học, Hoắc Ninh đứng ở cửa, ngăn cản một người anh nhìn quen mắt.

Người trước đó lúc theo dõi cô gặp được.

"Bạn học."

Người nọ dừng lại, dùng một loại ánh mắt kinh dị nhìn Hoắc Ninh.

Thế nhưng lại có người có đôi mắt màu xanh lục, hơn nữa còn là loại lục xinh đẹp này.

"Bạn học, bạn có biết Lục Mông, bây giờ ở nơi nào không?"

"Lục Mông?" Nghe thấy cái tên này, học sinh A thờ dài một hơi, "Anh nói hoa hậu giảng đường à, hình như cô ấy chuyển trường rồi!"

"Chuyển trường?"

"..."

Trong nháy mắt Hoắc Ninh liền hiểu rõ, đôi một chỗ trong miệng Ngô quân gia là có ý gì.

Ông ta, đưa cô đi rồi.

Trái tim, bỗng nhiên trầm xuống.

Có chút mất mát bước đi, lúc đi ngang qua con hẻm nhỏ, Hoắc Ninh bị đánh hôn mê,

Lại tỉnh lại, đã là ở trên máy bay.

Anh không bị trói, Ngô quân gia nhìn anh, nói: "Thiếu gia, cậu có biết vì sao tôi có thể làm cho vị Lục tiểu thư kia chuyển đi nơi khác không?"

Hoắc Ninh không đáp lời.

"Chúng tôi không dùng thủ đoạn bạo lực, chúng tôi dùng, là quyền lợi."

"Khiến một người sống, khiến một người chết, khiến một người rời đi, khiến một người... Trở về."

Ánh mắt Hoắc Ninh dao động.

"Cậu có biết, anh phải đi đâu không?" Ngô quân gia dừng một chút, "Cậu phải đi Hoắc gia, hưởng vinh hoa phú quý, cậu một chút cũng không muốn sao?"

"Không muốn khiến cho người cậu thích trở thành người đứng trên cao sao? Không muốn tìm cô ấy trở về sao? Không muốn không chế cuộc đời mình sao?"

"Thiếu gia, nếu muốn, cậu nên đưa ra quyết định."

Quyền lợi.

Tự do.

Vận mệnh!

Hoắc Ninh nhắm mắt lại.

Anh biết, là bản thân quá nhỏ bé, bởi vì quá nhỏ bé, cho nên---

Cho nên bé Mông, mới có thể dưới ngay dưới mí mắt của anh, bị người mang đi.

"Tôi hiểu."

"Thiếu gia, cậu là một người thông minh."

Máy bay, ở trên bầu trời vẽ ra một đường dài.

Hoắc Ninh nghĩ, anh cùng Lục Mông, có lẽ phải tạm thời tách ra.

Hoắc phu nhân cần một con rồi, mà anh, Hoắc Ninh, một thiếu niên tai diếc nhưng không ngu, không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất.

Đã có thể chiến đấu, có uy hiếp hay không.

Ha.

Muốn sử dụng Hoắc Ninh anh như súng, vậy cũng phải chuẩn bị nếm thử, tư vị bị cướp cò.

Mất hơi hơi híp, đảo qua Ngô quân gia ngồi bên cạnh, Hoắc Ninh lạnh lùng cười.

Sớm muộn gì cũng có một ngày.

Người này, sẽ bị anh chinh chết.

Dám động vào cô, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng nghĩ nghĩ lại, anh lại có chút hoảng.

Công chúa nhỏ... Của anh.

Em nhất định phải đứng tại chỗ, chờ anh.

Bên kia.

Thành phố F, sau khi cha Lục nhập chức, xử lý thủ tục chuyển trường cho Lục Mông.

Nhìn trường học mới, Lục Mông thờ dài.

Vẫn là bị cắt truyện, tách ra.

Cha Lục nhìn bộ dáng thờ dài của cô, trong lòng có chút khó chịu, "Mông Mông, có phải không quá thích ứng hay không, nếu không... Tạm thời ngừng khóa dương cầm đi đã, để con chậm rãi thích ứng trước?"

"Không có ạ, không cần ngừng, con thích dương cầm".

"Mông Mông, ngày tháng rồi sẽ tốt hơn."

Đúng.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cốt truyện phát triển, trên cơ bản đều nằm trong phạm vi khống chế.

Vòng đi vòng lại, Lục Nhất Lan 20 tuổi.

Cô ở trên lĩnh vực âm nhạc biểu hiện ra một loại thiên phú kinh người, sau đó được học viện âm nhạc Kinh Đô chọn trúng.

Nhưng khoảng cách giữa Lục Nhất Lan và Hoắc Ninh, vẫn là rất xa.

Cùng năm, Hoắc Ninh 21 tuổi, mới từ nước ngoài trở về, anh ở nước ngoài làm ra một mảnh thành tích, khiến cho tất cả cổ đông, liếc mắt mà nhìn.

*

Nhà ăn học viện âm nhạc.

Sáng lập dựa trên cơ chế kết hợp giữa âm nhạc và mỹ thực, địa điểm chính là ở dưới tòa nhà Hoắc thị, cho nên nơi này cũng bị xưng là hoa viên sau nhà của Hoắc gia.

Lục Nhất Lan ngồi trên ghế sau cây đàn dương cầm, đàn một khúc dương cầm chậm rãi nhẹ nhàng.

Ánh mắt củ cô, không dừng trên đàn dương cầm, mà ngừng ở---

Chỗ ngồi bên phía cửa sổ kia.

Hoắc Ninh mặc một thân tây trang trắng tấp, tóc cắt tia không chút cầu thả, con ngươi màu xanh lục mang theo vài phần tùy tính.

Đối diện anh là một người phụ nữ mặc váy hai dây, mặt có chút đỏ.

Thật đẹp trai!

Tuy rằng nói là xem mắt để liên hôn thương nghiệp với Hoắc gia, nhưng không ai nói cho cô biết, Hoắc Ninh kia, lại đẹp trai tới trình độ này...

Quả thật là một người đàn ông đẹp như thiên thần.

Con người đẹp để như tinh linh kia---

"Hoắc tiên sinh."

Giọng nói của cô mang theo ý cười và lấy lòng, Hoắc Ninh rất bình tĩnh tiếp tục rót trà, động tác không bởi vì lời của đối phương mà dừng lại chút nào.

Sau đó người phụ nữ vẫn luôn gọi anh.

Sau đó nữa, Hoắc Ninh vẫn luôn không cúi đầu.

Mãi đến khi người phụ nữ không nhìn được, lời kéo Hoắc Ninh một chút, anh mới nghỉ hoặc ngừng đầu, "Lý tiểu thư, có chuyện gì sao?"

"Anh, tôi gọi anh rất nhiều lần, sao anh không để ý tới tôi?"

"Cái gì, Lý tiểu thư, cô đang nói gì?"

Vị tiểu thư mặc váy hai dây này bỗng nhiên phát hiện một việc, "Anh không nghe được?"

Đôi lông mày xinh đẹp của Hoắc Ninh nhăn lại, "Ngại quá, lý tiểu thư, rốt cuộc cô đang nói gì vậy?"

"..."

Nhìn sắc mặt người đối diện ngày càng khó coi, Hoắc Ninh mới bắt đầu thông thả ung dung giải thích.

"Ngại quá Lý tiểu thư, tôi là một người tàn tật." Khóe môi Hoắc Ninh hơi cong lên, "Mười mấy năm trước lỗ tai có tật, hoàn toàn không nghe được cô đang nói cái gì, bằng không, cô muốn nói cái gì, cứ viết lại trên tờ giấy này đi."

Lý tiểu thư: "..."

Viết trên giấy?

Chời má! Cô tưởng tượng đến, tương lai có thể phải đối mặt với người điếc! Sau đó mỗi lần giao lưu, có lẽ tất cả đều phải dựa vào một tờ giấy, cô thật sự có chút chịu không nổi.

"Hoắc tiên sinh."

"Tiểu thư, cô đang nói gì, tôi nghe không được."

"..."

Lý tiểu thư bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy có chút khó chịu.

Cô tốt xấu gì cũng chỉ mới 20, gia thế không thể gọi là đứng đầu, cũng không phải kém, ngày thường đều được người cung phụng như công chúa nhỏ, sống vui vui vẻ vẻ, lớn lên cũng không thua kém ai, đáng người cũng tốt.

Dựa vào cái gì! Hoắc gia lại phải một kẻ điếc tới xem mắt với cô chứ? Khinh thường cô sao?

Một cỗ lừa gạt không tê kia khiến cô mỉm cười cầm lấy giấy bút, sau đó dứt khoát viết lên trên đó năm chữ, "Chúng ta không thích hợp!"

Hoắc Ninh liếc mắt một cái, "Vậy bây giờ Lý tiểu thư còn muốn tiếp tục dùng cơm không?"

"!"

Dùng dùng dùng, dùng em gái anh!"

"Không cần!"

Bóng dáng xinh đẹp càng ngày càng xa, Hoắc Ninh rũ mắt, lông mi thật dài che lại lạnh lẽo trong mắt anh.

Hoắc gia, thật đúng là càng ngày càng muốn khống chế anh.

Nhưng là---

Hoắc Ninh anh là người gì, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ người nào nhúng chàm vị trí bên cạnh này.

Vợ của anh, chỉ có một.

Bỗng nhiên liếc thấy móc khóa hình quả táo bên trong bóp tiền, mặt mày Hoắc Ninh nhin không được trở nên dịu dàng, đã 6 năm rồi.

Công chúa nhỏ của anh, có còn nhớ rõ anh hay không.

Bởi vì sợ Hoắc gia theo dõi, anh cũng không tiện giành ra chút thời gian ra ngoài tìm Lục Nhất Lan, sợ sẽ mang tới phiền toái cho cô.

Hoắc Ninh không biết, người trong lòng anh luôn mong nhớ, đang nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209

Editor: Ngạn Tĩnh.

Đây không phải lần đầu tiên Lục Nhất Lan thấy Hoắc Ninh.

Cô ở bên này làm việc đã một đoạn thời gian, Hoắc Ninh tới bên này xem mắt cũng tầm bốn năm lần.

Mỗi lần...

Anh đều dùng một lý do giống nhau chọc người ta tức giận bỏ đi.

Tiểu thư, cô đang nói cái gì.

Tiểu thư, tôi không nghe được.

Tiểu thư, thật ngại quá---

Dựa theo cốt truyện, bây giờ Hoắc Ninh hẳn là còn bị Hoắc gia và Hoắc phu nhân quản chế, lần gặp mặt này nói không chừng cũng có cấp dưới của Hoắc phu nhân nhìn chăm chăm, rất hiển nhiên, bây giờ cũng không phải thời cơ tốt nhất để gặp mặt nhìn nhận nhau.

Tầm năm sáu phút, Hoắc Ninh chậm rì rì uống xong ly cà phê, xuyên qua cửa hông, rời khỏi nhà ăn.

Lục Nhất Lan nhìn theo bóng dáng anh.

Vẫn hiu quạnh giống như mấy năm trước.

*

Tới bên nhà ăn này làm công, cũng không phải làm không.

Cận thủy lâu đài(*), Lục Nhất Lan gần như thăm dò hết tất cả về Hoắc Ninh.

(*) Ý của cau thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên.

Ví như, tan tầm rất khuya.

Đầu thu, thời tiết có chút lạnh, người nhà ăn đều lục tục tan tầm, Lục Nhất Lan choàng một chiếc khăn quàng cổ đơn bạc, lẳng lặng đứng ở vị trí bên cạnh cửa, nằm vùng.

Không phải, không phải, cũng không phải.

Không phải Hoắc Ninh.

Thang lầu từ Hoắc thị đi xuống, chỉ có một cái này, cô không sợ không đợi được người.

Từ 8 giờ đến 9 giờ 50, hơi có chút lạnh, có chút buồn ngủ, cô ngáp một cái, sau đó đột nhiên run lên.

Tĩnh táo lại một chút, cửa thang máy mở ra, người đàn ông cao lớn chậm rãi đi ra, ánh mắt Lục Nhất Lan sáng ngời, lập tức cầm theo túi sách, từ cửa

hông chạy tới bãi đỗ xe.

Trực tiếp xông lên có vẻ có chút đường đột, Lục Nhất Lan biết vị trí Hoắc Ninh dừng xe, cô hoàn toàn có thể---

Ở bãi đỗ xe, thiết kế một lần gấp gờ bất ngờ.

Nhưng mà.

Người đâu?

Vừa rồi không phải còn đứng ở cửa thang máy đó sao? Sao qua nửa tiếng, lại chẳng còn thấy bóng dáng rồi.

Gió lạnh thổi vèo vèo, Lục Nhất Lan bịt chặt áo khoác, nhin không được duỗi dài cổ, nhìn thoáng qua cửa ra vào.

Vẫn là không có ai.

Ngay trong nháy mắt này, lưng, bỗng nhiên bị ai đó vỗ một cái.

"!"

Hoắc Ninh cảm thấy rất kỳ quái, là ai, đứng ở cửa xe anh... Nhìn đông nhìn tây?

"Tiểu thư?"

Giọng nói kia quá quen thuộc, khiến cho Lục Nhất Lan vốn định nhường đường theo bản năng ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Xong rồi, Lục Nhất Lan cạn lời liếc nhìn trời, sao Hoắc Ninh lại tới rồi?

"..."

Có chút sôi trào.

Máu toàn thân đều có cảm giác như đang sôi trào lên trên, Hoắc Ninh cảm thấy mặt mình có chút nóng.

Là cô.

Thế nhưng là cô!

Sao cô, sao lại bỗng nhiên xuất hiện ở Kinh Đô.

Hoắc Ninh muốn nói chuyện, lại phát hiện cổ có chút nghẹn, trong không khí hình như tản ra chút thơm ngọt, anh cảm giác mỗi một tế bào trong thân thể đều đang sôi trào, nhưng là, anh lại nói không nên lời.

Lục Nhất Lan cũng rất tuyệt vọng cùng xấu hổ.

Cô cảm giác IQ của mình gần như đều đứt gãy Tây Bắc rồi.

6 năm gặp lại, thế nhưng lại là hình ảnh xấu hổ như thế, cô nhin không được giơ tay che mặt.

Nhưng không ngờ tới, cô vừa mới che mặt, liền có một bàn tay to phủ lên đầu cô.

"Em khóc cái gì?"

Lục Nhất Lan: "..."

Tôi, không, khóc, mà?

Về mặt cô mờ mịt nhìn Hoắc Ninh.

Gió lạnh thổi vù vù, hai người, nữ dựa vào xe, nam đứng.

Đều đứng yên không động đậy, cũng không nói lời nào, chỉ là chênh lệch chiều cao này, làm loại đứng này có chút xấu hổ.

Vốn tưởng rằng tình huống xấu hổ như vậy sẽ tiếp tục duy trì khá lâu, ai ngờ---

Trong bãi đỗ xe tối đen bỗng nhiên hiện lên luồng ánh sáng, sau lưng truyền đến một tiếng mắng bén nhọn, "Hai người nửa đêm nửa hôm còn ở bãi đỗ xe

làm gì vậy hả? Rốt cuộc có đi hay là không đây hả!!! Nếu không đi, vậy cũng để ông đây lái xe ra chứ!"

"..."

"Lên xe trước đi." Trong lúc lơ đãng Hoắc Ninh chạm vào ngón tay lạnh lẽo của cô, ánh mắt hơi lóe.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210

Editor: Ngan Tĩnh.

Lục Nhất Lan vừa lên xe, Hoắc Ninh liền lập tức mở điều hòa.

Hơi ẩm lan tỏa trong xe, nhưng thật ra làm xấu hổ tan đi không ít.

6 năm này, Hoắc Ninh chưa bao giờ cảm thấy nói chuyện là một chuyện khó khăn, nhưng hôm nay, anh... Cái miệng ngày thường luôn nhanh nhẹn, hôm nay lại có chút thành thật.

Dưới ánh sáng đèn nê ông, đêm ở Kinh Đô, chưa bao giờ tối.

"Em ở nơi nào? Anh đưa em về." Hoắc Ninh nhìn Lục Nhất Lan.

"Ninh... Ca ca."

"!!"

Xe bỗng nhiên ngừng ở ven đường, Hoắc Ninh sững sờ, cảm giác trước mặt giống như có pháo hoa đang nổ rộ, trong nháy mắt đó, bừng sáng trong đầu anh.

Ninh, ca ca.

Cái xưng hô đã lâu không được nghe, người đã lâu không được gặp.

"Bé Mông."

Sau khi nhìn nhận nhau, một chút cảm giác khoảng cách không quan trọng giữa hai người, gần như biến mất hầu như không còn.

"Bé Mông, sao hôm nay em lại ở chỗ đó?"

"À, em làm việc ở nhà ăn âm nhạc mà." Lục Nhất Lan cười cười, "Trong khoảng thời gian này, rất nhiều lần em nhìn thấy anh..."

"Nhưng lại cảm giác thời cơ đều rất kỳ quái, sau đó cũng không dám tiến lên bắt chuyện, cho đến buổi sáng hôm nay thấy anh dừng xe ở chỗ đó, buổi tối em tan việc, thấy xe vẫn còn, cho nên---"

Hoắc Ninh có lẽ cũng hiểu được rồi.

Lục Nhất Lan đã sớm gặp được anh, sau đó trong lòng anh lại có chút hốt hoảng.

Trong khoảng thời gian gần đây?

Trong khoảng thời gian gần đây anh thường xuyên ra vào nhà ăn âm nhạc, vấn đề là anh đến đâu phải ăn cơm đâu! Anh là đi xem mắt đó!

"..."

Muốn giải thích chuyện này, lại có một loại cảm giác không biết phải nói thế nào.

Hoắc Ninh lặng lẽ liếc mắt nhìn Lục Nhất Lan một cái, lại khiến cô bị dọa sợ nắm chặt túi sách, "Ninh ca ca, anh nhìn em làm gì?"

"!"

"Không có gì." Cho dù trong lòng đã tự phi nhổ bản thân n+1 lần, bên ngoài, Hoắc Ninh vẫn rất bình tĩnh, "Em ở nơi nào, bây giờ đã khuya, anh đưa em

về trước."

Lục Nhất Lan đọc địa chỉ của mình ra, Hoắc Ninh ừ một tiếng, dẫm chân ga.

Ánh đèn chậm rãi lướt qua.

Lục Nhất Lan nhìn từ gương hậu, thấy gương mặt của Hoắc Ninh, thật đẹp trai.

6 năm sau, Hoắc Ninh trưởng thành, đôi mắt hẹp dài, mang theo vài phần khiêu khích, nhưng tròng mắt màu xanh biếc, lại vẫn cứ lộ ra vài phần thâm thúy và đoan trang. Bây giờ anh đang ním môi, nhìn tổng thể, vẫn là đứng đắn chiếm thượng phong.

Giống Lục Nhất Lan, Hoắc Ninh cũng đang nhìn cô.

Công chúa nhỏ...

Vẫn giống như trước kia.

Chẳng qua tóc dài hơn một chút, mắt vẫn to tròn như vậy, cũng trắng hơn một chút, cảm giác tiếp xúc rất tốt, còn có, tay có chút lạnh.

Nhìn tổng thể, rất hoàn mỹ.

Cùng, cùng bộ dáng trong mơ của anh, giống như đúc.

Nhìn không được mặt mày cong cong, hôm nay, cảm giác như bản thân đang nằm mơ vậy!

Nếu đây là mơ, vậy xin vĩnh viễn đừng để anh thức dậy.

Con đường dù lớn đến đâu, cũng sẽ có lúc đi đến cuối, học viện âm nhạc Kinh Đô, rất nhanh liền đến.

Lục Nhất Lan nhìn tấm bảng tên trường học, vỗ vai Hoắc Ninh một cái.

Người quay đầu chớp mắt một cái, Lục Nhất Lan cảm thấy bản thân giống như thiếu chút nữa đã bị câu mắt hôn, quơ quơ đầu, cô nói, "Ninh ca ca, em tới rồi."

"Anh biết."

"VẬY----"

"Hôm nay quá muộn, để lại cho anh một cách liên lạc, ừm, lần sau chúng ta lại hẹn."

Lục Nhất Lan đọc ra số điện thoại của mình, Hoắc Ninh cho Lục Nhất Lan một tấm danh thiếp, "Có chuyện, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm anh."

"A, được."

Nhìn Lục Nhất Lan vẫy vẫy tay, Hoắc Ninh ừ một tiếng, tốc độ rất chậm, rời đi.

Đêm đó, Hoắc Ninh mất ngủ.

Lại mất ngủ.

Anh nghĩ, hôm nay thật là một lần gặp mặt không tốt đẹp.

Anh không thể nói ra những lời đã nói vô số lần trong mơ, không thể có một cái ôm, cũng không thể hôn cô.

Chỉ là, tổng thể, vẫn là vui vẻ.

Rốt cuộc cũng gặp được cô.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211

Editor: Ngan Tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Ninh bò dậy.

Việc đầu tiên làm, chính là mở điện thoại di động ra.

Chỉ là trong nháy mắt, anh liền trở nên mất mát.

Cô không trả lời tin nhắn.

Nghĩ nghĩ, Hoắc Ninh tự an ủi mình.

1 giờ sáng, cô hẳn là đã ngủ, không thấy được.

6 giờ sáng có chút sớm, có lẽ cô còn chưa dậy.

Nếu, nếu cô thấy được, nhất định sẽ trả lời.

Sau khi rửa mặt xong, anh lên xe, sau đó theo thói quen mở Weibo ra. Hoắc thị cường bách mỗi giám đốc đều phải mở một Weibo để ca tụng công đức của Hoắc gia, Hoắc Ninh dưới sự áp bách của cao tầng, cũng mở.

Hơn nữa.

Bởi vì nhan sắc hiếm có của anh, fans của anh, cũng là cao nhất trong đám giám đốc Hoắc thị.

Hệ thống nhắc nhở rất nhiều người chú ý mới, Hoắc Ninh tùy ý liếc mắt một cái, sau đó tắt di động. Không bao lâu, anh hình như nhớ tới cái gì, sau đó nhanh chóng mở màn hình, bấm vào đám người vừa theo dõi mình gần đây.

"Bé Ninh Mông" 11:44 đêm qua vừa theo dõi bạn.

Bé, Ninh, Mông?

Ảnh đại diện là một quả chanh, Hoắc Ninh nhìn thấy nó, mà xui quỷ khiến bấm vào.

Sau đó, anh nhận nhạo.

Trang chủ của Bé Ninh Mông, dùng chính là ảnh chụp của Lục Nhất Lan, tiếp đó là dòng tóm tắt cá nhân của cô, [neverhandadreametue/ Vẫn luôn tìm một người]

Vẫn luôn tìm một người.

Hoắc Ninh tự cho rằng, người này, có lẽ là anh.

Dù sao cũng chính là anh!

Cái loại cảm giác, yêu thầm bỗng nhiên được thừa nhận này, thật tốt. Lén lút bấm chú ý, quan hệ biến thành theo dõi lẫn nhau, sau đó nhảy về trang chủ của mình, trí não Hoắc Ninh chợt lóe lên.

Tên họ: Hoắc Ninh.

Tóm tắt cá nhân: Độc thân, tổng giám đốc bộ nhân lực tài nguyên của tập đoàn Hoắc thị.

Đúng, anh, là độc thân.

Cảm thấy mệt mỏi tắt di động, nhanh chóng lái xe, lúc đi ngang qua nhà ăn âm nhạc Hoắc Ninh dừng một chút, sau đó yên lặng đi vào.

Thân phận Hoắc tổng này dùng khá tốt.

Anh dễ dàng hỏi ra thân phận của Lục Nhất Lan, trong tiệm có một tài nữ của học viện âm nhạc, thứ bảy chủ nhật sẽ đến làm việc.

Nói cách khác----

Hôm nay là thứ hai, cô sẽ không tới.

Có chút mất mát khó nhận.

Gương mặt lại trở về vẻ nghiêm túc lạnh lùng, một ngày cô đơn không chút thú vị, lại bắt đầu.

Bên kia, Lục Nhất Lan nghe thấy tiếng chuông di động nhanh chóng bò dậy, mở di động ra liền thấy, "Anh là Hoắc Ninh."

Phụt...

Tin nhắn này quả thực đơn giản mà thô bạo mà.

Nghĩ nghĩ, Lục Nhất Lan trả lời một câu, "Nịnh ca ca, chào buổi sáng."

Hoắc Ninh đang phê duyệt văn kiện, nhấm mi lại một cái, "Chu Dẫn, pha cho tôi một ly cà phê."

Lúc uống cà phê, di động bỗng nhiên rung một chút, có vài phần vui vẻ bất ngờ liếc mắt nhìn, là tin nhắn của cô.

Bé Ninh Mông- "Nịnh ca ca, chào buổi sáng."

Chào buổi sáng.

Công chúa nhỏ... Của tôi.

"Gần đây có rảnh không?"

"Thứ năm có rảnh." – By Lục Nhất Lan.

Vậy à.

Suy xét đến bên kia có lẽ phải đi học, Hoắc Ninh có chút không nỡ nói hẹn gặp lại, sau đó sắp xếp lịch trình để thứ năm hẹn gặp Lục Nhất Lan.

Bên này Lục Nhất Lan rất thuận lợi, đi học ấy à, gần như mỗi ngày đều giống nhau, thức dậy, đi đến khu lớp học, diễn tấu một hồi, sau đó tan học.

Ồ trong đám người ngáp một cái, cô chết lặng.

Quần ma loạn vũ, có đôi khi rất tổn thương lỗ tai.

Thứ hai, thứ ba, thứ tư, đều bận rộn, buổi sáng thứ năm, Hoắc Ninh nhanh chóng xử lý công vụ, thu dọn tốt mọi thứ, "Chu Dẫn, buổi chiều có hành trình không?"

"Ông chủ, chính là, bên phía Hoắc phu nhân gọi điện tới, nói anh buổi chiều đi gặp Trần tiểu thư, sau đó---"

"!"

"Nói với bà ta, tôi không đi."

Chu Dẫn lập tức ngược mắt, không đi? Ông chủ... Có lúc nào phản kháng với tin tức từ bên kia đâu!

Cảm thấy có chút kỳ quái, anh ta đẩy cửa ra, "Ông chủ, kế hoạch của chúng ta còn chưa bắt đầu, anh---"

"Tôi có hẹn." Hoắc Ninh lạnh lùng, "Cuộc hẹn quan trọng."

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212

Editor: Ngan Tịnh.

"Vậy bên phía Tần gia, chúng ta liên hệ---"

"Nhanh chóng liên hệ." Hoắc Ninh bắt đầu cảm thấy Hoắc gia cực kỳ phiền, "Nói với Tần Ngạn, tôi có thể bỏ ra năm phần trăm nữa, bảo anh ta nhanh chóng đến đây, đừng kéo dài thời gian nữa."

"Giá cả dễ nói chuyện, bảo anh ta ra tay trước."

"Vâng." Chu Dẫn cảm thấy, lần này, Hoắc Ninh là thật muốn một đao dọn sạch Hoắc gia.

Rốt cuộc là ai, làm Hoắc Nịnh ấn nhần sáu năm, lại hoàn toàn không thu liễm được chút tính nôn nóng này.

Xe đang chạy trên đường, rất nhanh liền đến học viện âm nhạc.

Lục Nhất Lan đã sớm thay một bộ quần áo thoải mái, Hoắc Nịnh nhìn bản thân một thân tây trang, có chút chết lặng.

"Không sao, chúng ta đi con đường xưa một chút, người sẽ không nhiều..."

Đâu phải không nhiều lắm, rõ ràng là chẳng có ai luôn. Hoắc Nịnh và Lục Nhất Lan đi dưới bóng cây, chớp mũi đều là mùi thơm của cỏ cây, phía xa xa, bỗng nhiên truyền đến tiếng hô, "Kẹo đường đây... Kẹo hồ lô ngọt---"

Lục Nhất Lan hơi giật mình, sau đó cong cong khóe môi, "Hay thật, bên đường xưa này thế mà còn có người bán kẹo hồ lô, Nịnh ca ca, chúng ta cùng qua xem chút đi."

"Em thích à, vậy qua đi."

"Được."

Nhanh chóng chạy qua bên chỗ bà cụ mua một cây kẹo hồ lô, Lục Nhất Lan rất thích thứ này, lập tức cắn một ngậm. Gió thổi nhẹ, người bên cạnh thỏa mãn ăn kẹo hồ lô, chớp mũi có chút hương thơm ngọt ngào nho nhỏ, ánh mặt trời nhẹ nhàng trải rộng, thật đẹp.

Một màn này, đã từng diễn ra vô số lần trong giấc mơ của anh.

Có chút ngây ngốc, mới phát hiện Lục Nhất Lan đã lúi kéo anh dừng lại.

"Bên này có bán đu dây, chúng ta cùng chơi một chút đi!"

Hai bàn đu dây, cùng một hàng, Hoắc Nịnh và Lục Nhất Lan đều ngồi lên, chợt, Lục Nhất Lan duỗi xâu kẹo hồ lô tới bên miệng Hoắc Nịnh, "Hi, Nịnh ca ca, ăn kẹo không?"

"Em nhớ rõ, trước kia anh rất thích ăn kẹo!"

Hoắc Nịnh đã không thích ăn kẹo.

Trước kia thích ăn, là bởi vì---

Có người từng nói, nếu trong lòng đắng, vậy ăn chút kẹo, kẹo vị ngọt, có lẽ có thể hòa tan cổ vị đắng kia, làm bạn vui vẻ hơn một chút.

Bây giờ, anh đã có "kẹo".

Nhưng là cô mời, anh không từ chối được.

Khẽ cắn một miếng trên một quả sơn tra(*), còn chưa nhả ra, liền thấy cô gái nhỏ đối diện nở nụ cười, mặt mày, tràn ra ánh sáng rạng rỡ, "Hắc, Nịnh ca ca, ăn chỗ em vừa cắn, có phải càng ngọt hơn hay không?"

(*) Hay còn gọi là trái táo gai, một số tài liệu còn gọi là sơn trà hoặc đào gai.

"..."

Một rặng mây đỏ nhanh chóng bò lên mặt Hoắc Nịnh, anh cắn tiếp cũng không được, nhả ra cũng không xong.

Con người giống như ngọc lam lộ ra vài phần khó xử, Lục Nhất Lan lại cực kỳ vui vẻ "Cắn đi, không cắn em sẽ phải ăn chỗ anh vừa cắn đó."

Hoắc Nịnh: "..."

Không khí yên lặng một chút.

Lại nâng đầu, Hoắc Nịnh gian nan nuốt xuống sơn tra, anh quay người nhìn cô, "Anh, lại nghĩ tới những năm đó."

"Bé Mông, mấy năm nay, người em vẫn luôn tìm là anh sao?"

"Phụt." Lục Nhất Lan phì cười, "Sao anh lại biết em đang tìm anh?"

"Tóm tắt cá nhân trên Weibo của em." Hoắc Nịnh sừng sốt một chút, đây là cam chịu sao?

Anh đã trưởng thành, từ thiếu niên, đến hoàn toàn đi vào thời đại thanh niên, Lục Nhất Lan có chút đỡ không được mị lực của anh, "Đúng vậy, em vẫn luôn tìm anh, chỉ sợ tìm không thấy."

"Chỉ là Nịnh ca ca, không ngờ tới, anh đã là tổng giám đốc, em cảm thấy chúng ta..." Không phải cùng một thế giới.

Trên mặt cô lộ ra vài phần chần chờ đúng lúc đúng chỗ, Hoắc Nịnh nhìn, lập tức lắc đầu, "Không, anh không phải tổng giám đốc Hoắc thị."

"Hử? Tầm danh thiếp kia---"

"Chuyện có chút phức tạp, nhưng bé Mông, em đừng bởi vì những việc đó mà có gánh nặng.

"Anh và em, vẫn luôn giống như trước kia, Hoắc Nịnh, Lục Mông!"

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Hoắc Nịnh vẫn là Nịnh của Nịnh Mông, Lục Mông vẫn là Mông trong Nịnh Mông, vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi."

Lúc anh nói lời âu yếm, con người sẽ càng thêm thâm thúy, Lục Nhất Lan theo bản năng liền gật gật đầu, sau đó ánh mắt si mê tiếp tục gặm kẹo hồ lô.

Thật... Có khí chất.

Nói chuyện xong, hai người lại tản bộ một hồi, không lâu sau bầu trời dần chuyển thành màu ráng vàng, Hoắc Nịnh mới phản ứng lại, buổi chiều rồi.

Nhìn di động, bên trong tất cả đều là cuộc gọi nhờ, nghĩ nghĩ, Hoắc Nịnh chào tạm biệt với Lục Mông, "Bé Mông, lần sau lại hẹn, anh, anh còn có chút việc."

"Vây Nịnh ca ca, hẹn gặp lại!"

"Ừm, rảnh thì nhắn tin nhé."

Từ góc độ lái xe của Hoắc Nịnh, chỉ có thể dần dần thấy, từ kính chiếu hậu, bóng người Lục Nhất Lan càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, sau đó chậm rãi biến mất trong đám đông.

Từ sau khi gặp mặt, tất cả tình cảm, tưởng nhớ trong suốt 6 năm qua của Hoắc Nịnh, đều được sắp xếp, điều tiết rất tốt.

Mỗi lần đến thứ bảy chủ nhật, Lục Nhất Lan đều có thể thấy anh.

Anh đã không còn thích ngồi ở vị trí dựa cửa sổ, anh thích... Ngồi trước đàn dương cầm.

Lục Nhất Lan biết, Hoắc Nịnh không nghe thấy, nhưng cô cũng biết, toàn bộ nhà ăn âm nhạc, người nghe đánh đàn nghiêm túc nhất, chính là anh.

Không có tiết tấu, không có âm thanh, cái gì cũng không có.

Hoắc Nịnh, vẫn như trước cảm thấy đây là tiếng chuông đẹp nhất.

Công chúa nhỏ, công chúa nhỏ thân yêu của anh gần như đã hoàn thành nguyện vọng của chính mình, từng bước một, trưởng thành một dương cầm gia mà cô luôn mong ước.

Một khúc rất dài, nhưng cuối cùng vẫn sẽ đến lúc kết thúc.

Lục Nhất Lan đàn xong, là Hoắc Nịnh vỗ tay đầu tiên, sau một đợt vỗ tay vang dội, lại đổi một người khác lên đàn.

Bởi vì ở gần Hoắc thị, tai mắt của người Hoắc thị rất nhiều, Lục Nhất Lan và Hoắc Nịnh cũng không có nhiều tiếp xúc, chỉ là vẫn nhắn tin lui tới.

"Vừa rồi đàn khúc gì vậy?" By- Hoắc Nịnh.

"Một bài hát em am hiểu nhất." By- Lục Nhất Lan.

"Bài gì?" By- Hoắc Nịnh.

Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, vẫn là nói, "Bài này giống với tóm tắt trên Weibo của em, chỉ là, đây là lần cuối cùng em đàn khúc này."

"!"

Những lời này, có rất nhiều ý nghĩa.

Hoắc Ninh, lại nhìn ra một nghĩa kiều diễm nhất.

Anh tạm dừng một chút, sau đó nhìn về phía sau bếp, trong đầu từng chút vẽ ra một bức lại một bức tranh.

"Vì sao?" By- Hoắc Ninh.

Hoắc Ninh cảm thấy, bản thân khát vọng một "bữa tiệc lớn".

"Bởi vì, cuối cùng cũng không đàn ra cảm tình nữa rồi, người em muốn tìm đã ở trước mặt em, cho nên-- Sẽ không bao giờ đàn vẫn luôn tìm một người nữa."

"Lần sau em nhất định sẽ viết một khúc, em tìm được người kia rồi."

"Thình thịch".

Là tiếng tim ai đang đập.

Hoắc Ninh cũng không đành lòng đánh gãy kích động cùng một mảnh y trong đầu mình, anh chậm rãi ngồi ở nhà ăn, nghỉ ngơi tầm hơn một tiếng, mới chậm chạp rời đi, tuổi lâu 21.

Chu Dẫn thấy Hoắc Ninh trở về, trong lòng hừ hừ.

Gần đây anh ta có thể cảm nhận rất rõ ràng, ông chủ đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào, hơn nữa là! Tình yêu! Vô cùng! Lớn!

Với cái trình độ nhộn nhạo kia, quả thực chỉ có thể chặc chặc chặc.

"Ông chủ, hôm nay Hoắc phu nhân gọi rất nhiều cuộc điện thoại tới thúc giục, nhưng là..." Lời nói không dễ nghe lắm.

"Bây giờ cậu gọi lại cho bà ta đi."

"Hả?" Chu Dẫn sững sốt một chút, sau đó gật đầu, "Vâng, ông chủ!"

Số điện thoại này đã gọi tới văn phòng quá nhiều lần, đều thuộc cmnr.

"A lô----"

"Đề tôi nghe." Hoắc Ninh đoạt lấy điện thoại.

Chu Dẫn: "..."

Ông chủ, khẩu ngữ của anh, không thể xuyên qua thấu qua đường dây điện thoại được mà?

"A lô."

Hoắc Ninh rất bình tĩnh, "Thật ngại quá, tôi không nghe được."

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Ngại quá, Hoắc phu nhân, tôi không biết bà đang nói gì."

"Tôi là kẻ điếc, bà biết mà."

"Tôi biết tôi không có tính uy hiếp, nhưng bà cũng đừng quên..."

Chu Dẫn có thể mơ hồ nghe thấy, tiếng đồ vật rơi vỡ bên phía Hoắc phu nhân.

Hơn nữa, tiếng bà rống xuyên qua điện thoại không hề nhỏ, nhưng ông chủ lại không nghe được, có la hét to hơn nữa, cũng như không.

Hoắc Nịnh híp híp mắt, anh dựa vào ghế, nhẹ giọng, "Phu nhân, tôi nói cho bà một câu, sói con, cũng sẽ chậm rãi lớn lên, biến thành sói vương."

"Bà, hiểu chứ?"

Sau khi nói xong, anh liền nhanh chóng tắt điện thoại.

"Rút dây điện thoại đi, hôm nay không cần gắn lại." Hoắc Nịnh lấy giấy bút ra, "Gần đây, về điện thoại đi xem mắt, đều không cần nói với tôi, trực tiếp tắt."

"Vâng, ông chủ."

"Liên hệ Tần Ngạn, bảo anh ta nhanh chóng bay về nước, giải quyết tất cả."

"Vâng!"

"Cậu có thể đi rồi."

Chu Dẫn: "..."

Không biết có phải lần đó Hoắc Nịnh mạnh mẽ trấn trụ Hoắc phu nhân hay không, trong khoảng thời gian này, Hoắc Nịnh được yên tĩnh hiếm có.

Chỉ là, yên tĩnh thì yên tĩnh, Hoắc Nịnh cũng không dám đi gặp Lục Nhất Lan.

Dù sao, một người bị khống chế thời gian dài, bỗng nhiên xoay người, người bình thường đều sẽ nghĩ, có phải người đó thật sự thích một người nào đó, cho nên mới như vậy hay không.

Anh sợ, sợ bản thân gây ảnh hưởng tới cô.

Dù sao, trở thành một dương cầm gia, trên người không thể có "vết nhoe".

Cũng may, còn có thể liên hệ tin nhắn.

Mấy dòng chữ quen thuộc, gắn liền với nhau, từ hộp thư bình thường, lại lưu truyền từng chút tình yêu của hai người đến với nhau.

Trong khoảng thời gian này, Hoắc Nịnh sẽ thường xuyên nhớ lại ngày tháng trước kia, anh luôn cảm thấy, gần đây quá hạnh phúc.

Hạnh phúc, như mỗi một ngày, đều là trộm mà có.

Sợ, cũng rất khẩn trương.

Chỉ là qua một tháng, vẫn là gió êm sóng lặng.

Ánh mắt lướt qua kệ sách, lại bỗng nhiên dừng lại ở ngăn thứ hai, trên quyển sách đầu tiên.

Trường Tương Tư.

Vào cửa tương tư của tôi, mới biết nỗi khổ tương tư của tôi.

Quá giống, thời gian gần đây của anh, tương tư đến sắp si ngốc.

Lục Nhất Lan cũng đã nhận ra không thích hợp, làm một người quan sát nhạy bén, cô phát hiện, tuy rằng Hoắc Nịnh không giảm nhiệt tình với cô, nhưng lại xuất hiện một vấn đề rất trực quan.

Anh, bấy lâu nay, đều không hỏi.

Cô có rảnh hay không.

Nói tóm lại, chính là----

Hai người quen nhau hơn một tháng nay, gần như đều liên lạc qua điện thoại di động, không hề gặp mặt nói chuyện câu nào.

Chuyện này rất bất lợi đối với việc nảy sinh tình cảm nào đó, Lục Nhất Lan châm chước trong chốc lát, vẫn là gửi một tin nhắn.

"Nịnh ca ca, em đã lâu không gặp anh, có chút... Nhớ anh." By- Lục Nhất Lan.

Thời gian nhàn hạ, Hoắc Nịnh nằm trên giường mở di động ra, thấy tin nhắn mới nhất, anh lập tức ngồi bật dậy.

Đêm dài chậm rãi.

Không thể chìm vào giấc ngủ!

Nhớ em.

Hoắc Nịnh cảm thấy, xúc động và cuồng tảo bị anh gắt gao trói buộc suốt một tháng nay, vào giờ phút này, như một con ngựa hoang thoát cương, lao nhanh ở trong đầu anh, giẫm đạp tất cả lý trí của anh.

Đi! Gặp! Cô!

Trong đầu chỉ có ba chữ này.

Lúc ẩn lúc hiện, lúc ẩn lúc hiện.

Hoắc Nịnh, lại mất ngủ.

Anh nhìn chăm chăm di động, gắt gao, nhìn suốt một đêm.

Có một vài người, có thể liều mạng, dùng hết toàn bộ sức lực, nói cho bản thân, chuyện này không thể làm.

Nhưng là, trong lòng "một vài người", lại có một loại chấp niệm.

Cuối cùng, Hoắc Nịnh vẫn là hẹn gặp Lục Nhất Lan.

Yêu cầu của em, tôi không nghĩ ra bất kỳ lời gì, để từ chối.

Tôi nhớ em.

Anh chỉ biết như vậy.

Tôi muốn gặp em.

Ngày đó thời tiết khá tốt, địa điểm hẹn, vẫn là con đường xưa kia.

Bạn đang đọc truyện [*Xuyên Nhanh*] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215

Editor: Ngạn Tĩnh.

Trên ghế dài, hai người ngồi đối diện.

"Nịnh ca ca, gần đây, có phải anh rất bận hay không? Cho nên không có thời gian... Gặp mặt?"

"Hôm nay em hẹn anh ra thế này, có phải ảnh hưởng đến anh hay không?"

"Không có." Hoắc Nịnh lắc đầu, nháy mắt từ chối, "Không phải bởi vì bận."

"Vậy..."

Vậy người nào đó càng có lý do thả chiêu lớn. Lục Nhất Lan nghe thấy câu đó, hai mắt liền mở to, "Vậy, Nịnh ca ca, anh không bận, cũng không muốn gặp em."

Cô cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên, "Có phải anh chán ghét em hay không?"

"!!!"

"Sao có thể!"

Hoắc Ninh cảm thấy bản thân dù có tám cái miệng cũng không giải thích rõ chuyện này, anh có chút kích động đứng lên, sau đó cảm giác bản thân nói như vậy có lẽ có chút dọa người, lại ép bản thân ngồi xuống.

Giọng nói của anh có chút dồn dập.

Sau đó động tác có chút loạn.

"Anh không hề chán ghét em."

Nghìn lời vạn chữ ngưng tụ thành những lời này, Hoắc Ninh nhẹ giọng, "Là vì lý do khác."

Nói ra mấy chuyện lung tung rối loạn của nhà họ Hoắc, Hoắc Ninh xoa xoa huyết Thái Dương của mình, "Anh sợ, bọn họ sẽ quấy rầy em."

"Anh muốn gặp em."

Một tháng này, ít nhất có một nửa thời gian, Hoắc Ninh trần trọc khó ngủ.

"Rất muốn gặp em, nhưng là----"

Nhưng lại sợ.

Lời đầu đã nói xong, anh kéo góc áo Lục Nhất Lan, "Bé Mông, anh, anh không có chán ghét em"

"Em biết."

Lục Nhất Lan chống mặt, đầu hơi nghiêng, "Nghe những lời này của anh, em nghĩ tới một vấn đề."

"Hừm?"

"Em cảm thấy, ở trong mắt Ninh ca ca, có phải em đặc biệt... Khác biệt không?"

"Ninh ca ca, anh có biết không, vẫn luôn muốn gặp một người, muốn bảo hộ người đó, xem người đó như trân bảo, nó thuyết minh cái gì không?"

Khoan.

Hoắc Ninh từng chút từng chút cân nhắc lại vấn đề, sau đó phát hiện một chuyện.

Dựa theo hướng nói chuyện của Lục Nhất Lan, cốt truyện này, sẽ chuyển tiếp---

Chuyển tiếp đến thứ rất khó lường.

Người đàn ông không dám nói lời nào, sợ quấy nhiễu một mảnh kiều diễm cùng dịu dàng này.

"Gặp mặt lâu như thế, em vẫn luôn quên mất một việc."

Lục Nhất Lan bỗng nhiên đứng lên, Hoắc Ninh còn ngồi, bởi vì chỉ có thể nhìn mỗi đối phương đoán chữ, anh ngẩng đầu, đuổi theo bóng dáng Lục Nhất Lan.

Ngay một khắc này, người phụ nữ bỗng nhiên cúi người, rơi xuống một cái hôn trên trán Hoắc Ninh.

Sâu sâu.

Cảm giác mềm nhũn nổ tung giữa trán, lửa nóng, pháo hoa, sáng lạn, tươi đẹp.

Các loại từ hình dung chột lóc qua trong lòng Hoắc Ninh, sau đó, anh liền ngây ngốc.

Lục Nhất Lan thoáng có chút khần trương, cô nhanh chóng lùi lại một bước, sau đó nâng mặt Hoắc Ninh, bốn mắt nhìn nhau, con ngươi màu xanh biếc, chiếu rõ ảnh ngược của cô, "Anh hôn em hai lần, em có nói với anh rằng, hôn ở trán, là bảo hộ không?"

"..."

"Em, chưa từng nói."

"Thì ra em chưa từng nói à." Mặt Lục Nhất Lan dần dần hồng lên, "Vậy bây giờ em nói cho anh biết, anh biết ý của em chứ?"

Biết chứ.

Hoắc Ninh ngẩng ra sau một chút, rồi khỏi tay Lục Nhất Lan, sau đó cúi đầu xuống.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng, chất lỏng ướt át nơi đó, đang từ khóe mắt chậm rãi chảy xuống, lướt qua hai gò má, tiếp tục trôi xuống.

Khóe miệng cũng dính một chút, hơi nóng, có chút mặn.

Hai tay Hoắc Ninh che mặt, trái lại khiến Lục Nhất Lan có chút luống cuống tay chân.

Cô vẩy vẩy tóc, đứng dưới tán cây loang lổ ánh nắng, vỗ vỗ vai Hoắc Ninh, "Đừng khóc."

Hoắc Ninh không ngừng đầu, lúc này Lục Nhất Lan mới nghĩ đến, anh nghe không được.

Ngồi xổm người xuống, Lục Nhất Lan muốn nhìn Hoắc Ninh một chút, nhưng không ngờ, trong nháy mắt vừa nghiêng đầu, người đàn ông đã ôm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216

Khóe miệng cảm giác có chút trơn ướt, Lục Nhất Lan ngược mắt, liền đâm vào đôi mắt màu xanh biếc kia.

Anh hôn cô.

Một nụ hôn dừng ở khóe miệng.

"Tuy rằng chưa từng nghe nói hôn ở trán là bảo hộ, nhưng anh từng nghe hôn ở nơi này, là... Yêu."

"Bé Mông, em hiểu ý của anh chứ?"

""

Thời gian cứ như vậy ngừng lại trong nháy mắt, Lục Nhất Lan không biết nên miêu tả loại cảm giác này như thế nào, chỉ cảm thấy, rất tốt đẹp rất kỳ diệu.

"Công chúa nhỏ, anh thích em rất lâu."

"Anh cũng đã quên, bắt đầu từ lúc nào, nhưng anh có thể xác định, loại cảm tình này vẫn luôn kéo dài đến hiện tại." Trong lúc lơ đãng Hoắc Ninh cầm tay Lục Nhất Lan lên, sau đó yên lặng đan xen mười ngón tay lại với nhau.

Anh ôm cô lên ghế dài,

Không khí bình yên tốt đẹp, bỗng nhiên, Lục Nhất Lan ngẩng đầu lên, vừa nhắc đầu, cũng tác động tới cảm xúc của Hoắc Ninh.

Anh nhìn chăm chăm cô, không chịu buông tha bất kỳ chi tiết nhỏ nào.

"Vẫn luôn tìm kiếm một người, một người không thể quên được, vẫn luôn mong nhớ một người, Ninh ca ca, anh biết nó có nghĩa gì không?"

"Anh biết."

Rõ ràng như thế còn không biết, mấy năm nay làm sao lẫn lộn được chứ.

Ánh nắng chậm rãi chiếu xuống, màu thu, lá cây có chút úa.

Gió thổi qua, có lá khô bay trong không trung nứt vỡ ra thành mảnh nhỏ, dừng lại trên đầu vai Lục Nhất Lan, Hoắc Ninh thấy, rất dịu dàng nghiêng người rũ mắt thổi lá cây kia đi.

Hình ảnh này, cực kỳ đẹp đẽ.

Buổi tối, Hoắc Ninh trở lại Hoắc thị làm việc, Chu Dẫn ở ngoài cửa, thấy anh vẻ mặt sáng lán thần thanh khí sảng bước vào cửa, liền biết---

Tên này khẳng định đã gặp mặt nữ thần thành công rồi.

Tầm 8-9 giờ, Chu Dẫn sắp tan tâm, điện thoại bỗng vang lên.

Nhìn số hiển thị, anh ta nhanh chóng vào văn phòng.

"Bên phía Tần Ngan---"

Nghe thấy cái tên này, anh nhanh chóng đóng cửa lại.

"Ông chủ, Tần tiên sinh nói anh ấy vội vàng theo đuổi bạn gái, không có thời gian quan tâm đến anh."

".."

Hoắc Ninh cười lạnh hai tiếng. "Gần đây lá gan của anh ta lớn hơn không ít, cậu cứ nói với anh ta, nếu anh ta còn không tới, tôi liền triệu hồi tổng bộ NM về nước, xem anh ta còn có thể tự do thoải mái như bây giờ hay không."

"Vâng." Chu Dẫn chỉ có thể trợn trắng mắt ở trong lòng.

Triệu hồi NM về, tổn thất biết bao nhiêu tiền chứ!

"Gần đây, phái người giám thị vị kia bên Hoắc gia một chút."

"Vâng."

Lần gặp mặt này, như ước nguyện, thế nhưng không hiểu sao, Hoắc Ninh luôn có một loại cảm giác hoảng hốt.

Hoắc phu nhân, bà trăm ngàn đừng làm ra hành động thiếu thân gì đó!

Sau khi xác nhận quan hệ, Hoắc Ninh nhanh chóng giải khóa anh trai ấm áp, mỗi ngày đều sẽ nhắn tin hỏi thăm Lục Nhất Lan, có thời gian còn sẽ gửi tin nhắn kèm ảnh chụp.

Đương nhiên, Hoắc Ninh cũng rất tự nhiên xóa hai chữ độc thân chứng mất trên Weibo của mình đi.

Bây giờ, anh đã có bạn gái.

Lục Nhất Lan vẫn giống như ngày thường, ngáp một cái đi ra khỏi phòng luyện tập, sau đó đến phố học viện ăn cơm.

Lúc đi ngang qua con hẻm nào đó, một chiếc siêu xe bỗng nhiên ngừng ở ven đường. Cô sững sốt một chút, sau đó trên xe nhảy xuống mấy người vệ sĩ mặc tây trang màu đen ngăn cô lại, "Lục tiểu thư."

"..."

"Phu nhân của chúng tôi mời cô đi uống trà."

Nhìn tư thế, tám chín phần mười là Hoắc phu nhân rồi. Lục Nhất Lan nghĩ nghĩ, cũng không từ chối, liền lên xe.

Tính tình của Hoắc phu nhân có chút lớn.

Tính tình của Hoắc phu nhân không phải lớn bình thường.

Đội sắp một tiếng, Lục Nhất Lan trực tiếp đứng lên. Đúng lúc này, cửa mở, một người phụ nữ ăn mặc xa hoa thời thượng, đầm giày cao gót, chậm rãi đi đến.

Thấy Lục Nhất Lan, bà ta cười cười, "Xem ra tính nhẫn nại của Lục tiểu thư, cũng không tốt lắm."

"Tự giới thiệu một chút, tôi là Trần Niệm, mẹ của Hoắc Ninh."

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217

Editor: Ngan Tịnh.

"Vậy sao?" Lục Nhất Lan hỏi lại, sau đó nhú mày, giống như có chút nghi hoặc, "Hoắc Ninh nói, mẹ của anh ấy đã chết."

"Không biết bà là từ đâu nhảy ra đây."

"Cô!" Trần Niệm hừ lạnh một tiếng, "Không có giáo đường."

"Ai nha, bà vừa mới nói cái gì, quá nhỏ, tôi nghe không rõ." Lục Nhất Lan hí hóp mắt, sau đó uống một ngụm trà sữa.

"..."

Giờ khắc này, Trần Niệm bỗng nhiên nhớ tới Hoắc Ninh.

"Ngại quá, tôi nghe không được, tôi điếc."

"!"

Có chút táo bạo, bà cũng lười giãy xéo với Lục Nhất Lan, "Lục tiểu thư, lần này tôi tới, là hy vọng cô có thể rời khỏi Hoắc Ninh."

Bà đánh giá Lục Nhất Lan từ trên xuống dưới, trong mắt có chút ghét bỏ, "Tuy rằng Lục tiểu thư là học âm nhạc, nhưng gia thế kia... Không dám khen tặng, chênh lệch giữa cô và Hoắc Ninh cô hẳn cũng biết."

"Nói tóm lại, loại phụ nữ như cô, không xứng với---"

"Râm!"

Cửa bị đá văng ra.

Trần Niệm đứng lên, Lục Nhất Lan liếc mắt nhìn.

Hoắc Ninh đứng ở cửa, bên cạnh anh còn có mấy vệ sĩ đang ngăn đón, Trần Niệm thấy anh, lập tức ngẩng cao đầu, "Hoắc Ninh!! Cậu điên rồi sao?"

"Đá cửa của tôi? Tôi thật đúng là nuôi ra một con sói con mà, cậu----"

"Phu nhân chê cười rồi." Hoắc Ninh liếc mắt nhìn bà một cái, sau đó nhanh chóng đi tới bên cạnh Lục Nhất Lan, ôm lấy cô, "Từ trước đến nay, tôi đều không phải con sói con."

"Tôi cho rằng, ngay từ lúc bắt đầu bà đã biết, bà đón từ Ninh Viễn một con sói mất trắng." Anh gằn từng câu từng chữ, "Một con sói mất trắng, sẽ cắn chết bà."

"!!!"

"Hoắc Ninh!"

"Phu nhân đừng kích động như thế." Hoắc Ninh kéo Lục Nhất Lan ngồi xuống, "Dù sao tôi điếc, nghe không được."

Đời người, chuyện đau khổ nhất chính là dùng hết sức lực đâm một cái, lại phát hiện, cú đâm này lại đâm lên bịch bông.

Trần Niệm nhìn Hoắc Ninh bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái như gió thoảng mây trôi, thậm chí khóe môi còn nở nụ cười, gợn xanh trên trán nổi thành thịch.

"Cậu thật là trưởng thành rồi, cánh cũng cứng!"

Môi đỏ người phụ nữ khép khép mở mở, "Tôi có thể nâng cậu lên, cũng có thể kéo cậu xuống, cậu cả gan làm loạn như vậy, toàn bộ Hoắc gia---"

"Vậy sao? Vợ nhỏ của Hoắc tổng nhiều như vậy, cũng không thấy bà đá đi được mấy người."

"..."

Chòi má!

Trần Niệm cảm thấy bản thân muốn nổi trận lôi đình, bà giơ tay, "Vệ sĩ, ngăn hai người họ lại!"

"Mấy người dám tới đây sao." Hoắc Ninh cười cười, "Đừng quên, chủ nhân bây giờ của mấy người, là ai."

"..."

Không còn ai dám nhúc nhích.

"Hoắc Ninh!"

"Hoắc phu nhân." Hoắc Nịnh nhìn bà, "Lúc trước bà dám mang tôi về, vậy thì nên nghĩ đến sẽ có ngày này."

"Cậu nhất định sẽ hối hận!"

"Thông thường người nói những lời này, cuối cùng--- đều không có kết cục gì tốt."

Người đàn ông mang theo người phụ nữ rời đi, trong phòng đều là dấu vết hỗn loạn, Trần Niệm nhìn bóng dáng hai người cầm tay mà đi, thiếu chút nữa nghẹn hơi ngắt xiu.

Bên trong xe,

Chu Dẫn ngồi ghế tài xế, Hoắc Nịnh kéo tấm bảng che xuống.

"Công chúa nhỏ, em không sao chứ?"

"Anh tới nhanh, em không sao."

Hoắc Nịnh tỉ mỉ đánh giá Lục Nhất Lan một lượt, sau đó thở phào nhẹ nhõm, "Không có việc gì là tốt rồi."

Lục Nhất Lan nhìn anh.

Qua một lát, Lục Nhất Lan ngước mắt, hỏi, "Nịnh ca ca, Hoắc phu nhân kia..."

"Đây là một câu chuyện xưa rất dài."

Thật sự rất dài.

Phải nói từ 6 năm trước.

Hoắc Nịnh bị Ngô quản gia đưa tới Hoắc gia.

Lúc này, anh mới hoàn toàn biết được thân phận xấu hổ của mình.

Anh là đứa bé do em gái Trần Niệm và người cầm quyền nhà họ Hoắc vụng trộm yêu đương sinh ra, đáng lẽ anh sẽ bị vứt bỏ suốt một đời.

Nhưng mấy năm nay Trần Niệm không có một đứa con nào, không chỗ dựa vào, cho nên---

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218

Editor: Ngan Tĩnh.

Cho nên Hoắc Nịnh tai điếc, liền thành công cụ tốt nhất của Trần Niệm.

Bồi dưỡng thật tốt, có thể ổn định địa vị, loại khuyết tật tai điếc này...

Cũng làm Trần Niệm rất yên tâm.

Nếu bà ta có con, có thể trực tiếp vứt bỏ thứ tàn thứ phẩm này, nâng con trai của mình lên.

Một thiếu niên mười lăm tuổi, một mình đón nhận hết tất cả.

Hoắc Nịnh lược bỏ quá trình gọi là huấn luyện, chỉ nói với Lục Nhất Lan, "Công chúa nhỏ, những chuyện đó anh đều đã an bài tốt, em yên tâm."

"Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh."

"Vậy sao?" Lục Nhất Lan cảm thấy điều này hình như có chút lệch khỏi quỹ đạo cốt truyện, nguyên văn, Hoắc Nịnh hẳn là cần thời gian hai năm nữa mới có thể đoạt vị trí gia chủ Hoắc gia, hoàn toàn xoay người.

"Vậy chuyện hôm nay, có thể nào có... Ảnh hưởng tới kế hoạch của anh hay không?"

"Sẽ không." Người đàn ông rất nhanh chóng đáp lời, "Kế hoạch đó đã chín muồi, xảy ra chuyện này, chỉ làm kế hoạch đi trước một chút mà thôi."

Tay Hoắc Ninh kéo tay Lục Nhất Lan, vẫn là có lực lượng như vậy.

"Lại nói, chuyện này, vốn dĩ anh cũng đã có tính toán từ trước."

Giọng nói của người nào đó bỗng nhiên đề thấp một chút, trở nên gọi cảm một chút.

"Trước đó anh không nghĩ tôi sẽ tìm được em nhanh như vậy, cũng không ngờ tới---- có thể nhanh xác định quan hệ với em như vậy, cho nên, cho nên chuyện này vẫn luôn chậm rãi phát triển, lần này chúng ta, ở bên nhau."

Anh bỗng nhiên hôn lên sườn má cô, sau đó chậm rãi hoạt động tới bên tai cô.

Trong miệng Hoắc Ninh phả ra hơi nóng, "Anh đã sớm muốn dọn sạch chướng ngại."

Lục Nhất Lan không nói chuyện, chỉ là hơi hơi nghiêng đầu, dựa trên vai Hoắc Ninh.

Không khí rất hài hòa.

Xe rất nhanh liền ngừng, Hoắc Ninh xuống xe trước, sau đó khom lưng mở cửa, "Công chúa nhỏ, mời xuống xe."

"Ừm."

Đạp vào mắt chính là một mảnh lâu đài kiểu châu Âu cực kỳ cao cấp.

"Nơi này là sản nghiệp của bạn anh, gần đây Kinh Đô có lẽ sẽ có chút sóng gió, bên phía học viện âm nhạc, anh sẽ xin nghỉ giúp em." Hoắc Ninh nói, nói xong cũng cảm thấy ủy khuất thay Lục Nhất Lan.

Cô rõ ràng là một chú chim tự do, lại bởi vì chút chuyện rách nát kia mà phải ở nơi này tránh đầu sóng ngọn gió.

Nhìn không được xoa xoa tóc cô, Hoắc Ninh nói, "Nếu có thể, đừng xem tin tức, chờ anh trở lại."

"... Được."

Trước khi đi, Hoắc Ninh để lại một câu, tủ lạnh trong phòng bếp có táo đã gọt vỏ.

Bên này người hầu rất nhiều.

Lục Nhất Lan liếc mắt nhìn lướt qua một cái, yên lặng đi đến phòng bếp, mở cửa tủ lạnh ra, phát hiện bên cạnh đĩa táo còn có một tờ giấy nhỏ.

Bên trên viết một chữ ngọt cực kỳ lớn.

Cô cắn một ngụm táo, sau đó nhìn không được bật cười.

Hoắc phu nhân rất nhanh liền phản kích.

Bà ta thật ra là một người vô dụng, nhưng Trần gia phía sau bà ta, lại không đơn giản.

Hoắc Ninh vừa đến công ty, đã bị một đám phóng viên ngăn cản.

Người nhiều, tiếng nói ồn ào, trước mặt là một đồng microphoned, người nói chuyện quá nhiều, môi khép mở quá nhanh, Hoắc Ninh dùng khẩu ngữ hoàn toàn không nhận ra được bọn họ đang nói gì.

Trái tim anh hơi hơi nhấc lên.

Chiều đầu tiên của Trần Niệm, thả ra rồi.

Nhập chức bốn năm, bởi vì khẩu ngữ xuất sắc, thêm vào một vài chi tiết được che giấu tốt, toàn công ty từ trên xuống dưới, bao gồm giới truyền thông, gần như không ai biết được Hoắc Ninh là kẻ điếc.

Cho dù truyền thông từng có người đưa tin, cũng bị một đám fan nhan không(*) của Hoắc Ninh phi nhỏ làm lắng xuống.

(*) Cuồng sắc đẹp.

Mấy người ghen ăn tức ở đứng không, người ta đẹp trai ngẫu nhiên đến vậy, mấy người lại mỗi ngày ảo tưởng người ta bị điếc, tâm địa thối nát đến thế là cùng.

Nếu bây giờ bại lộ chuyện Hoắc Ninh là một kẻ điếc, như vậy, tất cả thành tựu anh có được suốt bốn năm qua ở Hoắc thị đều sẽ bị nghi ngờ.

Đây là một người tàn tật, có phải tìm người tới làm giả hay không!

Đích xác tàn nhẫn.

Nhưng là---

Hoắc Nịnh cười.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219

Editor: Ngạn Tĩnh,

Anh nhắc tay, ý bảo Chu Dẫn dẫn anh trực tiếp lên xe, không cần phải quan tâm tới đám phóng viên lộn xộn kia.

Tuy rằng quá trình có chút gian nan, nhưng Chu Dẫn và Hoắc Nịnh, tốt xấu gì cũng đều từng luyện tập rồi.

Hơn nữa giờ khắc này Hoắc Nịnh còn trưng ra gương mặt lạnh như khối băng, cũng rất có lực sát thương, rất nhanh, hai người trở về xe.

"Trực tiếp từ bỏ Hoắc gia, không cần tiếp tục lôi kéo với đám người kia."

"Ông chủ, nếu từ bỏ, vậy kế----" Kế hoạch của chúng ta làm sao bây giờ?

Nếu tiếp tục đi theo cốt truyện như bây giờ, đến lúc đó Hoắc Nịnh sẽ bị danh xấu quán thân.

Chỉ là bản thân Hoắc Nịnh hình như không quá để ý, anh ngược mắt, "Đi mang Tần Ngạn về đây, anh ta tới, cái gì cũng dễ nói."

"Nếu anh ta không tới, trực tiếp triệu hồi người tổng phụ trách NM về tới."

"Vâng."

"Trở về văn phòng bên kia đi, tối nay, còn một trận đánh ác liệt phải đánh."

Chu Dẫn gật đầu, trận đánh ác liệt, đâu chỉ là ác liệt chứ, anh ta luôn có một loại cảm giác đêm nay phải chống cự bom nguyên tử.

Quả nhiên mà, Hoắc gia, không hổ là nhà giàu tám đời, tốc độ ra thông báo cũng không phải người bình thường có thể so được.

Báo chí in ấn không kịp, nhưng văn chương đầy đủ trên mạng, cơ bản đều đã ra.

Tiêu đề, tất cả đều là như vậy.

"Giám đốc bộ tài nguyên nhân lực của Hoắc thị là một kẻ tàn tật! Liệu thành tích có được là thật hay giả!:"

"Hoắc Nịnh là một kẻ điếc!"

"Hoắc Nịnh tạo giả thành tích, lừa tất cả mọi người..."

Một loạt báo chí đưa tin, nhiều không đếm xuể.

Đề tài này, rất nhanh bị đẩy lên đầu ngọn sóng gió, Hoắc Nịnh đã biết, chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, "Cậu liên hệ với giám đốc bộ quan hệ xã hội của NM ở bên này, đề đám truyền thông kia không đưa tin nhắc tới Lục tiểu thư."

"Nếu có gì muốn viết, trực tiếp nhắm vào tôi là được."

"Truyền thông nhà nào xuất hiện vài câu về cô ấy, trực tiếp phong sát."

"Vâng." Chu Dẫn thở dài, "Ông chủ, bên kia Tần tiên sinh đã liên hệ được rồi, nói là qua hai ngày là đến."

"Ừm, bảo anh ta nhanh lên."

"Được."

Phòng làm việc nhỏ này, là do Hoắc Ninh sáng lập từ ba năm trước, thuộc tư nhân, là chuyên dùng để xử lý chuyện công ty NM.

Công ty NM, là do Hoắc Ninh cùng đầu lĩnh súng ống đạn dược- Tần Ngạn hợp tác sáng lập từ ba năm trước, trước mắt, nó là công ty phát triển kinh tế toàn diện nhất toàn bộ Đông Âu.

Thời gian trôi qua một phút một giây, lời đồn đãi về Hoắc Ninh ở trên mạng ngày càng nhiều.

Bởi vì có rất nhiều dư luận đầy tay, cho nên bình luận gần như nghiêng về một phía.

Vô số người chửi bậy, pháng phát việc Hoắc Ninh tạo thành tích giả, là chính bọn họ nhìn thấy, chứng kiến vậy.

Đây là ngày đầu tiên.

Lục Nhất Lan ở lâu đài, không mở TV, không lên mạng.

Ngày hôm sau.

Hoắc gia càng tàn nhẫn hơn.

Người Trần gia phía sau Trần Niệm, là người có quyết đoán, biết Hoắc Ninh thành một nước cờ phé, trực tiếp một bước chen ép đến cùng.

Tập đoàn Hoắc thị, Hoắc tổng (cha Hoắc Ninh) đăng một tin Weibo.

"Con người Hoắc Ninh, không có bao nhiêu đánh giá, chuyện làm giả thành tích, thân làm cha của anh ta, tôi chỉ có thể nói một câu, đã quản giáo không nghiêm."

"Còn có lần này, anh ta thế mà lại bởi vì một người phụ nữ không sạch sẽ, gây náo loạn một trận với mẹ của mình, chọc bà ấy tức tới bệnh."

"Quả nhiên mà, con trai nửa đường nhảy ra, khó học được dạy dỗ, hoàn cảnh trưởng thành đối với một người mà nói, thật là quá quan trọng."

Những lời này, tin tức thật sự là quá nhiều.

Cái khác không nói, một câu Hoắc Ninh vì một người phụ nữ gây gỗ với Hoắc phu nhân đã đủ ồn ào rồi! Thứ hai, đứa bé nửa đường nhảy ra! Đúng vậy, nghe nói Hoắc Ninh là đứa trẻ Hoắc gia nhận tới từ 6 năm trước! Hoàn cảnh sinh trưởng không tốt?

Bộ phim máu chó 8 giờ này, càng ngày càng đặc sắc.

Ở thời đại quốc dân đều nhảm chán này, "gièm pha nhà người khác", "gièm pha của con nhà người ta" đặc biệt thịnh hành.

Quá khứ Hoắc Ninh, dần dần bị moi lên.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220

Editor: Ngạn Tĩnh.

Hai ngày này, Lục Nhất Lan chưa hề nhìn di động.

Nhưng ngày bắt đầu vào đông kia, cô nhìn không được mô di động, hôm nay... Là sinh nhật Hoắc Ninh.

Mặc kệ thế nào, cũng phải nói một câu sinh nhật vui vẻ.

Ai ngờ, vừa mới kết nối mạng, một loạt Weibo lập tức nhảy ra.

#Hoắc Ninh#

#Hoắc Ninh, tên khốn kiếp#

#Hoắc Ninh, đoạt đồ của trẻ con#

#Hoắc Nịnh, bị mẹ nuôi gọi là "đồ trời đánh"##

"..."

Cô bấm vào xem

Nhìn mấy cái,

Cái thứ nhất, là bài viết đoạt đô của trẻ con.

Không đọc được bao lâu, cô liền bị chọc tức đến phát cười, đó đều là chuyện từ thời nào rồi, mười năm?

Còn là lúc Hoắc Nịnh ở cạnh giường bệnh với cô, thế nhưng còn là hộ sĩ kia viết, trí nhớ của hộ sĩ kia thật là tốt nha, thế mà một chi tiết nhỏ từ mười năm trước, cũng nhớ rõ ràng đến vậy.

Bài Weibo này có rất nhiều bình luận.

Nói, Hoắc Nịnh không hồ là rác rưởi, từ nhỏ đã khổ nạn như vậy.

Nói, quả nhiên đúng vậy, người xấu chính là người xấu, khi còn nhỏ, cũng gọi là người xấu nhỏ.

...

Rất nhiều rất nhiều lời bình.

Sau đó là một vài ảnh chụp.

Lục Nhất Lan nhìn bức đầu tiên, ngón tay liền cứng đờ.

Hoắc Nịnh lúc này, nhìn qua có chút nhỏ gầy, làn da vẫn trắng như vậy, chỉ là mặt mày, mang theo non nớt.

Hắn chỉ có bảy tám tuổi, trên ảnh chụp, anh cùng một đám người đang vật lộn, con người màu xanh lục mang theo hơi thở tàn nhẫn.

Sau đó là bức tiếp theo.

Một mình ở góc tường yên lặng hút thuốc, xem tuổi hắn là cũng không lớn, cũng là bộ dáng mười mấy tuổi.

Bộ dáng anh kẹp điều thuốc rất lão luyện, vừa thấy chính là một người chuyên nghiệp.

Sau đó, chính là những bức ảnh đánh hội đồng, hỗn chiến, Hoắc Nịnh xử lý miệng vết thương, hoặc nhìn về phương xa, hoặc là ngồi xổm.

Tất cả mọi người đều mắng anh, từ nhỏ đã là lưu manh, chính là tên du thủ du thực(*), lớn lên, cũng là một tên khôn kiếp chẳng ra gì.

(*) Chơi bồi lêu lổng, không có nghề nghiệp chính đáng.

Nhưng Lục Nhất Lan thấy lại khác.

Cô rõ ràng nhìn thấy, sự cô đơn từ trong bức ảnh truyền ra.

Hoắc Nịnh khi đó vẫn là một đứa trẻ, là cái gì, làm một đứa trẻ thời thời khắc khắc đều mang theo cảm xúc như vậy?

Là cơ khổ cơ đơn, đau!

Những bức ảnh đó còn xem như ôn hòa, chờ sau khi xem một vài bức ảnh sau nữa, Lục Nhất Lan trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Một màn này, cô rất quen thuộc, đặc biệt quen thuộc.

Bệnh viện, ba thiếu niên đánh Hoắc Nịnh thành kẻ điếc kia vênh vào tự đắc đến bệnh viện xin lỗi, Hoắc Nịnh... Nhìn không được đánh bọn họ một trận,

Thiếu niên mặc đồng phục bệnh nhân rộng thùng thình, không nói một lời, mím chặt môi, mắt hiện tức giận, bộ dáng đích xác rất đáng sợ.

Một đám người bình luận, cũng rất xuất sắc.

Hỏi thăm tổ tông mười tám đời, cũng có.

Hỏi thăm mộ phần sao còn chưa dài cỏ, cũng có một mảnh.

...

Tìm, có chút ghen.

Những người này, cũng không biết, Hoắc Nịnh đến cùng là một người thế nào.

Trong lúc mơ hồ, Lục Nhất Lan nhớ tới trận mưa kia, cùng với người dưới màn mưa.

Cậu ấy mỉm cười, "Anh đây chưa từng bắt nạt trẻ nhỏ."

"Lòng anh mang theo thiện niệm"

"Anh không biết chết là cảm giác gì, nhưng anh biết không nghe thấy là cảm giác gì."

"Anh điếc."

"..."

Hình ảnh cuối cùng, là một video.

Một người phụ nữ trung niên, lớn lên không xinh đẹp, lại trang điểm đậm, cực kỳ xấu.

Nhưng quen mắt, đúng, bà ta chính là mẹ nuôi trước đó của Hoắc Nịnh.

"Cái thứ trời đánh! Nói mày đó Hoắc Nịnh, mày thật đúng là cái đồ trời đánh!"

"Từ nhỏ đã biết đánh nhau, nhà chúng ta vốn đã chẳng giàu có gì, bởi vì chuyện của nó mà bồi thường biết bao nhiêu tiền.."

"Khi còn nhỏ đã thích quyến rũ con gái nhà người ta, không biết kiếp trước đã làm sai chuyện gì, hay đã tạo nghiệt gì mới gặp phải nó!"

"Đánh không biết bao nhiêu người, trường học phải đuổi học, nói loại học sinh như nó dạy không nổi!"

"Lớp 7 đã hết học rồi, mấy người nói lỗ tai? Ai, kéo bè kéo cánh đánh nhau với người ta bị điếc chứ sao!"

"Xứng đáng mà!"

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Nam Thần: Từ Ta Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.